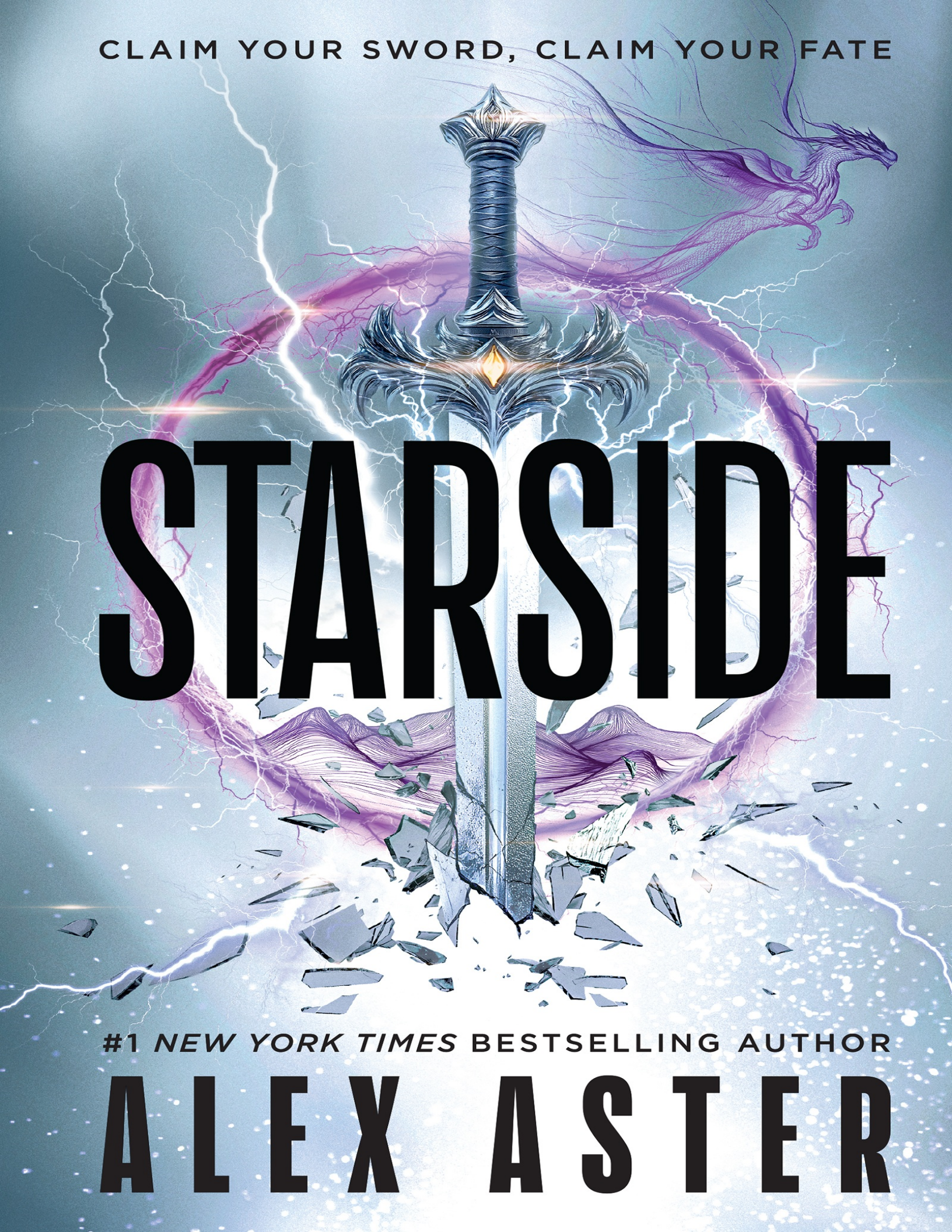
CLAIM YOUR SWORD, CLAIM YOUR FATE

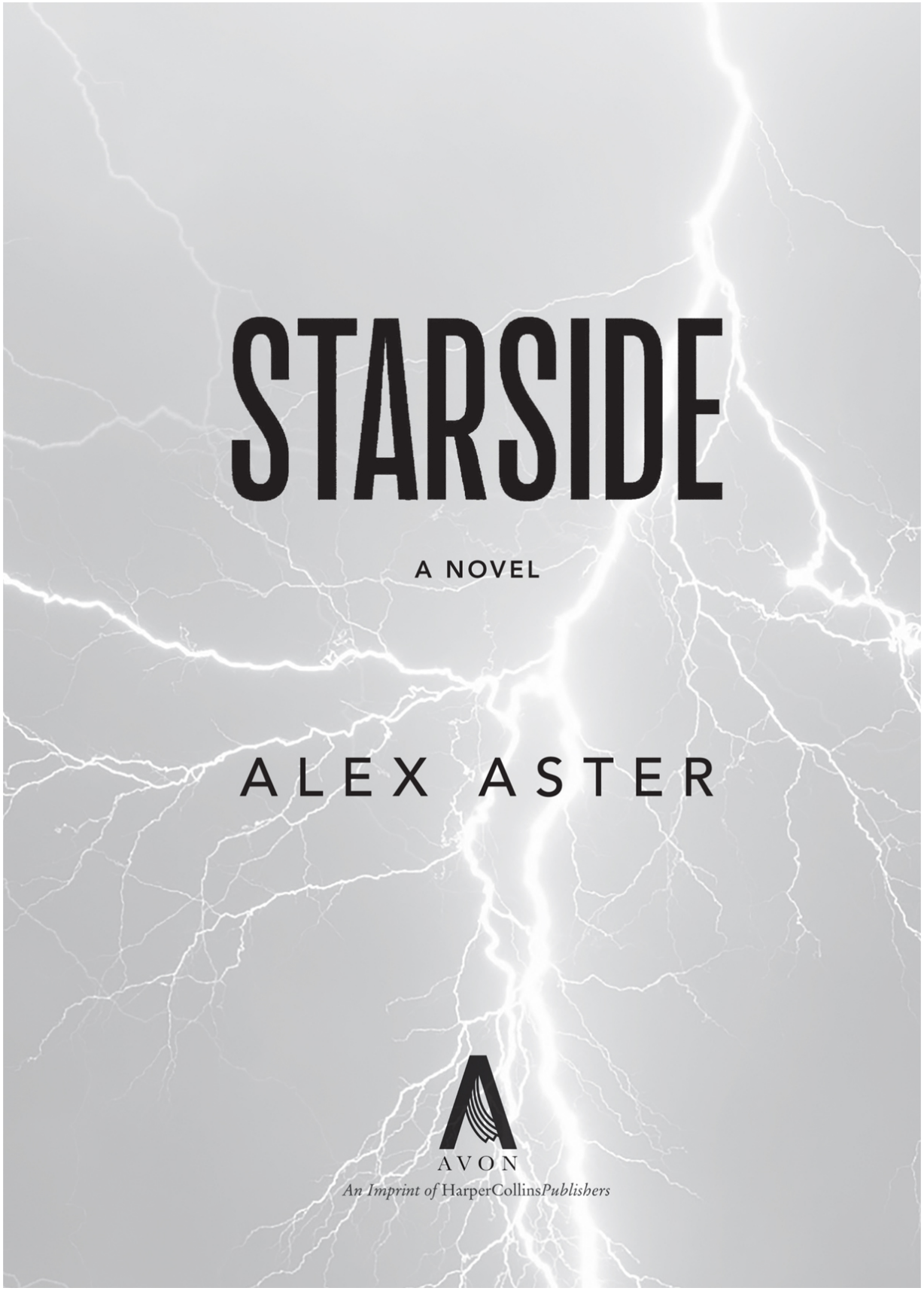

STARSIDE

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

ALEX ASTER

DARK STORIES. DEEPER EMOTIONS.
UNFORGETTABLE OBSESSIONS.
HEARTLINE
TRANSLATIONS
EN İYİ DARK ROMANCE HİKAYELERİ
ARTIK TÜRKÇE.
KANALIMIZA KATILIN!
ÇEVİRİLERİ KAÇIRMAMAK İÇİN
AŞAĞIDAKİ LİNKE TIKLAYIN.
t.me/HTcevirikitaplar
TIKLAYIN VE KANALA KATILIN.
Her hikaye bir iz bırakır,
bazıları ise kalpte sonsuza dek kalır.

STARSIDE

A NOVEL

ALEX ASTER

AVON
An Imprint of HarperCollins*Publishers*

OceanofPDF.com

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişebileceğiniz aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içermektedir:

- Yazı tipi boyutunun ve satır yüksekliğinin değiştirilmesi
- Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
- Yazı tipi değişikliği
- Değişiklik gerekçesi
- Metinden sese dönüştürme
- Sayfa numaraları aşağıdaki basılı sürümden alınmıştır: ISBN 9780063462434

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Oradaki tüm anka kuşları için—
Küllerinden yeniden doğmaya devam et.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Okuyuculara Not
Adanmışlık

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48

Teşekkürler
Yazar Hakkında
Alex Aster'in diğer eserleri
Telif hakkı
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

1

Bu beni öldürecek.

Kalabalığın arasından geçerken terli avucum hançerimi kavrıyor. Bıçağım kolumun içinde gizli, parıldayan metal nabzımı soğuk bir şekilde hissettiriyor. Yanlış bir hareket yaparsam kendimi bıçaklarım, ama bu kadar uzaktan silahımın fark edilmesinden daha iyidir.

Mesafeyi ölçmek için parmak uçlarıma yükseldim ve işte orada.

Platform. Sahne büyüklüğünde devasa bir taş, düşmüş bir gece parçası gibi gümüş benekleriyle kaplı siyah kaya. Çok güzel, ikiye bölünmüş bir diyarın bu tarafında kalan son sihir kırıntılarından biri.

Yakında kanla kaplanacak.

Stormside'ın her köşesinden yüzlerce kişi, en iyi silahlarla ve yıllarca süren seçkin eğitimle donanmış olarak, o platformda yer almak için savaşmaya geldi. Binlerce kişi ise sadece izlemek için ıssız yollardan geçerek hayatlarını riske attı.

Questral yalnızca elli yılda bir gerçekleşir.

Biz ölümlülerden elli kişi, ölümsüzlerin diyarına girmek ve ölümcül bir yolculuğa çıkmak üzere kapılardan geçmemize izin verilecek.

Sadece birkaç kişi geri döner. Çoğu efsanevi canavarlar veya acımasız ölümsüzler tarafından öldürülür.

Ancak bu arayışın sonundaki ödül, riske değer. Kilometrelerce küllü alanı verimli ovalara dönüştürebilen, yıllarca süren kuraklığın ardından fırtınalar çağırabilen, her türlü hastalığı iyileştirebilen, güç, zenginlik hatta ölümsüzlük bahşedebilen bir şeyle dolu bir kadeh.

Büyü.

Sadece elli tane çok rağbet gören yer var. Kralın gizemli tasfiyesi sırasında yüzlerce kişi bu yerler için ölümüne savaşacak.

Ancak eleme turuna katılmaya hak kazanmak için öncelikle platforma ulaşmanız gerekiyor.

Kralın muhafızlarından oluşan bir halka taşı çevreliyor, yıpranmış gümüş zırhları yakıcı güneşin altında parıldıyor. Gözlerimi kısarak, kesinlikle uzak durmam gereken muhafızı bulmaya çalışıyorum ama ortada yok. *Tuhaf.*

Omurgamdan bir rahatlama hissi geçiyor. Şansım zaten neredeyse tamamen tükenmiş durumda, ama en azından *onunla* karşı karşıya gelmeyeceğim .

Kralın gözü ve kulağı olan, yalnızca Gözcü olarak bilinen kişi, taşın hemen solunda duruyor; kolunda ise kralın çok değer verdiği nadir eşyalardan biri olan parıldayan gümüş bir şahin tünemiş. Gümüş, tanrıların rengidir. Bu taraftaki en güçlü figür olarak kral, her şeyin bu renkte olması gerektiğine inanır. Gölge yaratıklarını barındırmak ölümle cezalandırılan bir suçtur.

Yine de, nadir bulunan gümüş renkli hayvanların kafese kapatılıp çöldeki yasadışı pazarlarda satıldığını gördüm. Onlar henüz gençken, karşı koyamayacakları zaman yakalanmalılar. Çünkü yaşlı olanlar...

Kendileri de birer silahtır.

Şahinin tüyleri erimiş ay ışığı gibi parlıyor. Uzun pençeleri kavisli hançerlere benziyor. Kalın kolluklarımın altından kollarımda bir ürperti hissediyorum. O pençeler yüzünden sokaklara saçılmış bağırsaklar gördüm. O şahinin bir hırsızın kafasını koparıp, sonra da kafasını pençelerinde lanetli bir ganimet gibi tutarak uçup gittiğini izledim.

Sanki beni fark etmiş gibi, kuşun başı aniden döndü, koyu renkli gözleri gözlerime dikildi ve ben kalbim boğazıma gelmiş bir halde topuklarımın üzerine geri düştüm.

On dakika. Şahin ilk çığlığını attığı anda, o platforma çıkmak için sadece on dakikam olacak. Çığlıkları, süre dolana kadar her dakikayı kaydedecek. Her an gagasını açacak ve kıyamet kopacak.

Hâlâ çok uzaktayım.

Dikkat çekmemeye çalışarak adımlarımı hızlandırıyorum, bu stratejimin bir parçası. Endişelenmem gereken sadece kralın muhafızları değil. Bazı seyirciler, daha ön sıralara yaklaşmadan potansiyel gönüllüleri elemek için

kendi kendilerine görev ediniyorlar; bu da sadece en iyilerin katılmasını sağlamanın çarpık bir yolu.

Günümüzde cinayet meşru görülüyor. *Kutlanıyor.*

Yani, ön saflarda kralın muhafızlarına meydan okuyan, dövüşmeye hazır silahlı umutluların aksine, fark edilmeden olabildiğince yaklaşmaya çalışıyorum. Başım öne eğik bir şekilde kalabalığın arasından geçiyorum. Kimse beni durdurmuyor, sadece bir izleyici olduğumu varsayıyorlar. Kas eksikliğimi, kılıç eksikliğimi, boy kısalığımı, sağlıklı beslenmenin getirdiği canlılıktan yoksun solgun tenimi görüyor olmalılar. Hayatları boyunca bu güne hazırlanmış varisler ve savaşçılara karşı koymak için yeterli değilim. Onların gözünde bu göreve gönüllü olmak bir ölüm cezası olurdu.

Kesinlikle haklılar.

Birisi arkamdan sertçe çarptı, sendeledim ve öne doğru savruldum. *Kahretsin.* Düşerken hançerimi zar zor derime yaslı tutmayı başardım ve tam önümdeki kadının üzerine düştüm.

Omuzunun üzerinden bana sert bir bakış fırlattı, ben de yanından geçip kısık sesle özür dilediğimde bu bakış daha da derinleşti. Elinde tuttuğu kalın, sık dokulu paltoya bakılırsa, uzak kuzeyden gelen bir gezgindi.

Neredeyse her köy, merkezindeki siyah kayadan adını alan Nightfell kasabamıza gönüllüler veya tanıklar gönderdi. Tanıdık olmayan kumaşların arasından sessizce geçiyorum. Hepsi solmuş, yırtılmış ve bir kir tabakasıyla kaplı; bir zamanlar güzel olabilecek şeylerin paramparça kalıntıları, şimdi ise sadece harabeler. Bu taraftaki her şey gibi.

Kükreme sesi başımı hızla yukarı kaldırmama neden oldu. Platformun yanında, parçalanmış gün batımı tonlarında çıtırdayarak gökyüzüne doğru yükselen bir alev kulesi vardı.

Ne işe yaradığını merak etmeme gerek yok, biliyorum. Taşın üzerine çıkamayan cesetler ateşe atılacak ve yanmaya bırakılacak.

Yutkunuyorum. Neredeyse zamanı geldi.

"Alevleri körüklemek mi istiyorsunuz?"

Boğuk ses, geriye doğru taranmış saçlı, ince uzun boylu bir adamdan geliyor; elindeki kılıcı doğru düzgün tutamayacağına kendi hançerim üzerine bahse girerim, tüm ağırlığıyla tutuyor. Metal ağırdır. Demirci atölyesini ziyaret eden çoğu adam, karşılayabileceği en büyük silahı ister, ancak azı gerektiğinde onu yerden kaldırabilir.

Onun bu sözleri üzerine birçok kişi başını bize çevirdi.

Kahretsin.

Dilim kaşınarak adama bıçağımı bilemek isteyip istemediğini , tercihen kaburgalarının arasında, sormak istese de, metal bıçağımı bileğimin daha yukarısına doğru itip en mahcup gülümsememi sunuyorum.

“Elbette hayır. Sadece daha iyi bir görüş açısı elde etmeye çalışıyorum.” Sesim, “Bu saçmalık. Ben mi? Questral'e katılmaya mı çalışacağım? Bu beni öldürür.” diyor. Bu, Stellan'ın bu sabah elimdeki hançeri gördüğünde bana söylediklerini yankılıyor.

“Seni küllerinden kurtarıp da o lanet olası köy meydanında ölmeni izlemek için gelmedim,” dedi Stellan, ama işte orada, kalabalığın içinde, uzaktan bana kısık gözlerle bakıyor, beyaz kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış. Başını sallayarak, son nefesime kadar bunun onayını vermediğini bana hissettirdi.

"Beni bunun için eğittin," dedim ona demirci atölyesinde, büyüdüğüm yerde; çeliğin kırılması, onun bitmek bilmeyen ıslıkları kadar doğal geliyordu. Beni bu dünyanın sefaletinde, henüz bir çocukken, hiçbir şeyi olmayan bir yetimken bulmuştu. Aslında bir ismim bile yoktu.

Bunun üzerine gözlerinde öyle şiddetli bir öfke belirdi ki, arkasındaki demirci ocağını neredeyse eritecekti. Sonra bu öfke, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüştü: Dehşete. "İstediğim bu değildi."

Yine de, şimdiye kadar yaptığı en büyük silah olmasına rağmen, hakkında konuşmayı reddettiği, hatta bana bile anlatmadığı, son derece acımasız ve ölümcül bir dünyanın parçasından yapılmış olan hançeri geri istemedi.

Bu gerçekten üzücü, çünkü Stellan'ın Elli Kişi arasına nasıl girdiğini bilmek şu anda çok yardımcı olurdu.

Hayır, ölmemi izlemeyecek. Henüz değil. Platforma ulaşacağım. Ama önce, kılıcıyla yere bir delik açan şu adamın yanından geçmem gerek. Beni hâlâ çok yakından inceliyor.

Onun dikkatimi çekmesinden rahatsız olmuş gibi, sanki tutamadığı kılıçtan korkmuş gibi içime kapanıyorum. Titreyerek bir adım geri atıyorum, ayakkabım çamura batıyor.

Adam sırıttı, beni baştan aşağı süzdü, bakışları kıyafetlerime takıldı. Kavurucu sıcakta neden uzun kollu ve çeneme kadar uzanan kumaş giydiğimi merak ediyor olmalıydı. Kılıf ve kemer eksikliğini fark etmiş olmalıydı. Kumaşı büzülmüş ve yırtılmış eski botlarıma ulaştığında kaşlarını çattı. Sağındaki ve solundaki insanlar çoktan ilgisiz bir şekilde arkalarına döndüler.

Ama o bakmaya devam ediyor, uzun saç tellerini yüzümden uzak tutmak ve başkalarının bana karşı kullanmasını engellemek için özenle örüp başımın arkasına tutturduğum kahverengi saçlarıma bakıyor. Buraya eğlenceden başka bir amaç için geldiğimin en bariz işareti bu olabilir, ama bakışları sürekli dolaşıyor, sonunda benimkilerle buluşuyor.

Birdenbire ilgisi artıyor. Gözlerim koyu mavi. Nadir bir renk tonu. Şimdi keşke bambaşka bir renk olsalar diye düşünüyorum.

Bakışlarımı ondan ayırmadım. Başını yana eğdi. Sonunda, metal parçası da onunla birlikte eğilerek bana doğru yaklaştı. "Seni durdurmama izin verme."

Teşekkür ederek gülümsedim ve yanından geçtim.

İşte o anda eli vücudumda aşağı doğru kaydı. Sıktı. Donakaldım.

Boğazımdan safra yükseliyor ama onu ve elini tamamen kesme isteğini yutuyorum. Fark edilmemeliyim. Henüz değil, daha çok sıra uzaktayım.

Yıllardır yaptığım şeyi yapıyorum. Öfkeyi içime atıyorum ve yoluma devam ediyorum.

İşte o anda, bir çığlık kalabalığın arasından bir orak gibi yarıldı.

Gümüş şahin. Keskin gagası sonuna kadar açık, delici bir çığlık atıyor.

Vakit geldi.

Bir adamın çatıdan kendini aşağı atıp, taşa atlayarak ulaşmaya çalışmasıyla dikkatimi çeken bir renk parlaması oldu. Başaracak gibi görünüyor.

Neredeyse başarıyor.

Tam ayakları yere değecekken, bir muhafızın kılıcı karnına saplandı. Kendi kanının içinde taşın üzerinden kayıp düştü.

Cesedi hızla ateşe atıldı. Alevler kükredi, sonra çıtırdadı.

Ateş mi, taş mı? Ölüm mü, yaşam mı?

Bu Questral'dır.

Silahların savrulmasıyla gönüllülerin ilk halkası ileri atıldı, ancak karşılarına hepsi en değerli metal olan *gümüşü kullanan kral muhafızlarından oluşan bir duvar çıktı.*

Metal, elimizde kalan son sihirdir; topraktan çıkarılan, güçle dolu cevher. Bazı çeşitleri daha fazla metal içerir, bu da silahı daha güçlü kılar. Ve gümüş, tüm ölümlü metallerin en güçlüsüdür.

Öldüler. Kılıçlarını sıralar öteden görüyorum ve kesinlikle hiçbir şansları olmadığını biliyorum.

Yine de kılıçlarını kaldırıyorlar. Düelloya hazır bir şekilde ileri atılırken kükrüyorlar.

Ve bakır, kalay ve alüminyum kılıçlar, birbiri ardına, daha üstün metallere karşı parçalanıyor.

Onları kullananlar delinip geçiliyor. Düşüyorlar. *Hepsi düşüyor.* Bedenleri bir kenara itiliyor, sonra da son nefeslerini bile vermeden alevlerin içine atılıyor.

Kahretsin.

Gönüllülerin bir sonraki dalgası şimdiden hızla ilerliyor. Daha fazla metal kırılması ve çatlağı.

Acı bir gelgit gibi içimde panik yükseliyor. Gözlerim, etraftaki taş ve toprağın üzerinde nehirler gibi akan kanı görünce irkiliyor. Ama baş parmağım, kendi oyduğum kabzadaki desenleri, şu anda bir et ve kemik yığınını eriten alevin eğrisini takip ediyor. Buraya neden geldiğimin bir hatırlatıcısı.

Senin için. Bunu senin için yapıyorum.

Şahin ikinci kez çığlık attı. Bir dakika geçti bile, çoktan gitmişti.

Artık durup beklemek yok. Kaosu bir siper olarak kullanıp, sıraların arasından süzülerek, gözlerim parıldayan taşa dikili bir şekilde ilerliyorum. Beş sıra ötede. Dört—bir çığlık daha. Üç.

Solumdan metal seslerinin çarpışması duyuluyor. Kalabalık, adeta bir lejyon gibi ortasından geçerek, kavisli kalkanlarıyla küre benzeri bir bariyer oluşturan bir kargaşaya dönüşüyor. Tek bir beden gibi ilerliyorlar, önlerine çıkan herkesi yere seriyorlar.

Platforma ulaştıklarında kalkanlar açılıyor ve güneşin kendisini taklit eden, parıldayan bir zırh giymiş bir adam ortaya çıkıyor.

Saf, filtrelenmemiş altından yapılmıştır. Sadece bir parçasını satmak bile köyümüzü bir yıl boyunca doyurabilir. Son derece özenle üretildiği için neredeyse geçilmezdir.

Biliyorum. Stellan'ın demirhanesinde yapıldı.

Kalabalık kendi kendine mırıldanır, ancak Cadoc'un Stormside'da kalan beş Büyük Hanedandan biri olan Bolter Hanedanı'nın varisi olması nedeniyle hoşnutsuzluk fısıltıdan öteye geçmez. Bolter Hanedanı bu taraftaki kalan verimli toprakların çoğuna sahip olduğundan, binlerce insan yiyecek için bu hanedana bağımlıdır.

Bu bir tesadüf değil. Her Questral'da, Bolter Hanedanı en yaşlı üyelerini kapılardan geçirmiş ve onlar da yarım yüzyıl daha refah için yeterli sihirle

geri dönmüşlerdir. En azından kendileri için. Torunlarının bir sonraki görevde hayatta kalmasını kolaylaştıracak kalıntılar ve bilgiler biriktirmişlerdir. Nesiller boyunca, hanedanın gücü katlanarak artmıştır.

Hanedanın madenlerinden sınırsız altın elde edebilme imkanı da elbette işe yarıyor.

Bir orduya sahip değilim. Stellan sayesinde, bir orduya ihtiyacım da yok. Bana güçlü olmayı, bağımsız olmayı, trajediler karşısında bile dirençli olmayı öğretti .

"Yükseliyorsun. Küllerinden bir anka kuşu gibi yeniden doğuyorsun ," demişti bana, ben daha ağlamayı bırakmayan bir çocukken.

Anka kuşları gerçek değil , dedim ona.

"Burada olmaz," dedi. " *Burada olmaz."*

Kapıların ardındaki yer hakkında şimdiye kadar açıkladığı en kapsamlı bilgi buydu. Hepimizin ziyaret etmek için hayatımızı riske attığı yer.

Yıldızlar Diyarı. Büyü ve ölümsüzlerin diyarı. Elmas gibi parıldayan ve diş gibi keskin olduğu söylenen bir yer.

Hem özlem duyulan hem de korkulan bir cennet. Ölümsüzler hastalıktan ölmez, kanamazlar, hayatta kalmak için yiyecek ve suya ihtiyaç duymazlar. Gözleri değerli taşlar gibi parıldar. Onlar tanrıların soyundan gelirler. Tanrıların kendileri de o tarafta yaşar ve topraklarını sonsuz kaynaklarla donatırlar.

O büyünün kırıntıları için birbirimizi öldürüyoruz.

Çok yaklaştım. Kalabalık hâlâ kısmen dağılmış durumda ve ben bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Taş, güneş ışığı altında parıldayarak göz kırpıyor. Bir adım daha ileri atıyorum—

Ve neredeyse gözüme bir ok saplanacaktı. Son anda döndüm ve ok arkamdaki adamın kafatasından geçerken kanlar etrafa saçıldı. Adam yere yığıldı, vücudu atılmış kadehlerin camlarını ezdi; günlerce aynı yerde bekleyip olayı bir anlığına da olsa görmek isteyenlerin bıraktığı içkilerdi bunlar.

Cansız elinde bir kılıç sıkıca tutulmuş. Kalitesiz bir metalden yapılmış. Yine de, kalabalığın içinden yarı aç bir adam onu almaya atılıyor. Bir diğeri de onunla mücadele ediyor.

Yolum fark edildi. Eğildim, sonra biri iterek platforma doğru koşarken beni yana savurdu. Bronz tenli ve saçları kısa kesilmiş koyu renk bir kadındı.

Ok ona doğruydu. Öğleden sonraki kavurucu sıcakta, tam göğsüne doğru ıslık çalarak geçen bir başka ok bunu açıkça ortaya koyuyor. Oktan kaçmak için eğiliyor, yuvarlanıyor ve sırtından kendi yayını ve okunu o kadar hızlı çıkarıyor ki, hareketleri bulanıklaşıyor.

Durmuyor bile, yavaşlamıyor. Sadece bakmadan nişan alıyor, ateş ediyor ve platforma atlamadan önce yoluna devam ediyor.

Okçu yakındaki bir binanın tepesinden düşüyor, bedeni yere korkunç bir gürültüyle çarpıyor.

Dördüncü bir çığlık.

Sadece yedi dakika kaldı.

Hızla fırladım, sonra yere yığılmış bir cesede takılıp neredeyse düşüyordum. İnce kumaşın altından omurganın hatları açıkça görünüyordu. Bir kafa yana doğru savruldu ve—bu sadece bir çocuktu. Elinde silah gibi sivri bir cam parçası tutuyordu.

Bakışlarım platforma çevrildi. Kral muhafızlarının zaten diğer rakiplerle düello yaptığı bir boşluk, bir açıklık vardı. Koşmalıydım. Şansımı denemeliydim. Ama bunun yerine, kendimi çömelmiş halde buldum.

“Bunu yapma,” diyorum çocuğa. Bana kocaman, kehribar rengi gözlerle bakıyor. Ve biliyorum ki, “Başaramayacaksın,” derken tam bir ikiyüzlüyüm.

Ama onun da aklı başında, tıpkı benimki gibi. "Ailem açlıktan ölüyor. Ben onların tek şansıyım."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. "Burada olduğunu biliyorlar mı?"

Başını salladı.

Hançerimin ucuna bakıyorum. "Dinleyin, ben—"

Ben sözümü bitirmeden çocuk döndü ve atıldı. Koşarak uzaklaştı.

O ufak tefek. Kimse fark etmiyor bile. Belki de gerçekten oraya ulaşabilir.

Tam bunu yapacakken, birisi yoluna çıkar. Bir kral muhafızı. Ağzında acımasız bir gülümseme belirir ve çocuğa zevkle bakar.

Beşinci çığlık.

Geri durmalıyım. Doğru anı beklemeliyim. Başarmanın tek yolu bu.

Fakat muhafızın gümüş kılıcı yere çakılınca, düşünmeden kendimi çocuğun önüne attım. Saklamak için çok uğraştığım hançer kolumdan kaydı ve havada çevirdim, soğuk kabzası avucuma değdi. Son anda tam yüzümün önüne kaldırdım. Gözlerimi sıkıca kapattım. Bir saniye sonra muhafızın kılıcı kemiklerimi sarsan bir güçle hançerime çarptı.

Ve o gümüş paramparça olurken muhteşem bir gürültü kopuyor.

Kalabalık sessizliğe bürünmüştü. Yavaşça gözlerimi açtım. Muhafız, ağzı açık, sanki az önce olanları hâlâ kavrayamamış gibi bana bakıyordu. Bir hançerin gümüş kılıcına nasıl karşı koyup kazandığını anlamıyordu. Sonunda kılıcımın metalini fark ettiğinde yüzü bembeyaz oldu.

Kılıcının kabzası yere çarptı ve kılıcı olmadan korkakça geriye sendeledi. Çocuk kaçıp taşın üzerine çıkmıştı. Ona katılmadan önce kalabalık yeniden canlandı ve yarım düzine insan bir dalga halinde üzerime saldırdı.

Artık geri dönüş yok.

Altıncı çığlık.

Önce bakır bir bıçak bana ulaştı ve ben de dönüp hançerimi kaldırdım, metalim bıçağın kenarına hafifçe değdi—ama bu yeterliydi. Silah paramparça oldu, tam o sırada nikel bir kılıç boynuma doğru nişan aldı. Bıçağının üzerinde örümcek ağı gibi çatlaklar vardı, kötü kaynak işçiliğinin veya çok fazla dövüşün iziydi bu. Her iki durumda da, metalimin hafif bir dokunuşu bile onu ayaklarımın dibinde paramparça etti ve ileriye doğru hücum eden bazı insanlar oldukları yerde durdu. Metalime karşı gelmeyi yeniden düşünüyorlardı. İyi. Tam güvende olduğumu sandığım anda, hemen arkamdan bir toplanma çağrısı duyuldu.

Az önce gördüğüm, elleri sağa sola savrulan adam, keskin ucu tam omurgama dayalı kılıcını kaldırmakta zorlanarak bana doğru atılıyor.

Sanmıyorum. O ellerin vücudumda nasıl kaydığını hatırlıyorum ve—

Onları tamamen kestim. Yıldız tarafı çeliği deriyi ve kemiği delip geçti. Bıçak, kanın tadını çıkarıyormuş gibi her zamankinden daha çok parladı. Ağır kılıcı yere düştü, parmakları hala onu kavramış haldeydi. Adam çığlık attı. Birkaç kişi nefes nefese kaldı.

Yedinci çığlık.

Kılıcımı kalabalığa doğru tekrar kaldırdığımda kimse kıpırdamadı. Kralın muhafızları bile, benim kılıcımın onlarınkinden daha üstün olduğunu gördükten sonra, benimle yüzleşmekte tereddüt ediyorlardı. Her birinin sadece bir kılıcı var. Onsuz ölürler.

Geriye doğru bir adım atarken göğsüm çılgınca inip kalkıyor, platforma doğru yavaşça ilerliyorum. Belki gerçekten başarırım. Sonunda atlamak için dönüyorum.

Ve karşımda, sanki devasa Hançer Dağları'nın ta kendisi tarafından yaratılmış gibi görünen bir adam yolumu kesiyor.

Bok.

Muhteşem boyutlarıyla bilinen ve kanlarında tanrıların bulunduğu rivayet edilen Ender Hanedanı'ndan Pagnus Ender bana doğru bir adım attı ve yer adeta titredi. Dehşet dolu yüz ifademi parıldayan bronz zırhında yakaladım; başımın tepesi bile karnına ulaşmıyordu, kılıcı neredeyse vücudum kadar büyüktü.

Hanedanın sekiz varisi var ve bu sefer yarısının göreve çıkması bekleniyor. Onları şimdi görüyorum, platformun diğer köşelerinde, her biri hanedanının amblemini taşıyor. Muhtarlarla birlikte potansiyel adayları çoktan ayıklıyorlar; muhafızlar onları öldürmeye bile çalışmıyorlar , muhtemelen tüm Büyük Hanedanlarla ortaklığı olan kralın emirleriyle.

Elbette, platforma ulaşmamın önündeki tek engel o. Kesinlikle *öyle.*

Derin bir nefes alıyorum. Kendimi sakinleştiriyorum. Yıllardır uykuya dalmak gibi kolayca alıştığım duruşu alıyorum. Belki de son darbem olacak bir darbeye hazırlanıyorum.

Ama Pagnus Ender bana aşağıdan bakıp sırıttı. Kenara çekildi.

Göğsüme korkudan daha kötü bir şey çöküyor.

Beni öldürücü darbesini indirmeye bile layık görmüyor. Katliamdan sağ kurtulma şansım olduğuna inanmıyor.

Göğüs kafesimde gurur ve öfke savaşıyor, ama onları bastırıp şükran duygusunu seçiyorum. O platforma çıkmak, elemeden geçmek ve o kapılardan içeri girmek için her şeyi yapacağım.

Onun yanından geçip gidiyorum. Parıldayan taşa neredeyse varmıştım.

İşte o anda Pagnus fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. Belki de hançerimi ele geçirmek istediğine karar vermiştir. Bir anda, bronzdan yansıyan güneş ışığı gözlerimi kamaştırırken, kılıcı tam başıma doğru kavis çizerek geldi.

O daha iri olabilir ama ben daha hızlıyım, özellikle zırhsızken. Kenara yuvarlanıyorum ve kılıcım bacağından geçiyor, üstün metalim onunkini delip kemiğe kadar ulaşıyor ve o kükrüyor. Diğer Enders'lar bize doğru dönüyor, aralarında kızıl saçlı bir kızın da bulunduğu diğer yarışmacıların zarar görmeden geçmesine izin veriyorlar. Kalabalıkta alkışlar yükseliyor.

Pagnus, gözleri öfkeyle parıldayarak, kılıcını tekrar savurarak döndü. Ona yeterince zarar veremedim. Çok geç. Bıçağımı bacağından çekip kendimi havaya fırlattım. Zaman durdu, ben yükselirken, metalinin derimden geçmesini bekliyordum. Güneş bana göz kırpıyor gibiydi, görüşümü engelliyordu. Kendimi hazırlarken kaslarım kasıldı.

Sırtım kızgın taşa çarpıyor. Gömleğimi yakıyor ama ısıyı neredeyse hiç hissetmiyorum; tüm duyularım hâlâ yüzüme doğru hızla gelen kılıca odaklanmış durumda. Yıldızlar Diyarı çeliği değil, bronz ölümlülerin en düşük değerli metallerinden biri, ama Pagnus'un gücüyle, neredeyse öyleymiş gibi. Hareket edecek zaman yok. Tek yapabildiğim, kafatasımı delip geçmek üzere olan kılıca bakmak.

Taşın üzerindeyim. *Taşın üzerindeyim.* Bronz taşın en ufak bir yavaşlama göstermemesiyle gururum paniğe dönüşüyor. Kralın koruması altında burada güvende olmamız gerekiyor.

Pagnus, Gözcü'nün tam görüş alanında. Diskalifiye edilecek. Ya da belki edilmeyecek.

Belki de aynı kurallar onun için geçerli değildir. Belki de bunu biliyordur. Bu korku göğsümü kanatıyor, zaten kesinleşmiş gibi görünen ölüme kendimi hazırlıyorum.

Bıçağı yüzümden sadece bir santim uzakta duruyor.

Bir canavar gibi hırlayarak, "Seni tasfiyede göreceğim," dedi.

Sonra platformda yanıma geldi.

Sekizinci çığlık.

Üç dakika. *Üç dakika* kala yetiştim .

Kulaklarım çınlıyor. Kalbim göğüs kafesimi dövüyor. Tek istediğim bir *nefes* almak , ama olabildiğince hızlı bir şekilde sürünerek uzaklaşıyorum, sonunda ayağa kalktığımda dizlerim neredeyse bükülüyor. Kızıl saçlı, kafasından fışkıran bol miktarda kanı neredeyse kamufle eden kızın yanına, merkeze doğru koşuyorum.

Bana döndü ve gülümsedi. Dehşete kapılmış gibi görünüyor olmalıyım, çünkü sadece omuz silkti. "İyiyim. Bu arada, *çok güzel* gözlerin var. Bana memleketimi hatırlattı." Elini uzattı. "Brambleside'dan Kira."

Stormside'ın en batı ucunda, deniz kıyısında bir kasaba. Bildiğim kadarıyla orada artık sihir kalmadı. En azından doğuda, bir zamanlar var olanın kalıntıları hâlâ mevcut. Batıya doğru gittikçe daha az şey buluyorsunuz.

Taslak toplama henüz başlamadı bile. Elli kişi arasına girebilmek için onu öldürmem gerekebilir.

Yine de kendimi elini tutarken buluyorum. El sıkışırken. Rahatlama ve yorgunluktan dolayı sesim kısılmış bir şekilde, "Ben Aris. Silverside'danım." diyorum.

Gülümsemesi soluyor. Yeşil gözleri irileşiyor. Kahretsin. İşte bu tam da bu yüzden yıllardır kimseye nereden geldiğimi söylemedim. Gerçi sormaya tenezzül eden de pek olmadı.

Ben demircinin çırağıyım. Dikkat çekmeye değer değilim. Şimdi neden geçmişimin gerçeğini onunla paylaştığımı gerçekten bilmiyorum.

"Oradan kimsenin hayatta kaldığını bilmiyordum," diye nihayet söylüyor.

Bugün burada neden bulunduğumu bir anlığına unutsam bile, bu hatırlatma iliklerime kadar işliyor. Göğsümde kör edici bir öfke alevleniyor, birkaç metre ötedeki çıtırtılı ateşten daha parlak bir öfke. "Çoğu unutmadı."

Dokuzuncu çığlık.

Sadece iki dakika kaldı. Gönüllüler umutsuzluğa kapılmaya başlıyor. Dikkatsizce hareket ediyorlar. Doğrudan kralın muhafızlarına doğru atılıyorlar, ancak öldürülüp ateşe atılıyorlar.

Onuncu çığlık.

Sadece bir dakika kaldı.

Bağırışlar, çığlıklar ve kutlama haykırışları doruk noktasına ulaşıyor. Muhafızlar vahşetlerini artırıyor, kan dökülmesinden zevk alıyor ve kişi açıkça etkisiz hale geldiğinde bile durmuyorlar. Sadece iki kişi daha kurtuluyor ve ikisi de yaralanıyor.

Saniyelerin geri sayımını neredeyse hissedebiliyorum, gerilim alevlerin boğucu sıcaklığı gibi yükseliyor. Son şans. Biri atlıyor ama saçından çekilip katlediliyor. Başka kimse denemiyor. Ve artık hiç zaman kalmadı. Güneş tepeme vururken, dönüp gümüş şahinin ağzını son kez açmasını izliyorum.

Ama o çığlık boğazında boğuluyor.

Ve sanki çığlıkları acımasız bir rüzgar tarafından koparılmış gibi, kalabalık birdenbire sessizliğe büründü.

" *Hayır* ," diye fısıldadı Kira yanımda.

Hayır doğru cevaptır.

Asla . Olamaz .

Beni öldürmeye çalışanlar şimdi korkudan geri çekiliyorlar. Sadece silahlarını indirmekle kalmıyorlar. Kalabalık tamamen ortadan ikiye *ayrılıyor* ve platforma doğru düz bir yol açıyor.

Ve heybetli bir şövalye öne çıkıyor. Siyah bir başlık ve gümüş bir maske yüzünü gizliyor.

Zaten bunun bir önemi yok. Hepimiz onun kim olduğunu ve neler yaptığını biliyoruz.

Gümüş zırhı lekesiz, çünkü onu öldürmeye yaklaşan kimse olmamış. Görünen tek deri parçası, kemik gibi beyaz elleri. İnce, mürekkep gibi lekeler eklemlerinin üzerinden akıp parmaklarının her birine doğru kıvrılıyor.

Şeytana benziyor.

Omzunun arkasına kocaman bir kılıç sıkıştırmış. Kendinden emin ve neredeyse kayıtsız adımlarıyla yürürken, kılıcın kabzası ile kılıfı arasında ince bir gümüş şerit görünüyor.

Parıldayan, başka bir dünyaya aitmiş gibi parlayan gümüş, erimiş yıldızlar gibi. Yıldız çeliği. Tamamen ondan yapılmış bir *kılıç* . Benim kılıcım onunki gibi oyuncak gibi kalıyor. Kapıların bu tarafında şu anda sadece onun kılıcı var. Kadim, güçlü kılıçlar sahibini seçer. Bu kılıç, sadece ünüyle kana susamış bir kalabalığı ikiye ayıran bir adamı seçti.

Kralın muhafızlarının başı Harlan Raker. Stormside'ın en ünlü şövalyesi.

Merhametsizliğiyle meşhur bir adam. Bunu biliyorum. Ondan merhamet diledim, ama o, şimdi meydan okuyanları incelerken olduğu gibi soğuk kaldı. Beni incelerken de aynı şekilde. Yüzünü göremiyorum, ama dikkatini çektiğini, küçümsediğini adeta *hissedebiliyorum* . Geniş omuzlarının duruşundan, etkilenmemiş, sıkılmış gibi görünüyor.

Platformdan sadece birkaç adım ötede, Raker aniden duruyor. Alevler bile durmuş gibi görünüyor. Etrafına bakıyor, kasları ilk kez geriliyor ve neredeyse gözlerinin o başlığın altında, tıpkı kılıcım gibi, birini öne çıkmaya davet edercesine parıldadığını hayal edebiliyorum. Sanki kan dökme arzusuyla doluymuş gibi.

Neredeyse o muhteşem kılıcın kınından çıkarıldığını görmek için can atıyorum.

Ama kimse kımıldamıyor. Bütün muhafızlar başlarını öne eğiyor, sendeleyerek geriye çekiliyorlar. O da platforma çıkıyor, kimse ona karşı koymuyor.

Şahin nihayet son çığlığını tamamlıyor.

Kalabalığın arasında fısıltılar hızla yayıldı. Kralın muhafızlarının başı neden Yıldızlar Diyarı'nın öbür ucuna böyle bir görevi göze alsın ki? Muhafızların daha alt kademelerindeki üyeler daha önce bunu yapmıştı, ama liderleri asla. Zaten birçok meydan okuyucunun istediği her şeye sahipler: bir ev, yiyecek, zenginlik, şan şöhret. Kral onlara ihtiyaç

duyabilecekleri her şeyi veriyor. Yine de... Sanırım bu taraftaki en güçlü kişinin bile veremeyeceği şeyler var.

Questral, sihirli bir kadehi ele geçirmek için Yıldızlar Diyarı'ndan Tanrılar Diyarı'na yapılan bir yolculuktur.

Herkesin gitmek için bir sebebi var. Büyü damlaları ilaç olarak kullanılabilir, zenginlik için satılabilir veya -eğer bir fincanın tamamı yutulursa- bir insanı ölümsüze dönüştürebilir. Tabii ki, eğer Dönüşüm'den sağ çıkarlarsa. Çoğu zaman insanlar sağ çıkamaz, bu yüzden çoğu meydan okuyan kişi riske girmez.

Hayır, eğer bir Questral yarışmacısı gerçekten zaferle dönerse, kahraman olarak dönerler ve her damlasının tadını çıkararak sihirlerini on yıllarca yayarlar. Bütün köyler bir fincan sihirle yoksulluktan kurtarıldı; sakinleri ihtişam içinde yaşarken, bizler açlıktan ölüyor ve geçinmek için hırsızlık yapıyoruz.

Elli kişiden çoğu asla geri dönmez.

Stellan bunu yaptı, ama kadeh boştu. Yolculuğundan geriye kalan tek şey, şu anda avucumda sıkıca tuttuğum hançeri yapan parıldayan metaldi. İnsanlar ondan nefret etti, onu sorguladı ve böylece dışlanmış biri haline geldi. Taşındı, ama kötü şöhreti de peşinden geldi. Şu an iş bulabilmesinin tek nedeni, yeteneklerinin tartışılmaz olması. Yine de, kralın zenginliğiyle dönebilecekken, az şeyle yaşıyor.

Bunun nedenini hep merak etmişimdir. Elbette ona sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok kez sordum.

Hiç cevap vermedi.

Şahin gümüş rengi bir parıltıyla kanatlarını açınca Kira sıçrar. Bekçiye göre, taşın üzerinde iki yüz yirmi altı kişi varız.

Başarısız olanlar, ölü ya da ölmek üzere, kalabalığın arasına dağılmış durumda. Kanları toprağı çamura çevirmiş. Kralın muhafızlarının daha alt kademedeki üyeleri, cesetleri yanımızdaki alevlere atmaya başlıyor.

Öldürdüğüm adam onlardan biri.

Alevler şiddetlenirken boğazım tekrar bulanıyor. Anılar gözümün önünden geçiyor, beni boğuyor. Başımı çevirmek istiyorum, kaçmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kusmak istiyorum. Ama zayıf görünmek istemiyorum. Özellikle de yarışma daha yeni başlamışken. Kendimi zorlayarak ayakta duruyorum ve derimin, kemiğimin ve alevlerin kendisinin kül yığınına dönüşmesini izliyorum.

Bekçi, bir kovayı küllerin arasında sürüklüyor.

Tek tek, hayatta kalanların -şimdi Questral'ın meydan okuyucuları- her birinin önüne geçiyor. Stellan'ın gözlerine kilitlenmiş bir şekilde dimdik duruyorum, sırtımdan terler akıyor, giymek zorunda kaldığım tüm kumaşlara lanet ediyorum, ta ki Gözcü sonunda bana ulaşana kadar.

"Katılım işlemine katılacak mısınız?" diye soruyor elli yedinci kez.

Stellan hâlâ uzaktan görünüyor. Geri çekilmek için son şansım bu. Platformdan inip demirci atölyesine dönmek için son şansım. Beni bekleyen işler var. Hazırlanacak akşam yemeği var.

Gözleri yalvarıyor. Sanki *"Bunu yapma,"* diyorlar. *"Hayır de."*

Bakışlarımızı keserek, "Evet," diyorum.

Binbaşı elini kovaya daldırdı. Sıcak, terli başparmağı alnımda bir yay çizerek külden bir taç oluşturdu.

"Tanrıların adına," diyor.

"Tanrıların adına," diye yanıtlıyorum.

O yoluna devam ediyor.

Ve gökyüzüne bakıyorum. Tam o *tanrılara* . Kemiklerimdeki öfkenin, umudun sıcaklığıyla buluşmasını, kaynayan metalin çeliğe dönüşmesini hissedebiliyorlar mı acaba? İçimde bir intikam kılıcı dövülüyor.

Bence *bu gerçekten senin adına yapılmış bir şey* . *Bu* senin için.

Çünkü ben Yıldızlar Diyarı'na sihir elde etmek ya da sevgili tanrılarımızın önünde diz çökmek için gitmiyorum.

Onları öldüreceğim.

OceanofPDF.com

2

On **yaşındayken** bir tanrıça köyümü sanki odun parçasıymış gibi yakıp kül etti. O günden beri her gece rüyalarımda onun gözlerini, gümüş gibi parlayan, güç dolu halleriyle görüyorum. Metal rengindeki saçlarını ve mücevherlerle süslü tenini, alevlerin ışığında parıldarken görüyorum. Arkasını dönüp bizi yanmaya terk ederken pelerinindeki kıvrımları görüyorum.

Onu ve kapıların bu tarafını unutmuş olan diğer tüm tanrıları öldüreceğim. Bu benim de ölmeme neden olsa bile.

Bu da demek oluyor ki, Ölümden sağ çıkmalıyım. Elli kişiden biri olmalıyım. *Onlar için* her şeye katlanırım. Stellan'ın platformdan atlarken gözlerindeki o ürpertici bakışa bile.

Onun hayal kırıklığıyla başa çıkamıyorum. Henüz değil. Bu yüzden, tüm heyecanı ve kutlamayı bir kılıf olarak kullanarak sessizce uzaklaşıyorum.

Yollar kralın muhafızlarıyla dolu. Eğitim alanlarına bu kadar yakın olduğumuz düşünüldüğünde, varlıkları olağan dışı değil. Yine de onları görmek her seferinde içimi öfkeyle dolduruyor.

Dört yıl önce, en şiddetli kuraklık döneminde, üç saat boyunca taşıdığım ve hala çalışan kuyulardan birinden getirdiğim bir kova suyla bir köşeyi döndüğümde, duvara yaslanmış, kafayı bulmuş bir muhafız gördüm. Kuru, toprakla kaplı yüzüme ve gergin bembeyaz parmak boğumlarıma bir baktı ve "İşte. İzin ver, sana yardım edeyim." dedi.

“Hayır, ben—”

Dönmeye çalıştım ama o öne atıldı, kovayı elimden kaptı ve suyu azar azar, tam yüzümün önüne, kırık kaldırım taşlarının üzerine döktü. Bütün bu süre boyunca gülümsedi, dehşete düşmüş ifadem onun hasar görmüş gümüş zırhına yansıdı.

Kovayı yere fırlattı ve yanımdan geçip gitti.

Daha güvenli yolları kullanmayı öğrendim. Bu yol genellikle açık.

Şimdi karşıma çıkan grup önüme geçiyor ve kemiklerim kasılıyor. Karnımda öfke birikiyor.

Alnımdaki kül izini görünce geri çekiliyorlar. Kralın Questral rakipleriyle uğraşmamaları konusunda talimat almış olmalılar.

"Bol şans," diyor biri, sesi fısıltılı bir neşeyle dolu. Başka bir şey daha duyuyorum, Raker'ın ilk saat içinde kaç meydan okuyucuyu öldüreceği hakkında bir mırıltı, ama daha fazlasını duymadan hızla uzaklaşıyorum.

Sıcak havayla boğulurken, susuzluktan boğazım ağrırken, uzak köylerden getirilmiş kervan ve arabaların arasından sıyrılıyorum. Neredeyse her gün ziyaret ettiğim tepenin eteğindeki tanıdık açık kahverengi toprak parçasına ulaşana kadar durmuyorum ve sonra yıpranmış taş merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

Göğsümde hâlâ panik kanıyor, sanki bedenim artık tehlikede olmadığını bilmiyor. Kalbim tekliyor. Kanlı sahnelerin göz kamaştırıcı görüntüleriyle kör olmuş bir halde sendeliyorum, sonra kendimi toparlıyorum: *metalin parçalanması, bedenlerin cansızlaşması, kanın toprağı kıpkırmızıya boyaması, alevlerde derinin kemikten ayrılması.* Dişlerimi sıkıyorum, bu görüntüleri zihnimin karanlık köşelerine itmeye çalışıyorum, bir yandan da ayak bileğimi burkmamaya odaklanıyorum. Bütün bunlardan sağ kurtuldum, yarı yıkılmış birkaç basamak yüzünden yere serilmeyeceğim.

Dikkatimi dağıtmak için tokalarımı çözmeye ve ceplerime atmaya başlıyorum. Saçlarım demirci atölyesinde engel oluyor, bu yüzden her zaman ortadan ayırıp, kafa derime iki yandan iki örgü yapıyorum ve bunlar başımın arkasında büyük bir örgü haline geliyor. Genellikle sırtımdan aşağı doğru serbestçe sarkıyor, ama bugün iğneye iplik geçirir gibi örgüler arasındaki boşluğa kıvırdım, hepsini kafa derime tutturana kadar etrafında döndürdüm. Şimdi, örgüyü çözüyorum ve gerginliği biraz azaltıyorum, örgü tekrar aşağı doğru sarkıyor.

Tepenin zirvesindeki harabelere nihayet ulaştığımda, az önce yaptığım şeyin tüm ağırlığı üzerime çöktü. Dizlerim büküldü ve titreyen ellerimle, nefes nefese, beyaz mermer zeminin kalıntılarına yığıldım. Ancak tekrar

normal nefes alabildiğimde kendimi tamamen yere bastırdım, sonra sırt üstü dönüp fırtına grisi gökyüzüne, etrafımdaki tavanın parçalara ayrılmış kalıntılarına doğru gözlerimi kısarak baktım. Nabzım tüm duyularımı bastırdı, sanki " *Hayattayım!" diye haykırırcasına yüksek sesle atıyordu.*

Başardım. Başardığıma inanamıyorum.

İlk aşamayı geçtim. Şimdi... Ayıklama aşamasına gidiyorum.

Doğruldum. Harabelerin sütunları arasından hafif bir esinti geçti ve alnımdaki kül tabakasını gıdıkladı.

Burası o kadar harap durumda ki, eskiden ne olduğunu bilmiyoruz, ama bir tapınak en mantıklısı. Büyük Evler dışında, bu kadar değerli malzemelerden inşa edilen tek yapılar tanrıları onurlandırmak içindir.

Yıllar önce, yiyecek ararken buldum. Başta, *onları umursamadığım* için, onu tamamen toz haline getirme sürecini tamamlamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım . Ama taşın çok sert olduğunu ve üzerinde bir iz bile bırakamadığımı görünce, onu yağmalamaya çalıştım. Değerli olan her şey çoktan alınmıştı... ama devasa bir kayanın arkasında bir renk parıltısı vardı. Bir resmin çerçevesi gibi görünen bir şey.

Yıkıntılarla dolu bir dünyada sanat fikri... gülünç görünüyordu. Ama yıllar önce kız kardeşimle birlikte kır çiçekleri bulmamızı hatırlattı bana; çorak bir arazide nadir bir çiçek. Karanlık bir yerde bir umut ışığı.

Bu yüzden haftalarca her gün geri döndüm, rengi engelleyen taşı her seferinde birkaç santim hareket ettirdim, sonunda taş tamamen ortadan kalktı ve bir manzara ortaya çıktı.

Sivri uçlu, testere dişli bir bıçak gibi uzanan dağ sıralarını anında tanıdım. Daha önce defalarca görmüştüm.

Burada.

Başımı duvarın üzerinden uzattım ve aynı silueti gördüm. Bu... aynı manzaranın eski bir resmiydi. Ama tamamen başka bir yeri de tasvir etmiş olabilirdi.

Çünkü bu resim yeşillikler ve mavilerle, ormanlarla, nehirlerle ve çiçeklerle bezenmiş vadilerle doluydu—

Şimdi karşımda uçsuz bucaksız toprak ve kül yığını duruyor.

"Neden bütün sihir diğer tarafta?" diye sormuştum anneme sekiz yaşındayken, her gece yaptığımız gibi saçlarımı tararken.

"Bizim kendi sihrimiz var," dedi, bir düğümü nazikçe çözerken.

"Öyle mi?" diye sordum, aynadan ona bakarken gözlerim kocaman açılmıştı.

Başını salladı. "Sıcak çorapların büyüsüne, şömine başında iskambil oynadığımız gecelere, kahkahaya ve sevgiye sahibiz."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu sihir değil." Yatmadan önce anlattığı masallardaki ejderhayı ya da sihirli kılıcı çok daha fazla isterdim. Annesinin ona anlattığı aynı masalları.

"Önemli olan tek sihir bu," dedi.

O zaman ona inanmamıştım. Şimdi, artık çok geç olunca inanıyorum.

Homurdanarak ayağa kalktım, botlarım molozların arasında kaydı. Harabelerin içine doğru daha da ilerledim, sonra iki yıkık duvarın arasına sürünerek elimi derine soktum, parmaklarım kumaşa değene kadar.

Tozla kaplı çantamı dikkatlice çıkarıyorum.

Bu basit çantayı ve içindekileri -su matarası, bir kalıp sabun, bandaj olarak kullanmak üzere birkaç sargı bezi, iğne ve iplik, kumaş parçaları ve değerli her şeyi takas ettiğim tek bir altın sikke- almak için yıllarca para biriktirmem gerekti. Elde edebildiğim tek şey buydu ve yolculuk sırasında ihtiyaç duyabileceğim şeylere dair en iyi tahminim buydu.

Elimde sadece tahminler var. Büyük Hanedanın varisleri dışında herhangi birine hazırlık yapmak neredeyse boşuna. Kapılar açıldığında, öteki taraf hakkındaki tüm kitaplarımızın mürekkebi sihirli bir şekilde silindi. Tüm şiirler boşaldı. Tüm resimlerin rengi soldu, geriye sadece boş tuvaller kaldı.

Geriye sadece sözlü olarak anlatılan hikayeler kaldı ve gerçeğin zamanla çarpıtıldığından şüphe duymuyorum. Geriye kalan tek şey mitler ve efsaneler. Tanrılar hakkındaki bilgimiz bile sınırlı.

Ancak ataları Questral'e katılmış olan mirasçılar en güncel bilgilere sahipler.

Eğer bir şekilde Stellan'ı bildiklerini bana anlatmaya ikna edebilirsem, ben de o bilgilere sahip olacağım.

Nightfell'e doğru bakıyorum, kervanları sayıyorum, kalabalıkları inceliyorum. Stellan bana neyle karşılaştığını anlatmasa bile, çok yakında... öğreneceğim.

Bu katliamdan sağ çıkacağım.

O kapılardan geçeceğim.

Mecburum.

Ve sonra, gizli kalması amaçlanan her şeyi kendi gözlerimle göreceğim. Binlerce efsaneye hayat veren dünya olan Yıldızlar Diyarı'nı göreceğim.

“Başardım,” diye tekrarlıyorum, bu sefer yüksek sesle, gözlerim bir zamanlar evimin bulunduğu yöne dikili. Oraya doğru amansız bir çekim hissediyorum, acı ve kayıp ruhumda derin bir yara gibi, sanki bir parçam hala orada, o küllerin içinde diz çökmüş gibi. “Senin için yaptım.”

Duvar resmine, bir zamanlar var olan dünyaya son bir kez bakıyorum ve uzun iniş yoluna başlıyorum.

Sokaklar şimdi tıklım tıklım dolu, ucuz birayla sarhoş olmuş yolcularla dolu. Uzun yoldan, eski mezarlığın içinden, terk edilmiş evlerin sıralandığı bir bölgeden geçerek gidiyorum; çatıları çökmüş, tahtaları rengi solmuş, pencereleri çoktan kırılmış. Her komşu, kuraklığın ortasında daha fazla yiyecek ve su arayışıyla eşyalarını toplayıp gitmişti.

Yıllar sonra bile, yol kenarında karavanlarını bulduğumu, arabalarının yağmalandığını , iskeletlerini, çocuklarını hâlâ hatırlıyorum ...

Stellan'ın demirci atölyesinde olduğunu ve beni duymayacağını umarak arka kapıdan sessizce girdim; ancak onu tam arka kapıda beklerken buldum, sanki ön kapıdan girmeye cesaret edemeyecek kadar korkak olduğumu biliyormuş gibi.

Stellan'ın gözleri hemen çantamı buluyor. Sonra da benimkini buluyor. Bunun bir süredir planladığım bir şey olduğunu anladığında gözlerindeki acıyı görüyorum.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Boşuna nefes harcama. Fikrimi değiştirmeyeceğim." Yanından geçmeye çalıştım ama o yana çekilerek yolumu kesti.

Sonra orada durup, yarın sabah Bekçi ile gitmemem için olası her nedeni dinliyorum. Ölebileceğim her yolu. Sanki ölümüm kaçınılmazmış gibi, her şeyi bana ayrıntılı bir şekilde anlatıyor, işime yarayabilecek hiçbir şey söylememeye özen gösteriyor. Hazırlıksız olduğum düzinelerce durumun listesini yapmış ve benim her karşı argümanımı çürütüyor.

Ama saatlerce süren tartışma, on yıllık nefretle kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmez. Bu, daha değersiz bir metalin Yıldız Tarafı çeliğiyle çarpışıp binlerce sivri parçaya ayrılması gibidir.

Sonunda pes ettim. "Bakın, gidiyorum. Beni durduramazsınız. Birlikte geçireceğimiz son anlarımızı bunun için kavga ederek geçirmenin bir anlamı yok."

Son anlar. Son saatler demek istedim, bekçi kapımıza gelip beni kralın şatosuna götürecek bir arabaya bindirmeden önceki son anlar... Ama

Stellan'ın gözlerinin tekrar endişeyle parladığını görünce kelime seçimimden pişman oldum.

Onlarla hiçbir zaman iyi anlaşamadık. Günlerce birbirimizle hiç konuşmadığımız zamanlar oldu. Dilimiz her zaman metal eritme ve şekillendirme diliydi. Beni buraya getirdiği ilk birkaç hafta boyunca neredeyse hiç konuşmadı ve ben de sadece ağlayabildim. Umursamadığını düşündüm. Koca bir kaba adam olduğunu, sakalı, kalın kaşları ve homurdanmalarıyla tam bir ezik olduğunu düşündüm. Beni battaniyelerle doldurduğu odanın dolabında unutacağını düşündüm. Beni tekrar sokaklara atabileceğini düşündüm.

Bir gün kapımı çaldı ve içeri girdiğinde beni hâlâ ağlarken buldu. " *Kapıma bırakılan sıcak battaniyelerin ve çorbanın sonu geldi* ," diye düşündüm. Yanaklarımda gözyaşları sıcacıktı. " *Bu iyi bir şey . Eğer beni ölüme terk ederse, belki de ölürüm. Belki de bu, tüm bu acıdan daha iyi olur."*

Ama beni evinden kovmadı. Sadece yavaşça önümde diz çöktü, böylece gözlerimiz neredeyse aynı hizaya geldi. Bana sadece elinde kılıç tutan, dövüş pozisyonunda küçük bir kız figürü uzattı. Metalden özenle yapılmış, o kadar detaylı, o kadar ustaca işlenmişti ki, ancak tek bir kişiye ait olabilirdi.

Burnumu çekerek, "Ama... ama benim kılıcım yok," dedim.

Başını salladı. Kocaman parmağını minik figüre doğru uzattı. "Bu bir hançer. Kılıç değil. Ve ayağa kalkıp ağlamayı kesersen, bir kılıç edineceksin."

İşte o zaman cebinden bir bıçak çıkardı. İçimden bir ses, sert bakışları, yıpranmış teni ve uzun sakalıyla bu heybetli adamdan korkmam gerektiğini söyledi. *Silahı* vardı . Beni öldürebilirdi. Ama parıldayan metal karşısında o kadar şaşkına dönmüştüm ki, haftalar sonra ilk kez ağlamayı kestim.

Hızla kılıfına geri koydu.

"Hazır olduğunuzda sizin. İsterseniz kılıcın kabzasını bile tasarlayabilirsiniz. Ama sadece ayağa kalkarsanız. Seçim sizin."

Ayağa kalktı. Sonra bana elini uzattı. O an bile ne anlama geldiğini biliyordum. Ya yanıp kül olacaktım ya da küllerden yeniden doğacaktım.

Aldım.

Ve o günden sonra, gündüzlerini bana kılıç yapmayı, gecelerini ise kılıç kullanmayı öğreterek geçirdi.

Son on yılda, onun kaşlarını çattığını bir kez bile görmedim. Onda hiçbir duygu belirtisi görmedim.

Ama şimdi yüzü tamamen kırışıklıklarla dolu. Geçen zamanı görmek çok kolay.

Duvara yaslanarak bir adım öne atıyorum. Ses tonum yumuşuyor. "Eğer... eğer yaşamama yardım etmek istiyorsanız... o zaman bana bir şey söyleyin. Beni hayatta tutacak *herhangi bir şey* ."

Starside hakkındaki hikayeler, inanılması güç derecede gerçeküstü yaratıklar ve sihirlerle dolu. Ama o gerçeği biliyor. Son Questral'ın hayatta kalan birkaçından biriydi. Bana bunu nasıl başardığını anlatabilir.

Stellan'ın yüzü tekrar sertleşti. Yıllar sonra nihayet öteki taraf hakkında bana bir şeyler anlatabileceğine inanarak kendimi hazırladım.

"Yaşamak istiyor musun?" diyor.

Başımı salladım. Elbette. Tanrılara ulaşmak için sonuna kadar hayatta kalmalıyım. "Öyleyim."

Dünyanın en büyük sırlarından birini bana anlatacakmış gibi yaklaşıyor. Beklentimden nefes bile alamıyorum. O kadar sessiz ki, ocağın kaynamasını duyabiliyorum ve gece için yapılması gereken tüm işleri hatırlıyorum. Ağzı neredeyse kulağıma değiyor.

“O zaman gitme,” diyor ve demirci ocağına doğru giderken yanımdan geçiyor. Ocağın önünde donakalmış bir şekilde duruyorum, geri döneceğini, bana gerçekten faydalı bir şey söyleyeceğini umuyorum, ta ki tanıdık metal vurma sesini duyana kadar. Ceplerimi yokladığımda, fark etmeden hançerini de yanında götürdüğünü anlıyorum.

Bok.

Başka ne bekleyebilirdim ki? Starside hakkında tek kelime etmedi. Hâlâ kalacağımı umarken neden şimdi bana yardım etsin ki?

Aptalca hayalimde, ikimizin bu zayıf alevlerin önünde oturduğunu canlandırdım. O bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor, ben de hayatta kalma planları yapıyorum.

Şimdi, yüksek bir raftaki gizli yerinden daha küçük bir kılıç alıyorum, Stellan'a ve onun her daim iyiliğimle ilgili endişesine lanet okuyarak gecenin karanlığına karışıyorum.

Her zamanki gibi boğucu bir sıcaklık var. Yaşamak için bu kadar çok kat giymek zorunda olan biri için çok uygun bir yer. Ter zaten göğsümün ortasından aşağı süzülmeye başladı, ama yakamın kaymış olma ihtimaline

karşı, hayatımın büyük bir bölümünde yaptığım gibi, boğazımdaki kumaşı kontrol ediyorum.

Lanetli işaretler.

Köy meydanına yaklaşırken, üzerlerinde sadece birkaç parça kumaş olan kadınları görünce, bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Çıplak tenime rüzgarın değmesini hissetmek. İnsanların bana bakması. Saklanmamak.

Normalde bomboş olan barın içinden hafif bir kahkaha yükseliyor; zira burada metal hurdası olan çok az insan var. Açık pencereden, sendelemekte olan bir adam alnımdaki kıvrımı fark ediyor ve elime kırık bir kadeh tutuşturmaya çalışıyor.

Teklifi reddedip yolun karşı tarafına geçiyorum, yabancılardan oluşan bir denizin arasından yolumu açıyorum. Yerel dokumacının, uzun, kirli tırnaklı, cesetlerden çaldığım kıyafetleri satın alan kadının yaptığı sert kumaşlardan çok daha yumuşak kumaşlara dokunuyorum. Bazı haftalar, yeterince yiyeceğimiz olmasının sebebi o. Ayrıca, bu kadar çok kumaşın genellikle israf veya bu gibi sıcaklarda tehlikeli görüleceği bir ortamda, üzerimi örten kıyafetlerim olmasının da sebebi o.

Bir köşeyi daha döndüm, sonra yerel handan bir grup gezginin dışarı akın etmesiyle geriye sendeledim. On yıldır içinde tek bir insan bile görmediğim için terk edilmiş olduğundan emin olduğum bir handı. Şimdi ise, kalabalık yüzünden ikinci katı gözle görülür şekilde çökmüş durumda.

Stellan aylar önce beni kalabalıklar konusunda uyarmıştı. Abarttığını düşünmüştüm. İnsanların bir taşa çıkmak için savaşırken ölmesini izlemek için kim günlerce, hatta haftalarca yolculuk eder ki? Gizemli Katliam olaylarını gerçekten görme şansları yok ki...

Görünüşe göre binlerce insan.

Kilometrelerce uzaktan tüccar arabaları getirilmiş. Normalde bomboş olan sokaklarda labirent gibi uzanan kuyruklar oluşturuyorlar. Köpüren kupalara, çırpılmış şekerlere ve baharatlarla kaplı pastalara bakarak aralarından geçiyorum. Bazı yolcular, paraları bitene kadar kalıp, kapılardan geri dönen biri olup olmadığını öğrenmek için bekliyorlar.

Aç karnım gurulduyor. Onu boş ceplerimle tanıştırıyorum.

Elimde fazladan metal parçası olmayabilir ama topladığım mantarlardan geriye kalanlar hâlâ var.

Midem bulanıyor - bu sefer sadece açlıktan değil. Stellan'la kavga etmek yerine çorba yapmalıydık.

Pişmanlık içimi kemiriyor. Çok üzgündü. Çok *hayal kırıklığına* uğramıştı . Eve dönmeliyim ama dönmüyorum. Tekrar dönüyorum, zar zor üzerine çıktığım taşa doğru. Kalabalık azalmaya başlıyor, çoğu insan arabalara doğru yöneliyor. İnce bir duman görüyorum.

“İşte orada. El hırsızı.”

Sıçradım, sonra az önce geçtiğim ara sokağa doğru hızla döndüm, bıçağı sıkıca kavradım. Bakırdan yapılmış, neredeyse hiç değeri yok. Stellan'ın bana yaptırdığı ilk hançerlerden biri.

Bir adam tuğlaya yaslanmış, paslı bir kadehte içkisini çeviriyor. Esmer tenli, koyu saçlı ve o kadar uzun boylu ki yüzüne bakabilmek için çenemi kaldırmam gerekiyor. Onu platformdan tanıyorum. Bana doğru başını eğiyor. "O kadar kıyafetle sırılsıklam terlemiyor musun?"

Evet. Kelimenin tam anlamıyla nehirler gibi geliyor.

Sorusunu görmezden gelip kaşlarımı kaldırdım. "Bunu gerçekten içmeyeceğini söyle bana." Barda duran, kenarları kırık kadehlerden biriydi bu.

Hafifçe tebessüm ediyor. "Bir damla bile değil. Kapılara kadar ulaşmayı istiyorum. Perona kadar gelmeyi başardıktan sonra kötü bira yüzünden yenilmek yazık olurdu."

"Zehirli bira daha olası," diyor Kira, caddenin karşı tarafından bize doğru yürürken. Kızıl saçları şimdi temizlenmiş ve taranmış, kan lekeleri yıkanmış. Kendi bardağına kaşlarını çatarak bakıyor. "Bu bile iğrenç görünüyor."

Zehir beni şaşırtmazdı. Büyük hanedanlardan bazıları, varislerinin elli yaşına ulaşmasını sağlamak için her şeyi yapardı. Şimdilik hepimiz kralın koruması altındayız, ancak zehri kanıtlamak zor.

Kira sıvıyı yanındaki yarı kurumuş bir çalılığa döküyor. Muhtemelen sabaha kadar tamamen kurumuş olacak.

Ne yazık. Zaten bu tarafta çok az yeşillik var.

“Peki,” diyor Kira adama dönerek. Ay ışığının aydınlandığı ara sokağın girişinde duruyor. “Sen kimsin?”

"Zane," diyor. "Bladelands'ten. Özellikle Helmspeak'ten."

Kira sendeledi, şüphesi anında heyecana dönüştü. "Gerçekten mi?" Kılıç Diyarı, batıda uzanan dağlık bir bölge. Stellan, orada doğacak kadar şanslı olanların orada öldüğünü söylüyor. Dağların zirvesi yemyeşil kalıyor. Her yıl, koşulların daha az sert olduğu bahar aylarında yüzlerce kişi Helmspeak'e göç ediyor. Tırmanışı atlatan çok az kişi var.

Kira'nın gözleri binlerce soruyla faltaşı gibi açılmıştı. Benim sadece bir sorum var: Eğer insanlar onun dağının zirvesine ulaşmaya çalışırken ölüyorsa, neden ayrılıyor?

Neredeyse kesin ölüm riskini neden göze alasınız ki?

“Söyle bana. Helmhawklar gerçek mi?” Kira şimdi gölgelerin arasında, sokağın ortasında. Ben hâlâ kılıcımı sıkıca kavramış halde sokağın girişinde duruyorum. İlerlemeliyim. Kemiklerimi saran hayal kırıklığı çoktan yatıştı. Geri dönüp Stellan'ın son emirlerini tamamlamasına yardım etmeliyim. Yapabileceğim en az şey bu.

Bunlar yabancılar. Hayır, artık rakipler. Hepimiz elli derece için mücadele ediyoruz. Onlar *rakipler* .

Ama ben bir santim bile kıpırdamıyorum. Zane'in cevabını merak ediyorum, farkındayım. Batıya hiç gitmedim.

"Öyleydiler," diyor sonunda.

Kasabanın dokumacısı, kıyafetlerimi dikerken konuşmayı sever. Dinlersem indirim kazanırım. Bir zamanlar Büyük Hanedan varisinin özel terzisi olduğunu ve varisinin Stormside'ın her köşesinden kumaş istediğini iddia ediyor. Bu yüzden neredeyse her yere seyahat etmiş, patronu için kumaş toplamış. Ve kendisi için... düğmeler toplamış. Anahtarla kilitlenmiş bir çekmecesi var. Her düğmenin bir hikayesi var. Yıllar içinde bana neredeyse hepsini anlattı. Bazen çekmeceye gider ve birini seçerim. "Bunu tekrar anlat," derim. Helmspeak ve bir zamanlar orada yaşayan şahinler hakkında bilgi sahibi olmamın sebebi bu.

Helmhawkların insanlardan daha büyük olduğu ve bulabildikleri en yüksek zirvede toplandıkları söylenir; bu taraftaki en yüksek zirve ise Helmspeak'tir. Söylentiye göre, yüzlerce yıl önce üzerlerine binilmesine izin veriyorlardı.

“Gittiler mi?” diye soruyor Kira, öyle yüksek sesle ki yoldan geçen birkaç kişi sokağa doğru dönüyor.

Zane başını salladı. "Yaklaşık bir yüzyıl önce gittiler. Geriye sadece birkaç dev tüy kaldı. Başlangıçta orada olduklarının tek kanıtı bu."

Bu, tüm bu tarafın hikayesi. Savaştan ve kapılardan sonra, bu taraftaki tüm sihir kayboldu. Doğa kurudu. Geri getirilen sihre güveniyoruz. Bir sonraki Görev'den hemen önceki bu birkaç yıl en zor yıllar.

Belki de geri dönme niyetim olmadığı için kendimi suçlu hissetmeliyim. Belki de intikamdan daha onurlu bir şeyle motive olmalıyım.

Çektiğimiz acıların sebebi tanrılardır. Onlar öldüğünde kapılar yıkılacak. Büyü artık tek bir tarafta toplanmayacak.

Kira dirseğimi kavradı ve içgüdüsel olarak neredeyse göğsüne bıçak saplayacaktım. Neyse ki tereddüt ettim, çünkü o sadece güldü ve "Şu aptallara bakın. Yarın arabalarından kusacaklar." dedi.

O, yeni yakılmış bir ateşin önünde, karanlık platformda oturan, küllerle kaplı taçlı meydan okuyucular grubuna bakıyor. Kendi getirdikleri şarabı içiyorlar, çünkü buralarda, seyyar satıcılarda bile bu kadar güzel bir şey satılmıyor. Atılmış şişeler, kan lekeli zeminin üzerinde, ayaklarının dibinde birikmiş. Bardağın kendisi bir değere sahip. Onu toplamaya, satabileceğim bir şeye dönüştürmeye olan isteğimi bastırıyorum .

Bazı yarışmacılar kucaklarında kadınlarla oturuyor. Bazıları çoktan çamurda bayılmış durumda. Bazıları ise hiç yarışmacı değil.

Kralın muhafızlarının yarısı burada, sanki her biri en önemli anda platformda yer kapmayı başarmış gibi ayakta durup kutlama yapıyorlar. Onları görünce yumruklarım sıkılıyor. İçimde biriken öfke tüylerimi diken diken ediyor.

Liderleri önlerinde oturuyor, devasa kılıcı yanındaki toprağa saplanmış durumda. Kılıç kendi başına ayakta duruyor.

Bu, kapıların bu tarafındaki en değerli silah. Çöl pazarlarında ne kadar fiyata satılacağını içgüdüsel olarak düşünüyorum...

Gerçekten de işe yaramaz. Şövalyeler ve Harlan Raker'ın kendisi tarafından korunmasa bile, onu sahiplenemezdim.

Raker'dan daha güçlü olmam gerekirdi. Kadim bir kılıç seçilmez; iki tarafça sahiplenilir. *Kazanılır.*

Sanki silahını fark ettiğimi sezmiş gibi, Harlan Raker başını hızla kaldırdı.

Bir an için hava durgunlaştı. Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. *Korku.* Türünün en büyük avcısıyla karşılaşan bir yaratık. Acımasız bir katil. Başındaki kapüşon tüm yüzünü gölgeye bürümüş, maskesi bile parlamıyor. Kurallara aykırı olmasaydı, beni olduğum yerde öldürürdü. Eğer buna değecek bir şey olsaydı.

Aklım bana başka yöne bakmamı, ara sokağın gölgelerine geri çekilmemi söylüyor.

Ama o yağmurlu günü hatırlıyorum. Ondan merhamet dilediğim günü. Beni bırakması için yalvardığım günü.

Yapmadı.

Gözlerini göremiyor olsam bile bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Gözlerim, ona duyduğum nefretin bir kısmını bile ifade edebilecekmiş gibi kısılıyor.

O şerefsiz hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. *Hiçbir şey* olmamış gibi . Tabii ki de öyle. Yüzünü göremiyorum ama umursamaz tavrı yeterince şey anlatıyor. Biri omzuna dokunuyor ve sonunda dönüyor, sanki ben çoktan unutulmuşum gibi. Sanki beni en başından beri hatırlamıyormuş gibi.

"Büyük ihtimalle içimizden birini öldürür," diyor Zane, neredeyse umursamaz bir tavırla Raker'ı işaret ederek. " Şu an yanımda."

Kira ona inanmaz bir bakış attı.

Zane sadece omuz silkerek, "Doğru. Doğru değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yok," dedi.

Haklı. Harlan Raker bir zamanlar tek başına koca bir isyancıyı bastırmıştı. Yüz kişi ona karşıydı ve zırhında tek bir damla kan bile olmadan ortaya çıktığı söyleniyor. Kasabadan geçen ve dedikodu bırakan birkaç tüccara göre, hareketleri o kadar hassas, kılıcı o kadar keskindi ki, sanki hiç savaşa katılmamış gibiydi.

Ama Katliam'a Yıldız Tarafı çeliğiyle giren tek kişi o değil. Stellan'ı hançerini getirmeme izin vermesi için ikna edeceğim. Kızgın... ama bir gün onun benim olacağına hep söz vermişti.

Stellan listeleri sever. Her sabah tüm görevlerimizi ve emirlerimizi içeren bir liste yapar. Eve giderken ben de onun bana neden yardım etmesi gerektiğine dair tüm nedenleri içeren bir liste yapıyorum.

Eğlence düşkünleri sokaklarda sendeleyerek ilerliyor. Kül kemeri bana birkaç baş eğme, iltifat ve -çoğunlukla- Ölümler Diyarı'nda ne kadar dayanacağıma dair bahisler kazandırıyor. Görünüşe göre hiç de uzun sürmüyor. Neyse ki kimse hançerimi çalmaya çalışmıyor, bu da eve yürüyüşümdeki tipik duruma göre belirgin bir gelişme.

Stellan'ı demirci atölyesinde duymuyorum, oysa ne zaman tartışsak kendini bütün gece oraya kilitliyor. Belki de beni affetmeye karar vermiştir diye düşünüyorum, içimde bir umut ışığı beliriyor. Belki de bana hançeri teklif edecek. Belki de listeye ihtiyacım olmayacak, ki bu iyi olurdu çünkü zaten baştan beri pek de ikna edici değildi.

Kötü şartlarda ayrılmak istemiyorum. Onun burada, bu evde yalnız başına oturup benden nefret etmesini istemiyorum.

“Stellan?” diye soruyorum, evin içinde yavaşça ilerlerken tahta döşemeler gıcırdıyor. Şömine sönmüş. Kül tabakasını temizlemek için

maşayı kullanıyorum ve birkaç kor halindeki parçayı ortaya çıkarıyorum. Biraz çıra ekliyorum ve her zaman ateşin yanındayken yaptığım gibi dişlerimi sıkarak yavaşça üflüyorum. Odunlar alev alıyor.

Arkamı döndüm, onun çoktan yatağa girmiş olması gerektiğini düşündüm ve nefesim kesildi.

Stellan odanın ortasında, kan gölü içinde yatıyor.

Dünyayı kükremeler dolduruyor. Dizlerimin üzerinde yanındayım, yaralarını arıyorum, parmaklarım çığlık atan ağızlar gibi açılmış deriyi buluyor. Ellerim kanda kayıyor. Çok *fazla* kan var . Yardıma ihtiyacım var, ben—

Eli elimi kavradı. Soğuktu.

"BEN-"

“Konuşmama izin ver evlat,” diyor. Sözleri zorlukla çıkıyor, sanki bilincini korumak için mücadele etmiş gibi. Ne zamandır bu soğuk zeminde, karanlıkta yatıyor? Ne zamandır benim eve gelmemi bekliyor?

Pişmanlık, herhangi bir bıçağın saplayabileceğinden daha derinden yaralıyor beni. Gitmemeliydim. Onunla birlikte demirci atölyesine katılmalıydım. Bu asla olmazdı—

Cebime uzanıp içindeki bakır bıçağı çıkarmaya çalışırken kolu titriyordu. Bıçak güçsüzdü, onunki gibi değildi.

Onun. Kılıfına baktım, ama boş olduğunu gördüm.

HAYIR.

Bu benim hatam. Meydan okuyanlardan biri hançeri kullanırken beni görmüş olmalı, parıldayan çeliğin kemiği nasıl kolayca kestiğini ve çeliği nasıl parçaladığını görmüş olmalı. Katliam sırasında paha biçilmez olacağını biliyorlardı. Onu almak için buraya geldiler.

Bana kendi bıçağımı uzatıyor. Ne demek istediğini anlıyorum.

Benden onu öldürmemi istiyor. Bıçağını almamı istiyor. Eğer bunu yapmazsam, bunu yapan kişi yapacak.

Ama yapamam.

Başımı salladım. Göğsümden kopan hıçkırık, odada yankılandı.

Elimi tutuyor. Elim titriyor. "Beni dinle. *Dinle.* Vander Evren'i bul." Sesi o kadar kısık ki, onu zar zor anlıyorum.

"Ne?"

Cevap vermiyor. Tek yaptığı, parmaklarımı hançerimin etrafına dolamak. Tek yaptığı, ellerimizi kalbine doğru çekmek. Gözleri yalvarıyor.

"Öldürün beni," diyor, kelimeleri boğazına düğümlenerek.

Başucumda duran o figürü hatırlıyorum. Bir kılıcı elden teslim etmek için büyük bir eve onunla birlikte gitmeme izin verdiği günü hatırlıyorum. Malikanenin hemen dışındaki köyü ve ön cebinde sakladığı yırtık pırtık metal hurda torbasını nasıl açıp, elindeki tek bakır paralardan birini kullanarak bana şeker kaplı kızarmış ekmek aldığını hatırlıyorum. İlk ısırıktan sonra ona nasıl bakıp kocaman gülümsediğimi hatırlıyorum. Yarısını ağzına nasıl tıkıştırdığımı ve beğenmemiş gibi yaptığını, ama aslında beğendiğini bildiğimi hatırlıyorum. Dokumacının dükkanını açmasından önce , boğazıma kadar olan izlerimi kapatan, beni *hayatta* tutan uzun kollu gömlekler dikmek için nasıl kendi kendine dikiş dikmeyi öğrendiğini hatırlıyorum. Bir şeyde başarısız olduğumda, bana küllerden yeniden doğmamı söyleyip beni bir *anka kuşu diye* çağırdığını hatırlıyorum .

Gözlerimden yaşlar süzülerek, "Yapamam," dedim.

“Ahmak,” diyor ve sonra ölüyor.

Şafak söküp yer döşemeleri kıpkırmızıya dönene kadar , cansız gözlerinde güneş ışığı parıldayana kadar bedeninin yanında kalıyorum .

Ta ki kapıya tek bir vuruş ve tiz bir çığlık duyulana kadar.

Dışarıda arabalar gıcırdıyor. Seslerin mırıltısı duyuluyor.

Gözyaşlarım tükendi. Isınan yanaklarımda kurudular. Midemdeki o karanlık çukur, en kötü anılarımın ve duygularımın yaşadığı yer, kaynaşıyor. Onu bastırıyorum. Hepsini bastırıyorum, çünkü eğer bastırmazsam bir daha asla ayağa kalkamayacağım. Stellan'ın yanına uzanıp sonunda öfke ve acının beni söndürmesine izin vereceğim.

Bunu yapmamı engelleyen tek şey, Stellan'ın bundan nefret edecek olması gerçeği.

Sesim saf bir inançla dolu. "Bunu yapanı bulacağım ve onları öldüreceğim. Bana öğrettiğin her şeyi, beni yarattığın her şeyi kullanacağım ve hepsini öldüreceğim." Dudaklarımı soğuk alnına bastırdım.

Sonra eşyalarımı alıp bir arabaya biniyorum ve köyümün külden bir lekeye dönüşmesini izliyorum.

OceanofPDF.com

3

Daha önce hiç bu kadar doğuya gitmemiştim. **Stellan** sık sık kaleye gelir, krala silah getirirdi. Yalvarmama rağmen beni asla bırakmadı. Şimdi nedenini öğrenmeye gidiyorum.

Stellan. Onun evimizin zemininde çürüdüğünü düşünmek midemi bulandırıyor. Cenaze için zaman yoktu ama ona bir mezar kazmalıydım. O sabah evde kalmamı söylediğinde onu dinlemeliydim.

Onun ölümünden ben sorumluyum.

Ölenlerin hepsinin sorumlusu benim.

Acıyı ve pişmanlığı içime atıyorum, hepsini kaburgalarımın altına ve zihnimin en karanlık köşelerine gömüyorum. İçimdeki ocağı besleyip, nefreti kaynatmasına izin veriyorum.

Onun için. Bunu şimdi de onun için yapıyorum.

Kira ve Zane, birkaç kişiyle birlikte benim arabamda. Yan yana oturuyoruz, sırayla otururlarsak bacaklarımızı uzatabileceğimiz kadar yer var. Yol kilometrelerce toprak ve sivri kayalardan oluşuyor. Arabanın tekerlekleri dengesiz. Vücutlarımız sarsılıyor ve öne doğru sendeliyor, her birkaç adımda bir mide bulantısı dalgaları yaşıyorum. Önümüzdeki yarışmacıların birçoğu kusuyor, bu yüzden yakama minnettarım; kumaşı burnumun üzerine çekiyorum, çünkü öğleden sonra güneş o kadar yakıcı ki, kıyafetlerim hızla terden sırılsıklam oluyor.

Stormside'ın adı bir alay gibi; bir zamanlar ne olduğunu hatırlatıyor. Fırtınalar için dua ediyoruz. Yıllardır hiç fırtına olmadı. Hiç yağmur yağmadı. Sadece yakıcı güneş var, ki bu da çoğu zaman faydadan çok zarar veriyor.

Söylendiğine göre, Questral'den geri getirilen ilk sihirli damla her zaman yağmura neden olur. İnsanlar kovalarını dışarıya bırakıp yağmuru beklerler. Gözlerimi kapatırsam, soğuk suyu tenimde neredeyse hissedebiliyorum.

Bir anlık bir anı canlandı gözümde, onları tekrar açmama sebep oldu.

Etrafıma baktığımda, bu yarışmacıların çoğunun sıcakta uzun süre dışarıda nasıl hayatta kalacaklarını bilmedikleri açıkça görülüyor. Bazıları çoktan bitkin düşmüş. Diğerleri ise yüksek sesle şikayet ediyor, ne zaman gölge için duracağımızı soruyorlar. Acaba çoğumuz gibi dışarı çıkıp yiyecek aramak zorunda kalmadan zamanlarının çoğunu içeride mi geçiriyorlar diye merak ediyorum.

Bu benim avantajım. Onlarla aynı metallere sahip olmayabilirim, ama hayatta kalmak için mücadele etmenin ne demek olduğunu biliyorum. En zorlu koşullarda bile her zaman yaşamanın bir yolunu buldum.

Kira, örgümü boynumdaki tere yapışmaması için ve ayrıca arabaya çok fazla eğilip tekerleğe sıkışıp boynumu kırma ihtimaline karşı tutturmak için tekrar arkama doladığımı izliyor. Birkaç dakika sonra, o da üzerindeki bazı katmanları çıkarmaya başlıyor, ta ki sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar. Cadoc Bolter önümüzdeki arabayı döndürüyor ve kendi arabamızı götüren atın ve muhafızın yanından bağırarak, “Yolda zaten yeterince kusmuk var. Geri kalanımızı da hasta etmeye gerek yok.” diyor .

Pislik.

Ona kaba bir hareket yapıyor ama ben yeterince yakın olduğum için solgun yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Bacaklarını göğsüne doğru çekiyor ve başka yöne bakıyor.

Cadoc'un bakışları bana kaydı. "Ya sen? Çenene kadar örtünmüşsün. Soyunsan da fena olmazdı."

Kılıcı kınında, sırtım boyunca kafatasından geçirerek fırlatmak istiyorum. Ama yapamam. Ta ki katliamın resmen başladığı söylenene kadar. Hayatta kalanlar göreve devam ettiği için zorluklar hakkında çok az şey biliniyor. Çok azı geri dönebiliyor. Bildiğim tek şey, uzun sürmeyeceği. Görev her zaman beşinci ayın yirmi beşinci gününde başlar. Bu da sadece iki gün sonra demek.

Şu an Cadoc'la yüzleşmek zaten ölüm cezası anlamına gelirdi. Stellan'ın demirhanesinden aldığım kılıç titanyumdan. Güçlü bir metal, ama üstün bir metal değil ve Cadoc'un altınıyla kıyaslanamaz bile; Yıldız Tarafı çeliğinden iki adım aşağıda.

Cadoc tekrar ağzını açar, ama Zane şöyle der: "Derler ki, sözleriyle yaralayanlar kılıçlarıyla aynı şeyi yapamazlar. Bu doğru mu? Dün yeteneklerinizi görme fırsatım olmadı... Bütün o kalkanlar yolumu tıkadı."

Sessizlik.

Cadoc'un gözleri kısılıyor, ama gülümsemesi yüzünde kalıyor. Etkilenmemiş görünmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Peki ya sen?"

"Tasarım."

"Zane ne?"

“Sterlin.”

Bu sefer Cadoc'un gülümsemesi kayboluyor. Kira yavaşça Zane'e dönüyor. Gözlerim onun silahına, kılıfında duran baltasına takılıyor. Şimdi fark ediyorum ki, metalini daha önce görmemiştim.

Cadoc, ses tonu sakin ama duruşu tamamen değişmiş bir şekilde, "Sterling Hanedanı mı?" diye sordu.

Zane başını hafifçe salladı.

Cadoc doğrulur. "O zaman bizim arabamızda daha iyi olur. Evimde tüm yolculuk için erzak var." Uzaklara doğru işaret eder ve ufukta atlı bir konvoy belirir. Tabii ki.

Muhtemelen yiyecekleri vardır. *Suları* ise bu çorak yolda adeta Yıldızlar Tarafı çeliği kadar değerli. Benim kesem saatler önce boşalmıştı.

Cadoc arabasındaki adamlardan birine dönerek, "Değiştir," dedi.

“Ne? Biz *kuzeniz* , Cadoc. Babam—”

"Gerek yok," diyor Zane, kalın sesi kayıtsızca ama gözleri kısılmış bir şekilde. "Senin ve egonun içinde olduğu o arabada benim için yer olduğunu sanmıyorum."

Kira'nın ağzı açık kaldı.

Cadoc sadece soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen bilirsin," dedi ve arkasını döndü. Birkaç dakika sonra, arabası o kadar uzaklaşmıştı ki artık onu duyamıyorduk.

İşte o anda Kira, Zane'e doğru döndü. "Sterling Hanedanı'ndan olduğunu hiç söylemedin."

Zane, arabanın kenarına parmaklarıyla vurarak, "Helmspeak'ten geldiğimi söylemiştim zaten." dedi.

“Evet, ama *bütün o dağın* sahibi olduğunu söylemedin ,” diye karşılık veriyor Kira.

Ve içindeki her şey. Yüzyıllar boyunca çıkarılmış gümüş de dahil. Sterling ailesi, kralın muhafızlarına ve Stellan gibi demircilere metal

sağlıyor. Kendi kılıçları sayesinde, bunca zamandır dağın kontrolünü ellerinde tutabiliyorlar ve bu göreve çıkmak zorunda kalmıyorlar. Bu da Zane'in olaya dahil olmasını daha da gizemli kılıyor.

Sterling Hanedanı neden birdenbire sihre ihtiyaç duyuyor?

Kira acı bir şekilde, "Onun teklifini kabul etmeliydin," diyor.

Öğleden sonra Cadoc ve arkadaşlarının torba torba suyu içtiğini, birbiri ardına et yemekleri yediğini ve yemekleri bittiğinde kemikleri bize doğru fırlattığını izlediğimizde, sözleri daha da doğru çıkıyor.

Şerefsizler.

Dilim susuzluktan pıhtılaştı. Boğazım ağrıyor. Sonsuz araba kuyruğunun kaldırdığı tozdan gözlerim yanıyor.

Açlık içimi boşaltıyor, bu boşluk saatler geçtikçe büyüyor. Sadece kısa bir süreliğine ihtiyaç gidermek için duruyoruz, sonra tekrar yola koyuluyoruz.

Dün gece uyumadım, akşam yemeği de yemedim ve şimdi bunun etkilerini hissetmeye başlıyorum. Arabamızın tekerleği büyük bir taşa çarpmadan hemen önce gözlerim kapandı ve neredeyse dışarı fırlayacaktım. Tam zamanında kenara tutundum, derim kanayana kadar sıyrıldı. Parmaklarımdaki kıymıkları çıkardım ve bir daha uyuyakalmayacağıma karar verdim.

Söylemesi kolay.

Parmaklarım uyuşmaya başlıyor. Başım öne doğru eğiliyor ve birden uyanıyorum. Midem sanki kendini kemiriyor gibi. Dudaklarım ve burun deliklerim kuru. Nefes almak acı veriyor.

Tam da sıcak ve açlığın beni öldüreceğini düşündüğüm anda, Kira elimi kavradı.

"Bak," diyor.

İleride bir köyün şeklini görmek için birkaç saniye göz kırpmak gerekiyor. Ve... insanlar. Yol kenarında sıralanmış insanlar. Ellerini uzatmışlar. *Dilencilik mi yapıyorlar?* Hayır. Avuçları boş değil. Yaklaşana kadar göremediğim şeyler tutuyorlar.

Yiyeceklerle dolu sepetler. Hatta daha düşük kaliteli metallerden yapılmış silahlar bile.

"Adaklar," diye fısıldıyor Kira.

Bunu sorgulamıyorum, belki de sorgulamalıyım. Ama çok çaresizim. Ellerim açgözlü. Sunulan her şeyi alıyorlar. İyi çiğnemeden yuttuğum,

neredeyse boğulduğum ekmek. Çenemden aşağı damlayan, yakama sızan su. Yüzüme biraz döküp kiri siliyorum, sonra başka bir poşet alıyorum.

Kira, kurutulmuş ete benzeyen bir şeyi çiğnerken, "Onların bu kadar az şeyi varken neden verelim ki?" diye soruyor. Paketlenmiş bir pasta, alışveriş sepetine atılırken neredeyse kafasını ıskalıyor.

Zane paketi açtı, kokladı, sonra köşesinden bir ısırık aldı. Memnuniyetle bir ses çıkardı. "Hayatta kalmamızı ve sihirle geri döndüğümüzde köylerini unutmamamızı umuyorlar."

Haklı. Bazıları arabalarımıza mektuplar, tanrılara mesajlar, dilekler, dualar atıyor. Giysilerinin altından kemiklerini görebildiğim bir kadın, arabamızla aynı hızda ilerlemeyi başarıyor. Beni izlediğimi görünce öne atılıyor ve avucuma bir not sıkıştırıyor. Kirli tırnakları derime batıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Alın."

Ona bunun faydasız olduğunu söylemek istiyorum. Mektubu yakması daha iyi olur. Tanrılar bizi unuttu.

Ama eli o kadar kemikli, gözleri o kadar donuk, sesi o kadar zayıf ki, yine de alıyorum. Cebime koyuyorum. Dizleri titriyor. Arabamız yanından geçerken, tekerlekler bir toz bulutu kaldırırken, yerden bana teşekkür ediyor.

Kira, insanların gözden kayboluşunu izlerken bir lokma ekmek yutarak, "Çok... umutlular," diyor.

Arabamızdaki bir adam homurdanarak gülüyor. Bunca zamandır sessizdi, bizden olabildiğince uzakta oturuyordu. Zırhı uzun çiziklerle kaplı ve titanyumdan daha düşük bir metal olan demirden yapılmıştı. Yine de her türlü zırh değerlidir. "Onların durumu acınası," diyor. Sunulan hiçbir şeyi yemiyor. Hatta ekmek rulolarına bağlı bir avuç mektubu alıp arabadan aşağı atıyor.

Kira'nın yeşil gözleri kısıldı. "Sanki hayatında hiç yalvarmak zorunda kalmamış biri gibi konuşuyorsun."

Adam sadece gülümsüyor. Dişleri çok sıkışık. Eğlenmiş gibi görünüyor. "Yalvaracak mısın?" diye soruyor, gerçekten meraklıymış gibi.

Solgun kaşları çatıldı. "Ne?"

"Kılıcımın ucunu boğazına dayadığımda, hayatın için yalvaracak mısın?" Ciddi söylüyor.

Kira sonunda, "Sen de kendi payını yalvararak mı isteyeceksin?" diye karşılık verdi.

Adamın gülümsemesi yavaş ve kıvrımlı. "Hayır... Sanırım gerek kalmayacak," diyor. Sonra dikkatini tekrar yola çeviriyor.

Güneş acımasız. Gün geceye dönerken yanaklarım pembeleşmiş, burnumun üstü yanmış. Kira'nın çilli teni daha bronzlaşmış ve omuzları kıpkırmızı olmuş. İlk defa tüm kumaşlarıma minnettarım.

Tek istediğim uyumak, ama tam bunu tekrar düşünürken, karanlığı bir çığlık yarıp geçti. Ardından, tekerleklerden biri bir şeye çarpınca arabamız yana doğru savruldu.

Bir beden.

Bir tane daha.

Bir diğer.

Yutkunuyorum, kanımda bir ürperti dalgalanıyor. Tasfiye henüz başlamadı, ama gecenin karanlığında birinin düşüp düşmediğini... yoksa itilip itilmediğini anlamak zor.

Gözlerimi açık tutuyorum ve kılıcımı sıkıca kavrıyorum. Kira ve Zane yeterince iyi görünüyorlar, ama hepimiz o elli yerden birini istiyoruz. Kimseye güvenemiyorum.

Zaman yavaş yavaş ilerler, sonunda gece gündüze karışır.

Sabahın karanlığında tiz bir çığlık yankılandı. Yukarı baktım ve gümüş bir parıltı gördüm. Şahin. Bir an sonra, Bekçi atıyla arabaların yanından geldi. Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Bir mola daha. "Herkes kalksın!" diye bağırdı.

Arabalar ormanın kenarına park ediyor ve ben hayranlıkla ağaçlara bakıyorum. Harabelerdeki resimdeki orman değil burası. Neredeyse hiç yeşillik yok. Çoğunlukla toprak, kıvrılmış dallar ve minik, dikenli yapraklar var. Ama yıllardır böyle bir şey görmemiştim.

Birkaç kişi, nispeten daha fazla mahremiyetin tadını çıkarmak için ağaçların içine doğru hızla ilerliyor. Ben de kasılmış bacaklarımı geriyorum, parmaklarım ağaç kabuğunda geziniyor ve etrafı hayretle inceliyorum.

Yakınlarda ince bir dere akıyor. Birkaç yarışmacı keseleriyle dereye doğru koşuyor. Ben olduğum yerde kalıp boynumu çeviriyorum.

Stellan'ın krala yaptığı yolculuklar hiçbir zaman toplamda üç günden fazla sürmedi, bu da yaklaştığımız anlamına geliyor. Kral, katliam başlamadan önce muhtemelen bizi doyuracaktır. Beni hasta edebilecek suyla risk almanın bir anlamı yok.

Kira pınara doğru bir adım atıyor ve kolum uzanıyor. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Onun ölümü bana sadece fayda sağlardı. Arkadaşlar birer yüktür.

Yine de, "Ben yapmazdım" diyorum.

“Ama ben çıktım.” Kesesini kaldırıyor.

Zane yanıma geldi. Boynunu tatmin edici bir çıtırtıyla gerdi. "Bir zamanlar kötü bir kaynaktan su içip altına işeyerek ölen birini tanıyordum."

Yavaşça kesesini çantasına geri koydu. "Pekala o zaman. Ne kadar daha süreceğini düşünüyorsun?"

“Yarım gün. Belki daha az,” diyorum.

Kira'nın omuzları rahatlamayla öne doğru düştü. "İyi. O arabada bir dakika daha oturmaya dayanamam. Kıçımda bir düzine kadar kıymık var."

Bekçiye doğru yürürken, koluna tünemiş gümüş şahini görünce neredeyse gülümsüyorum.

Bunun yerine, donakalırım.

Arabalar gitti. Yarışmacılar arasında homurdanmalar hızla yayılmaya başladı.

Hepimiz ormandan çıktıktan sonra ancak konuşmaya başladı. “Burada iki yüz on altı kişi varsınız.” Bu sayı kanımı ürpertti. Yolda on meydan okuyucu öldürülmüştü. “Ve sadece yüz elli at var.” Döndüm ve gözlerimi kısarak baktım. İşte oradaydılar, ormanın hemen ötesindeki uzaktaki bir tepenin zirvesinde, eyerlenmiş ve sıraya dizilmişlerdi.

"Tasfiye şimdi başlıyor," diyor bekçi.

Ve tam bir kaos yaşanıyor.

OceanofPDF.com

4

Koşmak .

Eğer koşup ata binebilirsem, Yıldızlar Diyarı'na ulaşma şansım üçte bir oranında olur. Bunu gerçekten başarabilirim.

Bu fikre sahip olan tek kişi ben değilim.

Yanımdan onlarca kişinin koşarak geçtiğini izliyorum. Ve sonra onların düştüğünü görüyorum.

Çünkü grubumuzun yarısının başka bir planı var. Her at için savaşacaklar. Okçular çoktan ağaçların arasında koşucuları tek tek vuruyorlar. Duruyorum. Dönüyorum. Son anda bir ağacın arkasına saklanıyorum. Bir okun gövdeye saplanmasının odun kırılma sesini duyuyorum.

Kaçan herkes şimdi yerde yatıyor. Ölü ya da ölmek üzere.

Onlara sırtımı dönemem.

Savaşmak zorunda kalacağım.

Zane, solumda birkaç adım ötede iç çekiyor. Baltasını kınından çıkarıp omzuna yaslamasını izliyorum. Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Gümüş kalın ve değerli taşlarla güçlendirilmiş. Elmasların ve yakutların metalin içine adeta erimiş gibi görünmesi daha önce hiç dikkatimi çekmemişti.

Beni izlediğimi görünce omuz silkti. "Bu, savaştan önce de ailemizde vardı."

Bir kalıntı. Büyük Hanedanların sunduğu bir şey. Kendi kılıcıma bakıyorum. Stellan en iyilerinden biriydi, ama bir demirci daha düşük kaliteli metallerle ancak bu kadarını yapabilir.

"Umarım kalede görüşürüz," diyor Zane başını sallayarak. Ve sonra ileri atılıyor.

Kılıçlar çarpışıyor. Metaller parçalanıyor.

Yanımda, aynı ağacı siper olarak kullanarak, Kira titriyor. "Kız kardeşim," diye fısıldıyor.

"Ne?"

Bir ok yanımı kıl payı ıskaladı. İkimizi de daha büyük bir ağaç gövdesinin arkasına çektim. Grubun geri kalanı ilerlerken, bu bizi uzun süre engelleyemez.

“O hasta. Bu yüzden buradayım. O... sihir olmadan ölecek.”

Sanki elimi ruhumun içine sokup onu sıkmış gibiydi.

Kendi kız kardeşimi hatırladıkça gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onun çığlıklarını. Son anlarında bedenini kucakladığım anları...

Kira beni yere sürüklerken yanağım bir ağaç köküne sürtünerek yırtıldı.

“Ne—” Başımı kaldırıp hareketsiz kaldım.

Ağacın tepesinin tamamı yok olmuş.

Sonlandırıcılar. Aralarında parıldayan bir zincir tutuyorlar. Bu zincir, ince bir Yıldız Tarafı çeliği tabakasıyla kaplı. Yollarına çıkan herkesi ikiye bölmek için kullanıyorlar. Ağaçlar da dahil. Kahretsin. Arkamızda cesetler parçalara ayrılmış halde yatıyor. Ağaçlar her yöne devriliyor, yer titriyor. Saklanacak güvenli bir yer yok. Bir kızın öne doğru atıldığını, gözlerinin irileştiğini, tam bir meşe ağacının altında ezilmeden önce izliyorum. Kulaklarından kan fışkırıyor.

Kira yanımda kusuyor.

"Hadi gel," dedim onu yukarı çekerken. Eğer beni aşağı çekmeseydi ikiye bölünmüş olacaktım. Aklım başka yerlerdeydi.

Dikkat dağıtıcı şeyler. Duygularım ve anılarım dikkat dağıtıcı şeyler. Beni öldürecekler.

Hepsini gömmem gerek.

Oklar durdu. Okçuların çoğu, Ender'lar sayesinde ağaçlarından düşürüldü. Bu, elde edebileceğimiz en iyi şans. Koşmaya başlıyoruz. İleride orman dümdüz olmuş. Yer, kırık gövdelerden oluşan bir mayın tarlası, keskin kenarları kırık bıçaklar gibi yukarı doğru fırlıyor. Hiçbirine saplanmamaya dikkat ederek depar atıyorum ve— *çok yavaş ilerliyorum. Çok* uzakta olmayan meydan okuyucuların koşuşturmacasını duyabiliyorum. *Daha hızlı.* Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya zorluyorum ve Kira'nın düzensiz nefesleri bayılmak üzere

olduğunu düşündürüyor, ama yine de tempoyu korumayı başarıyor. Botlarımızın altında dallar kırılıyor, zaten içi boş ve zayıf.

Bir ok başımın yanından ıslık çalarak geçti ve önümdeki toprağa saplandı.

Kahretsin. En azından bir okçu tekrar ayağa kalktı.

Devrilmiş bir ağacın üzerinden atlıyorum, sonra bir başkasına takılıp düşüyorum. Ok üstüne ok savuşturuyorum, etrafımda ölenlerin seslerini duymazdan geliyorum, yardım etme içgüdümü bastırıyorum.

Solumda birkaç metre ötede koşan bir kadın yere düşerken bir gürültü duyuldu, vücudu toprağı sürükledi. İleride bir adam boynundan vuruldu ve ben de onun bedenine basmaktan kıl payı kurtuldum.

Okçu yakında. Ve bir sonraki meydan okuyucu dalgası da öyle. Adımları, kırık orman zemininde gürlüyor ve çatırdıyor. Bazıları hızla geçip giderken, diğerleri etraflarındakilere vurarak, şanslarını artırmaya çalışıyor.

Arkamı dönmüyorum, sadece yürümeye devam ediyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor, her an vurulacakmışım gibi hissediyorum. Bağırışları giderek daha da yükseliyor.

“Geliyorlar,” diyor Kira. Ve sonra yere düşüyor.

Git , diyor aklım. *Bir at bul. Onu geride bırak.*

Ama kız kardeşini düşünüyorum. Ben kendi kız kardeşini kurtaramadım... Belki Kira kendi kız kardeşini kurtarabilir.

Duruyorum. Arkamı dönüyorum. Ve kılıcım demirle buluşuyor.

Arabadaki adam. Sıkışık dişleri gülümserken parıldıyor. Kira çığlık atıyor, bir eli kafasının arkasına bastırılmış, parmaklarının arasından kan akıyor. İşte o zaman adamın Kira'nın kalın bir saç tutamını tuttuğunu görüyorum. *Saçını kafatasından koparmış.*

"Öleceği kesin olan birini korumak mı? Bu aptalca görünüyor."

Kılıçlarımız tekrar buluşuyor ve bu sefer onun kılıcı kırılıyor. Kırılan çizgi, kılıcının üzerinde bir damar gibi uzanıyor. Birkaç darbe daha, tamamen parçalanacak.

“Daha güçlü bir kılıçla savaşmak da aynı şekilde,” dedim, kılıcımı onun kılıcına vurarak. Geriye doğru sendeledi. Sanki ona karşı koyabileceğimi beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı. Gözleri öfkeyle kısıldı ve sonra tekrar üzerime atıldı.

Ama ben hazırım.

Stellan'ın on yıllık eğitimi beni paniğe karşı sakinleştiriyor ve duruşumu alıyorum. Onun bir sonraki sert darbesini engelliyorum.

Dönüp savruluyor, sonra da acımasız bir yumruk yağmuruna tutuluyor, sanki hızının beni hazırlıksız yakalayacağını düşünüyor.

Eğer Stellan ondan çok daha hızlı olmasaydı, belki de öyle olurdu. Eğer ben de her sabah tam olarak bu antrenmanı yapmasaydım. Titanyum kılıç, her hamlesini engellerken ve onu geri püskürtürken elimde neredeyse ağırlıksız gibi geliyor.

Oklar en azından durdu. Okçu, birbirimizi öldüreceğimizi varsayıyor olmalı ve sınırlı ok stokunu boşa harcamak istemiyor.

Onu öldürebilirdim. Biliyorum, öldürebilirdim. Ama bu, sahip olmadığımız zamanı alırdı. Özellikle de atların sırasına doğru koşan bir sürü meydan okuyucu bizi geçerken.

O kişi ben olmalıydım. Arkamı dönüp kaçmalıydım.

Beni parçalamaya çalışıyor. Bıçağım onunkiyle karşılaşıyor.

Bir kırık daha.

“Waldron,” diyor. Alnından terler akıyor. Bana bakmıyor. Titanyum kılıcıma bakıyor. “Sen… sen Waldron’a ait olacaksın.”

Büyük kılıçların, daha güçlü biriyle karşılaştıklarında, hatta düellonun ortasında bile, sahibine ihanet ettikleri bilinmektedir, ancak bu o türden bir kılıç değil.

Waldron ise tek bir vuruş bile yapabilecek kadar yetenekli değil.

Kılıçlarımız yeniden buluşuyor.

Bu sefer kırık kılıcın tamamı boyunca uzanıyor ve kılıcı neredeyse ikiye ayırıyor.

Silahsız, Questral'da hiçbir şansı yok. Bunu biliyor gibi görünüyor, çünkü tekrar saldırmadan önce geri çekiliyor. "Kılıcını alacağım," diyor. "Başka bir gün alacağım. Adımı kabzasına kazıyacağım. Cesedine kazıyacağım." *Kazınmış isimler.* Nefesim kesiliyor. Bir anı boğazıma düğümleniyor. Onu bastırdığımda, gördüğüm tek şey, korkunç bir ölüm vaat eden gülümsemesi ve ardından yanımızdan koşarak geçmesi.

Kira hâlâ yerde yatıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor, kanı toprağı lekelemiş. "Sen... sen beni kurtardın," diyor, bir eliyle başının arkasını tutarak.

"Önce sen beni kurtardın."

“Evet, ama… ben yapmadım—”

"Kalk ayağa," diyorum.

Evet, öyle.

Ve koşuyoruz. Arkamızda kalan onlarca kişi tarafından biçilmeden önce koşuyoruz. Orman bitene kadar koşuyoruz, sonra tırmanmak zorundayız.

Kira ağır hareket ediyor, kanı oluk oluk akıyor, ama ben onu bacaklarım yanarken yukarı çekiyorum. Gürleyen toynak sesleri silahların çarpışmasını bastırıyor ve zırhlarında Bolter Hanedanı arması olan atlar neredeyse bizi ezmeden hemen önce kenara sıçrıyoruz. Cadoc'u taşıyorlar, iki savaşçının arasına sıkışmış, kalkanlarının altında.

Acınası.

Artık çok daha fazlası geçti, bizi öldürmeye zahmet etmediler, daha çok ata binmeyi önemsediler. Acaba geriye kalan var mı? Acaba Kira'yı ölüme terk etmeli miydim?

Ama ben ikimizi de tepeye doğru çekiyorum, ta ki onları görene kadar. Bir at sırası. Hepsi de alınmış.

Hayır, hepsi değil.

İki kişi, yan yana, arkada, binicisiz. Koşuyoruz. Arkamızdan ayak sesleri geliyor.

“Haydi!” diye bağırdım ve Kira nefes nefese ilk ata atladı. Ben de kendimi alnında beyaz bir işaret olan büyük, kahverengi bir ata attım. Biri beni ayağımdan çekmeye çalıştı ama ben tekme attım ve yere düştüler.

Sonra da oturuyorum.

Başardık.

Kira hâlâ kanıyor ama yüzü ışıldıyor.

Birkaç kişi daha ormandan sendeleyerek çıkıyor. Daha da fazlası ağaçların arasından hiç çıkamıyor. Ölmekte olanların yardım çığlıklarını duyuyoruz. Birilerinin geri dönmesi için yalvarıyorlar. Platformdaki genç çocuk... Onu göremiyorum . Acaba o seslerden biri mi? *Bunu bastırmalıyım* , diye kendime hatırlatıyorum. *Empati bir dezavantaj*. Oturanlara bakıyorum ve Zane'i buluyorum. Tabii ki Cadoc. Dört Ender de. Hasta herif Waldron. Koyu saçlı okçu. Tanıdığım birkaç kişi daha. Bir kişi ise belirgin bir şekilde eksik.

İşte o sırada Harlan Raker'ı, hâlâ ormanın kenarında, geriye kalan nadir ağaçlardan birine yaslanmış halde görüyorum.

O sadece... izliyor.

Sırtındaki o kocaman kılıçla bile tepeye çıkması uzun sürmüyor. Ama nafile. At kalmamış. Rakipler çoktan kaleye yönelmiş, krala doğru yola koyulmuşlar bile.

Tam Raker'ın geride kaldığını düşündüğüm anda, geriye uzanıp kılıcını havada parıldayan bir bulanıklık içinde fırlattı. Ok kadar hızlı ve isabetli bir şekilde uçtu.

Ve kurşun Waldron'ın göğsünü delip geçti. Waldron öne doğru yığıldı.

Raker elini uzatıyor—

Kılıç, Waldron'ı tekrar delip geçtikten sonra Raker'ın yumruğuna geri döndü.

Ağzım kuruyor.

Büyü. Kılıç... büyülü. Ve Raker onu nasıl kullanacağını biliyor. Kanım kaynıyor. Daha önce hiçbir silahın böyle bir şey yaptığını görmemiştim.

Waldron'ın cansız bedeni attan kayıp düştü.

Raker onun yerini alıyor.

Sessizlik.

Yakınlarda bir yerden Zane'in, "Tatbikat alanına hoş geldiniz," dediğini duydum.

OceanofPDF.com

5

Kral, hayatta kalan rakiplerini bir ziyafete davet etti.

Silahlarımızı kapıda muhafızlarına bırakmak zorunda kaldık. İçeride öldürmek yasak, çünkü Muhafız'a göre, "Kral, kalede zaten çok fazla lanetli hayaletin dolaştığını düşünüyor." Bize baktı. "Ölüler burada sessiz kalmaz. Bu duvarların içinde birini öldürürseniz, kral sizi en yakın uçurumda astırır."

Kalenin kendisinde bir sihir var. Bütün büyük saraylarda bu sihir vardır.

Eşiği geçtiğim anda, havada bir fısıltı gibi tenimde hissedebiliyorum.

Birisi omzuyla beni yana itti ve Kira beni dik tutmasaydı kafam obsidyen zemine çarpacaktı.

Cadoc'un koridorda hızla ilerlemeden önce bana göz kırptığını görmek için başımı kaldırdım.

Öldürmek yasak olabilir ama bir insana zarar vermenin başka yolları da var. Uyuyabilirsem, odamın kapısına mobilyalar dayayarak uyuyacağım.

Büyük giriş holünden geçince dudaklarım aralandı. Bu kalenin dışı tam bir kale gibiydi; aç tebaayı dışarıda tutacak kadar yüksek, üç sıra kalın taş duvarla çevriliydi.

Ancak iç kısmı aşırı derecede yaldızlanmış.

Her yerde gümüş. Kralın koleksiyonu bir kasanın arkasında saklı değil, gururla sergileniyor, her duvara asılmış durumda.

Bir zamanlar büyük bir canavara ait olabilecek devasa gümüş kanatlar var. Yıldız ışığına batırılmış gibi görünen gümüş tüyler. Büyülü kadehler, boş sayfaları olan eski kitapların yanında, sehpalar üzerinde duruyor.

Kralın kendine sakladığı her şeye hayret ve dehşetle bakıyorum, ta ki görkemli çift merdivenin dibine ulaşana kadar.

Bekçi en alt basamakta duruyor, şahin ortalıkta görünmüyor. "Çiftleşin," diye emrediyor. "Bir oda bulun ve akşam yemeği için kendinizi düzgün bir hale getirin."

Ardından hızla uzaklaşır, muhtemelen krala olan biten her şey hakkında ayrıntılı bir rapor vermek için gider.

Kira kolumu tuttu. "Hadi gel," dedi, başı hala ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturarak. "İyi bir odaya geçelim."

Bu kalede kötü bir oda olduğunu sanmıyorum, ama onun peşinden merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve her basamağa hayran kalıyorum. Bunlar, harabelere çıkan merdivenlere hiç benzemiyor. Her basamak sağlam ve o kadar mükemmel parlatılmış kalın mermerden yapılmış ki, neredeyse kendi yansımamı görebiliyorum. En üstte sola dönüyoruz ve Cadoc ile grubunun gittiği koridorun tam karşısındaki koridora giriyoruz.

Kira, "Askerleri olmadan o kadar da korkutucu değil," diyor. Kişisel muhafızları kalenin girişinde geri çevrilmişti. "Ya da gösterişli altın kılıcı olmadan."

Onaylayarak homurdanıyorum ama köşeyi dönene kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Tasfiye başladı. Herkes diğerlerinden üstün olmanın bir yolunu arayacak. İhanet kutlanacak. Planlar kurulacak.

Kira boğulma sesi çıkarıyor. Ona doğru hızla dönüyorum, elim orada olmayan bir kılıca uzanıyor—

Onu açık bir kapının önünde hayranlıkla dururken buldum. Yanına yavaşça yaklaştığımda, abartmadığını düşündüm.

Ve neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Bir *yatak* . Üzerinde kalın battaniyeler ve yastıklar olan gerçek bir yatak. Nightfell'de gülünç sayılacak lüksler.

Suçluluk duygusu heyecanımı zehirliyor. Stellan bana gerçek bir yatak ya da yastık vermemiş olabilir, ama evim yerle bir olduğunda bana bir yuva verdi. Beni öylece bırakıp ölmeye terk etmek çok daha kolayken, bana her şeyi verdi.

Bakın bu onu nereye götürdü.

Kira çamurlu botlarını çıkarıp aceleyle içeri girdi. "Özel bir küvet var!" diye bağırdı. "Onu kullanacağım."

Bir kapı çarpma sesi duydum, hemen ardından da suyun akma sesi geldi.

Adım sesleri yankılanıyor. Diğer yarışmacılar odalarına yerleşirken salon seslerle doluyor. Sonunda içeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum, sonra kirli kıyafetlerimle yatağı kirletmek istemediğim için tamamen yere çöküyorum. Yerden, parmaklarımı soluk leylak rengi duvar kağıdının üzerinde gezdiriyorum— *ipekten mi acaba?*

Kahretsin. Öyle işte.

Duvar , hayatımda dokunduğum en lüks kumaşla kaplı. Odanın geri kalanı da aynı derecede gösterişli. Etrafa bakıyorum; tavanın altın yaldızlı süslemelerini, dört direkli yatağı, devasa şömineyi, kalın, zengin dokumalı perdeleri ve bir şövalyenin sade resmini çevreleyen kapı boyutundaki gümüş çerçeveyi inceliyorum.

Ne büyük bir israf, değerli metalin boşa harcanması!

Artık o harap ve kana bulanmış ormanda değilim. Ama bedenim bir kale ile bir savaş alanı arasındaki farkı bilmiyor gibi. Bu süslemeler onu kandırmıyor.

Kalbim hâlâ hızla çarpıyor, bir sonraki tehlikeyi bekliyor. Nabzım taş duvara çarpıyor. Annemin bana uzun zaman önce öğrettiği gibi, ne zaman çok bunalırsam, dünya bir anahtar deliğine daralmış gibi görünürdü, yavaşça nefes alıyorum. Sıcak eli sırtımda sabit duruyor, benim için sayıyordu. Sekiz saniye nefes al. Sekiz saniye tut. Sekiz saniye nefes ver.

Nefes al... sadece... *nefes al.*

Evet, yapıyorum ve sonunda kalp atışlarım yavaşlıyor. Zihnim sakinleşiyor. Gözlerim kapanıyor, yarı uykuya dalıyorum ve temizlik sıramı bekliyorum.

Kira yirmi dakika boyunca ortaya çıkmıyor, bu da benim banyo yapmam için çok az zaman bırakıyor. Ama ışıl ışıl bir yüzle ortaya çıktığında, sinirlenmeye kendimi zorlayamıyorum. Sabunun yumuşak, çiçeksi kokusu odayı dolduruyor. Nefesim kesiliyor.

Yıllardır çiçek kokusu almamıştım. Nightfell'de sadece ara sıra çiçek açardı. Bir keresinde, evimizden yaklaşık bir mil uzaklıktaki eski mezarların hemen dışında bir kır çiçeği filizlenmişti. Her sabah onu ziyaret eder, açmasını izlerdim—sonra da çok çabuk solmasını izlerdim. Yaprakları solarken ona, *"Sen bir anka kuşusun,"* dedim, Stellan'ın bana söylediği sözleri tekrarlayarak. " *Zehirli topraklarda büyüdün. Yeniden büyüyeceksin. Yükseleceksin* ."

Hiçbir zaman öyle olmadı.

Kira, bir başka lüks olan yumuşak bir havluya sarılıp dönüyor. Saçının bir kısmı, banyoda bulmuş olması gereken bir parça sargı beziyle kapatılmış. "Daha önce hiç evde küvet görmemiştim. Çoğunlukla göletlerde yıkanırız, çünkü deniz çok tuzlu. Ya da ortak küvetlerde." Yüzünü buruşturuyor. "Bazen paylaşmanızı istiyorlar."

Bu görüntüyü görünce ürperiyorum ve Stellan'ın benim için bir dolaba kurduğu küvete birden minnettar oluyorum.

"Git," diye tersledi. "Bizi geciktireceksin."

Banyoya girerken içimden bir ah çektim. Sonra durdum.

Bu sadece bir dolap değil. Neredeyse odanın tamamı kadar büyük. Duvarlar ve zemin cilalı taştan yapılmış. Musluklar altın kaplama. Aynaların kenarları bronzla kaplı.

Kira en azından küvetin suyunu boşalttı ve suyu yenilemek için muslukları açtı. Suyu akıtmaya bıraktım ve yükselen buharı görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. Su *ılık* .

Banyo kapısını kilitliyorum ve kolu iki kez deniyorum. Ancak ondan sonra kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum ve sonunda mermer zeminde çamurlu bir yığın haline getiriyorum.

Temiz, büyük bir ayna, hayatımın büyük bölümünde sakladığım cildimi gözler önüne seriyor.

İnce, gümüş rengi, kök benzeri işaretler boğazımdan, omuzlarımdan, kollarımdan, göğsümden ve yanlarımdan aşağı doğru yayıldı.

Gümüş, ölümlüler için yasak bir renktir. Tanrıların rengidir. İşaretlerim beni tuhaf, tehlikeli kılıyor.

Annem ve babama göre, gökten inmişler.

Eğer kral işaretlerimi bilseydi, muhafızları tarafından hapse atılırdım. Ya da koleksiyonlarına eklenirdim. Ya da parçalara ayrılıp incelenirdim. Bu kaderlerden hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Stellan, bir gün ortaya çıkacağımdan korkarak bana kılıç kullanmayı öğretti.

Ve işte şimdi, tam onun şatosundayım...

Yutkunuyorum. Tenimi o kadar uzun zamandır saklıyorum ki, çıplaklığım neredeyse yanlış geliyor. Kendi bedenim bile yasaklanmış gibi hissettiriyor.

Kapıya son bir kez daha göz attım, kilidin kapalı olduğundan emin oldum, sonra tezgâhın üzerine eğilip kendimi daha yakından inceledim,

yeni izler ve yaralanmalar olup olmadığını kontrol ettim. Bu ayna çok *temiz* ... Kendimi yıllardır olduğumdan daha net görüyorum.

Yüzüme iyice baktığımda irkiliyorum. Son bir buçuk gündür seyyar bir arabada yaşamış birine tıpatıp benziyorum. Kesik kanla kaplı. Yanaklarıma bulaşmış kir, çillerimi gizliyor. Gözlerim kızarmış ama koyu mavi hala parlak bir şekilde parlıyor. Saçlarımın örgülerinin arasından tel tel fırlamış durumda. Kiri temizlemek için birden fazla yıkamam gerekecek.

Yine de... kaleye nispeten yara almadan ulaştım.

Şimdilik.

Küvet dolu. Her iki bacağımı da suya batırıyorum, yakıcı sıcağa karşı geriliyorum, sonra da batarken içimden bir ah çekiyorum. Kılıcımı sıkıca tutmaktan ellerim yorulmuş, ön kolumdaki kaslar küvetin kenarlarını tutarken acıdan kıvranıyor. At sırtında saatler geçirdikten sonra uyluklarım ağrıyor.

Şimdi, ağrıyan kaslarım adeta eriyor. Uzun zamandır ilk defa vücudum neredeyse kemiksizleşiyor. Bunun tadını çıkarmak için daha fazla zamanım olmasını isterdim, ama yok. Ziyafet beni bekliyor.

Sabunlardan biriyle kendimi ovmaya başlıyorum. Bir kere yetmiyor. Tekrar ovuyorum, sonra bir daha. Saçımı açıyorum, sonra parmaklarımla taramaya çalışmadan önce birkaç kez yıkıyorum.

Kapıya bir tıkırtı sesi geldi ve panikle irkildim, sonra kapının kilitli olduğunu hatırladım.

"Gitme vakti neredeyse geldi," diye sesleniyor Kira diğer taraftan.

İçimde bir pişmanlık fısıltısı belirdi, küvetten çıktım ve yumuşak bir havluya sarıldım. Kapıya bir kez daha vurulmasıyla havluyu daha sıkıca üzerime sardım.

“Dolapta kıyafetler var. Aç kapıyı.”

Gerginleşiyorum.

Kira tekrar kapıyı çalıyor.

Bir santim bile kıpırdamıyorum.

Ama burada saklanamam. Giysilere ihtiyacım var. Şüpheli görünmemeliyim. Omuzlarıma bir havlu daha sarıp kendimi örtüyorum. Kapıyı hafifçe aralıyorum.

Kira, kıyafetleri bana doğru fırlatırken hiç bakmıyor bile. Kapıyı tekrar kapatıyorum ve iki seçenek arasında kararsız kalıyorum.

Düşük yakalı, sade bir elbise. Keşke öyle olsaydı. İkinci bir bakış bile atmadan kenara atıyorum.

Pantolon ve uzun kollu bir gömlek. Mükemmel.

Boğazım yine de görünecek, bu yüzden eski gömleğimin kollarını yırtıp, yeni gömleğin altına giyiyorum ki yüksek yakası kalmasın. Aynaya dönüp kendime bakıyorum. Renk neredeyse birebir aynı. İdeal bir çözüm değil ama daha fazla zamanım olduğunda, çantamdaki malzemelerle yeni gömleği daha iyi bir şekilde düzelteceğim.

Hızla saçımı her zamanki gibi örmeye başladım, tokaları taktım ve kapıyı açtığımda Kira'yı, sanki tekrar kapıyı çalacakmış gibi elini kaldırmış halde buldum. Onun da saçları toplanmıştı. Waldron'la olanlardan sonra bunun ne kadar riskli bir durum olduğunu anlamış olmalıydı.

Karnı gurulduyor. Benimki de aynı sesi yankılıyor.

İçini çekti. "Sonunda." Elimden tuttu ve beni neredeyse sürükleyerek odadan çıkardı. "Hadi kralla tanışalım."

Uzun masalar , Nightfell meydanının tamamından daha büyük bir odayı dolduruyor .

Duvarlara süs eşyası gibi kılıçlar asılmış. Bir taburu silahlandırmaya yetecek kadar *gümüş* kılıç.

Taraflar arasındaki mevcut barışın bir kanıtı olarak, şu anda kullanılmıyorlar. Her şey kapılar sayesinde. Ölümsüzlerin, her elli yılda bir ellimizin bu kapılardan geçmesine ve kendi sihirlerimizden birazını elde etmeye çalışmasına izin verecekleri anlaşma sayesinde.

Kılıçlara bakan tek kişi ben değilim. Yanımdaki adam da onlara saf bir özlemle bakıyor. Elmacık kemikleri belirgin. Yeni kıyafetleri ona uymuyor; kumaş kalçalarında kıvrılmış.

Katliam ve Görev sırasında silahlarımız yaşam ve ölüm arasındaki farkı belirleyecek. Bu odadaki kılıçlardan sadece birkaçının, hemen yukarıda, ulaşamayacağımız kadar uzakta parıldayan ve sanki bizimle alay ediyormuş gibi duran kılıçlarla kıyaslanabilecek kılıçları var.

Arka duvara sıkışmış bir şekilde ayakta duruyoruz. Kimse ilk oturan olmak istemiyor.

Görevliler gümüş tepsilerde yemek getirirken zayıf adam kıpırdanmaya başladı. Grubun aralarından patates yığınları, etler , hatta balıklar gördüm; kıyıdan bu kadar uzakta olmamıza rağmen bu oldukça şaşırtıcıydı.

Yanımda Kira yutkunuyor. "Hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum. Şu kılıcı mı, yoksa şu hindi budu mu?"

Karnı gurulduyor.

"Kesinlikle hindi budu," diyor, tam odanın karşısındaki kapılar açılırken. Bir anlık sessizlik, bir beklenti yaşanıyor.

Sonra kral içeri girer.

"Beklediğimden daha kısa," diye fısıldıyor Kira ve ben de dirseğimi onun koluna bastırıyorum.

Ama haklı. Muhafızlarının köylere ara sıra bıraktığı ve benim de toplayıp yakacak olarak kullandığım propaganda afişlerinde göründüğünden çok daha kısa boylu.

Cildi pürüzsüz, genç, düzgün ama mumsu bir parlaklığa sahip. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Kan akıtacak kadar keskin uçlara sahip saf gümüşten bir taç takıyor.

Sanırım yakışıklı sayılabilir ama benim açımdan değil. Bu adamın bizi bunca zamandır nasıl kontrol altında tutabildiğini bir an için merak ediyorum.

Stormside kralı, sayısız engeli aşma yeteneğiyle efsaneleşmiştir. Stellan ona eskiden hamamböceği derdi. İki yüz yıldan fazla yaşadığı söyleniyor; bu, bu taraftaki hiç kimse için imkansız... sihir olmadan.

Gençliğinin ve olağanüstü uzun ömrünün Tanrı vergisi olduğunu iddia ediyor. Bunu, yönetmesi gerektiğinin kanıtı olarak kullanıyor.

Şimdi onu görünce, her şey anlam kazanıyor.

Halkı ölürken, o burada sihir biriktiriyor.

Ellerim yumruk haline geldi. Büyüyü bir tarafta tutmak tanrıların suçu olabilir, ama kralın gelenlerin çoğunu kendine sakladığı açıkça belli.

İlk defa, kralın elinden kurtulamayan, bildiğimizden daha fazla meydan okuyucunun geri dönmüş olup olmadığını merak ediyorum...

Stellan'ın kupasına da bu mu oldu? Kral... onu mu aldı?

Yıldız Diyarı'ndan gelen tek bir damla sihir, bir tarlayı yüzyıl boyunca verimli kılabilir. Bir köyü canlandırabilir. Hastaları iyileştirebilir.

Ayrıca ömrü uzatabilir.

Önümdeki rakipler bir anda eğilmeye başladılar ve ben ölmeyi tercih ederdim ama Kira beni yanına çekti. "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı bana ve ben de bilmiyordum. Krala aldırmamalıydım. O sadece kaderime doğru bir adımdı. Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Yine de, onun önünde diz çökmek yanlış geliyor. Özellikle de Questral'ın gerçekten halkımıza hizmet etmek için yaratılıp yaratılmadığını merak ettiğim şu sıralarda...

Ya da *o* .

"Lütfen kalkın," diyor, sesi rahat bir tonda. Kalkıyoruz. "Oturun."

Biz de aynısını yapıyoruz, her birimiz yavaşça bir sandalyeye doğru ilerliyoruz. Kira beni hindi butlarının olduğu tabağın hemen önündeki iki sandalyeye doğru sürüklüyor.

Hepimiz yerlerimize oturduktan sonra, kralın bakışları üzerimizde dolaştı ve hiç de sıradan değildi. Hayır, şimdi hesapçı bir bakıştı.

Kral aptal değil. Gözlerinin, en büyük rakibim olarak belirlediğim kişiye hemen takılma biçiminden bunu anlayabiliyorum.

Cadoc, sırf sınırsız kaynaklara sahip olduğu ve arkadaşlarını avucunun içinde tuttuğu için bile olsa, onu destekliyorum. Artık koruması olmayabilir, ama onun için öldürmeye hazır bir avuç rakibi var. İkisi okçu. Onlara ne söz verdiğini merak ediyorum.

Dağ sıralarını andıran Enderler, aynı masada yan yana oturuyorlar. Yıldız Yüzü çeliğinin parçalarından dövülmüş silahları var. Bu kadar az bir miktarın tehlikeli olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama yanılmışım. O zinciri yapan kişi, bu kadar az şeyden bu kadar çok şey elde etme konusunda dahiyane bir yeteneğe sahip. Kılıçlarının hepsi bronzdan, en düşük değerli metallerden, ama yine de çok güçlü.

Valen. Ormanda yayı ve demir uçlu oklarıyla düzinelerce kişiyi öldürdüğünü izlediğim okçu. Bronz teni parıldayan zincir zırhla kaplı. O da demirden, daha düşük bir metal ama her türlü zırh pahalıdır. Koyu saçları kısa kesilmiş. Bana bakmak için aniden döndü ve ben bakışlarımı kaçırdım.

Elbette, son masanın en ucunda, kraldan olabildiğince uzakta oturan Harlan Raker da var.

Kral, muhafızlarının başına başıyla onay işareti verdi. Raker da karşılık olarak başını hafifçe yana eğdi.

İçeride bile, ziyafette bile, *kralın* huzurunda bile başlığını veya maskesini indirmiyor. Acaba kendisine emredilecek mi?

Ama kral tek kelime etmiyor. Korkuyor mu? Raker'ın ünlü maskesinin ya da savaş miğferinin altını hiç gördü mü?

İlk defa Raker'ın bu görevi kralın emriyle yaptığını fark ediyorum. Tabii ki. Kralın bu kadar değerli birinin bu riski almasına izin vermesinin tek yolu bu.

Neden? Krala daha fazla sihir kazandırmak için mi?

Kral sonunda ölümsüzlüğün peşinde mi?

Eğer öyleyse... Dönüş yapma fırsatını yakalama ihtimali oldukça yüksek. Eğer aramızdan biri sihir dolu bir kupa ile geri dönecekse, o da

Harlan Raker'dır.

Kral konuşmaya devam ediyor. “Buraya gelmek için zaten birçok engeli aştınız. Platform. Yolculuk. İki yüz yirmi altı kişiden sadece yüz elliye indirildiniz.” Bakışları bir kez daha üzerimizde geziniyor. “Bu gece, belki de son kez huzuru tadacaksınız. Öldürmek yasak. Bu salonlarda dilediğiniz gibi dolaşabilirsiniz. Doyana kadar yiyebilirsiniz. Rahatça uyuyabilirsiniz. Ve uyumalısınız da.” Gözleri eğlenceyle parlıyor. “Çünkü yarın, tasfiye gerçekten başlayacak.”

Yanımda Kira yutkunuyor.

Kral, kahverengi gözleri her bir yarışmacıda oyalanarak etrafına bakındı. "Her birinizin hayatınızı geride bırakıp bu ölümcül göreve çıkmanızın bir sebebi var." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ama Questral sadece bireylerle ilgili değil... Geri getirdiğiniz sihir hepimize yardımcı oluyor . "

Özellikle o, öyle görünüyor.

“Bazılarınız tamamen şans eseri hayatta kaldı. Ama şans sizi Yıldızlar Diyarı'ndan geçirmeyecek. İttifaklar da geçirmeyecek. O tarafta her gün sizi sınayacak ve o çok arzulanan elli yerden birini almak istiyorsanız, yalnızca siz yeterince güçlü olmalısınız. Cesaret takdire şayandır. Ama beceri daha iyidir.”

“Antik ve acımasız topraklarda bir görevi ancak becerikli ve acımasız olarak tamamlayabilirsiniz. Av basit. Güneş doğarken bu kaleden ayrılıp kapılara doğru koşacaksınız. Kapılardan ilk geçen elli kişi göreve başlayacak.”

Gözümü kırpıyorum. Hepsi bu mu?

Oradaki diğer rakiplerin çoğunu yenmem gerekiyor. Neredeyse basit görünüyor.

Sanki çoğumuzun rahatladığını sezmiş gibi, kral kaşlarını çattı. "Kapılara giden yol zorluklarla dolu." Elbette öyle.

Adam dramatik bir şekilde ayağa kalkıyor. Önümüzdeki yemekler soğuyor. Umursamıyor gibi görünüyor. Kira'nın midesi tekrar guruldadı.

“Şimdi… bir seçim.” Duvarlara bakıyor. “Bu kılıçlar, efsanevi kılıcım Maverick'in eseridir.” Kılıcı kınından çıkarıyor ve grup arasında bir şaşkınlık dalgası yayılıyor. Kalın bir kılıç; birkaç saf gümüş levhadan yapılmış. Belki de birkaç kılıç bir araya getirilmiş. Hemen kınına geri koyuyor. “Size kılıçlarımdan birini alma şansı sunacağım…”

Kira yanımda canlandı. Onun kılıcı çok daha düşük kaliteli bir metalden yapılmıştı; Stormside'da en yaygın olan nikelden.

“. . . karşılığında bir yemin. Kılıcın üzerine yemin edeceksin ki, eğer hayatta kalır ve sihirle geri dönersen, yarısını bana vereceksin.”

İşte, beklediğim onay. Büyünün bir kısmını *alıyor* .

Kral büyüyü topraklarına yaymayı planlasaydı yarısı o kadar kötü olmazdı, ancak Stormside'ın mevcut durumu bunu yapmadığının kanıtı. Hayır, büyüyü elinde tutuyor.

Demek bu sayede bunca zamandır hayatta kalmayı başarmış.

Zayıf adam ayağa kalktı. "Ben yapacağım," dedi, yorgunluktan neredeyse sendeleyerek.

Kral ona sanki bir hiçmiş gibi bakıyor. Yine de elini uzatıyor ve kılıçlardan biri avucuna uçuyor. Tıpkı Raker'ın kendi kılıcını çağırabilmesi gibi.

Oda şaşkınlık nidalarıyla doldu.

Kılıç büyüsü. Tüm kılıçlar, beceriyle çağrılabilir mi, yoksa sadece yüksek değerli metallerden yapılmış olanlar mı? Stellan bunu yapabilir mi?

“Buraya gel evlat,” dedi kral ve adam yavaşça öne doğru sürünerek ilerledi. Kılıcı uzatırken elleri titriyordu. Kral başını salladı. “Bu kılıç seni asla kabul etmezdi, emin ol, ama onu sana bahşediyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Adam neredeyse ağlayacak halde, "Hayır, yapmayacağım. Teşekkür ederim, Kralım," diyor. Önünde eğiliyor ve sonra mutlulukla yerine oturuyor.

"Başka var mı?"

Neredeyse *herkes* . Grubun neredeyse tamamının kralın teklifini kabul etmesi şaşırtıcı değil. Tekrar tekrar, metalin aşağı inmesini izliyorum. Kira beni öne doğru çekmeye çalışıyor, ama kendi kılıcım gümüşten birkaç adım aşağıda olmasına rağmen oturmaya devam ediyorum.

Krala güvenmiyorum. Bu kılıçlar kendi bedeninin parçalarından yapılmışsa... onları kontrol edebilir miydi? Hayır, yemin etmeye hakkım yok. Zaten geri dönmeyi planlamıyorum.

Ve elbette, sonunda ölüsünü görmeyi tercih edeceğim bir krala kılıcım üzerine yemin etmeye hakkım yok.

Oturmaya devam eden diğer kişiler ise Zane ve yüksek kaliteli madalyaya sahip birkaç rakip daha.

Ve Raker'ın, kraldan bile daha iyi bir kılıcı var.

Son kılıç da indirildikten sonra, kral masalardan birinin başına doğru yürür. *Benim* masama.

Gözleri rakiplerin üzerinde gezindikten sonra bana takıldı. Kısıldı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı ama sesi çelik gibi soğuktu, "Sen, kızım. Benimkinden daha iyi olan ne tür bir bıçağın var?" dedi.

Etrafımda bir sessizlik çöker. Kira gerilir. Kral ne kadar kirli olursa olsun, bu taraftaki en güçlü kişidir. Beni öldürme emri verebilir ya da oturduğum yerde öldürebilir ve kimse bunu iki kez düşünmez.

"Bu titanyum, efendim," diyorum sesimi ölçülü, hatta uysal tutarak.

Alaycı bir şekilde, "Bu kesinlikle bıçaklarımdan birine çarptığında paramparça olur. Neden teklifimi kabul etmiyorsun?" dedi.

Gülümsememin hoş olmasını sağlayacağım. "Bıçağımın kırılması için birinin onu engellemesi gerekir."

Sessizlik.

Gözlerini kısarak, "Gümüş gümüştür," dedi.

"Metal, deriyi ve kemiği delip geçtiğinde metaldir," diyorum, hafifçe gülümseyerek.

Bir saniye daha sessizlik. İki saniye. Kahretsin. Keşke şu lanet bıçaklarından birini alsaydım. Kalp atışlarım göğsümü titretiyor.

Kral başını yana eğdi.

Yutkunuyorum, eminim duvardaki kılıçlardan birini indirip, ona karşı gelmeye cüret ettiğim için boğazıma saplayacak.

Ama o sadece başka bir masaya doğru döndü ve ben sonunda nefesimi verip öne eğildim. Kira da yanımda derin bir iç çekti, sanki o da nefesini tutmuş gibiydi.

Kral nihayet bize yemek yememizi söylemeyi hatırladı ve tabaklar, her bir yarışmacıya doğru sürüklenirken masa üzerinde gıcırdadı. Kral, açıkça ilk favorileri olarak belirlediği yarışmacıların yanına otururken, odada sadece onun sesi duyuluyordu. Kısa süre sonra, muhafızlar gelip ele geçirilen her kılıcı alıp diğerlerinin yanına koydular.

Elimden gelen her şeye uzanıyorum, gözlerim kendi tabağımda, unutulmuş olmanın şükrediyorum.

“ Çok fazla yemekten ölebilir misin ? ” Kira şu anda yatağın ortasında, uzuvlarını iyice açmış bir şekilde yatıyor. “Patlayacak gibiyim.” Kapıya yaslanmış oturduğum yerden bakınca, büyük bir çaba sarf ederek boynunu uzatıp bana bakıyor. “Bilmiyorum. Brambleside'da doyacak kadar yemek hiç olmadı.”

Başımı salladım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Kira kaşlarını çattı. "Yatağa girmeyecek misin? Ben hareket edebilirim."

Hiçbir şekilde taraf değiştirmeye çalışmıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Biri içeri girmeye çalışırsa diye burada kalacağım."

Kira göz kırparak bana baktı. "Yerde uyuyamazsın."

"Bunu sürekli yapıyorum."

Kasıtlı değil. Sıklıkla, yatağımı oluşturan battaniye yığınlarının üzerinden düşüp yerde uyanıyorum; o kadar canlı kabuslar görüyorum ki, derimi tırmalıyorum ve çığlık atıyorum.

Hep aynılar.

Son zamanlarda, gecelerimi rüyasız geçirmemi sağlayan bir çay karşılığında köy eczacısına mantar topluyorum.

Şu an çayım yok. Elimde kalan birkaç yaprağı getirmeyi unuttum. Onu, benim için değerli olan her şeyle birlikte o evde bıraktım.

Sorun değil. Zaten bu gece derin uykuya dalamayacağım, çünkü yarın katliam başlayacak ve Cadoc her an kapımızı kırabilir. Kira'ya da bunu söyledim.

"Doğru. Muhtemelen ben de çok uyuyamayacağım, heyecandan falan."

Yaklaşık beş dakika sonra horlamaya başladı.

Neredeyse gülümsüyordum. Onun derin uykusuna imreniyorum.

Ben de aynısını denemeliyim aslında. Ama kralın söylediklerini düşünüyorum. Keşfetme hakkımız var. Burada bana yardımcı olabilecek bir şey var mı? Olduğum yerde kalarak kendimi dezavantajlı duruma mı düşürüyorum?

İki tarafı da tartıyorum. Karanlıkta oturuyorum, Kira'nın horlaması dakikaları sayıyor. Gözlerimi kapatıyorum, dinlenmenin beni sarmasını diliyorum.

Hayır, öyle değil. Çok sinirlendim.

O yüzden odadan sessizce çıkıyorum. Yakında kalacağım. Tehlike belirtisi görür görmez geri döneceğim.

Koridorlar karanlık ve sessiz. Birkaç köşeyi döndüm ama hiç kimsenin sesini duymadım. Bir kat aşağıda, büyük bir gürültü koptu. *Meydan okuyanlar.* Ters yöne doğru gittim.

Denediğim her kapı kilitli. Duvarlara asılı gümüş eşyaların üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum ama çoğu törensel obje. Kadehler, duvar halıları, yıldız işlemeli pelerinler. Ya çok ağırlar ya da görev sırasında işe yaramayacak kadar gereksizler.

Tam odama geri dönecekken fısıltılar duyuyorum—

Tanıdığım seslerden. Kralın *sesi.*

Sonra bir diğeri, derin ve hafifçe hırıltılı, en kötü anılarımdan birinden kopmuş gibiydi.

Harlan Raker.

Aklıma bile onun adı gelince kanımı donduruyor. Kaçmalıyım. Ama bunun yerine, botlarımın ses çıkarmamasına dikkat ederek yavaşça yaklaşıyorum.

“Ve ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz, değil mi?” diye sordu kral.

"Evet."

"Emirleri biliyor musunuz?"

"Onsuz geri dönmeyeceğim," diyor Raker, sesi derin ve alçak. Kaşlarımı çatıyorum. Neyi olmadan? Sihir kupasını mı?

“Güzel,” diyor kral. “Yeni bir çağın başlangıcı olacak. Geldiğini hissediyorum...”

Daha fazlasını duyabilmek için yaklaşıyorum, ama sonra adımlar uzaklaşıyor. Gidiyorlar. Köşeden bakıp onları takip edebilir miyim diye bakıyorum, ama yok olmuşlar.

Odamıza geri dönmeliyim. Geç oluyor.

Aynı koridorlardan geri dönüyorum, bir şey kaçırmış olabilirim diye her nesneyi tekrar inceliyorum. Ama hepsi aynı süslü püslü şeyler, pazarlarda kova kova metal karşılığında satabilirim ve görevimde bana hiçbir faydaları olmayacak. Faydalı bir şey elde etme umudum kalmadı. Adımlarım hızlanıyor, göğsüme panik çöküyor. Ya Cadoc ve arkadaşları bu koridorlarda dolaşıyorsa? Köşeyi dönüyorum—

Ve tam karşımızda bir zırh duvarına çarptı.

Yavaşça yukarı bakıyorum— *ve daha da yukarı—ve* sadece bir kapüşon görüyorum. Yutkunuyorum.

Kahretsin.

OceanofPDF.com

6

O devasa. Yakından bakınca daha da büyük. Silahsız bile olsa, varlığı neredeyse dizlerimi titretiyor. Elinde kılıçla... isyancı orduların onu görür görmez teslim olmalarına şaşmamalı. Bazılarının onunla yüzleşmektense kendi kılıçlarına saplanmayı seçmelerine şaşmamalı. İnsanların onun hakkında sanki bir şeytanmış gibi fısıldamalarına şaşmamalı.

Başını yana eğiyor ve o gümüş maskenin bir parçasını yakalıyorum. "İlginç," diyor, sesi kemiklerimde yankılanıyor. "Henüz altını ıslatmadın."

Kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni bir saniyede yakalardı. Ama daha kötü bir kader, bu göreve başlamadan önce onun ellerinde ölmek olurdu. Bu yüzden sahip olduğum tüm cesareti topluyorum, nefretimle pekiştiriyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "İnsanlar sizi normalde böyle mi karşılıyor?"

Onunla konuştuğuma ya da sesimin titrememesine şaşırmış gibi görünüyor. *Ben de* sesimin titrememesine çok şaşırdım. Cevap beklemiyorum.

"Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrattığım için," diyorum.

Bunun üzerine maskesinin altından hırladığını duydum. Sadece varlığının bile beni geri adım attıramayacağı anlaşılınca, bana doğru bir adım attı. " Seninle ilgili *her şey* bir hayal kırıklığı," dedi, öyle bir zehir saçarak ki, tüylerim diken diken oldu.

"Beni tanımıyor bile," diyorum.

“Bir sokak serserisini gördüğümde tanırım. Bir hırsızı tanırım.”

Öfke içimde alev alev yanıyor, sağduyumu aşıyor. Öne eğiliyorum. "Ve bir kralın *uşağı* olduğunu gördüğümde anlarım."

Sözler ağzımdan çıktığı an, büyük bir hata yaptığımı anladım. Beni öldürmek için kılıca ihtiyacı yok. Tek eliyle boğazımı ezebilirdi. Tek bir düşünceyle boynumu kırabilirdi. Yutkundum, bu konuşmayı beni öldürerek bitirmesini bekledim .

Ama o bunun yerine, boyuma yakın bir mesafede buluşmak için eğildi ve şöyle dedi: "Kralın şatosunda öldürmeye izin vermemesi senin için bir şans... ama bir dahaki sefere seni gördüğümde hiç tereddüt etmeyeceğim."

Kahretsin. Bu karşılaşmadan sağ kurtulduğum için rahatlamalı mıyım yoksa hayal edilebilecek en kötü düşmanı edindiğim için dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum.

Yine de başımı dik tutmayı başarıyorum. "Ben de öyle yapmayacağım."

Yanımdan geçerken acımasız bir keyifle homurdandı. Koridordan çıktığında, sonunda duvara yığıldım, kalbim taşa çarpıyordu.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Odamdan hiç çıkmamalıydım. Hızla geri döndüm, kapıyı kapattım, arkama yaslandım ve sırtımla kapıyı kapalı tuttum.

Kira hâlâ uyuyor. Nefes alışverişleri uzun ve ağır.

Onun beni göremeyeceğinden emin olduktan sonra, endişelendiğim zamanlarda yaptığım gibi boynumdaki işaretlerin üzerinden geçmeye başlıyorum.

O ses. *Onun* sesi. Tekrar duymak... birdenbire iki yıl öncesine, nadir görülen bir yağmur gününe geri döndüm.

Savaş miğferinin içine gömülmüş gri gözler, bana dik dik bakıyordu. Parıldayan kılıcı boğazıma dayanmıştı ve—

Hayır. Onu ve sonrasında yaşananları düşünmeyeceğim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, onu düşüncelerimden uzaklaştırıyorum ve sadece boğazımdan aşağı doğru inen gümüş rengi damarları takip etmeye odaklanıyorum. Bu beni birkaç saatlik uykuya dalmam için bir sakinliğe sürüklüyor.

Ta ki gümüş rengi bir parıltı beni nefes nefese yerimden fırlatana kadar.

Oda hâlâ karanlık. Kira hâlâ horluyor. Harlan Raker'la karşılaşmamdan çok önceki bir anı daha. Tepedeki gün. Kız kardeşimle birlikte anne babamızın sözünü dinlemeyip köyün çok ötesine gittiğimiz gün.

Sınav sonuçlarımı aldığım gün.

Arkamdaki kapıya gelen şiddetli bir tıkırtıyla irkildim, damarlarım panikle alev alev yanıyordu. Ama gelen sadece Bekçiydi. "On dakika sonra dışarıdayım," diye bağırdı ve ilerledi.

Nasıl oldu da bu kadar çabuk vakit geçti? Gözlerim hâlâ yorgunluktan yanıyor.

Altımda katlanmış olmaktan bacaklarım ağrıyor. Ayağa kalkmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum, sonra yavaşça Kira'ya doğru ilerliyorum.

Omzuna hafifçe dokunuyorum. Ama daha da yüksek sesle horluyor.

Koluna hafifçe dokunuyorum, o da yana dönüyor.

Ablam da böyleydi. Çok derin uyurdu. Bazen onu uyandırmak on dakika sürerdi.

O kadar zamanımız yok.

“Kira,” diye yüksek sesle söylüyorum ve o birden irkilerek uyanıyor. Beni görmeden önce gözleri korkuyla irileşiyor. Ama o korku kısa sürede azalıyor.

Olmamalı.

Bugün düşmanız. Onu eskisi gibi kurtarmayacağım. Eğer o, benimle o kapılardan geçen ilk elli kişi arasında duruyorsa, asla.

"Vakit geldi mi?" diye soruyor, sesi uykudan ağırlaşmış.

"Öyle."

Başını sallayıp kalktı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Zamanımız kısıtlıyken bana baktı, yeşil gözleri pişmanlıkla doluydu. "Umarım seni öldürmek zorunda kalmam," dedi sonunda.

Ve ses tonundaki ani sertlikten... anladım.

Kız kardeşini kurtarmak için herkesi ve her şeyi öldüreceğini biliyorum... tıpkı benim de yapacağım gibi. Onun ölümünün intikamını almak için ben de *yapacağım* .

"Ben de," diye yanıtlıyorum, bunu da gerçekten kastederek.

Sonra eşyalarımızı toplar ve odadan çıkarız.

Kralın muhafızları silahlarımızı teker teker geri veriyor.

Raker'a vardıklarında, her biri başını eğip kalenin ön tarafına doğru işaret etti. Fısıltılar duyuyorum ve—

Kimse onu yerinden oynatamadı. Neredeyse onun büyük kılıcının hâlâ toprağa saplı, dokunulmamış halde durduğunu hayal edebiliyorum.

Raker elini açar ve kılıç kalenin üzerinden gümüş bir parıltıyla yay çizerek geçerken gökyüzünü yaran bir çıtırtı duyulur—sonra kılıç onun eline iner.

Bu durum, diğer rakiplerin dilini yutmasını sağlıyor.

Tabii ki, Kira eğilip fısıldayana kadar: "O maskenin altında çok kötü yaraları olduğunu duydum. Bu yüzden yüzünü göstermiyor."

Ben tam tersini duydum.

Ayrıca onun bir yaratık olduğunu da duydum. Zehirli bir canavar. Harlan Raker söz konusu olduğunda söylentiler çok yaygın.

Dudaklarını kıvırıyor. "Umurumda olmaması kötü bir şey mi?"

Yanımda Zane homurdandı. "Harlan Raker'a yaklaşan tek şey kılıcı oldu. Onunla birlikte olmak istediğini *ima eden* bir kadını bile öldürmesinden şüphe etmem ."

Bunu neden birinin önerdiğini anlamıyorum.

“O bir canavar,” dedim, sesim uzun süredir içimde tuttuğum öfkeyle buz kesmişti. Bunun üzerine Raker, sanki beni duymuş gibi kılıcını daha da sıkı kavradı.

Bu yolculuğu atlatmak zorunda kalmasaydım, bunun iyi bir şey olacağını düşünürdüm.

Bir dahaki görüşmemizde hiç tereddüt etmeyeceğim...

Bir muhafız önümde durup bana titanyum kılıcımı uzattı. Kira'ya da yeni gümüş kılıcı verildi. Zane baltasına kavuştu. Sanki hasar olup olmadığını inceliyormuş gibi, baltayı her açıdan incelerken kaşlarını çattı.

Önümüzdeki bahçelere, beni kapılardan ayıran tüm araziye bakıyorum.

Yeşil. Daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir yeşil. Bütün tanrıları tasvir eden heykellerle çevrili bir çeşmeden damlayan sular fışkırıyor. Su sadece... dekorasyon amaçlı. Kral onu *güzellik* için kullanıyor, oysa ben sayısız komşumun susuzluktan öldüğünü gördüm.

Öfkemi yutuyorum. Şu an önemli olan tek şey Yıldızlar Tarafına ulaşmak. Stratejiye odaklanmam gerekiyor.

Birkaç çalı ve heykel dışında, saklanacak neredeyse hiçbir şey yok. Her şey, ötesini gizleyen dik bir yamaca kadar düz bir çimenlik alandan ibaret. Okçular ormanda yaptıkları gibi bizi vurmaya çalışırlarsa, oklarına karşı pek bir savunmam olmayacak. Tek yapmam gereken olabildiğince hızlı koşmak ve umarım hedeflerini belirledikleri zamana kadar o tepeden aşağı inmiş olurum.

Kılıcımı sırtımdaki kınına yerleştiriyorum.

Bu bir yarış. Kapılara ilk ulaşan elli kişi Questral'e binecek. Kılıcımı tutmak sadece beni yavaşlatacak.

Herkes silahlarını geri aldıktan sonra, Bekçi ortaya çıkar.

Yukarıyı işaret etti ve ben de yukarı baktığımda kralı en yüksek balkonlardan birinde gördüm. Bulunduğu yerden muhtemelen kapılara kadar her şeyi görebiliyordu. Birbirimizi öldürmemizi izleyecekti. Hangimizin hayatta kalacağını görecekti.

"Kral, kutsamanızla," diyor bekçi eğilerek.

Kral elini sallayarak, "Verildi," diye yanıtladı.

Bekçi hepimizi tek tek süzdü. Başını salladı. Sonra—

"En iyi elli kişi kazansın."

OceanofPDF.com

7

Pagnus Ender döner ve yanındaki rakibini tam ortadan ikiye böler.

Sakalı grileşmiş, zırhsız bir adam. Hiç şansı yoktu. Gövdesi çimenlere çarptı.

Koşuyorum.

En zenginlerin zırhı var. Benim yok. Ben *daha hızlıyım.* Bu avantajımı Kira yanımdan ayrılana kadar koşarak kullanıyorum.

Umarım seni öldürmek zorunda kalmam.

Bir ok kulağımın birkaç santim ötesinden havayı yarıp geçti. Önümdeki çimenlere saplanıp kaldığını izledim. *Kahretsin.* Çok hızlı oldu.

Saklanacak yer yok.

Yay gerilirken bir tınlama sesi duyuldu ve ben yere eğildim, kafama saplanacak bir oktan son anda kurtuldum.

Zemin eğimlenmeye başlıyor, ama oklar durmuyor. Okçu da tepeye ulaşmış olmalı. Aşağıda ise duvarlar var. Bir çeşit yüksek yapı. Siper almak için kullanılabilecek bir yer. Biraz daha ileride—

Omurgamıma bir ok saplandı, nefesim kesildi. Darbenin etkisiyle yere düştüm, tepeden aşağı yuvarlandım, yanağımdaki kesik yanlışlıkla bir ağaç köküne çarparak açıldı, sıcak kan akıyordu, sonunda yüzüstü yere yığıldım.

Nefes nefese kaldım, ciğerlerim toprakla doldu. Acı dalgasını bekledim. Kralın lanet olası *bahçesinde* öleceğim gerçeğinin ezici üzüntüsünü hissetmeyi bekledim . Her şeyden sonra, *Stellan'ın ölümünden* sonra , kapılara bile ulaşamadım.

Ama ortada hiçbir şey yok. Hiçbir anlamı yok.

Bunu hissettim .

Kan bekleyerek geriye doğru uzandım, ancak ok sırtımdaki bıçağın içine saplanmış haldeydi. Valen'in oklarını şimdi hatırlıyorum. Demir uçlu. Daha düşük kaliteli bir metal.

Titanyum kılıcım onu durdurdu.

Gözlerimi kapatıyorum, Stellan'a ve bana verdiği kılıçlara minnettarım; zaman içinde topladığı metal parçalarından yapılmış bu kılıçlar, benim asla karşılayamayacağım kadar güzel.

Beni kurtardı.

Rahatlama ve çaresizlik beni hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya itti. Arkama uzanıp oku kılıcımdan çekip aldım, sonra da bir daha bana karşı kullanılamasın diye ikiye bölüp attım. Kira şimdi önümde, kızıl saçları örgülerinden çoktan çözülmüş. Acaba yere düştüğümü gördü mü?

Ve Valen yeniden yayını hazırlıyorsa...

Yapı çok uzakta değil. Ulaşabilirim. Ciğerlerim yanıyor. Bacaklarım şimdiden ağrıyor. Yine de itmeye devam ediyorum. Yaklaştıkça, bunun aslında bir yapı olmadığını fark ediyorum. Doğanın bir parçası. Bahçenin bir bölümü.

On kemerli giriş, kıvrımlı sarmaşıklarla çerçevelenmiş halde dimdik duruyor. On yol. Sonuncusuna doğru koşuyorum, boş olduğunu görünce minnettar oluyorum. Kimse peşimden gelmiyor. Hepsi farklı yolları seçmiş.

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefesim düzensizleşti, kalbim çok hızlı atıyordu.

Hayattayım. Şimdilik.

Bakışlarım yukarı kayıyor. Boyumun beş katı yüksekliğindeki duvarlar beni kuşatıyor. Birine doğru adım atıyorum. Çit mi? Hayır. Çalı veya ağaçlardan yapılmamış.

Duvara hafifçe dokunduğumda parmağım gerildi. Elimden ince bir kan çizgisi aktı.

Dikenler. Duvarlar tamamen dikenlerden yapılmış.

O kadar keskinler ki, adeta hançer duvarları gibiler. Uzaktan gelen bağırışlar etrafımda yankılanıyor. *Şimdi duramam.* Dikenlere dokunmamaya dikkat ederek koşmaya başlıyorum.

Yolun sonuna ulaştığımda, yeni bir şey bekliyorum. Şanslıysam, kapılar.

Bunun yerine, daha fazla açıklığı olan başka bir patika var. On iki tane. Yutkunuyorum, bunun sadece bir yol olmadığını anlıyorum.

Bu bir labirent.

Dikenlerden oluşan bir labirent.

İçimde bir panik dalgası yükseliyor. Sadece çıkış yolunu bulmakla kalmamalıyım, bunu diğerlerinden önce, hızlıca yapmalıyım.

Kralın balkonunda oturup labirenti, bizi ve çıkışı net bir şekilde görebildiğini hayal ediyorum.

O şerefsiz.

Havayı yırtan çığlıklar arasında ters yöne doğru koşuyorum, bir koridor seçiyorum. Kollarımı içeri çekerek hızla kaçıyorum.

Bu daha kısa. Bir köşeyi döndüğümde karşımda başka bir rakip görüyorum; yanlarında uzun kesikler olan sarışın bir kadın, sanki labirent duvarlarına sürtünmüş gibi. İkimiz de birbirimize bakıp zıt yönlere doğru koşuyoruz.

Bir çığlık daha—sonra sessizlik.

Öyle uzun bir yolun ortasındayım ki, diğer ucunu bile göremiyorum. Labirentin bir düzeni yok. Ya da varsa da, henüz çözemedim.

Tıslama sesi beni düşüncelerimden sıyırıyor. Kılıcımı kınından çıkarıp dönüyorum.

Yılan, gümüş rengi zırh gibi bir deriyle korunarak dikenli duvarın arasından kıvrılarak ilerliyor.

Gümüş. Kapıların bu tarafında mı sıkışıp kaldı? Kral onu yuvasından çalıp, engin koleksiyonuna mı ekledi?

Yılan duruyor. Başını çeviriyor ve bir an birbirimize bakıyoruz. Ben tek bir hareket yapmıyorum, ama o sanki kıyafetlerimin altındaki gümüşü hissedebiliyormuş gibi duraksıyor.

Sonra, yana doğru itildiğimde dünya dönüyor. Kafam sert zemine çarpıyor. Kulaklarım çınlıyor. Bir rakip koşarak geçiyor, beni öldürmeye zahmet etmiyor bile. Baldırı paramparça olmuş, bacağından bir deri parçası sarkıyor, kas ve kemikler görünüyor.

Ne? Yerdeyken arkama bakmak için döndüm.

Ve yolun sonunu görüyorum... kaybolmuş. Duvarlardaki dikenler... hızla uzuyor, metrelerce uzunlukta dikenlere dönüşüyor, iki taraf keskin çarpışmalarla buluşuyor. Dalgalanma şeklinde oluyor. Etrafımdaki dikenler, kapanmaya hazırlanan bir ağız gibi titremeye başlıyor.

Koşmak .

Evet, öyle yapıyorum ve ne kadar hızlı hareket edersem, çitler de o kadar hızlı arkamdan kapanıyor, sanki etoburmuş gibi, dikenler dişlermiş gibi ve labirent açlıktan ölüyormuş gibi.

Bir ışık. En sonda bir ışık var.

Sadece başarmam gerekiyor.

Sanki umudumu, kurtulma umudumu sezmiş gibi, duvarlar sarsılıyor, dikenler hançer gibi, sonra da kılıç gibi uzayıp bana doğru hücum ediyor. İki taraftan da hışırtıları, içerideki yılanların tıslamasını, labirent tarafından yutulanların çığlıklarını duyabiliyorum.

Daha önce çok şey atlattım. Bu labirent beni öldüremez. Bacaklarımı daha sert ve acı verici bir şekilde iterken, sadece birkaç santim ötedeki dikenleri umursamadan, boğazımın arkasında bir inilti yükseldi.

Ama çok yakınlar. Yan dönüyorum, kendime birkaç saniye kazandırıyorum, sivri uçları sırtımdaki kılıfın üzerinde tiz bir çığlıkla sürtünüyor ve sonra kapanan aralıktan kendimi fırlatıyorum, başka bir duvara çarpmamayı umarak.

Bedenim sertçe sıkıştırılmış zemine düştü, ciğerlerimdeki hava tükendi. Nefes nefese arkamı döndüm, karşımda dikenli bir duvar vardı.

İzlediğim yol artık yok.

Tekrar döndüm ve daha fazla giriş, daha fazla yol gördüm.

Ve bir şey daha. Uzun boylu bir figür, arkaya doğru toplanmış koyu renk saçlı kısa boylu bir kadına doğru yaklaşıyor. Kadının adı Helra.

O benim yaşımda, henüz yirmi yaşında bile değil. Kılıcı yerine fırlatma bıçakları var, yıllardır eğitim aldığı bir sürü altın bıçak. Akşam yemeğinde başka bir yarışmacıya onlardan bahsettiğini duydum. Büyükannesininmişler. Son Questral'den sağ kurtulmuş. Helra, hemen arkasındaki devden tamamen habersiz. Dudaklarım aralanıyor ama onu uyarmak için çok geç.

Pagnus'un onu yerden kaldırıp dikenleri çoktan uzamış, sivri uçlu duvarlardan birine fırlatmasını dehşet içinde izliyorum.

Vücudu onlara sıkışıyor. Anında ölüyor. Elimle bir çığlığı bastırıyorum.

Pagnus onun ceplerini karıştırıyor. Onun altın fırlatma bıçaklarını pantolonundan çıkarıp kendi pantolonuna koymasını izliyorum, sonra da yoluna devam ediyor. Stellan'ın kayıp hançerini hatırladıkça öfke kabarıyor içimde. Acaba onu çalan Pagnus muydu?

Buradaki biri yaptı. Buradaki biri Stellan'ı öldürdü.

Birdenbire Pagnus bana doğru döndü ve ben de beni görmediğini umarak başka bir girişten içeri atladım.

Bir saniye bekliyorum. İki saniye. Nefes alamıyorum.

Birkaç metre öteden ağır adımlar duyuluyor.

Yutkunuyorum. Kılıcıma uzanıyorum.

Tam parmaklarım kılıcın kabzasını kavradığı sırada, karşı yönden bir çığlık yankılandı. *Cadoc.* Kıpırdamadım. Pagnus da kıpırdamadı.

"Katliamda görüşürüz." Bu onun sözüydü. Bacağını hançerlediğim günden beri gözle görülür bir zorlukla yürüyor.

Bir adım daha ileri atıyor. Ben de kılıcımı kınından yavaşça çıkarıyorum.

Sonra Pagnus arkasını döndü. Giderek uzaklaştığını duydum, ayak sesleri neredeyse tamamen kayboldu. Ondan birkaç saniye sonrasına kadar nefesimi tutamadım.

Köşeden bakıyorum. Gitmiş. Koridor bomboş.

Cadoc ve Pagnus'un hanedanları artık birlikte çalışıyor. *Harika.*

Yine de... eğer onlar henüz labirentten çıkış yolunu bulamadılarsa, belki de yarışmacıların çoğu da bulamamıştır.

Ya da belki de ulaşmışlardır. Belki bazıları çoktan kapılara ulaşmıştır bile. Belki de ben çoktan kaybettim—

Düşün, Aris.

Deniyorum. Patika boyunca yürüyorum, her girişi inceliyorum, başım zonkluyor. Çok fazla yol var. Seçtiğim son yoldan zar zor kurtuldum.

Kral, bu katliamın zekâ ve acımasızlığın bir sınavı olduğunu söyledi. Etrafıma bakıyorum ama bir çözüm göremiyorum. Tüm yollar birbirinin aynı görünüyor.

Etrafımda dönüp duruyorum, sonunda panik beni olduğum yerde mıhlıyor.

Taşınmak.

Ama nereye gideceğimi bilmiyorum.

Kararsızlık seni öldürür. Stellan'ın sesini neredeyse kafamda duyabiliyorum. Geceleri, kadim mezarlığa iner ve yıldızların altında düello yapardık. *İçgüdü, kalbinin sana gerçeği söylemesidir. Dinle.*

Ne zaman tereddüt etsem, ne zaman aklım karışsa bunu söylerdi .

Zaman yok. Ağır zırhlı araçlar yaklaşıyor. Hemen duvarların ötesinden zorlu nefes alışverişleri duyuyorum. İleride, yüksek bir tezahürat var. Birileri kurtulmuş olmalı.

Stellan bir keresinde bana, " *Gözleriniz sizi yanıltıyorsa, onları kapatın ve dinleyin"* demişti.

Şimdi anlıyorum.

Çığlıkların ötesinde, ayak seslerinin ötesinde, sürekli değişen labirentin hışırtısının ötesinde dinliyorum .

Duyana kadar dinliyorum. Metal metale sürtünüyor.

Demirci ocağından gelen tanıdık bir ses. İşte bu sayede, büyük bir silahın bir şeye isabet ettiğini hiç şüphe duymadan anlıyorum.

Ve o şey paramparça oldu.

Anında oldu. Birden fazla vuruşa gerek kalmadı. Çok daha üstün bir kılıç, daha düşük kaliteli bir kılıcı kolayca alt etti.

Dinlemeye devam ediyorum.

Daha fazla metal parçalanıyor.

Tekrar.

Tekrar.

Sadece tek bir bıçak dört kılıcı bu kadar çabuk kırabilirdi.

Harlan Raker yakınlarda.

Korku yerine umut yüzeye çıkıyor. Bu labirentten çıkmayı başaracak biri varsa, o da odur.

Daha iyisini düşünmeden yola koyuldum. Doğrudan sese doğru koştum, *dinledim* . Ve çok geçmeden, kaputunun virajı döndüğünü gördüm.

Onu takip ediyorum, yeterince uzakta durmaya dikkat ediyorum, koşuyorum sonra duruyorum ve her köşeyi dönmeden önce onu yakaladığımdan emin oluyorum.

Bir aptal, umutsuzca silahına ulaşmak için arkasından atlıyor. Raker, adamı yere sererken ona doğru bile bakmıyor. Daha da yıkıcı.

Bir ok tam yüzüne doğru uçuyor. Kılıcı oku durduruyor. Birkaç adım sonra, okçu yerde bağırsakları dışarı fırlamış halde yatıyor. Bağırsaklarının üzerinden atlayıp yoluma devam ediyorum.

Raker kılıcını elinde taşıyarak dolaşmaz bile. Hayır, ihtiyaç duyana kadar arkasındaki kılıfında durur ve ihtiyaç duyduğunda hemen tekrar kılıfına geri koyar.

Hareketleri hızlı. Hassas. Kimsenin şansı yok. Kendisi farkında olmasa bile bana bir yol açıyor.

Duvarlara dokunmamaya dikkat ederek, yaklaştıkça uzayan dikenlerin arasında onun peşinden koştum. Geçitlerden biri o kadar uzundu ki, onu gözden kaybettim. *Kahretsin.* Hızla aşağı koştum, sonra döndüm, bir sonraki hamlesini kaçırmamış olmayı umarak—

Tam karşımda metal bir duvara çarptı.

Başım dönerek popomun üzerine düştüm.

Beni takip ettiğimi biliyordu. Elbette. Orada bekliyordu.

Yukarı bakıyorum. Gözlerimi yalnızca karanlık, altında parıldayan gümüş bir ışık karşılıyor. Kılıcına uzanmak üzere. Onu göğsüme saplamak üzere.

Bir dahaki görüşmemizde hiç tereddüt etmeyeceğim...

Hayatım için yalvarmak yerine, içimde saklı olan tüm öfkeyle ona dik dik bakıyorum. Gözlerini göremiyorum ama umarım gözlerimdeki saf nefreti görebilir.

Sanırım bu, beni alt etmesinin onun için daha da tatmin edici olmasını sağlayacak.

Ama o sadece beni hiçe sayıyor, sanki çöpten farksızmışım gibi. Öldürülmeye değmezmişim gibi. Rakip bile değilim.

O şerefsiz.

Beni yaşattığı için şanslı hissetmeliyim ama ondan daha çok nefret ediyorum.

Yine de, onun beni işe yaramaz bulması, onun bana faydasız olduğu anlamına gelmez.

Beni takip ettiğimi biliyor. Şimdi saklamanın bir anlamı yok, özellikle de kılıcına layık olmadığımı açıkça düşündüğü için. Şimdi hemen arkasından gidiyorum. Her dönüşü dikkatlice takip ediyorum. Dalgalar halinde büyüyen dikenlerin yanından geçiyorum, kenarlarından kıl payı kurtuluyorum.

Labirentin sonuna kadar.

Güneş ışığı, devasa duvarlar tarafından engellenmeden, tam tepeden vuruyordu; *saatlerce* içerideydim . Keskin ışınlara karşı gözlerimi kısarak, ormana doğru uzanan bir çimenlik alanı inceledim.

Canlı bir ağaç, her ağacında yüzlerce yaprak var. Ve... renkli.

Etrafıma hızlıca bakındım, Zane ve Kira'yı aradım.

Tam o sırada Pagnus Ender ile göz göze geldi.

Kahretsin.

Çarpık ağzı, ileri atılmadan hemen önce bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Koşuyorum. *Koşmaktan bıktım usandım* ama depar atıyorum. Nefes nefese, her yerim ağrıyor, canımı kurtarmak için ormana doğru koşuyorum. Bir taşa takılıp düşmek üzereyken bunun sıradan bir orman olmadığını fark ediyorum.

Burası bir mezarlık.

Önlerinde daha birçok rakip var. Ama bitiş çizgisine doğru yarışmak yerine, sadece... orada duruyorlar, başlarını gökyüzüne kaldırmışlar. Kira da

onların arasında. Onu sapasağlam görünce içim rahatladı. *Başardı.*

Neden aday olmuyor?

Ancak yaklaştığımda neye baktıklarını görebiliyorum. Ağaçların arasında yüzlerce kılıç birbirine dolanmış.

Stellan, büyük kılıçların sahipleriyle birlikte gömüldüğünü söylemişti. Sanırım kılıçlardan bazıları yeniden birleşmeye hazırdı. Toprağı yarıp geçtiler... ve dalların arasında sıkıştılar.

Arkama baktım, Pagnus'un dikkatinin dağılmış olmasını umuyordum, ama tam o sırada bir dala çarparak geçti ve odun parçaları etrafa saçıldı.

Kahretsin. Tekrar arkamı döndüm, tam o sırada Valen kendinden emin bir şekilde silahlarına doğru uzandı, kolunu gerdi. Bir bıçak tam eline saplandı.

İddia edildi. Eşleştirildiler.

Muhteşem. Kabzasında zümrüt bulunan gümüş kılıç, gerçekten de göz kamaştırıcı. Her rakip şimdi kılıçlara doğru uzanıyor, birini ele geçirmek için çılgınca çabalıyor. Karmaşık desenlerle işlenmiş kılıçlardan biri, kendini kurtarmadan önce ileri geri kıvrılıyor. Bekleyen bir ele doğru süzülüyor.

Kira'nın. Kılıcı kavradı ve gülümsedi. Eski bir metal... paslanmış ve yıpranmış, ama gümüş. Kralınkinden bile daha iyi bir gümüş. Kabzasında parıldayan mor bir taş ve bıçağında çiçek desenleri var.

Pagnus'un ağaçların arasından hızla geçtiğini görünce arkasını döndü. Göz göze geldik ve gözleri irileşti.

Ona başımla onaylıyorum. *İyi şanslar* , umarım koşmaya devam ederken bu mesajı iletebilirsiniz.

Dalların çoğu incecik çubuklar gibi kırılıyor. Bu, Pagnus'u yavaşlatmaya yetmiyor. Umarım bir kılıç düşer ve kafatasından geçer, ama o kadar şanslı değilim.

Hele de ileride kimin beklediğini görünce hiç.

Cadoc ve arkadaşları. Başka bir kılıç kümesinin altında duruyorlar ve onlara taş atıyorlar. Onlara ulaşma çabaları açıkça işe yaramadı.

Beni ve hemen arkamdan gelen Pagnus'u görünce elini kaldırdı.

Pagnus, tıpkı eğitilmiş bir köpek gibi duruyor.

Hayır, yapmıyorum. Bir şey şakağıma çarpana kadar devam ediyorum. Yere düşmeden önce dünya dönüyor.

Bir taş. Arkadaşlarından biri bana lanet olası bir *taşla* vurdu .

Cadoc yavaşça bana doğru yürüyor. Pagnus'un Cadoc'u çıplak elleriyle ikiye ayırabilecekken neden onu dinlediğini merak ediyorum.

Cadoc, son derece kibirli bir şekilde, "Şuna bak," diyor. "Kapılara çok yakınsın. Bize katılabilirsin, biliyor musun?" Sırıtıyor. "İlgilendirilmem gereken ihtiyaçlarım var."

Onun ne demek istediğini hemen anladım ve ayağa kalkıp kılıcımı kınından çıkardım.

Bu durum onu sadece eğlendiriyor gibi görünüyor. "Hayır mı demek istiyorsun?"

Ayaklarına tükürdüm. "Asla."

Onun neşesi tamamen kayboldu. "Pekala." Elini salladı ve arkadaşlarından birinin, soluk tenli, yirmili yaşlarının başlarında zayıf bir adamın, ok kılıfından bir ok çıkardığını izledim.

Bir oka karşı düello yapamam.

Havaya kalkıyorum. Ok tam başımın üzerinden geçerken bir ıslık sesi duyuluyor. Rüzgarın saçlarımı hışırdattığını hissedebiliyorum. *Çok yakın. Çok fazla yakın.*

Bir ağacın arkasına saklandım ve bir okun daha neredeyse tamamen içinden geçip gittiğini görünce kabuğun kırılma sesini duydum.

Yeniden doldurma arasında sadece birkaç saniye var ve ben de bu saniyeleri kullanarak bir sonraki ağaca koşuyorum. Bu sefer ok neredeyse koluma saplanıyor. Bir sonraki ağaç gövdesi çok uzakta. Bunun yerine kendimi devasa bir mezar taşının arkasına atıyorum, sırtımı kaba kayaya yaslıyorum. Üzerindeki yazılar zamanla aşınmış.

Nefes nefese, bir elimle toprağı, diğer elimle kılıcımı tutarken, burada kalıp kalamayacağımı merak ediyorum. Bu mezar taşını kalkan olarak kullanabilir miyim? Beni unutacaklar mı acaba...?

Benim bir önemi yok. Benim hiçbir değerim yok. Cadoc'un egosu gerçekten bu kadar mı büyük ki, onu reddettiğim için beni öldürmek zorunda kaldı?

Görünüşe göre evet.

"Saklanıyor musun?"

Çok uzakta değil. Bir mezar taşının paramparça olduğunu duyuyorum, sanki yeni gümüş kılıcıyla vurmuş gibi.

Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Giderek yaklaşıyor.

Etrafımda kaya parçaları uçuşuyor, beni toz bulutuna bürüyordu.

Hemen arkamda.

Tekrar havalandım, bir sonraki ağaçlık alana doğru hızla ilerledim. Hemen arkamda bir dal kırıldı ve hızla döndüm.

Bir de baktım ki, karşımda Cadoc var.

Kılıcı boğazıma dayandığında nefesim kesildi. Bir anda beni kendine doğru çevirdi. Kolları bedenimi sardı.

Midem bulanıyor. Kaçmak istiyorum.

Çok hareketsiz kalıyorum. Nefes almıyorum.

“Şimdi. Buna değdi mi—”

Başımı olabildiğince geriye attım ve bir çıtırtı duydum. Bıçağı boğazımı kesmeden önce, onun bu konuda hiç deneyimi olmamasından dolayı minnettar bir şekilde, hızla uzaklaştım. Refleksler kolay öğrenilmez. Eğitimle geliştirilirler. Savunmanın arkasına saklanarak değil.

Kırık bir burnun onu geciktireceğini düşünüyorsam yanılmışım. Başımı çevirdim ve hemen arkamdaydı. Peşimden geliyordu. Dişlerini göstermişti.

Bu görünüm bana pahalıya mal oldu.

Bir taşa takılıp sendeledim, dizlerim yere çarptı ve ayağa kalktığımda etrafım sarılmıştı. Denediğim her yön, akrabalarından biri veya devasa Ender'lardan biri tarafından kapatılmıştı. Çıkış yolu yoktu.

Ve o şimdiden silahını kaldırıyor.

Yutkunuyorum. Yapacak başka bir şey yok, kendi daha değersiz metal kılıcımı kaldırmaktan başka. Ellerim kılıcın kabzasında titriyor. Bunu Stellan yaptı. Bununla gurur duymalıyım. Stellan beni, çöl turnuvalarında benden iki kat büyük adamlara karşı düellolar kazanan, bir ay boyunca karnımızı doyuracak bir ödül kazanan savaşçı yaptı.

Kılıç kullanmada Cadoc'tan daha iyi olabilirim. Ama bunun bir önemi yok. Kral haklıydı. *Gümüş gümüştür.*

"Kralın teklifini kabul etmeliydin," diyor Cadoc, burnundan kan akarken dişlerinin arasından. Şimdi hiç vakit kaybetmiyor. Kılıcı havada bir yay çiziyor. Ben de onu engellemek için kendi kılıcımı kaldırıyorum. Gümüş kılıcı titanyum kılıcıma çarpıyor—

Ve paramparça oluyor.

Elimdeki son Stellan parçası da gitti .

Şiddetli darbeyle sırt üstü yere savruldum, başım harabeye dönmüş eski bir mezar taşına az kalsın çarpıyordu.

Bana doğru bir adım atıyor. Kan tükürürken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Kılıcını havaya kaldırıp duraksıyor. Diğer elini cebine uzatıyor.

Ve bir hançer çıkarıyor. *Stellan'ın* hançeri.

HAYIR.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Bunu bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim," diyor, bir adım daha atıp elindeki Yıldız Tarafı çeliğini çevirerek. Pürüzsüz, asil parmakları, yıllar boyunca özenle yaptığım oymaları, alevleri, *bana her şeyimi kaybettiren alevleri,* Stellan'dan önce uyanıp antrenman yaparken her sabah dokunduğum, öfkemi kendime hatırlattığım oymaları, neredeyse kesin bir ölüme doğru son hızla koşmaya bu kadar istekli olmamın sebebini... Sanırım şimdi buldum. "Onu kullanarak adımı cesedine kazıyacağım."

Oyulmuş isimler.

Öfkeyle yumruklarımı sıkıyorum. O ise daha da yaklaşıyor.

Kimse bana yardım etmeyecek. Etrafım sarılmış durumda. Silahım yok. Kırık kılıcımın kabzası yere düşüyor, işe yaramaz halde.

Ama Cadoc'un başının arkasında bir şey parıldıyor. Ağaçlara saplanmış eski kılıçlardan biri. Tabii ki.

Çaresizce uzanıp o bıçaklardan herhangi birinin beni yakalayıp yakalayamayacağını anlamaya çalışıyorum. Tüm öfkem, acım ve umutsuzluğumla uzanıyorum.

Hiçbir şey olmaz.

Cadoc ormanda yankılanan bir kahkaha attı. "Bunun işe yarayacağını gerçekten mi sandınız?" Arkadaşları da onunla birlikte güldü. "Biz layık değilken, siz gerçekten o kılıçlardan herhangi birine layık olduğunuzu mu düşündünüz?"

Bir adım daha. Çok yaklaştı. Diğer rakiplerin yaptığı gibi, ben de kolumu tekrar tekrar uzatıyorum.

Lütfen , dünyaya yalvarıyorum. *Bunun beni öldüreceğini biliyorum, ama bugün değil. Böyle değil.*

Hiç bir şey.

Ablamın gözlerinin, bizi kurtarmaya kimsenin gelmeyeceğini anladığında nasıl da faltaşı gibi açıldığını düşünüyorum. Hiçbir şey alevleri durduramayacaktı.

Ölmekte olduğunu fark etti.

Her şeyi. Onu tekrar görebilmek için her şeyi verirdim. Ama bu mümkün olmadığı için, onu öldüren tanrının da onun hissettiği acıyı hissetmesini sağlamak için her şeyi yapacağım.

“ *Haydi bakalım* !” diye haykırdım gökyüzüne, sesim korkudan değil, öfkeden titriyordu. Cadoc şimdi tam tepemdeydi. Stellan'ın bana bir

zamanlar söz verdiği hançeri cebine geri koydu. Uğruna *öldüğü* hançeri . Cadoc onu *öldürmüştü* . Öfkem bir cehennem gibiydi, beni içten dışa doğru yakıyordu.

Ama bunların hepsi boşuna. Her şey bitti.

Cadoc kılıcını başının üzerine kaldırdı. Kükreyerek ileri atıldı, kılıcı tam boynuma doğrulttu.

Ve gözlerimi kaçırmadığıma , hiç geri adım atmadığıma kendim bile şaşırdım. Eğer bu benim ölümümse, doğrudan yüzüne bakacağım.

Hayır. Ölmek istemiyorum. Henüz değil.

Sonumu kabullenen parçam şimdi küle dönüyor. Kahretsin. Kahretsin . Hiçbir şeyden mahrum kalmamış, Stellan'ı öldürmüş, açgözlü evini zenginleştirmek için sihir getirmeye devam edecek bir adam tarafından durdurulmak için buraya kadar gelmedim.

Korku, şüphe ve kabullenmenin küllerinden bir mücadele kıvılcımı alevleniyor. Sadece öfke değil, direniş. Ölümü alt edebilecek kadar güçlü bir yaşama isteği.

Gözlerimi gümüş rengi kaplarken, son bir kez daha elimi uzatıp, avucumu açarak bir kılıç ele geçirmeye çalışıyorum. Bu, yaptığım son şey.

Yaprak ağaçtan düşmez. Hayır.

Toprağı yarıp, aşağıdaki mezardan yukarı doğru fırladı, tam avucuma isabet etti ve Cadoc'un silahını engelledi.

Ve ben onun gümüş kılıcının yıldız ışığı fırtınasında binlerce sivri parçaya ayrıldığını izledim.

OceanofPDF.com

8

Cadoc sendeledi, kılıcın kabzası hâlâ elindeydi. Gözleri, elimdeki kılıca dikildi. Kendi şokum yüzünden onu yere serme fırsatını kaçırdım.

Parıldayan, yıldızlararası çelik. Tamamen ondan yapılmış bir kılıç.

Onda hissedebildiğim bir enerji, bir güç var. Kabzasından bir akım geçiyor, kanıma işliyor.

Sonra kılıç, yıldız gibi parlayan, dünyayı kör eden muhteşem bir gümüş rengiyle ışıldıyor. Rüzgar ormanda kükreyerek esiyor, enerji dalgalanıyor. Bir anda ışık silahın içine çekiliyor, geriye sadece ben kalıyorum, parıldayan metaldeki yansımama bakıyorum.

Orman sessizliğe büründü. Meydan okuyanlar durdu.

Herkes yerde yatan, Raker'ınkine rakip bir kılıç tutan bana bakıyor. O, ormanın öbür tarafında, adımlarını durdurmuş durumda. Sanki ünlü savaşçı ilk defa şaşkına dönmüş gibi.

İşte o zaman bu bıçağın hayatımı kurtarmış olabileceğini fark ettim.

Ama bu durum beni hedef haline de getirdi.

Ayağa kalkmak için çabalıyorum. Meydan okuyanlar şoktan kurtulup, tıpkı labirentin dikenleri gibi yaklaşıyorlar. Daha da yaklaşıyorlar. Şimdi bir düzine bıçak bana doğru yöneltilmiş durumda.

Stellan'la milyon kere yaptığım gibi kılıcımı kaldırmaya çalışıyorum ama bu silah, değeri kadar ağır. Tutmaya devam etmek için iki elimi de kullanmak zorundayım—lanet olasıca *ağır.* Parıldayan bıçak, sanki dövüş için heyecanlanmış gibi ışıldıyor. Yutkunuyorum, kesinlikle daha az heyecanlıyım. Bu kılıcı ele geçirdikten hemen sonra kaybetmek gerçekten berbat olurdu.

O zaman yapma, diye düşünüyorum. Onu başımın üstüne kaldırmaya çalışırken inliyorum. Silahsız Cadoc arkasını dönüp kaçıyor. Arkadaşlarından biri saldırmaya hazır bir şekilde atılıyor—

Bir hışırtı.

İlk başta silik. Rüzgarın neredeyse tamamen etkisi altında.

Sonra kükreme, bağırışlar, koşuşturmalar başlıyor .

Meydan okuyanlar, *çığlık atıyorlar* . Bedenim hareketsiz kalıyor, haykırdıkları kelimeleri duymaya çalışıyorum ama duyamıyorum. Yine de onları uzakta görebiliyorum. Hayatları için koşan bir duvar gibiler—

Ancak, tam anlamıyla bir izdihamla alt edildik ve ezildik. Mızrak gibi boynuzları olan yaratıklar, başları öne eğik bir şekilde, yollarındaki her şeyi biçerek bize doğru koşuyorlardı.

" *Oryx* ," diye birinin söylediğini duyuyorum.

"Koşmak."

Etrafımdaki kalabalık dağılıyor. Onların peşinden koşuyorum, sonra kendimi durduruyorum. Ormanda yapılan ilk Avlanma denemesini hatırlıyorum. Bazı meydan okuyucuların nasıl kaçtığını ve ağaçlara tırmanan okçular tarafından nasıl öldürüldüğünü.

Yeterince hızlı olamayacağım. Ezileceğim.

Yeni kılıcımı kılıfına koyarken neredeyse yere düşüyordum, ama panik içinde aceleyle kılıfına koydum, sonra en yakın ağaç gövdesine koşup tırmanmaya başladım. Çevremdekilerin de aynı fikri vardı. Diğerleri ise kaçtı.

Alt dallar sağlam değil. Kılıcım çok fazla ağırlık yapıyor. Ayağımın altındaki odun kırılıyor ve sırtım yere çarpıyor, nefesim kesiliyor. Nefes almak için çırpınıyorum, hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. *Geliyorlar.* Omurgamın altındaki toprak sarsılıyor.

Lanet olsun, hareket et!

Başka bir ağaca dolanıp kendimi zorla yukarı doğru itiyorum, tırnaklarım parçalanıyor, ağaç kabuğu ellerimi kanayana kadar çiziyor. Dönüyorum. İlk oriksler neredeyse burada. Hala çok alçaktayım.

Boğazımın arkasını tırmalayan bir iniltiyle, daha yüksek bir dala uzanıyorum ve bu sefer kırılmamasını umuyorum. Parmaklarım dala kenetleniyor ve sonra asılı kalıyorum.

Birkaç metre öteden bir gürültü duyuldu. Bir yarışmacı ağaçtan düştü. Ayağa kalkmak için çabalıyor.

Çok geç. Oryxler burada. Onların toynaklarının altında ezildi.

Hâlâ çok aşağıdayım. Kendimi yukarı çekmek için mücadele ediyorum ama yeni bıçağım beni aşağı çekiyor. Kollarım titriyor, santim santim yükselip bir sonraki dala uzanıyorum.

Eğer kırılırsa, işim bitti. Bu bir risk. Ama şu anki durumda, yaratıklar bacaklarımı paramparça edecekler.

Elimle tahtayı kavrayıp çekiyorum—

Tüm vücudum kalkıyor, ilk boynuz çiftinin yolundan çekiliyor. Dizlerimi bükerek çılgınca sallanıyorum, ayaklarım oryx'in kafasını zar zor geçiyor.

Yan tarafa doğru uzanıyorum, kavrayışımı değiştiriyorum, kaslarım kasılıp yanıyor, ta ki bacaklarım gövdeyi tamamen sarana kadar.

Sonra hepsi tam altımda oluyor ve ben de canımı dişime takarak onlara tutunuyorum.

Ormanda bir izdiham yaşanıyor ve kemiklerim titriyor. Dişlerim takırdıyor. Ağaç bir o yana bir bu yana sallanıyor ama ben tutunuyorum, tırnaklarım ağacı kesiyor. Etrafımda dallar kırılıyor. Bir başka rakip düşüyor ve bir çift boynuza saplanıyor. Vücudu bir dalga gibi saldırının üzerinde savruluyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, her yere kan fışkırıyor.

Ağaçlara saplanmış kılıçlar birbirine çarpıyor. Yukarı bakıyorum ve düşen bir kılıcın yolundan son anda sıyrılıyorum, kılıç aşağı inerken dalları kesiyor. Tutuşum gevşiyor.

Ellerimden biri kaydı.

Boynuz denizinin hemen üzerinde, ayaklarım havada çırpınırken midem bulanıyor. Bu izdihamda boşluk yok. Düşersem ölürüm. Avuçlarım terliyor.

Hayır. Korkunun ölümüm olmasına izin vermeyeceğim. Gözlerimi kapatıyorum. Kız kardeşimle o nadir ormanlık alanda ağaçlara tırmandığımızı düşünüyorum. Kalplerimiz çok hızlı attığı için uzanmak zorunda kalana kadar koşup oyunlar oynadığımızı düşünüyorum. Güneşe gülümsediğimi ve yarın her şeyi tekrar yapacak olmanın heyecanını düşünüyorum.

Bu beni öldürmeyecek. Bunu atlatacağım. Dayanacağım.

Tüm gücümle kendimi yukarı çekiyorum, kollarım titreyerek daha sağlam bir dala ulaşana kadar. Kollarımı tekrar gövdeye sarıyorum ve ağacın tutunmasını diliyorum. O kadar şiddetli sallanıyor ki, hareketten neredeyse kusuyorum. Ellerim kanamaya başlıyor ve parmaklarım neredeyse kayıyor, ama tutunuyorum. Her titremeyle tutunuyorum. Etrafımda ağaçlar devrilirken, tutunuyorum.

Orman sessizleşene kadar. Gözlerimi açıp yavaşça aşağı bakmam birkaç dakika sürüyor.

Geriye kalanlar, tanınmayacak kadar parçalanmış cesetler ve dallardan düşmüş birkaç parlak kılıç. Bazıları yerde kaldı; diğerleri havaya uçtu ve tekrar tuzağa düştü. Hiçbiri yeni silahımla boy ölçüşemez. Geriye kalan mezar taşları ise artık sadece yıkıntı yığınları.

Meydan okuyanlar birer birer aşağı atlamaya başlıyor. Kaç kişi öndeydi? Kaç kişi çoktan geçti? Ben de daha alçak bir dala doğru sallanıyorum.

Bir ok, yüzümün bir santim önündeki ağaç kabuğunun kıvrımını kesip attı.

Valen. Onu başka bir ağaçta görüyorum. Avlanma henüz bitmedi.

Aşağıya doğru hızla inip koşmaya başladım, cesetlerin kalıntılarının üzerinden atladım. Yakınlarda bir ok daha ıslık çaldı ama ağaçları siper olarak kullandım. Sırtımdaki bu bıçakla olabildiğince hızlı koştum. Aklımda sadece o kapılar vardı.

Orman sona eriyor—

Ve işte oradalar.

Topraklarımızı ayıran kapılar, bulutları sıyıracak kadar yüksek. Saf, pırıl pırıl Yıldız Yüzü çeliğinden yapılmışlar, sanki elementlerin kendileri tarafından şekillendirilmiş gibi, kıvrımlı rüzgar, dalga ve alev akıntılarına yontulmuşlar. Kadim, boyun eğmez bir enerji duvarı, parıldayan metalinden fışkırıyor. Sırtımdaki kılıç, sanki o da hissedebiliyormuş gibi, omurgama doğru seğiriyor.

Bizim tarafımızla onların tarafı arasında sadece derin bir hendek ve üzerinden geçen uzun taş köprü var.

Çok yaklaştım.

Köprü dar değil, ama kenarları da yok. Yükseklik farkı yüzlerce metre, belki daha fazla olmalı. Aşağıdaki her yer sisle kaplı. Elliden fazla yarışmacı çoktan aşağıya inmeye başladı. Ama kapılar hala kapalı. Hala zaman var.

Koşuyorum. Kaslarım şimdiden ağrıyor, ciğerlerim tahriş olmuş, nefes nefese gümüş kapılara doğru koşuyorum. Bu, Tasfiye'nin son aşaması. Başaramamak imkansız.

Yeni kılıcım sırtımda ağır, beni yavaşlatıyor ama aynı zamanda bana enerji veriyor. Bu kadim silah bende sahiplenmeye değer bir şey gördü. Tıpkı Stellan'ın bende kurtarılmaya değer bir şey gördüğü gibi.

Bunu başaracağım. Elli kişiden biri olacağım.

Aniden köprü sarsıldı ve ben havaya fırladım. Sert bir şekilde yere düştüm, yuvarlandım, vücudum kayaya sürtündü, sonunda kendimi düzleştirdim, elimden geldiğince tutundum. Köprünün kenarları parçalanırken ortada kalmak için mücadele ettim. Öndeki yarışmacılardan biri tam kenardan aşağı düştü. Çığlığı uçurumun gürültüsünde kayboldu.

Kapılar açılmaya başladı.

Muhteşemler, parıldıyorlar, diğer tarafta *yeşil* bir dilim ortaya çıkararak bu dünyanın temellerini sarsıyorlar. Daha önce hiç görmediğim bir renk tonu. Var olabileceğini bile bilmediğim bir renk.

Kapılar kapanır kapanmaz tekrar savruluyorum. Kapılar açık.

Açıklar.

Hepimiz ayağa kalkıp koşmaya başlıyoruz.

Karşımda elliden fazla rakip var. Bir ok kulağımın yanından geçip birini yere seriyor. Sonra bir diğerini.

Yine de, hâlâ çok fazla insan var.

İlk rakip neredeyse işini bitirdi. Kılıcını sanki gökyüzüne saplayacakmış gibi yukarı doğru savurdu ve zafer dolu bir kükreme kopardı. Ve sonra—

Bunu hiç kimse dile getirmedi. Kapılar ve Questral hakkındaki en uçuk efsanelerde bile, tepeler büyüklüğündeki düzinelerce *yaratığın* aralıktan hızla geçtiğinden bahsedilmedi.

Tam bize doğru.

Kahretsin.

İlk rakip arkasını döndü ve canavarlardan biri onu tamamen yutmadan önce gözlerinin beyazını görebilecek kadar yakındım.

KAHRETSİN!

Hepimiz arkamızı dönüp ters yöne doğru koşuyoruz.

Üç adım attıktan sonra yere düştüm. Birinin eli ayak bileğime dolanmıştı; yaratıklardan biri tarafından sürüklenirken can havliyle tutunuyordu. Beni de beraberinde götürüyordu, midem taşa sürtünüyordu. Tutuşuna karşı tekme attım ama sıkıca tutunuyordu. Çaresizce. Tırnakları derimi tırmalıyordu. Canavar ağzını açtı ve adam içeri girdi, yardım çığlıkları atıyordu. Sonra, çekiş gücü gevşedi.

Geriye sadece kolu kaldı, parmakları hala ayak bileğimi kavramış durumda. Titreyen ellerimle onu çekip alıyorum, sonra ayağa kalkıp yaratığın dikkati dağılmışken kaçıyorum.

Yan tarafa doğru sendeledim—tam da başka bir canavarın yoluna çıktım.

Kalbim boğazımda, hızla kenara sıçradım ve köprünün kenarından sadece birkaç santim öteye indim. Kollarım havada savrulurken, ayaklarımın altındaki kayalar ufalandı. Geriye doğru sendeledim, kılıcımın omurgama olan ağırlığı zar zor dengemi korumama yardımcı oldu.

Zihnim karmakarışık. Kan kokusu, bu yaratıkların kükremesi ve canlarını kurtarmak için kaçan rakiplerin ayak sesleriyle duyularım dolu. Arkamı dönüp ormana geri kaçamam. Buraya kadar geldikten sonra asla.

Bazıları kapılardan geçmek üzereyken değil.

Uzun boylu, kapüşonlu bir figürün, dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sakince onlara doğru yürümesini izliyorum. Harlan Raker kılıcını kınından çıkarırken çınlıyor ve canavarlar yere düşmeye başlıyor. Kılıcı önünde gümüş yaylar çizerek o kadar hızlı hareket ediyor ki, yaratıkların arasından bir yol açarken hareketlerini zar zor görebiliyorum.

Diğerleri de tıpkı benim labirentte yaptığım gibi onu takip ediyor.

Onlardan on iki tane.

Raker kapılardan içeri adım attığında şansımın elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Sonra da diğerleri. Sadece otuz yedi yer kaldı.

Köprü kanla kayganlaşmış, ben de ileri fırlıyorum.

Önümde, bir rakip ters yöne doğru koşuyor. Dev bir ayağın altında eziliyor. Bir diğeri köprünün kenarından aşağı fırlatılıyor.

Karşımdaki canavar hiç yavaşlamadan doğruca bana doğru hücum ediyor.

Dişlerini gösteriyor. Sanki beni bütün olarak yutacakmış gibi ağzını açıyor. *Kahretsin.*

Ondan kaçamam. Bu yüzden düşünmem gerekiyor.

Belki en güçlü ya da en hızlı değilim, ya da doğru araçlara sahip değilim, ama aklım var. Ve son on yıldır, ailem olmadan, her gün hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Her tuzaktan bir çıkış yolu buldum. Tam bir çaresizlik beni becerikli hale getirdi.

Bir plan oluşuyor ve bu, şimdiye kadar yaptığım en kötü plan olabilir ya da en iyisi. Çok geç olana kadar emin olamayacağım. Canavar üzerime doğru koşuyor ve titreyen bir nefesle yerimde duruyorum, iki kolumu da geriye uzatıyorum, terli parmaklarım yeni kılıcımın kabzasını kavrıyor. Yavaşça çekiyorum, ağırlığının onu öne doğru çekmesine izin veriyorum, ta ki ucu yere değene kadar.

Zaman yavaşlıyor ve acaba son saniyelerim mi diye düşünüyorum. Acaba tanrıların bir lütfu mu diye merak ediyorum. Sonra tanrıların acımasız olduğunu hatırlıyorum. Bu benim sonum değil.

Bu yaratık beni öldüremeyecek.

Ayaklarımın altındaki taş, canavar yaklaştıkça titriyor. Uzun, sıçrayarak adımlar atıyor. Yüzü çarpık. Koyu pulları, kalın bacakları ve birden fazla midesine bir düzinemizi sığdırabilecek bir vücudu var. Ağzı, tıpkı dolu bir demirci ocağı gibi, sıra sıra dişlerle dolu. Yaklaştıkça, o parıldayan dişlerde neredeyse kendi yansımamı görebiliyorum. Daha da yaklaşıyor. Ta ki iğrenç nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedene kadar.

Bu kesinlikle işe yaramalı.

Tam son anda geriye doğru düşüyorum, dizlerim bükülü, bacaklarım yanlarımda açılı bir şekilde, vücudum düzleşmiş halde—ve yeni bulduğum kılıcı iki kolumla ve kalan son zerre gücümle yukarı kaldırıyorum.

Ve bıçak canavarın karnını tam ortadan kesip ikiye ayırdı. Bağırsaklar ve sıcak kan üzerime yağdı. Gözlerimi son anda kapatmayı başardım. Yukarıdan ilkel bir kükreme yankılandı.

Vücudu başımın arkasına çarptı. Kaydığını duydum... o uluma sesi kaybolmadan önce, tam kenardan aşağı kaydı. Yükseklik o kadar fazla ki, yere indiğini duymadım.

Canlı.

Ben... hâlâ hayattayım.

Ezici rahatlamam birkaç saniyeden fazla sürmüyor. Burada, bir bağırsak yığınının altında gömülü kalamam. Kokudan midem bulanıyor. Hareket etmem gerekiyor. Gözlerimi açıyorum ve bulutsuz bir gökyüzüyle karşılaşıyorum. Neredeyse huzurlu. *Nefes almak* neredeyse çok kolay . Ama yapamıyorum.

Öteki taraftaki gökyüzünün nasıl göründüğünü bileceğim. Kendi gözlerimle göreceğim. Tanrıları, tüm ihtişamlarıyla, diz çökmüş, tıpkı ailemin yaptığı gibi birilerinin onları kurtarması için yalvarırken göreceğim.

Stellan'ın bana öğrettiği gibi ayağa kalkıyorum. Bağırsaklarla kaplı bir halde, ayağa kalkıp kılıcımı bir kez daha kaldırıyorum, metalin dengesini korumak için mücadele ediyorum. Başka bir canavar bana doğru hızla geliyor. Kendimi hazırlıyorum, tüm o kanın içinde kaymamaya çalışıyorum —

Ama bir sonraki yaratık yanımdan geçip gitti. Ondan sonraki ise beni fark etmiyor gibiydi, tıpkı beni *avlıyormuş* gibi davranan ve alt ettiğim

yaratık gibi değil . Yanımdan geçerken yüzünü dikkatlice inceledim.

O zaman yaratıkların gözlerinin olmadığını fark ettim.

Göremiyorlar. Kokuyu takip ediyorlar.

Onlar gibi kokuyorum.

Üzerim onların kanı ve bağırsaklarıyla kaplı, *onlar gibi kokuyorum* .

İleride kızıl saçlı birinin parıltısını görüyorum. *Kira.* Elleri ve dizleri üzerinde, titreyen kollarıyla köprünün diğer tarafına doğru sürünüyor.

"Kırk iki kişi öldü!" diye bağırıyor biri. Cadoc'un arkadaşlarından biri, diğerlerine sesleniyor.

Aklımı başıma toplamadan, ellerimi ayaklarımın dibindeki kan ve bağırsakların içinde gezdirdim, sonra ayakkabılarım kayarak, tenim canavarın kanıyla yanarak Kira'ya doğru koştum, ta ki yanına ulaşana kadar.

Açıklamaya zaman yok. Kırmızıyı başına, kollarına, yanlarına sürüyorum. Nefesi kesiliyor ama yüzümü görünce sakinleşiyor.

Güven , diye düşünüyorum. Yani, bu böyle bir şey.

Ona doğru hızla gelen canavar rotasını değiştiriyor.

"Gitmek."

Köprü boyunca koşan yaratıklar şimdi geri dönüyorlar. Daha fazlasını istiyorlar. Yuvarlanarak kenara çekiliyoruz ve vücudum büyüklüğünde bir ayak bizi kıl payı ıskalıyor.

Başka bir kişi o kadar şanslı değil. Kapılara çok yakın bir mesafede bir yarışmacı ezilerek yere yığılıyor, kemikleri dallar gibi kırılıyor.

Kan. Her yerde ölümlü kanı var ve biz onun içinde kayıyoruz, düşüyoruz, sürükleniyoruz, birbirimizi de aşağı çekiyoruz. Herhangi bir şeye, *herhangi bir şeye* tutunmaya çalışıyorum ama taş kaygan ve—

Bir el.

Hayır. Bir *kulp* .

Zane'in baltası.

Tam önümüzde. "Kırk altı kişi geçti," diyor, tam Valen yanımızdan koşarak geçip kapılardan içeri girerken. "Kırk yedi oldu."

Üç yer kaldı.

Ama buradayız, girişe sadece birkaç adım kala. İleri doğru koşuyoruz. Kira ilk geçiyor. Zane sonra. Ben de atlıyorum—

Ve tokalarından kurtulmuş örgüm beni geriye doğru sürüklüyor. Başım taşa çarptığında çınlıyor. Cadoc'un arkadaşlarından biri. Çok geç kaldım. Tam geçmek üzere. Ellinci kişi olmak üzere.

Bütün bunlar... boşuna.

Yerde otururken Zane'in akıl almaz bir şey yaptığını izliyorum. Kapılardan geri dönüyor ve adamı köprünün kenarından aşağı itiyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Zane sadece elini uzatıyor. "Herkes acımasız bir ölümle ölme şansını hak ediyor," diyor.

Elini tutuyorum.

Ve ikimiz de kapılardan geçiyoruz.

OceanofPDF.com

9

Starside'a **girmek,** bir elmasa adım atmak gibi. Her şey parıldıyor. Büyünün ışıltısı, hepimizin üzerine sürülen parlak bir fırça darbesi gibi. Güneş bile farklı hissettiriyor; ısı, enerji tüketmek yerine canlandırıyor. Yüzümü gökyüzüne çevirip sıcaklığının tadını çıkarmak istediğimde, şimdiye kadar gördüğüm en parlak maviyle karşılaşıyorum.

Dudaklarım hayretle aralandı. Gökyüzü bu tarafta gri değil. Annemin nesiller boyunca topladığı kurutulmuş çiçekler kitabındaki sabah sefalarının renginde.

Dünyayı sarsan bir sarsıntıyla kapılar arkamızdan kapanmaya başlıyor. Köprüde hâlâ meydan okuyanlar var. Çoğu kan kaybediyor. Çığlık atıyorlar.

"Elli gün," diyor Zane, metalin karmaşık tasarımlarının mükemmel bir şekilde birbirine kenetlenmesini izlerken.

"Ne?"

“İşte o zaman tekrar açılacaklar. Güneş doğarken. Güneş batarken kapanacaklar.”

Görevin genellikle iki ay kadar sürdüğünü biliyordum, ancak Stellan'ın benimle paylaşabileceği bilgi tam olarak buydu.

Zane, büyük bir soydan geliyor. Bildikleri hakkında ona yüzlerce soru daha sormalıydım ama başka bir şey düşünemeden ağzımdan bir soru döküldü: "Neden beni kurtardın?" Benim yerimi güvence altına almak için kendi yerini riske attı.

Omuz silkerek, "Cadoc'un arkadaşlarından birini öldürme ihtimalin daha düşük," dedi. Bakışları harap olmuş kıyafetlerime kaydı. "Ve kanla ne yaptığını gördüm. Akıllıca bir hareketti. Birlikte çalışmak istiyorum."

Yeni kılıcımın da bunda bir payı olduğunu inkar etmiyorum. Onunla daha güçlü olduğumu biliyor... Ya da belki de onu ele geçirmek için beni öldürecek.

Sözlerini dikkate alıyorum. Artık elli sıra için mücadele etmediğimize göre, rakip değiliz.

Yine de... hepimiz Tanrıların Diyarına ulaşmak istiyoruz. Eğer bu yolculuğun sonuna ulaşmak anlamına geliyorsa, beni bir saniye içinde ihanete uğratabilir.

Gözlerim elli kişinin geri kalanına kayıyor. Takımlar oluşturuluyor. Bilinmeyene tek başına adım atan tek kişi, kapüşonunun siyah pelerini rüzgarda dalgalanan Harlan Raker.

Kimseye güvenemiyorum. Ama diğer tarafa geçmek ve bu ekiplerle olası karşılaşmalardan sağ çıkmak için... Kendime ait birine ihtiyacım olacak.

Yine Zane ile karşı karşıyayım. "Kira da katılırsa yeter."

Zane kaşlarını çattı. Benim de daha önce düşündüğüm şeyi o da düşünüyor gibiydi; Kira'nın bizi yavaşlatabileceğini.

Ama o buraya kadar hayatta kalmayı başardı. Ve Kira kız kardeşi için burada. Sadece bu motivasyon bile, başarılı olmak için her şeyi yapacağını bilmek... çok değerli.

"Pekala," diyor.

Kira, gözlerini dikerek, "Hiç tereddüt etmediğini varsayacağım," diyor. Onu baştan aşağı süzüyor. "Baltayı kullanmaktan başka tam olarak ne sunuyorsun?"

Zane çantasına uzandı. Bir parşömen açtı. Hepimiz mürekkebin boş parşömen üzerine dökülmesini, şekillerin ve harflerin gözlerimizin önünde oluşmasını izledik.

Bir harita. En azından bir parçası. Kapılardan Tanrılar Diyarı'na kadar uzanan tek bir yol.

“Kahretsin. Tamam, bu işe yarıyor,” diyor Kira. Onaylayarak başımı sallıyorum. Bu çok büyük bir avantaj.

Hemen çantasına geri koydu. En son isteyeceğimiz şey, diğer rakiplerin onu alması. Ama o bunu yapmadan önce, bir sürü dağ sırası, nehir ve Fırtına Ormanı denilen bir yer gördüm.

Toplam elli gün. Kapılara geri dönebilen herkesin, Tanrılar Diyarı'na tüm yolculuğu yirmi beş günde tamamlaması gerekecek. Manzarayı görmek... Bunun mümkün olup olmadığından bile emin değilim.

Kira'nın elinde bir tutam yeşil ot var. Yerden kopardığı ot. Derin bir iç çekiyor. "En azından güzel bir yerde öleceğiz."

Daima iyimser.

Solumuzdan bağırışlar duyuluyor. Cadoc'un grubu kan içinde birinin etrafında toplanmış. Enderlerden biri. En büyüğü. Köprüdeki canavarlar tarafından yaralanmış olmalı. Acı içinde çığlık atıyor. Cadoc'un kılıcını kaldırıp kalbine sapladığını izliyorum. Kadın hareketsiz kalıyor. Kardeşleri... onu durdurmak için hiçbir şey yapmadılar. Şimdi de hiçbir şey yapmıyorlar, sanki talimat bekliyormuş gibi öylece duruyorlar.

Questral'ın kırk dokuz rakibi kaldı.

"Hadi gidelim," diye fısıldadım, Pagnus ya da Cadoc'un bize doğru dönmemesini umarak.

Zane başını salladı. Bizi güneydoğuya, haritasının başladığı yere götürdü. Daha önce birinin başarıyla yolculuk yaptığı aynı yol.

Önce birkaç adım yürüyoruz, sonra koşuyoruz.

Saatler sonra, yüzümdeki kan acı veren bir kabuk haline geldi. Enerjim azalmaya başladı.

Güneşin ışığı azalır, etrafımızdaki her şeyin parlaklığı da öyle.

Tam da bu tarafın zemininin tek bir renkten oluştuğunu düşünmeye başlamışken, çimenler yerini parıldayan bir mavi havuzuna bırakıyor.

“Sonunda,” diyor Zane ve baltası hâlâ sırtında suya koşuyor. Kira hemen arkasından geliyor. Öne doğru dalıyor, başının tepesi ıslanıyor, ardından öfkeyle yüzünü ovuyor.

Kıyafetlerime şöyle bir göz attım. Kumaş ıslanırsa, tenim görünür mü?

Bu tarafta sırlar artık önem taşıyor mu?

Dikkatlice bir adım öne attım ve havuzun serinliğine hayretle baktım. Mataram epey önce boşalmıştı. Boğazım susuzluktan yanıyordu, yutkundum, bunun içilemeyecek bir su olduğunu biliyordum. Akan su değildi. Ama diğer taraftaki kurallar burada da geçerli mi acaba? Emin değilim. Henüz denememek en iyisi.

Su belime kadar yükselene kadar, ayaklarım dibe sıkıca basana kadar yürüyorum.

Su.

Bunun çok büyük bir kısmı.

Berrak su. Kuyudan gelen bulanık sıvı değil. Nadiren karşımıza çıkan acı yağmur suyu kovası da değil.

"Bu gerçek olamaz," diye fısıldadım, ellerimde birikmesine izin vererek.

Kira, başını geriye doğru eğip saçlarını savururken iç çekerek, "Gerçekten de çok gerçekçi geliyor," diyor; damlacıklar etrafımıza saçılıyor.

Yavaşça geriye doğru yaslanıyorum ve rahatlıyorum. Soğuk, kafa derimde gezinerek hoş bir rahatlama sağlıyor.

İçine batmak nasıl bir şey olurdu acaba? Ağzımı kapatıyorum, burnumu tıkıyorum ve yavaşça, tereddütle eğiliyorum, ta ki dizlerim pürüzsüz dibe değene kadar.

Ve dünya karanlığa ve sessizliğe bürünüyor.

Sualtı düşüncesiz, duygusuz, sorunsuz bir yer. *Burada bana hiçbir şey ulaşamaz* diye düşünüyorum, ta ki ciğerlerim daralıncaya ve tekrar yüzeye çıkmak zorunda kalana kadar.

Su yüzeyinden fırlıyorum, nefes nefese, gözlerimi defalarca kırpıştırdıktan sonra nihayet görüşüm netleşiyor. Gözlerim, havuzun karşısında başka bir çift gözle buluşuyor.

Değerli taşlar gibi parıldayan bir çift.

Elim hemen sırtımdaki kılıca gitti, ama kaslarım o kadar yorgundu ki, onu kınından bile çıkarabileceğimi sanmıyorum. Zane'in baltası kınından çıkarken bir sürtünme sesi duyuldu.

Adam sadece birkaç santim daha yaklaşıyor. Ve havuzun kenarına geldiğinde, teninin fazla pürüzsüz olduğunu görüyorum. Uzuvları ince ve biraz fazla uzun. Hareketleri neredeyse kedi gibi.

Ve gözleri... Ametist gibi parıldayan bir mor renkte.

Silahı yok. Zane'in baltasıyla da pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ona ihtiyacı yok mu?

Efsanelerden hangilerinin doğru olduğunu merak ediyorum.

Ölümsüzler bizden daha hızlı mı? Bizden daha güçlü müler? Silahsız bir şekilde hepimizi öldürebilir mi?

Vücudu uzun ve kaslardan yoksun. Savunma pozisyonunda değil. Kaba kumaştan yapılmış gri bir cübbe giymiş. Bir adım daha ileri atıyor ve ben dimdik duruyorum. Suyun hemen önünde duruyor.

Sessizlik. Hiçbirimiz hareket etmiyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz. Arkamda Kira'nın yutkunduğunu duyuyorum.

"Sen... ölümsüzsün," diye nihayet söylüyorum, apaçık ortada olanı belirterek.

Ölümsüz, bembeyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. Gözleri heyecanla parlıyor. Sesi adeta titriyor. "Ve sen... sen değilsin . "

Sonunda kılıcımı kınından çıkarıyorum, ağırlığıyla kollarım titriyor. Onu iki elim olmadan tutabileceğimi asla hayal edemiyorum.

Yine de, bu yaratıkla savaşmaya, onunla mücadele ederek ölümsüzlerin gizemli yeteneklerinin boyutunu öğrenmeye kendimi hazırlıyorum.

Bu da onun daha da geniş bir şekilde gülümsemesine neden oluyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Zane.

Ölümsüz olan arkasındaki işaretler: "Bir daveti iletmek istiyorum. Konutum ormanın hemen ötesinde."

Suya o kadar odaklanmıştım ki ağaçlara neredeyse hiç bakmadım. Şimdi görüyorum ki çok eski ve kıvrımlı ağaçlar, kökleri birbirine dolanmış.

“Bize kalacak yer mi teklif ediyorsunuz?” diye soruyor Kira, kelimeleri yavaşça heceleyerek, sanki hala anlamlandıramıyormuş gibi.

Ölümsüz olan başını sallıyor. "Burada öleceksin," diyor gayet sakin bir şekilde.

"Neden?" diye soruyor Zane.

“Gece, bizim için bile ölümcül bir zamandır.” Bu ne anlama geliyor ki?

Hayatta hiçbir şey bedava verilmez, kapının hangi tarafında olursak olalım. Bunu kesin olarak biliyorum. "Peki karşılığında?"

Ölümsüzün mor gözleri, giderek artan karanlıkta parıldıyor. "Elbiselerini göreyim. Ceplerinin içindekileri. Bana öteki dünyayı anlat."

Gözlerimi kırpıştırdım, ağzından çıkan her şeyi bekliyordum ama hepsi bu kadar değildi. Ayrıca, ölümsüz birinin *cebimizle* neden ilgileneceğini de anlamadım .

Kira, adeta tükürerek, "Sana *kıyafetlerimi* göstermeyeceğim ," dedi.

Ölümsüz omuz silkti. "Nasıl isterseniz öyle olsun." Bize sırtını döndü. "Cesetlerinizi yarın arayacağım. Eğer bir şey kalmışsa."

Ardından geldiği ormana geri döner.

Zane bize doğru bakıyor.

"Gecenin ölümcül olduğu konusunda yalan söylüyor olabilir, sırf bizi onunla gitmeye ikna etmek için," diye ekliyorum.

“Evet, ama ya değilse?” diye karşılık verir Kira. “Rotanızdaki ilk köye yakın değiliz, değil mi?”

Zane başını salladı. "Oraya günlerce ulaşamayacağız. Dışarıda kamp kuracağımızı varsaymıştım." Çünkü gecenin tehlikesinden haberimiz yoktu.

Bu haritayı yapan kişinin, izlediği yola bakılırsa, aynı zorlukla karşılaşmadığı açık. Bu, ölümsüzün yalan söylediğinin kanıtı olabilir... ama son Questral yarım yüzyıl önceydi. İşler değişmiş olabilir. Dönüyorum. Güneş neredeyse ufka değiyor.

Midem açlıktan burkuldu. Hem de şimdiden.

Acaba bu garip ölümsüzün teklifi yiyecek de içeriyor mu? Onlar yemek yemiyorlar, değil mi? Bize verecek bir şeyleri olabilir mi?

Akşam rüzgarı, gevşemiş saç tellerini savuruyor. Kollarımda ürperti dalgalanıyor.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Başka bir şey söylemeden havuzdan fırlayıp ormana doğru koştuk.

Ölümsüze hızla yetişiyoruz ve yüzü aydınlanıyor. "Güzel. Evet, güzel. Yaşamak daha iyi. Size çok sorum var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Batan güneşe bir göz atıp adımlarını hızlandırdı, bu da tehdidin gerçekten ciddi olabileceğini düşündürdü bana. "Elbette ben bir bilim insanıyım. Karşı tarafta da bunlardan var mı?"

Neredeyse gülecektim. Biz ders çalışmıyoruz, *hayatta kalıyoruz.* Ama bir zamanlar tarihçiler vardı. Bunu biliyorum çünkü Stellan'ın odasında tozlu kapaklı ve sararmış sayfalı bir kitabı vardı. Beni bulduktan yaklaşık bir yıl sonra, gizlice içeri girdim ve eğlenceli olacağını umarak okumaya başladım.

Öyle değildi. Hemen sertçe kapattım ve bir daha asla açmadım. Belki de açmalıydım.

Stellan'ı düşünmek bile boğazımı düğümlüyor.

“Hayır,” diyorum kısaca.

"O zaman işim daha da önemli," diyor neredeyse kendi kendine. "Ben Pelas'ım. Beşinci Seviye."

"Beşinci seviye mi?" diye soruyor Kira.

“Bilgi Kulesi'nde.”

Her birimize elini uzatıyor, bize dokunmak zorunda kalma düşüncesiyle yüzünde tiksinti ve merak karışımı bir ifade beliriyor.

Havuzda yıkandıktan sonra bile kıyafetlerimize kırmızı renk sinmiş. Saçlarımız sırılsıklam.

Kira önce elini sıkıyor ve sonra geri çekiliyor. Sıra bana gelince nedenini anlıyorum. Teninin *buz gibi soğuk* ve taş gibi pürüzsüz olduğunu hissediyorum.

" *Sıcak* ," diyor heyecanla, cüppesinden bir defter ve bir tüy kalem çıkarırken. Yürürken bize bakarak yazıyor. "Her yer sıcak mı?"

Elini uzatıp bize daha çok dokunmak istercesine yaklaşıyor ve Zane ona hırlıyor.

Ölümsüz, başka bir şey yazmadan önce sadece gülüyor. "Sıcak ten konusunda sahiplenici. Büyleyici."

Kira, "Teniniz üzerinde tam bir sahiplenme duygusu beslemiyor musunuz?" diye soruyor.

Göz kırpıyor. "Bilgi konusunda hiçbir şeye sahip çıkmıyorum," diyor. " *Biz de* değiliz. Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi iki," diyor Kira temkinli bir şekilde.

Ölümsüz, heyecanlı bir kahkahayı bastırarak şöyle dedi: "Ne kadar kısa! Ne kadar önemsiz! Ben *elli yıldır* Beşinci Seviye olmak için eğitim alıyorum . Onuncu Seviyeye ulaşmadan önce sen ölmüş olacaksın."

Kira ona öfkeli bakışlar atıyor.

"Onuncu seviyede ne olacak?" diye soruyor Zane ve elinin, gerekirse silahına daha yakın olmak için her birkaç saniyede bir ensesini kaşımasını gözden kaçırmıyorum. Ve belki de ihtiyacımız olabilir.

Pelas ölümsüzdür. Uzun ve ince yapısına rağmen, her an dönüp bizi öldürebilir.

"Onuncu seviye, bilginin zirvesine erişim sağlar," diyor, gözleri büyülenmiş gibi faltaşı gibi açılmış. "Yasak kat. Hayal bile edemeyeceğiniz bir aydınlanma."

Gözlerindeki ışıltı, bize bakmak için döndüğünde sönüyor. "Sizden daha az soru, benden daha çok soru."

Ağaçlar ayrıldığında, adam çoktan onlarca soru sormuştu ve Zane baltasını sırtına saplamak üzereydi.

Neler olacağını merak ediyorum. Derileri ne kadar sert? Ölümsüzler nasıl öldürülüyor? Kendi sorularımı sormak istiyorum ama sessiz kalıyorum.

Sonra, dağ büyüklüğünde, koni şeklinde devasa bir kule göründü. Hayatımda gördüğüm en yüksek bina.

“Burası… sizin kaleniz mi?” diye soruyor Kira.

“Hayır, hayır. Burası Bilgi Kulesi.”

"Siz... Bilgi Kulesi'nde mi yaşıyorsunuz?" diye soruyorum.

Bana küçümseyici bir bakış attı. "İçinde değil. Yanında. Bütün bilginler öyle yapar. En azından seferlerde olmayanlar," dedi ölümsüz, defterine *pek*

de zekice görünmeyen bir şeyler karalarken.

Bizi aptal sanıyor. İyi.

Bir plan şekillenmeye başlıyor.

Kira, yapıyı hayretle izleyerek, "Bilgi Kulesi'ne mi gidiyoruz?" diye sordu.

Pelas ona doğru döndü ve ilk defa neredeyse öfkeli bir ifade takındı. "Elbette hayır," diye tısladı. "İçeri sadece bilginlerin girmesine izin veriliyor."

Bunun yerine bizi kulenin dibindeki bir binaya götürüyor. Girişe varmadan kapı açılıyor ve uzun boylu bir ölümsüz içeri giriyor. Pelas'ınkine benzer cübbeler giyiyor, ancak onunkiler neredeyse gümüş renginde.

"Burada renk kullanımına izin verilmediğini sanıyordum," diyor Zane.

Pelas keskin bir nefes aldı. Neredeyse Zane'e vuracak gibiydi. "Nasıl *olur da beni sorgularsın—* "

Uzun boylu adam elini omzuna koydu. Sesi derin ve yankılıydı, sanki bir kuyunun içinde konuşuyormuş gibiydi. "Pelas. Unutma. Bazen verilen cevaplardan çok sorulan sorulardan daha çok şey öğreniriz."

Zane'e dönerek, "Haklısın. Gümüş, tanrıların rengidir. Sadece onlardan izin alanlarımız ona yakın herhangi bir şey giyebilir." dedi.

Rengi aslında gümüş değil. Daha çok çok açık gri gibi.

"Sen... sen tanrılarla mı konuşuyorsun?" diye soruyorum, olabildiğince rahat bir tavırla.

Ölümsüz bana aptal bir çocukmuşum gibi bakıyor. "Elbette hayır. Elde edebileceğimiz en yakın şey metinler. Ama ilk bilgin... O... o tanrıların dostuydu. Onuncu Seviye, onun kendi koleksiyonundan cübbeler giyiyor."

Pelas, diğer ölümsüzün cübbelerine özlem dolu bir bakışla bakıyor.

“Ben Ellis.” Uzun boylu ölümsüz kenara çekilip bizi öne doğru işaret etti. “Misafirlerimizin gelmesinden her zaman memnuniyet duyarız. Yemek hazırlayalım mı? İçecek?”

“Sen… yemek yiyor musun?” diye soruyor Kira.

Pelas, kadının arkasında başını sallayarak öfkeyle defterine " *APTALLAR"* yazdı.

"Çok sık değil," diyor Ellis. "Çoğunlukla zevk için. Ey ölümlüler, ne sıklıkla yemek yiyorsunuz?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyor musun?"

Gülümsemesi neredeyse acıma dolu. "Çalışma odamız genellikle... kendi türümüz için ayrılmıştır." Kısa, ölümlü hayatlarımızın onlar için

önemsiz olduğunu kibarca ifade etmenin bir yolu bu. "Ve bilginiz Büyük Bölünme sırasında kendi topraklarınıza götürüldü."

Büyük Ayrılık. Kapıların dikildiği döneme böyle mi diyorlar? Bizim tarafımızda kitaplar olabilir, ama *hayatlarını* onları okumaya adayacak insan sayısı çok az. Bilgi belirli ailelerin içinde saklı kaldı. Ve Yıldız Tarafı hakkındaki tüm bilgiler, kelimenin tam anlamıyla, çok uzun zaman önce yok oldu.

Ellis bizi, sadece birkaç mum ışığıyla aydınlatılmış sade taş koridorlardan geçirerek, uzun bir meşe masa ve sade oyma sandalyelerin bulunduğu bir yemek odasına götürüyor. Daha koyu renkli cübbeler giymiş küçük bir grup ölümsüz, saygıyla başlarını eğerek onu karşılamak için koşuşturuyor. "Misafirlerimize yemek getirin," diye emrediyor.

Başlarını öne eğerek selam verdiler, sonra da bize doğru neredeyse hiç bakmadan başka bir odaya koştular.

Ellis masanın başına geçiyor. Pelas onun beş sandalye sağında oturuyor. Bize de masanın diğer ucuna oturmamız için kabaca işaret ediyor.

Sırılsıklam olmamıza rağmen, yine de oturuyoruz. Varlığımızın haberi yayılmış olmalı, çünkü cübbeli birkaç adam daha içeri girip yerlerine oturuyorlar.

Hepsi beklentiyle bize bakıyor. Sonra sorular ciddi bir şekilde başlıyor.

“Öbür taraf bugünlerde nasıl görünüyor?”

"Çoğunlukla verimsiz. Neredeyse hiç verimli alan kalmadı," diye belirtiyorum.

Umutsuzca karalamalar.

“Ne yiyorsunuz?”

Birbirimize döndük. Kira, "Yaşadığımız yere göre değişiyor," dedi. "Benim tarafım, batıda... çoğunlukla balık yiyoruz. Sahil kenarındayız."

Zane, elindeki baltaya yakın bir şekilde, dağları incelerken yavaşça, "Ben dağlardan geliyorum," diyor. "Sülün yeriz. Ve yükseklerde yetişen kökleri."

“Çok ilginç. Ya siz? Nerelisiniz?” Ellis doğrudan bana bakıyor.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. "Ben artık var olmayan bir yerden geliyorum. Ama eskiden çoğunlukla tahıl yerdik. Ve tek, devasa bir meyve ağacımız vardı. Nadiren çiçek açtığı zamanlarda bütün köyümüzü beslerdi."

Sandalyemin kenarına sıkıca tutunuyorum, zihnimde yanan meyve ağacının görüntüsü bir anda beliriyor.

“ Çocukken başka bir köye taşındım. Orada artıkları yedim. Kasaba meydanında dağıtılan parçaları.” *Ya da çaldığım şeyleri.* “Ayrıca mantar ve benzeri şeyler de topladım .”

Yüz ifadelerinde hiçbir değişiklik olmuyor.

"O tarafta insanlar açlıktan ölüyor mu?"

Her zaman , demek istiyorum. Çünkü tüm sihir *burada* . Çünkü hepiniz süslü bir kulede oturmuş, kitap okuyor ve biz *ölürken* bize tepeden bakıyorsunuz .

Sadece "Evet" diyorum.

Diğer akademisyenlerden biri, sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan, "Açlık nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Bu tam bir umutsuzluk hissi," diyorum ses tonumda bir buruklukla.

Demirciden kimsenin bir şey satın almadığı dönemler oldu. Stellan haftalarca aç kalırdı ki ben de iki porsiyon artık yiyecek alayım.

Bu bile yetmedi.

Açlık bir bıçak gibidir, kıvrılır, *oyulur* .

Bu ölümsüzler... *hiç* aç kalmadılar. Bizden ve yaşamlarımızdan tiksiniyorlar . *Çoğunlukla zevk için* yiyorlar .

Ellerimle sandalyeyi daha sıkı kavradım ve Zane bana uyarıcı bir bakış attı.

Ben daha bir şey söyleyemeden kapılar aniden açıldı ve dumanı tüten çorba kaseleri getirildi. Kaseler gelişigüzel bir şekilde önümüze konuldu, sıvılar masaya sıçradı.

İçeride gizemli parçalar yüzüyor. Kira kaseyi kokluyor ve neredeyse kusuyor.

Ellis, kendi çorbasından bir kaşık almadan önce, "Ye," diyor.

Zehirlenmiş olabilir. Diğer bilim insanları soru sormaya devam etse de, ölü olmamız onlara pek fayda sağlamaz.

Bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Çorba acı ve ekşi. Parçalar sert.

Yine de, bu bir yemek. Ve tanrılara doğru bu yolculuk boyunca birçok gün açlık hissedeceğimden hiç şüphem yok.

Sorular gelmeye devam ediyor. İklimimiz hakkında, sınırlılıklarımız hakkında, doğum oranlarımız hakkında.

Sonunda yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirip, "Sizi çok merak ediyoruz. Gerçekten ölümsüz müsünüz? Öldürülemez misiniz?" diyorum.

Masada birdenbire sessizlik hakim oldu. Pelas bana dik dik bakıyordu.

Ellis beni dinleyerek, “Elbette öldürülebiliriz. Ama yaşlılıktan ölmeyiz.” dedi. Bana dikkatlice baktı. “Vücutlarımız sizinkinden daha dayanıklı. Burada hastalık yok. Sadece yüksek metaller bize zarar verebilir.”

Kılıçlarımıza bir an bile bakmadı, sanki güçlü kılıçlar taşıyor olabileceğimizi hiç düşünmemiş gibiydi.

"Kanıyor musun?"

Pelas'ın bakışı son derece acımasız. "Elbette kanıyoruz," diyor ve bunun yanlış olduğu kanıtlanmış bir efsane olduğunu ekliyor. Ardından, ancak kısmen anlayabildiğim bir dizi mırıldanarak hakaret ediyor.

“Eğer halkınız nadiren ölüyorsa... sayınız çok mu?” diye soruyor Kira.

"Sanırım ölümlülerden çok daha az. Son zamanlarda... daha çok kişi öldü," diyor Ellis sade bir şekilde ve diğer akademisyenlerin ciddi ifadelerle öne doğru eğildiklerini fark ediyorum. "Doğumlar nadirdir."

"Neden son zamanlarda?" diye soruyor Zane.

Sessizlik.

Acaba bunun, Pelas'ın aya ve yaklaşan geceye bakarken yüzünde gördüğüm saf korkuyla bir ilgisi var mı?

Gece, ölümsüzler için bile tehlikeli bir zamandır.

Ellis masanın başından kalktı. “Sizi yeterince oyaladık. Görünüşe göre büyük bir sınavdan sağ çıktınız. Belki de bu gece dinlenmek istersiniz. Sorularımıza sabah devam edebiliriz.” Diğer akademisyenlere başıyla işaret etti ve onlar da teker teker ayağa kalkmaya başladılar.

Pelas çok fazla göz kırpıyor. Notlarından bize bakıyor. "Ama ben—benim daha fazlası vardı—"

"Onlar dinlenirken ben sizinle kalırım," diye teklif ettim. "Sorularınızı yanıtlayabilirim."

Zane ve Kira bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlar. Belki de kaçırmışımdır. Ben sadece onlara zoraki bir gülümsemeyle bakıyorum ve ne yaptığımı bildiğime güvenmelerini umuyorum. Ya da en azından bildiğimi sanıyorum.

“Pekâlâ,” diyor Ellis. “Birinci Seviye görevlileri sizi odalarınıza kadar götürecekler.” Koyu gri cübbeli adamlar tekrar dışarı fırlayarak Kira ve Zane'i götürüyorlar.

Pelas'a doğru döndüm. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

İki saat sonra Pelas bana ardı ardına sorular sordu. Son sorusu ise kendisini ölümlü bir insanla kıyaslamakla ilgiliydi.

“İyisin…, ” diyorum kelimelerimi dikkatlice seçerek. “Çoğu insanın, açlıktan ölmedikleri sürece, daha fazla kası vardır. Ama… yüzün… iğrenç değil mi?”

Görme sorunları yaşıyor , diye yazıyor.

Gülmemi gizlemeye çalışırken, gözleri birden yüzüme dikildi. Tavrı tamamen değişti. "Notlarımı mı okuyordun?" diye sordu.

Kahretsin.

Hızla göz kırptım, sonra bakışlarımı yere çevirdim. Omuzlarımı büktüm ve yanaklarımın kızarmasına izin verdim. "Ah, hayır—ben... yapamam. Sadece şekilleri ne kadar hızlı yaptığınıza hayran kalmıştım."

Elini uzatıp yanağıma dokundu. Dokunuşu klinik bir hassasiyetle, yüzümdeki kızarıklığı hayranlıkla inceliyordu. Ölümsüzlerin dayanıklı derilerinin, yüzlerindeki kızarıklığın farklı görünmesine neden olup olmadığını merak ettim.

Başını yana eğdi. "Ölümlüler okumaz mı?"

Zayıf bir şekilde gülümsüyorum. "Böyle şeylere ihtiyacımız yok."

Saldırganlığı eriyip gitti, yerini daha kötü bir şey aldı: kibir. "Elbette hayır." Başını salladı. "Elbette ki senin böyle şeylere ihtiyacın yok, basit yaratık."

Kılıcımı kafasına saplama isteğimi bastırıyorum. "Sözler nerede yaşıyor?" diye masumca soruyorum.

Gözlerini kırpıştırdı. "Kitapları mı kastediyorsunuz?"

Başımı hızla sallıyorum, gözlerimi olabildiğince açıyorum.

İçini çekti. "Sen ne kadar saf bir yaratıksın," dedi yanağımı okşayarak ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "Kalk ayağa. Sana göstereceğim."

Ve bu basit yaratığın kim olduğunu merak ediyorum.

Gece yarısı ve koridorlar sessiz. Pelas bir mum yakmadan önce etrafına bakındı. Cebinden parıldayan metal uçlu bir tüy kalem çıkardığını izledim. Yıldız tarafı çeliği. Gerçi burada başka bir isimle anılıyor sanırım. Tüy kalemin kenarı tırtıklı. Neredeyse bir anahtara benziyor.

Pelas onu duvardaki bir çatlaktan içeri sokup çeviriyor. Taşın içinden bir kapı açılıyor ve kuleye giriyoruz.

Kirli kıyafetlerime kaşlarını çatarak baktı. "Burada bulunmaya layık değilsin, ölümlü. İyiliksever içgüdülerim olduğu için şükretmelisin."

Hayırsever biri. Onun gibi adamları tanıyorum. Kendilerine aşağılık muamelesi yapılan, sonra da ilk fırsatta başkalarına aynı muameleyi yapan adamlar.

Başımı derin bir şekilde sallayarak, neredeyse eğilerek, "Minnettarım." dedim .

Ben onun için bir tehdit değilim. Yalan söyleyemeyecek kadar aptal olduğumu düşünüyor. Kendini önemli hissetmeye çok hevesli.

Botlarım, kulenin alt kısmının tamamını oluşturan mozaik üzerinde tıkırdıyor. Parçaları bir halka oluşturuyor ve merkezinde, küre gibi dolu, çok daha küçük bir gümüş daire var. Tam tepesinde durup kaşlarımı çatarak, ortadan dış halkaya doğru zıt yönlerden fışkıran iki ince gümüş çizgiyi inceliyorum.

Ne olduğunu sormadan önce Pelas döndü ve etrafını işaret etti. "Bu. *Bu* yarım asırlık bir çalışma," dedi. "İstediğim zaman buraya girebilmek." Gururu bir uyuşturucu gibiydi. Yukarı baktı ve yukarıdaki katları, içi boş koni şeklindeki kulenin merkezinden görülebilen raflarla dolu katları işaret etti. "Kütüphanenin yarısı. *Yarısına* erişebiliyorum . Anlamazsınız. Bunun ne kadar nadir bir şey olduğunu bilemezsiniz."

Evet, biliyorum. Ve heyecanımı gizlemek giderek zorlaşıyor. Sesimi rahat bir tonda tutmaya çalışarak, " Bu kitaplardan herhangi birinde Questral'ı tamamlamış kişilerin anlatımları var mı?" diye soruyorum.

Yutkunuyorum, bekliyorum, cevap vermesini *umuyorum* .

Pelas sadece kaşlarını çattı. "Henüz böyle birine rastlamadım. Ama bu bir *ölümlünün* anlatımı olmazdı elbette . Bir ölümsüzün anlatımı olurdu."

Gözlerimi kırpıyorum. "Ölümsüzler eskiden bu görevi mi yaparlardı?"

Kaşlarını çatıyor. "Elbette. Ölüm cezası olmadan önce." Gülüyor, sonra kendini durduruyor.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

İçini çekti. “Ölümsüzler eskiden tanrılardan iyilik dilemek veya bir kadeh sihir kazanmak için yolculuk ederlerdi. Hatta bazıları onu *içerdi* bile .” Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Çoğu elbette canavara dönüştü. Açgözlülüklerinin lanetiyle. Tanrılar da hakları olduğu üzere, zulümlerini daha da derinleştirdiler. Artık sadece gerçekten çaresiz olanlar onları ziyaret etmeye kalkışır.”

Bana açıkça belli olan küçümseme ve belki de biraz da eğlenceyle bakıyor. Daha fazla soru sormak istiyorum ama gözleri kısılmaya başlıyor.

“Gel. Burayı yeterince kirlettin.” Beni kapıdan içeri sürükledi. Sıkı tutuşu acı vericiydi, tırnakları omzuma saplanıyordu. Çok yakındı, kelimeleri tükürürcesine söyledi, sesini yükselterek, “Burada olduğunu kimseye söylemeyeceksin.” dedi.

Yavaşça başımı salladım.

Ancak o zaman beni serbest bırakıyor. Yemek odasına geri götürülüyorum ve Pelas, 1. Seviye bir askere beni odama götürmesini emretmekten zevk alıyor. Başım öne eğik bir şekilde onu takip ediyorum.

Koridor tekrar sessizleşince, kuleye doğru sessizce geri dönüyorum. Ve Pelas'tan çaldığım tüy kalemi parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Bilim insanları gece vakti burayı ziyaret etmiyorlar. Yapı, tüm sivri tavanı kaplayan büyük bir çatı penceresi dışında penceresiz. Okumak için gün ışığı açıkça daha tercih edilebilir. Salondan aldığım bir mumun ışığından başka bir şeyim yok.

Raflar halkalar şeklinde yerleştirilmiş, merdivenler de bu halkaların etrafında dönüp duruyor. Her bir üst kat bir öncekinden daha küçük ve en tepeye, 10. kata kadar uzanıyor. Orada sadece küçük bir kitap çemberi var.

Bir an bile vakit kaybetmiyorum. Spiral merdivenlerden 1. kata koşuyorum ve ilk kitapla başlıyorum. Kitabı raftan almak üzereyken, kitap geri çekiliyor.

Kahretsin. Kitaplar raflarına *zincirlenmiş* , bu da onları çalmayı imkansız kılıyor ve açmayı da çok zorlaştırıyor. Sadece garip bir açıyla eğilerek bakabiliyorum. Her zincir kilitli.

Pelas'ın tüy kalemini denedim ve işe yaradı. Kitap özgür kaldı.

İçinde yarım kalmış sayfalardan başka bir şey yok. Bitkilerle ilgili bir şeyler, yaprakların detaylı çizimleri var.

Yoluma devam ediyorum.

Birbiri ardına kitaplar açıyorum, her birinin sayfalarını hızla karıştırıyorum, görevi tamamlamama yardımcı olabilecek *herhangi bir şey* arıyorum.

Başka bir metne doğru uzanıyorum ama tam ona ulaşmadan duruyorum. İçimde bir enerji... bir titreşim var .

O kitabın içinde bir şey var. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama geçip gidiyorum. Birkaç kişi daha aynı garip hissi yaşıyor. Sonunda birini alıp kapağını okuyorum. Büyüyle ilgili bir şey.

Şu an benim için faydasız. Sadece tanrılara ulaşmama ve onları öldürmeme yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye ihtiyacım var.

1. katta ilgili bir şey yok. 2. kata çıkıyorum. Buradaki kitaplar tarihle ilgili. Savaşlar. Büyük hanedanların yükselişi ve düşüşü.

Seviye 3. Yaratıklar. Çoğunu daha önce hiç duymadığım canavarlar ve varlıklar hakkında sonsuz sayıda kitap. Faydalı olabilir ama zamanım yok. Bu görevde bana özel olarak yardımcı olabilecek bir şey bulmam gerekiyor.

Karanlık yavaş yavaş dağılmaya başlıyor.

Yukarı bakıyorum. İlk ışık huzmeleri zirveden süzülmeye başlıyor.

Bok.

Pelas, Questral'ı tamamlamış birinden hiç bir anlatıma rastlamadığını söyledi. Bunun sebebi muhtemelen daha yüksek bir seviyede olması.

4. ve 5. seviyeleri atlayıp doğrudan 6. seviyeye geçiyorum.

Burada kitapların çoğu o garip enerjiyle dolu. Bu da onları kolayca geçmemi sağlıyor. Sadece birkaçında bu enerji yok ve ben de sayfalarını aceleyle çeviriyorum.

Tavandan aşağıya doğru turuncu ışınlar süzülerek aşağıdaki mozaiği yavaşça aydınlatıyor. Güneş, halkanın merkezindeki gümüş daireye çarptığı anda... parlıyor ve kulenin tam merkezinden yukarı doğru yükselen kendi ışık sütununu oluşturuyor.

Harika. Ama bu, zamanımın neredeyse dolduğu anlamına geliyor. Akademisyenler her an içeri girebilirler. Her kitaba tek tek bakacak vaktim olmadığını bilerek telaşla etrafa bakıyorum. Bu katta *yüzlerce kitap* var .

İşte o zaman onu karşıda görüyorum. Diğerlerinden daha yıpranmış görünen, sanki böyle bir yerde yazılmamış gibi duran bir kitap.

Rafların oluşturduğu halkayı dolaşıp tam önüne geliyorum. O titreşimli enerji yok artık. Onu raftan çekiyorum ve zincir onu geri çekiyor.

Yaşam ve Ölüm Arayışı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bu sefer kilidi açmaya zahmet etmiyorum, Pelas'ın anahtarının işe yaramayacağını biliyorum. Kulenin içi tamamen ışıkla dolarken, güneş ışığı bir kadehe şarap girer gibi tavan penceresinden içeri akarken sayfaları karıştırıyorum.

Sayfaların bazı kısımları yırtılmış. Bazı yerlerde mürekkep dağılmış, sanki sayfalar ıslanmış gibi.

Maceram Canavar Ağacı'nda başlıyor. Grubumun bazıları yere düşüyor. Diğerleri daha şanslı. Bir yaratık olmadan hayatta kalamayacağınızı söylüyorlar. Çoğu ağaçtan sağ çıkamıyor bile.

Gelişmeleri size bildireceğim.

Sevinerek söyleyebilirim ki, arayışım orada sona ermedi. Ağaçtan sağ kurtuldum. Birçoğu kurtulamadı. Canavarım inatçı ama güçlü. Onunla birlikte, kendime güveniyorum ki—

Aşağıdan sesler geliyor. Ellerim yıpranmış kapağı sıkıca kavrıyor, kitabın zinciri şıkırdıyor.

Pelas. Bir grupla birlikte, bu yüzden kaleminin kayıp olduğunu fark etmediğini tahmin ediyorum. Sesi heyecan dolu. Kulede yankılanıyor.

"Şimdi uyuyorlar," diyor.

Tanımadığım bir ses, "Güzel. Ve hazırladığın zehir onları hayatta tutacak, değil mi?" diyor.

“Evet, evet. Kanları hala akarken iç organlarını incelemeyi tercih ederim. Testlerimizi yaparken onları mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutacağız.”

Ben hala gidiyorum.

Bizi paramparça edip inceleyecek... biz daha *hayattayken* .

Tabii ki öyle.

Sayfaları daha hızlı çeviriyorum. Metnin tamamını okuyup ezberlemeyi ummuştum ama şimdi zaman yok. Parmaklarım son sayfalardan birinde duraklıyor.

Yazar... bir *harita* çizdi .

Zane'inkinden farklı olarak, bu harita eksiksiz ve çarpıcı derecede ayrıntılı; şu an bulunduğumuz yerden tanrıların yaşadığı Yıldızlar Diyarı'nın diğer ucuna kadar her şeyi gösteriyor. Her kasaba. Her dağ sırası. Karşılaştığı her şey.

Bu paha biçilmez.

Pelas henüz 5. seviyede, ama yine de, ne olur ne olmaz diye, umutsuzca kilidi deniyorum. Kalem sıkışıyor ve tahtaya çarparak düşüyor.

Sesler sustu.

Sonra—"Kimler var burada?"

Çok hareketsiz kalıyorum.

“Bilim insanı mı?”

Yavaşça bir nefes alıyorum. Bir tane daha.

Merdivenler tırmanmaya başlarken gıcırdıyor.

Beni bulacaklar. Kule içi boş. Saklanacak yer yok. Ben denemiyorum bile. Beni birkaç kat aşağıdan hemen fark ediyorlar.

"Ölümlü!" diye bağırıyor biri.

Pelas koşmaya başlar, gri cübbesi etrafında savrulur.

Sessiz kalmanın bir faydası yok. Zinciri çekiyorum, beceriksizce kılıcımı kınından çıkarıyorum—düşürüyorum—sonra da tüm gücümle kılıcımı metalin üzerine indiriyorum. Zincir, Yıldız Yüzü çeliğinden parıldıyor. Ama kılıcım da öyle.

Kılıcın metalinin yavaş yavaş aşınmasını izleyerek, durmadan vurmaya başladım. *Çok yavaş* aşınıyor ... Kahretsin, bu kılıç çok ağır. Şimdiden nefes nefese kaldım. Kollarım yanıyor.

Öğrenciler 3. seviyedeler. Sonra 4. seviyeye geçiyorlar.

Yardım için bağırıyorlar. Bıçağımı tekrar tekrar vuruyorum ama sonra onlar da benim seviyeme geliyorlar.

Zaman yok. Haritayı kitaptan yırtıp cebime koyuyorum ve koşuyorum.

Pelas hemen arkamda. Diğer bilginler merdivenleri kapatmış durumda. Etrafımda uğultulu, çırpınan bir sihir hissediyorum.

Pelas kaslı olmayabilir ama hızlı. Bir anda peşimde beliriyor. Arkamı dönüp kılıcımı yukarı kaldırıyorum.

Korkuyla gözleri irileşti.

Görünüşe göre kendi hayatı için değil. "Onu kaldır, aptal *!* " diye bağırıyor. " *Kitaplara* zarar vereceksin . Bazıları kırılgan. Bazıları da açığa çıkarmak istemeyeceğin şeylerle dolu."

Bize yapmayı planladığı şey yüzünden onu öldürmeliyim.

Bunun yerine, bıçağımı en yakınımızdaki, sihirle kaynayan kitapların sırtları boyunca kesiyorum.

Ve dünya patlıyor.

Siyah, parıldayan bir duman yükselirken geriye savrulup neredeyse korkuluktan düşüyordum, her bir metin hızla parçalanıyordu. Kulaklarım çınlıyordu. Dilimde metalik bir tat kaldı. Ayağa kalkarken dizlerim neredeyse titriyordu, sonra tekrar yola koyuldum, iki kolumu da kullanarak kılıcımı bir başka metin satırının üzerinden geçirdim.

Bazı kitaplar zincirlerinden kurtuluyor, bazıları vahşi hayvanlar gibi uluyor, diğerleri alev alıyor. Bir yerlerden çığlıklar duyuyorum.

Sonra Pelas'ın sesi: "Dur! Dur!" Ben öyle bir şey yapmam.

Kule çeşitli renklerde dumanla doluydu ve ben de bu dumanın örtüsünden faydalanarak merdivenlerden aşağı koştum; hayatlarını bu mekânda inzivaya çekilmiş, öksüren akademisyenlerin yanından geçtim.

Koridorda kaosla karşılaşıyorum, ama bağıran ölümsüzler silahımı görünce duvarlara yapışıyorlar. Bir köşeyi dönüyorum ve biri bileğimi

kavrıyor—kılıcımı kaldırıyorum.

Kira ve Zane.

"Ne yaptın?" diye soruyor Kira, gözleri faltaşı gibi açılmış.

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok fazla."

Ön kapıya doğru merdivenlerden hızla iniyoruz. Orada, yüksek meşe ağacının önünde, benimkinden biraz farklı, ince ve parıldayan metal bir kılıç tutan Ellis duruyor. Kılıcın kabzası özenle oyulmuş ve topuzunda bir inci var.

Kılıcımı kaldırıyorum, dövüşmeye hazırım. Kira ve Zane de silahlarını kaldırıyorlar.

Ölümsüz, metal eşyama bakıp yüzü bembeyaz oldu. "Bunu nereden aldın?"

Göğsüm yanıyor, ciğerlerim kuleden yükselen gizemli dumanla dolu ve koşmaktan daralıyor. "Sanırım yeterince soru sorduk, sen de aynı fikirde değil misin?"

Onun ilerlemesini bekliyorum. Ayaklarımı yere sağlam basıyorum, kendimi hazırlıyorum, ani hareketleri kaçırmamak için hızlıca göz kırpıyorum.

Ama o sadece kılıcını indirir. "Seni hafife aldım, insan," der. Sonra kapıdan uzaklaşır.

Bu mantıklı değil. Sorgulamaya zaman yok. Arkamızdan bağırışlar ve koşuşturma sesleri geliyor. Bilim insanları bir silahın ilk işaretinde kaçmış olabilirler, ama hep birlikte, kim bilir neler yapabilirler?

Zane, gözleri ölümsüze dikili bir şekilde kapıya doğru yavaşça yaklaştı ve kapıyı açtı. "Her şey yolunda!" diye bağırdı bize doğru.

O da içeri giriyor. Kira da öyle.

Ölümsüz olan onlara aldırış etmiyor. Hayır. Bana, elime bakıyor . Bakışlarımı aşağı indiriyorum ve göğsüm buz kesiyor. Sayfaları çevirirken kolumu yukarı kıvırmış ve hiç indirmemiştim.

Gümüşün sadece küçük bir kısmı görünüyor, ama o ölümsüz gözler hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Yavaşça bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Silahımı sıkıca tutuyorum, bana vurmasını ya da keşfini haykırmasını bekliyorum—

Ama tek kelime etmiyor. Ve ben geri çekilip sabaha doğru kaçarken, onun sessizliğinin en şaşırtıcı kısım olmadığını fark ediyorum.

Hiç şaşırmış görünmüyordu.

OceanofPDF.com

10

"Yaratıkların kılıç gibi sahiplenilebildiği bir yer var." **Sonunda** Bilgi Kulesi'nden bir mil uzakta, bir koruluğun hemen ötesinde yavaşlıyoruz. Onlara haritayı gösterip, ormanın içinden yükselen, tepesinde kanat halkası olan dağ gibi bir meşe ağacı olan Canavar Ağacı'nı işaret ediyorum.

Zane kendi yolunu açıyor. Onları karşılaştırıyoruz. Onun yolu, Tanrılar Diyarı'nın girişine doğru kuzeydoğuya doğru kıvrılana kadar Yıldızlar Diyarı'nın kuzeyinden tamamen uzak duruyor.

İki seçeneği de değerlendirirken dudağını ısırdı. "Kanatlı bir yaratık kesinlikle işleri kolaylaştırır... ve kapılara geri dönmemiz için bize zaman kazandırır."

Daha kolay demek bile az kalır. Yeni harita, uğursuz tasvirlerden oluşan bir seçki sunuyor. Düello Arenaları. Büyük Hanedanlar. " Alevler İçindeki Şehir" diye bir şey. Sonsuz ormanlar, göller ve tehlikeli sivri uçlara dönüşmüş dağ sıraları.

Her şeyin üzerinden uçabilirdik...

Hangi yolu seçeceğimi biliyorum, ama artık yalnız değilim. Birbirimize garip bir şekilde bakıyoruz, sessizlik hakim oluyor.

Kira derin bir iç çekti. “Pekala, o zaman. Bunu aradan çıkaralım.” Elini havaya kaldırdı. “Birbirimize güvenmiyoruz. Ve bunun iyi bir sebebi var. Daha dün rakiptik.” Bana baktı. “Ama seni ormanda kurtardım. Ve sen de beni... birçok farklı vesileyle kurtardın.” Zane'i işaret etti. “Ve o da seni köprüde kurtardı.”

"Kimse beni kurtarmadı," diyor Zane.

Kira duraksar. Kaşlarını çatar.

"Bilim insanları bizi zehirleyecek ve incelemek için bizi ameliyat edeceklerdi," diye ekliyorum.

“Bak! O seni de kurtardı.” Ellerini bir araya getirir. “Şimdi, madem hepimiz bu harika *kurtarma çemberinin içindeyiz*... Bir anlaşma yapalım diyorum.”

Zane kaşını kaldırdı. "Bir anlaşma mı?"

Başını salladı, kızıl saçları gevşek örgülerinden dışarı dökülüyordu. "Artık düşman değiliz. Tek bir amacımız olan bir takımız: sona ulaşmak. Bunun için aramızda birkaç kural üzerinde anlaşmalıyız."

Kimse tek kelime etmiyor ve o devam ediyor.

“Öncelikle, her büyük karar için oylama yaparız.” *Mesela işe yaradığını bildiğimiz bir yolu seçmek ya da bir yaratığı ele geçirmek için kuzeye gitmek gibi.* “İkincisi, eğer bu kendi ölümümüze yol açmayacaksa, birbirimizi koruyacağımıza yemin ederiz.” Gayet adil. “Ve… son olarak.” Yutkunur. “Eğer birimiz diğerlerini yavaşlatıyorsa… onu serbest bırakırız. Kişisel bir şey yok. Görev her şeyden önce gelmeli.”

Hiçbirimizin kabul etmek istemediği acımasız bir gerçek bu... ama haklı. Baştan beri üzerinde anlaşılmışsa, ihanet sayılmaz.

Kira gümüş kılıcını kaldırıp ucunu ikimizin arasına doğrulttu. "Pekala. Bir anlaşmamız var mı?"

Daha önce hiç metal ile bir anlaşma ya da yemin yapmadım. Nasıl işlediğinden bile emin değilim.

Ve hiç arkadaşım yok. Çocukken sahip olduğum tüm arkadaşlarım öldü. Ailem ve Stellan dışında kimseye güvenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Stormside'da her gün hayatta kalma mücadelesi ve bu yolculuk daha da kötüleşecek.

Ama Kira haklı. Hepimiz birbirimizi kurtardık. Belki bunu yapmaya devam edersek, gerçekten de bu işin sonuna ulaşabiliriz.

Ve... aklımdan zayıf bir düşünce geçiyor. *Yalnız olmak istemiyorum.* Artık değil. Mecbur kalmadığım sürece değil.

İki elimle silahımı kaldırıyorum.

Zane kaşlarının arasında bir kırışıklıkla ikimize de bakıyor. Başını sallıyor, iç çekiyor, sonra baltasını muhteşem bir yay çizerek kınından çıkarıyor; çok renkli değerli taşlar sabah güneşinin altında parıldıyor. Metallerimiz birbirine değiyor.

Kılıcımın içinden, kemiklerime doğru bir akım geçiyor ve acaba gerçekten de sözlerin ötesinde bir tür anlaşma yapmış mıydık diye

düşünüyorum.

Anlaşmaya sadık kalmayı planlıyorum. İkisini de göz önünde bulundurarak... Umarım onlar da aynı şeyi düşünüyorlardır.

"Öyleyse ilk oylamamız," diyor Zane, hâlâ temkinli bir ses tonuyla. "Göreceli olarak güvenli yol... yoksa Canavar Ağacı mı?"

“Canavar Ağacı,” diyor Kira hemen. Yukarı bakıyor ve başının üzerinde süzülen parlak mavi kuşlara dik dik bakıyor. “Uçmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir.”

Hiç böyle bir arzum olmadı. Ama bu ölümcül arazide yürüyerek hayatta kalmanın nasıl mümkün olabileceğini de anlamıyorum. "Canavar Ağaç."

Zane başını salladı. "Önemli değil ama hepimiz aynı fikirdeyiz." Elimdeki parşömene doğru elini uzattı. "İzin verir misiniz?"

İlk içgüdüm, tıpkı her şeyi tuttuğum gibi haritayı da daha sıkı tutmak oldu; çünkü tıpkı değer verdiğim her şey gibi, bu haritanın da elimden alınacağından korkuyordum.

Ama artık bir takımız. Yavaşça teslim ediyorum.

Zane, tereddüdümü sezmiş gibi bana güven verici bir gülümsemeyle bakıyor ve ardından resimleri incelemeye başlıyor. "Oraya varmamız en az birkaç gün sürecek," diyor Zane, daha önce kat ettiğimiz mesafeyi referans alarak.

Kira ağzının içini ısırdı. "Nerede uyuyacağız? O sapık geceyle ilgili doğru mu söylüyordu?"

Hepimiz, istikrarlı bir şekilde ilerleyen güneşe bakıyor ve dışarıda geçireceğimiz güvenli saatlerimizi sayıyoruz.

“Bilmiyorum, ama öğrenmek de istemiyorum.” Zane haritayı işaret ediyor. “İşte burada. Bu yol. Eğer bulabilirsek, doğrudan bu köye çıkmalı.” *Westwere.* “Bir han olabilir. Belki de yemek de vardır.”

Kira homurdandı. "Ne yani? *Bizi sadece anatomi dersi için kullanmaya çalışan ölümsüzlerin* iyiliğine mi bel bağlayacağız ?"

“Hayır,” dedim, çantamdan çok istediğim altın parayı çıkarırken. Sattığım her şeyin birleşimi, bu küçük metal parçasına kaynaşmıştı. “Bunu kullanacağız.”

Kira'nın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ben de senin sadece güzel, kan lekeli bir yüz olduğunu sanıyordum." Zane'e baktı. "Peki ya sen, *Sterling* ? O çanta para dolu mu?"

Zane, patikaya doğru ilerlerken gözlerini yere dikti. Sadece "Hayır" dedi.

Kira, Zane'in bu konuda konuşmak istemediğini anlamamış ya da umursamamış gibi görünerek, "Neden olmasın?" diye soruyor.

Çenesi kasıldı. "Bütün gümüşler kilit altında tutuluyor. Gece yarısı gizlice ayrıldım."

Kira'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kimseye söylemeden mi?"

"Sadece bir kişi," diyor. Sonra da bu konuşmayı geride bırakarak ileriye doğru yürüyor.

Kira bana bakıp inanmazlıkla başını salladı. Hafifçe ıslık çaldı. "Büyük Hanedanın varisi, sırtında sadece silahı ve birkaç erzakla göreve çıkıyor..." Dudaklarını büzdü. "İnsanların şarkı yazdığı türden şeyler bunlar."

Doğru. Ozanlar köylerden geçer, efsaneler anlatır ve dinlemek için hurda paralar alırlar. Onlar, metinlerimizden silinmiş hikayelerin koruyucularıdır.

Nightfell'e sadece bir kez yaklaştılar ve ben de dinlemek için yeterli parayı biriktirmek için haftalarca uğraştım. Saatlerce, büyük bir hayranlıkla dinledim.

Hikayeler tanrıların kahramanlıklarına dönüşene kadar öyle devam etti, sonra kalkıp gittim.

Yolu bulmak oldukça kolay... ve bomboş. Eski, pırıl pırıl kaldırım taşlarından yapılmış, uyumsuz karelerin arasında otlar bitiyor ve ormanı bir bıçak gibi yarıp geçiyor.

Kira, gözlerini kısarak uzaklara bakarken, "Bence bu yolu daha çok insan kullanırdı," diyor. Hiçbir şey duymuyoruz. Yaklaşan bir at arabasının sesi yok. Ayak sesleri yok.

“Belki de burada olmamalıyız,” diye mırıldanıyorum, taşları aşınma açısından inceliyorum. Neredeyse hiç aşınma bulamıyorum. Tüm çatlaklar bitki örtüsüyle kaplı. Yolun tam ortasında, taşların arasında *çiçekler* açmış . Eğilip yumuşak yaprakları parmaklarımın arasından nazikçe okşuyorum, göğsüm sıkışıyor.

Bu yol sık kullanılsaydı, ezilirlerdi. Zaten hiç büyümezlerdi. Ayağa kalkıyorum. "Bence biz..."

Ormanın fısıldaması gibi bir sessizlik çöktü. Sonra tanıdık metal şıkırtısı sesi duyduk. Kılıcıma uzanırken, parıldayan zırhlı bir ölümsüz yola çıktı.

Yüzünde bir maske var. Altın bir levhadan yapılmış, yüzünü tamamen kaplayan ve üzerinde çözemediğim karmaşık desenler işlenmiş.

Bu haliyle... neredeyse yüzsüz gibi görünüyor.

Elim hâlâ silahımın kabzasında duruyor.

Zane baltasını çıkarıyor.

Ağaçların arasından bir başka figür daha beliriyor. Bir diğeri daha. Hepsi maske ve zırh giymiş.

“Ölümlüler,” diyor parıldayan kırmızı bir maskenin, yakut bir parçanın arkasından bir kadın. İkinci adama dönüyor. Onun maskesi zümrüt yeşili. “Demek ki öncekilerin çığlıklarını duymamışlar.”

Bok.

Kira ormana doğru koşmaya başlar ve yeşil maskeli adam o kadar hızlı bir şekilde yay ve ok çıkarır ki, Kira'nın görüntüsü bulanıklaşır.

Bilginler kendi türlerinin iyi bir örneği sayılmazlardı. Ölümsüzler daha hızlıdır. *Daha güçlüdürler.*

Kira hareketsiz kalıyor.

"Ne istiyorsun?" diye tısladı Zane, elindeki baltayı hâlâ sallayarak.

Birinci adam başını yana eğdi. "Ödeme."

İçimden bir pişmanlık duyarak, paramı çantamdan çıkarıp havaya kaldırdım. "Alın. Bunu siz alın. Sorun çıkmasını istemiyoruz."

Kadın sadece gülüyor. Çok güzel, melodik bir ses. "Tanrımızın paraya ihtiyacı yok, aptal kız."

Tanrım. Bedenim hareketsiz kaldı.

Kira, sesi titreyerek, "Senin tanrın kim?" diye sordu.

“Birçok adı olan tanrıça,” diyor. “Yolculukların, ara dönemlerin ve hırsızlığın tanrıçası. Yolları o kontrol eder. Herkes onun bedelini ödemek zorundadır.”

“Bu nedir?”

"Bir yüz," diyor kısaca.

Sessizlik.

" ' *Bir yüz* ' derken ne demek istiyorsun ?" diye soruyor Kira.

Yeşil maskeli olan belindeki çantayı açıyor. İçinden bir şey çıkarıyor. Kira geriliyor.

Saçlarından tutulmuş bir kafa. Korkudan faltaşı gibi açılmış gözler. Boynundan kan damlıyor.

Bu yüzü tanıyorum. Kuraklıklar sırasında terk edilmiş güney kasabası Eros'tan bir adam. Köylüler şimdi su arayışı içinde Fırtına Yakası'nda dolaşıyorlar. Platforma çıktığında grubu çok mutlu olmuştu. Kobalt mavisi pelerini, nesiller boyu anlatılan hikâyelerin bir araya geldiği bir tarih mozaiğiydi.

O pelerin şimdi muhtemelen kana bulanmıştır.

Kadın başını yana eğerek bizi süzdü. Sesi sıkılmıştı. "Sadece bir tane. İsterseniz siz seçin, isterseniz biz sizin yerinize seçeriz."

Zane bana bakmak için döndü. Bir an için, anlaşmayı hiçe sayarak baltasıyla kafamı kesip önümüzdeki hırsızlara fırlatmaya hazırlanıyor olabileceğini düşündüm, ama bunun yerine bir şeyler mırıldandı.

" *Bıçağınız* ," diyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Benden ne yapmamı istiyor? Kılıcı kınından mı çıkarmamı? Ödeme olarak mı sunmamı?

Sözleri neredeyse duyulmuyor. "At onu. Tıpkı onun yaptığı gibi."

Tıpkı onun yaptığı gibi. Raker'dan bahsediyor; kılıcını Waldron'a fırlatmış ve bir şekilde onu tekrar eline geri çağırmıştı.

O, sırf bu kadim kılıcı ele geçirdim diye onu nasıl kullanacağımı bildiğimi mi sanıyor? Onu dik tutmayı bile zar zor beceriyorum. Ona doğru düzgün bakmaya bile vaktim olmadı, bırakın nasıl kullanılacağını öğrenmeyi.

"Yapamam," diye mırıldandım. Yine de denedim. Hiçbir şey olmadı.

“Yeter artık fısıldaşmayı, sizi duyuyoruz,” diye çıkıştı kadın. “Ve sizi temin ederim ki, bıçağınızı fırlatmaya kalkarsanız işe yaramayacak.” Kedi gibi bir adım öne çıktı. “Sizden daha hızlıyız. Sizden daha güçlüyüz. Her şeyi duyuyoruz. Her şeyi kokluyoruz. Hatta korkunuzu bile...”

Maskeli iki adama dönüp baktı. “Ölümlüler çok zayıf. Çok acınası.” Bir anda tam önümüzde belirdi, eli uzanmış halde. “Bıçağı. Görelim bakalım.”

Hiçbir hamle yapmıyorum.

Parıldayan gözleri kısıldı. Okçu okunu gerdi. Tam başıma nişan aldı. "Oku burada bırak, yoksa ölürsün. Ama önce yüzünü yavaşça, dikkatlice, hançerimin her dönüşünü hissedecek şekilde keseceğim."

Yutkunuyorum. Kılıcıma doğru uzanırken dehşet kemiklerime kadar işliyor.

“Bir şey denersen, arkadaşların da ölür,” diye uyarıyor. Şimdi bir şey deneyecek kadar aptal değilim. Özellikle de göz açıp kapayıncaya kadar birkaç metre öteye geçtiğini gördükten sonra. Elimle kılıcın kabzasını kavrıyorum. Tüm gücümle kaldırıyorum, dişlerimi sıkıyorum. Bıçağı tam aramızda, yerinden çıkmış bir taşın toprağına saplıyorum.

O bir adım ileri atarken ben de geri adım atıyorum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şuna bakın," dedi yanındakilere dönerek. "Bunu önemli bir yerden çalmış olmalı... Sadece elmas bile... Sizce ne

kadar değerli olabilir?"

Yeşil maskeli hırsız öne çıktı. "İyi bir tane," dedi. Hâlâ yayını indirmemişti. "Tanrımızın nadir şeylerden ne kadar hoşlandığını biliyorsun."

Kadın başını salladı, gözleri açgözlülükle parlıyordu. İki elini de kılıcın kabzasına doladı. Çekti.

Hiçbir şey olmaz.

Kaşlarını çattı. Tekrar çekti. *Tekrar.* Çelik zırhlı botlarını yere sapladı, dizlerini büktü. Dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir inilti çıktı.

Kılıç bir milim bile kıpırdamıyor.

Yaydan gelen bir tını duyuluyor. Gözlerimi kapatıyorum, ani bir acı hissine hazırlanıyorum.

Hiç bir şey.

Gözlerini açtığımda, kadının alnından, maskenin içinden saplanmış bir ok gördüm. Elleri hâlâ kılıcımın kabzasını kavramıştı.

Yere yığılıyor, kan yakutun üzerinden bir çizgi halinde damlıyor. Kanı tıpkı bizimki gibi kırmızı. Tanrıların efsanevi gümüş kanı değil.

Metal çarpışmaları. Altın maskeli ve yeşil maskeli hırsızlar düello yapıyor. Çılgın renk cümbüşü içinde savaşıyorlar.

“ *Koş* ,” diyor Zane. Kılıcımı topraktan çekiyorum ve ormana doğru koşuyoruz. Çok geçmeden daha fazla adım bize katılıyor. *Daha hızlı adımlar.*

Soluma doğru gümüş rengi bir metal ışın kavis çiziyor ve kılıcımla onu son anda durduruyorum, iki kolumla da kılıcı zar zor tutuyorum. Yeşil maskeli hırsız. Kılıcı benimkine çarparak ikiye ayrılırken mide bulandırıcı bir çatırtı sesi geliyor, ama bu onu durdurmuyor.

Bir an sonra, ikiye bölünmüş bıçağı boynuma dayandı. Nabzım, pürüzlü metalin üzerinde atıyordu.

Sonra göğsüne bir kılıç saplandı. Yere düştü ve arkasında altın maskeli hırsızın durduğu ortaya çıktı. Yolda karşılaştığımız ilk hırsızdı.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyor, kılıcını aramızda kaldırırken.

Sırtım ağaca dayalı. Kaçacak yerim yok. Olsa bile beni yakalardı.

"Diğer taraf," diyorum, kendime biraz zaman kazandırmaya çalışarak.

Kılıcım hâlâ elimde. Onu tekrar kaldırmaya gücüm olup olmadığını merak ederken, silahının ucu kalbime dayandı.

“ *Nerede?* ” diye soruyor. “ *Tam olarak nerede?* ”

Cevap vermek için ağzımı açıyorum—

Ve kan sıçramasına karşı kapatın.

Adam... kafası yok. Yerde, tam ayağımın önünde. Vücudunun geri kalanını, hem kafası hem de bıçağı üzerime düşmeden önce itiyorum.

Zane orada, baltası kan içinde, nefes nefese duruyordu. Kira ise hemen arkasında, tekrar kusacak gibi görünüyordu.

"Sen... sen kaçmadın," diyorum, gözlerimi ikisine de dikerek.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bir anlaşma yapmıştık. Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum. Kira öne atıldı, çantasından bir eşarp çıkardı ve yüzümdeki kanı silmek için kullandı. "Çok fazla kan var. Sakin ol." Sakin oldum. Kalbim hızla çarparken, damarlarımda enerji akarken bile sakin oldum.

Zane ve baltası olmasaydı... ölmüş olurdum.

Kılıcım beni hedef haline getiriyor, burada bile. Bunu unutamam.

Kanı temizledikten sonra, iki ölümsüzün kafasını topluyoruz. Yola geri dönüyoruz ve Zane kadının kafasını da kesiyor. Her birimiz birer kafayı saçından tutarak, yükselen alacakaranlıkta yola devam ediyoruz.

Aşağıda ağaçlar tekrar hışırdayınca, Zane maskeli kafalardan birini kaldırıp, "Ödenen bedeli düşünün," dedi.

Westwere köyüne vardığımızda neredeyse akşam karanlığı çökmüştü . Köyün etrafında bir sur, bir hendek ve çoktan sökülmeye başlanmış dar bir köprü vardı.

Ellerimiz başımızda, hızla ileri atlıyoruz ve köprüden atlıyoruz. Köprü duruyor.

Tam üzerimizde, duvardaki bir pencere kayarak açılıyor. "İnin aşağı!" diye bağırıyor ölümsüz bir adam. "Gün batımına az kaldı."

Dolayısıyla gecenin tehlikesi gerçektir.

“Kalacak bir yere ihtiyacımız var. *Lütfen.* ” Cebimden bozuk parayı çıkarıp başımın üstünde tutuyorum, burada gerçekten bir değeri olmasını umuyorum.

Hem ona hem de bize şüpheyle bakıyor. Sonra kafaları fark ediyor.

Bir an için, onları yanımızda tutmanın bir hata olup olmadığını merak ettim. Ölümsüzlerin nasıl işlediğini bilmiyoruz. Belki de hepsi aynı tanrıya hizmet ediyorlardır.

Pencere gürültüyle kapanıyor. Göğsümü panik kaplıyor.

Tam kapının kilitleneceğini düşündüğüm anda, kapı tekrar açıldı, bu sefer tamamen açıldı. Ve adamın bir platformun üzerinde durmadığını gördüm. En az iki metre boyundaydı.

"Çabuk içeri girin," diyor. "Gün batımına bu kadar yakın bir saatte dışarıda olmak kaderle oynamak demek." Başını salladıktan sonra kalın zincirleri tekrar çekiyor ve köprüyü birkaç hamlede tamamen kaldırıyor.

Ölümsüzler güçlüdür. Peki neden geceden bu kadar korkuyorlar?

Ölümsüz olan *bu* varlığın bile korktuğu kadar kötü ne olabilir ki ?

Büyük elini yüzünden aşağı doğru indiriyor, ardından tüm vücuduyla içini çekiyor. "Yüzyılın o zamanı geldi, öyle mi?" diyor, sanki kendi kendine. Bize kaşlarını çatarak bakıyor. "Benimle gelin."

Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık. Gerçekten de bizi kapıların dışında bırakacağını sanıyordum. Şimdiye kadar karşılaştığımız tüm ölümsüzler pek de hoş deneyimler olmamıştı.

Köy mütevazı. Tüm yapılar bir şekilde eğimli görünüyor. Bizi çoğunlukla boş bir sokaktan aşağıya doğru götürüyor. Sayısız kapının önünden geçiyoruz ve ardı ardına kilitlerin döndüğünü duyuyoruz.

Dört katlı, belirgin bir şekilde yana doğru eğilmiş, aynı derecede tehlikeli görünen bir kule tarafından ayakta tutulan şirin bir evin önünde duruyor.

Üç kez kapıyı çalıyor. Bir an geçiyor. Sonra bir an daha.

Ardından, mor gözlü ve sarı saçları kafa derisinin tepesinden başlayan tek bir örgü şeklinde bağlanmış, uzun boylu, güzel bir ölümsüz kadın kapıyı açar. Adama bakar ve gülümser.

Sonra bizi görüyor.

Yüzü bembeyaz oldu. Başını salladı. "Hayır. Geçen seferden sonra da söylemiştim, *hayır* ..."

Kapı eşiğine kayıtsızca yaslanmış. "Üç Maskeliyi öldürdüler."

Gözlerini kırpıyor. Gözleri, hâlâ tuttuğumuz başlara doğru kayıyor.

Sarışın ölümsüz kapıyı daha da araladı. "İçeri buyurun." Yüzü buruştu. "Onları dışarıda bırakın."

İçeriye, cıvıl cıvıl bir odaya giriyoruz. Burası, zırhları üzerinde olan ölümsüz şövalyelerle dolu bir meyhane. Heykeller gibi, devasa, heybetli figürler. İçime korku çöküyor.

Oda sessizliğe bürünüyor.

"Onlar misafir," diyor sarışın ölümsüz, sesi kararlı bir şekilde ve sohbet yavaş yavaş yeniden başlıyor.

Yine de üzerimizde gözler hissediyorum. Kimisi meraklı, kimisi tiksinmiş.

"Ben Xara. Hanıma hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," dedim temkinli bir şekilde, kadının kapıya üç farklı kilit takmasını izlerken.

"Silahlar önde," diye emretti, girişteki tahta zemine saplanmış kılıç yığınına doğru işaret ederek.

Zane bundan hiç memnun görünmüyor, ama ikimiz de silahlarımızı tahtanın içinden çıkarıyoruz. Kılıcımdan uzaklaşmak yanlış geliyor... ama uyuyacak bir yere ihtiyacımız var. Burası onun hanı. Kuralları o koyuyor. Umarım sabah orada olur.

Xara ellerini birleştirdi. "Aç mısın? Susadın mı? Yorgun musun?"

"Üçü de," diyor Kira.

Xara'nın dudakları bilmişçe kıvrıldı. "Siz ölümlüler *her zaman* üçünüz desiniz." Bizi kalabalığın arasından bara doğru götürdü. Hatta devasa ölümsüz savaşçılar bile Xara'nın geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

Birkaçına yer açmaları için işaret ediyor ve bize tezgahın önünde üç sandalye gösteriliyor. "Yaklaşık bir asır geçti. Bana hatırlatmanız gerekecek. İnsanlar bira içer mi?"

Kira kahkaha atarak, "Çoğu kişi gereğinden fazla içiyor," dedi.

Barmen koltuğuna geçen Xara, meyhanedeki savaşçılardan bazılarına göz attı. "Ölümsüzlerin de bu sorunu var." diyerek her birimize uzun, köpüklü birer bardak uzattı.

Bira rengi Stormside'dakinden farklı. Daha az sarı ve daha çok parlak altın rengi.

İstemsizce bir yudum aldım ve içimden bir ah çektim. Soğuk, köpüklü ve ferahlatıcıydı. Başımı kaldırdığımda Xara'nın bana gülümsediğini gördüm.

"Hiç eskimez," diyor.

“Hangisi değil ki?”

“Ölümlülerin bir şeyi ilk kez denemesini izlemek.” Omuzunu silkerek, “Biz yüzyıllardır yaşıyoruz. Artık hiçbir şey yeni değil.” dedi. Bize baktı. “Ama sizin için… her şey yeni. Hayatlarınız çok kısa. Her şeyi denemek için yeterli zaman yok.” Bunu neredeyse saygıyla söyledi. Ellerini bara koydu. Elleri küçük ama benimkilerle aynı yerlerde nasırlıydı. “Yiyeceklerle geri döneceğim.”

Birkaç dakika sonra, bize bilginlerin verdiklerinden kesinlikle daha lezzetli üç kase çorba sunuluyor. İçindeki sebzeler, daha güzel pazarlarda satılanlardan çok farklı değil ve et de baharatlanmış. Xara'nın ödeme istememesini sorgulayacak kadar bile açım. Kaselerimizi bitiriyoruz ve Xara bize ikinci bir porsiyon getiriyor. Sonra üçüncü. Zane ve ben yaklaşan bir tehlike olup olmadığını kontrol etmeye devam ediyoruz, ama Kira neşeyle sohbet ediyor, Xara'ya isimlerimizi ve Brambleside hakkında her şeyi anlatıyor. Ölümsüz dikkatle dinliyor, sadece soru sormak için sözünü kesiyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, bitkin görünmeliyiz çünkü o bize birer anahtar veriyor ve odalarımıza kadar eşlik ediyor. Benim odam dar merdivenlerin hemen yanında. Koridorda sonunda ona paramı uzatmaya çalışıyorum ve elimi yumruk yapıyor.

“Maskeler bölgemizi çok uzun zamandır kasıp kavuruyor. Topladıkları yüzler... sadece yolculara ait değil.” Gözleri parıldıyor. Ölümsüzler ağlar mı?

Susmalı, bu iyiliği kabul etmeli ve odama gitmeliyim. Ama hiçbir şey bedava verilmez. Kılıcımın yerinde olduğunu görüp görmediğimi düşünerek merdivenlerden aşağı bakmak için eğildim. Ama yerindeydi. Tam bıraktığım yerde dimdik duruyordu.

Dar koridorda gözlerim tehlike belirtisi arıyor. Kalbim hızlanıyor, tuzağı, ihaneti bekliyorum. Ama orada kimse yok.

Xara kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyor.

Sonunda, ağzımdan kaçırdım: "Neden bize bu kadar nazik davranıyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın ki?"

Kendime işaret ediyorum: "Biz ölümlüyüz. Sen... değilsin."

“Ah.” Bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Bütün ölümsüzler ağaçlarda bekleyen Maskeler değildir, Aris. Tıpkı bütün ölümlülerin iki Questral önce bazılarının denediği gibi hanımı yağmalamaya çalışmadığı gibi.” Gözlerinde hafif bir rahatsızlık parıltısı belirdi. Bir an sonra kayboldu. Beni süzdü. “Seni tanımıyorum. Sana güvenmiyorum. Ama metale güveniyorum. Senin gibi bir kılıç sadece kişinin yeteneklerinin gücüne değil… aynı zamanda ruhunun gücüne de çekilir.” Başını yana eğdi. “Şimdi, bu güç iyi… ya da kötü olabilir.” Omuz silkti. “Ama bu dünyada yeterince çürüme var. Ben önce iyiyi, kötüyü ise ancak mecbur kaldığımda görmeyi

seçiyorum.” Arkamdaki kapıya doğru başını salladı. “Keyifli bir konaklama dilerim. Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıdayım.”

Daha tek bir kelime bile söyleyemeden arkasını dönüp gitmeye başladı. Gözümü kırpmadan merdivenlerden aşağı inmişti bile.

Sözleri zihnimde yankılanırken, sonunda odama girdim.

Küçük ama sıcacık, kalın battaniyelerle dolu bir yatak var. Onları görünce gözlerim minnetten neredeyse yaşarıyor. Köşede çoktan bir ateş yanıyor. Ve içimi rahatlatan bir şekilde, bir banyo olduğunu keşfediyorum.

Cildimi ve ardından her bir giysiyi yavaşça ovuyorum. Kral bir alçak, ama yeni kıyafetlere, özellikle de ayrılmadan önce aldığım yedek iç çamaşırlarına minnettarım. Hepsini şöminenin yanına kurumaya asıyorum.

Sonra çarşafların altına girdim ve inledim. Vücudum yatağa gömüldü. Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Yorgunluk beni bir anda vurdu, kaslarım gevşedi.

Yarı kapalı gözlerimle çıtırdayan ateşe bakıyorum. Başka alevlerin, her şeyi tüketen, *öldüren, yok eden* alevlerin anıları gözümün önünden geçiyor.

"Buradayım," diye fısıldıyorum o ateşleri çıkaran tanrıçaya. "Artık senin tarafındayım. Aramızda hiçbir engel yok." Alevlerin titremesini izliyorum. "Ve sana ulaştığımda, beni de öldürmüş olmayı dileyeceksin."

Yerde, çarşaflarıma dolanmış halde uyanıyorum . Ter tabakasıyla tenime yapışmışlar. Panik içinde nefes alıyorum, neredeyse kumaşa takılıp boğuluyorum, sonra da nefes nefese onları tekmeleyerek uzaklaştırıyorum.

Kabuslar. Hala bitmiyorlar.

En azından dün gece gerçekten derin bir uyku uyuduğum anlamına geliyor.

Kapı çalındı ve ben irkildim.

Xara. "Aşağıda yemek bekliyor," diyor tahtaların arasından, ilerlerken tahtalar gıcırdıyor.

Hızlıca banyo yapıyorum, saçımı ikiye ayırıp tek bir örgü haline getiriyorum, toka ile tutturuyorum ve kuru kıyafetlerimi tekrar giyiyorum. Şöminenin sıcaklığı sayesinde kıyafetlerim sıcacık ve botlarımın içinde ayak parmaklarımı kıpırdatarak bu hissin tadını çıkarıyorum.

Çantamı omzuma attım, odamdan çıktım; tam o anda birinin geniş omuzlarıyla koridoru doldurarak yanımdan geçmesini beklemiyordum.

Tam onlara çarpıyorum, sonra sendeleye sendeleye düşüp yere yığılıyorum—

Merdivenlerden aşağıya doğru.

Ya da en azından, eğer bir el gömleğimin önünü sıkıca kavrayıp beni çıkıntıda tutmasaydı, öyle olurdu. İnce, koyu renkli dövmelerle kaplı, uzun, soluk parmaklarının her birinin aşağı doğru kıvrıldığı kocaman bir eldi bu.

Bok.

Yukarı bakıyorum. Ve daha da yukarı. Bir kapüşonun karanlığına doğru.

"Ölümünüzü aktif olarak mı arıyorsunuz?" diye öfkeyle sordu bir ses.

Yutkunuyorum, elinde buruşmuş olan tişörtün altında giydiğim ve şu anda izlerimi gizleyen tişörte minnettarım. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Ve beni henüz kurtarmadı. Hala geriye doğru eğik duruyorum. Eğer beni bırakırsa, düşüp bu merdivenlerde boynumu kırarım. Xara ölümsüz olabilir, ama şu anda çığlık atsam bile, zamanında bana ulaşabileceğinden şüpheliyim. Bu gerçek bile beni daha uysal, hatta hoş kılmalı . Muhtemelen beni yukarı çekmesi için yalvarmamı istiyor. Ama daha önce de ondan merhamet diledim ve bunu tekrar yapmayacağım. Sadece meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

Başını yana yatırıyor.

Sonra elini gevşetti, beni bir santim geriye savurdu ve nefesim kesildi. Kalbim teklemeye başladı.

Gözlerim kısılıyor. *Alçak herif.*

İçgüdüsel olarak, en azından beni yere düşürmeden önce ona zarar verme ihtiyacıyla kör olmuş bir halde arkama uzanıyorum, çünkü görünüşe göre evet, *aktif olarak ölümümü arıyorum* . Ama parmaklarım boş kılıfıma değiyor. Orada hiçbir şey yok.

Kahretsin. Döşeme tahtalarının arasında.

Yukarıdan acımasız bir alay ve belki de şokun karışımından oluşan bir homurtu duyuyorum.

Yanaklarım kızardı ama bakışlarımı kaçırmadım, bu canavarın karşısında en ufak bir korku veya utanç belirtisi göstermeyi reddettim. Şu anda hayatımı avucunun içinde tutan bu canavarın *kavrayışı* yeniden sıkılaştı, uzun parmakları göğsüme doğru kaydı .

Tam da sonunda bırakacağını düşündüğüm anda, beni yavaş yavaş, santim santim, gizli yüzüne doğru çekerek, "Dikkatli ol. Onu bulabilirsin," dedi.

Sonra beni sahanlığa geri itti ve ikinci bir bakış bile atmadan yanımdan geçip, bir çırpıda merdivenleri çıktı. Ön kapı açıldı ve gürültüyle kapandı.

Pislik.

Şerefsiz... beni kurtardı.

Neden?

Soruyu kafamdan atıyorum. Muhtemelen botlarını kanımla kirletmek istememiştir; eğer düşseydim, o tehlikeli merdivenlerin dibinde şüphesiz bir kan birikintisi oluşurdu.

Ve haklı. Sanırım, neredeyse sonum olan merdivenlerden aşağı inmeye başlarken, *daha da dikkatli olmam gerekiyor* .

Söz verildiği gibi, aşağıda iki masaya yayılmış pişmiş yumurta ve et tabakları bekliyor. Tozlu camlı pencerelerden güneş ışığı içeri giriyor. Savaşçıların çoğu gitmiş, ancak bazıları hâlâ kapının etrafında dolanıyor.

Merdivenlerin ortasında durdum ve her birinin sırayla kılıcımı kaldırmaya çalışmasını izledim. Boyları benden iki kat büyüktü. Kolları kafamdan daha kalındı. İnlemelerini ve zorlanmalarını izledim, ben de gerildim—sonra neredeyse gülecektim, ki bu absürt görünüyordu çünkü az kalsın ölüyordum.

Boğazımı temizledim ve gözleri bana çevrildi.

Evet, kötü fikir. Onların kılıcımı ele geçirmelerinin en iyi yolunun *beni öldürmek* olduğunu hatırlayarak hareketsiz kalıyorum .

Tam o sırada Xara meyhanenin içinden geçerek, "Günün bu saatinde egolarınızı incitmek için biraz erken değil mi beyler?" dedi.

Bu *çocuklar,* bir insanın uzuvlarını çok az bir çabayla koparabilecek gibi görünüyorlar. Ama şaşırtıcı bir şekilde, Xara'ya mırıldanarak özür dileyip veda ettikten sonra dağılmaya başlıyorlar.

Yavaşça ona doğru dönüyorum ve baktığımı hissettiğini biliyorum, ama bakışlarımı karşılamıyor.

Geri kalan sallanan merdivenlerden aşağı inip, yiyeceklerin serildiği yere doğru ilerliyorum.

Üç bardak mor renkli bir sıvıyla dolu. Birini kokluyorum, sonra tereddütle bir yudum alıyorum. Tatlı, hafif acı bir art tadı var.

“Orman meyveleri,” diyor Xara. Solgun yüzüme kaşlarını çatıyor, sanki vücudumdaki besin eksikliğini görebiliyormuş gibi. “İç şunu. İhtiyacın var.” İçiyorum. Hepsini bitiriyorum, sonra yerine yenisi gelince ikinci bir bardağı boşaltıyorum.

Sonunda kapıyı işaret ettim. "Bir canavarı barındırdığınızın farkında mıydınız?" diye sordum.

Bana göz kırptı. "Kapüşonlu ölümlü mü?"

İhtiyaç sahibi.

Omuz silkerek, “Gayet iyi biriydi. Sizden hemen sonra geldi. Onu sapasağlam görünce şaşırdım. Arkasını da temizlemişti, ki bu maalesef nadir görülen bir durum.” dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. Tam ona ne kadar berbat biri olduğunu anlatmak üzereyken merdivenler gıcırdıyor. Zane. Gözleri hemen hâlâ döşeme tahtalarına saplı olan baltasına kayıyor. Omuzları rahatlamayla gevşiyor.

Sonra günaydın diyor ve hiç vakit kaybetmeden *her şeyi* yemeye başlıyor .

Kira çok geçmeden, odasından getirdiği battaniyelerden birine sarılı halde su yüzüne çıkar. Barda bardakları bezle silen Xara'ya döner ve "Bu, şimdiye kadar var olmuş en yumuşak kumaş." der.

Xara gülümsüyor. "Bir arkadaşım bunları benim için Arladan keçisinin yününden ördü."

Şaşkınlığımızı fark eden kadın, "Kuzeyde bir yer. Soğuk, beyaz, vahşi. Keçilerin tüyleri çok yumuşak oluyor." diyor.

Haritada yok. Ve her ne kadar her şeyi öğrenmek istesem de, görev öncelikli olmalı. Cebime uzanıp yavaşça buruşturulmuş parşömeni çıkarıyorum. Dikkatlice masanın üzerine düzeltiyorum. "Buradayız, değil mi?" Köyün resmini işaret ediyorum.

Xara hareketlerini durdurur. Tezgahın etrafından dolaşırken gözleri irileşir.

"Bunu nereden aldın?"

Bizi evinde ağırlayan ve doyuran bir kadına yalan söylemenin hiçbir anlamı yok. "Bilgi Kulesi."

Xara kağıdı dikkatlice alıyor. “Seyahat Tanrısı çoğu haritayı yok etti… Bu kadar toprak parçası kapladı…” Bu tanrıdan ikinci kez bahsedildiğini duyuyor. Neden haritaları mahvetsin ki? Xara işaretlerin üzerinden nazikçe geçiyor. “Evet. Batı Dünyası'ndasın.”

"Buraya ulaşmaya çalışıyoruz," diyorum Canavar Ağacı'nı işaret ederek. Ağzı sıkılaşıyor ve başını sallıyor.

"Nedir?"

“Canavar Ağacı hakkında ne biliyorsunuz?”

"Yaratıkların kılıçlar gibi sahiplenilebileceği gerçeği."

Xara bir an beni inceliyor. Çenesini oynatıyor. “Yıldız Diyarı'nın Büyük Hanedanlarının varislerinin reşit olduklarında ağacı ziyaret etmeleri bir gelenektir. Kanları eski büyüyle dolu, anlıyorsunuz. Bu topraklara olan

bağları çok derinlere uzanıyor. Büyük bir tören... ama on yıllardır yapılmadı. Varis ağacın tepesine çıkıyor... ve atlıyor.”

“Yükseklik yüzlerce metre. Hayatta kalmanın tek umudu, yaratıklardan birinin sizi yakalaması. Ama hiçbir garanti yok. Bağ kurmaya istekli çok az yaratık var... ve avcılardan kurtulanların sayısı da çok az.”

"Avcılar mı?" diye soruyor Kira.

Xara ciddiyetle başını salladı. “Ejderha pullarıyla, Pegasus tüyleriyle veya grifon pençeleriyle güçlendirilmiş kılıçlar büyük bir güce sahip. Bu yaratıklar neredeyse nesli tükenme noktasına kadar avlandı. Birçoğu saklandı. Ağaçta her zamankinden daha azı var... bu yüzden daha az insan riski göze almaya karar verdi.” Parmakları masanın kenarına dolandı. “Size anlatmaya çalıştığım şey, bu uygulamanın büyük ölçüde ortadan kalktığı, çünkü bunu deneyenlerin çoğunun yere çakıldığıdır. Hiçbir şey onları kurtaramaz. Ve onlar... *onlar* ölümsüzdürler.”

Gözleri gözlerimle buluştu ve ima ettiği şey açıktı. Bu gizemli yaratıklardan birinin bizi seçme, *bizi kurtarma ihtimali*... düşük. Bu bir zulüm değil. Bu gerçek.

Haritaya bakıyorum. Kapılardan itibaren kat ettiğimiz arazi neredeyse yok denecek kadar az. Ve o kısa millerde birkaç kez ölümden döndük. Yaratıklara ihtiyacımız var. Onlar , Tanrıların Diyarına ulaşmamızla ulaşamamamız arasındaki farkı yaratabilirler...

"Hala riski almaya hazırım," diyor Zane.

"Aynı şekilde," diye onaylıyor Kira.

Xara'ya baktım. "Oraya nasıl gideceğiz?"

İçini çekti. "Ana yoldan uzak durun. Çürümüş kafalarla bile seyahat etmek isteseniz, Maskeler intikam peşinde olacak. Sizi avlayacaklar."

"Yani, ormandan mı geçeceğiz?" diye soruyor Zane.

“Tanrım, hayır,” diyor Xara titreyerek. “Ormanlardan her ne pahasına olursa olsun uzak durun. Çoğunun içinde kadim yaratıklar gizleniyor. Diğerleri ise tamamen zararsız. Çok geç olmadan aradaki farkı anlamak zor.” Nehri işaret ediyor. “İşte burada. Kuzeye doğru akıyor.”

Xara endişemi hissetmiş olmalı, çünkü "Teknem var. Onu kullanabilirsin." diyor.

“ Bize teknenizi verir misiniz ?”

Omuz silkerek, "Sana ödünç veriyorum. İşin bitince bana geri vereceksin." dedi.

Nasıl olduğunu sormadan önce, barın arkasında bardaklar şıkırdamaya başladı, ses müzik gibiydi. Bu kadar gürültü çıkarmak için bir düzine insan çalışıyor olmalı. Etrafına bakındım. " Çalışanlarınız var mı?"

Xara gülümsedi ve bizi takip etmemiz için işaret etti. Mutfak kapısını iterek açtığında, tıkırtılar daha da şiddetlendi. İçeride bir sürü ölümsüzün bulaşıkları ustaca yıkadığını görmeyi bekliyordum.

Ama içi boş.

Bardaklar odanın içinde uçuşuyor. Başımı eğip, bir bardağın kafama isabet etmesinden kıl payı kurtuluyorum. Su sıçrıyor. Havlular görünmez eller tarafından tutuluyormuş gibi havaya kalkıyor.

Geriye doğru sendeledim ve Xara kıkırdadı.

"Bu... bu sihir mi?" diye soruyor Kira, sanki bir adım daha yaklaşmaktan korkuyormuş gibi kapı çerçevesine sıkıca tutunarak.

Xara başını salladı. "Han bana hediye edildi. Büyü, temellerine işlemiş durumda. Tıpkı Büyük Hanlar gibi kendi kendini işletiyor."

Ellerini hatırlıyorum—nasırlarını. Savaşçıların saygısını. Başını çeviriyor, uzun örgüsü omzunun üzerinden kayıyor ve işte o zaman ensesindeki izleri fark ediyorum, derisine işlemiş, parıldayan gümüş çizgiler. Göğsüm sıkışıyor. Neredeyse *benimkiler* gibi görünüyorlar , ama hayır... daha kalın ve şekilliler—

Kılıç gibi.

"Sen bir şövalyesin," diyorum.

Xara bakışlarımı yakaladı ve örgüsünü tamamen kaldırarak boynunda tamamen resimlenmiş bir kılıç kabzasını ortaya çıkardı. Kılıcın geri kalanı muhtemelen omurgasından aşağı doğru uzanıyordur. Mürekkep, tıpkı metal gibi parıldıyordu. Sanki silahı eritilmiş ve derisine işlenmiş gibiydi.

Elini geriye uzatıyor ve parmaklarının hafif bir hareketiyle kılıcın kabzası soyulup elinde sağlam bir hale geliyor.

Ağzım açık kaldı. *Bu bir seçenek mi?* Bu büyük kılıcı kınında taşımak kaslarımı ağrıtıyor. Dövme olarak kalmasını çok daha fazla tercih ederim.

Elini gevşetir ve kılıç parıldayan çizgileri arasına geri düşer.

“Ben bir şövalyeydim. Artık değilim.” Bununla birlikte bizi mutfaktan dışarı çıkarıyor. Xara, sormaya zar zor cesaret ettiğimiz soruları sezmiş olmalı, çünkü ekliyor: “Bir taburu zafere taşıdım ve bu da bana hediye oldu.” Etrafımıza doğru işaret ediyor.

“Peki ya tekne?”

Gülümsemesi, muhtemelen bize asla anlatmayacağı uzun bir hikâyenin habercisi. "Bir başka hediye," diyor sadece, gözleri bir anıyla buğulanmış. Dudaklarının kenarları seğiriyor.

Sonra tekrar bize döndü. "Zamanlamayı doğru ayarlarsak, gece boyunca suda olacaksınız ve ertesi gün varacaksınız." Kendi kendine başını salladı. "Evet... evet, bu en iyi plan."

Xara'nın sıradan bir siparişiyle mutfak, bir çuval yemeği paketlemeye ve üç yeni matarayı doldurmaya başlıyor. Hazır olduğunda kapı açılıyor ve dolu sepet dışarı fırlatılıyor.

Silahlarımızı yer döşemelerinden alıyoruz ve sonra tekrar dışarı çıkıp güneş ışığında yıkanıyoruz. Gölge aramak içgüdüsel bir şey. Stormside'da, güneşin yörüngesini bir düşman gibi takip eder, gökyüzündeki konumuna bağlı olarak belirli yerlerde yiyecek arardım. Burada, tamamen susamış ve karnım tokken, ışınları büyünün parıltısından süzülmüş halde, başımı geriye doğru eğip iç çekerek her şeyi içime çekiyorum.

Görevimizin üçüncü günündeyiz. Bir yaratıkla birlikte, haritanın diğer tarafına geçmek için bolca zamanımız var.

Umarım.

“Bu da başka bir baskı silahı mı?” diye soruyor Zane. Xara’nın parmaklarına bakıyor. İşaret parmaklarından birinin kenarında, küçük bir bıçağın parıldayan dövmesi var. Xara başparmağını hızla, sanki bir kibrit çakıyormuş gibi, dövmenin üzerinden geçiriyor ve dövme avucuna doğru dönüyor.

Onu parmaklarının arasında ustaca döndürüyor, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi. "Bu beni bir tarikatın parçası olarak işaretliyor. Kendimize Hançer Kardeşler diyoruz," diyor, gözleri bir anıya dalmış. Metal tekrar tenine batıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?" diye soruyorum. " *Yapabilir miyim* ?" demiyorum.

Ses tonumdaki umudu duyunca gülümsedi. "Ne yazık ki uzun ve acı verici bir süreç. Bunu denemek için bile bıçağınızla aranızda sağlam bir bağ olması gerekiyor. Bir çeşit bağlılık gerektiriyor."

Köyün kenarına vardığımızda Kira kendi silahını inceliyor; Xara'nın varlığı meraklı ölümsüzlerden oluşan kalabalığı yarıyor.

Xara, esere göz atarak, "Harika bir işçilik," diyor. "İzin verir misiniz?"

Kira kılıcı ona uzatır ve Xara parmaklarını kılıcın kabzasında gezdirir. Kılıcın bıçağına zarifçe çiçek motifleri oyulmuştur. Kabzasında, gözleriyle

aynı renkte, parıldayan mor bir taş vardır.

"Bunu Faelingler yaptı," diyor, ters çevirerek. "Çok uzun zaman önce."

"Faelingler mi?" diye soruyor Kira, kılıcı dikkatlice geri alırken.

“Orman perileri,” diye açıklıyor. “Günümüzde onları görmek nadir, ama ormanlardaki güvenli varlıklardan bazıları onlar. Bazıları onları aramaya çalışıyor, ancak ormanlar çoğu zaman yolcuları öldürüyor.”

"Hangi ormanda yaşıyorlar?" diye soruyorum köy duvarından geçerken. Başka bir savaşçı nöbet tutuyor. Xara'ya başıyla selam veriyor. Xara da karşılık olarak başıyla selam veriyor.

Kısa köprüden geçiyoruz, ardından ana yola varmadan önce bir dönüş yapıp açık yeşil bir düzlüğe çıkıyoruz.

“Sanırım hepsi öyle. Evleri büyülü. Keşfedilmemek için sürekli hareket halinde. Onlara rastlayanlar ya tesadüfen ya da davet üzerine geliyorlar.” Kira'ya bakıyor. “Değerli bir kılıç, geçmişi var, metalin parlak çelikten olmasa da.”

Kira kaşlarını çattı ve Xara başını salladı. Sözleri sertleşti. “Bu, harika bir kılıç olmadığı anlamına gelmez. Metal önemlidir. Ama yürek daha önemlidir. Kılıçlar, kullanan kişiye bağlı olarak güçlenir. Onlar bizim gücümüzden faydalanır... tıpkı bizim onların gücünden faydalanmamız gibi.” Kira'nın kılıcına işaret etti. “Yakınında tut.”

Kira onu sıkıca kavradı ve üzerindeki işlemelere hayranlıkla baktı.

"Peki ya kılıcı?" diye soruyor Zane, sırtımdaki kılıcı işaret ederek.

Xara ona bakmıyor bile. Gözleri ufukta kalmış. "Onunki tehlikeli," diyor. "Kılıfında tut. Ne kadar çok insan görürse, o kadar çok insan onu isteyecektir." Yüzünü buruşturuyor, bakışları sırtıma kayıyor. "Ölümsüzler daha iyi bir metal için her şeyi yaparlar. Böyle kılıçlar..."

Sanki ona bakmamak için kendini zorluyormuş gibi, tekrar dümdüz ileriye bakıyor. Sanki içindeki bir şey dikkatini çekiyor...

Meyhanedeki savaşçıları düşünüyorum. Her biri sırayla , sanki bir trans halindeymiş gibi, tekrar tekrar çekiyor. Maskelerin de aynı şeyi yaptığını düşünüyorum.

Şırıl şırıl akan bir nehir beni düşüncelerimden ayırıyor. Aşağıda duruyor, suyu aşınmış taşların üzerinden ipeksi bir dalga gibi akıyor. Stormside'da gördüğüm akarsuların çoğu kurumuş durumda. Bu ise karaya taşmak üzere gibi görünüyor.

Nehrin kıyısındaki eğimli ağaçların yanında duruyoruz. Ağaçlardan birine bir tekne bağlı. Küçük ve ustalıkla yontulmuş ahşaptan yapılmış, yan

tarafında karmaşık desenler var.

Xara'nın ifadesi ciddileşti. "Ne olursa olsun, gün batmadan önce sığınacak bir yer bulun. Mümkünse bir köy. Bu gece siz güvende olacaksınız, ama geri kalan günler için..."

“Neden?” diye soruyorum. “Gece burada neden bu kadar tehlikeli?”

Xara, ağaçların hemen ötesinde birilerinin dinleyebileceğini düşünerek etrafına bakındı. Bize doğru eğilip fısıldadı: "Ölüm Tanrısı'nın iblisleri geceleri yer altından çıkıp yollarındaki her şeyi öldürüyorlar."

Ölüm Tanrısı. Onun adını duyduğumuzda, ayaklarımızın altındaki gölgeler uzar gibi görünür. Kuşlar cıvıldamayı bırakır.

Yine de Xara devam ediyor. “En iyi şövalyelerimiz bile kılıç gibi keskin dişler tarafından paramparça edildi.” Gözlerini kapatıyor. Yutkunuyor. “Her zaman böyle değildi.”

"Ne oldu?"

Omuz silkerek, “Bunu sadece tanrılar bilir. *Benim* bildiğim tek şey, bir gece her şeyin değiştiği. Yüzlerce insan kayboldu. Uyandığımızda... her yer kan içindeydi. Sadece parçalar bulduk .” dedi. Sözünü kesti. “Gece, ölümsüzleri bile öldürür. Anlıyor musun?”

Başımızı sallıyoruz.

“Güzel.” Eğilip tekneye bir şeyler fısıldadı. Belki de yol tarifi. Yiyecek paketini ve mataraları içeri bıraktı, sonra da bize binmemiz için işaret etti.

Zane sorunsuz bir şekilde yapıyor. Sonra Kira. Sonra ben. Ayaklarımın altındaki tahta kayıyor ve popomun üzerine düşüyorum. Kalbim boğazımda, hızla doğruluyorum.

“Teknem asla devrilmez,” diye beni temin ediyor Xara. “Sıradan bir tekne değil. Suda güvende olacaksınız.” Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra kendini durduruyor.

Ama bilmem gereken bir şey var.

"Ölümsüzlerin bizden daha iyi durumda olduğunu sanıyordum," dedim hızla. "Ve elbette öylesiniz... ama tanrılar size de hizmet etmiyor. Onlar da sizi lanetlediler."

Bu aslında bir soru değil. Ama Xara başını sallıyor.

“Tanrılar sadece kendilerine hizmet ederler,” diyor. “Onlar hakkında duyduğunuz efsaneler ne olursa olsun, daha da kötüdürler. Kendinize bir iyilik yapın ve asla onlardan birinin karşısına çıkmayın.”

Sonra ipi çözüyor.

OceanofPDF.com

11

Bir süre sessizce teknede oturduk.

Kira onu kırıyor. Bana dönüyor, kılıcını uzatıyor ve "Saçımı yukarı kaldırırsam, keser misin?" diyor.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sen... artık istemiyor musun?"

İçini çekti. “Hayır, öyle değil. Saçlarım gerçekten de kendimin en sevdiğim yanı.” Rüzgarla yüzüne düşen bir tutam saçını tükürdü, birkaç örgüsü neredeyse tamamen gevşemişti. “Ama artık çok sinir bozucu olmaya başladı.”

Doğru. Bunu nasıl yapacağımı, nasıl arkadaş canlısı olacağımı, nasıl dost *olacağımı* bilmiyorum ... Uzun zamandır pratik yapmadım.

Ama Kira'nın hiç tereddüt etmeden atkısıyla yüzümdeki kanı nasıl sildiğini hatırlıyorum. "İşte," dedim tereddütle. "Kesmeye karar vermeden önce, sana yardım edeyim." Ellerimi kaldırıp ona arkasını dönmesini işaret ettim.

Kira'nın yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Ben başımı sallamadan önce, bacaklarını önünde kavuşturmuş, kılıcını kucağına koymuş bir şekilde önüme yerleşti.

Yavaşça örgüleri çözmeye başlıyorum, sonra tekrar başlıyorum. En ufak bir çekmede bile geriliyor, bu yüzden acele etmiyorum. Burada, nehrin ortasında bolca zamanımız var.

Zane bize bakıp duruyor, sepete uzanıyor, Xara'nın lokantasından aldığı çiçek desenli bir keki çıkarıyor ve bir ısırık alıyor.

Kira başını sallayarak, "Peki," dedi. "Neden buradasın?"

Zane kekten bir ısırık daha alıyor. Çiğniyor. Yutuyor. "Elbette, sihir için."

Başını yana eğdi, parmaklarım saçlarının arasından kayınca, nerede kaldığımı şaşırdım. Tekrar başladım. "Büyük bir Hanedandan geliyorsun. Bizimle kıyaslandığında cennette yaşıyorsun. Herkesi geride bırakıp, o dağdan aşağıya inip, doğuya, platforma ulaşmak kolay olmamıştır herhalde." Çenesini öne doğru uzattı. "Öyleyse neden? Neden hayatını bunun için riske attın? Ve sadece sihirli sözleri söyleme."

Kira'nın ses tonu biraz suçlayıcı olsa da... Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Örgünün bir tarafını bitirdikten sonra diğer tarafa geçiyorum.

Zane teknenin kenarına yaslanıyor, sonra uzun bacaklarını öne doğru uzatıyor, ayakları neredeyse bize kadar uzanıyor. Sonunda, “Açık bir günde, dağımızın tepesinde, kapıların parıltısını görebiliyordum. Ama onların ötesini asla göremiyordum. Orada… her şeyi görüş alanından silen bir sis vardı.” diyor . Omuzunu kaldırıyor. “Sadece diğer tarafta ne olduğunu görmek istedim.”

Kira homurdandı. "Yaratıkların ya da ölümsüzlerin elinde acımasızca ölme riskini göze alıyorsun... sırf merakın için mi?"

Tekrar omuz silkti. “Dağ, dediğin gibi cennet, ama dünyanın geri kalanından kopuk. Bütün hayatım boyunca aynı küçük insan grubunu tanıdım. Hiçbir ilerleme yok. Hiçbir değişiklik yok. Sadece yüzyıllardır yaptığımız her şey. Kaynaklarımız bir gün tükenecek. Herkes bunu inkar etmeye çalışıyor, ama hepimiz işaretleri gördük. Helmhawk'ların ayrılması. Madenlerin giderek daha az üretim yapması. En büyük ben değilim. Benden önce dört erkek kardeş daha var. Hayatımın hiçbir anlamı olmayacak. Ta ki __”

Meğer ki.

Zane'in dağı sihirle dönüştürülebilirdi. Motivasyonu Kira'nınkiyle ya da benimkiyle aynı olmayabilir, ama bu gerçeği değiştirmez. O, halkını kurtarmaya çalışıyor. Acıları yakın olmasa bile, Stormside'ın geri kalanı gibi kaçınılmazdır.

İçini çekerek arkasına yaslandı. "Ve bence herkes hayatında en az bir kez çılgın, dönüştürücü bir yolculuğa çıkmalı."

Muhtemelen haklı. "Madem buradasın, dünya hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum Kira'nın omzunun üzerinden, ikinci örgüyü bitirip ikisini birbirine örmeye başlarken. "Dağının dışındaki dünya hakkında?"

Başını salladı. "Sanırım burada kalmalıydım."

Önce ben gülüyorum. Kira da katılıyor. Sonra üçümüz de kahkahadan ve belki de biraz pişmanlıktan titriyoruz.

“Biliyor musun? Ölmekten korkmuyorum. En başta yaşamamış olmaktan korkuyorum,” diye açıklıyor Kira.

O anda içimde bir şey uyanıyor—neredeyse kesin ölüme doğru acele etmeseydim yaşayabileceğim hayata yas tutan aptalca bir parça. Bu yüzden, elimden geldiğince bu yerin tüm harikalarını içime sindirmeye karar veriyorum. Kira'nın saçını bitirmek için çalışırken, kıyı boyunca uzanan ormanın değişimini izliyorum. Daha gürleşiyor, Stormside'ın çıplak ormanlarında sadece iskeletlerini gördüğüm ağaçlarla dolu. İğnelerle kaplı çamlar. Sonsuza dek yas içinde kamburlaşmış söğütler. Kabukları soyulmuş kıvrımlı huş ağaçları. Bu ormanların içinde ne tür yaratıkların saklandığını ve bizi izleyip izlemediklerini merak ediyorum.

Örgü bitti. Saçımı kıvırıp iki örgünün oluşturduğu boşluktan geçiriyorum, tıpkı kendim için yaptığım gibi, başka hiçbir şey sarkmayana kadar tekrar tekrar. Sonra kendi saçımdan bir toka alıp Kira'nın saçını sabitlemek için kullanıyorum. Bitirdim. Bana dönüp ışıl ışıl bakıyor ve elimi uzatıp yaptığım işe dokunuyor. "Şimdi sana benziyorum, değil mi? Harika. Bunu nasıl bu kadar iyi yapmayı öğrendin?"

“Bir zamanlar bir kız kardeşim vardı ,” diyorum, ağzımdan dökülen kelimelere şaşırarak. Tıpkı tanıştıktan saniyeler sonra ona nereli olduğumu söylediğim gibi.

Sanırım sadece birilerinin bilmesini istiyorum. Çünkü eğer nereden geldiğimi ve orada kimlerle yaşadığımı anlatmayı bırakırsam, o zaman hepsi gerçekten ölmüş olacak.

Gülümsemesi soluyor. Köyüme ne olduğunu biliyor. Tanrıların gazabıyla yakılıp yıkılan yeri herkes biliyor. Bu bir uyarı olarak kullanılmıştı. İnsanlar, onların öfkesini üzerimize çekmek için mutlaka yanlış bir şey yapmış olmamız gerektiğini fısıldıyordu.

"Hayatta kalan tek kişi sensin, değil mi?" diyor.

"Evet."

Elimi sıktı. "Eğer bundan sağ kurtulduysan... her şeyden sağ kurtulabilirsin," dedi başını sallayarak, sanki kaderimi çoktan belirlemiş gibi.

Eğer kiminle karşılaşmayı umduğumu bilseydi, bu kadar emin olmazdı sanırım. Ama yine de başımı sallayarak karşılık veriyorum.

“Buyurun.” Zane ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden sepete uzanıp bize etli börekler ve kekler uzattı. “İkiniz de… ikiniz de yemelisiniz.”

Kira ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Senin kız kardeşin yok, değil mi?"

"Sadece erkek kardeşler."

Kahkahalarla gülüyor. "Şimdi haline bak. İkimizle de baş başa kaldın." Etli börekten bir ısırık alıyor, sonra ağzı dolu bir şekilde, "Aman Tanrım, sihirli bir mutfak istiyorum," diyor.

Gülümseyerek, "Eminim birkaç damla sözde sihir işe yarar," dedim.

Bu yolculuğa çıkmasının sebebi bu değil. İkimiz de biliyoruz. Ama birkaç anlığına, en çok ihtiyacımız olan şeyin, canımızın istediği zaman hazırlanan yemek olduğunu varsaymak güzel.

Kira mırıldanır. Tekneye yaslanır, Zane'in bacaklarının yanına uzanır. "Şimdi düşününce, istediğim zaman şarapla dolan sihirli bir kadehe de ihtiyacım olabilir. *İyi* şarap." Zane'e bakar. "Şu gösterişli dağında içtiğin türden." Zane gözlerini devirir ve Kira ona doğru dürter. "Sterling, hangi saçma hayallerin için sihir damlaları kullanacaksın?"

Zane yer değiştirir. Yüz ifadesi ciddidir. Ama sesi hafiftir, "Sihirli bir şekilde yeniden dolan bir banyo güzel olurdu," der.

Kira onaylayarak homurdandı. "Bir banyo yapmak cennet gibi olurdu! Hem de tüm süre boyunca sıcak kalacak bir banyo. Düşünebiliyor musun?"

Zane homurdanır.

“Ya sen?” diye soruyor Kira, başını kaldırıp bana bakarak. “İçinde ne gibi saçma bir hayal kuruyorsun, Aris?”

Birkaç tane. Hiçbiri mümkün değil. Dudaklarımı ısırıyorum. "Demirci ocağında sihir olsa güzel olurdu," diyorum. "Çekiç sesini susturacak bir şey. Metalleri taşımayı kolaylaştıracak... ya da yerleri sihirli bir şekilde temiz tutacak bir şey." Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, tanrılarla yüzleşmekten bir şekilde sağ çıksam bile, bir daha asla o demirci ocağında çalışamayacağımı fark ediyorum—en azından Stellan'la birlikte değil.

Kira, neşeli bir ses tonuyla, "Belki bundan sonra hiç demirci atölyesinde çalışmanıza gerek kalmaz," diyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, başka bir şey söylemek zorunda kalmamak için kekten bir ısırık alıyorum. Şeker dilimde ekşi bir tat bırakıyor, bu yolculuğun ötesinde, Stormside'da bir gelecek hayal etmeye çalışıyorum... ama edemiyorum. Orada benim için hiçbir şey kalmamış.

Artık hiçbir yerde bana kalacak bir şey kalmadı.

Kafama tam bir şey çarptı ve irkildim, kek parmaklarımın arasından kaydı. Yukarı baktığımda, kaşlarımın arasına bir damla su daha düştü.

Yağmur.

Bunu çok uzun zamandır hissetmemiştim ve bu su... *berrak* . Soğuk ve temiz.

Dudaklarımı hayretle aralıyorum—sonra yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başlıyor, sanki musluk sonuna kadar açılmış gibi. Kahretsin. Kekin kalanını dağılmasın diye ağzıma tıkıyorum. Zane hemen paketi örtmeye koşuyor.

Kira, kalçasının yanında dolu bir su matarası olmasına rağmen, ellerini doldurup su içerek, gökyüzüne bakarak doğruldu. Kılıcı hâlâ kucağındaydı, yağmur damlaları gümüş rengi kılıcın üzerinden gözyaşlarını andırıyordu.

Rüzgar saçlarımı geriye savuruyor ve bu sadece yağmur değil. Fırtınaya dönüşüyor. "Biz—"

Tekne yana doğru yalpaladı ve Zane neredeyse devrilecekti. Ben de hareketsiz kalmak için teknenin kenarına tutundum.

"Kahretsin. Dur bir dakika," diyor Zane. Öne doğru bakıyor.

Hemen ileride yükselen beyaz köpüklü dalgaları görünce yüzümün bembeyaz oldu.

Onlara ulaşmadan önce bile, tekne bir kayaya çarptı, dibi parçalandı ve başım acıyla aşağı doğru savruldu, dişlerim birbirine çarptı. Sonra pruva yükseldi, hepimizi yukarı kaldırdı—ve sert bir şekilde tekrar suya düştük.

Xara, teknenin asla devrilmediğini söyledi. Umarım haklıdır, çünkü yana doğru sarsılarak her şey kayıyor. Kenarına zar zor tutunuyorum, parmaklarım tahtaya sürtünerek kasılıyor ve kayıyor. Başka bir kayaya çarpıyor, diğer yöne doğru keskin bir dönüş yapıyor ve bir an için ağırlıksız kalıyorum. Hepimizin ve eşyalarımızın havaya yükselip sonra tekrar düştüğünü izlerken zaman durmuş gibi geliyor.

Bir sonraki akıntı vurmadan önce hazırlanmak için tek bir anımız bile yok, hepimiz havaya uçacağız. Sepet havada açılıyor, yiyecekler etrafa saçılıyor. Mataralar havada uçuşuyor.

Ama onlara bakmıyorum. Omuzumdan kayıp düşen sırt çantama bakıyorum.

Doğrudan nehre.

Hayır. Biriktirmek için çok çalıştığım her şey. Sabunum. Mataram. Sargı bezlerim. Kumaşım. Cebimdeki bozuk para hariç hepsi... *gitti.*

Her şeyin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, bir taşa daha çarptık ve Xara'nın sepeti kayboldu.

Kahretsin. Bu. Akım.

Uğultulu rüzgar yüzümü dövüyor, gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor. Ona karşı eğiliyorum ama sanki bir duvar gibi beni geri itiyor. Vücudum kayıyor ama tutuşum sağlam.

Burada her şey daha yoğun. Fırtınalar bile. Eğer hayatta kalacaksam, bunu bir an bile unutamam.

Şimdiye kadar karşılaştığımız en büyük kayaya çarptık.

Kira havaya fırlıyor ve ben de pek bir şey düşünmüyorum. Onu tişörtünün arkasından yakalayarak teknede tutmaya çalışıyorum, ama tamamını değil.

Kılıcı elinden kayıp suya düştü.

“Hayır!” Çığlığı bu fırtınayı bile delip geçti. Çaresizce kolunu yana doğru uzattı, avuç içi açık, tıpkı kılıcı sahiplendiği zamanki gibi. Tıpkı Raker'ın kılıcı kendine ait ilan ettiği gibi.

Hiçbir şey olmaz.

"Dur!" diye bağırdı Kira.

Tekne itaat etti. Aniden durunca hepimiz havaya fırladık. Kemiklerim acıdan kıvranarak tam ortasına düştüm . Hemen yana doğru savruldu, akıntıya karşı koymaya çalıştı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırıyor Zane önden.

Kira cevap vermiyor. Kendini kenardan aşağı atmaya çalışıyor, ben de onu geri çekiyorum. ″ İçeride ne olduğunu bilmiyoruz," diye bağırıyorum gürültünün arasında. "Ve hava... boğulursun ."

Gözlerinden süzülen yaşlar yağmurla karışarak bana bakıyor. Sesi titriyor. "Ben... ben hiç kimse tarafından seçilmedim. Ya da hiçbir şey tarafından. Bu... bu bıçak *beni seçti* . Onu geride bırakamam."

“Peki ya kız kardeşin?” diye soruyorum, son kelimede sesim titriyor.

Başını salladı. "Böyle bir silah olmadan ona ihtiyacı olan büyüyü asla veremem." Elimden sıyrıldı ve ben başka bir şey söyleyemeden kenardan atladı.

Nefesim kesildi, tahtayı sıkıca kavradım, çalkalanan suya baktım ve silüetinin gözden kayboluşunu izledim.

Bir daha ortaya çıkmıyor.

Bir dakika geçti. Omzumu çevirip Zane'e baktım; teknenin kenarlarına tutunmuş, azgın akıntılar tarafından çılgınca savruluyor, dalgalar teknenin

pruvasına çarpıyor ve etrafında köpükler uçuşuyordu. Tekne suyla doluyordu. Devam etmeliyiz.

O gitti. Onu kurtarmaya çalışmak intihar etmek olurdu. Kurtarabilsem bile. Kurtarabilsem bile—

Ayaklarımın dibinde metal bir şangırtı duyuluyor, sağanak yağmurun arasından parıldıyor. *Onun kılıcı*. Hemen yana koşuyorum ve uzanan elini görüyorum. Onu alıyorum—

Fakat ani bir akıntı onu sürükleyerek teknenin yanından geçiriyor. Tekrar dalgaların altında kayboluyor.

“Onu takip edin!” diye bağırdım ve tekne tutucudan kurtuldu. Sırt üstü yere savruldum. Yağmur duvarı görüşümü bulanıklaştırdı. Kira'yı köpüklü dalgaların arasında kaybettim.

Sonra elini tekrar görüyorum.

Elimi uzatıp parmaklarına dokunuyorum, tam suya çekilmeden önce. *Hayır.* Zorlanarak suya doğru kıvrılıyorum ve tekne tekrar sarsılıyor. Öne doğru düşüyorum.

Zane beni geri çekiyor, kolunu belime doluyor.

"Bakın. İşte orada."

İleride, devasa bir kayaya tutunmuş durumda. Tekne, kayaya ulaşmadan önce ileri geri sallanıyor.

Zane onu tekneye çekiyor. Kadın nefes nefese kalıyor, su kusuyor, bacakları altında kıvrılmış halde.

Tahta gıcırdarken ve dik durmak için mücadele ederken ona doğru sürünerek gidiyorum. "İyi misin?"

Kira güçsüzce başını salladı. Kurtardığı kılıcının kabzasını kavradı, parmak boğumları bembeyazdı. Donuyordu. Konuşmaya zaman yoktu, teknenin hızla ilerlemesi karşısında tutunmaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu.

Nehir bir dizi girdaba dönüşüyor. Yağmur, tam üzerimize doğrultulmuş amansız hançerler gibi yağıyor. Rüzgar bir siper oluyor. Hepsi tekneyi devirmek için bir araya geliyor. Sadece teknenin büyüsü bizi kurtarıyor. Kenarlara tutunuyoruz. Ellerim soğuyor ve acıyor, ama bırakmıyorum.

Akşam karanlığı çöktüğünde hava daha da kötüleşir.

Gözlerimi fırtınaya karşı kapatıyorum; olabildiğince ısıyı korumak için vücudumu büzüyorum. Sıcak yemekleri, sıcak çorapları ve yumuşak yatakları düşünüyorum. Annemin bana bir zamanlar anlattığı *o büyüyü* .

Belki de bir daha asla sahip olamayacağım şeyler bunlar, ama nehir nihayet sakinleşene kadar, yağmur dinene kadar onları hayal ediyorum.

Sonunda Kira'ya baktım. Sürekli yağan yağmur ve tekneye sıçrayan sular olmadan, şimdi onu görebiliyorum.

Kırmızı, ayaklarının altında biriken su birikintisi.

"Neden bize söylemedin?" diye sordum, öne doğru koşarak kanamanın olduğu yeri aramaya koyuldum.

Bacakları. Bir tanesi bir kaya tarafından parçalanmıştı.

Pantolonundan yırtılmış bir kumaş parçası alıp, olabildiğince sıkıca etrafına sarıyorum. Göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde bana bakıyor.

Kapanıyorlar.

“Hayır,” diyorum ellerini sıkıca tutarak. Elleri buz gibi. “Uyanık kal.”

Şafak sökmek üzere. Yakında hedefimize ulaşacağız. Yaralarını daha iyi sarabileceğim. Ona yardım bulabiliriz. Ama uyanık kalması gerekiyor.

Gözleri tekrar kapanıyor. Parmaklarını çimdikliyorum.

“Söyle bana—bana bir şey söyle,” diye yalvardım. Kız kardeşim ölürken de ona aynı sözleri söylemiştim.

Kira sessizleşiyor. Ben de daha sertçe çimdikliyorum.

"Bana kız kardeşinden bahset," diyorum.

Bunun üzerine gülümsüyor. "O—" Sesi yavaş yavaş kayboluyor.

"O ne?"

"Çok kötü bir yalancı," diyor güçsüz bir sesle. "Herkes onu kart oyunlarında hep yeniyor."

Başımı salladım. "Başka ne?"

Sessizlik. Bir kaya tekneyi sarsıyor.

Sesim yükseldi. " *Başka ne?* "

Titreyen bir nefes aldı. “O… yalan söylemekten nefret eder ama benim için yalan söyler. Yeterince yemek yediğini söylerken yalan söyler. Komşulara arka bahçelerinden odunların kaybolduğu konusunda yalan söyler.” Yutkundu. “O—bir gardiyanın önünde yalan söyledi ve yiyecek çalmakla suçlandığımda beni hapse girmekten kurtardı.”

Gözleri yeniden açıldığında parıldıyor ve gözlerime kenetleniyor. Bakışlarımı ondan ayırmıyorum, parmaklarını daha sıkı kavrıyorum ve o da karşılık veriyor.

“Henüz on iki yaşında ama *çok zeki* . Eskiden eski bir evin kalıntılarından kitaplarını çalardım. Ev neredeyse tamamen yağmalanmıştı ama tabii ki kimse kitaplarla ilgilenmiyordu. Her hırsızlığa çıktığımda bir

kitap getirirdim. O da en lezzetli yemeklerle beni beklerdi. Bir şekilde tuzsuz patatesi lezzetli hale getiriyordu. Bunu açıklayamam.” İç çekişi tüm vücudunu sarstı. “Patates çorbası için her şeyimi verirdim. İçine bir çeşit biber koyuyor.”

"Çorbayı sana vereceğim," dedim, ellerini kendi ellerimin arasına alarak ona biraz sıcaklık vermeye çalıştım. "Ona ne oldu?"

Kira kaşlarını çattı. “Annem, baldıran otuna bağımlıydı. Hamileyken bile kullanmayı bırakmadı... ve kız kardeşim zayıf doğdu. Narin. Annem onu kasabanın dışındaki bir ormanın yanına terk etti, kurtların onu yakalamasını umarak. Ben gizlice dışarı çıktım ve onu geri getirdim. Süt çalmaya başladım ve her gün onu besledim. Parmağımı şöyle sıktı.” Elini işaret parmağımın etrafına sardı. “Ve o gözler... bana sanki dünyadaki tek insanmışım gibi baktı. Ve öyleydim... onun için. Hala da öyleyim.”

Başını salladı. “Uyuşturucu kısa süre sonra annemi öldürdü ve biz de orada, yapayalnız kaldık. Annem hep güçsüzdü. Evden çıkamıyordu ama zeki ve becerikliydi, para kazanmak için dokumacılığa başladı. Bunun ve hırsızlığın arasında bir hayat kurduk. Ama sonra... annemin yaşadığı belirtilerin aynısını yaşamaya başladı. Nefes darlığı. Kontrol edilemeyen titreme. Hırsızlıktan kazandığım her şeyi biriktirip evimize bir sağlık görevlisi getirmek için para topladım ama doktor, annemin kurtarılamayacak durumda olduğunu söyledi. Akciğerleri çok küçük. Yakında bir gün boğularak ölecek. Tek umut—”

"Bu sihir," diye tamamlıyorum.

Başını salladı. “Questral'ın yaklaştığını biliyordum. Bir tüccara, onu kabul etmeleri karşılığında kazancımın bir kısmını vereceğime söz vermiştim. Kabul ettiler. Ona son güne kadar söylemedim ve sen—nasıl bağırdığını duymalıydın. Kendi ölümüne katlanabileceğini ama benimkine katlanamayacağını nasıl söylediğini...”

Bana bakıyor. Gözleri donuk ve kederli.

"Ölmeyeceksin," dedim elini daha sıkı kavrayarak. "Onun adını söyle."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Anason. Adı Anason. Ona bu ismi verdim—annemin onu terk ettiği çiçeklerin adını verdim.” Güldü. “Bizim tarafımızda çok az çiçek var. Ama işte oradaydılar... bir öbek halinde... sanki onu tutuyorlarmış gibi.”

Boğazım düğümlenmiş bir halde başımı salladım. "Anason ilaç alacak. Anason iyileşecek. *Sen* de bunu atlatacaksın."

Bu sözleri söylemeye hakkım yok, ya da onun bu durumdan kurtulup *kurtulmaması* umurumda olmamalı . Ama umursuyorum. *Gerçekten umursuyorum.*

Bakışları benimkine kilitlendi. Onda bir şeyler değişti. Kararlılık kazandı. İçimdeki ateş ona da yayıldı, tıpkı birini ocağın sıcaklığına davet etmek gibi ve yüzünde kararlılığı gördüm. "Bunu atlatacağım," diye fısıldadı.

" *Bunu atlatacaksın* ," diye tekrarlıyorum.

Kanının büyük bir kısmını henüz kaybetmemiş birinin gücüyle elimi tutuyor. Teknemiz nehir kıyısına çarpıp durana kadar elimi bırakmıyor.

"Buradayız," diyor Zane usulca.

Güneş ufuktan yavaş yavaş yükseliyor. Kira hâlâ elimi sıkıca tutuyor.

Onu tekneden çıkarıyoruz ve Zane, yaralarının boyutunu görünce küfrediyor. Bacağı mahvolmuş. Dizi bükülüyor ve onu yakalıyoruz. Hepimiz birlikte bir adım atıyoruz. Acı içinde çığlık atıyor.

"Durun," diyor başını sallayarak, saçları hala arkaya toplanmış. "İkiniz de... biliyorsunuz , " diye hıçkırarak söylüyor. "Biliyorsunuz ki asla başaramayacağım. İkinizi de tehlikeye atacağım ve... ve bu boşuna olacak."

“Sizi burada bırakmayacağım,” dedim kararlı bir sesle. Kız kardeşimi kurtaramadım ama onun kız kardeşini kurtaracağım. “Sonuna birlikte ulaşacağız.”

Zane bana doğru baktı. Hiçbir şey söylemedi ama yüzünden anlayabiliyordum.

Bacağına bakıyorum. Yaraları iyileştirsek bile, tek başına yürüyemez, koşmayı ise hiç başaramaz.

"Aris," diyor sesi alçak ve ciddi bir tonda.

“Hayır.” Ablamın beni terk etmemi, kendimi kurtarmamı söylediğini hatırlıyorum. Gözlerim bu anıyla yanıyor. Gözlerimi kapatıyorum. “Bunu atlatacaksın. *Atlatacaksın* .”

“ *Aris* ,” diye tekrarlıyor ve sanki kız kardeşim konuşuyormuş gibi geliyor. “Bir anlaşma yapmıştık. Hatırlıyor musun?”

Önce arayış gelmeli.

Gözlerimi açıyorum. Elimi sıkıca tutuyor. "Beni tekneye bindir. Xara'ya geri dönecek. Kapılara geri dönmeme yardım edecek, biliyorum."

“Ama kız kardeşin—”

“Başka bir anlaşma yapacaksın,” diyor sesi kararlı bir şekilde. Yeşil gözleri alev alev yanıyor, gözlerime dikiliyor. “Bana söz vereceksin… eğer

geri dönersen… kız kardeşime sihir getireceksin.”

Bu adil bir istek değil. Onu daha birkaç gündür tanıyorum. Geri dönmeyi bile düşünmüyorum. Ama bir şekilde dönersem...

"Söz veriyorum," diyorum, gerçekten de öyle demek istiyorum.

Zane ve ben onu, sanki yeniden hareket ettirilme emrini bekliyormuş gibi orada duran tekneye götürdük. Onu içeri yatırdık. Sırtüstü yatarken bana baktı... ve ister istemez bir mezara bakıyormuş gibi hissettim.

Elimi tekrar tuttu. "Sana inanıyorum," dedi, gözlerinden yaşlar süzülürken. Diğer elinde ise kılıcının kabzasını tutuyordu. Mor mücevher parıldıyordu.

Tekne nehir kıyısından ayrılıyor, akıntıya karşı mücadele ediyor. Parmaklarımız birbirine değiyor. Ve bu bana kız kardeşimi kaybettiğim geceyi hatırlatıyor.

OceanofPDF.com

12

Kanlı ellerimi nehirde yıkadıktan sonra Zane'e sert bir şekilde, "Hadi gidelim," dedim. **Yanından** geçip gittim.

Onu gömüp unutmaya çalışıyorum. Her adımda unutmaya çalışıyorum, çünkü ağlamak yolculuğumu sadece yavaşlatır. Duygularım sadece dikkat dağıtıcı şeyler.

Önce arayış gelmeli.

Ağacı kilometrelerce uzaktan fark ediyoruz. Ormanın ortasından yükseliyor, gövdesi bir kuleden daha kalın ve daha yüksek.

Ama nefesimi kesen kısım bu değil. Hayır, beni asıl şaşırtan, tacının üzerinde o kadar hızlı süzülen uçan yaratıkların halkası ki, pulları ışık lekelerine dönüşüyor.

Onlardan herhangi biri bu görevi tamamlamamıza yardımcı olabilir.

Öncelikle onlara ulaşmamız gerekiyor.

"Bunu nasıl tırmanacağız?" diye sordum Zane'e, ağacın yüksekliğini görünce. "Hiç tırmanmadım... tırmanma konusunda pek tecrübem yok." Şimdiye kadar çıktığım en yüksek yer, tepedeki harabelerdi.

Bana doğru baktı. "Şanslısın ki, bu konuda bir iki şey biliyorum."

Dev Ağacın kökleri ormanın kenarından başlıyor. Onları bir harita gibi takip ediyoruz. Devasalar, meşenin altındaki kasaba büyüklüğündeki gölgeye kadar, devasa bir dikiş gibi toprağın içine ve dışına kıvrılıyorlar.

Yüzlerce metre yukarıya bakarken yutkunuyorum, burayı nasıl tırmanacağımı bir türlü bilemiyorum.

Her zorluk adım adım aşılır. Stellan böyle derdi. Benim sadece ilk adımı atmaya cesaret etmem gerekiyor.

Derin bir nefes alarak, " *Ne* ?" diye soruyorum—tam o sırada Zane beni sertçe kenara çekiyor, morartacak kadar sıkı bir şekilde tutuyor.

Tam durduğum yere bir ceset düştü.

Uzuvları bükülmüş. Kemikleri dallar gibi kırılmış. Parçalanmış çenesinden kan fışkırıyor. O, yarışmacılardan biri. Cadoc'un arkadaşlarından biri.

"Buradalar," diye fısıldıyorum. Canlıları yakalamaya çalışıyorlar. Başarısız oluyorlar.

Korku göğsüme çöker, ama öfke onu hızla bastırır.

Stellan'ı öldürdü. Kılıcını çaldı.

Yukarı bakıyorum. *O, yukarıda bir yerlerde.*

Kararı o anda veriyorum. Fırsat bulduğumda onu öldüreceğim.

“Bak,” diyor Zane ve işte o zaman tüm cesetleri görüyorum, yukarıdaki kanatlı yaratıklar grubunu yansıtan bir halka şeklinde yayılmışlar. Meydan okuyanlar. Yarım düzine kadar. Belli ki bu fikre sahip olan tek biz değildik. Ölümsüzler onlara ağaçtan mı bahsetmişti? Getirdikleri sayfalarda mı yazılıydı? Kırık kemiklerden ve kandan gözlerimi kaçırıyorum, Xara'nın uyarısı aklımdan geçiyor.

Bunun akıllıca bir plan olduğunu düşünmedi. Ama artık geri dönmek için çok geç kalmıştık.

Kök yığınının üzerine tırmanıp elimi kabuğuna bastırıyorum. Harabelerin taş sütunları kadar pürüzlü, kadim ama hâlâ canlı. Yukarı bakıyorum, yumuşak güneş ışınları arasından gözlerimi kısarak yukarıdaki kısa, kıvrımlı dalları inceliyorum. Yukarı doğru kalınlaşıp uzuyorlar, ta ki köprüler kadar sağlam olana kadar.

"Hazır mısın?" diye sordu Zane yanımda.

“Hiç de değil.” *Hadi bakalım.* En alttaki dala ulaşmaya çalışarak zıplıyorum. Parmaklarım ağacın kabuğuna bile değmiyor.

Kahretsin. Üzerine basabileceğim bir şey arıyorum.

Zane birkaç adım geri çekilir. Sonra koşar, zıplar ve baltasını dala saplar. Baltası yerinde kalır, o inlerken, kendini santim santim yukarı çekerken silahını tutunma noktası olarak kullanır.

Kenara geçtiğinde dönüp elini uzatıyor.

Artık geri dönüş yok.

Onun gibi koşup zıplıyorum, uzanıyorum—

Ve parmakları benimkileri kavradı.

Tüm vücudum aşağı doğru sarkarken, tıpkı Katliam sırasında olduğu gibi, acıyla inledim. Zane tekrar inledi, sonra beni yavaş yavaş yukarı çekti, ta ki yanına yığılana kadar.

"Bunu sürekli yapamayız," diye söylüyorum ona nefes nefese. Özellikle platformdan beri yaptığımız her şeyden sonra, bir bedenin dayanabileceği şeylerin de sınırları var.

Başını kaldırıp, "Neyse ki buna gerek kalmayacak," dedi.

Bakışlarını takip ediyorum ve içimde bir rahatlama hissi beliriyor. Ağacın kabuğuna oyulmuş merdivenler, gövdeyi devasa spiraller halinde sarıyor.

Bu rahatlama hissi hızla kaburgalarımın arkasında buğulanıyor. Basamakların hepsi yok. Eğimli yapıları nedeniyle aşağı inmek neredeyse imkansız. Yutkunuyorum. Canavar Ağacı'ndan inmenin sadece iki yolu var: bir yaratığın sırtında... ya da düşerek ölmek.

Zane bana öne doğru işaret etti.

İlk adımı ben atıyorum.

Tabii ki korkuluk yok. Dengemi kaybedersem düşerim. Kenardan aşağı bakmıyorum. Sadece her basamağa ve her hareketimde sırtıma çarpan bıçağımın ağırlığına odaklanıyorum.

Beni sahiplendi. Bende kurtarılmaya değer bir şey gördü. Umarım, suya dalışım sırasında bir yaratık da aynı şeyi görür.

Bir adım daha attım ve yanımdan bir çığlık duyuldu, şok içinde öne doğru sendeledim.

Dizlerim merdivenlere çarptı, bacaklarımda şiddetli bir ağrı yayıldı. Sese doğru döndüm, tam zamanında bir renk bulanıklığı gördüm. Ardından bir gürültü geldi.

Seçilmeyen bir diğer aday.

Kalp atışlarım hızlanmış bir halde doğrulup tırmanmaya devam ediyorum. Çığlıklar birkaç saatte bir duyuluyor. Bir daha bakmıyorum. Bakışlarımı bir sonraki basamağa dikiyorum ve elimi ağaç gövdesine dayayarak ağırlığımın bir kısmını ona veriyorum.

Sıcaklık arttıkça sırtımdan sel gibi terler akıyor, sonra yavaş yavaş kayboluyor. En azından yağmur bu basamaklara ulaşmadı. Saatler önce kayıp düşerdim. Eskimiş botlarım tutunmayı başarıyor. Midem gurulduyor ama umursamıyorum. Boğazım kuru ama buna alışkınım.

Ben sadece tırmanmaya devam ediyorum.

Yukarıdan kanatlı yaratıkların çıkardığı melodik çığlıklar giderek yükseliyor ve işte o zaman yaklaştığımızı anlıyorum. Birkaç adım daha attıktan sonra nihayet mola veriyorum, avucumu ağaç kabuğuna dayayıp ağır ağır nefes alıyorum.

Kahretsin. Dün neredeyse ölümden döndüğüm olaydan sonra merdivenlerden zaten nefret ediyordum... Şimdi daha da çok nefret ediyorum. Baldırlarım yanıyor. Ciğerlerim büzülüyor gibi hissediyorum. Yanıma bakıyorum ve kalın, daha yüksek dallara ulaştığımızı görüyorum. *Sonunda.*

Omuzumun üzerinden bir bakış attım. Zane dizlerine yaslanmış, başını sallıyordu. Bakışları bir anlığına gözlerime kaydı. "Merdivenler berbat, değil mi?"

"Gerçekten de öyleler," diyorum ve o da hafifçe gülümsüyor.

Neredeyse karşılık olarak gülümsüyordum.

Ama işte o zaman en yakın daldaki yapraklarda bir hareket görüyorum. Bir hışırtı, sonra...

Gözler. Bana doğru kırpışıyorlar.

"Tasarım-"

"Onları görüyorum."

Yavaşça, yaprakların gölgesinden bir yaratık öne doğru sürünüyor... ve omuzlarım eriyor. *Ah.* Sadece büyük, hüzünlü gözleri olan küçük, yuvarlak tüylü bir hayvan. Bize merakla bakıyor.

Çok tatlı. Arkamı dönüp, frene basıyorum. Bir adım daha atıyorum.

Ve kürk çemberi ağzı açık, jilet gibi keskin dişlerini göstererek üzerime atıldı.

Kahretsin. Son anda hareket ettim ve ağaç gövdesine çarptı. Aşağı kaydıktan sonra, kalın ahşaba tutunup çizgiler çizen pençelerini ortaya çıkardı. Bir anda bana doğru döndü ve hırladı.

"Gerçekten mi?" diye bağırdım. "Tırmanış yeterince zor değil miydi?"

Merdivenlerden hızla yukarı çıktım, Zane de hemen arkamdan geliyordu. Bir diğeri de atıldı, yüzümü kıl payı ıskaladı. Çenesi şakladı ve ben de sendeledim, sonra tekrar dengemi buldum.

İleride bir adım daha var. Dengesizce üzerinden atlıyorum, bir başka uçuşan diş setinden de kıl payı kurtuluyorum. Zane'i uyarmak için dönüyorum.

Ama o yaratıklara bakıyor. Adımını şaşırıyor, dengesini kaybediyor—

Ve kenardan aşağı düşüyor.

HAYIR.

İleri atılıyorum.

Ve elini yakaladım. Beni de neredeyse kendisiyle birlikte kenardan aşağı çekecekti, ama kılıcımı merdivenlere saplayıp kendimizi sabitlemeyi başardım.

"Bırakma," diyor Zane, gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

"Bunu planlamamıştım," diye dişlerimin arasından söylüyorum. Omzum acıdan kıvranıyor. Kolumun yerinden çıkma riski var.

Ardından yaratıklardan biri dallardan atlayıp Zane'in omzunu ısırdı, dişleri kasların arasından geçti.

Acı dolu çığlığı ağaçta yankılandı. Parmakları kaydı—

Ellerimi daha sıkı kavradım. Geriye yaslandım, yaratığı üzerinden tekmeledim ve çekip dururken çenemi sıktım. Çok ağır. Özellikle de silahıyla birlikte.

“Bunu bırakmalısın,” diyorum, bir elimle kılıcımı tutarak ağaçta sabit kalırken, diğer eliyle de onun elini sıkıca kavrayarak.

Ne demek istediğimi anlıyor. Başını sallıyor. "Ben... ben yapamam."

"Seni bırakmak zorunda kalmak istemiyorum," diyorum, sesim titrek bir fısıltı gibi.

" *Seni bırakacağım" demeyeceğim* . Ama o biliyor. *Biliyor.*

Bir anlaşma yaptık.

Zane'in gözleri sertleşti. Umarım baltasını tutunmak için kullanmaya kalkışmaz, çünkü bunu yaparsa ayaklarımın altındaki tüm basamak çöker. Arkasına uzandı... ve baltayı bıraktı. Düştü, sonra da gürültüyle yere çarptı. Ama çok uzağa değil. İkimiz de baltanın aşağıdaki dallardan birine saplandığını duyduk.

Kaybolmuş değil. Tamamen değil. Ama aşağı inmek kendi başına bir ölüm fermanı olurdu.

Onu ek ağırlık olmadan yukarı çekiyorum, sonra nefes nefese basamaklara yığılıyorum. Yaratıklar çığlık atıyor. Hâlâ dallardan yükseliyorlar, tam üzerimize doğru.

Zane arkasını döner. "Baltam..."

"Hadi gel," diyerek onu ileriye doğru teşvik ettim.

Peşimden geliyor. Neyse ki, peşimizden geliyor. Her basamağı nefes nefese koşarak çıkıyoruz, sonunda yaratıklar kovalamayı bırakıyor. Durmuyoruz. Dalların seyrekleştiği ve yüzeye çıktığımızda güneş saç derimi yakıncaya kadar.

Zirveye ulaştık. Başardık. Ağacın tepesi, kalın yaprakları ve dallarıyla, ayaklarımızın altında sağlam bir şekilde duruyor, tıpkı yer gibi. Birkaç temkinli adım atıyorum.

Gök gürültüsü kadar yüksek bir çığlık havayı yırtıp geçti. Yukarı baktım ve çenem düştü.

Yaratıklar halkası, hayvanların tek bir yolu izleyerek birbirine karışmasıyla büyüleyici bir renk cümbüşü oluşturuyor. *Ejderhalar.* Yaratıkların çoğu, her renkten ejderha. Bazıları yanardöner, pulları güneş altında parıldıyor. Diğerleri dikenli. Bazılarının kanatları vitray parçalarına benziyor. Boyutları bir tepe kadar büyükten bir araba kadar küçüğe kadar değişiyor.

Bu yaratıkların bazıları aslında ejderha değil. Bazıları devasa gagalı kuşlar.

“Helmhawks,” diye fısıldadı Zane, dizlerinin üzerine çökerken. “İşte buraya gittiler.” Gözleri parladı. “Yüz yıl önce… Questral sırasında. O zaman ayrıldılar. Bilmeliydim…”

Elimi omzuna koydum. *Başardık. Buraya geldik.*

Ama yalnız değiliz.

Bir grup meydan okuyucu, ağaç tepesinin kenarında, yeşilliklerin sınırında bekliyor. İçgüdüsel olarak kılıcıma uzanıyorum—ama Cadoc ve arkadaşları aralarında değiller.

Yaratıklar mı yakaladılar? Düştüler mi? Tırmanırken diğer cesetlere bakmadım.

Yavaşça kenara yaklaşıyoruz, diğerlerinden sağlıklı bir mesafeyi koruyarak.

"Cesaretini topla," diyor yarışmacılardan biri. Uzun boylu, esmer tenli ve çeşitli değerli metallerden yapılmış hançerlerle dolu bir kemer takıyor. Sırtına gümüş bir kılıç bağlamış, bronz tenli ve kahverengi saçlı bir adama sesleniyor. "Sana inanıyorum."

Alınları birbirine değiyor ve birbirlerinin gözlerine bakarak, binlerce dağınık anın içinde öğrenilmiş olduğunu hayal ettiğim, sözsüz bir dilde konuşuyorlar. Sonunda başını sallıyor. Doğruluyor.

Geriye bakmadan ağacın tepesinden aşağı atladı.

Olanları izlemek için hızla kenara koştum. Diğer yarışmacılar bana neredeyse hiç bakmadılar. Adam düştü, düştü—

Bok.

Yanımda duran kadın dizlerinin üzerine çökerken kalbim boğazıma geldi. Dudaklarından boğuk bir çığlık yükseldi. Elleri altımızdaki kalın yaprakları sıkıca kavradı.

Ama sonra yukarıdaki halkadan kanatlı bir yaratık şimşek hızıyla aşağı süzülüp onu yakaladı. Kadın ayağa fırladı. Sevinç gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Adam dikenli bir ejderhanın sırtında belirir. Kadına gülümser ve grup alkışlarla coşar. Gülümsemesi zafer dolu. Kılıcını kınından çıkarır ve kutlama amacıyla gökyüzüne doğru kaldırır.

Ardından, bir ok göğsüne saplanınca öne doğru irkildi. Şok olmuş gibi yavaşça aşağı baktı. Çığlıklar sustu.

Vücudu öne doğru yığıldı. Yaratığın üzerinden kayıp düştü.

Bu sefer ejderha onu kurtarmıyor. Kadının çığlığı duyularımı alt üst ediyor.

Yere düşer ve Cadoc'un arkadaşlarından biri alt dallardan yüzeye çıkar. Ejderhanın sırtına atlar ve uçup gider.

Kanım donuyor.

Cadoc ve arkadaşları eskiden zıplayarak yaratık elde edemiyorlardı. Şimdi ise bağ kurmuş olanları öldürerek *elde* ediyorlar . Tıpkı kılıç çalmak gibi.

Zane'e bakıyorum, kadının ağlaması dünyayı yutuyor. Ölümle burun buruna gelmesek bile... Cadoc'un okçuları bizi öldürecek.

Okun geldiği yöne doğru aşağıya baktı. Sadece birkaç dal aşağıda. Sonra tekrar bana baktı. "Git. Okçuyla ben ilgilenirim."

Kaşlarımı çattım. "Bekle—"

Hayır, yapmadı. Merdivenlere doğru hızla geri döndü ve ben de peşinden koştum. Bileğinden yakaladım. "Zane. Tek başına gidemezsin. Seni öldürürler."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir ifade var. "İşten atılıyorum."

Hareket etmeye çalışıyor ama ben bir kez daha çekiyorum. "Bize bu görevi yapmamız için verdiğiniz sebep," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Tek sebep bu değildi, değil mi?"

Önemli olmamalıydı. Ama nedense önemli.

Bronzlaşmış yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. Koyu kaşları kalktı. Bir an bana baktıktan sonra, "Hayır . Öyle değildi," dedi . Sonra elimden sıyrıldı. Bir an sonra, yaprakların altında tekrar kayboldu.

Bekliyorum. Geri dönmesini bekliyorum. Okçuya ulaşabildiğine dair bir işaret bekliyorum. Başka kimse atlamıyor, bu yüzden emin olamıyorum. Hepsi sadece yas tutuyor.

Zane'in bir silahı yok, en azından baltasını geri alana kadar. Cadoc ve arkadaşları ona ilk ulaşanlar mı oldu acaba?

Güneş artık tepede değil. Hızla batıyor. Acaba burada gece iblislerinden güvende olur muyuz? Belki Cadoc'un arkadaşlarını burada bekleyebiliriz.

Ben sadece oturmaya devam ediyorum.

Altımdaki yer titremeye başlayana kadar bekliyorum. Ayağa kalkıp, hareket eden dallardan uzaklaşarak birkaç adım geri çekiliyorum.

Tam da devasa bir şey ağacın tepesinden fırlayıp çıkmadan önce. Beni görünce gözleri parıldıyor. Kılıcımı görünce.

Pagnus Ender.

Kahretsin.

Ben ayağa kalktığımda, o çoktan birkaç metre yol kat etmişti. Yeni bir kılıcı vardı ve benden daha uzundu. Kılıcı kınından çıkardığında, açık havada yankılanan bir tını duyuldu.

Kahretsin!

O, bıçağı aşağı doğru savurdu ve ben yana doğru yuvarlandım, neredeyse ikiye bölünecektim. Aşağıdaki dallar temas anında çatladı. Nefesim kesildi.

Düşünmeye vakit yok, sadece hareket et. Kılıcımı iki elimle kınından çıkarıp ileri atıldım. Pagnus, bacağına sapladığımda kükredi; metal iki kat zırhı delip kemiğin içine kadar girdi.

Dizlerinin üzerine çöker.

Cadoc ve arkadaşları ortaya çıktığı anda arkamı döndüm. Gözlerim umutsuzca iki okçuyu da aradı, ama sadece birini bulabildim. Diğeri onlarla birlikte değildi.

Zane onu mu öldürdü? Yoksa o mu Zane'i öldürdü?

Kollarım zorlanarak, kılıcımı Pagnus'un kemiğinden zorla çıkardım. Bir adım geri çekildim. Bir adım daha. Okçu okunu bana doğrulttu. Dizlerinin üzerinde duran Pagnus'un yanından, onu siper olarak kullanarak, hızla geçtim. Ok zırhına saplanınca kükredi.

O beni yere sermeden önce ayağa fırlıyorum. Oklar kulaklarımın yanından geçiyor. Beni kıl payı ıskalıyor. Uçurumun kenarına ulaşana kadar koşuyorum. Ve sonra gidecek başka yerim kalmıyor.

Cadoc öne doğru adım atarak, "Hiç şansın olmadığını bilmelisin," dedi ve arkadaşının elinden yayı ve oku kaptı.

Kılıcımı istiyor. Beni öldürecek kişi *o* olmalı.

Tıpkı Stellan'ı öldürdüğü gibi.

Bir adım daha. "Sana bir fırsat daha vereceğim. Diz çök ve benden merhamet dile, belki de sana merhamet gösteririm. Eğer kılıcını bana teslim edersen... belki de seni *yanımda tutarım* ."

Onun yönüne tükürdüm.

İçini çekti. "Pekala." Bir anda yayı kaldırdı. Oku yerine yerleştirdi. Yayı gerdi. Ok fırlatılırken bir tınlama sesi duyuldu, tam kalbime doğru geliyordu.

Arkamı dönüp atladığımda gördüğüm son şey bu.

OceanofPDF.com

13

Beni kurtarmaya hiçbir canlı gelmeyecek .

Adam sıçradığında, ejderha anında sürüsünden ayrıldı. Düşerken hiçbir şey duymadım, sadece uluyan rüzgarı.

Gözlerimi yakıyor, burun deliklerimi kavuruyor, yanaklarıma vuruyor, sanki çok aptal olduğum için bir ceza gibi.

Kılıç konusunda şanslıydım. Hiçbir yaratık beni sahiplenmek istemiyor. Neden istesinler ki? Niyetlerim saf değil. Onurlu değiller.

Göğsümdeki kalbim, saf intikam ve pişmanlıktan oluşan bir kül yığını. Bu toprakları yok etmeye niyetliyim. Gökyüzüne tırmanmaya, tanrıları bulutlarından aşağı çekmeye ve dünyayı kanlarıyla boyamaya niyetliyim.

Çok yaklaştım, sanırım. Çok yaklaştım.

Ama yakın olmak asla yeterli değildir.

Yerin üzerime doğru hızla yaklaşmasıyla kulaklarımı uğultu dolduruyor. Ağacın bu tarafı taş. Işıltılı damarları olan saf taş. Mezarım olmayacak olsaydı neredeyse güzel olurdu.

Gözlerimi kapatıyorum ve karanlık her şeyi yutmadan hemen önce kayanın parçalanma sesini duyuyorum.

ÖLÜM UÇMAK GİBİ HİSSETTİRİYOR .

Bir rüzgâr beni taşıyor ve neredeyse huzurlu, neredeyse güzel. Ta ki acı, bir koçbaşı gibi üzerime çökene kadar.

“Artık acı çekmemem gerekiyor,” diye hırıltılı bir sesle konuştum, kendi sesime şaşırarak. Gözlerim açıldı ve bir şekilde hâlâ hayatta olduğumu fark

ettim. Yıldızlar bana göz kırpıyordu, karanlık bir yorganın içine işlenmiş elmaslar gibi. Ay ise sadece bir tırnak hilaliydi.

Gökyüzündeyim.

Uçuyorum.

Elimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Hissin tekrar parmaklarıma ulaşması birkaç saniye sürüyor ve sonra—

Pullar. Altımda. Döndüm, sadece parçalanmış gümüş bir kanat gördüm.

Bir ejderha. Bir ejderhanın üzerindeyim.

Beni kurtardı.

Birkaç denemeden sonra ayağa kalkabiliyorum ve ardından şiddetli bir rüzgarla tekrar yere savruluyorum. Omurgam pullara çarpıyor, nefesim kesiliyor. Boğularak, dikkatlice sırtıma tutunarak dönüyorum, ta ki yüzüstü yatana kadar.

Anılarımı gözden geçirip, bu durumu anlamlandırmaya çalışıyorum. Yukarıdaki ejderhalardan hiçbiri beni sahiplenmedi, bundan eminim. Yerin çatladığını hatırlıyorum...

Bunu ben yapmış olamazdım. Paramparça olurdum. Ejderha aşağıda olmalıydı. Tıpkı kılıç gibi, beni karşılamak için yükselmiş olmalı.

Hayatımı kurtaran birine şikayet etmek istemiyorum elbette... ama neden?

Sanki uyandığımı hissetmiş gibi, ejderha alçalmaya başladı ve terli ellerim tekrar tutunacak yer aradı. *Kahretsin.* Ejderha bir tarlaya doğru hızla alçalırken dişlerimi sıktım. Ejderha yumuşak bir şekilde indi, ama vücudum sırtına çarptı, sonra kaydı. Zar zor üzerinde kalmayı başardım.

Ay hâlâ görünüyor. Hava karanlık.

Güneşin ufuktan yeni yeni yükselmeye başladığını görmeden hemen önce göğsüm panikle sıkıştı. Ejderha bütün gece uçtu. Saatlerce. *Benim* için .

Altımda yüksek sesle iç çekiyor, sanki yolculuk ona bir şeye mal olmuş gibi. Sonunda ayağa kalkıyorum, kemiklerimdeki acıyla irkiliyorum, neyse ki hiçbir kemiğimi kırmadığım için minnettarım. Sonra bacağından aşağı kayıyorum ve hemen popomun üzerine düşüyorum.

Ejderha bana bakıyor.

Büyük gümüş gözleri ve ay ışığı mozaiği gibi pulları var. Başını süsleyen dikenlerden oluşan bir taç, boynuna doğru uzanıyor ve parıldayan spiral boynuzların arasında devam ediyor.

"Sen... sen beni kurtardın," diyorum yerden, aptal gibi.

Sanki korkunç bir dayatma olmuş gibi, burun deliklerinden ağır ağır nefes alıyor.

Yavaşça ayağa kalktım, ejderhayı yakından inceliyordum; zar zor taşıdığım kılıcıma uzanmadan önce bile beni binlerce şekilde öldürebileceğinin farkındaydım. Ama beni kurtarmayı ve bunca yolu uçmayı planlasaydı, beni öldürmeyi düşünmezdi... değil mi?

Kafası benim vücudumdan daha büyük, vücudu da bir evden daha büyük ama en büyük ejderha değil. Canavar Ağacı'nın üzerindeki gökyüzünde daha büyükleri vardı. Yine de, nispeten küçük boyutuna rağmen, tıpkı kılıcım gibi etrafında bir enerji var.

En özel yanı ise rengi.

"Sen de benim gibi gümüşsün," diyorum yakamı aşağı çekerek. Stellan ve ailem dışında daha önce kimseye göstermediğim şeyi ona gösteriyorum.

Ejderha başını benim seviyeme kadar eğdi. Geriye sendelemem gerekirdi ama bir adım daha yaklaştım. Elimi uzattım, yaratığın elimi bir anda yiyebileceğini ya da yakabileceğini biliyordum.

Bunun yerine, dokunuşuma boyun eğiyor.

Bir anda, kolumdan ayaklarıma doğru bir kıvılcım çaktı. Kılıcımla kurduğum bağlantıya benzer bir bağlantı. Alnından yıldız şeklinde bir ışık fışkırdı ve parıldayan bir yara izine dönüştü.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, şu anda kayaların üzerinde paramparça olmamamın sebebinin bu yaratık olduğu.

“Ölmeme izin vermediğiniz için teşekkür ederim,” diyorum. Ejderha burun deliklerinden hırıltılar çıkarıyor. Kanatlarını açıyor.

İpek gibi güzel gümüş rengi dokuma parçalanmış durumda.

Ejderhalardan birine hafifçe dokunuyorum ve ejderha uyarıcı bir ses çıkarıyor.

“Sana ne oldu?” diye soruyorum. Ejderha sadece bana bakıyor. Alnındaki yıldız tekrar parlıyor ve bir şekilde... bir şekilde, onun bir kız olduğunu anlıyorum.

"Bir adınız var mı?"

Ne beklediğimi bilmiyorum. Aslında hiçbir şey. Ve tam olarak da bunu alıyorum. Ama bu konuşmamı engellemiyor. Anlaşılan, işte bu kadar yalnızım.

“Ben Aris. Silverside'danım. Stormside'da, kapıların ötesinde. Tanrılara ulaşmak için bir görevdeyim.”

Bana sadece göz kırptı.

Ardından, sanki dinleniyormuş gibi yan tarafına dönüyor.

Doğru. Tabii ki yorgun. O uyurken, cebimden buruşuk haritayı çıkarıyorum. Harita açıldığında ancak Zane'i hatırlıyorum.

Zane. Silahını bulabildi mi? Helmhawk'lara ulaşabildi mi?

Şu an haritası yok.

Gözlerimi kapatıyorum, bir başka düşünce kalbimi ve zihnimi sıkıştırıyor.

Kira. Bir teknede uzaklara doğru süzülüyor. O da iyi olacak. Bunu kendime güvenle söylüyorum, sanki gerçekleşmesini dileyebilecekmişim gibi.

Şartlar bir anda değişir. Bu harita en büyük varlıklarımdan biri. Ejderham uyuyor ve onsuz hiçbir yere gidemeyeceğim. Dikkatlice oturuyorum, bacaklarından birine yaslanıyorum ve kaybetme ihtimaline karşı haritayı ezberlemeye karar veriyorum.

Tanrılara giden yol tehlikelidir. Birkaç sıradağ var. Çeşitli isimlere ve tonlara sahip ormanlar. Geniş tarlalar. Bataklıklar. Sayısız köy. Issız gibi görünen toprak parçaları. Ve işte yine orada, Yanan Şehir. Kaşlarımı çatıyorum. Acaba gerçekten yanıyor olabilir mi? Yoksa tıpkı kendi evim gibi yanıp kül mü oldu?

Kılıcımla toprağa her şeyi çiziyorum, her vuruşta kolum zorlanıyor. Her ismi ezberliyorum. Her tepeyi ve vadiyi. Sonra siliyorum. Hafızamdan tekrar çiziyorum. Çalışmamı kontrol ediyorum. Tekrar deniyorum. Sıkıcı hale gelene kadar tekrar tekrar.

Sonunda kendime muhteşem kılıcımı inceleme izni veriyorum.

Onu sahiplendiğimden beri geçen her an tehlikelerle doluydu. Ya da uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Şimdi... birkaç saniyem var, sadece ona hayran kalmak için.

Kabza, ince gümüş renginde ve o kadar küçük, o kadar hassas işlemelerle bezeli ki, detayları görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor. Topuz kısmı sivri bir noktaya kadar bilenmiş. Çapraz koruyucu iki kanat gibi dışarı doğru çıkıntı yapıyor. Aralarında bir elmas gizli. Parçanın tamamı neredeyse bir tacın ön kısmına benziyor.

"Usta işi," diye fısıldıyorum. Silah yapıyorum. Odaklanma yeteneğim ve metali titizlikle işleme şeklimle gurur duyuyorum. Zihnimi ve kederimi gerçekten sakinleştirebilen tek iş bu.

Yine de, yıllarım olsa bile, hatta ömürlerim olsa bile , asla böyle bir şey yapamazdım.

Bıçağın kendisi pırıl pırıl, başka bir dünyaya aitmiş gibi parlayan Yıldız Çeliği'nden yapılmış. Sanki bir milyon elmas ve yıldız eritilerek yapılmış gibi ışıldıyor.

"Neden ben?" diye soruyorum kendime ve asla cevap vermeyecek varlıklara ve şeylere bu soruları sorarak aklımı kaçırmış olmalıyım.

Bıçak parıldıyor. Ve gerçekten aklımı kaybediyor olmalıyım, çünkü neredeyse bir tepki gibi geliyor.

"Belki de seni yerden kaldırabilecek birini seçmeliydin," diye dişlerimin arasından söylüyorum, ayağa kalkıp iki kolumu da kullanarak onu kaldırırken. Her santim yukarı çıkmak kendi başına bir mücadele gibi geliyor. Kanımda panik olmadan, onu belime kadar bile kaldırmak imkansız gibi görünüyor.

Öğrenmem gerekiyor. Bu kılıç, bu işin sonuna ulaşmama yardımcı olacak... ama ancak onu kullanmayı öğrenirsem.

Ejderha, Stellan'ın bana öğrettiği duruşu alırken beni izliyor. Gövdemi ve bacaklarımı kullanarak kendimi yere sabitleyerek kılıcımı tekrar kaldırıyorum. Biraz da olsa yardımcı oluyor. Ama bu kılıç, alıştığım her şeyden daha ağır.

Çenemi sıkıyorum. Sanki bir düşman varmış gibi davranıyorum. Havada bir bıçak gibi yukarı doğru savruluyorum ve ağırlık beni ileri doğru itiyor, sonunda da yere saplanıyorum.

Ejderhanın çıkardığı ses neredeyse kahkahaya benziyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Deniyorum," diyorum.

Sonra kılıcımı topraktan çıkarmak için toprağı çekiştirip durdum. *Tam* bir aptal gibi göründüğüme eminim. O kadar sert çektim ki sonunda geriye doğru sendeledim ve popomun üzerine düştüm.

Bu sefer ejderha gerçekten gülüyor, tenimde buhar gibi hissettiren bir hırıltı çıkarıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Kendimi sakinleştiriyorum.

Tekrar deneyin.

Ejderha, görünmez düşmanları paramparça ederken, iki kolumla da metal kılıcı tutmaya çalışırken beni izliyor. Tökezlediğim anlar sayamayacağım kadar çok. Düştüğüm anları sayamayacağım kadar çok. Ve tekrar tekrar ayağa kalkıyorum .

İleriye doğru hamle yapmayı, darbeleri engelleme taklidi yapmayı çalışıyordum ki, bir anda gümüş bana vurdu. Şaşkınlıkla sendeledim—ve ejderhanın kuyruğunu bana doğru fırlattığını gördüm.

Bir an için kalbimi korku sardı. Sanırım bu ejderha benim aşağılık halimden bıktı ve beni dikenleriyle delip geçmek üzere.

Ama hayır—sabırsız bir hırıltıyla görüyorum ki ejderha... bana eğitimde yardım ediyor.

Kuyruğu kılıcımla hafifçe vurarak savaşıyor. Tüm vücudumdan daha kalın, ama tıpkı bir silah gibi çarpışıyor. Bir silah kadar hızlı hareket ediyor.

Bir rakibe sahip olmak, antrenman yapabileceğim birinin olması... yardımcı oluyor. Enerjimi bulmama, gücümü bulmama yardımcı oluyor.

Kollarım titriyor. Kılıcı yeterince yukarı kaldıramıyorum ama ejderha bana rahat vermiyor. Bana hiç acımıyor. Tekrar tekrar vuruyor ve kuyruğunun gazabından kaçmak için kılıcı olabildiğince yukarı çekmek zorunda kalıyorum.

Kendimi hazırlıyorum ve savaşıyorum. Güçlüyüm. Tıpkı birçok imkansız şeyi başardığım gibi, bu kılıcı da ustaca kullanabilirim. Adım adım. Saat saat.

Kılıcım elimden kayana kadar düello yaptık. Ejderhanın kuyruğu tam önümde durdu. Beni süzdü ve onaylarcasına homurdandı.

Yorgunluktan yere yığılıyorum.

Ejderha iç çekerek etrafıma kıvrıldı.

" Ne yiyorsun ?" diye sordum ejderhaya saatler sonra, tekrar hareket edebilecek gibi hissettiğimde.

Bu soru üzerine ayağa kalktı ve ben bir anda sırt üstü yere serildim. Çalınan nefesimi toparlayamadan havaya fırladı.

“Öylece yapamazsın—” Öksürerek kekeledim. “ *Öylece yapamazsın—* ”

Omuzunun üzerinden bana bakıyor, sanki " *Ben bir ejderhayım. İstediğim her şeyi yapabilirim."* der gibi.

O kendini beğenmiş bakış beni susturuyor. Pullarını kavrayıp beni nereye götürebileceğine bakıyorum.

Burada hava çok soğuk. Boğulma korkusu olmadan buz gibi bir nehirde uçuyormuş gibi hissediyorum. Kenardan aşağıya bakıyorum ve nefes almayı unutuyorum.

Bu kadar yukarıda, arazi dokumacının yorganlarına benziyor; yamalar halinde kesilmiş. Korkmam gerektiği söylenen ormanlar sadece yeşil şeritler. Tırmanması günler sürecek dağlar ise toprağa saplanmış hançerler gibi.

Stellan bana kimseye güvenmemeyi öğretti. Ama burada yapabileceğim tek şey güvenmek. Eğer bu ejderha yana kayarsa, ölürüm. Eğer *beni* yiyecek olarak seçerse , yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu beni korkutmuyor. Hayır. Çünkü o beni kurtardı. Ona güveniyorum ve bu da artık sadece kendime güvenmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Birisi yol gösteriyor. Birisi beni koruyor.

Uçak inişe geçmeden önce bir saatten az bir süre uçtuk. Bu sefer daha iyi tutundum ve iniş sırasında kalçamda sadece hafif bir morluk oluştu.

Dağın eteğinde, küçük bir tarlanın ortasındayız, önümizde parıldayan gri bir kaya yüzü var.

Etrafıma şaşkınlıkla bakıyorum. Burası... bomboş. Etrafta dolaşan hiçbir yaratık yok. Hiçbir şey duyamıyorum. Ejderhamdan inip ayaklarımın üzerine kalkıyorum, sonra duruyorum. Dinle.

Hiç bir şey.

"Ne-"

Ejderha gümüş bir parıltıyla dönüyor. Dikenli kuyruğunun gürleyen bir savuruşuyla taş düşmeye başlıyor ve ardı ardına parıldayan kırmızı mücevher kümeleri ortaya çıkıyor. Yakut mu? Ağzım kuruyor. Sanki bu bir tür illüzyonmuş gibi hızla göz kırparak yavaşça ilerliyorum. Paha biçilmez. Bu mücevherler Stormside'ın dörtte birini doyurmaya yetecek kadar değerli olmalı.

Ejderham boynunu aşağı indiriyor—

Ve taşları dişleriyle ezerek toz haline getirir.

Duvarın yavaş yavaş tekrar griye dönmesini, tamamen soyulmasını şaşkınlıkla izliyorum. Ancak o zaman ejderham yorgun bir şekilde, doyuma ulaşmış olarak arkasına yaslanıyor.

"Sen... değerli taşlar mı yiyorsun?" diye soruyorum inanmazlıkla. "Çok pahalı bir yaratık olacaksın, değil mi?" Sanki *"Bana bak. Daha azını mı bekliyordun?* " der gibi homurdanıyor . Kaşlarımı çatıyorum. "Beslenmen. Yeraltında kalmanın sebebi bu muydu? Bütün ejderhalar değerli taşlar mı yer?"

Elbette cevap vermiyor.

İçimden bir ah çektim. "Tuhaf bir yaratık," dedim. Yanıma sokuluş şeklinden, bunu bir iltifat olarak algıladığını anladım.

Ejderhanın aksine, ben yakut yemem. Karnımın guruldaması uzun sürmez. Birkaç dakika sonra ejderham bu sesten sıkılmış gibi görünür. İçini

çeker, sonra boynunu aşağı indirir. " *Gel* ," der gibi bir hareket. Sonra tekrar yola koyuluruz.

Günlüğün yazarının bu yolculuk için bir yaratığın neden bu kadar önemli olduğunu söylediğini şimdi anlıyorum. Ejderham bu toprakları bir haritadan çok daha iyi biliyor. Onunla birlikte, muhtemelen haritaya hiç ihtiyacım olmayacak. Çok geçmeden, bir ormanın ortasına iniyor.

Kırmızı her yerde, tıpkı yakutlar gibi. Ama değerli taşlar yerine... bunlar meyveler. Ejderhamdan inip avuç dolusu meyveyi açgözlülükle kapıyorum, bir an koklayıp sonra ağzıma tıkıyorum ve ejderham gibi hızla yiyorum. Gözlerimi kapatıp inliyorum. *Baldan daha tatlı. Şimdiye kadar tattığım her şeyden daha tatlı.*

Karnım ağrıdan kıvranana kadar yiyorum, sonra da kalanını sonraya saklamak için topluyorum. "Teşekkür ederim," diyerek ejderhaya da biraz ikram ediyorum.

Kadın homurdanarak, " *Meyve gibi sıradan bir şey yemem," dedi.*

Pekala, o zaman. Bana daha çok kaldı.

Güneş batmak üzere.

Ejderham gökyüzüne doğru havalanıyor ve ben de pullarını sıkıca kavrıyorum. Pembe ve turuncu tonların arasından süzülerek, gün batımında uçuyoruz. Gözlerim yaşlarla doluyor. Yalnız değilim. Artık değilim. O bana bakacak.

Birbirimize sahip çıkacağız.

Göğsüm onun sırtına tam yaslanmış durumda. Kalp atışlarını derinlerde bir yerlerden duyabiliyorum. Benimkiyle senkronize.

"Teşekkür ederim," diyorum, çünkü daha önce bunu söyleyip söylemediğimden emin değilim. "Bana ikinci bir şans verdiğiniz için."

Göğsü altımda gümbür gümbür iniyor, bir karşılık veriyor.

“Böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim,” diyorum ona, sözlerim rüzgarda kayboluyor. Son birkaç günde yaptığım imkansız şeyleri düşünürken acımasızca gülüyorum. “Aslında hiç cesur değildim. Çocukken neredeyse her gece anne babamın odasına koşardım. Evin tahtalarının her gıcırtısı beni korkuturdu. Ama sonra… kız kardeşim geldi ve onun için cesur olmam gerektiğini anladım. Bu yüzden *cesur* oldum. Denedim ve—”

Bazen denemek yeterli olmaz.

Ejderhanın beni duyup duymadığını merak ederek sessizliğe büründüm, ama sonra göğsü tekrar gürledi. Beni duyuyor. Dinliyor .

Ben de devam ediyorum. "Demek istediğim şu ki, dağ gibi bir ağaçtan atlayacağımı, kılıç kullanacağımı veya kesin ölüme doğru yarışacağımı hiç düşünmemiştim." Hafifçe gülümsüyorum. "Gün batımının içinden uçacağımı da hiç düşünmemiştim."

Elimi uzatıp pullarını okşadım.

Ve titreyerek geriye doğru sıçradı.

Çığlık atıyor ve bu ses sadece gökyüzünü delmekle kalmıyor, *içimi* de delip geçiyor . Vurulmuş muyum diye aşağı bakıyorum ama hayır. Sadece o.

Yan tarafına saplanmış bir ok var. Uzun, parıldayan bir metal ok. Yıldızlararası çelik. Pullarını delecek kadar güçlü.

Gökyüzünü bir kükreme sarsıyor.

Sonra dikenli bir gölge gibi devasa bir ejderha, batan güneşin geri kalanını kapatıyor. Benimkinden iki kat daha büyük. Çenesini kemikleri titreten bir çığlıkla açıyor, sonra da dalıyor ve elinde yay tutan binicisini ortaya çıkarıyor.

Cadoc.

Kemiklerimde öfke alevleri yükseliyor. Stellan'ı öldürdü. Şimdi de ejderhamı yaraladı.

Böyle bir yaratığı nasıl sahiplenebildi? Asıl binicisini mi öldürdü? Eğer ejderhalar kılıçlara benziyorsa, bu bağlantının her iki yönden de kabul edilmesi gerekir.

Bu da demek oluyor ki bu canavar Cadoc kadar kötü.

İçimdeki her şey onu öldürmek istiyor. Ama ejderhamın paniğini sanki kendi paniğimmiş gibi hissedebiliyorum. Bu savaştan sağ çıkamayacağız. Pullarını kavrıyorum. "Git," diyorum ve o şimşek gibi hızla aşağı iniyor, ama nafile.

Yaratık bir anda yanımızda beliriyor. Döndüğümde Cadoc'un sırıttığını görünce kulaklarımda rüzgarın uğultusu yankılanıyor.

“Önce kılıcını alacağım. Sonra da ejderhanı alacağım,” diye bağırıyor rüzgarın arasından. “Onu kendi ejderhama yem edeceğim.” Ejderhası başını çeviriyor. Canavarın karanlık pullarının arasından kırmızı yükseliyor. Turuncu. Tıpkı karnına yayılan bir gün batımı gibi. *Ateş.*

Tam üzerime doğru bir alev sütunu fırlamadan önce nefesim kesildi.

Ejderham son anda kanadını kaldırarak alevleri muhteşem bir kalkan gibi engelledi.

Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyorum; bu hamle ona pahalıya mal oldu. Ateşin bir kısmı kanatlarının kalın parçalarından geçerek onları alev alev yakıyor.

"Aşağı!" diye bağırdım. "Aşağı inin! Burada yukarıda kazanamayız."

O daha büyük ve daha hızlı. Belki daha aşağıda, ağaçların arasında, ondan kaçma şansımız olabilir.

İlk başta ejderhamın beni duymadığını ya da dinlemeyeceğini düşündüm. Sonra, Cadoc'un canavarı ağzını tekrar açıp alevler yükselirken, ejderha bir yıldız kayması gibi hızla ormana daldı.

Alevler gökyüzünü ikinci bir kanayan güneş gibi boyuyor. Ağaçların arasından dalıyoruz, dallar kırılıyor, etrafımızda toprak balonları uçuşuyor ve kemiklerimizi parçalayan bir gürültüyle yere iniyoruz.

Sonra orman sessizliğe bürünüyor.

Her yerim acıyor. Ama önemli değil. Ejderham yaralı. Kanatlarından çıkan ateş söndü ama yanmış et kokusunu alabiliyorum.

Ok oturduğum yere yakın bir yere saplanmış, ben de eğilip ucunu kırıyorum ve yavaşça çıkarıyorum. Kadın geriliyor. Okun isabet ettiği pul parçası artık yok.

Cadoc'u öldüreceğim. *Onu kesinlikle öldüreceğim.* Ama bugün değil.

Sırtından kayıp ona döndüm. Gözleri her yöne bakıyordu. Dikkatlice dinliyor, üstün işitme yeteneğiyle dikkatle takip ediyordu.

O hareketsiz kalıyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Yakındalar. Geliyorlar .

"Beni istiyor," diyorum.

Bana neredeyse uyarı verir gibi bakıyor, sanki ne söyleyeceğimi önceden tahmin edebiliyormuş gibi.

“Yaralısın. O ejderha seni paramparça edecek. Seni küle çevirecek.”

Burnundan buhar üflüyor. Ama gücü bu kadarla sınırlı. Ateşi yok. Hiç şansı yok.

Hemen üzerimizde, gökyüzünde bir çığlık yankılandı.

Buradalar.

Zaman yok. Öne eğiliyorum, alnımı onun alnına yaslıyorum ve o da izin veriyor. Benim yüzümden kaybettiğim tüm insanları düşünüyorum. Artık kimseyi kaybetmeyeceğim.

"Şimdi git. Senin binicisiz olduğunu görecek. Senin yerine beni kovalayacak. Ben iyiyim. *Git.* "

Bir santim bile kıpırdamıyor.

Devasa ejderha yakına indiğinde orman titriyor. " *Git* ," diyorum, sesim kelimeyi söylerken titriyor. "Seni bulacağım. Söz veriyorum. Ama şimdilik — *ikimiz* için de —git."

Bana öyle yoğun bir bakışla bakıyor ki, sanırım bunu asla unutmayacağım. Gümüş rengi gözler. Alnındaki yıldız parıldıyor.

Sonra gitti. Gökyüzüne doğru fırladı. Bağırışlar duydum. Gerildim, izledim.

Ama kimse onun peşinden koşmuyor.

Beni kovalayacaklar.

Koşuyorum.

Daha fazla hareketlilik var. Daha fazla yaratık yaklaşıyor. Onları gökyüzünde, ağaç tepelerinin arasından, kanat yığını halinde görüyorum.

Cadoc ve arkadaşları tüm yaratıkları sahiplendiler. Hepsi de benim silahımı ele geçirmeye kararlı.

Orman zemini, teker teker yere indikçe titriyor.

"Sonsuza kadar saklanamazsın," diye sesleniyor yakından bir ses. "Gece yaklaşıyor. Ve yerde mahsur kalacaksın."

Kahretsin.

Ejderhamı kurtarmaya çalışırken, bu tarafın en basit kuralını unuttum: Geceleyin dışarıda olmamak şartıyla.

Ufka doğru bir bakış atıyorum. Güneş küresi tamamen kaybolmuş, geriye sadece izi kalmış. Ve o bile giderek zayıflıyor.

Daha hızlı koşuyorum.

Aniden, bir alev sütunu ormanın içinden bir canavar gibi kükreyerek ilerledi ve yoluna çıkan her şeyi yaktı.

Bu ahmaklar beni tuzağa düşürmeye çalışacaklar. Bana ulaşmak için her şeyi yakıp yıkmaya çalışacaklar.

Eğer gün batımına kadar hayatta kalabilirsem, onlar da gökyüzüne doğru uçmak zorunda kalacaklar, değil mi? Ama o zaman ben hala burada, bu yanan ormanda olacağım. Bir planım olmadan.

Bir kükreme daha. Alevler yaklaşıyor, her yeri aydınlatıyor. Yanan ağaçların arasından koşuyorum, nefes nefese arkama bakıyorum.

Ve neredeyse kayalık bir uçurumun kenarına çarpıyordum. Yukarı baktım ve bir açıklık gördüm. Bir mağara mı? Gördüğüm tek şey saklanacak bir yer. Bir gözlem noktası. Gece iblisleri tırmanabilir mi? Burada güvende olacak mıyım?

Arkamda, ağaçlar sanki bir şey onları yırtıyormuş gibi hışırdıyor. Yaklaşıyorum.

Görünüşe göre seçimim benim yerime yapılmış.

Kayalık yüzeye tırmanırken tırnaklarımın altına toprak yapışıyor, ağaçların ayrılmaması ve beni burada, bu uçurumun kenarında savunmasız görmemeleri umuduyla omurgamdan aşağıya doğru bir korku eriyor.

Kılıç sırtımda ağır, beni aşağıya doğru çekiyor, ama çok geçmeden elimi havaya uzatıyorum—açılışı yakalıyorum.

Kendimi içeri sürükledim ve ayağa kalktım. Aşağıdaki ormana bakmak için döndüm ve kılıfımı öne doğru savurdum, elim kılıcın kabzasını kavradı, silahımı kınından çıkarmaya hazırdım.

Yutkunuyorum.

Ormanı bir labirent haline getirmişler. Çatırdayan ateşin uzun hatları yollarındaki her şeyi yakıyor. Duman, kızıl renge bürünmüş gökyüzüne doğru yükseliyor. Hatırladıkça kalbim gümbür gümbür atıyor. Her şey yanıyor. Tıpkı o gece olduğu gibi. *O gece.*

Yapraklar alev topu şeklinde düşüyor. Dalların kırılmasıyla orman zemini tutuşuyor.

Canlı ve güzel olan her şey gitti. *Yok oldu.*

Ormanda acımasız bir emir yankılanıyor: " *Onu bulun!* " Cadoc.

Bir adım geri çekilip mağaranın içine doğru ilerliyorum ve geriliyorum. Bir şekilde, ensemin arkasında karıncalanma hissi duyuyorum—bir farkındalık.

Yalnız değilim.

Titreyen ellerimle, kılıcımı yavaşça, santim santim kınından çıkarıp yüzümün önüne tutuyorum. Yansımasında, hemen arkamda yükselen bir gölge var. İnsan kılığındaki bir canavar.

Harlan Raker.

OceanofPDF.com

14

H'nin zırhı gümüş gibi parlıyor. Kendi kılıcı çekili değil, ama biliyorum ki saniyeler içinde çekebilir.

İçgüdüsel bir korku kemiklerimi sarıyor, her şeyim bana *kaçmamı söylüyor.* Nereye kaçacağım? Düşmanlarla çevriliyim.

Hangisi daha kötü acaba? Beni avlayan meydan okuyucular ve ejderhalarla dolu yanan bir orman mı... yoksa Harlan Raker mı?

Kesinlikle Harlan Raker.

Yine de bir santim bile kıpırdamıyorum. Sadece titreyen metal kılıcımdaki yansımasına bakıyorum.

"Git," diyor sadece, en sağlam çelikten oyulmuş gibi derin, boğuk bir sesle.

Bunu sanki *emir* veriyormuş gibi söylüyor .

Ama ben orada ölüyorum. Ve sanırım gerçekten de *aktif olarak ölümümü arıyorum*, ya da handa ne demiştiysa, çünkü kalan tüm cesaretimi toplayıp, kılıcım hâlâ çekili halde, ona doğru dönüyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir anlık sessizlik oluyor. Kendi nefesimi duyabiliyorum. Bu, hayatımda yaptığım en aptalca şey, ama kalbim çılgınca atsa da, göğsümdeki gerginliği hissedebilsem de, dimdik duruyorum.

Bir adım öne atıyor. Etrafında başka bir tür çekim gücü var, havayı yoğunlaştıran ve yaklaşan geceyi sessizleştiren bir kuvvet. Çenemi kaldırıyorum, en ufak bir korku belirtisi göstermeyi reddediyorum, ama yine de yutkunuyorum. Bu kadar yakın... Ne kadar daha büyük olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar daha güçlü olduğunu.

Harlan Raker. *Yok edici. Savaş sonlandırıcı. Kadim kılıç ustası.*

Birçok isimle tanınır ve bunların hepsi ölüm anlamına gelir.

Yüzünü göremiyorum ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, kılıç gibi keskin. "Ya kendi isteğinle gidersin, ya da benim isteğimle."

Onun dikkatini çeken yetişkin erkeklerin titrediğini hayal edebiliyorum. Anlaşılan altlarına işiyorlar. Ama ben buraya kadar geldim. Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir savaşçı, amacımı gerçekleştirmemde başarısız olmama neden olacak kişi olmayacak.

“O zaman sanırım sonunda beni öldürmek zorunda kalacaksın,” diyorum, sesim onunki kadar acımasız. Midem kasılıyor, sanki onu delip geçecek metali önceden seziyormuş gibi.

Ama o kıpırdamıyor.

Bir an öylece kalıp birbirimize dik dik bakıyoruz. İki. Yirmi. Sırtımdan terler süzülüyor. Yine de ilk bakışımı kaçırmayı reddediyorum. Kollarımı ağırlığıyla uyuşturan bu kılıcı indirmeyi reddediyorum.

Tam beni öldüreceğini düşündüğüm anda, içini çekip arkasını döndü. Eşyalarını alırken hafif bir hışırtı duyuldu. Sonra geri döndü. Yanımdan geçip mağaranın ağzına doğru ilerlemeye başladı.

Gözlerimi kırpıyorum, şoktan dolayı hiçbir şey yapamıyorum.

Beni gerçekten öldürmemiş olması değil mesele. Açıkça kazanmama izin vermiş olması da değil. Bunlar şaşırtıcı, elbette. Ama daha da şaşırtıcı olan, *benim yanımda olmaktansa bu yerden ayrılmayı tercih etmesi.*

Rahatlamalıyım. Gidişini izlemeliyim.

Bunun yerine, yabancı bir diyarın ortasında, hiçbir canlı olmadan yalnız olduğumu hatırlıyorum. Ateşle çevriliyim ve peşimde düşmanlar var. Neredeyse sönmüş güneş ışığında duruyorum ve gizemli gece iblisleri tarafından parçalanmak üzere olup olmadığımdan emin değilim.

O benim düşmanım. Yıllardır ondan nefret ediyorum. O yağmurlu günü hatırlıyorum. Merhamet gösterebileceği ama göstermediği günü. Belimdeki izler bunun kanıtı. Beni merdivenlerde yakalamış olması hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Ama düşmanlar çoğu zaman en güçlü müttefikler olur.

Gururum beni susturmadan önce, "Benimle çalışın," diyorum.

Bu sözler, umutsuzluğumun en derin noktasından dökülmüştü, ama o durmuyor. Sanki hiç konuşmamışım gibi. Öfkem, sızlayan bir utanca dönüşüyor. Eskiden nefretin bir insanın bir başkasına duyabileceği en kötü şey olduğunu düşünürdüm. Şimdi biliyorum ki en kötüsü kayıtsızlık.

Uçurumun kenarına çok yaklaştı. Neredeyse öldü. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.

Ama o gitmeden önce, kılıcımı kaldırıp ona vuruyorum.

Bir anda dönüyor. Silahını yarım saniyede kınından çıkarıyor, metal parçası benimkine çarpıyor ve—

Müzik. Tıpkı müzik gibi, o çınlama.

Karşı karşıya gelen iki görkemli kılıç. İkisi de geri adım atmıyor.

Kolumdan aşağı bir şimşek çaktı, karnımı delip geçti, bacaklarımdan aşağı indi ve yere saplandı. Sanki dünya titriyordu.

Acaba o da aynı şeyi hissediyor mu? Bilemiyorum . Kaput her şeyi engelliyor.

Ama sesi değil.

"Aklını mı kaçırdın?" diye hırladı, kelimeler birbirine sürtünen taşlar gibiydi.

Evet. Zırhında hiçbir işaret bulunmayan savaşçı Harlan Raker'a saldırmaya kalkışacak kadar cüretkar olduğu için neredeyse kesinlikle öyle.

Basit bir hareketten nefes nefese kalmışken, sadece "Benimle çalışın" diyorum.

Bıçaklarımız hâlâ birbirine değiyor.

Sesi hatırladığımdan bile daha derin ve ürkütücüydü. Bir adım öne çıktı ve bıçaklarımız birbirine sürtünerek etrafımızda yankılanan tiz bir ses çıkardı. "Senin gibi aciz biriyle neden çalışayım ki?"

Yüzümde öfke ve utanç yanıyor ama onları yutuyorum. Tanrıların huzuruna çıkmak için her şeyi yapacağım, bu herifle çalışmak anlamına gelse bile.

Yüzümdeki gerginliği belli etmemeye çalışarak ona dik dik baktım. İki elimle de kılıcımın kabzasını sıkıca kavramıştım; o ise sadece tek eliyle tutuyordu. "Aynı kılıcı kullanıyoruz. Belli ki, sandığın kadar acınası biri değilim."

Onun *tiksintisini* neredeyse hissedebiliyorum . Sözlerini tükürerek söylüyor: "Kılıçlarımız aynı değil."

“Hiçbir çatlak göremiyorum,” diye keskin bir fısıltıyla söylüyorum. Sessizlik. Kılıçlarımız hâlâ birbirine bitişik. Aralarından ince bir ay ışığı parıltısı sızıyor.

İkisi de kusursuz. Sanki eşit güçteler.

O, sanki bu gerçekle yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi, kılıcını hızla kılıfına soktu; parıldayan metal kılıcı, tüm yıldızların aynı anda sönmesi

gibi kayboldu. Ben de kılıcımı düşürmemeye çalışarak indirdim ama kılıfına sokmadım.

Tekrar gitmek için döndü ama ben onu durduramadan sözler ağzımdan döküldü. "Haritam var."

Bu onu duraksatıyor. Çok yavaşça dönüyor. Dikkatlice cebime uzanıp onu çıkarıyorum, kılıcım hala aramızda. Açıyorum. "Her şey burada. Her şey."

Sanırım ona bakıyor. Başının duruşundan neredeyse anlayabiliyorum.

Sonra hafifçe bana doğru döndü. Dik duruşumu korudum, tenim onun bakışları altında karıncalanıyordu.

"Seni öldürüp her şeyi alabilirim." Bu sözleri hiçbir şey hissetmeden, sanki bunun için çok az çaba, zaman veya bilinçaltında yer kaplayacakmış gibi söylüyor. Eğer bir bilinci varsa tabii.

Bunu bekliyordum. Bu yüzden haritayı top haline getirdim.

Ve onu onun yanından, doğruca uçurumdan aşağı fırlat. İkimiz de ateşe düşüp köz haline gelmesini izliyoruz. "Ahmak, sen—"

“Ezberledim.” Eğer o bilgiyi istiyorsa, beni öldüremez. En azından görevin sonuna ulaşana kadar. Orada durup onu izliyorum, kapüşonunun karanlığı ikinci bir maske gibi.

Bana doğru başını eğiyor. Bunu yapış biçiminde yırtıcı bir şey var, tıpkı avını gözleyen bir canavar gibi. Bir iblis gibi görünüyor. Bir kâbus. Onun acımasızlığı sadece bir söylenti değil. Bunu bizzat yaşadım.

Üstelik hatırlamıyor bile.

“Bunu pişman olacaksın,” diyor, bir adım öne atmadan önce. Bu bir tehditten çok bir vaat. Ama hayır da değil. Elleri yarı yumruk halinde. “Beni yavaşlatırsan seni öldürürüm. Sensiz başka bir yoldan geçmenin yolunu bulursam seni öldürürüm. Kılıcıma dokunmaya kalkarsan seni öldürürüm. Anladın mı ?”

Korkmam gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine hissettiğim tek şey ezici bir rahatlama. Bunun sonuna ulaşmama yardım edecek. Biliyorum.

"Sana da aynısı," diyorum, çünkü bence beni hafife aldığına pişman olacak olan o olacak .

Yanımdan geçerken bana bakmadan, mağaranın derinliklerine doğru ilerledi. Ben de olduğum yerde donakaldım, onu takip etmeyi reddettim.

Gecenin geri kalanında ona yaklaşmayı planlamıyordum, ama sonra duydum. Çok uzakta, arkamdan gelen bir su kaynağının hafif şırıltısı. Onun gittiği yönde.

Susuzluktan boğazım düğümleniyor, yutkunuyorum. O gittiğine göre, ben de koşmadığıma göre, açlığımın ve yorgunluğumun tüm şiddeti birden üzerime çöküyor. Dizlerim neredeyse titriyor. *Zayıflığını gösterme* , diye düşünüyorum. *Bu kadar zamandır susuz kaldın. Birkaç dakika daha dayanabilirsin.*

Deniyorum. Gururumla savaşarak ayakta duruyorum ama kaybediyorum. Dönüp sese doğru koşuyorum, iblis şövalyeyi aramaya bile gerek duymuyorum, gözlerim, zihnim ve duyularım tamamen neredeyse parıldayan, masmavi bir su akıntısına odaklanmış durumda.

Lanet olsun. Çok susadım, dizlerimin üzerine çöküp elimle su içiyorum. Suyu açgözlülükle yudumluyorum, su boynumdan aşağı akıp tişörtümü ıslatıyor, ta ki boğazım tekrar rahatlayana kadar.

İşte o zaman nihayet onu fark ettim. Bana doğru dönmüş, mağaranın kenarına yaslanmıştı. Hâlâ kapüşonunu takıyordu. Tabii ki. Hiç çıkarıyor mu acaba? Ya maskesi? Altında bir yüz var mı acaba? Söylentiler doğruysa, yok. O bir canavar. Gerçek bir şeytan. Yüz ifadesini göremiyor olabilirim ama bana bakışlarında açıkça bir küçümseme var. Benden daha iyi olduğunu düşünüyor. Muhtemelen haklı.

Anlamadığı şey şu ki, hedefe ulaşmak için *her şeyi* yapacağım. Bana yapacağını söylediği her şeyi ve daha fazlasını yapacağım.

Gözlerini göremiyorum—ki biliyorum gözleri var, çünkü onları gümüş bir miğferin altında görmüştüm—ama benimkiler engellenmiyor. Ona dik dik bakıyorum ve nefretimi hissedebilmesini umuyorum. Yıllardır azalmadı. Aksine, daha da arttı.

Onun bana yaptığı gibi ben de ona aynı şekilde davranacağım ve sonra da yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Ve bunu hak edecek.

Zihnimde yağmurda onun bir anlık görüntüsü beliriyor. Gözlerindeki nefret, boynuma dayanan metal silah ve—

Ellerim soğuk taş zemine bastırıldığında geriliyor, sonra yavaşça yüzümü yıkamaya başlıyorum. Ardından, kendimi nispeten temiz hissettiğimde, pürüzsüz mağara duvarına yaslanıyorum.

Bu gece uyuyamayacağım. Özellikle de Raker'ın uyurken beni karnımdan bıçaklayıp kılıcımı alacağından, haritanın umrumda bile olmayacağından neredeyse emin olduğum için.

Bunu uyanık olsam bile yapabilirdi diye düşünüyorum, ama riske girmek istemiyorum. Kılıcımı göğsüme dayayıp mağaranın girişine doğru bakıyorum.

Gökyüzü neredeyse tamamen karanlıkla kaplanmış. Ay çıkmış. Orman hâlâ alevlerle yanarken, yaratıklar solmakta olan ışığa doğru kaçarken çığlıklar yankılanıyor. Beni avlamayı bıraktılar. Şimdilik.

Başım taşa yaslandı, bedenim uyuştu, rahatlama hissi içime doldu, mücadele gücüm kayboldu. Çok yorgunum, çok yorgunum. Ve daha yolun beşte birini bile tamamlamadım.

Bedenim yorgun düşmüş olabilir ama zihnim durmadan çalışıyor. Eskiden tek düşündüğüm hayatta kalmaktı. Şimdi ise tüm düşüncelerim hayatta kalmaya odaklanmış durumda.

Ejderham. Alevsiz ejderham.

Umarım iyidir. Umarım beni aramak gibi aptalca bir şey yapmaz. Çünkü bela her zaman beni bulur zaten.

Bir yanım hala kederli, birbirimizi çok uzun süre tanımamış olsak da. O güzel ve güçlüydü, ama bir yanının bana ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Ve belki... belki biraz daha zamanımız olsaydı, birlikte tutkumuzu bulabilirdik.

Kira. Şimdi öbür tarafta olmalı. Bacağının nasıl olduğunu merak ediyorum. Xara ona yardım etti. Biliyorum, etti. *Umarım etmiştir.*

Zane. Acaba bir Helmhawk avladı mı? Ay ışığında mavi tüyleri gümüş rengine bürünmüş bir Helmhawk'ın sırtında onu neredeyse hayal edebiliyorum.

Onu ağaç dallarının arasında paramparça olmuş, alnına saplanmış bir okla da hayal edebiliyorum.

Görüntü karşısında gözlerim kısılıyor. Hayır. Zane güçlü. Kira da öyle. Ejderham da öyle. Ben de öyleyim . Bu beni öldürecek, ama henüz değil.

Henüz değil.

Gökyüzüne bakmaya devam ediyorum, zihnimde kaybolmuş bir halde, ta ki yıldızlar karanlığı yarıp kılıcım gibi parıldayana kadar. Buradan, bu tarafta daha parlak parlıyorlar. O kadar çoklar ki, bir galaksi gibi, yazın yanaklarımdaki çillerin sonsuz versiyonları gibi. Ablamın daha çok vardı. Her yerinde vardı. Uykuya dalmasına yardımcı olmak için onları tek tek sayardım. Karanlıktan korktuğu için yanında uyurdum. Bir gün birinin beni gece yarısı kaçırmaya çalışacağına ikna olduğu için koluna bir kol bandı bağlayarak uyurdu ve buna izin vermeyeceğini söylerdi.

Güldüm. "Bir iblis beni ele geçirmeye kararlıysa, kolun ne işe yarayacak ki?"

"Uyanacağım ," dedi saf bir inançla. " *Seni kurtaracağım."*

Ona inandım. Beni her şeyden kurtaracağına inandım.

Keşke onu kurtarabilseydim.

Anılara karşı gözlerimi kapatıyorum. Yüzümden bir damla yaş süzülüyor. Hâlâ anılarımın olması inanılmaz. Ama tıpkı bu ıstırap gibi, tıpkı bu suçluluk duygusu gibi , anılar sonsuz .

Çünkü bunu sadece onlar için yapmıyorum. Bunu kendim için de yapıyorum. Belki de, belki de onları yok eden tanrıçayı öldürürsem, bu beni az da olsa temize çıkarır. Çünkü onların ölümünün sebebi benim.

Onların hepsinin ölümünün sebebi benim.

Eskiden uykuya çok özlem duyardım, çünkü rüyalarımda onlar hâlâ yaşıyorlardı. Ama zamanla anılar silikleşti. Onları canlı tutmak için ne kadar çabalasam da, avuçlarımın arasında kum taneleri gibi kayıp gidiyorlardı. Hafızamı güçlendirmek için her şeyi denedim. Anlamsız şeyleri ezberledim, kitaplar okuyup sonra onları tersten okudum, hafızamı bir kas gibi eğitmeye çalıştım. Kısmen işe yaradı. Ama yine de, geçen her yıl daha az şey hatırlıyorum.

Artık rüyalarımdan çok kabus görüyorum. Çünkü güzel günlerin hatıraları silinse de, o gecenin hatıraları asla silinmedi. Hala yaşandığı zamanki kadar gerçekler. O geceyi sürekli yeniden yaşıyorum. Her zaman aynı sonla bitiyor.

Keşke ... *Keşke* tanrılara verebileceğim, her şeyi değiştirmek için geçmişe dönebileceğim değerli bir şeyim olsaydı. Ama tanrılar bile bunu yapamaz. Bu yüzden onları öldüreceğim.

Zihnimde anılar dönüp duruyor. On tane var, en çok değer verdiğim anılar. Unutmayı reddettiğim anılar.

Birincisi, kız kardeşimi ilk kez kucağıma aldığım an. Henüz üç yaşındaydım ama bana nasıl baktığını ve gülümsediğini hatırlıyorum. Minik parmakları benimkilerden birini kavradığında, " *Sen... Senin için her şeyi yaparım" diye düşündüm.*

Bana her zaman aynı şekilde bakmaya devam etti; sanki güvenilecek, hayranlık duyulacak, her şeye layık biriymişim gibi.

Sonunda bile benden şüphe duymadı. Beni suçlamadı .

O-

Bir fısıltı. Orman yangınının çıtırtısının arasından zar zor duyuluyor. O kadar hafif ki, rüzgarın sesi gibi.

Ama o sesi her yerde tanırım.

“ *Aris* .”

Nefes almaya cesaret edemiyorum. Hayal gücüm. Bir anı. Kafam benimle oynuyor, işte bu—

“ *Aris, benim.* ”

Ayağa kalktım. Raker duvara yaslanmış, kambur bir şekilde uyuyordu. Kılıcı, bir muhafız gibi önündeki toprağa saplanmıştı.

Bunun imkansız olduğunu biliyorum. Bunun gerçek olmadığını biliyorum. Yine de sese doğru dönüyorum. Mağaranın ağzına kadar yürüyorum ve sonra dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor.

Çünkü kız kardeşim tam orada, orman zemininde yatıyor.

Dün geceki haline tıpatıp benziyor. Aynı beyaz pijaması, saçındaki aynı kurdeleler.

Kız kardeşim.

Beni görünce gülümsüyor. *Gülümsüyor.*

"Çok farklı görünüyorsun," diyor yüzü aydınlanarak. "Çok güzelsin, Aris."

O burada. İmkansız olduğunu biliyorum ama *o burada.* Ve daha önce hiç bu sözleri söylememişti, bu yüzden bu bir anı olamaz. Gerçek. Olmalı .

Kollarım titriyor. Hıçkırıklarım boğazıma düğümleniyor. "Aynı görünüyorsun," diyorum, gözlerim alev alev yanıyor. Arkasında orman alev alev yanıyor. O ise ay ışığı gibi parıldıyor.

Bir hayalet. Kralın sarayındaki hayaletler gibi bir hayalet olmalı.

Burası sihirli diyar Yıldızlar Diyarı. Bir şekilde *o da burada.* Tüm bu süre boyunca buradaydı, beni bekliyordu.

“Seni çok özledim,” diyor ve bu sözler pençeler gibi içime işliyor, beni delip geçiyor, kanca gibi saplanıyor. “Her şeyi gördüm. Çok cesurdun.”

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmış. Gözyaşlarım boynumdaki kumaşa sızıyor.

"Benim yerimde olmalıydı," dedim ona, dizlerimin üzerine çökerek. Bu sözler yıllardır aklımda dönüp duruyordu. Bunu ona söylemek istiyordum, söylemeye ihtiyacım vardı. "Özür dilerim. Lütfen, lütfen beni affet."

Ablam sadece gülümsedi. "Hayır, öyle olmamalıydı. Sen bunun için yaratılmıştın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey bilmiyorum. O geceden beri hissettiğim bu kör edici, her şeyi tüketen, yutan öfkeden başka hiçbir şey bilmiyorum.

Sanki benim duyamadığım bir şey duyuyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Gitmem gerekiyor," diyor.

Kalkıyorum. Gitmek mi? Nereye? “ *Hayır* ,” diyorum. Bir daha asla. “Lütfen, lütfen kal—”

“Yapamam,” diyor. Sanki alevler içindeki ormanın içinden geçmek istercesine dönüyor. Sanki yaşadığı yer orasıymış gibi, sanki tüm bu zaman boyunca orada hapsolmuş, beni ondan uzaklaştıran alevlerin içinde kalmış gibi.

Düşünmeden hareket ediyorum. Mağaradan sürünerek çıkıyorum, tırmanıyorum, sonra yere atlıyorum, yere inerken kaslarım kasılıyor. Ama umurumda değil. Neredeyse hiç hissetmiyorum. Dönüp ona doğru koşuyorum.

O gece onu kurtaramadım. Ama bir daha yanmasına izin vermeyeceğim. Onu benden almalarına izin vermeyeceğim.

İşte orada, yürürken parıldayan geceliği arkasında dönüyor. Saçları örgüsünden çözülmüş. Ben bağlamıştım. Onun için yaptığım son şeylerden biriydi.

Uzandım, parmaklarım kıvrılmayı bıraktı, sanki onu ölümün pençesinden kurtarabilirmişim gibi. Parmaklarım koluna değdi. Döndü.

Ama bu benim kız kardeşim değil. Kanla kaplı dişleri ve hançer gibi pençeleri olan bir yaratık.

Çığlık atıyorum.

Kılıcım bir anda elimdeydi. Metalin ağırlığının da yardımıyla, tereddüt etmeden canavarı yere serdim. Yaratık orman zeminine düştü.

Yere indiğinde, yine kız kardeşim olduğunu anladım.

Kemiklerimi titreten, dünyayı sarsan bir hıçkırmayla dizlerimin üzerine çöküyorum. Parmaklarım toprağa saplanıyor, damarlarım gömdüğüm her diken gibi hisle, asla geçmeyecek her acı ve ıstırap parçasıyla alevleniyor. Her şey çok fazla, beni altüst ediyor, dibe çekiyor, bir ıstırap denizi.

Bir el omzumu kavradı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, karanlığa doğru bakıyorum. Dalgalanan bir gölge gibi bir kapüşona. Ses sert. Acımasız, sanki boğazıma zorla sokulmuş bir gerçek gibi. "Kalk. Bu gerçek değil."

Ona dişlerimi gösterdim—

Ve orman... Alevler içinde bile orman, sanki nefes alıyormuş gibi sakinleşiyor. Raker yukarı bakıyor. Bir anlık sessizlik.

O daha bir kelime bile söyleyemeden karanlık yarıldı. Her yerden tiz çığlıklar yükseldi. Sarsıntılar beni yana savurdu, sanki yüzlerce yaratık aynı anda ayağa kalkıyordu.

"Ahmak," diye bağırdı Raker yukarıdan.

Koşuyoruz.

Zemin engebeli. Dalgalı, sanki bir canavar sürüsü yüzeyin hemen altında sürünüyor gibi.

Şeytanlar. Sonunda ilki galip geliyor. Sonra diğeri. Sonra hepsi *birden* .

Etrafımızda karanlık, geceden kalma yaratıklar belirirken, kötü bitkiler gibi filizleniyorlar. Kurumuş, çürümüş deriden yapılmışlar, parçalanmış kemiklerin üzerine sıkıca oturmuşlar. Annemin hikâyelerinde anlattığı şeytanlar, Ölüm Tanrısı'nın hizmetkarları bunlar.

Birini öldürmek daha fazlasını uyandırdı. *Hem de çok daha fazlasını.*

Raker kaya yüzüne ilk ulaşan ve tırmanan kişi oldu. Hemen arkasındaydım, botlarından yüzüme minik taşlar düşüyor, toz görüşümü bulanıklaştırıyordu. Yaratıkları göremiyordum ama uçurum kenarına ulaştıklarında, pençelerinin tam altımda, kayaya sürtündüğünü duyuyordum, ses kafatasımı delip geçiyordu.

Mağara—mağaraya ulaşmamız gerekiyor. Karanlık ve tozlu ortamda gözlerimi kırpıştırarak Raker'ın mağaraya doğru ilerleyişini izliyorum—ama canavarlar çoktan girişi kapatmış durumda. Biri, akıl almaz bir çığlıkla ağzını aralıyor ve sıra sıra dişlerini gösteriyor.

Kahretsin.

Raker, sanki tüm kaya yüzeyine tırmanacakmış gibi aniden hareket ediyor. Tepeye olan mesafeyi irdelerken kollarım titriyor. Parmaklarım şimdiden terden sırılsıklam olmuş. Zirveye kadar çıkabileceğimden emin değilim.

Bir şey ayak bileğimi kavradı.

Tekme atarken arkamı dönmüyorum, tutuşunu kırıyorum ve sonra Raker'ın kılıcının parıltısını yol gösterici bir yıldız gibi takip ederek, kendi ağırlığım sırtımda, hayatım için tırmanmaya başlıyorum. Kız kardeşimi ya da onun derisine sızan her neyse onu hatırladıkça gözlerimden yaşlar akıyor. O gerçek değildi, ama bu acı gerçek. Anılar gerçek.

Bu sefer, kederin beni boğmasına izin vermek yerine, *onun için* beni alevlendirmesine izin verdim. Her kemiğim kırılana ve artık ayakta duramayana kadar savaşacağım, hatta o zaman bile onun için bu dünyanın ucuna kadar sürüneceğim.

O eski anılara tutunuyorum, her bir çıkıntıya tırmanırken, aşağıdan gelen çığlıkları duymazdan gelirken, tırnaklarım ayak bileklerimi çizerken. Zihnim ok gibi keskin bir odak noktasına geliyor ve zirveye ulaşana kadar

tırmanıyorum, sonra kendimi yukarı çekiyorum ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşarken nefes nefese kalıyorum.

İleride, gümüş renginde parıldayan bir şey var: suyun üzerinde yansıyan ay. Raker işte oraya doğru gidiyor.

Su.

Köyün etrafındaki küçük hendeği hatırlıyorum. Xara'nın teknede güvende olacağımızı söylemesini de. Mağaradaki dereyi de. Tabii ki. Canavarlar su geçiremiyor olmalı. Raker bunu biliyor olmalı.

Göğsümde umut ışığı parlıyor. Sadece göle ulaşmamız gerekiyor.

Bacaklarım yanıyor, arkamdan toprak sıçrarken, kollarımı kullanarak daha da ilerliyorum. Raker artık önümde değil. Yön değiştirdi mi? Başka bir yöne mi gitti?

Sonunda omzumu çevirip arkama baktığımda, metal gibi parıldayan dişler gördüm. Nefesim kesildi ve kaçtım—

Ayaklarım yerden kesilene kadar. Bir an için ağırlıksızım, sanki yerçekimi bana acımış ve etkisini bırakmış gibi. Özgürüm. Havada süzülüyorum.

Sonra düşüyorum.

Suya düştüm ve su beni tamamen yuttu.

Batarken ciğerlerim suyla dolarken nefesim kesildi. Kollarım yüzeye uzandı ama yüzey yoktu. Kılıcım sırtımda, hızla dibe doğru iniyorum. Göl mürekkep gibi simsiyah. Kılıcım panik içinde omurgama sürtünerek zonkluyor.

Ay ışığı soluyor ve yerini neredeyse huzur verici bir karanlığa bırakıyor.

Ölmek huzurlu. Çok sessiz. Çok soğuk. *Uçmak* gibi . Kasılmalarım başlıyor, ciğerlerim suyla yanıyor, boğazım kasılıyor.

Ölürsem, onunla birlikte olacağım. Ama hiçbir şey başaramadan onun, ailemin ve Stellan'ın karşısına çıkabilecek miyim? Hepsini bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığımı açıklayabilecek miyim?

Onların ölümleri anlamsız olamaz. Onlar, tanrıları sonsuza dek yok edecek alevin kıvılcımı olacaklar ve *belki de* tüm bu acıların bir amacı olacak.

Ölemem. Henüz değil.

Uzanıyorum, *uzanıyorum.* Çünkü içimde yaşamaya can atan bir alev var. Bu öfkenin beni nereye kadar götüreceğini görmek istiyorum.

Ama çok geride kaldım. Bacaklarımı çırpıyorum ama faydası yok. Çok çabalıyorum ama bunun bir anlam ifade etmesini nasıl sağlayacağımı

bilmiyorum.

Parmaklarım uyuşmuş. Uzanan elim batmaya başlarken birbirinden ayrılıyorlar. Göğsüm sarsılıyor. Kalp atışlarım düzensizleşiyor.

İçimdeki ateş sönmeye başlıyor, her bir kor parçası teker teker tükeniyor. Dünya sessizleşiyor ve suskunlaşıyor.

Yukarıda, su yarılıyor ve ağır bir şey suyun içinden geçerek beni almaya geldi. Ölüm beni almaya geldi.

Başında kapüşonlu bir şey giyiyor.

Yüzdüğü sırada başından kayıyor ve parıldayan metal bir maske ortaya çıkıyor. İşte o zaman onları görüyorum. Tıpkı o yağmurlu günde olduğu gibi, öfkeyle parlayan çelik grisi gözler. Onu daha iyi görebilmek için gerçekliğe tutunmaya çalışıyorum.

Ama yapamıyorum. Gözlerimi kırpıyorum ve sadece yaklaşan karanlığı görüyorum. Sadece parmak uçları, birkaç santim arayla uzanıyorlar—*uzanıyorlar* —ama dokunmuyorlar. Çok geç.

Karanlık galip gelirken, su ciğerlerimi doldurmak için hızla içeri doluyor.

OceanofPDF.com

15

" **Elbette** ki yüzmeyi bilmiyorsun," diye bir ses yukarıdan bana seslendi, ben de kasılıp midemdeki sınırlı içeriği hızla boşalttım. "Elbette ki şok içinde bir *yudum* su içiyorsun . Aptal gibi."

İçtiğim o su yudumu boğazımı yakarken kusuyorum.

İşimi bitirdiğimde, gözlerimden yaşlar süzülerek ona bakıyorum ve onu öldürdükten sonra bu iki devasa kılıçla ne yapacağımı merak ediyorum.

Kıpırdamıyor. Sadece, "Tabii ki, birlikte çalışmaya başladıktan sadece birkaç saat sonra, bir yanılsama yüzünden neredeyse ikimizi de öldürüyordun." diyor . Başını sallıyor ve küfrediyor.

O *yanılsamayı* hatırladıkça gözlerim yanıyor . Öksürmekten boğazım yanıyor. " *Sen...* sen bir piçsin. Bunun farkında mısın?"

Başını yana eğiyor. Başındaki kapüşon da onunla birlikte hareket ediyor. Ama şimdi, kapüşon sıkıca yerinde duruyor. Yine de gümüş maskeyi hatırlıyorum. Gri gözleri hatırlıyorum. "Acınası hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmenin ne ilginç bir yolu."

“Teşekkür mü?” Güldüm, sonra biraz daha öksürdüm. Kaburgalarım ağrıyor. Tenim buz gibi. “Haritaya ihtiyacın olmasaydı beni anında boğulmaya terk edeceğini ikimiz de biliyoruz.”

Bunu inkar etmiyor.

Su buz gibiydi. İstemsizce titriyordum, dişlerim birbirine çarpıyordu. Umurunda bile değil. Tabii ki değil.

Hiç üşümüş gibi görünmüyor. Hazırlıklı. Zırhının altında kat kat giysi olmalı.

Öne doğru eğildim, tırnaklarım yere saplanarak tutunmaya çalışırken bir başka mide bulantısı dalgası beni sarstı. Hafif bir şırıltı sesiyle sağa baktım. Gölün tam ortasında, minicik bir adada bulunuyorduk.

Ve etrafımız sarılmış durumda. Kıyı şeridinin her karış toprağı, çürümüş etten oluşmuş, iğrenç iblislerle kaplı. Bekliyorlar. İzliyorlar. Kılıcımı kapıyorum.

Raker'ın sesi rahatsız ediciydi. "Sahip olduğun azıcık enerjiyi boşa harcama. Geçemezler. Güneş doğunca gidecekler." Ona baktım, oturmuş, kılıcı önündeki toprağa saplanmış haldeydi.

Benim onu alabileceğimden en ufak bir endişesi yok. Sanırım, birçok insanın benimkini almaya çalıştığını gördükten sonra, ben de alamam.

Benimkini hareket ettirebilir mi? O Harlan Raker. Belki de her türlü kılıcı hareket ettirebilir.

Bunu öğrenmeyi planlamıyorum.

Uyanık kalmaya niyetliyim. Kalbim çılgınca atıyor, panik hala kanımda dolaşıyor. Ama kusmaktan bitkin düştüm. Enerjim hızla tükeniyor.

Kılıcımı kınında sarıp, öfkeli gri gözlerin hatırasıyla uykuya dalıyorum.

Güneş ışığı yağmur gibi yağıyor, sıcağı bir battaniye gibi. Sıcaklığının tadını çıkarırken inliyorum, ta ki tamamen çekip alınana kadar.

Gözlerim yavaşça aralandı, karşımda güneş ışığını sürekli bir gölge gibi engelleyen kapüşonlu bir figür vardı. Hâlâ kılıfımın etrafına kıvrılmıştım, bacaklarım ve kollarım kılıfın etrafına sarılıydı.

Sesi duygusuzdu. "Hiç kıpırdamıyordun. Ölmüş olabileceğini düşündüm."

Ona dik dik baktım. "Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrattım."

Uzaklaşırken, bana karşı bir lanet gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor. Eminim beni kurtardığına pişman olmuştur. Eminim haritanın bile buna değmediğini düşünüyor.

Benimle çalışmaya devam ettiği sürece, umurumda değil. Ve onun müdahalesi olmasaydı ölmüş olsam bile, en ufak bir minnettarlık bile duyamıyorum. Çünkü onun hakkındaki gerçeği biliyorum. O lekesiz zırhın altında duyguları, merhameti ya da kalbe benzer *hiçbir şeyi* olmadığını biliyorum .

Şeytanlar ... Birden irkildim ve gece boyunca bizi uyurken izleyen kıyıya doğru döndüm.

Gittiler. Tıpkı Raker'ın dediği gibi.

Derin sesi sabahın gürültüsünü yarıp geçti. "Haritanın bir sonraki bölümü. Çiz onu." Toprağı işaret etti.

İşte yine orada, bana bir şeyler yapmamı *emrediyor* . Gururum kabarıyor ama bastırıyorum. Zaten faydalı olduğunu kanıtladı.

Bir çubukla çizmeye başlıyorum. Onun için tüm uzunluğu çizecek kadar aptal değilim. Sadece bize en yakın kısmını göstereceğim.

Birkaç sıradağ var. Birkaç yol. Ormanlar. Hafızamı güçlendirmek için geçirdiğim tüm o geceler için minnettar olarak, bulunduğumuz yere yakın olanların hepsini çiziyorum.

Sonunda—"Prizma Geçidi. *Gökkuşağı Ülkesi* " yazıyordu altında. Beklediğim tepki hiç gelmedi.

Bu dağlar birbirinden ayrı, dik yamaçlarla ve derin vadilerle dolu görünüyor. Ve... şelaleler. Hafızamdan çiziyorum ve heyecanlanıyorum. "Bu mükemmel—çünkü... çünkü su var." İşaretlediğim en az bir düzine şelaleyi çiziyorum.

Çubuğu yere bıraktım ve yaptığım işe hayran kaldım.

Raker bir an çizimimi inceliyor.

Sonra tek kelime etmeden arkasını döndü. Kılıcını topraktan çıkarıp sırtına yasladığında parıldadı. Çantasına uzandı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu kadar mı? Nereye gideceğimizi söylemeyecek misiniz? Bana hiç danışmayacak mısınız?"

“Sesin çok *rahatsız edici* ,” diyor, elini kapüşonunun karanlığına uzatarak. Acaba… maskesinin üzerinden burnunu mu sıkıyor? Onun altında bir canavar olduğuna dair tüm o söylentileri düşünüyorum. Belki de öyledir. Ben sadece gözlerini gördüm. Gerisi her şey olabilir. “Benimle olabildiğince az konuş.”

"Bana emir veremezsiniz," dedim ayağa kalkarak, çünkü artık *yeter* .

“İşte burada yanılıyorsunuz.” Bir adım öne çıkıyor. “Benimle çalışmak istediniz. Şartlarım bunlar. Dinleyin. Ve konuşmayın.”

Ellerim yumruk oldu. Ondan benimle çalışmasını istemiştim. Neredeyse yalvarmıştım. Ve her ne kadar tahmin ettiğimden daha büyük bir alçak olduğunu kanıtlamış olsa da, hayattayım. Tanrılara daha yakınım. Önemli olan bu.

"Pekala," dedim dişlerimin arasından.

Suya doğru arkasını döndü. İşte o zaman karşıya geçmemiz gerektiğini anladım.

"Yapamam-"

“Lanet olsun, yüzmeyi biliyorum,” diye hırladı. İçini çekti, bu hareket dağ gibi vücudunun her yerini sarstı. Gerçekten de inanılmaz derecede iri. Benden bir buçuk metre daha uzun ve inanılmaz derecede kaslı... ama o kadar da büyük değil ki, bu büyüklüğü onu yavaşlatsın. Stormside'ın en korkulan savaşçısından beklediğim tam da o vücut yapısı.

Duraksıyor, bana bakıyor, tereddüt ediyor.

Bir an için elini uzatacağını düşündüm. Dün gece beni gölün derinliklerinden bu adaya sürükleyip getirdiği gibi, beni kollarına alacağını sandım. Ama bu aptalca bir düşünceydi, çünkü sonunda fikrini değiştirmiş gibi başını salladı ve homurdanarak, "Kendin hallet," dedi.

Göle adım atıyor ve bir anda kayboluyor. Zırhıyla bile zahmetsizce yüzüyor. Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum.

Beni terk edecek mi? Haritanın buna değmediğine mi karar verecek?

Öğrenmek için beklemeyeceğim. Etrafıma bakınıyorum, karşıya geçmeme yardımcı olacak bir şey arıyorum. İşte o zaman birkaç ağaç görüyorum. Kabuklarından bazıları sarkıyor. Kabuk yüzer. Bunu beş yaşındayken yağmur yağdığı ve babamın nadir bulunan bir kabuğundan iki küçük tekne yapıp bir su birikintisinde yarıştırdığı zamandan biliyorum.

Ellerim kenarlarını kavradı, keskin parçalar derime battı ve çektim. Kalın ve sertti. Çekerken dişlerim birbirine geçti, ayakkabılarım toprağa saplandı, kaslarım gerildi. Yavaş yavaş parçalanmaya başladı. Keskin tahta parçaları parmaklarıma batarken kendi kanımda kayarak acı çektim, ama durmadım, o gittikçe uzaklaştıkça suyun sesi azaldı. Beni terk edebilirdi. Özellikle de ona haritanın çevresini verdikten sonra.

Kılıcımı alıyorum, inleyerek yukarı kaldırıyorum ve aceleyle ağacın kabuğunun geri kalanını kesip, kanlar içinde ellerimle suya doğru koşuyorum. İçimdeki her şey karada kalmam için bağırıyor, ciğerlerim suyla dolduklarını hatırlar gibi yanıyor, ama tereddüt edemem. Artık edemem.

Kalın ağaç kabuklarının altında kendimi göle atıyorum. Ve ağaç kabuğu su üzerinde kalıyor. Kıyıya dikili gözlerimle çılgınca tekme atıyorum. Su, tıpkı dün gece olduğu gibi buz gibi.

Dün gece. Göğsümdeki yanmayı, sıkışmayı hatırlıyorum. Bedenim hem hayatta kalmak için mücadele ediyordu hem de ölüme teslim oluyordu.

Tanıdığım en mutsuz insan olabilir, ama Raker haklı. Bu yolculukta zayıflıklarım kaderimi belirleyecek. Onları aşmaktan başka çarem yok. Bu işin sonuna ulaşmamın tek yolu bu.

Öncelikle bu gölün diğer tarafına geçmekle başlayalım.

Eğer ağacın kabuğundan kayarsam, ölürüm. Raker beni ikinci kez kurtaramaz. Artık onun yüzdüğünü bile duymuyorum. Hayır, sabahı bölen tek şey düzensiz nefes alışverişim, çırpınan bacaklarım ve etrafımda suyun şırıltısı.

Eğer giderse... yine yalnız kalacağım. Ejderha yok. Kira ve Zane yok.

Bu görevimde müttefiklerim olacağını beklemiyordum ve ancak şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Gerçekten de Yıldızlar Diyarı'nı tek başıma geçebileceğimi mi sandım? Evet, sandım. Göğsümdeki bu öfkenin ve Stellan ile yıllarca yaptığım eğitimin beni ayakta tutmaya yeteceğini düşünmüştüm.

Şimdi Stellan'ın gitmeme neden bu kadar karşı çıktığını anlıyorum. Şimdi neden bu kadar korktuğunu anlıyorum.

"Vander Evren'i bul ," demişti. Kim o? Ve etrafım, sırtımdaki bu kılıç için beni öldürmeye hazır meydan okuyucular ve ölümsüzlerle çevrili, ıssız bir yerde ölümsüz birini nasıl bulacağım ki?

Daha sert tekme atıyorum ve ağacın havlaması alçalıyor, ağzıma su doluyor. Raker'ın gitmediğini umarak suyu tükürüyorum. Onunla birlikte olmak yalnız olmaktan daha iyi.

Yolun yarısına geldiğimde onu uçurum kenarına yaslanmış, benim çabalarımı izlerken görüyorum. Duruşu *hiç etkilenmemiş olduğunu gösteriyor.*

Dişlerimi sıktım ve tekmeledim, gözlerim ona kilitlenmişti, başarısız olduğumu görmesine izin vermeyi reddettim, inadım kas kramplarımın üstesinden geldi, ta ki sertçe kıyıya vurana kadar. Kayalar parmaklarımı tekrar kesti, ama gurur beni doldurdu.

Başardım. Sorunu çözdüm.

Raker arkasını döndüğünde bu durumdan pek memnun görünmüyor, sanki benim ölümümü izleyebilmeyi dilemiş gibi.

Konuşmuyoruz. Tek yaptığım, Raker'ın yarı koşmam gereken bir tempoda yürümesini takip etmek. Bacakları benimkilerden çok daha uzun. Suyun üzerinden geçmekten zaten yorgun düşmüşken, ona yetişmek için koşuyorum.

Kılıcım sırtımda ağır, ama o kılıcını neredeyse ağırlıksızmış gibi taşıyor. Zırhı da aynı şekilde. Sanırım bu onun eğitiminin bir sonucu.

Kralın muhafızlarının eşsiz eğitim merkezleri ve kaynakları var. Kas geliştirmeyi ve korumayı biliyorlar. Stellan bana elinden gelen her şeyi

öğretti, ama benim eğitimim Raker'ınkine kıyasla hiçbir şeydi. O eğitime erişmeye çalıştığım ve bunun beni nereye götürdüğünü hatırladıkça tırnaklarım avuç içlerime saplanıyor.

Ona duyduğum nefret yıllardır içten içe kaynıyordu. Kaç gece uykuya dalıp, onu kendi kılıcıyla parçalamayı, ona zarar verebilecek kadar güçlü olmayı hayal ettim?

Sırtına dik dik bakıyorum, sanki sırtına bir düzine kılıç saplanmış gibi.

Zamanımı böyle geçiriyorum. Onu nasıl öldürebileceğimi hayal ederek. Binlerce parıldayan bıçağın zırhını deldiğini, bir baltanın kapüşonunu parçaladığını, bir mızrağın göğsüne saplandığını hayal ediyorum.

Sırtımda kılıcım neredeyse onaylarcasına vızıldıyor. Bu beni gülümsetiyor.

Saatler sonra bacaklarım kil gibi olmuş, ayaklarım da botlarımla birleşmiş gibi hissettiğimde kesinlikle gülümsemiyorum. Belki de Raker ile çalışmak en iyi fikir değildi.

Ara vermiyor. Hiç yavaşlamıyor. Duruşu hiç bozulmuyor. Eğer bu kadar çok acı çekmiyor olsaydım belki etkilenirdim.

Güneş ufukta batmaya başlayıp Raker, akan suyun hafif sesine doğru rotasından sapmaya başlayınca, rahatlamadan neredeyse inleyecektim. *Sonunda.*

Yaklaştıkça, fısıldayan su kükremeye dönüşüyor. Sonra orman açılıyor ve beyaz, köpüren tepeleriyle bir nehir kıyısı, çeşitli yönlere hızla akan su akıntıları ortaya çıkıyor. Ortasında küçük bir kara parçası var.

Çenemi sıkıyorum, benzer bir nehrin Kira'yı ne kadar çabuk sürüklediğini ve tıpkı bunlar gibi, sudan sivri dişler gibi çıkan kayaların bacağını nasıl parçaladığını hatırlıyorum.

Raker'ın burada kamp kurmayı planladığına imkan yok.

Bana tek bir bakış bile atmadan, hızla akan akıntıya adım attı ve zırhlı bedeni, çalkantılı suyu bir bıçak gibi yararak ilerledi. *Sanki* hiç sorun yokmuş gibi karaya çıktı. Eşyalarını yere bıraktı. Sırtı bana dönüktü.

Bunu çöz.

Bunu çözmek demek, nehrin kenarında kamp kurmak ve suya yakınlığımın beni güvende tutacağını ummak demek.

Bir an sonra keskin bir tık sesi ve ardından bir kükreme duydum. Döndüğümde Raker'ın ateş yaktığını gördüm. Bir dakikadan kısa bir sürede.

Bu, Yüzüncü Yıl kutlamalarına gelmeden önce kendi kendime öğrendiğim bir beceriydi. Ama en iyi koşullarda bile -hızla akan bir *nehrin*

yanında değilken- birkaç deneme ve on dakikadan fazla zamanımı aldı. Onun bir şeyi tekrar sırt çantasına koymasını izliyorum.

Bir çakmak taşı. Kaşlarımı çatıyorum. Tabii ki, bir kral muhafızının böyle bir taşı olurdu. Nadir ve pahalıdırlar.

Hava o kadar da soğuk değil aslında. Ama Raker kara parçasının kenarına doğru ilerleyip suya baktığında, ateşin ısınmak için olmadığını görüyorum. Kılıcı sırtından çekip önüne indiriyor.

Beni yerimden sıçratacak bir hızla, bıçağı nehre sapladı.

Onun bunu gerçekten işe yarayabileceğini düşündüğüne, yeterince hızlı olabileceğini düşündüğüne neredeyse gülecektim.

O arkasını döndüğünde kahkaham boğazımda düğümlendi ve bıçağına saplanmış büyük, pembe pullu balığı gördüm.

Kahretsin.

Balığı ustalıkla pullarından arındırıyor. Doğrayıyor. Sonra ateşte pişirmeye başlıyor. Tabii ki bana ikram etmiyor. Zaten almazdım da. Daha önce hiç balık yememiştim. Çok aç olmadığım halde midemi sınamaya gerek yok.

Hain midem yine de o kokuya karşı guruldadı. Ondan ve kızarmış yemeğinden yüzümü çevirip geceyi geçireceğim yatağıma yöneldim.

Burasının toprak ve birkaç çimen öbeği olması önemli değil. Ayaklarımın üzerinde durmadığım anda, tüm bedenim toprağa karışıyor. Kulaklarımda uğuldayan nehir, tepede parıldayan yıldızlar veya yakındaki tehlike bile uykuya dalma isteğimi dindiremiyor. Kendime uyanık kalmam gerektiğini, suyla ilgili bu teoriyi test etmem gerektiğini söylüyorum, ama çok geçmeden gözlerim kapanıyor ve her şey kayboluyor.

Uykuya daldıktan bir saat bile geçmeden, ağaç kabuğuna pençe sürtünüyormuş gibi yavaş bir sürtünme sesiyle birden uyandım. Gözlerim hemen açıldı. Ve ses... birden kesildi. Sanki hiç olmamış gibi.

Bir rüya olabilirdi; hiçbir şey de olmayabilirdi. Çok sessizce uzandım, nehrin ötesinden gelen sesleri dinledim. Raker'ın düzenli nefes alışverişinin ötesinde.

Hiçbir şey. Birkaç dakika boyunca sadece sessizlik ve gözlerim yavaşça tekrar kapanıyor. Uyku, aç bir gelgit gibi üzerime hücum ediyor, beni içine çekiyor.

İşte o zaman tekrar duyuyorum. Ve bu sefer hiç şüphe yok.

Doğrulup oturdum, elim kılıcımın kabzasına sıkıca kenetlenmişti. Kalbim hızla çarparken, ormanın karanlığına doğru gözlerimi kısarak

baktım.

Hiçbir şey. *Hiçbir* şey göremiyorum .

Ama hissediyorum... Ormanın sessizliğini hissediyorum. İçinde tuttuğu nefesi. Titreyen, yorgun bacaklarımla ayakta duruyorum. Kılıcımı önüme çekerken kollarım yorgunluktan ağrıyor, metal toprağa saplanmış durumda. Bekliyorum. Ve bekliyorum.

Ta ki ağaçların arasından tek bir ayak sesi duyulana kadar. Ayak sesi , derisi yüzülmüş, çürümüş bir etten oluşuyor. Kokusu burnuma anında geliyor ve neredeyse kusuyorum.

Çürüme. Şeytan saf ve mutlak ölüm kokuyor. Bana doğru yavaşça bir adım daha atıyor ve bir ay ışığı parçası yüzünü aydınlatıyor.

Çarpık, yamuk yüz hatları, kurumuş, kabuk bağlamış deri. Diğerlerine benziyor, ama bu gölgede değil. Hayır, grileşmiş derisinin ve mumsu kemiklerinin her santimini görüyorum.

Gözleri, bana bakan iki karanlık çukur gibi. Ağzı ise, sanki yüzlerce kez dikilip yırtılmış gibi, yara izleriyle dolu. Bu iblis bir zamanlar canlı mıydı? Ölüm Tanrısı böyle mi yapar? Cesetlerinden ordular mı yaratır?

Ağız parçaları deriyi yırtarak, simsiyah kan sızdırarak kulakları sağır eden bir çığlık atar. Dişleri sıra sıra geriye doğru uzanır.

Daha fazla vakit kaybetmiyor. Pençelerini boynuma doğru uzatarak ileri atılıyor.

Sendelleyerek geriye düştüm. Doğruca nehre.

Omurgam bir kayaya çarptı ve göz kapaklarımın arkasında bir ışık patladı. Acıya zaman yoktu. Hemen akıntının amansız çekişine kapıldım, bedenim döndü, devrildi, sert suyun sivrileştirdiği hançer gibi taşlara sürtündü. Körlemesine uzanıp bir kayaya tutunmayı başardım, bu sırada avucum yarıldı.

Çaresiz bir hamleyle, tırnaklarım kırılırken, onu kavradım ve akıntıya karşı koyarak, nefes almak için mücadele ederek kendimi sığ sudan yukarı çektim. Dönebildiğim anda döndüm ve etten dikilmiş yaratığın suya baktığını gördüm. Tam üzerimde. Bekliyordu.

Başım zonkluyor, omurgamda şimşek gibi bir ağrı var, başka bir taşa uzanıyorum. Bir başkasına daha. Yavaşça, diğer avucumda hâlâ sıkıca tuttuğum kılıçla, akıntının içinden kendimi o dar kara parçasına doğru çekiyorum, ta ki kendimi üzerine atana kadar, su öksürerek. Parçalanmış elim toprağa sürtünürken inliyorum.

Yaratık, nehir kenarında birkaç dakika bekleyip bana dik dik baktıktan sonra yavaşça ormana doğru geri çekildi.

Soğuktan titreyerek, pantolonum hırıltılı ve gürültülü bir şekilde inip kalkarken, üzerime sıcak kan damlarken Raker'a döndüm. Sırtı hala bana dönüktü. Şanlı kılıcı, bıraktığı yerde, toprağa saplı duruyordu.

Çığlığımı duymuş olmalı. Canavarın çığlığını. Uyanık olmalı.

Bir santim bile kıpırdamadı.

Tabii ki yapmadı. Haritamı istiyor ama beni tekrar kurtarmanın getireceği ekstra çabaya değmeyeceğine karar vermiş olmalı.

Gömleğimin altındaki fazla uzunluğu yırtıp elimin etrafına sararken çıkan yırtılma sesi geceyi yarıp geçiyor, acıdan kıvranıyorum. Kısa süre sonra kıpkırmızıya dönmesini izliyorum.

İyileşmek, bir başka amansız yürüyüş gününe hazırlanmak için uyumam gerekiyor. Soğuktan titreyen vücudumla yanıma uzanıyorum. Bir şekilde, uyku beni buluyor.

Ertesi sabah, Raker'ın akıntıda çıkardığı şapırtı sesiyle uyandım. Dönmedi bile. Gittiğine dair beni uyarmadı bile.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş halde, hızla ayağa kalktım ve kendimi aceleyle suya attım, botum bir kayaya takıldı. Dizlerim sivri dibe çarptığında uzuvlarımda şiddetli bir acı hissettim.

Dişlerimi sıktım ve ayağa kalktım, sonra da onun peşinden nehir kıyısına koştum. Beni takip edip etmediğimi kontrol etmek için hiçbir hareket yapmadı.

Sessizliğin hüküm sürdüğü bir gün daha. Harlan Raker'ın beni tamamen görmezden geldiği, sanki onun dikkatini çekmeye bile değmeyecek kadar değersiz olduğum bir gün daha.

Güzel. Zaten tüm eksikliklerimi duymak istemiyorum. Kafamın içindeki kendi sesim bana yeter.

Bana çok yavaş olduğumu söylüyor. Raker hızını bana göre ayarlamıyor. Ya onun hızına ayak uyduracağım... ya da geride kalacağım.

Artık canlılarımız yok. En azından artık yok. Bu yolculuğun çoğu, hatta belki de tamamı, yürüyerek yapılacak. Yüzme gibi, bu da güçlendirilmesi gereken bir zayıflık. *Benim de* güçlendirilmem gerekiyor, tıpkı daha düşük kaliteli bir bıçağa yüksek kaliteli metal dökmek gibi. Onu takviye etmek gibi.

Bazen hızlı yürüyorum, bazen koşuyorum, sonra da dinleniyorum. Bazen onu tamamen gözden kaybedip son hızla koşuyorum, ancak bir

tepeyi aşıp aşağıda onun eşsiz siluetini, güneşin altında parıldayan zırhıyla birlikte görüyorum.

Kanayan elim hızla tahriş olmaya başladı. Enfeksiyon kapabileceğini bilerek, yırtık kumaştan bir parça daha kullanarak bandajı tekrar sardım. Peki sonra ne olacak? Elimde ilaç yok. Ve Raker'ın beni ateşli ve ölümcül bir halde bırakmayacağına dair hiçbir yanılsamam yok.

Hayır, beni bırakmayacak. Büyük ihtimalle beni öldürecek ve kılıcımı alacak.

Bu gerçekten rahatlatıcı.

Dikkat dağıtıcı şeyler kendi başlarına birer ilaç görevi görüyor. Manzaranın kıvrımlarını inceliyorum, bu dünyanın nasıl sonsuz bir tablo gibi olduğunu, her milin bir öncekinden daha ışıltılı olduğunu fark ediyorum. Şu anda çimenler koyu yeşil. Büyük kayalar keskin açılarla yerden yükseliyor. Bazıları dağ kümeleri oluşturuyor. Harabelerin yanından geçiyoruz. Yanlarından geçerken tarihlerinin fısıltısını hissediyorum, sanki o taşların arasında gizli sırlar varmış gibi. Sanki bir zamanlar muhteşem bir yer oluşturmuşlar gibi.

Şimdi ise unutulmuş yığınlar halinde duruyorlar.

Yol, kayalık dağların yanından, kır çiçekleriyle bezenmiş vadilerden geçerek inişli çıkışlı ilerliyor. Güneş tepede parlak bir şekilde parladığında, mor renklerle kaplı bir vadiye ulaşıyoruz.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Lavanta, yüksükotu, kedi nanesi... Daha önce sadece annemin kitabındaki sayfalarda preslenmiş hallerini gördüğüm tüm çiçekleri sayıyorum.

Çiçekleri çok severdi. Fırtına Yakası'nda çok az çiçek vardı. Ama Yıldız Yakası'ndan geldiğini söylediği bir tohumdan yetiştirdiği bir çiçeği vardı. Ailemizde nesillerdir aktarılan bir çiçek olduğunu iddia ediyordu. Sadece büyülü bir şey bunca yüzyıl boyunca hayatta kalabilirdi.

Kız kardeşimle gizlice kaçar, eve getirmek için kır çiçekleri aramak üzere toprak tarlaları dolaşırdık. Çoğu zaman eli boş dönerdik, ama bir tane bulmak bir hazineydi. Eve koşar, annemiz bizi çok uzaklara gittiğimiz için azarladıktan sonra, o çok istediğimiz kitaba götürürdü ve ona benzeyen bir çiçek bulana kadar sayfaları karıştırırdık. Sonra onu parşömen kağıdına bastırır, tarihini yazardık.

Hepsi şimdi küle döndü.

Saatler geçtikçe çimenler uzar. Rengi açılır ve kapıların yakınındaki gibi açık yeşil bir hal alır.

Yolumuz yukarı doğru eğimli ve tırmanırken baldırlarım yanıyor, Raker'ın vücudu güneşi engelliyor. Her şeyi engelliyor. Başımı aşağıda tutuyorum, önümdeki çimenlere, gölgede bile parıldayan çim yapraklarına odaklanıyorum. Raker durana ve neredeyse ona çarpana kadar bir uçuruma ulaştığımızı bile fark etmiyorum. Ne baktığını görmek için yana doğru sendeliyorum ve nefesim kesiliyor.

Prizma Yolu.

Sonsuz, yükselen dağlar dik dalgalar halinde kıvrılıyor, hepsi de açık yeşil çimenlerle kaplı, sanki burayı yaratan tanrı bu rengi çok sevmiş gibi. Her birinin arasında uzun, ince şelaleler var, yükselen bıçaklar gibi, güneş ışığı gökkuşağı yayları gibi birinden diğerine sekiyor. Hiç bu kadar çok renk görmemiştim. Dünyanın böyle görünebileceğini düşünmemiştim.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Yanımda duran Raker küçümseyen bir ses çıkardı.

Çok geçmeden, vadinin tam ortasındayız. Burada kendimi çok küçük hissediyorum, parıldayan kılıçlarını sallayan şövalye sıraları gibi dimdik duran bu dağların yanında sadece bir çakıl taşı gibiyim.

Burada bir enerji, bir çekim var. Gittiğim diğer her yerden farklı bir şey. Raker'a da aynı şeyi hissedip hissetmediğini sormak istesem bile—söylediklerime cevap vereceğini düşünsem bile, hatta onunla konuşmak istesem bile—nasıl yapacağımı bilemezdim.

Bu his kelimelerle ifade edilemez. Saf bir duygu, göğsümden sızıp geçiyor. Kadim, uzun zamandır kayıp bir his uyanıyor.

Vadiden bir mil kadar yürüdükten sonra Raker döndü ve yolumuzu dağlara doğru değiştirdi. Nereye gittiğimizi sormanın doğru olmadığını biliyordum. Şelalelerden birinin önünde durdu. Hemen arkasında bir mağara vardı. Raker çantasını hiç düşünmeden suya attı ve farklı bir yöne doğru yürüdü. Ben konuşmayı bile düşünemeden gitmişti.

Sonunda ona "Şerefsiz" diyorum, ama bunu duyması için çok geçti.

Yavaşça, geçici bandajımı çıkarıyorum, acı çekiyorum ama henüz herhangi bir enfeksiyon belirtisi görmediğim için minnettarım. Soğuk suda kanı ve kiri dikkatlice yıkadıktan sonra elimi tekrar sarıyorum. Mağaranın içi karanlık, pürüzsüz taştan oluşuyor.

Üzerine çöküyorum. Soğuk, ağrıyan baldırlarıma merhem gibi geliyor.

Keşke ejderham hâlâ yanımda olsaydı, tüm bunları yürüyerek yapmak zorunda kalmazdım. Raker ile çalışmak zorunda kalmazdım.

Dahası... sunduğu yardımdan da öte...

Onu özlüyorum.

Karnım açlıktan kasılıyor.

Raker'ın çantasına şöyle bir göz attım ve içinden yiyecek aramak için bir an düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Eşyalarına dokunmam konusunda ne hissettiğini çok açık bir şekilde belli etmişti.

Bunu çöz.

Stormside'da hayatta kalmanın yolu yiyecek aramaktır. Neredeyse hiçbir şey yetişmiyor. Küçük verimli alanları bulmak için zeki ve sabırlı olmanız gerekiyor. Öğleden sonra geç saatler. Gün batımına daha bir saat kadar vaktim var.

Mağaradan çıkıp, tepenin yamacını takip ederek ormana doğru iniyorum.

Öte tarafta mantarlar nadir bulunur. Bir keresinde çürümüş bir ağaç kütüğünün altında bir demet mantar bulmuş ve bir kayanın içinde altın bulmanın sevincini yaşamıştım.

Burada, *her yerdeler.*

Kimisi elim kadar büyük, kimisi ince ve küçük, bir buket halinde bir araya toplanmış. Kimilerinin kalın sapları ve kıvrık kenarları var. Yüzlerce olmalı.

Boş midemde bir rahatlama hissi beliriyor... ve ardından bir burukluk da geliyor. Burası tamamen el değmemiş. Burası... terk edilmiş. Stormside'daki bu orman kaç köyü besleyebilir ki?

Gökyüzüne bakıyorum. Tanrılar adil olsaydı, bunların hepsinin boşa gitmesine izin vermezlerdi. Bir tarafın yiyecekle dolup taşarken diğer tarafın aç kalmasına izin vermezlerdi.

Belki de ben de ölümsüzlerden daha iyi değilim, çünkü tüm bu yiyecekleri görünce...

Hepsini alıyorum. Hepsini kapıyorum, ceplerime sığdırabildiğim her şeyi dolduruyorum. Sonra, renkli bir çizgiye ulaşana kadar dolaşmaya devam ediyorum.

Meyveler. Bir gökkuşağı gibi. Mor, mavi, pembe, kırmızı. *Kırmızı.* Ejderhamın benim için bulduğu türden. Tıpkı o zaman yaptığım gibi, avuç avuç alıyorum. Bir kısmını ağzıma atıyorum.

Dişimi sıktım ve inledim.

Önceki meyvelerden bile daha tatlılar. Stormside'daki her şey ucuz bir kıyaslama. Sulandırılmış. Bu doğrudan kaynağından. Mükemmel, iliklerime

kadar işleyen bir şeker. Meyve suyu dilimde kayarken inliyorum. Ceplerime alabildiğim kadar çok meyve dolduruyorum.

Çiçekler, yapraklarıyla kaplı bir patika boyunca açıyor ve ben de onları takip ederek çiçeklerle dolu bir koruya giriyorum.

Kasılıp kalıyorum. Daha önce hayatımda kaç çiçek gördüğümü parmaklarımla sayabilirdim.

Ama burada...

Böyle bir yerde, kitabımızın her sayfası saatler içinde dolmuş olurdu. Koca bir kütüphaneye ihtiyacımız olurdu.

Bazılarını koparıp, saplarını bir bileklik, sonra bir zincir, sonra da bir taç haline getirmeye başlıyorum; tıpkı kız kardeşimle dışarıda bulduğumuz cansız dalları bir araya ördüğümüz gibi. Bunlar çok daha esnek. Papatyalardan oluşan halkayı başıma yerleştiriyorum, bunun aptalca olduğunu, zaman kaybı olduğunu biliyorum ama bu arayışta görebileceğim tüm harikaları içime çekeceğime dair kendime verdiğim sözü de hatırlıyorum.

“Keşke bunu görebilsen…” diye fısıldadım, sesim hafif bir rüzgarda kayboldu.

Burada ağaçlar birbirlerinden daha uzakta, iki sıra halinde dizilmişler ama tepeleri birbirine yaslanarak bir gölgelik oluşturuyor. Kalın güneş ışığı parçaları, parıldayan haçlar şeklinde aralarından süzülüyor. Aralarından koşarak geçiyorum, ardımda çiçek yapraklarından bir iz bırakıyorum, başka bir koruya giriyorum ve sonra olduğum yerde duruyorum.

Yeşil bir ejderha yonca yatağında uyuyor.

Geriliyorum. Çok kötü olabilir. Ya da... dost canlısı da olabilir. Bir ejderham olsa Raker'a ihtiyacım kalmazdı. Seyahat sürem önemli ölçüde kısalırdı. Belki de gümüş olanı bulmama yardımcı olurdu.

Bir adım öne atıyorum ve gözleri anında açılıyor.

Yeşil renkteler. Gözbebeklerinin arasından bir ateş halkası belirerek keskinleşiyorlar—sonra tekrar kapanıyorlar. Bu basit hareket açık bir uyarı niteliğinde.

Sahiplenilmek istemiyor. Sahiplenmeye kalkarsam beni öldürür.

İpucu anlaşıldı.

Ejderha uyumaya devam ediyor. Etrafında dikkatlice dolaşıyorum ve yürüdükçe orman daha da sıklaşıyor. Güneş ışığı ağaç tepelerinden süzülüyor.

Burnuma bir şey kondu ve irkildim. Ama sadece sırtında pembe, açmış bir çiçek olan bir çekirgeydi. Çiçek... vücudunun bir parçasıydı. Yavaşça uzanıp yapraklarına dokunmaya çalıştım. Tam dokunduğum anda uçup gitti.

Sonra, çiçeklerle kaynaşmış böcekler birdenbire her yerde beliriyor, ağaçlardan havalanıp etrafımda canlı bir buket gibi dönüyorlar. Tanıdıklarımın isimlerini fısıldıyorum. Çan çiçeği. Kan kökü. Hanımeli. Çuha çiçeği. Papatya. Çiçeklerini sırtlarında taşıyorlar.

Bazıları başımın etrafında uçuşuyor, aşağı doğru iniyor, saçımda taşıdığım çiçekleri inceliyor, sonra da gidiyor. Neredeyse gülümsüyorum.

Sonra bir şey kulağımın yanından hızla geçti, kulağımı sıyırdı ve nefesim kesildi, elimi parmağıma uzattım. Parmağımda minicik bir kan lekesi vardı.

Kılıcımı kınından çıkarıp hızla döndüm. Bir ok. *Cadoc.*

Ama orada kimse yok.

Çiçek böceklerinden biri olamayacak kadar hızlı ve gürültülü başka bir şey daha vızıldıyor. Hızla dönüp uzanıyorum ve yakalıyorum. Başka bir tür böcek bekliyordum.

Parmaklarımı açtığımda, avucumda minicik bir varlık oturuyor. Bir yusufçuk kanadına sahip bir çocuğa benziyor. Başparmağımı ısırıyor ve ben irkiliyorum, tutuşumu gevşetiyorum.

Işıltılı bir ışık fırtınası içinde hızla uzaklaşıyor.

Birdenbire her yer ışık oldu.

Kahretsin. Saçlarım her yöne çekiliyor, örgülerinden çıkıyor. Döndüğümde sadece kendi kahverengi saçlarımın gözlerime ve ağzıma yapıştığını, beni boğduğunu görüyorum. Bir taşa takılıp çimenlere düşüyorum.

Yemin ederim kahkaha sesleri duyuyorum .

“ *Dur* ,” dedim, saçlarımdaki yaratıkları tek tek ayıklayıp, onları ezmemeye çalışarak rüzgara geri savurdum.

Hayır, çekmiyorlar. *Daha da sert* çekiyorlar ve ben acıdan dişlerimi sıkıyorum. Sanki saçlarımı kafatasımdan koparmaya çalışıyorlar.

"Yeter artık," diye homurdandım. Tırnaklarım toprağa saplanıp toprağı kavradıktan sonra havaya, kendi yüzüme fırlattım.

Serbest bırakmak.

Hafif öksürükler ve bir anlık sersemlemiş haldeyken küfürlere benzeyen sesler duyuyorum ve bu fırsatı değerlendirip hızla kaçıyorum. Yüzümdeki

gevşemiş saç tutamlarını itip, koruluğun içinden hızla geçerken kolumla gözlerimdeki toprağı siliyorum.

Nefes nefese koşuyorum, ta ki... *sessizlik* olana kadar . Ağaçlarda fısıltılar yok. Kanatlı böceklerin vızıltıları yok. Çekirgeler bile yok. İçimden bir ah çekip, onları kaybettiğimden emin olmak için parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Arkamda bir dal kırıldı.

Kılıcımın kabzasını kavrayıp hızla dönüyorum—

Burnumun hemen iki adım ötesinde bir geyik duruyor.

Kürkü tıpkı ejderha gibi yeşil. Boynuzları ise her ucunda çiçekler bulunan beyaz bir taç gibi.

Gözleri iri ve ışıl ışıl. Bana göz kırpıyor ve yavaşça bir adım ileri atıyor.

Korkmuyor. Kılıcım kınından yarıya kadar çıkmış olsa bile. Silaha bile bakmıyor; sadece *bana bakıyor.*

Yavaşça kılıcımı tekrar aşağı indiriyorum. İçimde bir şey öne doğru çağrılıyor. Elimle ona doğru uzanıyorum, tıpkı ejderhama uzattığım gibi.

Bu yaratık sahiplenilmek için yaratılmamış, hayır... Ama yine de, sanki bana dokunmama izin veriyormuş gibi bana doğru yaklaşıyor.

Boynuzları solmakta olan güneş ışığında parıldıyor. Dokunuşuma doğru eğiliyor—

Ve yakalıyor. Parlak yeşil gözleri irileşiyor. *Hayır.*

Yaratık yere yığıldı, yanından bir kılıç saplanmıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm, hâlâ uzanmaya çalışıyordum, gözlerim hâlâ kırpılmayan bir bakışla kilitlenmişti. Dudaklarımdan dehşet dolu bir nefes döküldü.

Ani bir dönüşle "Ne yaptın?" diye sordum.

Raker, kılıcını almak için yürürken beni görmezden geliyor. Kılıcını çimenlerin üzerinde temizliyor, sonra eğilip yaratığı zahmetsizce omuzlarına kaldırıyor.

Sıcak bir kan birikintisinin yanında, toprağın içinde kalıyorum. "Onu öldürmene gerek yoktu! Yiyeceğimiz var!"

Titreyen ellerimdeki mantarlara ve meyvelere bile bakmıyor.

Sonunda, bir günlük sessizliğin ardından konuşuyor. "Her şey ölür," diyor. "Bunu kabullenin."

Sonra arkasını dönüp mağaraya doğru geri yürüdü.

OceanofPDF.com

16

Canavar . Şelaleye nihayet vardığımda aklıma gelen tek şey bu. Güneş batıyor. Ellerim hâlâ titriyor.

Geyiğin gözleri kafamın içindeydi. *Bana bakıyordu* . Dikkatini dağıttım. Öldürdüm .

Hayatımdaki her şey gibi.

Hayatta kalma mücadelesi içindeyiz. Bunu biliyorum. Bunun önemi olmamalı. Ama nedense... nedense önemi var. Nedense, o geyik sanki hayal kırıklığına uğrattığım başka biriymiş gibi geliyor.

Mağaraya yaklaştığımda Raker çoktan yaratığın derisini yüzmüştü. Midem bulanmaya başlayınca gözlerimi kaçırdım. Ateş yakmıştı. Eti kızarttı ve ben su perdesinin içinden geçip ondan olabildiğince uzaklaşırken beni hiç umursamadı.

Mantarlarımı ve meyvelerimi sayıyorum, parmaklarım kıpkırmızı olana kadar bir kısmını yiyorum, sonra kalanları topladığım dev yapraklara dikkatlice sarıyorum.

Karnım tok değil ama aç da değilim. Raker, birkaç kişinin paylaşabileceği kadar bol miktarda etini asla ikram etmiyor.

Kokusu mağarayı dolduruyor, hain midem gurulduyor ve bu da kendimden daha da nefret etmeme neden oluyor.

Yanağım bıçağıma yaslanmış halde, şelalenin sesiyle uykuya dalıyorum.

Kulağımda vızıldama sesi beni uyandırıyor.

Sonra sert bir çekme.

“ *Ah* ,” dedim ayağa kalkıp kaynağa doğru uzanırken—ama yakalayamadan bir ışık hüzmesi hızla uzaklaştı.

Raker'ın kaputuna yaklaşarak büyük bir hata yapıyor. Kaputu aşağı çekmeye çalışıyor ve Raker'ın eli onu yarım saniyede boğuyor.

Derin bir nefes aldım. Ormandaki geyiği öldürdüğü gibi, o küçük yaratığı da öldürmüştü. Ama kafa derimi yüzmeye çalışan bu belanın yasını tutmayı bile düşünmeden önce, Raker kolunu kaldırdı ve minik yaratığı parıldayan bir ışık yayı içinde şelalenin içinden fırlattı.

Hâlâ yaşıyor. Yine de, bu hiç de hoş bir şey olmamış olmalı.

"Lanet olası periler," diye kendi kendine söylediğini duydum sanırım, sanki benim burada olduğumu tamamen unutmuş gibiydi.

Bana bir bakış bile atmadan eşyalarını topladı. Sonra da gitti.

Mağaradan çıkarken onun peşinden giderken içimden bir ah çektim.

Güneş henüz yeni doğmuş. Neredeyse karanlıkta yürüyoruz ve bu ışıltılı dünyanın uyanışını izliyorum.

Çimenler bir şarkı gibi hışırdıyor. Kuşlar karşılık olarak cıvıldıyor. Yabani çiçekler uyumsuz desenlerde açıyor. Bazılarının çizgileri ve benekleri canlılarla aynı. Raker, bunların ortasında tamamen yersiz duruyor. Bu verimli yerin merkezinde yükselen bir gölge, siyah pelerini rüzgarda dalgalanıyor.

Sırtıma dayanan kılıcım vızıldıyor. Saçma davrandığımın farkında olsam da, geriye uzanıp kılıcın kabzasına dokunuyorum.

Bu yeri görmüş mü? Burada savaşmış mı? Tarihini merak ediyorum.

“Belki bir gün geri dönersin,” diye fısıldıyorum kendi kendime. “Belki de senden sonraki sahibinin benden daha büyük hayalleri olur.”

Saatlerce gözlerimi yeşillik ve yansıyan prizmaların yayları dolduruyor. Çizmelerimin altında çimenler yumuşacık. Kılıcım sırtımda ağır, bu yüzden onu indirip arkamdan sürüklüyorum.

Raker saatler sonra ilk kez bana bakmak için döndü ve yüzünü göremiyorum ama alaycı bakışını neredeyse *hissedebiliyorum* .

O arkasını dönene kadar ona dik dik bakıyorum.

Dağlar sonsuz. Hepsini birer birer tırmanıyoruz, ta ki bacaklarım uyuşana kadar. Tam bedenimin sınırlarına ulaştığını düşündüğüm anda, o sınırlar daha da genişliyor.

Tıpkı gözyaşlarım gibi, diye düşünüyorum. Birkaç ömür boyu yetecek kadar ağladığımı sandığım anda, beni yanıltıyorlar.

Stellan bana , *"Eğer sınırsız olduğuna inanıyorsan, öyle olursun,"* derdi. Ona yorgun olduğumu söylediğimde ise, " *Yorgun olduğunu sanıyorsun," derdi.*

Hayır . Çok yorgunum , diye düşünürdüm kendi kendime, yorgunluğun bir seçimmiş gibi davranmasına, güçsüzlüğün bir seçimmiş gibi davranmasına kaşlarımı çatarak.

Şunu inkar edemem ki, onun sarsılmaz gücü her zaman fizikselden çok zihinseldi.

Başka bir koruya giriyoruz. Ortasında küçük, berrak ve pırıl pırıl bir gölet var; suyu dağlardan akıyor. Çok temiz. Raker çantasından bir matara doldurmak için eğiliyor. Cebimdeki bozuk parayla bir tane daha almayı denemeliyim aslında.

Şimdilik dizlerimin üzerine çöküp ellerime su dolduruyorum, yaralı avucumu yıkadıktan sonra tekrar sarıyorum. Sonra da içiyorum.

İşimi bitirdiğimde ve su önümde durulduğunda, yansımama bakıp yüzümü buruşturuyorum. Yüzüm hala perilerden kurtulmak için kullandığım toprakla kaplı. Kulağımda bir perinin ısırmasından kalma kan kurumuş. Saçlarım karmakarışık, kalın örgülerden birkaç tutam dışarı fırlamış. Kıyafetlerim de daha iyi durumda değil.

Sırtımı dikleştirdim, Raker'a döndüm ve umarım son derece otoriter bir şekilde, "Yıkanmak istiyorum," dedim.

Bana neredeyse hiç bakmıyor. *O zaman yıkan* , diyor sessizliği.

Yutkunuyorum. İşaretlerim olmasa bile, onun önünde soyunmak için acele etmezdim.

Kibarlık beni hiçbir yere götürmüyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Gitmen gerekiyor." Ona, daha önce sayısız kez bana emrettiği gibi emrediyorum.

Duraksıyor. Çok yavaşça, tamamen bana dönüyor. Sesi saf kötülük dolu. "Sence dikkatimi sana dikerek bir an bile boşa harcayacağımı mı sanıyorsun? Sence senin bir önemi var mı?" Ve şimdi anlıyorum ki, şimdiye kadarki sessizliği bir lütufmuş, çünkü sözlerinin ne kadar acımasız olabileceğini hatırlatıyor bana.

"O halde gitmenizde hiçbir sorun olmamalı," diyorum dişlerimin arasından.

Tam tersini yapıyor. Çantasını yere bırakıyor. İçinden kalın bir sabun kalıbı çıkarıyor. Artık sahip olmadığım bir başka kullanışlı eşya.

Ardından zırhını çıkarmaya başlar.

“Banyo yapıyorum,” diyor. “Ne bok isterseniz yapabilirsiniz.” Kılıcını yere saplıyor. Kılıç önümde dimdik ve gururla duruyor.

Çizmelerini çıkarıyor. Yutkunuyorum, sırada ne olduğunu merak ediyorum. Yıkanmak için kapüşonunu ve maskesini indirmesi gerekiyor, değil mi?

Merak beni bir anlığına şaşkına çeviriyor.

Sonra aklımı başıma topladım ve ormana doğru koştum. Burada oturup Harlan Raker'ın banyo yapmasını izlemeyeceğim. Bu saçma. Ve muhtemelen ölüm cezası olur, çünkü o da benim gibi, kimsenin onu kat kat giysileri olmadan görmesinden hoşlanmıyor.

Pislik.

O kaputun altında neyin gizlendiğini hayal etmeyi bitirdiğimde -her yineleme giderek daha şeytani bir hal alıyor- dikkatimi dağıtmak için mantar toplamaya başlıyorum. Daha önce bulduğum mantarlardan bazıları burada da var. Birkaç farklı tür de. Kokularından dolayı yenilebilir olan bazı yapraklar. Acı ve zehirli kokan diğer yapraklar.

Bitkileri seven bir anneye sahip olmanın bir diğer avantajı da, kız kardeşime ve bana hangilerine dokunmamamız gerektiğini öğretmesiydi. Ayak bileklerimizi yakacak olanlar... bir atı öldürecek kadar zehirli olanlar...

Raker ortaya çıktığında, yapraklara sarılmış bir sürü erzak getirmiştim. Hatta bazı kökler ve fındıklar bile vardı.

Tek bir homurtu bile çıkarmadan yanımdan geçip gitti. Kapüşonu hafifçe ıslaktı. Suya girdiğine dair tek işaret buydu.

Cildim kuru ve kirli, ama acımı yutuyorum ve onu başka bir tepeye kadar takip ediyorum. Güneş neredeyse batıyor.

Şelaleye vardığımızda, sırt çantasını yere attı ve tek kelime etmeden arkasını döndü. Avlanmaya gittiğini biliyorum. Geyik etini kurutmaya vakti olmamıştı. Çoğu yenmeden geride kalmıştı.

O geyikin cansız bakışlarının anısını zihnimden uzaklaştırıp mantarlarımı şelalede yıkamaya başlıyorum. Üzerlerindeki toprağı ve kalan meyveleri temizleyip kurumaları için düz bir kayanın üzerine yayıyorum.

Güneşin dağların arasından süzülerek altın rengi bir lekeye dönüşmesini izliyorum. Hızla kayboluyor. Sonra mağaraya doğru ilerliyorum. Raker birkaç dakika sonra eli boş geliyor.

Gülüşümü gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Sorun ne? Öldürecek başka uysal bir yaratık bulamadın mı?"

Bana hiç bakmadan yanımdan geçip gitti.

"Belki yıkanmama izin verseydin, akşam yemeğini bulabilirdin," diyorum, köklerimden birini keyifle çiğnerken.

Kılıcı keskin bir çatırtıyla taş zemine saplandı, kaya dalgalandı.

Omuz silktim. "Beni görmezden gelin. Kusura bakmayın, kuralları unuttum. Susun ve dinleyin. Yıkanmayın. Dost canlısı varlıklar gözünüzün önünde öldürülürken protesto etmeyin."

Bunun üzerine hızla arkasını döndü. "Boynuzlarında çiçekler olması onu *dost canlısı* yapmaz ," dedi, neredeyse dünyanın tüm küçümsemesiyle.

Ona dik dik baktım ve ayağa kalktım. "Ormanda yaşayan uysal bir yaratıktı. Bana *senden* , şeytani canavardan, daha bilinçli bir şekilde bakıyordu ."

Sesi zehir gibiydi. "O *nazik yaratık* seni delip geçmek üzereydi."

Kahkaham mağarada yankılandı. "Ha, demek öyleymiş? Beni mi koruyordun?"

Küçümseyici bir ses tonuyla, "Senin hayatın, benim ihtiyacım olan bir şeye sahip olmandan başka bir anlam ifade etmiyor. Şimdilik hayatta kalmana ihtiyacım var. Maalesef." dedi.

Haritayı ateşe verdiğim için geçmişteki halimin ayaklarına kapanıyorum, çünkü eminim ki eğer harita hâlâ bende olsaydı Raker beni günler önce öldürmüş olurdu.

Beni öldürmeyecek. Bu da bana sonunda, gerçekten onun canını sıkma cesaretini veriyor. Günlerdir beni görmezden geliyor. Beni *geride bıraktı* . Her fırsatta bana hakaret etti.

Kahrolsun o.

Ona doğru yavaşça bir adım atıyorum. "Senden tiksiniyorum, değil mi?" diyorum, başımı yana eğerek, o kapüşonun içinde bakabileceğim *bir şey* arıyorum. O gri gözlerin bir ipucu bile olsa. Sadece karanlık görüyorum.

"Hiçbir fikriniz yok," diyor.

Onu baştan aşağı süzüyorum, neden onu bu kadar rahatsız ettiğimi merak ediyorum. Aklıma mantıklı bir teori geliyor. "Beni bu kılıcı kullanmaya layık görmüyorsun, değil mi?"

Bir adım öne atıyor. " *Hiçbir bıçağı* hak etmiyorsun ," diyor yaklaşarak. Bununla da kalmıyor. "Zayıfsın. Dikkatsizsin. Yüzmeyi bile bilmiyorsun . "

Yanaklarım yanıyor. Sözleri bıçak gibi acıtıyor, en zayıf noktalarımı deşiyor. Yine de çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ama yine de benim," diyorum, tam onun altında.

"Uzun sürmeyecek," diyor. Bu bir tehdit bile değil, bir söz.

Haklı ama haklı olması beni üzüyor. Bunun beni öldüreceğini bilmesi beni üzüyor, çünkü durumun üstesinden gelemiyorum ve bu amansız acı yüzünden gözlerim kör olmuş durumda.

Bunu görüyor. Zayıf yönlerimi görüyor. Benimle ilgili *hiçbir şey* görmesini istemiyorum .

Öfkemden neredeyse nefes nefese kaldım. Üzerimde yükselen bir gölge gibi. Maskenin ve karanlığın ardındaki yüze bakabilmek için başımı iyice yana eğmem gerekiyor. Onu kızdırdım. Gerçek bir bıçakla bıçaklayamayacağım için, sözlerimin bıçağını daha da çevirmek istiyorum. Henüz değil.

“Bu kılıcın beni seçmesinden nefret ediyor olmalısın… çünkü bu, çok da farklı olmadığımız anlamına geliyor. Bir bakıma birbirimize uygun olduğumuz anlamına geliyor,” diye mırıldanıyorum, sözlerimin amacına ulaşmasını umarak. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Öfkesi kaynarken, enerjideki değişimi, dalgalanmayı hissedebiliyorum.

Her kelimesini duymamı istercesine eğildi. “Kılıçlar ancak kullananlar kadar iyidir. Seninki de senin kadar acınası.” Bu söz, herhangi bir hançerden daha derine kalbime saplandı, ama o durmadı. Daha da eğildi. “ *Senin* hiçbir şeyin bana denk değil.”

Raker, sanki başka bir şey söylememe cesaret etmemi bekliyormuş gibi, bana dik dik bakıyor. Sanki sonunda beni alt ettiğini düşünüyor. Sözleri beni incitmek içindi. Ve incitti de. Ama ben söndürülebilecek bir alev değilim. Onun bana bakıp sadece zayıflıklarımı görmesine izin vermeyeceğim.

Hiç tereddüt etmeden o karanlığa bakıyorum.

Artık gizemden, saklanmaktan , yüzünü bile göremediğim halde bana hakaret etmesinden bıktım . Bir anda elimi uzatıp maskesini çıkardım.

Eli aynı hızla uzanıp bileğimi acı verici bir şekilde kavradı. Sıkı tutuşundan nefesim kesildi, neredeyse kemiğimi kıracak kadar sıkıydı.

"Yapma," diye hırladı.

Dişlerimi ona gösterdim. Tutuşu en ufak bir şekilde gevşemedi. "Maskenin altında bir canavar olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden takıyorsun onu," diye tükürdüm ona. "Bence iyi olurdu. Yüzünün kötü kalbinle uyumlu olması."

Sanki beni baştan aşağı süzüyormuş gibi başını hareket ettiriyor.

Ne gördüğünü biliyorum. Çeneme kadar çekilmiş yakam. Hava sıcak olmasına rağmen, parmak boğumlarıma kadar uzanan gömleğim. "Ben de

senin için aynısını söyleyebilirim," diyor. Elbette her şeyi fark ediyor. Ona dik dik bakıyorum.

Onun *da* bana öfkeyle baktığını neredeyse hissedebiliyorum .

Bu bir düello, kazanmak istediğim bir düello, ama anlar birbirine karışırken, kapüşonunun altındaki yere o kadar uzun süre bakarken ki neredeyse o gri gözleri ve o gümüş maskeyi görebiliyorum, öfkeli nefes alışverişlerimiz mağarayı doldururken, eli daha da sıkılaşırken—

Bileğimi bıraktı, sanki bana daha fazla dokunmaya dayanamıyormuş gibi, sonra da utançtan yanıp kavrulmama neden olarak çekip gitti.

Piç.

Ondan nefret ediyorum. Sözleri canımı yakmamalıydı ama yine de yakıyor.

Önceden tatlı olan meyveler dilimde neredeyse tatsız hale geldi. Onları yuttum, sonra biraz su içtim ve yemeğimi dikkatlice paketledim.

Raker'ın gittiği yere bakıyorum. Yan yatmış, uyurken siluetini görebiliyorum. Kılıcı bana yakın, yere saplanmış durumda. Onu hareket ettirmeye bile çalışmıyorum.

Ama çantası orada, girişin hemen yanında.

Ona doğru yavaşça ilerlerken, duruşunu izliyorum. *Defol git.*

Dikkatlice parmaklarımı içeri sokuyorum ve aradığımı buluyorum. Sabunu. Avucuma atıyorum, kılıcımı kapıyorum ve suyun içinden atlıyorum.

Karanlığa doğru ilerlerken, acınası bir durumda olmadığımı düşünüyorum.

Soluk bir hilal ay ışığı altında , kıyafetlerimi çıkarıyorum.

İşaretlerim bazen olduğu gibi hafifçe parlıyor. İncecikler. Ten rengimden çok farklı değiller. Çok gümüş rengi olmasalar neredeyse fark edilmezlerdi .

Su, karanlığın içinden hafifçe parlıyor. Yüzeyinde birkaç şişkin beyaz çiçek yüzüyor, yanlarında ise pahalı dantel gibi görünen, küçük parçalardan desenler kesilmiş, özenle işlenmiş nilüfer yaprakları var. Çok güzel. Buradaki her şey çok *güzel.*

Elimde kılıç ve sabunla, neredeyse hiç hareket etmeyen bir su birikintisine doğru dereye girdim.

Çok fazla kullanamam, yoksa fark eder diye düşünüyorum kendimi ovmaya başlarken. Önce bacaklarımı, sonra karnımı ovuyorum, sonra

yanaklarımda kurumuş kiri hatırlayıp sabunu saçlarıma ve yüzüme sürüyorum.

Mola veriyorum.

Bu sabun... Şimdiye kadar karşılaştığım en güzel koku. Doğadan bir şey... Tanımlayamadığım bir şey.

Derin bir nefes alıp iç çektim. Şeytanın kokusu güzelmiş.

Piç.

Üzülerek sabunu taşların üzerine atıyorum. Cildimdeki köpükleri yıkayıp başımı geriye doğru eğerek, düğümlenmiş saç tellerimi parmaklarımla tarıyorum.

Bir noktada, belime kadar suya batmış olduğumu fark ediyorum... ve korkmuyorum. Kalp atışlarım hızlanmıyor. Eskiden, çok fazla olmasa da, hamamların yakınında bile bulunmaktan çekinirdim.

O korku azaldı. Ve bunun onun yüzünden olmasından nefret ediyorum. Çünkü beni bu süreçten geçirmek yerine, *her şeyi kendim çözmeye* zorladı ve ben de çözdüm.

İçimden bir ah çekiyorum, suyun acımı, endişemi ve öfkemi eritmesine izin veriyorum. Su zahmetsizce, güzelce dönüyor, tenime masaj yapıyor. Ay'a bakıyorum, burayı sevmeyi öğrenebileceğimi düşünüyorum. Burada çok kolay yaşayabilir, doğanın içinde olabilir ve yüzmeyi öğrenebilirim.

Ama bu benim hayatım değil. Bu akıntıya çoktan kapıldım zaten. İçimden bir ah çektim. Doğruldum.

Ve duraklayın.

Orada, koyu zırhlı bir adam durmuş bana bakıyor. Hayır. Sadece bir adam değil. Karanlık boğazından yukarı, yanaklarına doğru yayılıyor. Gece yaratığının obsidyen kanını hatırlıyorum.

O bir iblis. Bu yüzden henüz bana ulaşamadı. Bu yüzden bekliyor. Yüzü diğerleri kadar harap görünmüyor. Siyah göz bebekleri ve damarları dışında neredeyse normal görünüyor.

Yavaşça elini bana doğru uzattı. "Gel."

Ona sadece göz kırptım.

Belki de Raker haklıdır. Belki de ben acınası ve aptal biriyim. Çünkü nedense, karanlıkta neyin gizlendiğini çok iyi bilmeme rağmen, gece banyo yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Dere çok yakındı. Şelale ile gölet arasında güvende olacağımı düşündüm. İki su kaynağı arasında korunmuş olacaktım.

Sessizliğim üzerine adam bir adım öne çıktı. İrkilerek irkildim. Botunun ucu suya çok az kala durdu.

Benden sadece birkaç adım ötede. Birkaç adım geri çekiliyorum ama zemin eğimli ve olduğum yerde durmak zorundayım.

Raker'ın o berbat sesi kafamda yankılanıyor. *Sen yüzmeyi bile bilmiyorsun.*

Öğrenmeliydim. Stellan'dan bana öğretmesini istemeliydim. Ama yakınlarda su kaynağı yoktu. Pınarların hepsi on yıllar önce kurumuştu. Denizden çok uzakta yaşıyorduk.

"Gel. Onlara katılacaksın."

"Kime katılacaksın?" diye soruyorum, su çeneme kadar yükselmiş. Tüylerim diken diken olmuş. Daha önce ferahlatıcı gelen su şimdi buz gibi soğuk.

"Çalınan gelinler," diyor kısaca.

Çalınmış gelinler mi? Gülmeye başlıyorum. Adam tek bir hareket bile yapmıyor. Birinin beni gelin olarak istemesi fikri... birinin bir gelini çalacak kadar çok istemesi fikri ...

Durun bir dakika. Bu Ölüm Tanrısı mı? Bu iblis onunla mı çalışıyor?

Sonunda adamın gözleri kısıldı. "Bekleyeceğim."

Kahretsin.

Su şu an buz gibi. Gün ışığına daha saatler var. Seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Burada bekleyip bu soğuk sularda ölümümü bulabilirdim. Çığlık atıp Harlan " *Şimdilik Hayatta Kalman Gerekiyor"* Raker'ın beni kurtarıp kurtarmayacağına bakabilirdim . Ya da, sanırım, bu adamın elini tutup çalınmış bir gelin olarak hayatın nasıl olabileceğini görebilirdim.

İçimden bir ah çektim. "O zaman sanırım bütün gece burada senin çirkin suratına bakmak zorunda kalacağım."

Adam kaşlarını çatıyor.

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Elini bırakmıyor, sanki pes edip gizemli davetini kabul edeceğimi sanıyor.

Çalınmış gelinler.

Stormside'da insanlar nadiren evlenir. Hayatta kalmak çoğu zaman ihanet anlamına gelir. Aileler parçalanır. Öldürülürler. Çoğu insan bu koşullar altında uzun süre yaşayamaz. Sevgi, ilgi hatta seks bile açlık ve susuzluktan daha düşük önceliğe sahiptir.

Bence *yanlış taraftasınız* . Stormside'da binlerce kişi, ömür boyu yeterli yiyecek garantisi verilirse bu adamın elini seve seve tutardı.

Ayaklarım uyuşuyor. Parmaklarım da öyle. Titriyorum, dişlerim gıcırdıyor ve kendime lanet ediyorum. Bu adama lanet ediyorum. Bir gelini kaçırmadan elde edemeyen bir tanrıya lanet ediyorum . Bu ormanın tamamına, tüm yaratıklarına ve hatta Raker'ın cennet sabununa bile lanet ediyorum.

Güneş tam doğmak üzereyken, adam arkasını dönüp ormanın derinliklerinde kayboldu. Titreyerek, kızıl uçlu güneş ışınlarının bana ulaşmasını bekledim.

Akarsudan hızla geçerken boğazımın arkasında hafif bir çığlık yükseldi, uzuvlarımda yeniden hafif bir sıcaklık hissettim.

Cildim buruş buruş. Tırnaklarım mavi. Donmuş cildime vuran güneşin hissiyle gözlerim yaşarıyor.

Titremekten kıyafetlerimi giymem neredeyse imkansız. Yıkama fırsatım da olmadı.

Sabunu ve kılıcımı kapıp mağaraya doğru koştum.

Ben içeri girdiğimde Raker bıçağını biliyordu. Islak saçlarıma ve titreyen bedenime bir göz attı ve bakışlarını kaçırdı.

"Aptal," diye mırıldandı kendi kendine.

Onunla aynı fikirde olmadığımı söyleyemem. Arkasından sabunu çantasına gizlice koydum, yemeğimi aldım ve mağaradan çıktım. Saçlarımı ördüm, sonra dışarıda güneşin altında uzanıp, hafifçe ısınmamı bekledim.

Ayak parmaklarımı tekrar hissetmeye başladığımda, cebimdeki parayı bulup çimenin üzerine koyuyorum.

“Geri dön,” diye sesleniyorum gökyüzüne, ejderhamın altını hissetmesini, tıpkı yakutları istediği kadar onu istemesini dileyerek. “ *Lütfen* .”

Lütfen, bana bu heriften uzak, tanrılara giden bir yol gösterin.

Param güneş ışığı altında parıldıyor.

Gelmiyor.

Üç gün aynı şekilde geçti. Sonsuz sessizlik. Raker, sanki yokmuşum gibi davranmaya çalışıyordu. Ben de, onu uykusunda boğarak her şeyi riske atmamaya çalışıyordum.

Bazen, gün batımından önce şelaleli mağaralardan birinde kamp kurarız. Bu, Raker'a avlanmak için daha fazla zaman tanır ve düzenli olarak

yiyecekle geri döner. Ben aramayı bırakırım. Şikayet etmeyi bırakırım. Bana asla bir şey teklif etmez.

Sorun değil. Buna ihtiyacım yok. Bir yığın dal topluyorum ve yıllar içinde, dokumacının bana öğrettiği becerilerle küçük bir sepet yapıyorum. O kadar çok yiyecek topluyorum ki, sepet meyveler, mantarlar ve fındıklarla dolup taşıyor. Prizma Geçidi, verimlilik açısından gerçekten eşsiz bir yer.

Yosunlarla kaplı, düğün çiçeği, aster ve mor uçlu lalelerle dolu, kıpkırmızı meyvelerle bezeli bir ormanda yürürken onu duydum.

Bıçak, sert bir şeye çarpıyor. Ben hareketsiz kalıyorum. Kanım buz kesiyor.

Başka bir rakip. Yoksa ölümsüz mü?

Hayır. Kılıç metale isabet etmedi. Ve o kılıç... Onu tanıyorum. Eğer Raker'ınki kadar büyük bir kılıç taşıyan ölümsüz biri ortalıkta dolaşmıyorsa, o kılıç onundur.

Avlanmaya çıktı.

Raker bol bol yedi. Burada fazlasıyla böğürtlen ve mantar var. Belki... belki bir yaratığı kurtarabilseydim... Raker'ın yoluna çıkmanın neden kötü bir fikir olduğunu düşünmeden önce ayaklarım hareket ediyor.

Olabildiğince sessizce, beni ele verecek hiçbir şeye basmamaya özen göstererek, yıllarca hırsızlık yaparak edindiğim hayatta kalma becerilerini kullanarak ormanda ilerliyorum. Dalların altından eğilerek geçiyor ve sadece süngerimsi yosunla kaplı köklerin üzerinde yürüyorum. Kılıcının sesleri yaklaşıyor ve ben yavaşlıyorum. Sarkan mor salkımlı bir ağacın etrafından dolanıyorum.

İşte orada.

Raker'ın zırhı çıkarılmış. Sadece altına giymek zorunda olduğu ince, vücut hatlarını saran bir gömlek var. Başlığı ise hâlâ takılı.

Onu zırhsız ilk kez görüyorum ve—

Kahretsin. Kişiliği kadar iğrenç değil.

Her bir kasına lanet okuyorum; kumaşın altından bile görünen, varlığından bile haberdar olmadığım, bu kadar berbat birinde bu kadar iyi görünmeye hakkı olmayan kaslara... Sonra dikkatimi tekrar bıçağına çeviriyorum.

O avlanmıyor, antrenman yapıyor.

Mantıklı. Elbette, bu kadar yetenekli biri bu becerilerini ancak aralıksız pratik yaparak kazanmıştır.

Pratik *yapmam* gerekiyor. Hızımı korumaya ve hayatta kalmaya çok odaklandım, oysa bu devasa kılıcı nasıl kullanacağımı öğrenmeliyim.

Raker, kılıcını sanki ağırlıksızmış gibi kullanıyor. Döndüğünde hırlıyor. Kılıcı gümüş gibi parlıyor ve bir ağacı ikiye bölüyor. *Koca bir ağacı.* Ağaç devriliyor ve yer titriyor.

Tanrım. Gereken güç... metalin keskinliği...

Raker tekrar hırlıyor. Bir ağacı daha deviriyor. Sonra bir başkasını. Vücudu gergin, kasları kasılmış.

Görünüşe göre öfkesini dışa vuruyor. İyi, diye düşünüyorum. Hedef olarak ağaçları kullanması, boynumu hedef almaması iyi.

Masum bir yaratık onun yemeği olma riski altında değil. Gitmeliyim. Daha fazla meyve bulmalıyım. Raker'ın kusursuz vücudunun görüntüsünü hafızamdan silmeliyim. Bunun yerine, dalların ve yaprakların arasından bir adım daha yaklaşıp, büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Şimdi anlıyorum neden bu kadar çok ismi var. Şöhreti neden yetişkin erkekleri bile titretip korkudan altlarına işetmeye yetiyor.

O eşsizdir.

Raker'ın hareketleri saf güç ve mükemmel hassasiyetin birleşimi. Bir ağaca dönüyor ve vahşi kesiklerle yan tarafını çizerek kabuğuna ardı ardına çentikler açıyor; her çizgi o kadar yakın ki neredeyse birbirine değiyor, bu kontrolün mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Geniş omuzları gergin. Ağzından çıkan hayal kırıklığı dolu homurtu, bir hata olduğunu düşündürüyor bana—ya da belki de gerçekten çok kızgın.

Kesinlikle sinirlenmişti, diye düşündüm, sonra döndü ve kılıcını doğrudan bir ağaca sapladı. Gövde darbenin şiddetiyle titredi, ardından kılıç tıpkı Katliam sırasında olduğu gibi avucuna geri döndü.

Sarsılan ağaçtan yapraklar bir anda dökülüyor.

Sonra zaman yavaşlar ve o, devasa cüssesiyle tamamen zıt bir pürüzsüzlükle, mümkün olmaması gereken bir hızla hareket eder.

Ve düşen her yaprağı ikiye bölüyor.

Nefes almıyorum. Ani bir şekilde durmasını izlerken gözümü bile kırpmıyorum. Yapraklar ayaklarının dibinde, mükemmel simetrik parçalar halinde duruyor. Nefes nefese kalmış gibi bile görünmüyor.

Harlan Raker'dan *kesinlikle korkmam* gerektiğini fark ettiğimde, kanımda yavaş yavaş bir korku beliriyor . *Ölümsüzler* bile ondan korkmalı. Fırtına Yakası'nda yaşamış en iyi savaşçı olarak biliniyor. Ve şimdi o eğitimin, o ustalığın her zerresini görüyorum.

Sonunda nefesimi alıp, dizlerim titreyerek hayranlıkla onu izledim.

Sonra, sırtım ağaç kabuğuna çarparak ağaca doğru savrulurken, nefesim burun deliklerimden fırladı. Nefes almak için çırpındım ama nefes alamadım. Zihnim dönmeye başladı.

Raker'ın kılıcı beni burada, gömleğimin kumaşından deldi. Yavaşça aşağıya baktım, parlayan metal bıçağın belimden bir *santim* bile uzakta olduğunu gördüm. Saçımın bir teli bile yanlış yöne gitseydi, bağırsaklarım bu orman zeminine saçılırdı.

Yukarı baktığımda, tam orada, bana dik dik bakıyordu. Tahminime göre, *öfkeli bir bakıştı* .

Sessizdim. Çok uzaktaydım. Onun beni hissedebilmiş olması bile...

Sesi sert ve acımasız. "Sessiz ve zeki olduğunu sanabilirsin ama gürültücüsün, beceriksizsin ve bana sinsice yaklaşabileceğini düşünmekle aptallık etmişsin."

"Öyleyse bana öğret," diyorum nefes nefese. Onun sahip olduğu ustalığın en ufak bir zerresiyle bile bu kılıcı nasıl kullanacağımı öğrenmek istiyorum. Tanrılara ulaştığımda onları öldürme şansımın olması ancak bu şekilde mümkün.

Bıçağını ağaç gövdesinden çekip çıkarıyor, kumaş gevşeyince ben de tahtanın üzerinde kayıyorum. Zar zor ayakta durabiliyorum.

"Vaktimin bir anına bile değmezsin," diye tükürdü arkasını dönmeden önce. "Hem zaten yakında öleceksin."

Beni ağaca yaslanmış, öfkeyle ve nefes nefese bırakıyor; bunun bir tehdit mi, bir vaat mi, bir kehanet mi yoksa üçü birden mi olduğunu merak ediyorum.

OceanofPDF.com

17

Tam bu araziyi tamamen çözdüğümü düşünmeye başladığım anda, yeşillik sona eriyor.

Yerini küller kaplıyor. Kilometrelerce kül tarlası.

Prizma Geçidi'ne çok benziyor ama harap olmuş hali. Fırtına Yakası'na benziyor. Ormandaki ağaçlar çürümüş. Dalları çıplak.

Ama akarsular var. Susuzluktan boğazım zonklarken birine doğru koşuyorum ve parmaklarım suyun yüzeyine değmeden hemen önce duruyorum.

Su, kan gibi kırmızı.

Stormside'da bile su bu renkte değil. Durgun suların çoğu bulanık ve içmek için güvenli değil... ama kıpkırmızı değil.

Raker'a baktım. Başının eğiminden sıvıyı incelediğini anladım. Hiç ses çıkarmadan yüzünü ondan çevirdi. Demek ki içilemezmiş.

Güneş batana kadar yürüyoruz ve sonra önünde kırmızı bir su tabakası olan bir mağara buluyoruz. Raker avlanmak ya da antrenman yapmak için uzaklaşıyor.

Bana kılıç kullanmayı öğretmeyecek. Bunu istemem bile aptallık aslında. Ama onun kılıcını ne kadar ustaca kullandığını görünce, öğrenmem gerektiğine her zamankinden daha çok ikna oldum.

Bunu çöz.

Solgun güneş ışığı altında, mağaranın hemen ötesinde, kılıcımı kaldırıyorum.

Ejderhamdan beri hiç antrenman yapmadım. Onun bana nasıl yardım ettiğini hatırlayınca neredeyse gülümsüyorum. Muhteşem kuyruğunun

defalarca nasıl vurduğunu.

Eğer günlerce onunla yürümenin silahın daha hafif gelmesini sağlayacağını düşünüyorsam yanılmışım. Hayır, çelik şimdi daha da ağır geliyor. Kollarım daha güçsüz hissediyor.

Belki de bu yolculukta beni ayakta tutmak için meyveler ve mantarlar yeterli değil. Belki de Raker'ın yiyeceklerinden biraz istemeliydim.

Biliyorum, beni güçsüz bırakan sadece beslenme eksikliği değil. Her gece dinleniyorum ama tam olarak değil. Raker'a güvenmiyorum. Bu dünyaya da güvenmiyorum. Burada tamamen uykuya dalmak çok zor.

Burası Questral. Elbette yorgunum. Elbette açım. Tanrılara ulaştığımda bu bahanelerin bir önemi kalmayacak. Bunların üstesinden gelmek için kendimi eğitmem gerekecek.

Kılıcımın kabzasını iki elimle kavradım. Silahımı yukarı kaldırırken kollarım titriyordu.

Raker'ın sesi zihnimi delip geçiyor. *Sen hiçbir kılıca layık değilsin. Kılıcın da senin kadar acınası.*

Kanımda öfke kaynıyor.

O yanılıyor. Ben acınası biri değilim. Ve bir gün, bu kılıcı onun kadar kolaylıkla kullanacağım.

İleri atılırken boğazımdan bir hırıltı çıktı, havayı yararak Raker'ın hızının bir kısmına bile ulaşmaya çalıştım. Zarif bir yay çizmek yerine, ağırlığım yüzünden sendeledim. Yere saplanmasını engellemek için mücadele ederken pazularımda şiddetli bir acı hissettim.

Kahretsin, çok ağır.

Onunla dövüşeceksem, elimde ağırlıksız olması gerekiyor. Ve bence bu sadece pratik gerektiriyor.

Stellan , *"Bir canavar bile küçük lokmalarla yenebilir* ," derdi. Bu sözü duyunca burun kıvırırdım, bir canavarı yeme fikri bana iğrenç gelirdi, ama yıllar geçtikçe ne demek istediğini anladım. *Hayatta her şey küçük adımlarla fethedilebilir.*

Yani, tıpkı kılıç kullanmayı ilk öğrendiğim zamanki gibi, en baştan başlıyorum. Kaslarım yanana kadar, ağırlığına alışmaya çalışarak, yarım saat boyunca kılıcımı kaldırıp indirerek başlıyorum.

Sonra binlerce kez yaptığım basit bir kesme hareketini deniyorum. Bu kılıç her detayı ve hesaplamayı değiştiriyor. Duruşumu. Gereken enerjiyi. Zorlanmayı.

Sendelleyerek öne doğru eğiliyorum— *kahretsin* —sonra doğruluyorum. Kabzayı tutuşumu değiştiriyorum, sağ elimi koruyucuya, diğerini ucuna koyuyorum. Dişlerimi sıkıyorum. İkinci kez deniyorum.

Ve silahın tüm ağırlığı beni öne doğru çektiği için neredeyse yüzüstü yere düşüyordum. Son anda düşürmekten kurtuldum.

Dizlerimin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmış haldeyim. *Kendini toparla.*

Tekrar.

Tekrar.

Bu, demirci atölyesinde ve Stellan ile yaptığım sabah antrenmanlarında bulduğum odak noktası. Bir ritme kapılıyorum ve dünya, tüm sorunlarımla birlikte yok olup gidiyor. Sadece ben ve bu parıldayan metal levha var. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Başka hiçbir şey dikkatimi çekmiyor.

Yaklaşımımı değiştiriyorum, öğreniyorum, sonra da ayarlamalar yapıyorum, sonunda duruşumu bozmadan hareketi yapabiliyorum. Basit bir zafer ama göğsümden gurur fışkırıyor. Kılıcı yerinde tutuyorum, göğsüm inip kalkıyor, alnımdan terler akıyor. *Başardım.*

Tam kılıcımı yere bırakacakken Raker çürümüş ağaçların arasından çıktı. Sırtında bir yaratık vardı. Nefes nefese ona baktım, kılıcımı havada tutmak için kollarımı zorlayarak tüm gücümü harcadım.

Sanki ben tamamen gülünç bir şeymişim gibi başını sallayarak yanımdan geçip tepedeki mağaraya doğru yürüdü.

Onu boş ver.

Ateşin yakılma sesleri, ağız sulandıran kızarmış et kokusu, alevlerin çıtırtısı ve kıpkırmızı suyun şırıltısı arasında devam ediyorum. Vücudum kemiksizleşene ve son ışık kırıntısı kaybolana kadar antrenman yapıyorum.

Sonra kendimi kan kırmızısı şelalenin içinden sürükleyerek geçip uykuya dalıyorum.

Çıtırdayan bir şömine hayal ediyorum. Hemen ötesinde, tıklım tıklım dolu bir evde yankılanan kahkahaları duyabiliyorum. Yanmış şeker kokusunu alıyorum ve yapış yapış parmaklarımın kartların etrafına dolandığını hissediyorum.

Yangın söndü. Ev yeniden sessizliğe büründü.

Karanlık, bir battaniye kadar kalın. Dünya sessiz, uyuyor ve mükemmel.

Birdenbire her şey yanmaya başladı.

Sevdiğim her şey alevler içinde ve bunu durduramıyorum, nefes nefese kalıyorum, öksürüyorum ve *her şey, herkes* ...

Alnıma değen bir nefesle kabusumdan uyandım.

Kılıcıma uzandım ama sanki birileri ilk yapacağım şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi bileğimi sıkıca kavradı.

Diğer eliyle de ağzımı kapatıyor.

Çığlığım boğuk bir şekilde çırpınıyordum, ta ki gözlerimi kırpıp karşımda tanıdık gri gözleri görene kadar. Vücudunun geri kalanı hâlâ gölgedeydi. Ama nefesini hissedebiliyor olmam... maskesini takmadığı anlamına geliyordu.

Raker'ın sesi hırıltılı bir tonda. "Bağırıyordun."

Elini hızla indirdi, sanki bana bir an bile dokunmak iğrenç bir şeymiş gibi.

Yine oldu. Kabuslar.

Yere yapışmış titriyorum, o paniğin kalıntıları hala kanımda dolaşıyor. Gözlerimin köşelerinde yaşların batmasını hissedebiliyorum.

Raker, mağaranın kendi tarafına doğru ilerlemeden önce, "Bizi öldürteceksin," diye homurdandı.

Tıpkı Raker'ın ruh hali gibi , çürüme daha da kötüleşiyor.

Küllerle kaplı toprak çamura dönüşüyor. Her nehir, dere ve şelale kıpkırmızı.

Meyvelerimden çıkan su kısa süre sonra susuzluğumu gidermeye yetmiyor. Raker kesesindeki sıvıyı içiyor ve bana hiç vermiyor.

Boğazım ağrıyor. Başım zonkluyor. Güneş, sihir örtüsü olmadan, yakıcı bir şekilde üzerimize vuruyor. Bu çürüme bir lanet. Tek yapabileceğim, yakında sona ermesini ummak.

Sonunda bir ormana rastlıyoruz ve kurumuş gözlerim canlı bir şey olup olmadığını çılgıncasına arıyor.

Kırmızı. Büyük elma benzeri meyveler görüyorum ve ileri atılıp onları koparıyorum—ama sonra düşürüyorum. Bozulmuşlar ve böceklerle dolu.

Meyvelerimden birini yiyorum, ama onların da çürümeye başladığını görüyorum. Sanki buranın etrafımızda bir parıltı, bir zehir var.

"Başka bir yöne gitmeliyiz," diyorum başımı sallayarak. "Bu yer..."

Raker beni görmezden geliyor.

Tanınmaz halde bir hayvanın leşinin yanından geçiyoruz. Kokudan korunmak için burnumu tişörtüme gömüyorum. Derisinin içinde kurtçuklar girip çıkıyor ve damarları, beni pınardan çıkarmaya çalışan o şeytan gibi koyu renkli. Eti gri.

Bu da Ölüm Tanrısı'nın işi mi?

Saatlerce yürüdük, geceyi geçirecek uygun bir yer bulamadık. Sonunda, hızla akan kızıl bir nehrin kenarına yerleştik. Etrafımız suyla çevrili değildi... ama gerekirse içine girebileceğimiz kadar yakındık.

Umarım öyle olmaz.

Bu gece bir an bile rahat edemeyeceğim, en son nehir kenarında uyuyakaldığımda neler olduğunu hatırlayarak. Bu da sorun değil. O anıya geri dönmek için acelem yok. Raker—her ne kadar adi bir herifse—haklı. Gecenin ortasında bağırmak bir sorumluluktur.

Aynı şekilde, yiyecek ve suya olan son derece hayati bağımlılığım da öyle.

Dünkü antrenman, her ikisine olan ihtiyacımı daha da artırdı. O kadar açım ki, Raker eli boş döndüğünde hayal kırıklığına uğradım. Sanırım artık avlanacak bir şey yok. Zehirli olmayan hiçbir şey yok.

Önümdeki acınası yiyecek yığınına bakıyorum. Mümkün olduğunca uzun süre saklamayı planlamıştım... ama şimdiden kurumaya başlamış. Bir gün daha dayanmayacak. Büyük bir kısmını yiyorum, yiyecekler ağzımda kuru bir macun haline geliyor ve yutmak için çaba sarf ediyorum.

Sonra, kızıl derenin kenarındaki bir kayanın üzerinde öne doğru eğilmiş, heybetli bir şekilde oturan adama baktım. Bu sefer duruşu kusursuz değildi.

Aç olmalı. Belli ki onun gibi bir şövalyeyi doyurmak için çok yemek gerekiyor.

Keşke yabani bitkilerden yiyecek toplamayı deneseydi. Eminim şimdi benim topladığım meyvelere ve mantarlara burun kıvırmazdı.

Bir parça daha meyve yiyorum. Onu izlemeye devam ediyorum, şu anki durumundan memnuniyet ve mutluluk duymaya çalışıyorum.

Yapamam. Belki de onun zayıflamasının uzun vadede bana zarar vereceğini bildiğim içindir. Belki de onun gibi kalpsiz bir zavallı olmadığım içindir. Belki de hâlâ beni eğiteceğine dair umudum vardır.

"Gerçekten de bir aptalsın ," diye düşündüm kendi kendime, sonra biraz mantar ve böğürtlen alıp yanına doğru yürüdüm.

Kılıcını biliyor. Harika. Elleri kılıcı ve bileme taşını sıkıca kavramış ve —elleri kocaman. Hayatımda gördüğüm en büyük eller.

Neden onlara bakıyorum ki? Bu *kocaman eller* yüzlerce insanı öldürdü. Onlardan iğrenmeliyim. Zaten iğreniyorum *da* .

Gözlerim kılıcına kaydı, yansımasında maskesini tekrar görebilecek miyim diye merak ettim, ama daha göremeden, amacımı sezmiş gibi

maskesini indirdi.

“Buyurun,” diyerek elimi uzattım.

Bana bakmıyor bile.

Kaşlarımı çattım. "Aç olduğunu biliyorum. Benden bir şey almaya gerçekten çok mu gururlusun?"

Tek kelime etmiyor.

Ne? Zehirli olduğunu mu düşünüyor? Mantarlardan birini ikiye ayırıp, çiğneyip, yutup, bekleyip, *hayatta* kalmayı başarıyormuş gibi yapıyorum , sonra da diğer yarısını ona uzatıyorum.

Dudaklarıma değmiş bir şeyi yeme fikri, zehirlenmekten daha kötü bir kadermiş gibi benden yüz çeviriyor.

Gözlerimi devirip ona başka bir tane teklif ediyorum. Bir an bekliyorum. İki. Tamam. Aç kalmak mı istiyor? Hadi bakalım, *siktir git.* "Biliyor musun, ben—"

Uzanıp onu alıyor.

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Yavaşça eli kapüşonunun ve maskesinin altına kayboldu. Çiğneme ve yutma seslerini duydum .

"Demek ki altında bir yüz varmış," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Tekrar konuştuğunda şok oldum. Daha da şaşırtıcı olanı ise, uzanıp avucumdan bir mantar daha alması ve tenime en ufak bir şekilde bile dokunmamaya özen göstermesiydi. "Bunun aksine?"

Omuz silkiyorum. "Bir gaga mı? Bir yılan yumağı mı? Bir kara delik mi?"

Etkilenmemişlikle neredeyse eğlenmişlik arasında bir ses çıkarıyor . "Bunların hepsi yüz olarak nitelendirilebilir."

“Doğru. Yani orada hâlâ bir canavar gibi görünebilirsin.”

Hiçbir şey söylemiyor. Merakımı gidermek için kapüşonunu geri çekip maskesini çıkarmıyor. Sadece avucumdaki mantarları bitene kadar almaya devam ediyor.

“Daha fazlası var,” diye temkinli bir şekilde söylüyorum eşyalarıma doğru yürürken. Ondan ne kadar nefret etsem de, tam gücünde ona ihtiyacım var. Ve belki bu, gerçek bir ortaklığın başlangıcı olabilir. Ona haritadan daha değerli başka bir şey sunabileceğim bir ortaklık... ve o da karşılığında beni eğitme konusundaki fikrini değiştirebilir.

Yapraklarımı açıyorum. Bütün yiyeceklerim açıkta. Önüne oturuyorum. Birkaç dakika sürüyor, dik dik bakıyor ve ondan uzun, bıkkın bir iç çekiş geliyor, ama -şaşırtıcı bir şekilde- o da bana katılıyor.

Güzel. Bu... iyi olabilir . Sessizce yiyoruz, ellerimiz birbirimizden uzakta. Ama en azından kavga etmiyoruz.

Tam da geçici bir ateşkes sağladığımızı düşündüğüm anda, tam da birkaç dakikalığına da olsa kaba davranmayı bırakabileceğini düşündüğüm anda, "Senin gibi biri neden bu göreve çıkmak için bu kadar istekli olsun ki?" dedi.

Gözlerim kısılıyor. "Benim gibi biri mi?"

Bir mantar alıyor. Tahminimce ağzına atıyor. "Kırılabilir. Zayıf."

Keşke onu açlıktan ölmeye bıraksaydım.

İçimde öfke kaynıyor. Onunla neden çalıştığımı, neden *onu beslediğimi* kendime hatırlatmam gerekiyor. "Affedersiniz, *ölümsüz bir egonuz olsa da,* siz de çok insansınız. Benim kadar *kırılgansınız* ."

Başını son derece kibirli bir hareketle yana eğdi, bu ifadeye açıkça katılmadığını belli etti.

Gözlerimi devirdim. "İntikam almaya geldim," dedim kısaca. "Ya sen?"

Sessizliğinden anlaşıldığı kadarıyla cevabım onu şaşırtmış. Sanırım şok edici olurdu. Bu yolculuğu yapan çoğu insan büyünün peşinde. Cevabını bir an düşündü. "Benim de benzer bir amacım olduğunu söyleyebilirsin." Yiyeceklerin sergilendiği yere baktı.

Burun kıvırdım. "Seni kızdıracak kadar aptal kim olabilir ki?" diye sordum, acaba onu kılıçla görmüşler mi diye merak ederek.

Başını çok yavaşça bana doğru kaldırdı. Gözlerini göremiyor olsam da bakışlarının benimkilerle kilitlendiğini hissedebiliyordum. Sesi taşa çarpan keskin bir çelik gibiydi. "Bilmiyorum, Aris. Bunu oldukça sık yapıyor gibisin."

Aris.

Adımı ilk kez söylediğinde tüylerim diken diken oldu. Söyleyiş biçimi... sesi hem okşuyor hem de alay ediyor gibiydi... kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Ama bir de başka bir şey var.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

Ona hiç söylemedim. Bekçinin bunu dile getirdiğinden bile emin değilim. İki yıl önce ilk tanıştığımız günü hatırlamadığından eminim.

Hiçbir şey söylemiyor.

Tekrar sormuyorum. Bunun yerine, göğsümdeki kekelemeyi görmezden gelmeye çalışarak ona yapmacık bir gülümseme veriyorum. "Ne diyebilirim ki? Senden nefret ediyorum. Eminim ki ilk ben değilim."

Nefretime şaşırmış gibi görünmüyor. Muhtemelen etrafında düşman olmasına alışmış. Kapüşonunun karanlığından bana bakmaya devam ediyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Biliyor musun, kabalık bu. O kapüşonu takmak. Bana dik dik baktığını bile göremiyorum."

Raker sadece başını salladı ve dikkatini tekrar mantarlara çevirdi.

Geri kalanını sessizce yedik. Her şey bitince, yaprağı dikkatlice kare şeklinde katladım. Yukarı baktığımda, bana bir şey uzattığını görünce şok oldum.

Suyu.

Bir anlığına sadece ona bakıyorum. Gözlerimi kırpıyorum. Reddetmeyi düşünüyorum. Ama sonunda alıyorum. Gözlerim onun gözlerinin olduğu yere sabitlenmiş halde, yavaşça dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum alıyorum. Temiz suyun kuru boğazımdan aşağı kayarken verdiği o güzel hisse karşı inlememeye çalışıyorum.

Ona geri uzatıyorum ama o yerinde duruyor. "Sakla," diyor sertçe. Ve bunun cömertliğinden ya da bana olan ilgisinden kaynaklanmadığını biliyorum. Sadece biliyorum.

Senden tiksiniyorum, değil mi?

Hiçbir fikriniz yok.

Dudaklarımın değdiği bir şeyden içmek istemediği için onu bende bıraktı.

Ertesi sabah boyunca hiç konuşmadık , ayaklarımızın altındaki çamur toprağa dönüştü. Kırmızı dereler daha da koyulaşıp, yağlı bir parlaklığa sahip kalın, metalik bir katran haline gelince, temiz su umudumuz da yok oldu. Güneş, göz gibi üzerime dik dik bakıyor, yakıcı bir sıcaklık yayıyor. Raker'ın matarasını günün büyük bir bölümünde idare ettim, sonra tekrar susadım.

Öğleden sonra, Raker çantasını başka bir nehir kıyısına bırakır ve sessizce avlanmaya gider.

"İyiyim, sorduğun için teşekkürler," dedim ağaçların arasından çoktan geçtikten sonra ona doğru. İçimden bir ah çektim.

Keşke yanımda başka bir yol arkadaşım olsaydı.

Vücudum ağrıyor ve bitkin. Bacaklarım bu pis kokulu derenin kenarında titremeye başlıyor, ama kılıcımı kınından çıkarıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Ardından, daha önce çalıştığım aynı kesme hareketini yapıyorum.

Ve ben tökezlemiyorum. Duruşumu koruyorum.

Duruşumu koruyorum. Son seferin sadece bir tesadüf olmadığını fark edince neredeyse sırıtıyorum. Metalden bir sarsıntı geçiyor ve kanıma çarpıyor.

Gerginleşiyorum.

Aklımı kaçırmış olabilirim. Ama yemin ederim kılıcım az önce... beni tebrik etti?

Susuzluktan olabilir. Ya da yalnızlıktan. Ya da metal müzik gerçekten benimle iletişim kuruyor olabilir. Her neyse... bu, umutsuzca ihtiyacım olan itici güç.

Duruş değiştirirken bunu yapıp yapamayacağımı görme zamanı.

Yapamam.

Bıçağın ileri doğru savrulmasıyla neredeyse uyluğumu kesiyordum.

Tekrar.

Ayaklarımı ve bacaklarımı hareket ettirirken, dizlerimi büküp düzeltirken kaslarım yanıyor, ancak kılıcım her kesme hareketinde dengemi kaybediyorum. İkisini aynı anda yapmak imkansız gibi görünüyor.

Ama ben bunu bir kez, daha basit bir kılıçla, çocukken Stellan ile birlikte tahta eğitim kılıçlarından metal kılıçlara geçerek başarmıştım.

Bunu tekrar yapabilirim.

Duruşumu değiştirmeye o kadar odaklanmıştım ki, nehir kıyısının ötesindeki ormanın ölüm sessizliğine büründüğünü bile fark etmedim.

Parlayan kılıcı bile göremiyorum—

Ta ki boğazıma dayanana kadar, tıpkı kan renginde kıpkırmızı bir ışık saçıyor.

Nefesim kesiliyor. Bu kılıcın nasıl parladığına dair tüm sorularım, kalbimin o kılıcın metaline karşı attığı hissin yanında ikinci planda kalıyor.

Yavaşça başımı yana çevirdim ve parıldayan bir bakışla karşılaştım. Derisi kurumuş ve çatlamış bir ölümsüz; bu çürümenin içinde çok fazla zaman geçiren birinin başına gelen işte *bu* .

"Ne güzel bir kılıç," diye fısıldıyor garip bir tonda. "Lordumuz buna bayılacak."

Olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum.

Sonra, parlayan kırmızı kılıcın kabzası başıma çarptı ve dünya karanlığa gömüldü.

OceanofPDF.com

18

Kollarımdan birinden tutularak toprağın içinde sürükleniyorum .

Diğer kolum ise sağlam bir şeye kenetlenmiş durumda.

"Lanet olsun, neden hâlâ kılıcını tutuyor?" diye soruyor yeni biri, ben durduğumda. Diğer elim de hiç nazik davranmadan bırakılıyor.

Yeni bir ses daha. "O olmadan hareket etmez. Buraya getirmek için onunla kukla gibi oynamak zorunda kaldık."

Boğazımdan safra yükseliyor. O garip, parlayan kılıcın saplandığı şakaklarım acıyor.

Adam eğlenmiş bir ses çıkarıyor. " Onunla *oynayacaksın* , öyle mi?" Bir an duraksıyor ve sanırım beni süzüyor. "Umarım çok oynamışsındır."

"İstediğim kadar değil."

Gözlerimi açıp saldırmamak için tüm irademi kullanıyorum. Ama başım hâlâ zonkluyor. Duyularım hâlâ geri geliyor. Sayıca benden çok daha fazlalar.

"Çok güzel bir kılıç," diyor bir diğeri. Duraksıyor. Ayaklarının altındaki toprağın kıpırdadığını duyabiliyorum. "Onu öldürmeliyiz. Kılıcı kendimiz almalıyız."

Daha önce duyduğumuz aynı ses, kendine özgü ritmiyle geri döndü. “ *Sessizlik* . Lordluk onu ortadan kaldıracak. Lordluk minnettar olacak.” Mutlulukla mırıldanıyor. “Ve biz de ödüllendirileceğiz...”

Adamlardan biri sinirli bir şekilde, "Öyleyse onu da içeri atalım," diye çıkıştı.

Beni de dahil edin? Nereye?

"Çağrılana kadar değil."

Benden uzaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Sonra daha fazla adam konuşuyor. İkisi kılıcımdan bahsediyor... sonra da bedenimden.

“İnsan. Güzel ve sıcak,” diyor içlerinden biri. Soğuk, kupkuru bir parmak yanağımdan aşağı kayıyor. Ellerim titriyor, kaşınıyor, onu öldürmek için yalvarıyor. “Ve yumuşak.” Biri, tokalarından kurtulmuş saç tutamımı çekiyor.

Yıllar önce erkeklerin de güldüğü, *planlar* yaptığı zamanları hatırlayınca tiksintiyle irkiliyorum . El duruyor. "O mu—"

Yakından bir bağırış. Sıkışmış zemine vuran bot sesleri.

Ölümsüzlerden biri hızla uzaklaşırken, "Onunla birlikte kalın," diyor.

Gözlerimi açtığımda, aynı kuru ve çatlak cilde sahip bir adamın bana doğru eğildiğini, sanki bana tekrar dokunacakmış gibi durduğunu gördüm.

Gülümsüyorum.

Ve kılıcım tam karnından geçti.

Üzerime kan fışkırdı. İnleyerek doğruldum ve onu kenara ittim. İğrenç.

Etrafıma bakıyorum. Pis kokulu ormandayım. Yalnızım. Ayağa kalkıyorum ve nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Raker çığlığımı duydu mu acaba?

Eğer öyleyse... beni aramaya değecek kadar umursar mı acaba?

Muhtemelen hayır. Yalnız olduğumu varsaymalıyım. Yön bulmak için güneşi kullanmak istercesine yukarı bakıyorum.

Arkamda bir dal kırıldı.

Döndüm ve kılıcımı kaldırmayı zar zor başarabildim, metal bir cisimle karşılaştı. Diğer kılıç etrafımızda bronz parçalarına ayrıldı, ama adam hızlıydı, bir hançer çıkardı. Boynuma doğru hamle yaptı ve ben de titreyen kollarımla kılıcımı karnının etrafından dolayarak savuşturdum. Daha fazla kan fışkırdı ve şimdi kir ve kan içinde kalmış halde neredeyse kusacaktım.

Adam yere düşer ve arkasında yarım düzine ölümsüz ortaya çıkar.

Kahretsin.

Yutkunuyorum. Bir adım geri çekiliyorum.

Hepsi hızla ileri koşuyor.

"Kıpırdama."

Stellan'ın sesi kafamda yankılanıyor. Eskiden antrenman yaptığımız mezarlığa geri döndük, çünkü orada kimse bizi rahatsız etmezdi. Sadece çok eski, çoktan unutulmuş bedenler gömülü. Günümüzde ise yakılıyorlar.

Hava karanlık, ama karanlık olmasa bile, gözlerime bağladığı kumaşın içinden hiçbir şey göremiyorum.

Adımlarını duyabilmek için kulaklarımı dört açarken kalbim hızla çarpıyor. Parmaklarım kılıcın kabzasında titriyor.

“En büyük düşmanınız içinizde yaşıyor. O da korku. Sizi öldürmeden önce onu öldürün.”

Ağırlığımı değiştiriyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Sesi tam karşımda. “Bu dünyada başına ne gelirse gelsin, Aris, yerinde dur. Derin bir nefes al ve odaklan. Bir plan yap ve sonra onu uygula. Korku yok. Kararsızlık yok. Senin için yok. Tek bir sakinleştirici nefes dışında hiçbir şeye zaman yok .”

Karanlık sanki üzerime çöküyor. O geceden beri, tıpkı kız kardeşim gibi, ondan korkuyorum. Rüzgarın fısıltılar gibi estiği bu yerden korkuyorum. Tam önümde hissettiğim, Stellan'ın yaktığı ateşten korkuyorum.

"Korkularını öldür, Aris," diyor. "Onlar seni öldürmeden önce."

Ardından göz bağını çıkarır.

Bir düzine adam bana doğru koşuyor ve ben hiç kıpırdamıyorum. Ayaklarımı yere sağlamca basıyorum, saatlerce pratik yaptığım duruşu alıyorum, kılıcımı tıpkı o anki gibi kaldırıyorum ve kendimi *toparlamak için derin bir nefes alıyorum.*

O zaman ben hareket ediyorum.

Boynuma doğru bir kılıç geldi ve geriye yaslandım, onun yerine arkamdaki adamın kafasını kesmesini izledim. İki elimle kılıcın kabzasını sıkıca kavrayarak, az önce ustalaştığım o kesme hareketiyle kılıcımı aşağı doğru savurdum, kemik ve dokuları delip geçtim, ta ki adam kan içinde paramparça olana kadar.

Bu metal hâlâ çok ağır ve vücudum ağrıyor, ama şu anda öfke gücümü ateşliyor.

Bu adamlar...

Beni kaçırdılar. *Bana dokundular* . Beni bir *lord'a kurban etmeyi* planlıyorlar .

Hayır. Ben alınıp satılacak bir şey değilim. Eğer beni istiyorlarsa, kan içinde ve paramparça halde alacaklar, çünkü sessizce teslim olmayı reddediyorum.

Solumdan bir savaş çığlığı duyuldu ve ayaklarımı yere sağlamca bastım, dizlerimi büktüm, sonra döndüm ve kılıcımı ölümsüzün karnına öyle bir güçle sapladım ki, arkasındaki adamı da delip geçti.

Bir başka ölümsüz hızla hareket etti, kılıcımı almak için kolumu kesmek istercesine bıçağını koluma doğrulttu. Ben de onu bıraktım.

Kılıcım ileri doğru saplanıyor, saplanmış bedenleri de beraberinde götürüyor ve ölümsüzün bacaklarını altından çekip alıyorum.

Geriye doğru düşer, başkasının metaline saplanır. Ama acıyla bağırmak yerine, yarasından kan fışkırıp toprağa damlarken saygıyla gözlerini kapatır ve "Alın bunu, Lordum. Size bir hediye." der.

Bu da neyin nesi?

Kan isteyen lordun ne tür bir insan olduğunu bilmek istemiyorum. Buradan çıkmam lazım. Atılıp kılıcını kaptım, parmaklarım kabzayı kavradı ve işte—

Bu bronz. Bu tanıdık bir şey.

Bunu kullanabilirim.

Yüzümde hafifçe bir gülümseme belirdi, tam o sırada ölümsüz birinin parıldayan bakışları benimkilerle buluştu. Kaşlarını çattı, kuru dudaklarının etrafındaki deri çatladı.

İleri atıldım, gövdesini kestim, bağırsakları dışarı saçıldı, çürüme kokusu yayılıyordu, sonra orak gibi kıvrılmış altın bir kılıcın yolundan sıyrıldım. Kılıç havada ıslık çaldı ve ben diz çökerek onu bıçakladım, sonra yuvarlanarak kenara çekildim, tam başımın tepesine silahını saplamak üzere olan adamın topuklarını kestim, onu dizlerinin üzerine çöktürdüm. Kılıcımı sırtına sapladım. Yüzüstü toprağa düştü.

Her şey bir anda oluyor. Bir an etrafım sarılı, bir sonraki an ise tüm ölümsüzler etrafımda kan kaybediyor.

Kahretsin, haftalarca yeni silahımı yerden kaldırmak için bile uğraştıktan sonra nihayet bir silah kullanabilmek çok iyi hissettiriyor.

Ama ben kendi ürünümü hiçbir şeyle değişmem.

Ayağa kalktım ve kılıcımı yerden çekmeye çalışıp başaramayan son ölümsüze doğru yürüdüm. Botlarım kanın üzerinde şapırdayarak ses çıkardı ama o, silahıma o kadar odaklanmıştı ki, dönüp bakmadı bile.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o hâlâ yerinde sayıyor, iki adamın içinde gömülü kalıyor.

Arkasından uzanıp boğazını kestim. Yere düştü ve bronz kılıcımı bedenine fırlattım, tekrar kılıcıma uzandım. Sanki tereyağını keser gibi yerden kayıp çıktı. Zafer kazanmış bir şekilde çenemi yukarı kaldırdım.

Sadece bir adım ileri atabiliyorum, hemen bir ağaca çarpıyorum.

Başım zonkluyor. Garip, kızıl parlayan bıçak boynumda. Olabildiğince çırpınıyorum, tenim soğuk metale sürtünüyor.

“Yeter,” diyor ilk adam, yüzüme toz ve tükürük saçılırken. Bu kadar yakından, tahriş olmuş derisindeki çatlakları görebiliyorum. “Lordumuz geliyor.”

Beni yere itmeden önce bir an bile vakit kaybetmedi. Boğazıma dayalı metal aletle, saçlarımdan sürükleyerek, cesetlerin arasından toprağın içinde götürdü. Çığlık atarak, kılıcımı sallayarak onun tutuşuna karşı koymaya çalıştım, ama iyi bir darbe indiremeden tekrar ayağa kaldırıldım.

Garip bir desenle kaplı derin bir kraterin kenarında duruyoruz.

Bunun nasıl olduğunu merak etmeye fırs bulamadan, toz bulutları dönmeye başladı. Ve ense tüylerim teker teker diken diken oldu.

Bir şekilde, tüm bu zehrin kaynağının bu olduğunu biliyorum. Eğer beni bu çukura iterse, asla canlı çıkamayacağımı biliyorum.

Kılıç hâlâ boğazımda... ama beni henüz öldürmedi. Efendisinin kılıcımı almasını istiyor, kendisinin değil. Risk alıyorum.

Metal bıçağımı ayağına saplıyorum ve o kükreyerek elini gevşetiyor.

Silahımı hareket ettiremiyor. Yerinde sabitlenmiş durumda. Bunu avantaja çevirerek kollarından sıyrılıp dönüyorum.

Ama kılıcının büyüsü var. Ben fazla ilerlemeden kanım akacak—

Hâlâ öyle.

Ve yere düşüyorum.

Nasıl-

İstemsizce uzuvlarım hareket etmeye başlıyor. İleri doğru sendeliyorlar... ve ayağa kalkmaya başlıyorum. Yapmak istediğim son şey olsa da, kraterin doğru sendelemeye başlıyorum. *Hayır.* Dişlerimi sıkıyorum, direnmeye çalışıyorum...

Ama bıçak, kanım ve kemiklerimden geçirilmiş bir iplik gibi, her hareketimi kontrol ediyor. Kızıl rengi parlak bir şekilde parlıyor, derinleşiyor. *Zevk alıyor.*

O girdap gibi dönen deliğe doğru sürükleniyorum ve her adımda direniyorum ama nafile. Kesin ölümümün eşiğine doğru sürünmeye devam ediyorum. Çenem kilitleniyor, pes etmeyi reddediyor ve geri itiyorum. Bir güç patlamasıyla başımı çevirip ölümsüze bakmayı başarıyorum ve işte o zaman onunla benim düşündüğüm kadar farklı olmayabileceğimizi fark ediyorum.

O da kılıcını tutmakta zorlanıyor.

Çok ağır, biliyorum. Ama çok daha güçlü olması gerekiyordu. Acaba bu çürüme onu zayıflattı mı?

Kendi kılıcımla onu kıstırdım. Daha iyi bir pozisyona geçemiyor. Kolları titriyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Kontrolü kaybedecek.

Mücadeleye devam ediyorum. Ayaklarım yavaşça kraterin yakınına doğru ilerliyor, ama her kasımla direniyorum, damarlarım çabadan geriliyor.

O da öyle düşünüyor. Ama bunun onun kılıcı olmadığı çok açık hale geliyor. Bu kılıç çok daha güçlü birine ait. Ve ona bu kılıcı kullanmasına izin veriliyor.

Kim bu? Her an ortaya çıkması beklenen efendi mi?

Cevabı asla öğrenmek istemiyorum. O lanet olası deliğe girmeyeceğim.

Çamur dönmeye devam ediyor. Çukur derinleşmeye devam ediyor. Bıçağın kıskacına karşı yeterince mücadele edip tam olarak döndürmeye çalışırken sesim kısılıyor ve kükrüyorum.

Ve bir adım atın.

Ölümsüz keskin bir nefes alıyor. Gözleri kısılıyor. Titrerken derisi çatlıyor, sararmış dişlerini sıkıyor, irademe karşı savaşıyor. Ama tanrıların benden aldıklarını düşünüyorum. Ve öfkem?

Bu kanyondan daha derin. Evrenleri ve galaksileri doldurabilir, hatta okyanusu bile taşırabilir ve bu ölümsüz, neyle karşı karşıya olduğunun farkında değil.

Çünkü asla geri adım atmayacağım. Hiçbir zaman. Ölsem bile.

Bir adım daha atıyorum, kükreyerek.

Bana dişlerini gösterdi.

Sırtımı açıkta bırakıyorum.

Elini daha da sıkı tutuyor.

Hamle yapıyorum.

Tutuşunu kaybediyor.

Ve hiç tereddüt etmedim. Kendi silahımı ayağından çekip tek bir hareketle göğsüne sapladım. Dizlerinin üzerine çöktü, beni de beraberinde sürükledi. Kılıcına uzandım—

Ama o, hedefe ilk ulaşan kişi oluyor.

Kılıcımı kaburgalarından çekip geri çekildim, kalbim panikle sarsılıyordu. Ama beni öldürmeye çalışmak yerine, son gücünü kullanarak kılıcı çukura fırlattı. Toprak onu yuttu ve hareketsiz kaldı.

Öne doğru yığılıp öldü.

Kulaklarım çınlıyor, kanım gümbür gümbür akıyor, sendeledim, bir köke takılıp yere sertçe düştüm, nefesim kesildi.

Kaslarım ağrıyor. Her yerim kan, et ve kir içinde. Nefes nefese kalmış haldeyim, kalbim hızla çarpıyor, öğleden sonranın güneşi tenimi yakıyor.

Bundan daha kötü bir şey olamazdı sanırım.

Sonra gözümün önüne Harlan Raker giriyor.

Bana kayıtsızca bakıyor. Bana doğru koşmaktan nefes nefese kalmamış. Silahını da henüz eline almamış. Hayır, aksine, geniş omuzlarının duruşundan neredeyse sıkılmış gibi görünüyor.

Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyor. "Sen... sen orada öylece duruyordun, değil mi?" Öylece gelmiş olamaz . Hayır. Bir süredir burada, değil mi? Neredeyse onu bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, benim canımı kurtarmak için verdiğim mücadeleyi izlerken hayal edebiliyorum.

Kesinlikle hiçbir şey yapmıyorum .

Elbette beni görmezden geliyor. Başını öne eğiyor ve beni süzerken bakışlarını bir damga gibi hissediyorum. "Bu kanın ne kadarı senin?"

"Hiçbiri," diye tısladım, nefesimi toplamaya çalışırken ona öfkeli bakışlar fırlattım. Bir an daha beni inceledi. İki an.

"Güzel," diyor sonunda. "Kalk ayağa."

OceanofPDF.com

19

Harlan Raker tam bir pislik. Öldürülebilirdim. Peki sonra ne olacaktı? Omuz silkip, beni öldüreni öldürüp, sırtında iki kılıçla yolculuğuna devam mı edecekti?

Sırf zihnimdeki haritayı kurtarmak için suya atlayıp beni kurtarır mıydı?

Sanırım bunu asla bilemeyeceğim, çünkü kendimi kurtarmayı başardım.

Üzerimdeki kir sertleşti ve beni ağırlaştırıyor. Kokusu berbat, özellikle de kavurucu güneşin altında.

"Kılıcının büyüsü vardı," diye nihayet söylüyorum, susuzluktan kelimeler boğazımda düğümlenmiş.

"Ne kadar da zekice bir tespit."

Ona dik dik bakacak gücü bile bulamıyorum. Hareketlerimi kontrol ediyordu. Parıldıyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Raker o kadar uzun süre cevap vermedi ki, sonunda cevap verdiğinde ne dediğimi zar zor hatırladım. "Tanrı kılıçlarının eşsiz bir büyüsü var. Güçle parlayan tek kılıçlar onlar."

Tanrı kılıçları mı? Bu terimi hiç duymadım. Ölümsüz olan kılıcı deliğe attı. Onu Ölüm Tanrısı'na mı atıyordu?

Geceleyin ortaya çıkan iblislerin sebebi o. Dolayısıyla çürümenin de arkasında onun olması mantıklı.

Peki neden kimse onu durdurmak için bir şey yapmadı?

Güneş batıyor ve üzeri simsiyah bir su tabakasıyla kaplı bir mağaraya ulaşıyoruz. Muhteşem. Kollarımı başımın üstüne kaldırarak hızla ilerliyorum ve her şeyden çok yanımda yedek kıyafet olmasını diliyorum.

Eğer bana yardım etmiş olsaydı, kan ve çamur içinde kalmazdım.

Raker zalim ve acımasız bir herif. Ama bunu zaten biliyordum.

Bana uzattığı yeni su torbasını neredeyse geri çevirmek istiyorum. Üzerindeki kirden belli ki cesetlerden birinden çalmış. Ama açgözlülükle içiyorum. Boğazım yumuşayınca birazını yüzüme döküp oradaki kiri yıkıyorum.

Raker çantasını mağaranın zeminine bırakıp bana döndü. "Kılıç kullanma becerin..."

"Etkileyici. Biliyorum." *Onun sayesinde değil.*

"Biraz üzerinde çalışılması gerekebilir."

Ona dik dik baktım. "Ölümsüzlerin hepsini öldürdüğüm kısmı mı kaçırdın, yoksa hepsi kılıcıma mı yakalandı sanıyorsun?"

Sesi sertti. "Onlar zehirlenmiş, yetersiz beslenmiş aptallardı."

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Hakaretlerinizin bir amacı var mı?"

Bir anlık sessizlik geçiyor. "Haritanın geri kalanını benim için çizer misin?" Ona sert bir bakış atıyorum. Başını yavaşça sallayarak kılıcını kınından çıkarıyor. "O zaman kendini öldürmemen benim çıkarıma olur."

Gözlerimi kırpıyorum. "Sen... sen beni eğitecek misin?"

Birkaç gün önce ormanda söylediği sözleri hatırlıyorum. *Bana zamanının bir anına bile değmediğimi* söylemişti .

"Size en temel şeyleri göstereceğim," diyor, sanki şimdiden pişman olmuş gibi.

Kılıcımı hemen kınından çıkarıyorum. Ne kadar çekilmez olsa da, damarlarımda dolaşan heyecanı durduramıyorum.

Büyük bir hayal kırıklığıyla içini çekti. "Sen daha düşük kaliteli kılıçlara alışmışsın. Kılıcını tutuş şeklinden belli oluyor." Kendi kılıcını uzatarak yavaşça gösterdi. "İşte böyle."

Onun yaptığı her şeyi, çabalamaktan titreyen kollarımla aynen yapıyorum.

“ *Hayır.* İşte böyle.”

Ayağımı hafifçe hareket ettiriyorum.

Uzun ve bıkkın bir şekilde içini çekti. Bıçağını yere sapladı, sonra bana doğru bir adım attı.

Sanki bana olabildiğince az dokunmaya çalışıyormuş gibi, eli nazikçe dirseğimi kavradı. "Böyle," dedi, sesi kulağımın hemen arkasında bir uğultu gibiydi.

Sanki onu haşlamışım gibi elini bırakıyor.

"Şimdi pozisyonunuzu değiştirerek ilerleyin."

Evet, öyleyim. Arkamdan onaylamaz bir ses çıkarıyor. Duruşumda neyin yanlış olduğunu sormadan önce, kollarını bana doluyor.

Çok sakin bir şekilde yürüyorum.

Parmak uçları bileğimdeki kumaşa hafifçe değiyor, tutuşumu nazikçe büküyor, sonra uzun parmakları açılıyor, savaştan nasırlaşmış parmaklarımı okşuyor, tenime sert bir fısıltı gibi dokunuyor ve omurgamda bir ürperti dalgası yükseliyor.

Yutkunuyorum.

Diğer eliyle kalçamı hareket ettirirken, aynı anda dizini de uyluğumun arkasına bastırarak bacağımı istediği yere doğru itiyor ve böylece -sadece bir an için- neredeyse tamamen birbirine yapışmış halde kalıyoruz.

"Daha iyi," diye fısıldadı tam kulağıma.

Dudaklarım aralanıyor. Bütün duyularım, hâlâ bana dokunduğu yerlere odaklanmış durumda. Kalçama. Uyluğuma. Elime.

O *el*... onu görünce, boyut farkının çok büyük olması... bıçağı o kadar ustaca tutuşu ... *bana ellerinin* başka neleri yapmayı bildiğini düşündürüyor.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

O bir canavar. Ölebilirdim ve o, hiç etkilenmeden sadece izlerdi.

Ondan nefret ediyorum.

Ama bu, onun bedeninin böylece etrafımı sarması karşısında içimde bir şeylerin tutuşmadığı anlamına gelmiyor.

Zırhını çıkarmış halde o koruda nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Acaba diğer eylemlerine de aynı odaklanmayı, hassasiyeti, dayanıklılığı ve beceriyi gösterir miydi diye merak ediyorum...

Bu düşünceyle nefesim kesiliyor. Yemin ederim, başımın üstünde yutkunma sesini duyuyorum.

Eli tam benimkinin üzerinde kasılıyor.

Sonra mağaranın diğer tarafına geçiyor. Kılıcını kayadan çekip kendi dövüş pozisyonunu alıyor.

Ve şimdi... o işaret ettikten sonra farkı görüyorum. Ağırlıktaki değişim. Metali daha kolay kavrayabilmem.

Gözümü kırpmadan önce üzerime atıldı. Gördüğüm tek şey gümüş bir çizgiydi ve ardından kılıcının benimkine karşı uyguladığı kuvvetle geriye doğru savruldum.

Beni tıpkı handa yaptığı gibi tişörtümün önünden yakalıyor, ama bu sefer parmakları daha da kıvrılıyor, eklemleri kumaşın üzerinden göğsüme

değiyor. Tenim çok sıkıymış gibi hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Gözlerim onun gözlerinin olması gereken yerde buluşuyor ve neredeyse onun rahatsızlığını hissedebiliyorum.

"Odak."

Yumruğunu indirdi ve ben geriye doğru sendeledim.

Göğsümde bir meydan okuma ateşi belirdi, önceki tüm düşünceleri bastırdı. Atıldım, kılıcımı iki elimle kavradım ve tüm gücümle vurdum.

Boyuna göre beklenenden çok daha hızlı bir şekilde kenara çekildi ve neredeyse duvara çarpıyordum. Son anda kendimi durdurup hızla geri döndüm.

Artık kılıcını tutmuyor. Hayır, kılıç ayaklarının dibindeki taşa saplanmış durumda. Ondan uzaklaşıyor.

Dişlerimi göstererek ona baktım. "Bıçak kullanmayacak mısın?"

Omuz silkerek, "Görünüşe göre buna ihtiyacım yok," dedi.

Kendine aşırı güvenen herif. Yumruklarımı savuruyorum, yüzündeki o kaçınılmaz sırıtışı bir anda silmek istiyorum ama o sadece yana çekiliyor. Sanki ne yapacağımı önceden biliyormuş gibi kaçıyor.

Dilini şıklattı. "Çok tahmin edilebilirsin. Aptal."

"Bana öyle seslenmeyi bırak," diye homurdandım.

"Böyle davranmayı bırak," diyor, o da benim kadar sinirli bir şekilde.

Tekrar deniyorum. Tekrar. Her seferinde, sanki lanet olası bir kahinmiş gibi, hareketlerimi önceden tahmin ediyor. Sinirden nefesimi veriyorum.

Kılıcımı taşa saplamak için hamle yapıyorum, tıpkı onun defalarca yaptığı gibi, ama hiç de toprağa saplanmıyor. Deniyorum, deniyorum, ama sadece kanımı kaynatmayı başarıyorum. Arka dişlerimi sıkıyorum ve hayal kırıklığıyla homurdanmadan önce bir kez daha deniyorum. Raker sadece izliyor, kendi kılıcına yaslanmış, kocaman elleri kabzayı sıkıca kavramış durumda. Ondan yayılan kibiri adeta dalga dalga hissedebiliyorum.

Başımı hızla kaldırdım. "Sen benden daha iyisin. Mutlu musun? Bunu mu istiyordun? Benim bunu söylememi mi?"

Omuz silkerek, "Söylemeye gerek bile yok," dedi.

Ona dik dik bakıyorum. Ondan nefret ediyorum. Ama Questral'dan sağ çıkmam gerekiyor. Onun benden çok daha fazla eğitimi var. Kılıcımı yere fırlatıp bu mağaradan, belki de lanet olası kapılara kadar yürüyüp gitmek istesem de, gururumu ve acımı yutuyorum ve "Daha iyi olmama yardım et," diyorum.

Uzun süre bana baktı. Sonra kılıcını yerden çekti. Başka bir pozisyona geçti ve beni de takip etmem için işaret etti. "Bununla başla."

Raker bana yeni kılıcımı omzumda, vuruşa hazır pozisyonda doğru şekilde nasıl tutacağımı öğretiyor.

Ve başka hiçbir şey.

Birkaç dakika boyunca doğru yapmadığım konusunda ısrar ettikten, sonra da ayaklarımın aslında doğru yerde olduğunu kabul ettikten sonra, Raker sert bir şekilde başını salladı ve uzaklaştı. Çantasından eşyalarını çıkarmaya başladı ve ben de orada, bir heykel gibi hareketsiz durdum.

"Şimdi ne yapacağım?" diye soruyorum sonunda. Bu pozisyonu zaten biliyorum. Elbette biliyorum. Daha ağır metal, daha fazla enerji gerektiriyor. Biraz farklı bir duruş—tamam. Öğrendim. Şimdi *bu kılıcı* nasıl kullanacağımı öğrenmek istiyorum .

Raker kesin bir dille "Hiçbir şey" diyor.

Gözüm seğiriyor. " *Hiçbir şey* derken ne demek istiyorsun ?"

“Ben aksini söyleyene kadar orada kal.” Sesi tartışmaya yer bırakmıyor. Yine de ağzımı açıyorum. Sonra kapatıyorum. Sırtı bana dönük, kılıcını taşa saplıyor. Zırhının bir kısmını çıkarıyor. Yere çöküyor.

Ve o şerefsiz *uykuya dalıyor.*

"Kahretsin," diye fısıldadım, öfkeyle kılıcımı ona fırlatmakla inatçılığımdan bütün gece burada kalmak arasında kalmıştım.

Bu açıkça bir test. Benim eğitime değer olup olmadığımı, dinleyip dinleyemediğimi, öğrenip öğrenemediğimi, irade gücüne sahip olup olmadığımı görmek istiyor .

Ya da belki de şeytanın beni eğitme niyeti yok, sadece bana acı çektirmek istiyor.

Bu basit pozisyonun dayanılmaz bir acıya dönüşmesi uzun sürmüyor. Kollarım titremeye başlıyor. Kılıcım da onlarla birlikte titriyor, boynumdan sadece birkaç santim uzakta. Kahretsin. Kendi kılıcımla boğazımı kesersem, kan kaybından mı yoksa utançtan mı önce öleceğimi bilmiyorum.

Nefes alıyorum. Karın kaslarımı sıkılaştırıyorum. Dizlerimi hafifçe büküyorum ve ağırlığı dengelemek için diğer kaslarımı kullanıyorum. Yardımcı olmak için.

Kısa süre sonra tüm vücudum titremeye başladı.

Kendime, bu kılıcın bir hediye olduğunu hatırlatıyorum. Böylesine bir kılıç tarafından seçilmiş olmak bir onur.

Bunu bir yük olarak görmeyi bırakmalıyım. Taşıyamayacağım kadar ağır bir şey olarak düşünmeyi bırakmalıyım. Bunu, layık olunacak bir şey olarak düşünmeye başlamalıyım.

Kılıcımın daha hafif olmasına gerek yok. Sadece onu taşıyabilecek kadar güçlü olmam yeterli.

Bana inandınız , sanırım; anlaşılan o ki, *kafamın içindeki kılıcımla konuşacak* kadar acı çekiyorum .

Bana inanmasaydın, beni sahiplenmezdin.

Sanırım aklımı kaybediyorum.

Çünkü tüm o sarsıntıya rağmen, yemin ederim başka bir sarsıntı daha hissettim. Küçücük bir kıvılcım, bir umut ışığı gibi.

"Bende kendi gücünüzün bir parçasını görmüş olmalısınız ," diye devam ediyorum. " *O parçayı bulacağım ve büyüteceğim."*

Duruşumu daha da sağlamlaştırıyorum. Düşmeyeceğim. Yıkılmayacağım. Geri adım atmayacağım. Zor şeyler gücümü kanıtlıyor. Kılıcım kadar kırılmaz olacağım.

Bunu tekrar tekrar, defalarca söylüyorum.

Tam gücümün tükendiğini sandığım anda, daha fazlası var. İçimdeki kuyu, hiç bilmediğim kadar derin. Bunu ancak saatlerce titredikten, *direndikten* ve dimdik durduktan sonra öğreniyorum .

Ve belki de, belki de Raker'ın bana göstermeye çalıştığı şey tam olarak budur.

Mağaranın sessizliğini bozan sesi duyulduğunda dışarısı hâlâ karanlıktı. "Yeter. Yatağa git, Aris."

Neredeyse yere yığılıp kalacaktım. Raker bunu biliyor gibiydi, çünkü derin bir iç çekişini duyabiliyordum.

Başım taşa yaslanmadan önce bile gözlerim kapanmış oluyor.

R. AKER ertesi sabah beni tanımadı . Ya da batmakta olan çürümüş arazide saatlerce yürüdüğümüz süre boyunca.

Ama geceyi geçireceğimiz sığınağa vardığımızda bana yeni bir pozisyon verdi. Uzun gard. Kılıcımı vücudumun önüne, iki elimle uzatarak tutmam gerekiyor, çünkü hala tek elimle kaldıramıyorum.

Sonra avlanmaya gider.

Kollarım önceki geceden kalma ağrı ve sızı içinde ama zihnim daha güçlü. Odak noktam sarsılmaz. Bu sefer, o on anıyı zihnimde canlandırıyorum. Değer verdiğim anıları. En mutlu olduğum anları.

Ve o mutluluk... acıdan çok daha güçlü. Yıldızlararası çeliğin daha değersiz bir metalle karşılaşması gibi. Yoluna çıkan her şeyi paramparça ediyor.

Zihnim onlara odaklanıyor. Amacıma. Bunu neden yaptığımın sebebine.

Raker'ın bir ağaca yaslanmış, beni izlediğini fark edince irkildim. Güneş iyice batmıştı. Bir saatten fazla süredir bu pozisyondaydım. Kaşlarımı soru işaretiyle kaldırdım. *Yeterli mi?*

Başını hafifçe sallayarak onayladı ve ben de sendeleyerek ilerlerken yıldızlara şükrettim. Kılıcımı botlarımın önündeki toprağa bıraktım ve dizlerimin üzerine çökerek nefes nefese kaldım. Sadece yanımdan geçip bir başka obsidyenle kaplı mağaranın ağzına doğru ilerlerken başımı kaldırdım. "Hiçbir şey yok mu?"

Başını salladı. Meyvelerim bitti. Bana verdiği matara da boş.

Mağaranın içinde, Raker eşyalarını yere bırakırken içini çekti.

“Haritayı çiz,” diyor. Yorgun görünmesi hem içimi rahatlatıyor hem de korkutuyor. Eğer Raker'ın gücü azalıyorsa... eğer susuzluk ve açlığın etkilerini hissetmeye başlıyorsa, benim ne şansım var ki *?*

Kollarım hâlâ titrerken, kılıcımla haritayı taşa kazıyorum, hafif çizikler bırakıyorum.

Aynı şeylerin tekrarı. Ki bunun da sonsuz bir hiçlikten ibaret olduğunu şimdi anlıyorum.

Raker'ın lanetleri.

“Kuzeye doğru gitmeliyiz,” diyorum. “Patikadan ayrılmalıyız. Orada kasabalar var.”

Raker'ın beni görmezden geleceğini, kendi planını kurarken sessiz kalacağını ya da görevden sapmak istediğim için beni azarlayacağını tahmin ediyorum .

Ama o sadece başını sallıyor ve mağaranın gölgeleri arasında kayboluyor.

Bu , Raker'ın beni bir daha asla dinlemeyeceği son sefer olacak .

Köy terk edilmiş durumda.

Çürüme, bir hastalık gibi her yeri sarmış, küf sporları evlerin duvarlarını kemirmiş, dikenli sarmaşıklar pencerelerden içeri girmiş.

“Harita, o—” Belli ki güncelliğini yitirmiş. Raker yanımdan geçerken bana bir bakış bile atmıyor. Boğazım düğümleniyor. Acaba haritayı ezberlememin sandığı kadar faydalı olmadığını anladığı an mı bu?

Questral'ın on yedinci günündeyiz... ve Tanrılar Diyarı'na daha yolun yarısındayız. Elli gün dolmadan kapılara dönmeyi planlıyorsak, daha hızlı gitmeliyiz. Ya da bir kestirme yol bulmalıyız. Bu tür hatalar yapmaya lüksümüz yok. Duraklıyorum, yarı yarıya onun döneceğini, beni paramparça edip kılıcımı alacağını bekliyorum. Ama o sadece kasabanın içinden geçip diğer tarafa doğru yürüyor.

Sessizce takip ediyorum.

Kuzeye gidiyor. Benim gördüklerimi o da görmeli; bu köy ele geçirilmiş olsa da, kuzeye doğru ilerledikçe çürümenin azaldığına dair çok hafif işaretler var. Toprağın arasından birkaç ot filizi ve arada sırada seyrek ağaçlar görünüyor.

Tanrıların Diyarı her halükarda kuzeydoğuda. Yoldan çok uzaklaşmayacağız. Ve ikimiz de yiyecek ve su olmadan oraya ulaşamayacağımızı biliyoruz. Sadece şanslı bir fırsata ihtiyacımız var.

Saatlerce yürüdükten sonra nihayet rengi hafifçe bulanık bir nehre ulaştık. İçilebilecek kadar temiz değildi, ama denemek için neredeyse çok istekliydim. Sadece koklamak için elimi içeri uzattım ve Raker bana hırladı. İstemeyerek de olsa parmaklarımı geri çektim.

Suyun üzerinden kıvrılarak geçen, ufalanmış gri taşlardan yapılmış eski bir köprü var. Geniş değil. Uzun da değil.

İkimiz de çok yorgunuz ama yine de, "Kılıcını kınından çıkar," diyor.

Başka bir pozisyon bekliyordum. Ama Raker bana dik dik bakıp, "Tekrar. Bu sefer omuzlar aşağıda," dedi.

Tekrar yapıyorum.

Başını sallıyor, arkaya doğru uzanıyor. Sonra, birdenbire, gümüşü önünde beliriyor. O kadar hızlı ki, sadece bir metal şeridi haline geliyor. Tekrar kılıfına koyuyor. "İşte böyle."

Dişlerimi sıkıyorum. Her şey o kadar hızlı oldu ki, ne yaptığını bile görmedim. Tekrar deniyorum.

Derin bir nefes veriyor. Sonra, öncekinden çok daha yavaş bir şekilde, tekrar geriye doğru uzanıyor. Bu sefer iki elini de kullanıyor. Bunun benim yararıma olduğunu biliyorum, çünkü o kılıcını sadece tek eliyle kınından çıkarıyor.

Kollarının açısını, duruşunu, pozisyonunu izliyorum. Tekrar deniyorum.

"Daha iyi," diye itiraf ediyor ve ben de gülümsüyorum.

"Ama o kadar yavaşsın ki, bıçağını bile çıkarmadan kafan yere çarpacak."

Ona kaşlarımı çattım ve daha hızlı bir şekilde tekrar denedim.

Başını salladı. "Öldü."

Dişlerimi sıktım, tekrar deniyorum, kollarım acıdan kıvranıyor.

"Hâlâ ölü."

İçimde bir öfke patlaması yaşanıyor ve bu sefer o kadar hızlıyım ki, hızım beni kendim bile şaşırtıyor. Kılıcım bulanıklaşıyor.

Nefes nefese kaldım ama o şerefsiz hâlâ "Öldüm" diyor.

"Yanılıyorsun," diye hırladım, göğsüm inip kalkıyordu.

"Öyle miyim?"

“Evet.” Bunu kanıtlamak için kılıcımı kılıfına soktum, sonra tekrar çıkardım ve bu sefer, bir öncekinden yarım saniyeden fazla daha hızlıydım, metalim kavis çizerek—

Hâlâ havada, gökyüzüne doğru yönelmiş durumda, hatta tam önümde bile değil.

Ve Raker'ın kılıcı boğazımda.

Metal bıçağı nabzımı sıyırıyor. "Şüphesiz ölüsün," diyor diğer ucundan, karanlıkta boğuk bir fısıltı gibi. Yutkunuyorum, bıçağı da hareketimi takip ediyor. Bir milimetre bile hassasiyetten ödün verilseydi, saniyeler içinde kan kaybedecektim. Dudaklarım aralanıyor.

Sonra, bir anda kılıcı kayboldu ve ben hayal kırıklığı içinde yanarak kaldım. Ama beklediğim gibi sinirli bir şekilde uzaklaşmak yerine, "Tekrar," dedi.

Bu sefer birlikte yapıyoruz. O, silahını kınından çıkarıp tekrar kınına sokuyor, benden çok daha hızlı, ama garip bir şekilde, bunu aynı anda yapması benim sınırlarımı zorluyor. Beni, hayal edebileceğimden çok daha hızlı hale getiriyor.

"Güzel," diyor sonunda ve ben şoktan bayılacak gibi oluyorum. Şaşkınlığımı ve mutluluğumu fark ediyor ve "Senin için," diyerek bunu bastırıyor.

Ona dik dik bakıyorum.

Uyuduğumuz yer köprü; taş o kadar dar ki yan yana yatmak zorunda kalıyoruz, kılıçlarımız aramızda. Raker'ın bedeni neredeyse karşıya kadar ulaşıyor.

Haritanın bir kısmını daha çizdim ama nereye gittiğimizi söylemedi. Sormak için ağzımı açtım, o da arkasını dönüp bana sırtını yaptı.

Sağ.

Sırt üstü yatıyorum, yorgun ve açım. Bütün o antrenman enerjimi tüketti.

Yiyeceksiz ne kadar dayanabiliriz? Susuz? Stormside'da ikisi olmadan ne kadar dayandığımı biliyorum, ama burada? Böyle bir kılıç taşıyarak? Her gün kilometrelerce yol kat ederek? Hesaplamalar yapmaya, tahminlerde bulunmaya çalışıyorum ama zihnim rüzgârda savrulan kül gibi.

Bu susuzluk, bu açlık... beni öldürebilir. Bunu biliyorum. Öyle hissettiriyor. Sanki burada, bu köprüde uyuyup bir daha asla uyanamayacakmışım gibi.

Belki de bu yüzden ağzımı açıyorum. Belli ki benimle hiçbir ilgisi olmayan acımasız bir savaşçıyla konuşuyorum. "Raker, bir şeyden korkuyor musun?"

Yanımda kasıldığını hissediyorum. Ama cevap vermiyor.

Sorun değil. Kendi soruma kendim cevap vereceğim. "Karanlıktan korkuyorum," diyorum ve nedenini bilmiyorum. Zaten benim hakkımda çok kötü düşünüyor. Zayıf yönlerim listesine neden bir yenisini daha ekleyeyim ki? Yine de durmuyorum.

“Geceyi eskiden nefret ederdim. Birçok sebepten dolayı.” Tıpkı her şeyimi alan yangının sonunda söndüğü o boğucu, sonlanan, ruhu parçalayan karanlık gibi. “Ama işte… şu anda… şu yıldızlara bakıyorum.” Onlara hayranlıkla bakıyorum. Çok daha parlak parlıyorlar. Galaksi boyunca seken taşlar gibi dağılmış elmaslar. “Sanırım geceyi sevmeyi öğrenebilirim.”

Hiçbir şey söylemiyor. Ama bana susmamı da söylemiyor.

“Sudan korkuyorum… ve ateşten. İlkini biliyorsunuzdur sanırım. Çünkü… çünkü yüzmeyi bilmiyorum. Az kalsın boğulmak bu korkumu biraz olsun hafifletti. Çünkü o ölüm neredeyse sessizdi. Neredeyse hızlıydı.” İkincisi kesinlikle öyle değil. Zihnim anılarla dolup taşıyor ve ben yoluma devam ediyorum.

“Aptalca bir şekilde ölmekten korkuyorum, mesela kılıcıma takılıp düşmekten, kötü bir meyve yemekten veya dünyanın en sefil şövalyesinin yanında eski bir köprüde susuz kalmaktan.” Başımı ona doğru çevirdim. “Sen bir şeyden korkuyor musun?” diye tekrar sordum.

"Korkarım konuşmayı bırakmayacaksın, Aris," diyor.

Beklediğim kadar etkili değil. Onu sinirlendirmek için neredeyse devam edecektim. Ağzımı açtım.

Uykuya dalmadan önce ancak yarım yamalak mantıklı bir şey söyleyebiliyorum.

Gece yarısı , vücudumun her yerinde keskin bıçak saplanmalarıyla uyandım. Nefesim kesildi ve neredeyse boğuluyordum—

Yağmur.

Hayır. O kadar şanslı değiliz. Ama yutkunuyorum ve *evet.* Temiz su. Yüzümdeki kiri temizliyor; kumaşlarımın içine işliyor, kan ve çamurdan arındırıyor. Soğuk kemiklerimi donduruyor ama umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil, çünkü *sonunda ...*

Dizlerimin üzerine kalktım, başımı geriye eğdim ve su içtim. Dağınık örgülü saçlarımı elimle tarayıp tüm kiri temizledim. Sonra mataramı doldurmak için acele ettim. Ellerim mataranın etrafında titriyordu, yağmurun durmasından korkuyordum ama yağmur durmadan yağıyordu. Su kenarlardan taşana kadar bekledim. Hepsini içtim ve tekrar doldurdum, sonra yukarı baktım ve Raker'ın yeni bir matarayla aynı şeyi yaptığını gördüm. Sırtı bana dönüktü. Başındaki kapüşon kafasına yapışmıştı. Dönseydi yüzünü mü yoksa maskesini mi görürdüm? Kumaşın kayıp kaymayacağını görmek için bekledim... ama kaymadı.

Benimki de öyle değil. Vücuduma yapışmış durumda. Yakamı kaldırıp, boğazımı göstermeden boynumu olabildiğince yıkamaya çalışıyorum. Raker bakmıyor zaten. Hayır, hâlâ tam ters yöne bakıyor.

Bu bir hediye. Stormside'daki ölümlülerin çoğu olsaydım, tanrılara şükrederdim. Kime şükredeceğimi bilmiyorum ama yavaşça ayağa kalkıp biraz daha içiyorum, soğuk suyun susuz kalmış damarlarımdan akışını hissediyorum, sonunda omuzlarım eriyor, gerginliğimin bir kısmı azalıyor. Hala açız ve Starside'da çok yavaş ilerliyoruz, ama en azından artık susuz değiliz. Bu bir zafer.

Hareket etmeye çalışıyorum ama aniden ayaklarım ağırlaşıyor. Aşağı bakıyorum. Nehir kıyısı taşmış. Köprü hızla sular altında kalıyor.

Bir adım atıyorum ve kayıyorum. Sadece bileğimi kavrayan bir el beni ayakta tutuyor. Siyah mürekkep parmaklarımın her birini sarıyor ve yazıyı, sembolleri okumaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Yavaşça yukarı bakıyorum, ne bulacağımı merak ediyorum, sonunda onu görebileceğime dair kendime umut veriyorum, ama gördüğüm tek şey maskesi.

Ve o gri gözler.

Gözümü kırpıyorum ve kendimi tıpkı bugünkü gibi bir fırtınanın içinde, o güne geri dönmüş buluyorum. Çelik gibi sert ve acımasız gözler, bana dik

dik bakıyor. El, bileğimi sıkıca kavramış. Ben çırpınıp çığlık atarken, beni çamur ve kirin içinde sürüklüyor.

Ani bir geri çekilme yaşadım ve o da kolumu bıraktı.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp köprüden uzaklaştı. Durmadı. Ne düşündüğünü biliyorum. Eğer iblisler sudan bu kadar korkuyorlarsa, yağmurda yüzeye çıkmazlar. Daha fazla alanı taramamız daha iyi.

Sağanak yağmur altında Raker'ı takip ederken botlarımın altına toprak kayıyor, belimdeki yaralar ise giderek geriliyor; bu da ona neden güvenemediğimin sürekli bir hatırlatıcısı.

OceanofPDF.com

20

Yağmur bütün gece ve sabaha kadar devam etti. Bittiğinde, iliklerime kadar üşüdüm. Ama mataram doluydu. Boğazım ise mutluluktan yumuşamıştı.

Giysilerim güneş ışığının gölgesinde yavaşça kuruyor. Öğle vakti, çürümemiş bir orman buluyoruz ve rahatlamadan dizlerim neredeyse titriyor. Özellikle de meyvelerle dolu, bereketli bir çalı bulduğumda. Her birini tek tek topluyorum, dikenlere parmaklarımı kesiyorum ama umurumda değil. Yiyeceğe o kadar ihtiyacım var ki, meyveleri ağzıma tıkıyorum. Sessizce bir avuç dolusu meyveyi Raker'a uzatıyorum ve o da alıyor.

Kilometrelerce ötede tek meyve bu. Her ağacı, her çalılığı didik didik aradım ama tek bir mantar bile bulamadım. Orman geniş bir ovaya açılıyor. İçinden bir dere akıyor. Neredeyse berrak, sadece hafif gri bir renkte ve görünüşe göre geceyi geçireceğimiz yer burası.

Raker'ın beni tek kelime etmeden burada bırakacağını yarı yarıya bekliyordum, ama savunmacı bir pozisyona geçti ve bana hızla "Anladın mı?" dedi.

Başımı salladım. Giyindim ve o da birkaç emir verdi, birkaç düzeltme önerdi, sonra eşyalarını alıp ormana doğru gitti.

Pozisyonumu olabildiğince uzun süre koruyorum. Raker saatlerce ortaya çıkmadığında, bana gösterdiği tüm duruşları sırayla denemeye başlıyorum. Kılıç elimde daha rahat, daha akıcı hissediliyor.

Tam Harlan Raker'ın kendisiyle başa çıkabileceğimi düşünürken, sendeledim ve kılıcı neredeyse düşürdüm. *Kahretsin.*

Arkamdan bir kahkaha sesi geldi.

Topuğumun üzerinde dönüyorum.

Orada, henüz çocuk denebilecek iki ölümsüz duruyor, beni izliyorlar. Cebimden çıkardığım ve antrenman için kullandığım parayı havaya atıyorlar.

“Hey!” diye bağırıyorum ve kaçmıyorlar ya da yere bırakmıyorlar. Hayır. Bir de *utanmadan* eğlenmiş gibi bakıyorlar . “Bu benim!”

Sürekli birbirlerine topu atıp duruyorlar. Sanki hiç konuşmamışım gibi.

"Kılıcım var!" diye bağırdım, kılıcı kaldırarak.

Çocuklardan biri homurdandı. "Evet, ve görünüşe göre, onu kullanamıyorsun bile." Gözlerim kısıldı.

Yeter artık. Onlara doğru koşmaya başladım ama onlar bir anda açıklığın öbür ucuna geçtiler. Kahkahalar atıyorlardı . Sonra şimşek gibi hızla ormanın içinden geçmeye başladılar, önlerine bakmak yerine bana doğru döndüler ve bir yandan dallara çarpmaktan kaçınırken bir yandan da oyunlarına devam ettiler.

Çoğu ölçüte göre kısa boyluyum ama onlardan çok daha uzunum. Bacaklarım daha uzun. Yine de onlar *ölümsüz* ve onlara yetişme şansım yok.

Güneşin altında parıldayan, parmaklarımın arasına atılan madeni paranın şıkırtısını dinlerken dudaklarımdan bir hırıltı çıkıyor. O parayı kazanmak için çok çalıştım. Ona ihtiyacım var.

Keskin bir dönüş yapıyorlar ve ben kendimi çalılıkların arasına atıyorum, iğneler batıyor, yapraklar terli yüzüme yapışıyor.

Ama adımları durmuştu. İçlerinden birinin sonunda, biraz utançla, "Sadece şaka yapıyorduk. Gerçekten de bunu almaya niyetimiz yoktu," dediğini duymasaydım, ağaçlara tırmandıklarını sanırdım.

Raker. Onları yakalamış olmalı.

Biraz gururla ileri atıldım, sonra ormanın ortasında başka bir ölümsüzün durduğunu görünce durdum.

Ve o bir çocuk değil. Hayır, sırtında fiyonk olan uzun boylu bir kadın. Nefesim kesiliyor.

Üstün bir hızla gözleri benimkilerle buluştu. İfadesindeki keskinlik beni geriye doğru sendeledi, ancak bu hemen yerini dostça, hatta utangaç bir gülümsemeye bıraktı.

Yine de, o ölümsüz. Raker'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ve bu çocuğun çok yardımcı bir şekilde belirttiği gibi, *kılıcımı henüz doğru*

düzgün kullanamıyorum .

Geri çekilmeye başlıyorum, ellerimi kaldırıyorum, adeta yalvararak paramı almalarını ve güzel bir gün geçirmelerini diliyorum.

"Korkma, insan," diyor ölümsüz.

Hâlâ çok korkuyorum, teşekkür ederim. Bir adım daha geri çekiliyorum.

Bir adım öne çıktı. "Oğullarım adına özür dilerim. Onlar asla sizden bir şey almamalıydılar." Acımasız bir hızla, hırıldayarak çocuklara baktı.

O bakış karşısında, belli ki sırtıma dayalı kılıçtan çok annelerinden korktukları için özür dilercesine mırıldanıyorlar.

Anlayabiliyorum. Ben de şu anda onların annesinden ve taktığı o muhteşem ok takımından korkuyorum.

Ölümsüz kadın kaşlarını çattı. Sonra, sanki korkularımı yatıştırmak istercesine, parayı bir dala koydu. "İşte buyurun. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Çocuklara bir kez daha keskin bir bakış attıktan sonra uzaklaşmaya başladı. Kalbim hızla çarparken onu izledim.

Ancak o ormanın öbür tarafına geçtiğinde sessizce yaklaşıp paramı kabaca cebime atıyorum.

Tam arkamı dönüp gidecekken, birkaç metre öteden yankılanan bir sesle, "Şu şövalye. Bu ormanda pek bir şey bulamayacak. Çürümüş ağaçlara ve sislere çok yakınız, büyük av hayvanları buraya yaklaşamaz." dedi.

Raker'ı gördü. Ve hâlâ hayatta, bu da muhtemelen ona saldırmaya çalışmadığı anlamına geliyor.

Hem açlıktan hem de büyük bir hayal kırıklığından midem bulanıyor. Demek bu yüzden normalden daha uzun süredir geri dönmedi.

Lanet etmek.

“Yiyeceğimiz var.”

Yavaşça ona baktım. Sanki bana tanrıların kendilerini bağlayıp katletmem için hazırda beklettiğini söylemiş gibiydi.

“Köy çok uzak değil. Bu gece için size akşam yemeği hazırlayabiliriz.” Midem yine bulandı. Aklım tamamen bir şeyin, *herhangi bir şeyin* , midemi doyurma fikrine odaklandı , ama yine de tek bir hareket yapmadım ve o devam etti. “Yapabileceğim en az şey bu olurdu. Oğullarımın yaptıklarından dolayı özür dilemek için. ”

Bir ölümsüz neden çocuklarının bir insandan hırsızlık yapmasıyla ilgilensin ki? Başka verimli bir çalılık bulmayı umarak reddetmek üzereydim ki, bakışları gökyüzüne ve orada toplanan bulutlara kaydı. "Gece

boyunca yağmur yağacak. En azından sana bir çatı sunayım. Yakındaki han pek iyi değil ama—" Sözleri söylenmedi ama ne demek istediğini anladım. *Sağanak yağmurda dışarıda uyumaktan daha iyi.*

“Köye hangi yoldan gidilir?” diye soruyorum.

Ölümsüzlere güvenemeyiz. Ama Raker sonunda ağaçların arasından geçip aynı teklifi duyduğunda, yiyecek ve barınma teklifini geri çevirecek durumda olmadığımızı benim kadar o da biliyor olmalı.

Ölümsüz kadını ve çocuklarını orman boyunca takip ediyoruz ve umarım bu sadece bir başka hata değildir.

Raker , köye doğru yürüyüş boyunca tek kelime etmiyor , iki çocuk etrafında koşuşturup kılıcı, zırhı, boyu, başlığı ve maskesi hakkında binlerce soru sorsa bile. Sessizliği, onların merakını daha da artırıyor gibi görünüyor.

"İkisini de rahat bırakın," diyor kadın, sesi yorgun, sanki bu her zamanki bir olaymış gibi. " *Onlar"* ifadesi oldukça cömert, çünkü param dışında, oğlanlar bana hiç ilgi duymuyor gibi görünüyorlar. Sadece şövalyeyi görmek istiyorlar .

"Savaşçılar yaygın değil mi?" diye sordum kadına, onun adımlarına yetişerek. En azından bilgi almak, oğlanların bitmek bilmeyen sorularını dinlemekten daha iyidir.

Bana doğru baktı. Yüz hatları keskin ve güzeldi. Koyu bronz teni ve geriye doğru toplanmış koyu saçları vardı. "Öyleler," dedi, dudakları ciddiyetle büzülerek. "Ama çocuklar onları görmüyor."

İlginç. Ne demek istediğini merak ediyorum.

"Annem bizi geceleri *asla* aşağıya indirmiyor," diye yüksek sesle yakınıyor çocuklardan biri.

" Eğer bu tür sorunlar çıkarıyorsan, gündüzleri aşağıya inmene izin vermemeliyim," diyor dişlerinin *arasından* .

Çocuk gözlerini devirdi ve Raker'ı kızdırmaya devam etti.

Bir süre sonra , "Çocuk sahibi olmak... ölümsüzler için yaygın bir şey mi?" diye soruyorum.

“Hayır,” diyor kısaca. “Öyle değiller.”

Ona baktım. Silahına. "Eğer buralarda büyük av hayvanı bulunmuyorsa... ne avlıyorsun?"

"Bu oklar avlanmak için değil," diyor kısaca.

Ve böylece tepe yükseliyor ve küçük bir köyün başlangıcını görüyorum. Bir değirmen var. Kıvrımlı yollar, ara sokaklar ve birbirine kümelenmiş

binalar. Ama bakışlarım bunlara takılmıyor. Omurgamdan aşağıya bir zerre korku salan şey bunlar değil.

"Bu ne?" diye nefes nefese soruyorum.

Köyün hemen doğusunda bir orman var. En azından ben öyle sanıyorum. Beyaz ağaçların oluşturduğu örgü, kalın bir sis tabakası tarafından neredeyse tamamen gizlenmiş durumda.

“Burası Kemik Ormanı,” diyor kadın durmadan. Ona ayak uydurmak için kendimi köklerimden ayırıyorum. Kadın oraya bakmıyor bile ve bunun korkudan mı, tiksintiden mi yoksa aşinalığın verdiği kayıtsızlıktan mı kaynaklandığını merak ediyorum. “Sisleriyle birlikte.”

Sisler. Raker'ın bu kadar yakınlarda avlanacak pek bir şey bulamayacağını söylemesinin sebeplerinden biri de buydu.

“Ve siz… onun sınırlarında mı yaşıyorsunuz?”

"Eskiden bu kadar yakın değildi," diyor gergin bir şekilde. "On yıllar geçtikçe, yavaş yavaş yaklaşıyor."

Neden yerinden kımıldamadığını sorardım ama köye girince ve altı kadar insan kadına ve oğlanlara başlarıyla selam verip sonra da bakışlarını bize dikince anladım. Burada bir toplulukları var. Bir yuvaları.

Bu kelime içime işliyor ve kaburgalarımın arkasından bir şeyler çekiyor. Ardından hüzünlü ve mutlu anlar bir arada dışarıya yayılıyor.

Bir zamanlar bir evim vardı.

Hem yokluğuna üzülüyorum... hem de en başından beri bir taneye sahip olmuş olmamı kutluyorum.

Boyalı ahşap kapısı çerçevesine tam oturmayan küçük bir evin önünde durur. Büyük bir penceresi vardır, camı zamanla matlaşmıştır. "Yukarı. Hemen," der çocuklara, onlar da aceleyle uzaklaşırlar ve Raker'a birkaç veda sözü söylerler, ki Raker elbette karşılık vermez.

Başını salladı ve bizi sokaktan aşağıya doğru götürdü, birkaç katı daha olan başka bir evin önünde durdu. İçeri girdi, sonra kısa süre sonra iki anahtarla geri döndü. "Akşam yemeği size yukarıya getirilecek."

Raker anahtarını alır, başını sallar, teşekkür eder ve başka bir şey demeden kapıdan içeri girer.

"Bunu gerçekten çok takdir ediyoruz," diyorum bana benimkini uzatırken ve o da zoraki bir gülümsemeyle kalabalık sokağa geri dönüyor.

Merdivenler o kadar dar ki, Raker'ın nasıl çıktığını merak ediyorum. Küçük, rahat bir odaya adımımı attığımda tahtalar botlarımın altında

gıcırdıyor. Küvet yok... ama bir kova su, bir bez ve sabun var. Kokluyorum... ve hayır, Raker'ınkine hiç benzemiyor.

Islak bezi tenime sürmeden önce kıyafetlerimi dikkatlice çıkarıyorum. Sonra kıyafetlerimi kovada parça parça yıkamaya başlıyorum. Yağmur kirlerin çoğunu temizlemişti ama sabunla yavaş yavaş yıkıyorum. Hepsi temizlenene kadar yıkayıp tekrar yıkıyorum. Kurumaları için şöminenin yanına asıyorum, çarşaflardan birini şöminenin önüne yere seriyorum ve uzanıp sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Tavana bakıyorum. Duvarlar ince. Her şeyi duyuyorum; hareketlerden, insanların tuvalet ihtiyaçlarını gidermelerine, hatta... misafirlerin çok agresif bir şekilde eğlenmelerine kadar.

Nedense bu bana Raker'ı hatırlatıyor. Odasında ne yapıyor acaba? Bu kasabada birini bulmuş olabilir mi? Ağaçları nasıl kestiğini, bu şekilde içindeki öfkenin bir kısmını nasıl boşalttığını düşünüyorum.

Başka bir yolla rahatlamaya mı ihtiyacı var?

Ne halt ediyorsun Aris?

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Raker, yanına yaklaşan birini paramparça edecek gibi görünüyor. Ve burada biriyle yatsa bile, bu beni ilgilendirmiyor...

Kapıma gelen bir tıkırtıyla yerimden irkildim. Tamamen çarşafa sarınmış halde kapıyı açtığımda, karşımda sadece bir tepsi vardı. Sıcak çorba kokusu burnuma geldi ve neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Ekmek. *Ekmek* var .

Tepsiyi içeri sürükledim ve vakit kaybetmeden yere çöktüm, yemeğimi orada yedim; kendimi tutamayacak kadar açtım. Kaseyi dudaklarıma götürürken ellerim titriyordu ve yemeği içtim.

Sıcak sıvı mideme değdiği anda midem bulanıyor ama kendimi hasta etmemeyi umarak içmeye devam ediyorum. Ekmeğin her lokmasını yiyorum.

Sonra sırt üstü uzanıyorum ve hafifçe tok olan karnımın verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Saatler böyle geçiyor, hanın iniltilerini dinliyorum, ta ki açlık beni tekrar yakalayana kadar. Başka kıyafetim olmamasına lanet ediyorum, sonra kıyafetlerimi tekrar giyiyorum—çoğu kuru—ve elimde bozuk parayla yavaşça aşağı iniyorum. Raker'ın da aynı şeyi yapmasını bekliyorum. Onu görmeyi umuyorum, sadece yalnız yemek yemek zorunda kalmamak için.

Son adımı atarken bir savaşçı bana yukarıdan bakıyor. Ama bu Raker değil.

“Bakın burada kim var,” diye mırıldandı derin bir ses. “Bir insan.” Etrafında, hepsi pırıl pırıl zırhlar giymiş bir masa dolusu ölümsüz şövalye oturuyor. Önlerinde yarım düzine boş bardak duruyor. Şansıma bakın.

Bara doğru yürürken onu görmezden geliyorum. Paramı düşürüyorum ve kızıl saçlı barmen kız bana şöyle bir bakmadan parayı alıyor, bir yığın yabancı oyma metal ve ardından dumanı tüten bir kase çorba ile geri dönüyor. Kokusu burnuma gelince ağzım sulanıyor. Bütün tencereyi bir çırpıda yiyebilirim. Yemeye başlıyorum, yanımda oturan sandalye, tamamen zırhlı bir ölümsüzün ağırlığı altında gıcırdıyor.

Fantastik.

Çorbamı gözümden ayırmıyorum. Dikkatsizliğim onun daha da ilgisini çekiyor gibi görünüyor.

“Bir ölümlünün bizim tarafımızda, sislerin bu kadar yakınında ne işi var?” Aklına bir fikir gelmiş gibi elini bara sertçe vuruyor. “Doğru. Görev. Artık zamanı geldi.” Bu kadar yakınken nefesindeki bira kokusunu alabiliyorum. Daha da yaklaşıyor. “İnsanlar çok çirkin. Çok kusurlu. Ama sen… sen daha güzel olanlardan birisin.”

Vay canına, teşekkürler , diye düşünüyorum. Çorbamı höpürdeterek içmeye devam ediyorum, umarım bu onu yeterince iğrendirir de beni rahat bırakır.

Hayır, öyle yapmıyor. Sadece beni daha yakından inceliyor, vücudumu dik dik süzüyor. Bakışlarının sonunda sırtıma indiği anı görüyorum. Ve oradaki kılıcı. Bir süre aldı, sanki değerli bir silahım olabileceğini aklından bile geçirmemiş gibiydi. Rahat gülümsemesi kayboluyor. "Şöyle söyleyeyim, senin gibi cılız bir kız nasıl böyle bir kılıç elde etti?"

İçimden bir ah çektim.

Bu, hayatımda yediğim en iyi çorba. Ve o, bunun tadını çıkarmama izin vermiyor.

Kaşığımı yavaşça çorbama geri koydum. Yavaşça, sinir bozucu savaşçıya döndüm. Bal gibi tatlı bir sesle, "Ölümsüz bir aptal yemeğimi böldüğünde kazandım," dedim.

Barda sessizlik hakim oluyor.

Kahretsin. Biliyorsun, bunu söylememeliydim herhalde. Ama söyledim, o yüzden çenemi yukarı kaldırdım ve anlık pişmanlığımın en ufak bir belirtisinin bile yüzüme yansımasına izin vermedim.

Bir saniye daha geçiyor. Bir diğeri daha.

Sonra sırıtış geri geliyor. Ölümsüz savaşçı ellerini kaldırıyor, ayağa kalkıyor, ama gözlerinde bir tür öfkenin gölgesini görüyorum; ona karşı koymaya cüret ettiğim için. *Ben, önemsiz bir ölümlü.*

Kahretsin. Üstelik *çok* kibar olmaya çalışıyordum .

Barda eski canlı sohbet ortamına bir türlü dönmüyor. Çorbamı bitirirken üzerimde gözler hissediyorum. Barmen kız bile bana saygı ve acıma karışımı bir bakışla bakıyor; bu da bana yanlış şövalyeyle tartıştığımı söylüyor. Tek istediğim odama geri dönüp şöminenin önünde uzanıp uyuyakalmak, ama savaşçı grubu hala orada. Hala bana bakıyorlar. Hangi odada uyuduğumu bilmelerini istemiyorum.

Bardan ayrılıp yağmurdan kayganlaşmış sokaklara çıktım. Arkamdan ayak sesleri duymadığım için minnettar oldum.

Ölümsüz kadının evine ulaşmam uzun sürmedi. Işıklar açıktı. Eskimiş pencereden, birkaç mumun ışığında bir masada oturmuş, bir kitaba dalmış okuduğunu gördüm.

Aklım karışmadan önce, parmak boğumlarımla cama hafifçe vurdum.

Başını hemen kaldırdı. Gözleri sert ve koruyucuydu; beni görünce ancak biraz yumuşadı. Bir an için, içeri girmeme izin vermeyecek mi diye düşündüm. O yöne doğru eğilim gösteriyor gibiydi. Sonra, iç çekerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı.

"Bir sorun mu çıktı?" diye soruyor. Gözleri oğlanların uyuduğu yere doğru kayıyor ve muhtemelen kapısına tehlike getirmiş olmaktan pişmanlık duyduğunu biliyorum.

“Hayır,” dedim hızla. Gerçekten bir sorun yoktu… Umarım. “Uyuyamadım.”

Kaşlarını çattı. "Pekala. Aslında bunun için bir şeyim var, isterseniz alabilirsiniz." Biraz tereddütle kenara çekildi ve içeri girmeme izin verdi. İçeri adımımı attığım anda şöminenin sıcaklığı yüzüme çarptı. Omuzlarım düştü. Gerginlik bir anda kayboldu.

Burası... burası bir ev gibi hissettiriyor. Anılarla yıpranmış bir yer. Bunları, yer döşemelerindeki çiziklerde, duvarlardaki yıpranmalarda, mobilyalardaki bazı minderlerin sarkmalarında, pencerenin yanındaki halının solmuş renginde görebiliyorum. Ev sessiz. Çocuklar uyuyor. Ama oturma odasına doğru yürürken, yer döşemelerinin arasına sıkışmış kahkahaları neredeyse duyabiliyorum. Bu ev anılarını taşıyor. Tıpkı benim evim gibi.

Ölümsüz kadın, sıra sıra şişelerin arasında eşyaları karıştırırken camlar şangırdadı. Kaşlarının arasında bir kırışıklıkla, ustaca parmaklarıyla arama yaptı ve mor bir sıvı buldu. "İşte," dedi. Bana döndü. "Ağzını aç."

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum.

Tereddüt etmem üzerine başını yana eğdi. Bakışları, " *Sana zarar vermek isteseydim, bunu çok daha önce yapabilirdim" der gibiydi.*

Doğru. Sonuçta, karşılaştığımızda silahlıydı. Ve burada olma nedenim hakkında yalan söylemiş olsam da... uyuyamamam hiç de yalan değil. Önümüzde uzun bir gün var. Yorgunluğum hayatla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir.

Ağzımı açıyorum. İki damla dilimi deliyor.

Sonra şişeyi yerine koyuyor. Hafifçe çiçek tadı veren bir şeyi yutuyorum. "Sen... bir şifacısın."

Başını salladı.

Şimdi anlıyorum. Şövalyeleri sık sık görmesinin sebebi buydu. Ve handakilerin davranışlarına bakılırsa, çocuklarını onlardan uzak tutmak istemesinin sebebi de anlaşılıyor.

Sandalyesine tekrar oturdu, tahta hafifçe gıcırdadı. Sonra, biraz tereddütle, masasının önündeki basit tabureyi işaret etti. "İksirin etki etmesi biraz zaman alacak. Oturun."

Yavaşça yapıyorum. Beni inceliyor. "Demek ki bir arayış içindesin?"

Başımı sallıyorum. Başka türlü davranmanın bir anlamı yok. Beni baştan aşağı süzüyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Yetersiz beslenmeyi mi? Gerçek, sağlam kasların yokluğunu mu? Yanaklarımda ve ellerimde oluşan kesikleri mi?

"Sanırım... Sanırım bunun için geçerli bir sebebiniz var" diyor sadece. Muhtemelen kastettiği sözler, " *Bir fincan sihir uğruna kendimi neredeyse kesin ölüme atmam için geçerli bir sebep"ti .*

Yüzündeki endişe gölgesinden, sonuna kadar dayanabileceğimi düşünmediğini anlayabiliyorum. Onu suçlayamam.

Ama o bana yardım edebilir. Eğer bir şifacıysa... eğer sisler ve buranın ötesindeki yerler hakkında bilgi sahibiyse...

“Kemik Ormanı nedir? Tehlikeli mi?” Haritayı biliyorum. Şimdi açık renkle işaretlenmiş alanın ne olduğunu anlıyorum. İsimsiz ve geniş bir araziyi kaplıyor. Etrafından dolaşmak birkaç günümüzü alırdı ve o kadar zamanımız yok. İçinden geçmek çok daha kolay olurdu...

“Tam olarak kulağa geldiği gibi. Kemiklerden yapılmış bir orman. Ve evet. Gerçekten de öyle. Sis bir hapishane. Tanrıların bile dokunmadığı yaratıkları barındırıyor.”

Sıcak oda birdenbire soğumuş gibi görünüyor. "Neden?"

Omuz silkerek, “Derler ki, tanrılar kadar eskiler. Belki daha da eski. Bildiğim tek şey, koca orduların sislerin içine karışıp bir daha asla görülmemeleri.” dedi .

Bu bir efsane gibi geliyor. Artık bu tarafta her şeyin mümkün olduğunu öğrendim. Ama eğer haklıysa... Tanrıdan daha güçlü ne olabilir ki bunu yapabilecek?

"Öyleyse neden hiç içeri giriyorsunuz ki?"

Dudaklarını büzüyor. Ne kadarını söyleyeceğini, ne kadarını kendine saklayacağını tarttığını görebiliyorum . Sonunda, muhtemelen zaten öleceğime karar veriyor olmalı, çünkü "O sislerin içinde bir tanrı kılıcı var" diyor.

Tanrısal Kılıç. Raker, rahatsız edici güce sahip, parıldayan kızıl kılıca böyle ad vermişti.

“Hangi tanrının kılıcı?”

Başını salladı. "Bunu bilmiyorum. Ama büyük hanedanların varisleri, hatta tanrıların kendileri bile, onu aramak için sayısız insanı içeri gönderdiler." Omuz silkti. "Hiçbiri geri dönmedi."

Bir sonraki sorum tehlikeli. "Tanrılar neden kendileri gitmiyorlar?"

O, parıldayan mor gözleriyle bana bakıyor. Gözlerinde bir kıvılcım görüyorum. Başını kaldırıyor. Tanrılara değil. Daha çok önem verdiği şeye, çocuklarına. Sözleri ölçülü. "Tanrılar kendilerini tehlikeli durumlara sokmazlar. Artık değil."

Artık değil mi? "Neden?"

Başını sallıyor. Bilmediğini mi söylüyor yoksa çocukları evdeyken cevap vermeyeceğini mi söylüyor, emin değilim.

Tanrıların bizi duyabileceğini mi düşünüyor? Duyabilirler mi?

Günümüzde Stormside'da tanrılara olan bağlılığın çeşitli seviyeleri var. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz bir şeye tapmak zor, ancak en saygılı olanlardan bazıları tanrıların her şeyi gördüğüne inanıyor.

Bence onların, uzak ve sisle kaplı bir kasabanın ortasında yapılan bir konuşmayı dinlemekten daha iyi işleri var.

Yine de yoluma devam ediyorum. "Sislerin içindeki yaratıklar... başka ormanlarda da bulunabilirler mi?" Xara'nın farklı ormanların tehlikeleri

hakkındaki uyarılarını hatırlıyorum. Buradan Tanrıların Diyarı'na kadar birkaç orman daha var.

Başını öne eğdi. "Elbette orada daha fazlası var, ama evet. Ölümcül yaratıklar neredeyse her yerde bulunabilir. Kadim olanların çoğu uykuda ya da sisler gibi bölgelerde kalıyor, ama diğerleri... dolaşıyor."

Gezinti. Yutkunuyorum, kemiklerimde bir ürperti hissediyorum.

“Ne tür yaratıklar?”

Gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinde hiçbir mizah izi yoktu, sadece saf bir ciddiyet ve korku vardı. "Ölümsüzlerin bile ölümü dilemesine neden olan türden. Kemiklerinizi dişleriyle öğüten ve ruhunuzu bedeninizden emen türden."

Sandalyede ağırlığımı değiştiriyorum. "Onlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?"

“Zehirleri değerli. Zehirleyebilirler… ama aynı zamanda iyileştirebilirler de. Onları avlamak için canlarını ve uzuvlarını riske atan avcılarla ticaret yapıyorum.” Avcılar. Xara, Batı'da onlardan bahsetmişti. Ayağa kalkıp ortadaki çökmüş raflara doğru adımlarla ilerliyor. Uzun, pürüzsüz parmakları bir düzine kitabın sırtına dokunuyor, sonra duruyor. Çıkardığı kitabın deri kapağı yaşlılıktan kırışmış. Parşömeni sararmış. Sayfaları ortaya doğru çeviriyor, sonra da açık bir şekilde bana uzatıyor.

Onu tıpkı Stellan'ın demirhanesindeki bir kılıcı tutar gibi dikkatlice alıyorum. Sanki nadir ve değerli bir şeyle uğraşıyormuşum gibi.

Bu bir canavarlar kitabı. Çizimler çeşitli tonlarda titizlikle yapılmış, mürekkep hafifçe parıldıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

“Kalabilir miyim… bunu okuyabilir miyim?” Bu çok fazla şey istemek olur. Bana zaten çok şey verdi. Yağmurun altına geri gönderilmeye hazırlanıyorum.

Ama o sadece çenesiyle şömineyi işaret ediyor. Şöminenin önünde rahat görünümlü bir sandalye duruyor. Üzerinde yıldız işlemeli bir minder var. "Buyurun."

Kitabı dikkatlice alıyorum. Oturuyorum. Ve... bu, bir zevk, en büyük lüks gibi geliyor bana; şöminenin yanında bir kitapla oturmak.

Baştan başlıyorum. Mümkün olduğunca çok şey okumak için sayfaları hızla çeviriyorum, her görüntüyü inceliyorum. Her açıklamayı.

Ve Starside hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Hiç. Çünkü buradaki en büyük silahlar kılıç değil—

Onlar canavar.

Bazılarında ise sihir var.

Çok az kişi onu kullanabilir. Çoğu kişi onu kemiklerinde, pullarında veya pençelerinde saklı tutar; çıkarılıp eritilerek kılıç veya ilaç yapımında kullanılmak üzere hazırda bekletir. En çok avlananlar da işte bu kişilerdir.

Diğerleri ise en çok korkulanlardır. Alev topuna dönüşebilen, ormanlarda uçabilen ve dakikalar içinde koca ormanları yakıp kül edebilen yaratıklar vardır.

Boynuzlu kuyruklarını hafifçe sallayarak depremlere neden olabilen dev akrepler vardır.

Nesnelerin içinden geçebilen ve gölgelere karışabilen iskelet yapılı kediler var.

Ölümsüzün dediği gibi, bu dünyanın tohumlarından bile daha eski, zihinlere nüfuz edebilen ve ruhları yutabilen yaratıklar vardır.

Anka kuşu.

Bu kelimeyi duyunca nefesim kesildi, Stellan'ın bana en son böyle seslendiği zamanı hatırladım.

Meğerse bunların birkaç çeşidi varmış.

Sadece en şiddetli yağmurlarda oluşan, şimşek, gök gürültüsü ve rüzgarın etkisiyle meydana gelen fırtına ankaları vardır.

Eriyip su birikintilerine dönüşen, sonra tekrar yükselen buzdan anka kuşları vardır.

Var-

Göz kapaklarım birden demir gibi ağırlaştı. Kelimeler bulanıklaşmaya başladı. *Uyku ilacı.* Düşüncelerimi karıştırıyor. Harfleri birbirine eritiyor.

Gözlerim yavaşça kapanırken, haftalardır Yıldızlar Diyarı'nda yolculuk ettiğimi düşünüyorum. En kötüsünü gördüğümü sanıyordum.

Ama bu kitap bana bu dünyanın gerçek yüzünü henüz görmediğimi açıkça gösterdi.

Kapı çalınca birden irkildim, nefesim kesildi.

"Sadece yağmur," diyor nazik bir ses. "Endişelenme."

Hâlâ ölümsüzün evindeyim. Kitap kucağımda açık duruyor. Omuzlarıma kalın dokulu bir battaniye örtülmüş.

Gözlerimi kırpıştırarak doğruldum, hem dinlenmiş hem de bitkin hissediyordum. Sabah ışığı pencereden içeri süzülmeye başlamıştı. Bütün gece burada uyudum. Ölümsüz hala çalışıyor.

Yerde değilim... yani kabus görmedim. Hayır. Yıllardır ilk defa derin ve sakin bir uyku uyudum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Battaniyeyi katlayıp sandalyenin üzerine bırakıyorum. İçimde bir hüzünle kitabı da yerine koyuyorum.

Ölümsüz kadın bana uzun uzun baktıktan sonra masasının altına saklandı. Bardaklar hafifçe birbirine çarptı. "Buradaki lord çok katı. Çok fazla bağış yapamam ama buyurun." Elinde bir avuç şişeyle çıktı. "Yolculuğunuz boyunca bulduğunuz ve topladığınız her şey için."

Boğazım düğümleniyor, bu kadının benden çok uzun süre yaşayacağımı beklemediğini biliyorum... ama yine de bana çok değerli bir şey veriyor.

"Madeni para için gerçekten çok üzgünüm," diyor beni evinden uğurlarken.

Yağmur, eğimli kaldırım taşlarının üzerinden fısıldayarak akıyor; alüminyum çatılara çarpıyor. Köyün geri kalanı henüz uyanmamış. Yoğun bulutların arasından sadece çok hafif bir ışık sızıyor, adeta bir sis duvarı gibi görünüyorlar.

Sessiz yolda ilerlerken kollarımı kendime sarıyorum. Şömineyi, rahat koltuğu ve kitabı şimdiden özledim. Bir şey bana bir daha asla o kadar rahat olamayacağım hissini veriyor. Özellikle de Questral sırasında.

Bir anlığına... bir anlığına, sanki o tür bir eve aitmişim gibi davranabildim. Sanki hâlâ ayakta duran bir evim varmış gibi.

Hana giden yola dönmeden hemen önce durdum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkama baktım ama yol bomboştu.

Kitap, tehlikeli yaratıklardan bahsetmesiyle beni sürekli geriyor; bu yaratıklardan bazıları kaldırım taşlarındaki deliklerden süzülerek yolcuları takip ediyor. Ama gündüz vakti. Korkacak bir şeyim yok.

Yine de, o garip his beni yoldan saptırıyor, içgüdülerime teslim olmamı sağlıyor. Bunun yerine farklı bir sokağa giriyorum, yağmur adımlarımı gizliyor.

Ama sesi gizlemek değil.

“Az önce gitti. Her an burada olabilir...”

Sinirli bir homurtu. "Bütün gece bekledim. Geri döndüğü anda kafasını kesip işi bitireyim. O kılıç..."

Geri çekiliyorum, damarlarım buz gibi donmuş.

Odamdan çıkmamalıydım. Ertesi sabaha kadar orada, sessiz ve kimseye görünmeden kalmalıydım. Bunu şimdi biliyorum.

Ve şövalyeyle alay etmemeliydim. Bunu yapmak ne kadar iyi hissettirmiş olsa da.

Hana geri dönemem. Raker'a da gidemem, gerçi sessizliği ve bana karşı genel ilgisizliği göz önüne alındığında, müdahale edeceğinden bile emin değilim.

Elimi hâlâ kapalı bir dükkanın nemli taş duvarına dayamış halde, kadının evine doğru dönüyorum... sonra kendimi durduruyorum.

Daha önce nerede olduğumu biliyorlardı. Beni kolayca takip edebilirlerdi. Ve o şövalyeleri ölümsüzün evine getirme fikri... ikinci katta, çocuklarının uyuduğu yere nasıl baktığını hatırlamak...

O battaniyenin omuzlarıma örtülü olduğu halde nasıl uyandığımı hatırlıyorum. O basit özen gösterisi...

Hayır. Ona tehlike getirmeyeceğim, bu yüzden tek seçeneğim başka bir yerde saklanmak ve onların beni beklemekten sıkılmalarını ummak. Umarım Raker önümüzdeki bir saat içinde handan çıkar ve savaşçılar bana ulaşmadan önce ona ulaşabilirim.

Yağmurdan sıyrılıp eğildim ve başka bir yola saptım. Köy küçük. Saklanacak pek yer yok. Her ihtimale karşı farklı kapı kollarını denedim ama hepsi kilitliydi. Kulübe, baraka, her şeyi aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Bir köşeyi daha dönüyorum. Arkamdan hafif bir sürtünme sesi geliyor. Islak taşa sürtünen bir bot sesi. Hemen arkamı dönüyorum.

İşte orada. Ölümsüz savaşçı.

Sırıtıyor.

Koşuyorum.

Bacaklarım biraz kemiksiz gibi, sanki tam olarak uyanmamışlar. *İksir*... Hala damarlarımda dolaşıyor olmalı. Ölümsüz varlık insanlarla pek fazla ilgilenmiyor, diye tahmin ediyorum. Bana çok mu verdi acaba?

Uyku dalgası mide bulantısı gibi üzerime çöktü. Dişlerimi sıkarak buna karşı koymaya çalıştım.

Çünkü şimdi onları duyabiliyorum. Üçünü de. Hepsi de peşimden koşuyor .

“Raker!” diye bağırdım, gururumun ve utancımın ötesinde. Yağmur daha da şiddetlenmeye başladı, sanki o savaşçılarla işbirliği yapıyormuş gibi. “ *Raker!* ”

Arkamdaki ölümsüzler gülüyor. Sanki beni tam hızlarıyla kovalamıyorlar bile. Aslında, sanki bir spormuş gibi avı uzatıyorlar, oyun

oynuyorlar .

“Korkusunu… çaresizliğini…” diyor biri, sesi kadife gibi yumuşak. “Yağmurun arasından bile hissedebiliyorum. Yardım için nasıl çığlık attığına bakın. Kimsenin gelmeyeceğini nasıl anladığına bakın.” Diğerleri gülüyor.

Bu ölümsüzlerin korkumun her zerresini hissedebildiklerini bilmek midemde bir boşluk yaratıyor. Ve bu onları memnun ediyor.

Çizmelerim su ve toz kaldırıyor. Geriye bakma riskini göze alıyorum ve tam ayaklarımın dibindeler. Yüzlerinde kocaman bir gülümseme var.

Köyün sınırında, pes edeceklerini umarak yoluma devam ediyorum. Ama ayaklarım çamura değdiği anda, peşimden geldiklerini duyuyorum.

Onlar ölümsüz. Daha hızlı. Her yönden *daha iyi* . Beni henüz yakalayamamış olmaları da muhtemelen masalarında bulunan boş kadehlerin sayısının bir kanıtı.

"Kaçacak yerin yok, aptal insan," diye cıvıldadı içlerinden biri.

Haklı. İleride sadece gri bir duvar var. Sisler. Kemik Ormanı. Sağanak yağmur altında bile sis yerinden kımıldamıyor, uğursuz bir bulut gibi duruyor.

Ona doğru koşuyorum, yakınlığının onları durduracağını umuyorum. Ve her yaklaştığımda, onu hissediyorum. Kemiklerimi saran, dünyevi olmayan bir soğukluk. Damarlarımda süzülüyor. Kanımı yavaş yavaş donduruyor. Ruhumu pençeliyor.

Arkamdaki savaşçılardan biri küfrediyor, yavaşlıyor ama diğerleri yavaşlamıyor.

Sisli bölgeye ulaştığımda ise, keskin bir dönüşle sisin kenarı boyunca koşmaya başlıyorum.

Bu kadar yakından, fısıltı gibi, davetkar bir çağrı gibi duyuyorum. Yanağıma değen soğukluğunu, iskelet bir parmağın okşayışı gibi hissediyorum. Keskinliğini, bir kılıcın bıçağının kenarından geçmek gibi hissediyorum.

"Bizden kaçamazsın," diyor savaşçılardan biri, koşarken zırhının çıkardığı gürültüyle. Sesi çok yakındı. Tam arkamdaydı. Neredeyse kulağımın dibindeydi. Arkama baktım ve kılıcıma uzandığını gördüm. Eli neredeyse kabzasına değiyordu.

Diğer eliyle silahını tutuyor. Neredeyse boynuma dayanmış durumda. Hemen diğer tarafa doğru savruluyorum—ve nefesim kesiliyor. Diğer savaşçı orada, kılıcı çekilmiş halde duruyor.

Önceki kişi şimdi önde.

Beni kuşattılar. Köşeye sıkıştırdılar.

Köye doğru döndüm ama yardıma gelen kimse yoktu. Raker çığlıklarımı duymadı, ya da duydu ama umursamadı. Yalnızım.

“Şuna bakın. Tuzağa düşmüş bir tavşan gibi. Kaçacak yeri yok,” diyor savaşçılardan biri, kılıcını geriye doğru savurmadan önce. Bu pozisyonu iyi biliyorum. Saatlerce bu pozisyonda kaldım. Acımasız, öldürücü bir darbe için hazırlık olduğunu biliyorum. Kılıcımı ele geçirmek isteyen o olacak.

Ama yanılıyor. Kaçacak bir yer var.

Dönüp sis duvarının içinden geçerken yağmur yüzümden aşağı eriyor.

OceanofPDF.com

21

Soğuk kemiklerimi **delip** geçiyor ve iliklerime işliyor. Bundan daha da rahatsız edici olan ise ruhu kurutan sessizlik.

Yağmur sessizce yere yağıyor.

Panik yüzünden tüylerim diken diken oluyor. Hiçbir şey duyamıyorum, ağaçlık alanın ötesindeki savaşçıların seslerini bile. Onları göremiyorum da.

Raker'ı kınından çıkardığım kadar hızlı bir şekilde kılıcımı kınından çıkardım, peşimden koşarak gelme ihtimallerine karşı hazırlıklıydım. Belki de sisle ilgili anlatılanlar abartılmıştı.

Ama tek bir hareket bile yok. Zırhlı, ölümcül ve muhtemelen yüzyıllardır yaşayan o ölümsüz şövalyeler bile bu yerden korkuyor. Yanılıyor olma ihtimaline karşı terli ellerim kılıcın kabzasını sıkıca kavrıyor. Uyku iksirinin etkileri geçse bile, son zamanlardaki pratiğimin bir kanıtı olarak kılıcımı yüksekte tutuyorum. Saatlerdir aynı pozisyondayım. Dakikalarca da kalabilirim.

Evet, öyleyim. On dakika geçene kadar saniyeleri sayıyorum, sisin sessizliği o kadar rahatsız edici ki, savaşçılarla tekrar yüzleşme düşüncesi neredeyse daha tercih edilebilir bir seçenek gibi geliyor. Umarım kasabaya geri dönmüşlerdir. Ya da Raker yeterince yakındadır, ona yetişebilirim. Derin bir nefes alıyorum, sonra geldiğim yöne doğru hızla geri dönüyorum —

Ama savaşçıları göremiyorum. Köyü de göremiyorum.

Gördüğüm tek şey sonsuz bir sis, sanki sürekli değişen bir labirente düşmüşüm gibi.

Kahretsin.

Ölümsüzün sözleri zihnimde yankılanırken, tüylerim diken diken oluyor. İçeriye gönderilen koca ordular, bir daha asla görülmeyecekler. Kemiklerimi dişleriyle toz haline getirecek kadim yaratıklar.

Hayır. Burada kalamam. Raker beni arayacak. Ya da daha büyük olasılıkla beni geride bırakacak. Ne kadar bekleyecek? Dakikalar mı? Sokaklardaki çığlıklarımı duydu mu acaba?

Bunu yapsa umursar mıydı?

Köye doğru koşuyorum. Orada olmalı. Bu sisin bir sonu olmalı. Daha birkaç adım bile atmadım. *Kaybolmadım.*

Sis yoğunlaşırken bile, yer değişirken bile, bu yerin ölümsüzün dediği kadar ölümcül olduğu açıkça belli olurken bile, sözlerimi tekrarlıyorum.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama sesim bile boğuk çıkıyor. Rüzgarda bir fısıltı gibi bile değil. Boynum gerilene kadar bağırıyorum, bağırıyorum, ta ki boğazım yanana kadar. Çıkardığım sesler yutuluyor, sanki bir kuyunun dibinde oturuyormuşum gibi.

Hayır. Bu olamaz.

Kılıcımı kınına geri koyup koşmaya başladım. Geldiğim yöne mi, yoksa tam tersine mi, emin değilim. Her şey aynı görünüyor. Her şey tekrar ediyor. Gözlerim yanıyor. Korku göğsümü sıkıştırıyor.

Kaslarım gevşemeye başlıyor.

O lanet olası iksir. Büyüsünün sanki hızlanan kalbimi dindirmek, beni tekrar uykuya daldırmak için içimden süzülüp geçtiğini hissedebiliyorum .

Hayır. Uykudan korkulacak bir yer varsa, o da burasıdır.

Daha fazla güç toplamaya çalışıyorum, bacaklarımı, kollarımı zorluyorum, sadece daha hızlı gitmek için. Sadece bu sisin kenarını bulmak için. Ağaçların arasında bir ayrım gördüğümü sanıyorum, tam o sırada ayağım bir kökün altına takılıyor ve dünya yana kayıyor. Çenem yere çarpıyor ve acı gözlerimi kör ediyor. Dişlerim birbirine çarpıyor. Kafatasım çınlıyor. Titreyen ellerimle yere tutunurken ve parmaklarım başka bir kök bulurken, Kemik Ormanı'nın gerçekten de adından da anlaşılacağı gibi olduğunu fark ediyorum.

Ağaçların hepsi kemikten yapılmış; bükülmüş, kadim ve mükemmel bir şekilde birbirine kaynaşmış, sanki birileri onları şekillendirirken büyük özen göstermiş gibi. Gövdelerden birine doğru uzanıyorum, parmağım birkaç santim derinliğindeki uzun, keskin çiziklerin üzerinden geçiyor.

Böyle pençeleri olan şey nedir?

Öğrenmek istemiyorum, lanet olsun. Sis omuzlarımda ağır bir pelerin gibi olsa da, kalkıp koşmaya devam ediyorum. Ve sis... neredeyse tenime fısıldıyor. Sanki ısırmak mı yoksa okşamak mı gerektiğinden emin değilmiş gibi, neredeyse yakıyor.

Üzerimde binlerce göz hissediyorum, ama nereye baksam sonsuz sis ve ağaçlardan başka bir şey yok. Ters yöne doğru koşmak için dönüyorum, ama sonuç aynı.

Duruyorum. Tekrar dönüyorum.

Arkamdan bir çıtırtı sesi geldi.

Hızla dönüp kılıcımı kınından çıkarıyorum. Metalin ışıltısı sönmüş. Ondan hissettiğim titreşim zayıflamış. *Her şey* azalmış.

Arkamda hiçbir şey yok, ama hissediyorum. Boynumda bir batma. Kulağımda bir nefes. Ağzımda metalik bir tat, sanki bu tarafın tüm ışıltısı bakır bir macuna yoğunlaşmış gibi. Birdenbire, keskin bir acı zihnimi ikiye bölüyor.

Ve gümüşi bir ses, " *Uyuyun" diyor.*

Çok güzel, tıpkı bir rüzgar çanı gibi. Döndüm ve sadece sisi gördüm. Şimdi hareket ediyor, ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor.

Bunu istediğini biliyorsun.

Parmaklarım kılıcımın kabzasında titriyor. Geri geri yürürken, başka bir köke takılıp sendeliyorum.

Ormanda yankılanan bir kıkırdama sesi, zihnimde de yankılanıyor.

Gözlerini kapat. Bundan sonra ne olacağını görmek istemezsin , diyor ses.

Ağaçlar, sanki başka bir dünyadan bir şey içlerinden geçiyormuş gibi sallanmaya başlıyor. Sonra, dev bir bıçak ormanı ikiye ayırmış gibi tamamen ayrılıyorlar.

Kılıcımı hâlâ yukarıda tutarak, hareketsiz duruyorum. Eğer kaderim buysa, onunla doğrudan yüzleşeceğim.

"Ahmak çocuk ," diyor ses.

Ağaçların merkezinden kıvrımlı gri bir ışık hüzmesi gibi yayılan güç, tam göğsüme çarptı.

Uyu , diye emrediyor.

Kafam paramparça olmuş kemik köküne çarpıyor ve ben de itaat ediyorum.

Cildim yanıyor . Başımın arkası ağrıyor. Arkasında hafif bir sıcaklık hissediyorum ve bunun kendi kanım olduğunu hemen anlıyorum. Bu soğuk yerdeki en sıcak şey.

Burası soğuk bir yer.

Gözlerimi açtığımda karşımda sadece kemik ve dişlerden oluşan bir yüzle karşılaştım. İrkilerek geriye doğru süründüm, elimde kılıcımla, ta ki omurgam bir ağaca çarpana kadar.

Adam birden doğruldu. Ve ruhumda, bunun ölümsüzün bahsettiği yaratıklardan biri olduğunu biliyorum. Kadim bir varlık. Eğer bunu sivri ağzından kıvrılan dişlerinden anlamasaydım, göğsümdeki korkudan, kırılan bir buz küresinden anlardım; sanki içimdeki ilkel bir parça *kaçmam gerektiğini biliyormuş gibi.*

Ona baktığımda, kaçmanın faydasız olacağını biliyorum.

Neredeyse ağaçlar kadar uzun. Bana doğru uzanan parmakları, daha önce hiç görmediğim parıldayan bir metalden yapılmış, kavisli bıçaklardan oluşuyor. Parmaklarının çarpışma sesi başımı çığlık attırıyor. Dudaksız ağzı, birkaç sıra sivri dişini göstermek için hafifçe aralanıyor. Gözleri, gecenin oyulmuş cepleri gibi, dans eden gümüş beneklerle dolu, oyuk deliklerden ibaret. Sisleri pelerin gibi giyiyor, kapüşonsuz, böylece pürüzsüz kafatasının tamamını görebiliyorum.

Konuştuğunda, sesi doğrudan zihnime işliyor, zihnimi bıçak gibi kesiyor.

Meraklı küçük yaratık sisin içine doğru sendeliyor...

Acıdan inleyerek öne doğru yığılırken çığlığım bir fısıltıya dönüştü. Her kelime kafamda yankılandı.

Titreyen kollarımla kılıcımı tekrar kaldırmayı başardım.

Bu durum yaratığın sadece gülümsemesine, kanımı titreten, dişlerle dolu bir ifadeye neden oluyor. O dişleriyle boğazımı parçalayabilirdi. Bunun yerine, zihnimi tekrar parçalıyor.

Ne güzel bir kılıç. Tıpkı sakladığım kılıç gibi.

Acıdan nefesim kesildi. Yaklaştı, ayağı sisin arasından görünüyordu. Sadece buruşmuş, çarpık bir kemikti.

Benden bir şey çalmaya mı geldiniz?

“Hayır,” diye fısıldıyorum, zihnimi sakinleştirmeye, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken kelime neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Ölümsüzün bu yaratıklar hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum.

Kitapta eski varlıkların takas yaptıkları yazıyordu. Keşke takas edebileceğim bir şeyim olsaydı. Bu kılıçtan başka değerli bir şeyim olsa, çünkü bu kılıçtan asla vazgeçemem.

Silahım güçlü. Onu daha yukarı kaldırırken ayakta durmakta zorlanıyorum, belki bir savaşma şansım olur diye...

Varlık gülmeye başlıyor. Ses beynimi pençeliyor, kafatasımın içini tırmalıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralanıyor.

O bıçak kemiğime çarparak kırılırdı. Ben bu dünyanın doğuşundan bile daha yaşlıyım; daha adı bile yokken yaşıyordum. Kendini durduruyor ve ben nefes nefese kalıyorum. *Ya da... belki de kırılmazdı. Bu riski almaya hazır mısın?*

O, zihnimde. Sadece sesi değil. Metalik parmaklarıyla düşüncelerimin arasından geçip, sanki bir kitabın sayfalarını karıştırıyormuş gibi hissediyorum. Zihnimi bıçak gibi keskin bir hassasiyetle, hiç çaba sarf etmeden nasıl kolayca paramparça edebileceğini hissedebiliyorum.

Ne kadarını görebiliyor? Ne kadarını zaten biliyor? Ben uyurken ne kadarını izledi?

"Aklımdan çık," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. Onu öldürmenin yollarını düşünmenin bir anlamı yok. Çünkü aklımdan geçen her şeyi duyuyor.

Sislerimin arasına giren sendin, kızım. Ne bulacağını bilmiyor muydun?

Başka seçeneğim olmasaydı yapmazdım. Ama şimdi düşünüyorum da, bu varlıkla karşılaşmaktansa üç ölümsüz savaşçıyla karşılaşmayı çok daha tercih ederdim.

Etrafımda dönüyor. Gülümsemesi daha da genişliyor, kemiklerim çatlıyor.

Korkuyor musunuz? Tiksiniyor musunuz?

Çenemi kaldırıyorum, beynimin derinliklerinde eskiden beri var olan bir ses bana diz çöküp merhamet dilememi söylese de. "Hayır."

Tekrar gülüyor ve ben de iki büklüm olup, omzumu kulağıma bastırarak gürültüyü engellemeye çalışıyorum ama nafile. Bu imkansız. Gürültü kafamın içinden geliyor. Ondan kaçmanın yolu yok.

Duygularını hissedebiliyorum, kızım. Onları çalabilirim, tıpkı kemikten ilik emmek gibi. Seni bir kabuk haline gelene kadar sömürebilirim, ormanıma ekleyeceğim daha fazla kemik, toprağımı besleyecek daha fazla

kan. Yüzyıllardır bu alanıma bakıyorum. Bunlar benim ormanlarım ve ben de onun Bahçıvanıyım.

Beynim dönüyor. Nefesim kesiliyor. Sanki zihnimi bir çuval gibi ters çevirip içindekileri döküyor.

İlginç. Korkunuzun tonu... kafa karıştırıcı. Korkuyorsunuz... ama kendiniz için değil. Aslında değil. Yolculuğunuz için korkuyorsunuz. Ne kadar da ilginç...

Duraksıyor. O karanlık gözlerde yeni bir gümüş pırıltı kümesi beliriyor, sonra sönüyor.

Ne büyük bir üzüntü. Daha önce sadece bir kez bu kadar dipsiz bir umutsuzluk hissetmiştim. Az önce, aslında...

Zihnim üzerindeki baskısı giderek artıyor ve bu baskıdan neredeyse bayılıyorum. Gözlerim patlayacak gibi hissediyorum. Pençelerini içime sapladığını, beni inatçı bir istiridye gibi zorla açtığını hissedebiliyorum...

Bir anda, o zihnimden koptu ve ben öne doğru, avuçlarımın üzerine düştüm. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Nefes nefese kalmıştım, havayı soluyamıyordum.

Aklınızdaki o isim. Ne tehlikeli bir isim. Ne tuhaf bir isim...

Yüzümdeki ifade, neyden bahsettiğini hiç anlamadığımı gösteriyor olmalı, çünkü söylediklerini zihnime bıçak gibi saplıyor.

Vander Evren.

Stellan, kanlar içinde yere yığılırken fısıldayarak, " Bulmam gereken ölümsüz kişi," dedi.

İçimde yükselen umudu hissedebiliyor ya da görebiliyor olmalı, çünkü kıkırdamaya başlıyor ve bu ses düşüncelerimi alt üst ediyor. *Vander Evren'i çağırmak senin için ölüm cezası olurdu...*

"Çağırmak mı?" diye zar zor söyleyebildim. "Onu nasıl çağırırım?" Asıl sorum onu şimdi çağırabilir miyim, ama elbette ölümsüz beni görmezden geliyor, yoluna devam ediyor ve beni inceliyor.

Meraklı küçük insan, sislerimin arasına tökezleyerek giriyor...

Hazırlıksız. Saf. Ruhundan öfke ve pişmanlık fışkırıyor...

Her kelime beynime saplanıyor. Şiir gibi söylüyor. Şaka gibi. Sanki ben onun uzun, ölümsüz yaşamında sadece bir oyuncakmışım gibi.

"Ne istiyorsun?" diye nefes nefese sordum, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Bir anda tam karşımda belirdi.

"Etini yemek, kemiklerini yalayıp temizlemek, ruhunu yutmak için ," diyor.

Titreyen bir nefes alıyorum. Dişlerinin bana saplanmasını bekliyorum, ama o sadece etrafımda dönmeye devam ediyor, sisler etrafında dönüyor. "Yemeden önce yemeğinle oynamayı sever misin?" diye hırlıyorum, dizlerimin üzerinde dönerek, sırtımı ona dönmeyi reddediyorum. Kılıcımı kaldırıyorum. Denemeyeceğim, ama eğer bana doğru atılırsa, vuracağım. Son nefesim olsa bile.

Hayır. Çok açım, sislerin içine giren her şeyi beni görmeden önce yiyorum... Ormanların beslenmesi gerekiyor...

Ama duygularınızın derinliği... çektiğiniz ıstırap... Bana hatırlatıyor...

Sözleri yarım kalıyor, sanki tamamen başka bir yerin ve zamanın tuzağına düşmüş gibi.

Sonra, bir anda, dipsiz bakışları tekrar bana çevrildi.

Bugün çok tuhaf bir gün. Hem de çok tuhaf...

Bana bakıyor ve bu kadim varlığın karşısında ne kadar güçsüz ve önemsiz göründüğümü hayal edebiliyorum, ama bakışlarımı kaçırmıyorum. Korkmuyorum. Gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş durumda. Sonraki sözleri biraz daha yumuşak, sesinin keskinliği eskisi kadar derine işlemiyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir kızın, ölümsüz varislerden bile daha cesur olmasının nedenini öğrenmek istiyorum.

Sessizce bir kahkaha attım. Ciddi olamaz.

Ama o kıkırdamıyor. Yüz ifadesi kararlı. *Ölümsüzler bile yüzyıllarca sessiz ve kayıtsız kalmışken, sen tanrılarla yüzleşmeyi planlıyorsun.*

Yani, zihnimde her şeyi gördü. Her şeyi gördü ...

Ve o hâlâ beni öldürmedi.

Tanrılara mı karşı? Onların düşüşünü mü görmek istiyor? Belki de onu beni bırakmaya, görevimi tamamlamaya ikna edebilirim. Dürüstçe cevap veriyorum: "Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Sevdiğim her şeyi zaten kaybettim."

Mırıldanıyor, sesi zihnimde yankılanıyor. *Evet... o kayıp... o anılar...*

Başını çatırdatarak çevirdi. Gece karanlığından yıpranmış gözleri dalgalanıyor gibiydi. Yutkundum. *Gitmek mi istiyorsun? Kaçmak mı istiyorsun?*

İhtiyaç sahibi.

Ben de bir tane istiyorum.

Gözlerimi kırpıyorum. "Sen—"

Bir anı istiyorum.

Bu yerden bir an önce kurtulma şansına sahip olduğum için rahatlamam gerekirdi, ama hissettiğim tek şey ezici bir hüzün. Elimde kalan tek şey anılarım. "Neden?"

Pelerini arkasında savrulup sisin içinde kayboluyordu.

Et ve kemikle ziyafet çektiğimde, hayatınızın sadece bir dalgalanmasını hissediyorum. Sonra da kayboluyor. Ama bana gönüllü olarak bir anı bahşetseydiniz, o anı kalıcı olurdu...

On. Sadece on tane mutlu anım var. Bir tane daha ekleyebilirdim ama biliyorum ki o gerçekten *bunları* kastediyor . Sadece biliyorum. Eğer zihnim bir odaysa, bu anılar çekmecelerde saklanıyor. Sıkıca kilitli. Korunuyor. "Hayır," diyorum, geri çekilerek.

Sis binlerce pençe ve bıçağa dönüşüp hepsi bana doğru yönelmiş halde, tüm gücüyle üzerime atıldı.

Nefesim kesildi.

Sis dağılıyor, sanki silahlar hiç orada olmamış gibi. Sanki yarım saniyede çağrılabilirlermiş gibi.

Acıkıyorum.

O açlığı neredeyse hissedebiliyorum, sanki sis kendisinin bir uzantısıymış ve o da açlıktan ölüyor. Ormana bakıyorum. Bir zamanlar insan olmuş olmaları gereken binlerce ağaç.

Yaratık haklı. Kendim için korkmuyorum... Korkuyorum ki bu yolculuğun sonuna kadar dayanacak kadar güçlü olamayacağım.

Bana o anıyı ver, seni bağışlayayım.

İstemiyorum. Ama eğer ölmezsem... eğer burada, sislerin arasında ölürsem...

Bütün bunlar boşuna olacak.

"Pekala," dedim, gözlerim yanarak.

Gülümser, yüzündeki kemikler hareketle hafifçe kırılır. En uzun metal parmağı bana doğru uzanır, sisi dağıtır. Yaklaştıkça gözlerimdeki yanma şiddetlenir, keder damlanır—ta ki yanağımdan tek bir gözyaşı süzülene kadar. Parmağını ona bastırır, garip parıldayan bıçak tenime sürtünür. Onu kendine doğru çeker.

Öne doğru sıçradım, yakalandım, sonra serbest bırakıldım; çünkü sadece bir gözyaşından daha fazlası alınıyordu. Parmağında buz gibi sert duruyordu ve onu yüzüne götürdüğünde duyabiliyordum. Kahkaha. Oyun. Tekrar duymak için her şeyimi vereceğim sesler.

Bir anda yaratık sivri parmağını ağzına sokup anıyı yuttu, mırıldandı. Gülümsedi. Tadına baktı.

Yere yığıldım, kalbim toprağa çarpıyordu. Yeni gözyaşlarım toprağı çamura çevirdi.

O... gitti. Zihnimin o minik, parlak köşesi daha sönük. Beynimdeki çekmece yağmalandı.

“Teşekkür ederim, Aris Tanrı Katili,” diyor, sonra da uzaklaşıyor. Düşüncelere dalmış. Anılarıma dalmış. Yerdeyken ona bakıyorum, bir yandan paha biçilmez bir şeyi aldığı için ona lanet okuyorum, diğer yandan da beni bağışladığı için ona teşekkür ediyorum.

Tamamen yok olmadan önce omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu ormandaki en yaşlı şey olabilirim, ama en ölümcülü kesinlikle değilim. Eğer o tanrıları öldürmek istiyorsanız... kaçmanızı öneririm."

O ortadan kayboldu.

Ve ormanın tüm sesleri bir anda, sanki bir perde kalkmış gibi, üzerime çöktü.

Tırmalama sesleri. Homurtular. Tam arkamda. Sanki kenarlarda bahçıvandan korkan canavarlar bekliyormuş gibi. Ama şimdi gitti.

Bakmıyorum bile. Direkt kaçıyorum.

Kemik Ormanı sıklaşıyor, daralıyor ve ben dalların altından eğilip, köklerin üzerinden atlıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. Ama nefes nefese kalsam bile, onları duyuyorum.

Her yönden yankılanan hırıltılar. Toprağa vuran gürleyen adımlar. Birkaçını sayarken panik kanımı titretiyor. Her neyse bunlar... bir sürü halindeler.

Arkama bakmaya cesaret edemeden kendimi daha da zorluyorum, ileriye doğru atılıyorum ama onlar daha hızlı. Sadece birkaç metre ötede ağızlarının şakırtısını duyuyorum. Açlıklarını hissedebiliyorum, ikinci bir sis gibi, üzerime doğru yaklaşıyor.

Onlardan kaçamam. Her an beni biçip geçebilirler. Bu yüzden, dalları yeterince alçak olan bir ağaca ulaştığımda kendimi üzerine atıp tırmanmaya başlıyorum.

Kemik parmaklarımın altında pürüzsüz, sanki iyice yalanmış gibi ve kusma isteğime karşı koyuyorum. İnleyerek kendimi doğrultuyorum—

Tam ayağımın bir santim ötesinde bir çene şakladı.

Kalbim boğazımda, daha yükseğe tırmanıyorum, sonra dönüyorum. Kılıcımı savuruyorum.

Ve lanet olsun.

Kılıç dişli kurtlar. Onları ölümsüzün metninde okudum. Normal kurtlardan üç kat daha büyükler, ağızlarından kavisli hançerler gibi kıvrılan iki dişleri var, avlarını paramparça edecek kadar keskin ve hareketsizleştirici zehir içeriyorlar.

Daha plan yapmayı bile düşünemeden içlerinden biri sıçradı ve ben de geriye doğru sıçrayarak dişlerinin dokunuşundan kıl payı kurtuldum. Gövdeye tutundum, ayaklarım başka bir dala yerleşti. Onlar tırmanamazlar. Ama ben de sonsuza kadar bu ağaçta kalamam.

Kılıç dişli kurtlar bunun farkında gibi görünüyorlar... ve açlıkları onları huzursuz ediyor. Çenelerinden köpükler akıyor. Gözleri simsiyah. Kükreyerek o kocaman dişlerinin tüm boyutunu ortaya koyuyorlar.

Parçalanırdım. Bu dişler, bu sürü beni tanınmaz hale getirecek kadar paramparça ederdi. Bu ormanın bir parçası bile olmazdım; kemiklerimi toz haline getireceklerinden eminim.

Gidecek hiçbir yer yok. Yapacak tek şey, kılıcımı önümde tutmak—ki bu da bunca günlük eğitimin gerçekten işe yaradığı tek şey—ve bir tür dikkat dağıtıcı plan yapmaya çalışmak. Ama zaman yok.

Canavarlardan biri birkaç adım geri çekiliyor, sonra atılıyor. Ama bana doğru değil. Hayır.

Gövdeye doğru.

Ağaç yana doğru sendelerken, en yakın dala can havliyle tutunuyorum. Eğer bana ulaşamazlarsa, beni kendilerine getirecekler.

KAHRETSİN.

Kurt ağaca tekrar tekrar çarpıyor ve ben de Raker'ın kılıcının aynı şeyi yaptığını, yaprakların nasıl döküldüğünü, onları nasıl ikiye böldüğünü hatırlıyorum. Gövdeye tutunurken, başım kemiğe çarparken, ellerim terden sırılsıklam olmuşken, benzer bir kaderle karşı karşıya kalma riskiyle karşı karşıyayım.

Kurt tekrar gitmek için geri çekiliyor. Diğer iki kılıç dişli kurt birbirlerine bakıyorlar. Bu bakış çok anlamlı, çok zeki. İçlerinden biri gruptan ayrılıyor. Ters yöne doğru koşuyor, dönüyor ve ağaca doğru atılıyor. Zıplıyor.

Ve diğerinin sırtını kullanarak, doğruca bana doğru fırlıyor.

Ağaç tekrar sallanırken son anda kenara sıçrayıp başka bir dala tutundum. Ama bu dal daha alçaktı. Üçüncü kurt sıçradı. Bacaklarımı hızla yukarı çekmeye çalıştım ama dişlerinden biri baldırımı sıyırdı.

Bu en basit fırça. Ama kumaşı ve cildi kolayca kesiyor.

Ve adeta bir cehennem gibi yanıyor.

Ormanda yankılanan bir çığlık atıyorum—acı dinmeden önce. Ve bu daha da kötü. Çünkü zehrinin kanımda sinsice dolaştığını hissediyorum, ta ki bacağımı tamamen hissedemeyene kadar.

Mahvoldum resmen.

Özellikle de diğer kurt tekrar ağaca çarptığında ve ben ağaçtan düştüğümde.

OceanofPDF.com

22

Yere korkunç bir çatırtıyla **düştüm** ve kaçacak zamanım yoktu. O kılıç dişli kurt dişleri yarım saniye sonra yüzüme yapıştı, beni parçalamaya hazırdı, iğrenç nefesi ağzıma sıcak bir şekilde değdi, salyalarım her yere sıçradı.

Düşüşün etkisiyle aklım hala karışık. Düşünemiyorum. Ama düşünmeme de gerek yok. Hareket içgüdüsel. Raker'ın eğitiminin anısının yankısı gibi, bıçağımı yukarı doğru zorla kaldırıyorum.

Tam kurdun boynundan.

Sonra diğer kurtlar üzerime çullanıyor. Parçalıyorlar, yırtıyorlar, ziyafet çekiyorlar. Kan fışkırıyor, birikiyor, ormanı lekeliyor. Kokusu sisleri bile delip geçiyor.

Ama bu benim değil. Daha son nefesini verirken bile kendi türlerini yiyorlar. Tam tepemde.

O kadar mı açlar? Fırsat bulduklarında birbirlerine bu kadar çabuk mu saldırıyorlar?

Kollarım titriyor, yüzüm kan içinde, kılıcımı kılıç kurdunun boğazından çekip, beni ezmeden önce cesedinin altından yuvarlanarak kurtulmak için tüm gücümü toplamam gerekiyor.

Yuvarlanmaya devam ediyorum. Sürünmeye devam ediyorum. Bacağım tamamen uyuşmuş. Çaresizce sürükleyerek ilerliyorum. Ve tüm tanrılara yalvarıyorum ki kurtlar şu anki yemekleriyle meşgul olsunlar da beni takip etmesinler. O kocaman dişlerin eti parçalama sesi ormanda yankılanıyor ve tüylerim diken diken oluyor, beni yere itip, tıpkı kendi sürü üyelerine

yaptıkları gibi beni de parçalayacakları anın ağırlığını omurgamda hissetmeyi bekliyorum.

Kulaklarımda kan uğultusu, tırnaklarımın altında toprak, onların memnuniyet dolu homurtularının sesi kısılacak kadar uzaklaşıyorum, sonra ayağa kalkıp koşuyorum.

Bu daha çok bir tökezleme. Bacağımın sakatlığını telafi etmek için vücudumun geri kalanını tüm gücümle öne doğru itiyorum. Geriye bakmıyorum. Sadece sendeleyerek ilerliyorum, bu sisin sonunu bulmayı umuyorum, şansım yaver giderse içinden düşmeyi umuyorum—

Sessizlik. Diş gıcırdatma sesleri tamamen kayboluyor. Ama ben o kadar uzakta değilim, hayır. Onlar işlerini bitirdiler.

Ama benimle olmaz.

O ağır adımlar saniyeler içinde arkamda beliriyor. *Kahretsin.*

Uyuşmuş bacağımı öne doğru zorla itiyorum, nefes nefese, ağaçlara tutunarak kendimi ileri doğru fırlatmaya çalışıyorum ama faydası yok. Bunu biliyorum. Yine de pes edemem.

Kendimi öne doğru zorlarken uzuvlarım yanıyor. Boynumda bir uyuşma hissediyorum. Arkamdan vahşi bir hırıltı geliyor.

Başımı çeviriyorum ve neredeyse boyumda jilet gibi keskin dişlerle karşılaşıyorum. Peşimdeler. Birkaç adım daha atarsam üzerime gelecekler. İşte bu kadar. Son bir çaresizlik hamlesiyle sendeliyorum.

Sıçrıyorlar.

Çizmelerimin altında orman eğimli bir şekilde uzanıyor, dünya dönüyor ve aniden bir tepeden aşağı yuvarlanıyorum, kollarım kemik güdüklerine çarparken nefes nefese kalıyorum, görüşüm sis ve toprak parıltılarına dönüşüyor, sonunda ezici bir güçle bir ağaca çarpıp duruyorum.

Derin nefes alamıyorum. Her yerim ağrıyor.

Yanağım kemik köklerine yaslanmış, az önce düştüğüm tepenin üzerinden kurtlar geçse bile, kalkacak gücü bulamıyorum. Gözleri bana kilitlense bile. Kurtlardan biri güçlü çenesini şaklatıyor, başı geriye düşüyor ve memnun bir uluma sesi çıkarıyor.

Arka ayakları üzerine çöker, tek bir büyük sıçrayışla tepeden aşağı inmeye hazırlanır. Ama bunu yapamadan başını çevirir. Hırlar. İleri atılır.

Tam karşımızda insan büyüklüğünde, kanatlı ve derimsi yarasalardan oluşan bir sürü var. Duvarın içinde düzinelerce yarasa uçuyor. Ağızlarını açıp tiz çığlıklar atıyorlar.

İki sürü çarpışır ve ortalık karışır. Kan fışkırır. Et ve kürk parçaları beyaz kemik ormanını boyar, parçalar dallarına saplanır. Çığlıkları ve hırıltıları yankılanır.

Ve bu, sislerin içindeki her canavarı uyandıran bir çağrı gibi. Ormanın uyandığını, neredeyse dalgalandığını, bir göle atılan taşın yarattığı dalgalar gibi hissedebiliyorum.

Sis dağılıyor.

Gökyüzünü yarıp geçen bir çığlık her şeyi *dağıtıyor.* Bu sisleri bile ne dağıtabilir? Bunu yakında öğreneceğime dair kötü bir hissim var. Çünkü bu sürü ve kalabalık savaşırken, daha fazlası da katılıyor ve sonunda hepsi dikkatlerini bana çevirecek.

Ağacın gövdesine tutunarak, santim santim kendimi yukarı doğru itiyorum. Ormanda sendeliyorum, daha fazla yaratık bu ormanlık alana doğru hücum ediyor, çığlıklar, bağırışlar ve tıslamalar sisleri bir kâbus senfonisine dönüştürüyor.

Parçalama. Ormanı, et yırtılmasının kesin sesi dolduruyor; sıra sıra dişleri olan bir şey savaşa katılmış ve sayısız yaratığı yerle bir etmiş. Buradan çıkmam lazım. Nefes alışverişim çok gürültülü, adımlarım çok sakar. Kolum garip bir açıda sarkıyor ve işte o zaman tepeden aşağı düşerken omzumu çıkardığımı fark ediyorum. *Kahretsin.* Kılıç tutan kolum.

Pes etmeliyim. Kayboldum, savunmasızım ve aç canavarlarla dolu bir sisin içindeyim. Bu kadar çok engel varken bu kadar çok savaşmanın bir anlamı yok. Belki de beni aptal yapan da bu—dünya beni orada tutmaya çalışsa bile pes etmeyi reddetmem. Savaşmanın, savaşmanın faydasız göründüğü zamanlarda bile devam etmesi.

Stellan'ın bana öğrettiği gibi, her zaman yükseliyorum.

Bu kükremeler giderek daha da şiddetleniyor. Yaklaşıyorlar. Sanki savaş o yamaçtan aşağı taşmış gibi. Sanki tam benim yönüme doğru geliyor.

Arkama bakmak için döndüm—

Ve tam önümde bir hırıltı duyuldu. Başımı zar zor toparladım ama canavara doğru koşmaya devam ettim, ona çarpmadan önce kendimi durduramadım.

Çığlığım bastırıldı.

Elle.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atarken yukarı baktım ve karşımda tanıdık bir kapüşonlu kıyafet gördüm.

Dudaklarımdan bir rahatlama iniltisi dökülüyor ve kan ve kirin arasından süzülen gözyaşlarımı tutmaya bile çalışmıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" demeye çalıştım ama eli ağzımı daha da sıkıca kapattı, kelimelerimi boğdu.

Faydası yok. Beni buldular. Ormanı yırtarcasına ilerlediklerini duyuyorum. Sürüler, gruplar, sisleri titreten her ne kadim yaratıksa... Hepsi doğruca bize doğru geliyor. Raker da onları duyuyor.

"Kahretsin, Aris," diye homurdanıyor Raker ve ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Bunu hak ettim. Ama eğer o buradaysa...

Beni bulmak için sisin arasından geldi.

Harita için. Bundan eminim. Ama şu gerçek... onun *burada* olması , yalnız ölmeyeceğim anlamına geliyor. Raker'ı da kesin ölüme sürüklediğim için çok az da olsa pişmanlık duyuyorum.

Çünkü canavarlar artık burada. Sis dağıldı, sanki o bile korkmuş gibi. Kaçacak zaman yok. Tırmanacak kadar yakın ağaç yok. Zaten hiçbir şeyin bir önemi de olmazdı.

Savaşmadan ölmek istemediğim için, kılıcımı tutmayan kolumla kılıcımın kabzasına uzanıyorum . Omzum yerinden çıkmış. Bacağım uyuşmuş. Gerçekten hiç şansım yok.

Raker bunu biliyor gibiydi, çünkü ben onun elinden kurtulmaya, canavarlarla yüzleşmeye çalışırken, kolunu belime doladı ve beni göğsüne bastırdı. "Sadece engel olacaksın," diye tükürdü yüzüme, aynı dünyayı sarsan çığlık tam arkamda yankılanırken, boynumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Ağaçlar, içlerinden geçmek üzere olan yaratıkların gücüyle titriyordu.

Bana tekrar küfretti. Sonra, ben hâlâ onun vücuduna yapışık haldeyken, diğer eliyle kılıcına uzandı—

Ve ileri doğru atıldı.

Önüne bu kadar yapışmış halde hiçbir şey göremiyorum. Ama arkamdan gelen çığlık ve ulumaların gürültüsü neredeyse sağır edici, hayatımda duyduğum her şeyden daha yüksek, ikimize de çarpan bir ölüm dalgası. Başımı çevirmek için yeterince kıpırdanmayı başarıyorum, yanağım göğsüne yaslanmış durumda ve bu açıdan gördüğüm tek şey, tüm canavar sürüsüyle tek koluyla savaşırken kılıcını savurması. O kadar hızlı, o kadar ustaca hareket ediyor ki, ağzım kuruyor.

Sonra sadece kan görüyorum. Raker , gücünü hiç kaybetmeden sürüyü biçerken, etrafımızda koyu kan tabakaları beliriyor. *Yaratıklar* ona

yaklaşamıyor bile.

Zırhında hiçbir iz yoktu.

Eğer söylentiler doğruysa, Raker'ın göğsüne yaslanmak benim için en güvenli yer. Umarım ünü sadece söylenti değildir ve şu anda onun göğsüne sıkışmış olduğum göz önüne alındığında, sürekli değiştirdiği düzinelerce zırhı yoktur. Ona sıkıca tutunuyorum, bacaklarımı kaldırıyorum, bir ağaç gibi etrafına sarılıyorum, böylece yoluna çıkmıyorum. Kolu sırtımda taş gibi sert bir şekilde duruyor. Vücuduna karşı titriyorum; soğuktan, rahatlamadan, acıdan ve korkudan.

Tek bir pençesi onu delip geçse, paramparça olurum. O kocaman dişlerinden ya da parçalayan dişlerinden bir ısırık alsa, omurgam vücudumdan koparılır. Bu ormanın her yerine saçılmış paramparça bir parça olurum.

Ama Raker'ın kılıcından hiçbir şey kaçamaz. Durmaksızın kılıcını savurur ve ilerler, hiç geri adım atmaz. Savaş alanının ön saflarındaki bir savaşçı gibi ilerler. Kılıcı, hedefine tekrar tekrar isabet ettikçe adeta şarkı söyler. Raker, yorulmak bilmeyen bir kolla kılıcını savurur.

Orman sessizleşene kadar.

Nefes nefese göğsüne yaslanmış haldeyim. Kollarım boynuna dolanmış, ayak bileklerim sırtının arkasında kilitli.

Sonra Raker hiç de nazik olmayan bir şekilde beni üzerinden itti. Tek bacağımın üzerine düşmeyi başardım ama diğeri de dayanamadı ve popomun üzerine düştüm.

Yukarı bakıyorum, dişlerimi gösteriyorum—ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Raker'ın her yerinden kan damlıyor. Başlığından, kılıcından, zırhının her yerinden kan akıyor . Vücudunun temiz olan tek yeri, beni tuttuğu ön tarafı; ve şimdi korkudan donakalmış olmadığım için, vücudumun arkasındaki kalın kan tabakasını hissedebiliyorum.

Yüzünü göremiyorum ama duruşundan... kılıcını hâlâ çok sıkı tutuşundan, sanki onu göğsüme saplayıp tek başına yolculuğa çıkmayı düşünüyor gibi...

"Kızgınsın."

Onun karşılık olarak çıkardığı hırıltı beni yutkunmaya zorladı.

Ellerim ve ayaklarım üzerinde sürünerek geriye doğru kaçtım. "Handaki savaşçılar... Onlar beni takip ettiler, ben etmedim..."

" *Biliyorum* ," diyor, dövmeli parmak boğumları her zamankinden daha beyazlaşmış bir halde bıçağını daha sıkı kavrıyor.

Doğru. Tabii ki. Onları görmüş olmalı. Sesim titrek bir fısıltıdan ibaret. "Sen... sen benim peşimden içeri girdin."

"O kılıç için sisin içinden geçtim," diye hırlıyor. Benim kılıcımı kastediyor. Sırtımdaki, bıçağı hâlâ kılıç kurt kanıyla kaplı olan kılıcı.

İşte bu yüzden beni henüz terk etmedi. Haritaya ihtiyacı var mı acaba? Muhtemelen yok. Kılıcımı istiyor. Herkes gibi.

Titreyen ellerime geri sürünmeye devam ediyorum. Neredeyse içeri giriyorlar—kan. Her yer kan. Parçalanmış yaratıklar, öyle hassas hareketlerle kesilmişler ki, etleri düzensiz katmanlar halinde sarkmıyor—hayır, parçaların hepsi temiz ve düzgün. Tıpkı ikiye bölünmüş yapraklar gibi.

Ormandaki yıkımın boyutuna bakmak için arkamı dönmüyorum ama kokusunu alabiliyorum. Beyaz Kemik Ormanı'nın şimdi kanla kıpkırmızı olduğunu hayal edebiliyorum.

Ayağa kalkarken dizlerim neredeyse titriyordu. Yorgun kollarımla kılıcımı kaldırırken, omzumdaki ağrı neredeyse gözlerimi kör ediyordu.

Düello yapmadan ona bunu vermeyeceğim. Ancak bu katliamı gördükten sonra, hiç şansım olmadığını her zamankinden daha iyi anlıyorum.

"Öyleyse neden beni öldürmüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bu yolculukta iki kılıca ihtiyacım yok," diye tısladı, sesi öfke doluydu. "Başka birinin değil, senin gibi birinin elinde olmasını tercih ederim."

Senin gibi birisi.

Yani ben, o kılıcı ihtiyacı duyana kadar onun için kılıç taşıyan zararsız bir katırdan başka bir şey değilim.

Bu yüzden beni eğitiyor. Korunmak için değil... ama bu silahı koruyabilme şansım olsun diye.

İlk fırsatta bana ihanet edecek. Canı istediği an kılıcımı alacak. Bunu en başından beri biliyordum ama... düşündüm ki... bunca zaman birlikte geçirdikten sonra...

Onun bana karşı herhangi bir sadakat duyacağını düşünmek ne kadar aptalcaydı. Acımasız savaşçı. Canavar .

Onun hakkında daha önce düşündüğüm her şey doğrulandı.

"Şeytan," dedim sesim titreyerek.

“Daha da kötü,” diyor. Ve işte o zaman bana doğru sinsice yaklaşıyor. Gitgide yaklaşıyor ve ben geriye doğru sendeliyorum. Kan içinde kalmış. Başlığı ve zırhı kanla sırılsıklam olmuş.

Bunların hiçbiri ona ait değil.

O, ölümcül bir savaşçının vücut bulmuş hali. O durmuyor, ben de bir şeye takılıp tekrar yere düşene kadar durmuyorum. Bir *kafa*. Raker'ın tek başına -kelimenin tam anlamıyla- kılıcıyla kestiği cansız bir *kafadan* fırlayan sivri dişe takılıp düştüm, ben de onun bedenine tutunuyordum.

Ve bu tek örnek değil. Bu ormanda beni avlayan her yaratık şimdi paramparça edildi.

Canavarın gözlerinden, Raker'ın kapüşonunun karanlığına doğru bakıyorum. Tam tepemde duruyor, sanki köşeye sıkıştırılmış bir avmışım gibi. Yutkunuyorum. Kapüşonundan damlayan kan yanağıma düşüyor ve irkiliyorum. Yaklaşıyor, titreyen ellerimdeki çelik kadar sert bir sesle, "Aris, kılıcını bana bir daha kaldırma, yoksa gerçekten kaybedersin," diyor.

Bunun üzerine bana sırtını döndü.

Canavar. Çok korkmalıyım. Şok olup boyun eğmeliyim; sözlerine ve emirlerine kanunmuş gibi itaat etmeliyim.

Ama sisin içinden onu takip etmek yerine, başa doğru döndüm. Baskın olmayan kolumu kullanarak canavarın dişlerini kesmeye başladım. Dişler yere sert bir şekilde düştü. Ardından şişelere uzandım. Bir şekilde, o düşüşten sonra bile ceplerimde kırılmadılar.

Kurtun boynuna bir delik açıp kalan az miktardaki kanı bir şişeye damlatmaya başladım.

Raker, açıklığın öbür ucundan "Ne yapıyorsunuz?" diye soruyor.

"Bir panzehir alıyorum," diyorum, kitabı hatırlayarak. Bazen şeyler hem zehirleri hem de ilaçlarıdır. Canavar kendi zehrine karşı bağışık olmalı, bu da kanının ihtiyacım olan ilaçla dolu olduğu anlamına geliyor.

Şişenin yarısını bacağımdaki kesiğe döküyorum, sonra titriyorum. Kan buharlaşıyor, sanki derimi yakıyormuş gibi. Bacağıma girdiğinde hissettiğimle neredeyse aynı. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Yavaş yavaş ayak parmaklarımı tekrar hissetmeye başlıyorum. Baldırımı da.

Ve bu çok *acı veriyor.*

Kesik kemiğe kadar derin olmasa da uzun. Keşke gerçek bir iyileştirici sıvım olsaydı... ama o tamamen başka bir canlıdan geliyor. Acı çekmeden

ayakta durabilmem veya yürüyebilmem birkaç dakika sürüyor. Adımlarım tam olarak düz değil.

Raker, bana yaklaşmamı bekliyor.

"Omuzunuz," diyor soğukkanlılıkla.

"Biliyorum," dedim, sendleyerek yanından geçerken.

Sesi, hayal kırıklığı dolu bir hırıltıydı. "Onu tekrar yerine oturtmanız gerekiyor."

“Hayır, teşekkür ederim,” diyerek ilerlemeye devam ettim, her hareketimde hissettiğim acıyı görmezden gelerek.

Önüme geçmesi üç uzun adımını aldı. Sonra, işte orada, yolumu kesiyor, Kemik Ormanı'ndaki neredeyse tüm canavarları biçen o canavar. Elleri yumruk halinde. Beni öldürmemek onun için gerçekten çok zor olmalı. "Kendini bu lanet yere kafa üstü attın, yine de omzunu yerine takmaktan mı korkuyorsun?" diye öfkeyle sordu.

Neden üzgün olduğunu biliyorum. Çıkık omzumla onun kıymetli kılıcını koruyamıyorum. Kusursuz bir katır olamıyorum.

“Hayır,” diyorum, nefret ettiğini bildiğim yapmacık tatlı bir ses tonuyla. “Korkuyorum , *o* koca, canavar yok edici ellerinle, benim rahatlığımı veya acı seviyemi hiç umursamadan beni daha da çok incitebilirsin.” Doğru. Böyle bir güçle, kemiklerimin onun tutuşu altında kırılmasına şaşırmazdım. Bir şifacı beklemeyi tercih ederim.

Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama yemin ederim... Yemin ederim neredeyse irkildi. Sanki sonunda bu süregelen düellomuzda onu alt etmeyi başarmışım gibi. Çok yorgunum ve çok acı çekiyorum, daha fazla direnmeye gücüm yok. Sadece kenara çekilip yoluma devam ediyorum.

Yine önüme geçiyor.

Sesi yumuşak değil. Hatta yumuşak olup olamayacağından bile emin değilim. Ama "Sana zarar vermeyeceğim, Aris" dediğinde, duyduğum en nazik ses tonu bu.

Bakışım cezalandırıcı. "Henüz değil, demek istiyorsun?"

Ona hiç güvenmiyorum. Bu sislerin arasından atlayıp beni kurtardıktan sonra bile. Çünkü mesele aslında ben değilim, değil mi? Mesele onun istediği, benim sahip olduğum şeyler. Harita. Kılıcım . Neredeyse bana, onu almak için beni öldüreceğini *söyledi* .

Ama şu anda omzum gerçekten çok ağrıyor. Ve kılıcımı bile tutamazsam hiç şansım yok.

"Pekala," diyorum dişlerimin arasından. Gözlerimi kapatıyorum.

Etrafımda dolaşmıyor. Hayır, kocaman elleri belime sarılıyor ve beni bir anda çeviriyor. Kaba, nasırlı parmakları bileğim ve kolum etrafında şaşırtıcı derecede nazik. Tıpkı beni mağarada eğittiği zamanki gibi. Başını öne eğiyor.

"Lütfen bağırma," diyor tam kulağıma.

Sonra kolumu yana doğru büküyor. Yukarı doğru çekiyor. Ve ben de bağırmamaya çalışıyorum. Gerçekten bağırmamaya çalışıyorum. Dişlerimi sıkıyorum.

Omuzum yerine otururken dudaklarım aralandı ve o uzun parmaklar tekrar ağzıma yapıştı. Boğucu bir şekilde. O da homurdanarak bir ses çıkardı.

Ama iş bitti. Ve... kemiği kırılmadı.

"Teşekkür ederim," diyorum, eli sonunda ağzımdan ayrıldığında, kelimeleri zorlukla yutarak. *Omzumu iyileştirdiğin için teşekkür ederim. Sislerin arasından benim için geldiğin için teşekkür ederim, sahip olduğum bir şey için bile olsa, çünkü sensiz ölmüş olurdum.*

Raker bir adım geri çekildi, ama hâlâ o kadar yakındı ki, inanmazlıkla dolu keskin nefesini duyabiliyordum. "Minnettarlık. Senden. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Sonra arkasını dönüp sisin içinden sessizce uzaklaştı.

Ben de aynısını yapıyorum.

Saatlerce hiçbir şey yok. Sadece ruhu çürüten bir sessizlik. Kılıcım yerine dişlerimi avuçlarımda sıkıca tutuyorum. Daha hafifler, kullanımı daha kolay ve omzum düzelmiş olsa da, her hareket ettirdiğimde kolumda hâlâ şiddetli bir ağrı hissediyorum.

Bütün gün boyunca hiçbir şey ortaya çıkmadı. Acaba sisler Raker'ın dövüş yetenekleri hakkında fısıldadı mı? Belki de bu yaratıklar bile bundan sonra onun gibi bir canavarı rahat bırakırlar.

İkimiz de kan içindeyiz. Kan sertleşiyor ve iğrenç bir koku yayıyor, burun deliklerimin içini yakıyor. Su arıyorum ama yok, ve karanlık çöktüğünde korumasız kalıyoruz.

Ama iblisler bile sislerden kaçınır.

Mataramı handa bırakmıştım ama Raker ertesi sabah çantasını açıp bana biraz fazla sert bir şekilde yeni bir matara fırlattı. Anlaşılan ben başım dertteyken o köyden erzak almıştı.

Su matarası dolu. Suyun çoğunu içerken boğazım ağrıyor, sonra ellerimi ve yüzümü yıkıyorum. Sanırım hepsini bitireceğimi ya da kaybedeceğimi

biliyordu, çünkü ben bitirmeden matarayı geri alıp diğer eşyalarının yanına koydu.

Yaratıklar bizi rahat bırakmaya devam ediyor. Ay beyazı ağaçların labirentinde neredeyse sessizlik içinde yürüyoruz.

Ara sıra onları duyuyorum. Kenarlardan gelen fısıltılar. Bizi patikadan uzaklaştırmaya çağırıyorlar. Sürünmeyen veya iz bırakmayan yaratıklar. Şekilsiz canavarlar.

İçimdeki her içgüdü bana ağaçlara bakmamamı söylüyor. Uzaklara bakmamamı. Sadece Raker'ın sırtına, dik omurgasına ve zırhının yansımama bakıyorum. Onu takip ediyorum, sanki yol gösteren bir yıldızmış gibi.

Ta ki aynada birinin bana katıldığını görene kadar. Hemen arkamı dönüyorum, dişlerimi gösteriyorum.

Hiç bir şey.

Onu yanımda, yansımada görüyorum.

Uzun, koyu saçlı ve koyu yeşil tenli bir kadın. Bir çeşit orman hayaleti. Bir göz kırpışımla, gece kadar karanlık küçük bir su birikintisine düşüyor. Kaşlarımı çatıyorum, ağzımı açıp bir şey söylemek üzereyim, ama tam o sırada su birikintisi dalgalanıyor ve içinden başka biri yükseliyor. Güzel bir elbise giymiş, baloya hazır, altın sarısı saçları karmaşık bir şekilde toplanmış bir ölümsüz. Kıyafeti süslü, göz kamaştırıcı. Kumaşlar, nadir metaller ve elmaslarla işlenmiş, ipeğe dönüşmüş su gibi. Daha yakından bakmak için göz kırpıyorum. Bu nedir? Bir illüzyon mu? Raker'a yaklaşıyorum, dudaklarım aralanıyor, ona bir şey söylemek için, derken aniden su birikintisi tekrar dalgalanıyor ve kadın bir savaşçıya dönüşüyor. Tam zırh içinde. Kılıcını kaldırıyor.

Raker bir anda dönüp kılıcını illüzyonun içinden geçirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, kılıcı gerçek bir şeye saplandı: Savaşçıya. Saniyeler önce görünmez olan illüzyon, şimdi somut bir hale gelmişti.

Eriyip karanlık su birikintisine karışıyor ve Raker'ın kılıcı da onunla birlikte düşüyor.

Bir anda Raker'ın bıçağı tekrar elinde ve su birikintisinin içinden bıçaklamaya başlıyor. Bıçak saplanıyor, sonra toprağa doğru kayıyor. Kayboluyor.

"Ne-"

"Bu bir lusk."

“Bir… ne? Nasıl… nereden biliyorsun?”

Bana doğru baktı. "Gerçekten de Questral'e senin kadar hazırlıksız geldiğimi mi düşünüyorsun?"

Doğru. O da periyi biliyordu. Gezgin hikaye anlatıcılarından birine ya da belki de kralın kendi hatiplerinden birine ulaşmaya çalışmış olmalı. Tabii ki. Kaledeki konuşmalarını hatırlıyorum ve daha sonra bana intikam alma isteğinden bahsettiğini düşünüyorum. Kral için mi intikam?

Yoksa... *ondan* intikam mı almak istiyorsunuz ?

Sinirimi yutuyorum, ayrıntıları bilmek gelecekte bana yardımcı olabilir. Sanki Raker bir sonraki sorumu tahmin edebiliyormuş gibi iç çekiyor ve "Dinlerseniz hafif bir ses duyuyorsunuz. Parıldayan bir çıngırtı." diyor.

Duymadım bile. İllüzyonların güzelliği beni o kadar büyülemişti ki. Sanırım asıl amaç da buydu.

“Ona baktığınızda gerçek olur. Odaklanmanızdan, enerjinizden beslenir. Daha da güçlenir.”

Sağ.

Başka bir şey söylemeye başlıyor ama sonra vazgeçip duruyor. Sadece başını sallayıp yoluna devam ediyor.

Takip etmeye devam ediyorum.

Birkaç saat daha yürüdük ve sadece birkaç başka yaratıkla karşılaştık; Raker da bunların her birini hızla paramparça etti.

Sonra, birdenbire sis dağıldı ve çenem düştü.

OceanofPDF.com

23

Sislerin ötesinde dev ağaçlar gibi bir orman uzanıyor .

"Gökyüzü tüyleri," diye fısıldıyorum, adını sadece hikâyelerden biliyorum. Gökyüzünü kazıyacak kadar uzun ağaçlar hakkında fısıldanan efsaneler. "Gümüş gökyüzü tüyleri."

Gövdeler, Raker'ın ve benim toplamımızdan daha kalın. İğneler güneşte gümüşi yeşil renkte parlıyor. Durup yukarı bakıyorum. Sadece bakıyorum, ağzım açık kalıyor.

"Ne?" diye çıkıştı Raker.

Başımı sallıyorum. "Hiç kendini... tamamen önemsiz hissettin mi? İyi anlamda?" Gözlerime yaşlar doluyor, aptalca gözyaşları, çünkü az kalsın altı kere ölüyorduk, ama bu dünya... pençeleri ve dişleri olan bu dünya güzel. Raker'a bakıyorum, o da bana bakıyor. Duruşu *etkilenmemiş olduğunu* gösteriyor .

"Hayır" diyor ve tekrar arkasını dönüyor.

Tabii ki hayır. Ünlü savaşçı Harlan Raker, kesinlikle önemsiz biri değil.

Sislerin arasından geçmeyi başardık. İçimden bir ses, orada sonsuza dek kaybolup, o gizli kılıç gibi öleceğime emindi.

Ama yavaş yavaş, sisin soğukluğu dağılıyor, tenimden kayıp gidiyor, sessiz bir hayranlıkla ormanda yürürken kemiklerimden eriyor. Buranın bir yanı Kemik Ormanı'nı andırıyor... Kadim. Dokunulmamış. Ama delici, soğuk bir korku yerine, burada hissettiğim tek şey sürekli bir sıcaklık. Bu sadece sisin içinde yokmuş gibi görünen güneş değil. Hayır. Ağaçlar o kadar uzun, o kadar çok gölge oluşturuyorlar ki, güneş ışığı parıldayan şeritler halinde parçalanıp ormanın içinden çözülüyor.

Bu bambaşka bir şey. Belki de doğadan gelen bir sıcaklık. Kalp atışı gibi bir nabız.

Yürümeye devam ediyoruz. Raker'ın duruşu hiç değişmiyor. Ama yaklaşık bir saat sonra, kaskatı kesiliyor. Dönüyor. Sesini duyuyorum.

Suyun hafifçe şırıltısı. Onu bile beklemiyorum. Ayaklarım dallara çarpıyor, toprağı savurarak sese doğru koşuyorum ve aniden bir derenin kenarında diz çökmüş haldeyim. Kusursuz berrak su. *Sonunda*. Gülebilirim. Ağlayabilirim . Avucuma dolusu alıyorum, avuçlarımdan içiyorum, yüzümü yıkıyorum. Sırtım hala kan içinde.

Dere çok derin değil, ama yıkanmak için yeterli su var.

Raker'a doğru dönüyorum, o da çok daha az bir enerjiyle yaklaşıyor. O da kan içinde. Ama zırh, kapüşon ve maske yüzünden elleri hariç, kanın hiçbiri derisine ulaşmamış. Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Sormaya değmeyeceğine karar veriyorum.

Ama o çoktan çantasına uzanmıştı bile. Bir şeyin kırıldığını duydum ve elindeki sabun parçasını uzatınca şoktan neredeyse yere yığıldım. Tek kelime bile edemeden sabunu bana fırlattı. Kucağıma düştü.

Onun sabunu. Çok sevdiğim sabun. Gözlerimi kırpıyorum, kelimeleri bulamıyorum. Nasıl olup da az önce bir iyilik yapmış olabileceğini anlayamıyorum . Ona teşekkür etmeye kalkışmadan önce, "Buna ihtiyacın var," diyor.

Sonra arkasını dönüp gitmeye hazırlanır.

Hakaretleri bile mutluluğumu bozamaz. Sabun kokusunu içime çekiyorum ve iç çekiyorum. *Benim* , diye düşünüyorum. *Tamamen benim.*

Ormanda Raker'ın metalik adımlarının sesini artık duyamadığımda, kıyafetlerimi parça parça çıkarmaya başlıyorum.

Kumaş, kurumuş kanla yapışmış, tenime yapışmış durumda. Acı verici bir şekilde soyuluyor. Raker haklı. Kokuyorum. Ama sabunuyla birkaç kez ovalayınca kan temizleniyor. Saçlarım tekrar pürüzsüz oluyor. Saçlarımı normal stilime geri bağlıyorum, örgüyü bugün aşağı sarkıtıyorum, sonra kıyafetlerimi yıkıyorum ve kurumaları için açıyorum.

Beklerken kayalara yaslanıp, taşa doğru iç çekerek, suyun sığ ve nazik akışının bedenimi, işaretlerimi okşamasına izin veriyorum. Açık alanda, tüm vücudum görünür halde olmak garip. Ama Raker çok uzakta. Bu orman sessiz.

Dinlenmeye ve hayatta olduğumu hatırlamaya ihtiyacım var; sadece bir anlığına dinlenmeye ihtiyacım var.

Ben hayatta kaldım. Hayır, *biz* hayatta kaldık. Son haftalar susuzluk, açlık, acı ve kanla dolu bir sis perdesi gibiydi. Çok fazla kan.

Gökyüzüne bakıyorum ve kayaların arasına daha da eriyorum. Bu dünya benden ısırıklar aldı. Bunu hissedebiliyorum. Özgüvenimi kemirdi. Tüm varsayımlarımı çiğnedi. Korkularımın içinden delikler açtı.

Buraya geleli yirmi gün oldu ama kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum. Sanki yıllar anlara sığmış gibi. Kaderimi belirleyen cesaret, beceri ve aptallık anları...

Demirci ocağındaki o parçalar gibi hissediyorum, Stellan'la birlikte ikinci bir hayat verdiğimiz, tamamen yeni bir kılıca dönüştürülen metal artıkları gibi. Neye dönüştüğümden emin değilim, ama aynı kişi olmadığımı biliyorum.

Ve bu dünyada bulduğum o yeni parçaların, o güç kırıntılarının bazıları... Raker tarafından dövülmüştü. Alaylara , *"Bunu çöz"* çağrısına , onun müdahale etmediği anlara karşılık yükselen alevlerden dövülmüştü ; beni kendi başıma yükselmeye zorlamıştı. Beni ruhumun derinliklerine inmeye ve gücümün korlarını pençelerimle çıkarmaya zorlamıştı.

Ona lanet ediyorum. Ona teşekkür ediyorum.

Tanrıların seviyesine nasıl ulaşmayı bekliyordum bilmiyorum. Ama şimdi, ilk defa, gerçekten ulaşabileceğimi hissediyorum.

Ani bir hareketle doğruldum, nefesim kesildi, etrafımdaki su yarıldı.

Bıçağıma uzanıyorum... ve hemen tutuşumu gevşetiyorum.

Ormanda dörtnala koşan, parıldayan, saydam bir atı izliyorum; sonra bir sis bulutu içinde kayboluyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Tam da bunun bir hayal ürünü olduğuna kendimi ikna ettiğim anda, at kaybolduğu yerden birkaç metre ileride tekrar beliriyor, arkasında yıldızları savuran bir esinti gibi parıldayan gümüş bir iz bırakıyor.

Orman zemininde toynaklarının hafifçe şapırtısı duyuluyor, sonra duruyor. Dönüyor ve beni görüyor. Gözleri gözlerime dikilirken, en ufak bir korku hissetmiyorum. Belki de hissetmeliydim. Özellikle de at derenin kenarında durana kadar bana doğru dörtnala koşarken.

Bence bu da başka bir yanılsama olabilir. Korkmam gereken başka bir güzel şey.

Yavaşça sudan çıkıyorum. Her ihtimale karşı kılıcımı elimde tutuyorum. Atın ürkmesini bekleyerek ona doğru yürüyorum.

Ama yaklaştıkça, başını hafifçe eğiyor. Ve ona dokunmak için elimi uzattığımda, gümüş renkli işaretlerim güneş ışığı altında parıldıyor.

Buz gibi soğuk. Yelesi ipek gibi yumuşak. Tüyleri sert. Elimle gözlerinin arasına dokunuyorum ve burnundan hırıltılar çıkarıyor.

Muhteşem. Daha yakından bakmaya fırsat bulamadan at tekrar koşmaya başladı, bir daire çizerek. Gidişini izledim—sonra tekrar tam bana doğru koşmaya başlayınca durdum. Bu sefer durmadı. Kahretsin. Tam kenara atlayacakken at yerden fırladı, üzerimden uçtu, derenin üzerinden atladı. İndi.

Sonra başka bir sis kıvrımına dönüşüyor. Bir daha görünmüyor.

Kitapta bunlardan bahsedildiğini okumadım. Henüz rapor edilmemiş veya keşfedilmemiş daha birçok yaratığın var olabileceğini düşündükçe hem hayret hem de korku duyuyorum.

Raker'ın muhtemelen derin bir iç çekip bana sabunundan bir parça verdiğine pişman olduğunu bilerek, dereye geri dönüyorum. Giysilerimi buruşturup kalan suyu sıktıktan sonra tekrar giyiyorum. Daha fazla kurumaları için zamanım yok. Ormanda Raker'ı ararken, "Gerçekten daha fazla kıyafet almalıyım," diye düşünüyorum. Çok uzağa gittiğinden şüpheliyim.

Gittiği yönde, çalılar Skyquill ağaçlarının dibine sürtünüyordu, yaprakları çeşitli yerlerde kaba ve sivriydi. Havayı tatlı bir koku deliyordu. Kalın, düğümlü yeşilliğin içinde bir şey görmek zordu, ama yaprakların arasından dikkatlice bakarak bir renk parıltısı yakaladım. Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Yaban mersini. Mürver meyvesi. Birkaç tane topluyorum, parmak uçlarım mora boyanıyor, birini ağzıma atıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Evet. Fırtına Yakası'ndaki meyveler -çok sınırlı ve nadir- Yıldız Yakası'ndakilere kıyasla kül gibi kalıyor. Burada her şey daha da güzel; manzaralar, tatlar, renkler, sanki her şeye sihir dokunmuş gibi.

Dizlerimin üzerine çöküp hepsini topladım, büyük bir kısmını yedim. Geri kalanını ıslak ceplerime doldurdum. Raker'ı çağırıp çantasını doldurmasını istemeyi düşündüm.

O kadar mutluyum ki, bir gölgenin ormanın tüm ışığını çaldığını ve zaten sessiz olan ormanın ölüm sessizliğine büründüğünü neredeyse fark etmiyorum bile.

Omuzuma yapışkan bir şey çarpıp yeni yıkanmış kıyafetlerime bulaşana kadar. Burnumu buruşturuyorum. Bitki özü mü?

Ağaca doğru bakıyorum.

Ve nefes almayı bırakın.

Ağaçlardan bile daha büyük bir ayı, çömelmiş, dişlerle dolu ağzı aralanmış, salyaları akarak bana bakıyor. Bir başka salya akıntısı da doğrudan üzerime düşüyor, tüm vücudumu aşağı doğru kaydırıyor, ama yine de kıpırdamıyorum.

Ta ki başını geriye atıp kükreyene, ormanın temellerini sarsana ve beni yere serene kadar. Titreyen ellerimle toprağı kavrayarak, ağzının açık kalmasını izledim. Ve ağzından, saf ve mutlak bir gücün gümüş rengi, parıldayan bir akıntısı, bir bıçak gibi gökyüzünü deldi.

Büyülü. Büyüsü var.

Ayağa kalktım ve hızla *kaçtım* .

Bu kitapta yoktu. Ama eğer bu yaratık Stormside'daki ayılara benziyorsa, görüşü zayıf olacak. İşitme ve koku duyusuna güvenecek. Salyası kokumu maskeleyecek, değil mi? Ve görme yeteneğine gelince, ağaçların arasından beni kolayca fark edemeyecek... Kalbim boğazımda, terim tenimden aşağı akarken, canımı kurtarmak için koşarken kendime bunları söylüyorum.

Sonra o kadim, sağlam ağaçların sanki ince dallarmış gibi kırıldığını duyuyorum ve bu canavardan kurtulma umudum bir anda yok oluyor. Omzumu çevirip bakıyorum, ayı dört ayak üzerinde, tek bir amaca odaklanmış bir şekilde ormanda koşuyor, yoluna çıkan her şeyi biçiyor. Sırtından mızrak gibi keskin uzun dikenler fışkırıyor.

Kahretsin.

Eğer bu ayı beni öldürmezse, Raker kesinlikle öldürecek. En azından, bir daha asla sabununu kullanmama izin vermeyecek.

Neden bela hep beni buluyor? Ben böğürtlen topluyordum. Keşke Raker'ın başına gelseydi diye düşündüm.

Canavar atıldı—tam önüme öyle bir güçle düştü ki orman sarsıldı. İleri savrulurken çığlık attım. Dizlerimin üzerinde, ayının iğrenç bir hırıltıyla ağzını tekrar açmasını izledim... ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Gümüş rengi bir ışık huzmesi daha fırlayıp güçle titreşirken, bir orak gibi ormanı yarıp geçerek etrafımızdaki her şeyi biçerken kendimi yere atıyorum. O büyük ağaçlar devriliyor. Devriliyorlar, devriliyorlar, kulakları sağır eden çatırtılarla kırılıyorlar.

Saklanacak bir yer görüyorum ve tüm bu muhteşem ağaçlar etrafımda devrilirken, kalbim ağzımda koşuyorum.

Biri yanıma düşüp neredeyse beni de beraberinde sürükledi. Diğeri yolumu kapattı. Üzerinden atlayıp yoluma devam ettim. Düşmeye devam ettiler. O kadar büyüklerdi ki bazıları bir araya gelip, yaslanarak kafesler oluşturdular ve ben olabildiğince hızlı koştum, biliyordum ki sadece bir tanesi bile üzerime düşüp beni bu kadim ormanda bir kan gölüne dönüştürebilirdi.

Ayı durmuyor. Beni avlarken devrilmiş ağaçları ezip parçalıyor, orman parçalanmaya devam ediyor ve ben kaçıyorum. Devrilmiş ağaçların ötesindeki bir ışık hüzmesine, bir açıklığa, bu ormanın dokusundaki bir deliğe doğru koşuyorum ve kendimi oradan fırlatıyorum.

Birdenbire orada belirdi. Ağaçların arasından çıkıp yoluma, ormanın öbür tarafına çıktı.

Raker, üzerimdeki kıyafetler hâlâ ıslakken, arkamda ağaçlar devrilirken ve peşimde kocaman bir ayı varken, ciğerlerim patlayana kadar bağırırken beni görünce tüm vücuduyla iç çekti. Yarım saatlik banyo sürem içinde kendini temizlemeye vakit bulmuş gibi görünüyor, çünkü kapüşonu artık kurumuş kanla kaplı değil. Zırhı da öyle.

Yer sarsılıyor. Canavarın nefesini başımda hissedebiliyorum. Az önce altından eğildiğim ağaçlar binlerce parçaya ayrılıyor. Bazıları sırtıma isabet ediyor, fırlatma yıldızları gibi etimi deliyor ve acıdan nefesim kesiliyor, ama Raker'a doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Arkasını dönüp kaçmıyor. Yerinde duruyor. Sanki devasa canavarı doğrudan ikiye bölecekmiş gibi, kılıcını bir anda sırtından çekiyor.

Ona bu şans verilmiyor.

Hiç beklenmedik bir anda, bacağımın büyüklüğünde bir ok ormanı yarıp geçti ve yaratığın kalbine saplandı. Yaratık kasıldı. Nefesi kesildi.

Sonra düşüyor. Düşüyor ve kayıyor, toprağı, kütükleri ve kökleri sürükleyerek, nefesinden yayılan gümüş rengiyle parlayan gözleriyle tam bana doğru geliyor. Tökezleyip neredeyse eziliyordum ki Raker beni kenara çekip yolundan kurtardı.

"Kahrolası tanrım, Aris," diye homurdanıyor. Kılıcı hâlâ yukarıda.

Ormandan ölümsüz bir varlık çıkıyor.

Elinde hayatımda gördüğüm en büyük arbaleti tutan adam. Arbaletin ahşabı, sanki Tanrılar Diyarı'ndaki bir ağaçtan oyulmuş gibi, saf gümüşten. Tıpkı şu anda ayının içine saplanmış metal uçlu ok gibi.

Bize şöyle bir baktı, selam vermek için başını salladı, sonra da canavarın üzerine tırmanmaya başladı. Sanki not alıyormuş gibi kendi

kendine mırıldanıyordu. Heyecanlı görünüyordu. Bir anda, devasa, parıldayan bir testereyi kınından çıkardı ve ayının sırtındaki dikenleri kesmeye başladı.

Raker'a doğru baktım, ama bakışları hâlâ o ölümsüzün üzerindeydi. Kılıcını hâlâ sıkıca tutuyordu.

Bir adım ileri atıyorum. Bir adım daha. Yere çökmek, kusmak ya da sadece bir top gibi kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum.

Ama bilmem gerekiyor. "Bu yaratık ne?"

Ölümsüz, yukarıdaki yerinden bana aşağıdan bakıyor. Beni bir anlığına baştan aşağı süzüyor, sonra da sırıtıyor.

Alev gibi kızıl saçları, bronz teni ve parlak, altın rengi, ışıltılı gözleri var. Uzun süreli dövüş eğitimi almış birinin vücuduna sahip. Belki de yüzyıllardır. Yakışıklı. Bana doğru başını hafifçe eğerek, sanki dikkatimi çekiyormuş gibi, hafif bir eğlenceyle bakıyor.

Sonra tekrar dikenlere dönüyor. Sanırım beni görmezden gelecek, sonra da "Bu bir çelik pençe" diyecek.

Ayının pençelerine şöyle bir göz attım ve nefesim kesildi. Her biri kılıcımdan daha uzundu ve kesinlikle çelik olmayan eski bir maddeden parıldıyordu. Ölümsüz bakışlarımı takip ediyor gibiydi, çünkü "Aslında çelik değil... ama çoğu metalden daha güçlü. Kılıçları daha güçlü hale getirmek için eritilmiş. Silahın kendisi de yapılmış..." dedi. Okuna doğru başını salladı ve ucunun da aynı maddeden yapıldığını fark ettim.

İlginç.

“Peki ya omurgalar?”

"Şimdiye kadar keşfedilen en güçlü zehirlerden bazılarını içerirler."

Hepsini hiç vakit kaybetmeden toplarken ona kaşlarımı çatarak baktım. "Sen nesin? Avcı mısın?"

Yüzünde bembeyaz, kusursuz bir gülümseme beliriyor. "Kesinlikle." Tamamen bana dönüyor. " Bu arada teşekkür ederim. Onu ortaya çıkardığınız için. Bunlardan birini çok uzun zamandır görmemiştim... Nadirler. Yüzyıllarca kış uykusuna yatıyorlar. Bazıları neredeyse nesillerinin tükendiğini düşünüyordu..."

Arka dişlerim birbirine sürtünüyor. Demek ki ben sadece bir yemdim. Xara'nın avcılar hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Bazı kadim yaratıkların neredeyse tamamen yok olmasının sebebi onlarmış. Bu avcıyı inceliyorum, acaba onun bahsettiği avcılardan biri mi diye merak ediyorum. "Çelik pençelilerin insanlara karşı iştahı mı var?"

Başını bana doğru eğdi, yine eğlenmiş görünüyordu. "Hayır. Onlar eter yiyen canlılar."

Boş bakışlarımı görünce, "Büyü yiyorlar," dedi.

Ah. O parıldayan gümüş ışınını düşünüyorum. Ama bu, neden beni kovaladığını açıklamıyor .

Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım, çünkü arkamı işaret ediyor. "Bıçağınız."

“Kılıcım mı?” Başını sallıyor, ben de başımı sallıyorum. “O… o sihirli değil.”

Kaşlarını çattı. “Bir hayvanın bir nesneyi bu kadar tek bir odakla kovaladığını hiç görmedim. Kesinlikle öyle.” Israrım üzerine omuz silkti. “Sen ölümlüsün. Bunu harekete geçiremezsin.”

Hem Xara hem de kitap, sihirli yaratıkların pullarının, pençelerinin ve kemiklerinin silahlara dönüştürülebileceğini ve onlara sihirlerinin bir parçasını kazandırabileceğini söylüyordu. Benim silahımda da bu özellik var mı?

Elimi geriye uzatıp parmağımla kılıcın kabzasını okşadım. Bu kadar çok insanın peşinde olmasına şaşmamalı.

Birdenbire bunun ölümsüz biri olduğunu hatırladım. Silahlarla dolu bir kemeri var. Eğer bunu istiyorsa, benden çalması çok da zor olmayacak. Bir adım geri çekildim. Sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi, o gülümsemesini tekrar gösterdi. “Endişelenme insan. Ben daha çok ok ve yay adamıyım. Kılıcın epey para eder, eminim...” Dudaklarını büzdü, düşünürcesine. “Ama muhtemelen bu süreçte kafamı da kaybederdim. Ve ben kafamı oldukça seviyorum.” Bana göz kırptı. “Sen de seviyor gibisin.” Alaycı bir şekilde güldüm. Omuz silkmeden önce daha da geniş bir şekilde gülümsedi. “Böyle bir kılıç zahmete değmez.”

Raker'a bakıyorum. Bu bıçağı benden çalabilecek diğer kişi o. Ama bana bir bakış bile atmıyor.

Ölümsüz de Raker'a baktı, sonra yüzü soldu. Gülümsemesi kayboldu. "Özellikle de bunun koruması altındayken," dedi kısaca.

Raker'ın vasim olacağı düşüncesi bile beni neredeyse bayıltıyor . Onun elinden öleceğimi neredeyse garanti etmiş biri.

Gülmek istiyorum ama gülmüyorum. Ölümsüzün Raker'ın beni koruyacağını düşünmesi daha iyi.

Ve... sanırım öyle yapıyor. İstediği zaman.

"Bu canavarın başka hangi özelliği değerli?" diye soruyorum, onu incelerken.

"Şey, tükürüğünün iyileştirici özellikleri var. Bunu hissetmelisiniz."

Kendime aşağıdan bakıyorum. Yapış yapış hissediyorum. İğrenç. Ama ellerimi çeviriyorum. Çizikler... yok olmuş.

İşte o zaman sırtımdan çıkmış olan yarım düzine tahta hançeri hatırladım. Nefesim kesildi, birini çıkardım ve acıdan kasıldım... ta ki yaranın tamamen iyileştiğini hissedene kadar.

Tükürük kuruyacak. Büyüsü de onunla birlikte kuruyacak mı? Riski göze almayacağım.

Çenemi sıkıca kapatarak hepsini çıkarıyorum, çığlık atmamak için dudaklarımı mühürlüyorum. Ta ki ayaklarımın dibinde kanlı tahta parçaları kalana kadar.

Tekrar yukarı baktığımda, avcı hâlâ dikenleri kesiyordu. "Şanslısın, biliyor musun? Çok az ölümsüz böyle bir yaratığın saldırısından sağ kurtuldu. İnsanlardan bahsetmiyorum bile."

Şanslıydı ki o da orada devasa okuyla bulunuyordu, diye düşünüyorum.

Ceplerimi karıştırıp boş bir şişe bulana kadar aradım. Ayıya yaklaştım, korkunun izleri hala tenimde ürperiyordu ama dişlerimi sıktım ve hayvanın pençesine tırmandım. Ellerimi kürküne geçirip ağzına ulaşacak kadar yükseğe çıktım. O sivri dişlere bakınca irkildim. Beni paramparça etmeye ne kadar yakındılar. Yavaşça, dilinin altında birikmiş tükürüğü toplamaya başladım.

"Bunları sana kim verdi?" diye soruyor avcı.

"Bir şifacı," diyorum kısaca, ölümsüzü zor durumda bırakmak istemediğimden. Belki de insanlarla paylaşmak hoş karşılanmıyordur. Zaten bana adını hiç söylememişti, belki de tam olarak bu yüzden.

Ama o sadece onaylayarak mırıldanıyor. "Bunlar kullanışlı. Kırılmıyorlar. Kaliteli."

İşimi bitirdiğimde aşağı inip yaratığın geri kalanını inceliyorum. Zehirin bana pek bir faydası yok. Hatta ceplerimdeki kurt dişleri bile artık neredeyse işe yaramaz görünüyor. Bu canavarı yavaşlatmak için kesinlikle hiçbir şey yapamazlardı.

Ama... belki de tamamen işe yaramaz değil.

Avcıya doğru dönüyorum.

“Buraya nasıl geldin?” diye soruyorum. O arbalet devasa. Sırtında bunca yolu öylece yürümüş olamaz... Ve topladığı tüm dikenleri taşımak

için de bir yolu olmalı...

Gözlerini kısar. Yüksek sesle ıslık çalar.

Sonra ormanın üzerine bir başka gölge düştü. Ayının üzerimde nasıl yükseldiğini hatırlayınca kemiklerim kasıldı. Bir adım geri çekildim.

Ve bir ejderha, ormanı sarsan bir güçle tam aramızda yere indi. Kanatlarını açtı, yemyeşil orman örtüsünün arasından süzülen benekli ışıklar arasında süzüldü, ardından pençeleri toprağa saplandı.

"Bir ejderhan var," diye fısıldıyorum.

Gururla başını salladı. "Bu Invira."

Invira sadece homurdanıyor. Çıkardığı buhar soğuk, tıpkı kış esintisinin nasıl olduğunu hayal ettiğim gibi.

Aklımdan dökülen soruları durduramıyorum. Özellikle de bu ölümsüz varlık sorularımı yanıtlamaktan bu kadar memnun görünüyorken. "Onu Canavar Ağacı'nda sahiplendin mi?"

Başını salladı. "Çok gençken onu bir tuzaktan kurtarmıştım." Ayağındaki pürüzlü yara izine bakarak kaşlarını çattı. Pençesinin eksik olduğunu fark ettim. "Bütün avcılar aynı kurallara uymaz," dedi üzgün bir şekilde.

“Peki kod nedir?”

"Önce seni öldürmeye çalışmayan hiçbir şeyi öldürme."

İlginç. Masum bir yaratığın avlanıp parçalara ayrılıp satılmasına fazlasıyla izin verecek kadar gevşek bir kural gibi görünüyor. Hayatımı kurtardığı için avcıya çok kızamam gerçi.

Binlerce sorum daha var... ama ağaçlara bakıyorum. Ormanın arasından süzülen o tereyağı gibi güneş ışınları soluyor. Işığın tamamen kaybolmasına çok az kaldı.

Sadece içimdeki şeytanlardan korunmak için bir sığınak aramıyorum. Hayır, hızlı bir şekilde seyahat etmenin, kaybettiğim zamanı telafi etmenin bir yolunu istiyorum.

Dişlerimi cebimden çıkarıp avcıya gösteriyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Kılıç Kurt mu?"

İhtiyaç sahibi.

"Bunu nereden buldunuz?"

“Sisler.”

Bunun üzerine avcı bizi tekrar süzdü. Önce beni, sonra da yanıma daha da yaklaştığını hissettiğim ama henüz tek kelime etmemiş olan Raker'ı.

“Buraya bir görev için geldin, değil mi?” Başımı salladım. Dişlerine bakarak kaşlarını çattı. “Sanırım sana geçiş hakkı teklif etmemi istiyorsun?”

Tekrar başımı salladım. Tam olarak istediğim şey bu.

Bunu dikkate alıyor gibi görünüyor. Sonunda, "Ejderhamın üzerinde ikinize de güvenmiyorum," diyor. "O kılıçlarla hiç." Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar ağzımı açmak üzereyken devam ediyor: "Ama o dişler için... sizi bu ormandan çıkaracak bir yaratık temin edeceğim. En azından üç günlük yolculuktan sizi kurtaracağım."

"Güvenli bir şekilde," diyorum.

Dudaklarını büzdü. "Pekala. Güvenli bir şekilde."

Belki de ölümsüzlere güvenmemeliyim... ama pek fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor. Raker planıma karşı çıkıyorsa da bunu söylemiyor.

“Anlaştık,” diyorum. Dişleri havaya fırlatıyorum ve ölümsüz nefes kesici bir hızla onları yakalıyor. Onları kemerine asıyor. Sonra dikenlere geri dönüyor.

Birkaç saniye bekledikten sonra, "Peki?" diyorum.

Ölümsüz, sabırsızlığıma gülümsüyor. "Böyle bir yaratığı dışarı çıkarmak birkaç saat sürecek."

Birkaç saat mi? Gözlerim yavaşça gökyüzüne doğru yükseliyor. Tekrar ona dönüyorum. Ellerim yumruk haline gelirken bile sesimi olabildiğince sakin tutmaya çalışıyorum. "Birkaç saatimiz yok. Şeytanlar—"

Ölümsüzün yüzünde keyifli bir ifade var. "Burada onlardan güvendesin."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, o ise sadece gülüyor. "Göreceksin. Bu ormanda gece hiç de karanlık bir yer değil."

“Ama *su* —”

"Bu yaratıkların korktuğu tek unsur bu değil," diyor. Ağzımı açıyorum ve bana, bu varlıkları ondan daha iyi tanıdığımı gerçekten düşünüp düşünmediğimi sorar gibi bakıyor.

Tamam. Karanlık çökerken ejderhasına binmek için bir hamle yapmıyor, bu yüzden böyle bir konuda yanılmak onun da çıkarına olmazdı sanırım.

Avcı son dikenleri de koparmaya devam ederken bekliyorum. Raker bir ağaca yaslanmış, ikimizden de hiç etkilenmemiş bir halde bakıyor.

Ejderha bana bakıyor. Gözleri, Prizma Geçidi'nde gördüğüm ejderhanınkinden daha koyu, parıldayan yeşil. Sırtında birkaç diken var. Pulları zırh gibi sert. Kayadan oyulmuş gibi görünüyor. Güçlü. Kendi

ejderhamı özlemenin etkisiyle bir adım ileri atıyorum. Birbirlerini tanıyorlar mı? Benim ejderhamın nereye gittiğini biliyor mu?

Ejderha beni kokluyor. Acaba benim ejderhamı hissedebiliyor mu? Bende ondan geriye bir iz kalmış mı?

Elimi uzatıp pullarına dokunmak istedim, tam o sırada ağzını açtı—

Ve göğsüme tam isabet eden, beni yere seren bir su seli boşalttı. Yerde kayarak Raker'ın bacaklarına çarptım. Su tükürerek, baştan aşağı sırılsıklam oldum.

Kirpiklerime yapışmış suyun arasından ölümsüze bakıyorum ve o sadece omuz silkiyor. "Kokuya karşı hassas. Ve sen... şey, tükürük falan deyince insan gibi kokuyordun."

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu. Başımı kaldırıp Raker'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana dik dik baktığını görünce bile bu utanç zerre kadar geçmedi.

Ona orta parmağımı gösterdim ve bunu hayal ediyor olmalıyım ama yemin ederim kıkırdadığını duydum.

" Ateş yerine su mu?" diye soruyorum, ayakta dururken titreyerek.

Avcı basitçe, "Invira bir gökyüzü ejderhası," diyor. Ve sanırım ejderhaların da birçok sınıflandırması var.

Titreyerek bir adım atıyorum. Hepsinden uzaklaşmak, belki de kıvrılıp utançtan ölmek istiyorum.

Ejderha hiç vakit kaybetmeden geriye yaslandı ve kanatlarını bana doğru çırptı, bu kuvvetle beni yere serdi. Örgülü saçlarım keskin rüzgarda uçuştu ve gözlerim yaşardı.

Ben neredeyse tamamen kuruyana kadar durmuyor.

"Teşekkür ederim, Invira," dedim dişlerimin arasından.

Avcı, canavardan değerli olan her şeyi topladıktan sonra , ormanda yürümeye başlarız.

Devasa yayı, neredeyse kendi boyu kadar uzun, yan tarafına sıkıştırılmış halde duruyor. Diğer kolunda ise tek bir ok tutuyor.

"Hâlâ başka bir şey yakalamayı umuyor musun?" diye soruyorum.

Gülümsemesi tam bir cazibe. "Bu ormanda tuzağa düşürülecek çok şey var," diyor. Gözlerimi deviriyorum.

Avuçlarımda avcının çantasından bana fırlattığı donmuş bir elma tutuyorum. Hafifçe yakıyor ama cam gibi pürüzsüz. Aradığımız yaratığı ortaya çıkaracağını söyledi.

Umarım bir daha ölümcül bir yaratığın yemi olarak kullanılmam.

Ormanın üzerine nihayet bir battaniye gibi karanlık çökerken ve yıldızlar çıkmaya başlarken, gökyüzüne bakıp olduğum yerde donakaldım.

Bu orman geceleri karanlık bir yer değil.

Avcı şaka yapmıyordu.

Ateşböcekleri ağaçların, kürelerin ve galaksilerin arasından koca bir takımyıldız oluşturuyor. Titreyen bir nefes alıyorum. Gözlerim yanıyor, izliyorum.

Beklenmedik bir şekilde, avcı da durdu.

Bir keresinde tek bir ateşböceği gördüm. Penceremin önünden uçtu ve kız kardeşimi uyandırdım. İkimiz de yüzümüzü cama dayadık, kaybolana kadar hayranlıkla izledik. Ondan sonra birkaç gece daha uyanık kaldık, pencerenin önündeki yerimizde sırayla bekledik. Ama bir daha geri dönmedi.

Buna asla inanmazdı. Binlerce insanın toplanacağı bir ormanın varlığına asla inanmazdı.

“Bu dünya çok güzel bir yer,” diyorum.

Başını salladı. "Öyle." Derin ve yankılı bir iç çekti. " İşte bu yüzden yaptığım işi seviyorum. Sessiz yerleri görme fırsatı buluyorum. Bu dünyanın güzelliğinin bozulmadığı köşelerini."

Bir an için kan, dişler, korku, hepsi yok oluyor. Gece gökyüzüne bakıp sadece yıldızları görmek, karanlığı görmemek gibi.

O kadar uzun süre bakıyorum ki, ışık bulanıklıklarından başka bir şey kalmıyorlar. İçimdeki bir parça, bir duvar, yer değiştiriyor.

Eskiden ateşten nefret ederdim. Alevlerden nefret ederdim.

Ama bundan nefret edemem.

Korkunç yerlerde bile güzellik vardır. Hatta canavarların kendilerinde bile.

Ateşböceklerinden biri dokunabileceğim kadar yakına, alçalıyor. Uzanıyorum ve avcı bir anda elimi yakalıyor. Kolumu tekrar yere bırakırken dokunuşu nazik.

"Dikkatli olun," diyor. "Zehirliler. İnsan için ölümcüller."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm, o ise sadece güldü. "Şunu öğren. Bu dünyadaki en güzel yaratıklardan bazıları en ölümcül olanlardır."

Raker'a baktım ama o ateş böceklerine bakmıyordu. Yıldızlara da bakmıyordu.

Bana bakıyor.

Ona bakıyorum.

Gözlerini göremiyorum ama dikkatini üzerimde hissediyorum, beni delip geçiyor. Bakışlarımız aramızda bıçaklar gibi. Sıyırıyor. Düello ediyor.

Avcı konuşmaya devam ediyor. “Örneğin, bir geyik var… biz ona çiçekli dişli geyik diyoruz. Beş sıra dişi var ama bunu asla anlayamazsınız. Çok güzel. Genellikle boynuzlarında taç gibi çiçekler olur…”

Raker başını çok az bir şekilde yana eğiyor, yorumlamak istemediğim, ama bunca zamandır birlikte yolculuk ettiğimiz için yorumlayabildiğim, fısıltı gibi bir hareket.

Ona karşılık olarak sert bir bakış attım.

Ve işte yine o ses, kıkırdamaya benzeyen bir ses.

“ … pençelerinin ne kadar uzun olduğuna inanamazsınız. Geri çekilebiliyorlar. Yani, sanırım çok geç olana kadar anlayamazsınız,” diye bitiriyor avcı. Ve geyikten mi yoksa tamamen başka bir hayvandan mı bahsettiğinden emin değilim. “Neyse. O atı bulmak istiyorsanız hareket etmeye devam etmeniz en iyisi.”

"At mı?" diye sordum, hızla arkamı dönerek. "Daha önce bir tane gördüm. O... o sisin içinde kayboldu."

Etkilendiği anlaşılıyor. "Seni biraz daha yanımda tutmalıyım," diyor. "Ormanın en güzel yönlerini ortaya çıkarıyorsun."

"Ve en kötüsü," diyor Raker yanımdan geçerken. Arkasına dik dik bakıyorum.

Avcı, kendi konuşmasına dalmış olduğu için onu duymuyor gibiydi. "İşte tam da çıkarmaya çalıştığımız yaratık bu. Bir gökyüzü atı. Bu ormanlarda koştukları biliniyor. Onların dokunuşunu seviyor gibiler."

"Atların birçok çeşidi var mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Tıpkı ejderhalar kadar çok. Hepsi de aynı çeşitlilikte ve özelliğe sahip." Başını salladı ve homurdandı. "Gördüğüm at türleri... inanamazsınız."

Birdenbire bilme, görme, öğrenme isteği duyuyorum . Ama bu isteği söndürüyorum, çünkü buraya gelme sebebim bu değil. Burası benim dünyam değil.

Bazen de, içimdeki hain, bencil taraf keşke öyle olsaydı diye düşünüyor.

Ormanda ilerlemeye devam ederken, ağaçların arasından süzülen ateşböceklerinden oluşan bir galaksi, yıldızlarla dolu ikinci bir gökyüzü... Tekrar düşünüyorum: *Bu dünya çok güzel.*

OceanofPDF.com

24

Avcı , yaklaşık benim boyumda, dikenlerle kaplı, ormanda yuvarlanarak yoluna çıkan her şeyi biçen, hellice adı verilen bir yaratığı yakalamayı başarır.

"Neyse ki bu bir sürü içinde değildi," diyor okunu çıkarırken. "Onlar çok tehlikeli. Avlarına giderken sayısız canlıyı öldürüyorlar."

“Bunların hangi kısmı değerli?”

Omuz silkerek, "İkinizin de aç olduğunu düşündüm. Hem de etleri her zaman yumuşak oluyor. Bir lokma da olsa fena olmazdı." dedi.

İşte böylece orman zemininde otururken, ateş böcekleri de yukarıda parıldayan akımlar halinde uçuşuyor.

Avcı bir yığın kütüğü bir araya getiriyor, sonra sırt çantasına uzanıyor. Bir çakmak taşı çıkaracağını bekliyordum. Bunun yerine, parlak turuncu ve kırmızı bir parça ortaya çıkarıyor. Bıçağını kullanarak küçük bir parça kesiyor.

Onu tahtanın üzerine attığı anda alev aldı.

Yanımda duran Raker, etkilenmemiş bir ses çıkarır ve ölümsüz bunu fark eder. Avcının ateşi kendisi yakmak yerine sihir kullandığı için tembel veya zayıf olduğunu düşünmüş olmalı.

Ben ise çok etkilendim. Dudaklarım aralık bir şekilde elindeki ışıldayan taşa bakıyorum ve avcı sırıtarak, "Beğeneceğini tahmin etmiştim. Tutmak ister misin?" diyor.

Başımı salladım ve o da taşı bana fırlattı.

Tıpkı sertleşmiş bir alev gibi. Ve ateşi ne kadar nefret edip korkmuş olsam da, yukarıdaki ateşböcekleri gibi, bu taşa hayran kalmaktan kendimi

alamıyorum. Pürüzsüz. Dokunulduğunda hafifçe sıcak. "Bu nedir?" diye soruyorum, geri verirken.

"Bu ateşe dayanıklı cam," diyor. Omuz silkerek, "Üşendiğimde... ya da güzel bir insanı etkilemek istediğimde kullanıyorum." diye ekliyor.

Yanaklarım kızardı, çünkü ailem dışında hiç kimse bana güzel demedi. Gerçekten de aptalca. Sadece flört ediyor, sadece nazik davranıyor. O ölümsüz. Yine de iltifatı içimi ısıttı.

Yanımda oturan Raker, hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. Belli ki ölümsüzün duygularını paylaşmıyor.

Avcı, deriyi yüzmeye ve eti hazırlamaya başlarken ona şüpheyle bakıyor. "Bu kapüşon ve maske de neyin nesi?"

Raker elbette yanıt vermiyor.

"Bize ters ters bakmaktan kaçınıyor," diyorum hafifçe.

Bu, ölümsüzün gülmesine neden oluyor. Hoş, müzikal bir ses. Ben de gülümsüyorum. Raker tek kelime etmiyor ama gözlerinin üzerimde olduğunu neredeyse hissedebiliyorum.

“Bana avladığın yaratıklardan bahset,” diyorum. “Lütfen.” Bu görevde zaman her zaman tükeniyor, ama şu anda, atın ortaya çıkmasını beklerken, avcı bu eti kızartırken, cevaplar alabilirim.

Avcı gülümsüyor. Sanki tüm ölümsüz yaşamı boyunca birinin tüm fetihleri hakkında soru sormasını beklemiş gibi.

Bana anlatıyor. Yüzü heyecanla parıldayarak, sanki her anı, ölümle her karşılaşmayı, her tesadüfi olayı yeniden yaşıyormuş gibi, ardı ardına hikayeler anlatıyor.

Bana avcılar loncasından bahsediyor. Şimdiye kadar gördüğü en nadir hayvanlardan ve hatta hiç kimsenin yakalayamadığı bazı hayvanlardan bahsediyor.

Bana en büyük müşterilerinin genellikle büyük ailelerin mirasçıları olduğunu, en yüksek ücreti ödeyebilecek durumda olduklarını ve her zaman emsallerinden daha iyi kaynaklara sahip olmak için can attıklarını söylüyor.

"Özellikle son zamanlarda, flört mevsimi yaklaşırken," diyor gözlerini devirerek. Ne demek istediğini merak ediyorum. Ama daha acil bir sorum var. Avcı, Yıldızlar Diyarı'nın dört bir yanından çeşitli ölümsüzlerle muhatap oluyor gibi görünüyor.

“Biliyor musun… Vander Evren adında birini tanıyor musun?” Stellan bana onu bulmamı söylemişti. Bahçıvanın ondan bahsetmesi merakımı uyandırdı.

Avcının yüzü soldukça merakı daha da artar. Rahat gülümsemesi tamamen kaybolur. "Bu ismi nereden biliyorsunuz?"

Ona Stellan'dan bahsetmeyeceğim. Ona hiçbir şekilde cevap vermeyeceğim.

Ama merak edeceğim şey şu: Tek başına bu ağaçlar kadar büyük bir canavarı alt eden, geçimini canavar avlayarak sağlayan bir adam neden bir *isimden korkuyor?*

Bunu söylediğimde avcı sadece başını salladı. "Bazı varisler bu canavarlardan daha çok kan döker. Vander Evren onlardan biri. Eğer onun uzun ölüm zincirinde bir sonraki olmak istemiyorsanız, onu çağırmayın."

O bir varis mi? Stellan, Yıldızlar Diyarı'nın bir lordunun adını nereden bilebilirdi? Ve neden bana bu kadar tehlikeli birini bulmamı söyledi?

"Yani, o güçlü mü?"

Hafifçe güldü. "O, gücün ta kendisi."

Omuzunun üzerinden arkasına bakıyor. Sanki birileri dinliyor veya izliyor olabilirmiş gibi .

Vander Evren'i çağırabilmekten bahseden ikinci kişi bu. "Onu nasıl çağırabilirim ki?" diye soruyorum.

Avcı, sesi kararlı bir şekilde, "İstemiyorsun," diyor. "Yaşamak istiyorsan, istemiyorsun. Bana güven."

"Ya öyle yaparsam?" diye ısrar ediyorum.

İçini çekti. Bakışları kılıcıma kaydı. "Öyleyse onu kadim yöntemle düelloya çağıracaksın. Kanını akıtarak, büyük bir kılıcı büyülü toprağa saplayarak... ve adını söyleyerek."

Yutkunuyorum. Ölümsüz bir lordu düelloya çağırmak, kılıcımı ve başımı kaybetmenin kesin bir yolu gibi görünüyor. Peki Stellan neden bana onu bulmamı söyledi?

Konuyu değiştirmek istediği açıkça belli olan avcı, sırt çantasından Yıldızlar Diyarı'nda topladığı baharatlarla dolu bir kese çıkarıyor, eti baharatlıyor ve servis ediyor. Tereddütle bir ısırık alıyorum ve dilim daha önce hiç tatmadığım lezzetlerle, çeşitli tuzlar ve kurutulmuş sarımsakla yanıyor. Her lokmayı yerken, avcının çeşitli maceralarını anlatmaya devam etmesini dinliyorum.

Yangın söndürüldüğünde, gökyüzü atı nihayet ortaya çıkıyor. Elmama doğru istikrarlı bir şekilde yaklaşıyor ve bu daha önce karşılaştığım at değil. Hayır, bu o kadar uzun ki, meyveyi ona sunmak için kolumu kaldırmak zorunda kalıyorum. Donmuş elmayı kokluyor. Hırıldıyor.

Ardından meyvenin tamamını ağzına alır. Çiğner, buz parçaları güçlü dişlerine çarparak kırılır. Birkaç saniye sonra çekirdeğini yere tükürür.

Saydam kürk gözlerimin önünde koyulaşıyor, en muhteşem gümüş mavisine dönüşüyor, ta ki tamamen katılaşana kadar. Hırıldıyor, nefesi başımın tepesine serin bir şekilde değiyor.

Avcı, Invira'nın taşıdığı daha büyük paketten çıkardığı dondurulmuş meyvelerle dolu basit bir keseyi bana uzatarak, "Ona elma yedirmeye devam edin, olabildiğince uzun süre yaşamaya devam edecektir," diyor.

Raker yanıma geliyor. Ata bakarken endişemin yüzüme yansımamasına çalışıyorum ama o beni hemen anlıyor.

Omuz silkerek alaycı bir şekilde güldü ve neredeyse sesini kafamda duyabiliyordum: " *Elbette ki eyer olmadan ata binemezsin."*

Öğrenmek için pek fazla fırsat yoktu. Ata sadece birkaç kez bindim - hep eyerle- ve bunlardan biri de avlanma sırasında oldu.

Raker başını salladı. Sonra, bir anda belimi kavrayıp beni ata bindirdi, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi.

Omuzlarım dikleşti. At üşüyordu. Öne eğilip elimi boynundan aşağı doğru gezdirdim. Kulaklarının arkasını kaşıdım ve at memnuniyetle bir ses çıkardı.

Raker arkamdan binerken gerildim. Tabii ki. Sadece bir at var ve biz iki kişiyiz. Bunu biliyordum ama yine de, tam arkamda olana kadar bunun nasıl bir şey olacağını gerçekten düşünmemiştim.

Sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi, Raker kulağıma çok yakın bir sesle, "Önde mi oturmamı tercih edersin?" dedi.

Sesi çok sert. Sanki tüm yolculuk boyunca ona yapışmayı tercih etmeyeceğimi biliyormuş gibi.

"Hayır," diyorum, aynı derecede kısa ve öz bir şekilde.

Avcı görünür hale gelir. "Tanıştığımıza memnun oldum, Aris," der. "Yollarımız tekrar kesişsin." Başını hafifçe eğerek önce bana, sonra da Raker'a veda eder. Invira soğuk bir nefes üfler.

Raker'ın yaptığı tek şey atın yanlarına tekme atmak; ve gökyüzü atı aniden ileri fırlıyor.

At rüzgardan daha hızlı koşarken orman altın, gümüş ve yeşil çizgilere bürünüyor. Tutuşum gevşiyor ve hızla geriye doğru düşerek Raker'ın göğsüne çarpıyorum, kafam zırhına vuruyor. Neredeyse kayıp düşüyorum ama kolları iki yanımda, beni tutuyor, kendi tutuşuyla beni sabit tutuyor.

Ve şimdi... şimdi aramızda tek bir santim bile mesafe yok. Vücutlarımız tamamen birbirine yapışık. Kalçam onun bacaklarının arasında. Uylukları benimkileri çevreliyor.

Tüylerimi diken diken etmemeliydi. Nefes almamı zorlaştırmamalıydı. Bu bedenin neler yapabileceğini gördüm, ondan korkmalıyım ama korkmuyorum. Ondan nefret ediyorum.

Ama bu, onun çekiciliğini görmezden geldiğim anlamına gelmiyor.

Kalp atışlarımın hızlandığını, tek bir tutarlı düşünce bile kuramadığımı, kaslarımın gerildiğini, tüm dikkatimin sadece onun varlığına odaklandığını hiç hissediyor mu acaba? Görünüşe göre hissediyor.

"Nefes al, Aris," diyor, derin sesi rüzgarı bile deliyor, ama bu benim kalp atışımı yavaşlatmak için hiçbir işe yaramıyor.

Sanki aramızda biraz mesafe bırakmak istercesine, sanki bu yüzden birdenbire bir heykele dönüştüğümü *biliyormuş* gibi geriye doğru kayıyor , ama o kadar hızlı gidiyoruz ki, ben de tekrar bacaklarının arasına kayıp gidiyorum.

Zırh giymiş. Bunu biliyorum. Sadece metalin sıcaklığını hissediyorum . Ama çok yakınız. Ve ben çok üşüyorum, o ise ısı yayıyor. Ona daha da yaklaşmak için biraz geriye yaslanıyorum. Zırh giymemiş olsaydı nasıl hissederdim diye düşünüyorum. Şu an tenime rahatsız edici bir şekilde değen ince kumaşlardan yapılmış bir şey giymiş olsaydı nasıl olurdu acaba?

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Özellikle de Raker bir eliyle atı bırakıp diğer eliyle saçlarımı kavradığında.

Düşünme yeteneğimi kaybediyorum.

“Çok rahatsız ediyor,” diyor, sesi kulağıma boğuk bir fısıltı gibi geliyor, sanki beni duyabilmek için eğiliyormuş gibi. Uzun örgümü bileğinin etrafına dolayıp düğüm yaparken yutkunuyorum. Çok hafifçe çekiyor.

"İddia edilen yüz," diye fısıldıyorum, cildim yanıyormuş gibi hissettiğim bir anda biraz espri yapmaya çalışarak.

Saçımın topuzunu nazikçe yakamın altına sıkıştırıyor ve pürüzlü parmaklarının enseme hafifçe değdiğini hissediyorum.

Gökyüzü atı gece boyunca o kadar hızlı ilerliyor ki, toynakları neredeyse yere değmiyor. Hızla akan ormana çok yakından bakmak bir süre sonra gözlerimi acıtıyor, bu yüzden ata ikinci elmayı verdikten sonra gözlerimi kapatıyorum.

Bir süre sonra, nefes nefese uyanarak irkildim. Tamamen ve utanmazca Raker'ın üzerine yığılmış olduğumu fark ettim. Bu yarış atının üzerinde beni tutan tek şey o. Vücudum onun göğsüne yaslanmış. Kolları iki yanımda. Beni hareketsiz tutmak için, iri vücudu etrafımı sarmış.

Eminim bundan hiç memnun değildir.

Ağaçların tepelerinden süzülen loş ışığa bakarak, uyuduğum saatler boyunca hiç hareket edememenin ne kadar rahat olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışarak ve en azından ona yapışık kalmamak için doğrulmaya çalışarak.

"Çok zayıfsın," diyor, sanki bir hakaretmiş gibi sert bir şekilde.

Sinirleniyorum. "Kralın muhafızlarının aksine, çoğumuz yeterince yemek yiyemiyoruz."

Hiçbir şey söylemiyor.

At yavaşlamaya başlayıp dünya yeniden netleşene kadar, kaslarım yorgun bir halde, dimdik oturuyorum.

Sonunda tehlikeyi atlattık.

Hafif bir yağmur birden üzerimize yağıyor. Gökyüzü gri, güneş neredeyse tamamen görünmez olmuş. Bir fırtına geliyor. Hem de çok kötü bir fırtına.

At, küçük bir kaya yamacının kenarından tekme atıyor ve aşağıda gece kadar karanlık bir su çemberi uzanıyor. Çemberin merkezinde küçük bir kara parçası var. Ve onun merkezinde de bir kale.

Küçük bir yer. Terk edilmiş. Bir kısmı sadece bir harabe yığını.

Ama bir kısmı hâlâ ayakta. Sisler ve orman içinde geçen günlerden sonra, bir barınak fikri nihayet rahatlamayla birlikte duruşumu öne doğru eğmemi sağlıyor.

At bizi tam da oraya götürüyor; fırtına rüzgarlarına biniyor, suyun üzerinde adeta süzülüyormuş gibi dörtnala koşuyor.

Yarı yıkılmış bir kapının tam önünde duruyor.

Yanaklarım buz kesiyor. Suyun karşı tarafına nasıl geçeceğimizi merak etmeye başlıyorum, ama kısa süre sonra kıyıya vurmuş küçük bir tekne görüyorum. Gölün karşısında bir tane daha var. Sanki biri kürek çekerek açılmış ve evi geride bırakmış gibi.

Neden?

At yavaş yavaş dengesini kaybetmeye başlıyor. Atımdan inmeye çalışıyorum, bacağımı üzerinden atıp kayıyorum—ama eller belimi

kavrıyor. Beni indirin. Hemen geri çekilin. Raker'a dönüyorum, ama o çoktan kılıcını kınından çıkarıp harabelerin içine giriyor.

At, üzerimde homurdanıyor. Durumu hızla kötüleşiyor. Yağmurun bir kısmı artık vücudundan geçiyor.

“Teşekkür ederim,” diyerek son elmayı ona uzattım. Elmayı aldı ama ısırmadı. Sanki saklıyormuş gibi. Sonra karanlık suların üzerinden tekrar yola koyuldu, ta ki fırtına rüzgarının bir başka zerresi olana kadar.

Raker'ı dondurucu sağanak yağmurun altında dışarıda bekliyorum, güvenli olup olmadığını kontrol etmeye gittiğini düşünüyorum... ama geri dönmüyor. Geriye kalan birkaç bacadan birinden hafif bir duman çıktığını görünce kapıdan içeri giriyorum.

Burası bir zamanlar çok güzel bir yer olmalıydı. Şimdi neredeyse ayakta durmuyor. Tavanın çoğu yok olmuş. Yağmur, devasa pençeler tarafından parçalanmış gibi görünen büyük deliklerden içeri sızıyor. Doğa duvarlarda ve zeminde büyüyor. Evin daha iç kısımlarına doğru ilerledikçe hasar daha da kötüleşiyor. Bazı odalar sadece çökmüş taş yığınlarından ibaret. Diğerleri ise içindeki her şeyin emilmiş gibi görünmesine neden oluyor. Ama ben sıcaklığı takip ederek neredeyse tamamen sağlam kalmış bir odaya doğru ilerliyorum. Odanın arkasında bir şömine var.

Raker kütüklerin önünde çömelmiş durumda. Zırhı yerde bir yığın halinde duruyor. Üzerindeki hafif kumaş ve kapüşonu tekrar giymiş.

Yanına çömeldim ve gözle görülür şekilde gerildi.

Dikkatlice ellerimi alevlere doğru uzatıyorum, ateşe yaklaştığımda her zaman oluşan o anlık huzursuzluğu bastırmaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gözlerimi kapatırken, bu sıcaklık kemiklerime kadar işliyordu. Bu sıcaklığı hissedene kadar ne kadar üşüdüğümü bilmiyordum.

Yanımda Raker bir şeyler mırıldandı.

İkimiz de ısındığımızda ona döndüm. "Bir sonraki dersim," dedim, bıçağıma uzanırken. Omzum şimdi normal hissediyor. Bunun için ayının tükürüğüne ve Raker'a teşekkür etmeliyim.

Ayağa kalktı. "Artık seni eğitmeyeceğim," dedi.

Kaşlarımın arasında bir kırışıklık oluştu. Doğruldum. "Ne demek istiyorsunuz?"

Sesi keskin. Sakin. "Zaman kaybı olurdu."

Yine mi bu? "Bana öğreteceğini söylemiştin."

Fikrimi değiştirdim.

Gözlerimi kırpıyorum ve... anlamıyorum. Daha birkaç saat önce benimle konuşuyordu. Neredeyse kahkahaya benzeyen bir ses çıkarıyordu.

Bu nereden çıktı? Neden birdenbire yine bu kadar soğuk davranmaya başladı?

"Ancak-"

Şimşek hızıyla döndü. "Bir ders mi istiyorsun Aris? Lanet olası ölümcül sislerin içine koşma. Ölümcül yaratıklara yaklaşma. Boğazını parçalamaktan çekinmeyecek bir şeye hayranlıkla bakma. Seni bin farklı şekilde öldürecek bu dünyanın *güzel olduğunu söyleme.* "

Gözlerimi dik dik dik bakıyorum, o da ileri doğru atılıyor, bu yüzden bakışlarımı kapüşonunun iç kısmına odaklamak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum. Benimle konuşmuyor. Hiçbir zaman konuşmaz. Ama şimdi duramıyor gibi görünüyor. Şimdi bana tam olarak ne hissettiğini söylemesi gerekiyor.

“Tanıdığım en pervasız insansın. Tehlike sana çekiliyor ve sen de ona doğru koşuyorsun. Sanki ölüme meydan okuyorsun. Sanki beni de yanında sürüklemeye çalışıyorsun.” Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama sesi daha da keskinleşti, soğudu. “Her gün, daha da aptallaşamayacağını düşünüyorum ve her gün beni yanıltıyorsun.”

Sanki tokat yemiş gibi irkildim. "Buraya kadar hayatta kaldım."

Sadece gülüyor. Ve bu çok acımasızca. Çok zalimce. Bana doğru yaklaşıyor. “Sadece kılıcım seninle ölüm arasına girdiği için hayattasın. Ve bundan bıktım artık, Aris. Ben senin kurtarıcın değilim. Ben senin *koruyucun* değilim .” Kaşlarımı çatıyorum. Bu kadar mı? Avcının sözleri onu sinirlendirdi mi? Beni baştan aşağı süzüyor ve o maskenin altında alaycı bir şekilde gülümsediğini hayal edebiliyorum. “Ölmek mi istiyorsun? Tamam, devam et. Ama ben seni izlemeyeceğim. Artık değil.”

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Binlerce şey söylemek istiyorum ama boğazım düğümleniyor. Ağzımdan çıkan tek şey "Bana ihtiyacın var." oluyor. Haritama ihtiyacı var. Kılıcımı istiyor.

“Sana mı ihtiyacım var?” Yine o acımasız kahkahayı attı, beni topraktan farksız hissettiren o ses. “ *Sen mi?* Karşılaştığımız her zorluğun, her problemin, her saldırının sebebi mi?” Başını salladı. “Hiçbir harita buna değmez. Sensiz daha iyiyim,” diye hırladı.

Gözlerim yanıyor. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum.

Bu da onu daha da öfkelendiriyor gibiydi. Tam önüme geçip, “Sen zayıfsın. Aptalsın. Yaşamak istiyorsan, geri dön. Kılıcını bırak. Vazgeç. Bunu atlatacak gücün yok. Hiçbir zaman da olmadı.” dedi. İstemiyordum—*kahretsin, istemiyordum* —ama içten içe ağlamaya başladım. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Sadece başını salladı. “Eve git, Aris,” dedi. Sonra yanımdan, ateşin yanından geçip harabelerin geri kalanına doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

25

Tekne göründüğünden daha ağır. Onu yıldızsız, simsiyah suyun kenarına doğru sürüklerken, çakıllı toprak gövdesinin altında çıtırdıyor, ses yağmurun içinde kayboluyor.

Öğleden sonra olması gerek ama akşam gibi görünüyor, güneş hala fırtına bulutlarının altında. Raker, harabelerin karşı tarafındaki bir odada inzivaya çekilmiş durumda. Şöminenin yanında beni bıraktığından beri saatlerdir ortaya çıkmadı.

Onunla geçirdiğim zaman bitti. Bu çok açık. Benden vazgeçti. Haritaya ya da kendi zihninde çoktan sahiplendiği kılıç için bir eşek olmaya bile değmeyeceğime karar verdi ve beni öldürüp kılıcı sonsuza dek almasını beklemeyeceğim.

Bu fırtınada kaçmak için bir şansım var. Raker'dan. Kendi utancımdan ve suçluluk duygumdan.

Çünkü haklı. Bir sürü tehlikenin sebebi ben oldum. Kılıcımı ve onun bana kazandırdığı ilgiyi suçlayabilirdim, ama Raker'ın da benimkine benzer bir silahı var, yine de benim düştüğüm belaların onda birine bile bulaşmadı. Daha güçlü olmalıyım. Daha iyi olmalıyım.

O olmadan.

Sürekli arkama bakıyorum, o başlığı, o maskenin parıltısını ya da beni yere sermeden hemen önce o muhteşem kılıcı görmeyi bekliyorum. Ama etrafta sadece yağmur ve rüzgar duvarı var.

Kılıcımı öylece bırakıp, yere bırakıp kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak kapılara doğru sürünerek geri döneceğimi düşündüğüne inanamıyorum .

Onu siktir et.

Sonunda teknenin altındaki zemin çöktü ve tekne suya doğru hızla girerken nefesimi keskin bir şekilde verdim. Dikkatlice içeri süründüm. Ayaklarımın yanında kürekler vardı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım—Xara'nın teknesi kendi kendine manevra yapmıştı—ama temel prensipleri anladım. Birkaç deneme, küreklerin karanlık göle neredeyse düşmesi birkaç kez oldu, ama sonunda çözdüm. Sonra, kılıcımı kullanmak için geliştirmeye çalıştığım aynı güçle kürek çektim.

Yağmur, etrafımdaki suya iğne deliği gibi damlıyor. Teknem ve küreklerim dalgalar oluşturuyor. Siyah göle bakıyorum, bir yaratığın uçurumdan fırlayıp geleceğini hayal ediyorum. Sanki kadim bir şeyle, zayıf ölümlü görüşümün göremediği bir şeyle, yüzeyin hemen altında göz göze geliyormuşum gibi, kanım ürperiyor. Ama hiçbir şey içeri girmiyor.

Kollarım hızla yanmaya başladı, yine de yavaşlamadım, çünkü Raker'ın gittiğimi ve kılıcımı geride bırakmadığımı fark etmesinden korkuyordum.

Eğer gerçekten bıçağımı istiyorsa, en azından bir adım öndeyim.

Ve harita bende—bu bir avantaj. Hangi manzaraların beni beklediğini biliyorum. Bu yüzden gerçekten de bunu tek başıma yapmak zorunda kalmamayı çok isterdim.

Ondan nefret etmek çok kolay olsa da, haftalardır yanımda istikrarlı bir varlık oldu. Karanlık anlarımda bana destek oldu, isteksizce de olsa beni bu zorluklardan geçirdi. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesiyle içimde bir hüzün kıvılcımı beliriyor. Ama söylediği tüm o sözler bu hüznü hızla söndürüyor. Belli ki o da benden neredeyse benim ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyor.

Gitmeme muhtemelen sevinecektir.

Kürek çekmeye devam ediyorum, ta ki o küçük ada ve kale yağmurda sadece birer leke haline gelene kadar. Ta ki tekne sertçe kıyıya vurana kadar. Ta ki botlarım kayalara çarpıp gıcırdayana ve bir uçurumun yamacına tırmanana kadar.

Ağaçların arasından geçip Raker'dan tamamen uzaklaşana kadar.

Sanırım sonunda o lanet olası Fırtına Ormanı'nı buldum.

Haritada tuhaf görünüyordu. Birkaç kıvrım eklenmiş basit bir orman parçası.

Gerçek hayatta, girdaplar halinde uçuşan yapraklar, uğultulu rüzgarlar, cehennem ateşi gibi yağan yağmur ve beni delip geçmeye çalışan dallar

tarafından acımasızca hırpalanıyorum.

Her adım muazzam bir çaba gerektiriyor. Dişlerimi sıkıp akıntıya karşı koyuyorum ve bu, duvara karşı itmek gibi. Enerjimin tükendiğini hissediyorum.

Bok.

Sığınacak bir yer bulmalıyım ya da zamanımı boşa harcamamalıyım... ama yapamam. Raker yakında gittiğimi anlayacak. Ve eğer gerçekten bu kılıcı istiyorsa, peşimden koşacak.

Şaşırdım, harabelerde onu çalmadı. Acaba kaçamayacak kadar güçsüz olduğumu mu düşündü? Çok korkak olduğumu mu?

Gerçekten de benim bunu öylece bırakacağımı mı sandı?

Artık önemi yok. Hayır, önemli olan ondan bir an önce uzaklaşmak.

Elimde kılıçla, gözlerim tetikte, fırtınalarda üreyen, kitapta anlatılan, gök gürültüsüyle uyanan ve şimşek çakmalarıyla enerji kazanan canavarların herhangi bir izini arayarak yolumu açıyorum. Acımasız rüzgarların parçaladığı ağaçların ötesinde herhangi bir hareket göremiyorum.

Ama kokusunu alıyorum. Büyünün metalik, keskin tadı. Hâlâ ayakta duran bir ağaç gövdesinin arkasına saklanıyorum. Etrafına bakıyorum ve şaşkına dönüyorum—

Dev yaprakların bir araya gelmesiyle yüzümü kapladılar ve şok içinde nefes nefese kaldım, bu da burnumu ve ağzımı daha da sıkmalarına neden oldu. Çekmeye çalıştım ama maske gibi cildime sıkıca yapıştılar . *Nefes alamıyordum.* Panik kanımda dolaşıyordu ve sonunda onları çıkarmadan önce yüzümü tırmalayarak yolmaya çalıştım. Başım dönerken nefesimi tuttum. Beni boğabilirlerdi. Neredeyse denediler gibiydi .

Bu ormanda ciddi bir sorun var.

Sanki bir karşılık olarak, gök gürledi, ormanı sarstı, dişlerimi gıcırdattı. *Kahretsin. Bu.* Ağaç gövdelerinin karmaşasının arasından sendeledim, ta ki tamamen bitene kadar.

Ormanın içinden geçen bir toprak yola rastladım.

Ağaçların gölgesi olmadığı için yağmur daha şiddetli yağıyor, ancak fırtınanın savurabileceği enkaz da daha az.

Maskelerin olduğu o eski yolu hatırlıyorum. Acaba buradalar mı? Böyle bir havada dışarıda olurlar mıydı?

Ormana bakıyorum. Sonra patikaya. Seçim yapma zamanı.

Ensemden aşağı bir korku dalgası inerken, bu ormandan olabildiğince hızlı çıkmak için yola koyuldum. Ancak yanlışlıkla bir köke takılıp düşmek üzereyken topraktaki en hafif deseni fark ettim. Eğilip gözlerimi kısarak baktım.

Bunlar at toynak izleri. Düzinelercesi, yan yana. Bazıları yağmurla silinmiş, ama diğerleri hala mükemmel şekillerini koruyor. Demek ki taze.

Bu da demek oluyor ki, az önce bu yolda çok, çok sayıda at vardı.

Sanırım onları kıl payı kaçırdım. Daha fazlası mı geliyor? Sağa sola bakıyorum . Duymaya çalışıyorum ama şiddetli hava koşullarından başka bir şey duyamıyorum.

Ormana geri dönmeliyim... Ağaçlara, aralarında uçuşan çalılara şöyle bir göz atıyorum ama bir santim bile kıpırdamıyorum.

Yeri sarsan bir başka gök gürültüsü sesi gökyüzünü titretti. Hemen ardından bir kükreme daha geldi.

Bu, tam önümüzden geliyor.

Damarlarım buz kesiyor. Yolda şiddetli bir rüzgar esiyor, yoluna çıkan tüm toprağı savuruyor, ağaç kabuklarından parçalar koparıp, köklerden, yapraklardan, yosunlardan ve dişler gibi tahta parçalarından oluşan bir yüz oluşturuyor ve doğrudan bana doğru geliyor.

Kahretsin.

Sanırım kitap her şeyi içermiyordu.

Göğsümü saran dehşetle, son anda kenara sıçradım, kılıcımı kınına soktum ve geniş bir ağaç gövdesine tutundum. Ayaklarım yerden kesildi.

Ve dünya etrafımda ikiye ayrılıyor.

Çevredeki ağaçlar kökünden sökülürken çığlık atıyorum, rüzgar bir kükreme gibi esiyor, sonra da bırakmamı söyleyen seslere dönüşüyor, topuklarımdan çekiyor, parmaklarımı batırıyor, gövdeyi ileri geri sallıyor, beni üzerinden atmaya çalışıyor. Örgülü saçlarım yanaklarıma çarpıyor, dallar vücuduma vuruyor ama tutunmayı bırakmıyorum, sonunda rüzgar dinene ve ayaklarım tekrar yere değene kadar, tutunmak için eğittiğim gücü kullanıyorum.

Yarım mil yarıçapında neredeyse hiçbir şey kalmamış. Dizlerim titriyor. Her yerim toz içinde. Yağmur yanlamasına yağıyor, iri damlalar gözlerimi kamaştırıyor. Tenim buz gibi soğuk.

Buradan çıkmam gerek.

Titrek bacaklarımla, yağmalanmış ormanda koşuyorum; çamurda kayan botlarımla, geriye kalan ağaçların etrafından dolanıyorum; bazılarının

sadece gövdeleri var, dalları tamamen koparılmış.

Yan tarafa doğru manevra yapıp, odun yığını gibi üst üste yığılmış ağaç gövdelerinden kaçındım ve tam da düşmüş bir kasırga gibi esen bir rüzgar hortumunun yoluna adım attım. Geri çekilemeden, havada süzülmeye başladım. Midem bulanarak yere indim, tüm tanrılara yalvararak altımda kırılanın dallar olmasını, kemiklerim olmamasını umdum.

Yaralanmaları değerlendirmek için zaman yok. Kenara çekilip son hızla koşmaya başladım, farklı bir yöne döndüm, ancak ormanın kendisinden oluşmuş, paramparça olmuş bir yüzle karşılaştım. Tam bana doğru geliyordu.

Vücudu, yoluna çıkan her şeyi parçalayarak tahta pullar oluşturan şiddetli bir rüzgar tüneli gibidir ve bu pulları fırtına yılanı gibi giyer. Kulakları tırmalayan bir ulumayla sivri ağzını açar.

Bok.

Göğsüm panikten patlayacak gibi hissediyor ama bekliyorum. Tam bir nefes uzaklığına gelene kadar bekliyorum, sonra yolundan çekilip yuvarlanıyorum, kayalara ve köklere çarpıyorum, her yerim morarıyor, ancak sonunda duruyorum.

Sırılsıklam oldum. Üşüyorum ve titriyorum. Raker'ın yaktığı o ateşi düşünüyorum. Ayaklarımı onun yanına koymanın ne kadar güzel bir his olduğunu.

Tanrım, keşke orada olsaydım. Neden gizlice çıktığımı biliyorum ama şu an... çok pişmanım.

Özellikle de gökyüzünde göz kamaştırıcı bir şimşek çaktığında ve bir anıya daldığımda.

Masmavi bir gökyüzü, kız kardeşimle kır çiçekleri avlıyorduk. Şehrin çok dışına çıkmıştık. Gülüşüyorduk. Birbirimizi daireler çizerek kovalıyorduk. Kız kardeşim çok sevdiği mısır çiçeği mavisi bir elbise giymişti. Arkadan bağlanan geniş beyaz bir kurdelesi olan elbise. Benden kaçarken o kurdele rüzgarda çılgınca savruluyordu. Omuzunun üzerinden arkasına bakıyordu.

Fırtına hiç beklemediğim bir anda geldi. Şimşek çaktı ve tam ona doğru çaktı. Ve o korkuyu hatırlıyorum. Saf, ruhu paramparça eden bir dehşet.

BEN-

Ani bir nefes kesilmesi beni aniden şimdiki zamana geri döndürüyor. Bu sıradan bir nefes kesilmesi değil. Hayır... Ormanın tüm havasını emip

götürüyor, geriye sadece boğuk bir sessizlik bırakıyor. Tıpkı sislerin içinde olduğu gibi.

Geriye kalan tek şey o büyülü koku, burnumdaki deliklerin içini yakıyor.

Ayağa kalktım. Etrafıma baktım. Yalnızdım. Fırtına yılanları gitmişti. Önümde sadece sonsuz yağmur tabakaları vardı.

Bir başka şimşek çakması—

Bir kadını aydınlatmak.

Saçları kemik beyazı ve yüzüne yapışmış. Zarif bir elbisenin üzerine ince beyaz bir sabahlık giymiş, elbisenin kapüşonu ve uzun bir kuyruğu var. Elbise arkasında sürüklenerek kayaların, dalların ve devrilmiş ağaç parçalarının üzerinde fısıldıyor. Gözlerinin olması gereken yerde sadece çukurlar var ve deliklerin etrafında uzun tırnak izleri var, sanki onları kendi eliyle tırmalamış gibi.

Elinde kadife bir kese taşıyor. Ağırlıktan dolayı sarkıyor. Üzerinde parıldayan altın işlemeler var.

Yutkunuyorum. Şimşek kayboluyor, kadın da onunla birlikte. Gök gürlüyor.

Nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Onu artık göremiyorum... ama orman hâlâ çok sessiz. Metalik koku her yerde. Gözlerim çılgınca ormanı tarıyor, ondan bir iz bulmak için. Hiçbir şey yok. Gitmiş.

Arkamdaki ağaç gövdesine yaslandım, sonunda derin bir nefes aldım. Nabzımın ağacın kabuğuna karşı attığını hissedebiliyordum.

Bir başka şimşek çakması ormanı aydınlattı.

Ve o tam önümde.

Nefesim kesildi. Onun güzel ağız kısımları—

Ve bir çığlık zihnimi ikiye böldü, sanki şimşek kafatasımı delip geçmiş gibi. Dişlerim acıyla kenetlendi. Elim kılıcıma uzandı. Bir şekilde, bu metalin onu delip geçeceğini biliyordum. Özellikle de ışık kaybolup o gittiğinde. Çığlık da öyle.

Hayır... gitmedi. Sadece bedensel olarak yok. Yanağımda nefesinin soğukluğunu hissedebiliyorum. Bir şey aradığını... kokladığını... hissedebiliyorum .

Raker'ın sislerin içindeki o su birikintisi hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Dikkatimden, korkumdan nasıl güç kazandığını .

Onu beslemeyeceğim. Korkmayacağım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve önümdeki yaratığı düşünmüyorum. Fırtınayı da düşünmüyorum.

Geriye kalan dokuz anıdan birini düşünüyorum.

Bahçemizdeki ağaç—annemin yıllarca özenle baktığı, birçok neslin umudunu kestiği ama annemin asla vazgeçmediği ağaç—ilk kez meyve verdiği gün.

Komşularımız kutlamaya gelmişti. En uzun elbisemi ve boğazımı örten kumaşları giyerek onlara katıldım.

Kimsenin fazla bir şeyi yoktu ama herkes bir şeyler getirmişti. Reçel. Bir somun ekmek. Yerel avcının yakaladığı nadir bir sülün.

Annem her meyveyi özenle kesti ve herkes bir parça aldı. Kabuğu koyu mor renkteydi. Suyuyla doluydu. Isırdığımda hissettiğim saf ve tarifsiz mutluluğu hatırlıyorum. Özellikle de gözlerimi açıp herkesin gülümsediğini görünce.

Stormside'da gülümseyecek çok az şey vardı. Özleyecek çok az şey vardı. Ama o an... sanki bizi birbirimize bağlayan bir ip gibiydi.

O gece anneme neden ağaçtan meyveleri paylaştığımızı sordum. Neden her zaman sahip olduğumuz her şeyi paylaşırdık? O bizim malımızdı.

"Çünkü eğer bir şeyi paylaşmıyorsanız, ona sahip olmanın ne anlamı var?" dedi.

Onun ne demek istediğini gerçekten anlamadım. Tek bildiğim, komşularımın mutlu olduğunu görmek güzeldi. Meyveden sadece küçük bir parça almış olsam da, paylaşmak güzeldi.

Yıllar geçtikçe daha çok anladım.

Şimdi anladım.

Çığlık atan kadının beni bıraktığı anı hissedebiliyorum, sanki ilgisini kaybetmişim gibi. Sanki sislerden çıkan yaratığın aksine, mutluluktan zevk almıyor.

Yaratık geçip gidiyor. Elbisesinin ucunun sürtünmesini hissediyorum, ayaklarımın dibindeki toprak ve çimenlere sürtünerek çıkardığı mırıltıyı duyuyorum, ta ki tamamen kaybolana kadar.

Fırtına ve ormanın sesi tekrar içeriye doluyor ve nefes almak için çabalayarak yere yığılıyorum. Nedense terliyorum, sanki az önce olanlar büyük bir enerji gerektirmiş gibi.

Yağmur bedenimden aşağı süzülüyor. Nefesimi toplamaya çalışarak ağaca yaslanıyorum. O yaratığın ne olduğunu merak ediyorum.

Sonra duyuyorum. Bir dalın kırılma sesi. Bir anda hareket ediyorum—

Ve bir ok, az önce yaslandığım ağacı deldi. *Cadoc.*

Hayır. Bu oku tanıyorum. Yukarı bakıp yağmurun arasından gözlerimi kısınca onu bir ağaçta görüyorum.

Buna değerler.

Yayını yeniden gerdi bile. Telin gevşemesinin tınısı duyuluyor.

Bir ok daha az önce bulunduğum yere saplanırken hızla yana doğru hamle yapıyorum.

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdım fırtınanın içinden. Sanki yeterince şeyle karşılaşmamış gibi. Sanki bu fırtına yeterince tehlikeli değilmiş gibi.

Raker ile birlikte çalışmaya başladığımızdan beri başka bir rakip görmedim. Valen'in ortaya çıkışının bana, onunla kalmam gerektiğini ya da belki de onu dinleyip eve gitmem gerektiğini söyleyen bir dünya gibi geldiğini düşünüyorum.

Kılıcımı almak için mi bizi takip ediyordu? Yoksa şans eseri bana mı rastladı?

Uzaktaki bir ağaç, içine atladığı anda sallanıyor. Bu sefer yayın sesini bile duymuyorum.

Kulağımın hemen altındaki derimde yakıcı bir acı hissediyorum. Bir ok hemen arkamdaki ağaca saplanıyor.

Elimi uzattım ve—kan. Evet, kan. Küçük bir ayarlama yapsaydım, boğazımdan geçip giderdi. Öldürücü atışlar yapıyor.

Neden? Gerçekten kılıcım için mi?

Hemen önümde, birkaç metre ötede daha geniş bir ağaç var. Kendimi onun arkasına atıyorum, siper olarak kullanıyorum. Nefes nefese kalıyorum, ciğerlerimin içi buzla kaplanmış, göğsüm yanıyor.

Arkamdaki ağaç kabuğuna saplanan oklarından birinin etkisiyle omurgamda bir zonklama hissettim. Ok, ağacın içinden epey yol kat etmişti. Ama sonuna kadar değil. Beni delecek kadar değil.

Yaklaştıkça bir ağaç daha sallanıyor.

Burada savunmasız durumdayım. Ama bu korumadan uzaklaşırsam, tamamen açıkta kalacağım. Sonraki ağaç birkaç metre yukarıda ve ince. Oraya ulaşamayacağım.

"Neden?" diye bağırdım sağanak yağmurun arasından. "Ben senin düşmanın değilim."

O yetenekli bir okçu. Kılıcım onu sadece ağırlaştırır. Ayrıca, kendi kılıcı da var. Zarif, küçük ve taşıması çok daha kolay bir kılıç. Katliam sırasında onu aldığını gördüm.

Sesini duyunca şaşırdım. Derin ve yumuşak bir ses. Doğrudan konuya giriyor. "Kişisel bir şey değil," diyor. Bir ok daha ağacın kabuğuna saplanıyor. Bu sefer daha güçlü. Neredeyse omurgama kadar ulaştığını hissedebiliyorum. Başka bir ağaca atlarken yapraklar titriyor. Daha yakına. "Cadoc ve grubu bir süre önce beni yakaladı. Kaçmadan önce beni bıçaklamayı başardılar. Şimdi enfeksiyon kaptı."

Bunun benimle ne ilgisi var? Çığlık atmak istiyorum.

Bir ok daha. Bu ok ağacın içinden geçecek kadar güçlüydü ve ben de okun ucundan kaçmak için öne doğru sendeledim.

Bir sıçrama daha. "Böyle sonuna kadar gidemem. Bana başka bir şans daha sunuldu. Yolculuğu yapmadan bir sihir kadehi. Görüyorsun ya... senin başına ödül konmuş."

Kaşlarımı çatıyorum. Ödül mü?

Bir ok daha ağaca saplanıp, tamamen içinden geçip, ucu tam kafatasımın üstünden dışarı çıkınca irkildim. Biraz daha uzun olsaydım, sonum olurdu. Çok yakınımda. Başka bir hata yapmayacak.

Belki onu konuşturmaya devam edersem... belki onu ikna edersem—

"BEN-"

Konuşması bitti. Sıçradığında hava akımı hızla doluyor. Kafama bir ok saplanacakmış gibi kendimi hazırlıyorum.

Bir çıtırtı sesi duyuldu. Ardından kan dondurucu bir çığlık geldi.

Ellerim titreyerek ağaç kabuğunu kavradım ve etrafına bakındım, yerde uzanmış bir beden görebilecek kadar. Valen. Yayı orman zemininde, birkaç metre ötede duruyordu.

Kolunu ezmiş, neredeyse ağaç gövdesi kadar kalın bir dal vardı. Etrafında da paramparça olmuş başka dallar yatıyordu.

Kolunun korkunç bir açıyla bükülmüş olduğunu, kullanılamaz hale geldiğini söyleyebiliriz.

Sürekli çığlık atıyor. "Hayır. *Hayır.* " Bütün vücudu titriyor. Bir adım daha yaklaşıyorum. Bir adım daha, ta ki yüzünün ateşten kızarmış olduğunu görene kadar. Belinde, bıçaklandığı yerde bir bandaj sarılı.

"Beni artık öldürün," diye hırladı. Yüzü acıdan buruşmuştu. Neden bu görevde olduğunu anlamadım. O sihirli kupaya neden ihtiyacı olduğunu da anlamadım. Sanırım önemli değil. Hepimizin kendine göre sebepleri var.

Ben bir santim bile kıpırdamayınca, o bir canavar gibi çırpınıyor. "Öldürün beni. Bu ormanda gizlenen her neyse onun tarafından parçalanmaktansa boğazıma bir bıçak saplanmasını tercih ederim."

Acaba kadını gördü mü? Sanki acıyı hissetmiş gibi geri dönmüş, o uzun beyaz pelerininden gelen fısıltıyı neredeyse duyabiliyorum.

Valen de duymuş olmalı, çünkü inilti çıkarıyor.

Ve ben çok, çok aptalım. Sanki Raker'ın sesi kafamda yankılanıyor gibi. Çünkü yanına gidip çömeliyorum. O kocaman dalın ucunu kavrayıp kolunu eziyorum, onu orman zeminine yapıştırıyorum. Sonra, inleyerek kaldırmaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Valen.

"Sadece yuvarlanarak kurtul," diye zar zor söyleyebiliyorum sesim gerginlikten titriyor. Bir santim daha yükseliyorum.

Acı dolu bir feryatla altından sıyrıldı ve ben de dalı yere düşürdüm, hıçkırarak.

Kemikleri paramparça olmuş. Yırtılmış, kanlı derisinin altından dışarı fırlamış. Kasları ezilmiş.

"Hiçbir faydası yok," diye zar zor söyleyebiliyor sesini. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Öldüm."

Haklı. O hayalet kadının yaklaştığını hissedebiliyorum, açlığı asla doldurulamayacak sonsuz bir kuyu gibi, sefaleti bu ormana yayılıyor. Ve bu ormanda açlıktan ölmek üzere olan tek yaratık o değil.

"Kim peşimde?" diyorum.

Valen bana, sanki onun huzur içinde ölmesine izin vermediğim için bir kötü adammışım gibi, acımasız bir bakış attı. Kolunu sıkıca tutuyordu, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi. Sonunda, "Bilmiyorum. Bir ölümsüz bana ödül hakkında bilgi verdi. Seni yakalarsam bir süvari birliğine götürmem söylendi." dedi.

Yoldaki at izlerini hatırlayınca yüreğim duruyor. "Süvari mi?"

Başını salladı. Kolundan dışarı fırlayan kemiğin hareket etmesiyle acıyla inledi. "Onları buraya kadar takip ettim. Bölgede olduğunuzu biliyor gibiydiler. Onlar... sadece sizin peşinizde değiller. Onun peşindeler ... Kralın muhafızlarının başının peşindeler."

Çalışma toplantısı.

Boğazım sıkışıyor. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor. Dişlerini sıkıyor. Şu anda ölümün bir lütuf olacağını tahmin edebiliyorum.

Bu ayak izleri doğrudan o kara göle doğru gidiyordu. Gerçekten onun orada olduğunu biliyor olabilirler miydi?

Şömineden yükselen dumanın kıvrımını hatırlıyorum. Ayrılmadan önce söndürmediğim dumanı. Raker'ın, tamamen başka bir odada kaldığı için, benim için yaktığı dumanı.

Göğsümü bir suçluluk duygusu kapladı.

Görmezden gelmeye çalışıyorum.

Valen hâlâ bana dik dik bakıyor, sanki birkaç dakika önce beni öldürmeye çalışmamış gibi. Şu anki haliyle silahlarına ulaşabilseydi, tekrar deneyeceğinden hiç şüphem yok.

Yine de elimi cebime uzatıyorum. Ve parmaklarım çelik pençe tükürüğü şişesini kavradıkça, ne kadar aptal olduğum için kendimi azarlıyorum.

Buna ihtiyacım var. Paha biçilmez; beni kurtarabilir. Ama onu burada ölüme terk edemem. Aptalca olduğunu biliyorum, bunun için anlaşma imzaladığımı biliyorum... ama yapamam.

Şişeyi açıp içindekini koluna döküyorum.

Valen kasılır. Çığlık atmak için ağzını açar. Ama daha bağıramadan kemik yerinden oynar ve düzelir. Derisi birbirine yapışır. Her şey eski haline döner. Acıdan nefes nefese kalmıştır. Bunun hoş bir şey olduğunu hayal edemiyorum.

Koluna hayretle bakarken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. Bana döndü. "Nasıl—"

“Sihir,” diyorum kısaca. “Şimdi bana o yaranı göster.”

Tedirginliğinden dolayı ufak bir duraksama oldu. Belki de bir anda yayını kapıp alnıma ok saplayıp saplamayacağını tartıyordu.

Sonra karnındaki bandajlara uzanıp onları çıkarıyor. Ben de şişenin geri kalanını enfeksiyonlu yaraya döküyorum ve yaranın tamamen yok olana kadar eriyip gittiğini izliyorum.

Ayağa kalktım. Onu atlatıp ormanın geri kalanına doğru ilerledim. Rüzgar biraz hafiflemişti. İşte zaman kazanmak için fırsatım.

Valen'in sesi beni olduğum yerde dondurdu.

"Neden?" diyor, hâlâ orman zemininde. Bana hem şaşkınlık hem de endişeyle bakıyor.

Omuz silkerek, "Bu kadar yolu bir ağaç yüzünden katedilemezsin," dedim.

Sonra yoluma geri dönüyorum.

Fırtına şiddetle devam ediyor. Ben ise koşmaya devam ediyorum.

Göğsümdeki düğüm sıkılaşmadan önce bir mil daha yol alıyorum. Valen'in sözlerini hatırlıyorum. Peşimizde koca bir süvari birliği var.

Başımıza ödül konmuş .

Yolda izlerini gördüm. Raker'ın tam olarak nerede olduğunu bilmiyor olabilirler, ama Raker onların onu aradığını bile bilmiyor. Doğrudan onların içine dalabilir. Ve o... gördüğüm en iyi dövüşçü o, ama o bile koca bir süvari birliğine karşı yenik düşerdi.

O kaderin görüntüsü zihninde beliriyor. Kılıç darbesinin kusursuz zırhını delip geçmesi. O muhteşem kılıcın başka birine ait olması.

Kahretsin.

Zayıf, hassas kalbime lanet olsun.

Bana tereddüt etmeden beni öldüreceğini söyleyen birine duyduğum sadakat duygusunu siktir et.

Bana pervasız, aptal dedi. Bu yolculuk için yeterince güçlü olmadığımı, umursamamam gerektiğini söyledi. Umursamamalıydım .

Ama sanırım dişlerimi sıkarak küfretmeye ve arkamı dönmeye kalkarak onun haklı olduğunu kanıtlıyorum.

Daha önce dikkatlice dolaştığım ormanda koşarken, yağmur başımın tepesine şiddetle vuruyordu. Kaçmak için çok mücadele ettiğim savaşçının tam *karşısına* doğru koşuyor , her tehlikeyle ikinci kez yüzleşiyordum.

Çünkü beni küçük düşürmüş olsa da, bana acınası demiş olsa da, tüm kusurlarımı tekrar tekrar dile getirmiş olsa da...

Benim için sisin içinden geçti. Kılıcım için olup olmadığı umurumda bile değil, çünkü *gerçekten* öyle olsaydı , onu o zaman alırdı. Herhangi bir şeyi öldürmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum, bu yüzden beni hayatta tutmasının bir sebebi var, beni eşek gibi kullanmanın veya haritanın ötesinde. Bunun şefkat, sadakat veya arkadaşlık olduğunu iddia etmeyeceğim.

Eğer beni tekrar görürse beni öldürme ihtimalinin yüksek olduğunu inkar etmeyeceğim.

Sebebi ne olursa olsun, hayatımı sayısız kez kurtardı.

Uygulama şeklinden bağımsız olarak, beni daha iyi biri olmaya zorladı.

Belki de Raker gibi birinin bir grup ölümsüz tarafından sinsice taciz edilmesine katlanamıyorum. Onca şeyden sonra olmaz.

Sırtımın altındaki yaralar çekiliyor ve yanıyor, dokular fırtınada, tıpkı yağmur yağdığında olduğu gibi acıyor. Bu, onu orada ölüme terk etmem gerektiğini hatırlatıyor, çünkü o da bana aynı şeyi yaptı.

Ama ben Raker değilim.

Ben sadığım, merhametliyim ve bunlar böyle bir yerde, böyle bir görevde kusur gibi görünebilir, ama bunlar annemin bana öğrettiği özellikler. Bu yüzden yanlış olamazlar. Olamazlar.

Onu hatırlamak, bana verdiği her şeyi hatırlamak, o ormanda durmadan koşmamı sağlıyor. Ormanın içinde gizlenen her türlü kötülüğün çekimini görmezden gelmemi sağlıyor.

Ve onun hatırası. O sislerin içinde onu görmenin verdiği rahatlama. Beni paramparça etmek üzere olan her şeyi nasıl biçtiğini görünce duyduğum hayranlık.

Kara göle bakan uçuruma vardığımda nefes nefese kalmıştım.

İşte orada. Harabeler. Dokunulmamış. Bacadan hâlâ ince bir duman yükseliyor.

Onu henüz bulamadılar. Bu haber karşısında hissettiğim rahatlama duygusu şaşırtıcı. Çok güçlü, beni yerden kaldırabilecek bir akıntı gibi.

Suyun diğer tarafında bir ışık parlaması fark ettiğimde bu his hızla kayboldu. Göğsümü bir panik kapladı.

Vadiden göle doğru atlı şövalyelerden oluşan bir dalga ilerliyor. Sayıları onlarca . Hepsi kılıçla silahlanmış.

Raker. Gözlerim kayalıkların üzerindeki tekneyi buluyor. Onu kıyıya ulaşmadan bırakacak şekilde aldığım tekne. O uğursuz suda yüzmeden ulaşamazdı. Ona ulaşmayı kolaylaştırdım. Onu gafil avlamak için o tekneyi ve zaten orada olan diğerini kullanacaklar. Gölü kuşatıp kaçmayı imkansız hale getirecekler. İlerleyen süvarilerden o harabeye, birlikte önünde oturduğumuz o ateşe bakarken suçluluk kalbimi delip geçiyor.

İkimizin de peşindeler. Bu aptalca. Bu yıkıcı.

Ama kaderimi mühürleyecek her yolu düşünmeden önce, derin, hırıltılı bir nefes alıyorum, ellerimi ağzımın kenarlarına götürüyorum ve gölün öbür ucuna doğru çığlık atmak için ağzımı açıyorum—

Büyük bir el dudaklarımı kapatıp beni sert bir göğse doğru zorla geri çekti. Kafatasım zırha çarptı.

Ve bir bıçak boğazıma dayandı.

Çok hareketsiz kalıyorum . Ve rahatladığım için mi ağlamalıyım yoksa bu kadar aptal olduğum için kendime mi ağlamalıyım bilmiyorum, çünkü o kılıcı tanıyorum.

Gece kadar karanlık bir ses, "Eve gitmedin," diyor.

Bıçağı hâlâ boynuma dayanmış durumda. "Hayır," diye fısıldıyorum, kalbim metalin üzerinde hızla çarpıyor.

" Geri döndün," diyor, sanki dünyanın en aptalca şeyiymiş gibi. Çünkü gerçekten de öyle.

“Sizi uyarmak için,” diyebildim zar zor, o bıçağı daha sertçe çenemin dibine, metalin ete değmesiyle, bu girişimin aptallığı tüm şiddetiyle yüzüme çarptı. Kanın acısını hissetmeyi bekledim. Neredeyse kesinlikle hak ettiğim bu çok aptalca kararın sonuçlarına katlanmayı bekledim. Keskin bir nefes aldım.

"Kahretsin, Aris," diyor ve soğuk metal yırtılıp alınıyor. Kılıfına geri konuyor.

Hemen arkamı dönüp ona baktım. Sırılsıklamdı, kapüşonundan ve zırhından sular damlıyordu. Karanlık sularda yüzerek gelmişti.

Beni avlamak için miydi? Yoksa süvarilerin sesini bir şekilde mi duydu?

Bildiğim tek şey, beni tamamen ortadan kaldırmak ve silahımı almak için her türlü fırsata sahip olduğuydu. Ama yapmadı.

Öylece durup birbirimize bakıyoruz. Koşmaktan hala nefes nefeseyim.

"Başımıza ödül kondu," diye nihayet nefes nefese kalmış bir halde söyleyebiliyorum.

Başını hafifçe arkamdaki süvarilere doğru çevirdi. Savaşçıların suya girmeye başlamasıyla suyun sıçrama sesini duydum. "Tahmin etmiştim."

“Sebebini biliyor musun?”

"Kılıçlarımız" diyor sadece.

Sağ.

Kılıcım bir hediye ama aynı zamanda bir ölüm fermanı. Görünüşe göre Yıldızlar Diyarı'ndaki güçlü insanlar onu istiyor. Mirasçılardan biri olmalı. Sadece onlar bu kadar güce komuta edebilir.

Ve eğer buradalarsa... birileri bizi ele vermiş demektir.

Lordlarını durumdan haberdar eden köy şövalyeleri miydi? Bizi gören başka biri miydi? Yoksa avcı mıydı?

Her iki durumda da fark etmez. Raker takipten haberdar. Güvende.

Tabii ki öyle. Onu kurtaracak kişinin ben olacağımı gerçekten mi sandım? Aptalca. Geri dönmemeliydim. Sadece saatler kaybettim. Buraya bu kadar çabuk gelmek için harcadığım tüm enerji yüzünden vücudum ağrıyor.

Bana yük olduğumu açıkça belirtti. Benimle çalışmak istemiyor. Geri döndüğüm için ve bana söylediği her şey olduğum için utançtan yüzüm

kızardı.

"Öyleyse iyi şanslar," dedim sert bir sesle, kendime olan saygımı korumaya çalışarak. Yanından geçip gitmeye çalıştım.

Parmakları bileğime değiyor. Dondurucu yağmurda bile hâlâ çok sıcaklar.

Yavaşça ona doğru döndüm.

Acaba bu, kılıcımı tekrar teslim etmemi isteyeceği an mı? Yoksa sonunda onu elimden mi alacak? Ya da onurlu davranıp, kazanamayacağımı bildiğim bir düelloya mı davet edecek?

Göğsüm hızla inip kalkarken, onun bir sonraki hamlesini bekliyorum ve o sadece bana dik dik bakıyor. Bakıyor, bakıyor ve ben sadece bir gölge görüyorum. Bir maskenin parıltısı. Bir iblis.

Sonunda Raker elini indirdi, sanki tenim onu yakmış gibi. "Beni takip edebilirsin," dedi sesi derin bir uğultuyla.

Gözlerimi kırpıyorum, şoktan dilim tutuluyor. Sözlerin anlamını kavramam birkaç saniye sürüyor. Anlamamla birlikte, anında öfkeleniyorum.

“Siktir git ! ” demek istiyorum. Bağırmak istiyorum. Sözlerinin beni ne kadar incittiğini ona anlatmak ve ona karşılık verip veremeyeceğimi görmek istiyorum. Ama bu kişisel bir şey değil. Aramızda hiçbir şey yok.

Bu bir hayatta kalma mücadelesi. Ve aşağıda bulunan onlarca atın homurtuları ve ayak sesleri bir gösterge ise, bu yolculuk çok daha zorlaştı.

Ona güvenemem. Bunu biliyorum. Ama bu işin sonuna tek başıma gelemeyeceğim.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. Yağmur yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Eğer onunla tekrar çalışacaksam, güvenceye ihtiyacım var. "Beni öldürecek misin? Kılıcımı alacak mısın?"

Birkaç saniye düşünür. İki. Üç.

"Hayır," diyor kısaca.

"Hangisi?"

Bana cevap vermiyor.

Ve bu da iyi oldu. Çünkü ben de ona aynısını yapmayacağıma söz veremem.

"Önden buyurun," dedim, sesim onunki kadar soğuktu. Döndü.

Son bir kez süvarilere baktım ve fırtına bulutlarının arasından bir ışık hüzmesi süzüldü. Eyerin üzerindeki kalkanlardan birini aydınlattı.

Bu armayı tanımıyorum. Ama renginden kime ait olduğunu tahmin ediyorum.

“Kılıçlarımızın peşinde bir lord yok…” dedim, sesim kısık. Raker arkasını döndü. Aynı sonuca varırken vücudunun gerildiğini izledim.

Tüm bu süre boyunca, tanrılara ulaşmak için bir arayış içindeydik. Ben de onları avlamak için bir yolculuğa çıktım.

Ve şimdi her şey apaçık ortada... Tanrılar *bizi avlıyor.*

OceanofPDF.com

26

"Tanrılar **neden** kılıçlarımızı istesin ki?" diye soruyorum titreyen bir ateşin başında.

Ana yoldan uzaklaşarak, ormanın içinden kuzeye doğru bir gün boyunca ilerledik, ta ki yolun dağlık bir alana dönüştüğü yere ulaşana kadar. Raker bir yaban domuzu yakalamayı başardığında, itiraz etmedim. Oturup onun taşıyla ateşi yakmasını izledim. Domuzu kızarttı.

Ve bana da epey bir kısmını ver.

Onun için geri dönerek... aramızdaki duvardaki bir kaya parçası kaldırılmış gibi görünüyor. Ama maskesi hâlâ düşmedi. Aramızda hâlâ sırlar var. Onları hissedebiliyorum.

Ama aynı zamanda farklı bir tür ortaklığın da başlangıcı var. İtme ve çekme içeren bir ortaklık. Birkaç saat önce bulduğum bir avuç kuruyemişi ona uzatıyorum. Alaycı bir yorum yapmadan alıyor. Ağzında çıtırdamalarını duyuyorum.

"Benimki oldukça güzel," diyor.

Ve işte yine başlıyor, onu boğmak istememin nedenini bir kez daha kanıtlıyor.

Başımı salladım. "Ne büyük rahatlama," dedim eti çiğnerken. Yutkunarak. "Benim zevkime göre biraz fazla katlanılabilir olmaya başlamıştın."

Gülmeye benzemeyen, homurdanır bir ses çıkarıyor. Sonunda önceki soruma cevap veriyor: "Tanrılar gücü biriktiriyor. Fark etmedin mi?"

Evet, gördüm. Ama sadece bu tarafta saklandığını sanıyordum. Bilmiyordum... Ölümsüzlerden de bu kadar çok şey sakladıklarını

bilmiyordum.

Şimdi gerçeği gördüm. Köyler, Stormside'dakilere göre elbette daha iyi durumda, ama çok da değil.

Buradaki doğa muhteşem, meyve ve sebzeler bol, ama arazi geçmek için çok tehlikeli. Yollar tehlikelerle dolu. Çoğu insan bunlara erişemiyorsa, tüm bu kaynakların ne faydası var? Seyahat Tanrısı haritaları yasakladı ve her büyük patikaya Maskeler yerleştirdi. Şimdi her şey anlam kazandı.

Tanrılar ölümsüzleri zayıf ve kendilerine bağımlı tutmak istiyorlar. Bir isyan çıkarmamaları için onları ayrı tutmak istiyorlar.

“Tanrıların bizi koruması gerekiyordu,” diyorum.

Raker homurdanır. "Güvenebileceğin tek şey metalin, Aris."

Sanırım o böyle düşünüyor. Acaba bu yüzden mi kendini bunun arkasına saklıyor? Ya da saklanmasının sebebi bu mu?

"Seninkini görebilir miyim?" Bu soru istemsizce ağzımdan dökülüyor.

Bana doğru başını yana eğdi.

"Kılıcınız," diye açıklığa kavuşturuyorum.

Bana öylece bakıyor ve yanaklarım kızarıyor. Çok aptalca geliyor. Bıçağını daha önce görmüştüm belli. Az önce boğazıma dayanmıştı. Ama detaylarını hiç inceleyememiştim. "Demirci atölyesinde çalışıyorum," diye açıklamaya çalışıyorum. Başımı sallıyorum. "Boş ver, ben—"

Bir anda ayağa kalktı, silahını kınından çıkardı, sonra dikkatlice, temkinli bir şekilde eline düz bir şekilde yerleştirdi ve incelemem için bana doğru kaldırdı.

Şoktan gözlerimi defalarca kırpıyorum. Bir an sonra, merak beni ayağa kalkmaya zorluyor. Bu kılıcı yıllardır hem hayranlıkla hem de nefretle karşılıyorum. Onu sadece kullanılırken veya onun önünde gururla dururken görmüştüm.

Ama yakından bakınca...

Muhteşem. Kılıç kabzasının koruyucu kısmı, ustaca bir araya getirilmiş, parçalanmış metalin keskin parçalarından oluşuyor. Bıçağı uzun ve geniş, pırıl pırıl ve pürüzsüz, mükemmel düzlükte ve ince bir kenara sahip. O kadar büyük ki, onunla bu kadar zahmetsizce savaşabilmesi mucize. Ellerim çeliğine doğru uzanıyor.

"İzin verir misiniz?" diye sordum, ona bakarak; o da bana dik dik bakıyordu. Tam reddedeceğini düşündüğüm anda başını salladı.

Parmaklarım hafifçe metale değiyor ve Raker ürperiyor.

Öfkeyle mi? Kılıcına dokunduğum için tiksintiyle mi? Parmaklarımı kılıcın sapına kadar gezdiriyorum, detayları inceliyorum, içime sindiriyorum ve tüm bu süre boyunca Raker karşımda gergin ve sessiz duruyor. Belki de haddimi aşıyorum ama nasıl bir his olduğunu görmek için elimi sapın etrafına sarıyorum, parmaklarımı tamamen kavrayamıyorum bile ve—

Raker kılıcını çektiği hızla kınına geri koydu.

"Şimdi gerçek bir kılıcın nasıl bir his olduğunu anladın," diye çıkıştı.

Ona dik dik baktım. "Benim gerçek bir kılıcım var."

“Belki. Ama silah üretmek ve hatta onlara sahip olmak, onları kullanamıyorsanız hiçbir anlam ifade etmez.”

“O zaman sanırım işe koyulmalıyım,” diyorum dişlerimin arasından. Yerleştiğimiz mağaranın ağzına doğru sessizce ilerlerken ve bana öğrettiği farklı pozisyonları denerken ona bir bakış bile atmıyorum. Tekrar beni eğitmesi için yalvarmayacağım—ama bu, hâlâ eğitime ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor. Kendi bilgim hiç yoktan iyidir.

Raker ateşi söndürüyor, beni sadece ay ışığıyla baş başa bırakıyor. İlk defa, hareketinin kötü niyetten kaynaklanmadığını biliyorum. Avlandığımızı bilerek alevler çok büyük bir risk. At üzerinde bizden daha hızlılar. Her an bize yetişebilirler.

Fırtına hâlâ şiddetle devam ediyor. Kılıcımı yukarı aşağı hareket ettirirken, görünmez bir rakiple savaşırken yağmur metal yüzeyime yansıyor. Derisi bölünmüş ölümsüzlerle yaptığım savaşı hatırlıyorum, hareketlerimi tekrarlıyor, sonra da daha iyi hale getirmek için değiştiriyorum. Kendimi başka bir düelloda hayal ediyorum.

Kaslarım ağrıyana kadar antrenman yapıyorum. Ancak o zaman Raker'ın yanından sessizce geçiyorum. Duvara dönük duruyor. Ama nefes alışverişi düzenli değil. Eğer uyanıksa, arkasını dönmüyor.

Yavaşça taş zemine uzanıp, sivri dişlere dönüşmüş, asılı duran kayalara bakıyorum. Her bir parça hafifçe parlıyor, içinde gizli kristaller var. Güzel ama keskin bir yanı da var. Tıpkı kılıçlarımız gibi. Tıpkı Yıldızlar Diyarı gibi.

Derin sesi mağarada yankılandı. "Ayak hareketlerin çok özensiz."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkür ederim—"

“Arka ayağınız. Geri çekilirken, önce onun hareket ettiğinden emin olun.”

Ah, bunu yaptığımın farkında değildim.

"Teşekkür ederim," dedim, sesimdeki sertlik biraz azalmıştı.

Mağara duvarına sırtımı dönerek yatağa giriyorum.

Yüzlerce atın toynaklarının gürültüsü beni uyandırıyor. Yer sarsılıyor. Tavandan taşlar düşüyor, taş zemine saplanıp parçalanıyor.

Bizi buldular.

Nasıl yani? Ateşi daha birkaç dakika yakmıştık. Belki de bizi hiç bulamadılar. Belki de bizim gibi dağlara doğru gidiyorlardır.

Atlar durduğunda bu teori neredeyse tamamen geçerliliğini yitiriyor.

Ve sesler duyuyorum.

Raker beni anında ayağa kaldırdı. "Gitmemiz gerek." Hâlâ uykudan sersemlemiş halde, sendeledim ve kılıcımı kaptım.

“Nereye?” Mağaranın ağzının hemen ötesinden ağır, metalik adımlar duyuluyor. Oraya çıkarsak, tam onlara denk geleceğiz.

Raker, dağın ağzına doğru gitmiyor. Tam ters yöne, dağın daha derinlerine doğru ilerliyor.

Sabahın erken saatleri. Karanlığın içine doğru koşarken, arkamızdan sadece çok hafif bir ışık kıvrımı geliyor.

Tavan aşağı doğru eğimli ve parıltısını kaybediyor. Raker, diş gibi damlayan sivri kaya yığınlarının etrafından eğilerek manevra yapmak zorunda kalıyor. Zırhının hafif parıltısını takip ediyorum. Birkaç dakika boyunca yavaşlamadan koşuyoruz.

Yol geniş, ama o ilerlemek yerine aniden bir dönüş yapıyor. Karanlık bir köşeye doğru koşuyor. Ne halt ettiğini sormak üzereyken, "Orada bir delik var. Aşağıda başka bir seviye." diyor.

Hiç beklemediğim bir anda gitti. Gözlerimi kırpıyorum ve yerde zar zor bir daire izi görebiliyorum. Kayada bir boşluk.

Tamamen hareketsiz duruyorum.

Mağaranın ağzından gelen ışık neredeyse tamamen kesilmiş. Giriş tamamen kapanmış.

Korku beni olduğum yere mıhlıyor. Çünkü oraya inemem. Bunu biliyorum.

Bu anı hâlâ aklımda.

Alevler, mutlak ve engin bir karanlığa doğru sönüyor.

Çığlıklar sessizliğe karışıyor.

Yıldızsız bir geceydi, sanki galaksi bile gözlerini kapatmış, sanki o bile olanları görmek istemiyordu.

Sadece hıçkırıklarım, çünkü sevdiğim her şey, bir zamanlar çok şiddetli bir şekilde yanan her şey, hepsi yanıp kül *oldu* ve bunların hepsi benim hatamdı.

Yalnızım. Karanlıkta. Çığlık atıyorum.

Sonsuza dek yalnız.

Mağaranın öbür tarafından metalik bir ayak sesi yankılanıyor. Buraya gelmeleri uzun sürmeyecek.

"Aris, atlaman gerek." Raker.

Sesi bana zar zor ulaşıyor. Uçurumun yüksekliği ne kadar? Gözlerimi kırpıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Artık hiçbir şey göremiyorum.

Tıpkı o geceki gibi.

Külleri sıkıca kavrıyor. İçinde titriyor. Küllerle *kaplanmış* . Nefes nefese kalmış—

“Aris.”

"Korkuyorum," diyorum sesim titreyerek. O geceden kalan anılar gözlerimi kör ederken yanıyor. Zihnimde yankılanırken, tıpkı bu mağaradaki metalik basamaklar gibi, giderek yaklaşıyorlar. *Daha da yaklaşıyorlar.*

Sonra yine o. "Biliyorum. Biliyorum, Aris," diyor ve sesi her zamanki acımasızlığından arınmış. Adımı neredeyse okşarcasına söylüyor.

“Karanlıktan korkuyorum,” diye hıçkırarak söylüyorum ve bunu yüksek sesle duymak… ne kadar acınası bir durum…

“Biliyorum,” diye tekrarlıyor. “Sen bana söyledin.”

Evet, yaptım. Yıldızların altında, ona geceyi sevmeyi öğrenebileceğimi söylediğim aynı anda yaptım. Ama burası gece değil. Burası karanlık, soğuk bir yer.

Raker, sanki onların geldiğini duyabiliyormuş gibi, sesi sertleşerek, "Atlaman gerek Aris," dedi. "Seni yakalayacağım."

Başımı sallıyorum. Hayır. Ona hiç güvenemem. Bu yerde *hiçbir şeye* güvenemem . Özellikle de adımı sanki tadını çıkarılacak bir şeymiş gibi söylerken. Tanıdığım Raker asla bu kadar sabırlı olmazdı. Belki Raker gitti. Ya da belki öldü, aşağıda bir yığın halinde yatıyor. Belki de benimle konuşan tamamen farklı bir canavar. O karanlık deliğe atlamamak için bulabildiğim her bahaneyi uydurarak, "Senin bir iblis olmadığını nereden bileceğim? Ya da sislerin içindeki o adam gibi bir yaratık?" diyorum.

Bir an duraksadı. "Sis içindeki adamı gördünüz mü?"

Yaklaşan ayak seslerinden bir anlığına dikkatim dağıldı, gözlerimi kırptım. Ateşimizin kalıntılarını bulduklarında attıkları bağırışlar... "Buldunuz mu?"

Bahçıvanın söylediklerini düşünüyorum. Daha önce sadece bir kişinin daha bu kadar acı çektiğini söylemişti... *hem de az önce.*

Raker'dan bahsediyor olamazdı. *Kalpsiz , soğuk* Raker'dan.

Cevap vermiyor.

Bunun yerine, sinirli bir şekilde homurdanarak, "Uyurken horluyorsun," diyor.

Şokun etkisiyle korkumun bir kısmı eriyip gitti, geriye doğru sendeledim. "Ne?"

"Sen şu lanet olası kabuslarınla dünyanın yarısını uyandırmadığın zamanlarda da horlamanla beni uyutmuyorsun."

Öyle mi?

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diyorum.

"Bir iblis senin uyku alışkanlıklarınla neden ilgilensin ki?" diye soruyor.

"Neden?" diye karşılık veriyorum.

"Aris, *hadi zıpla artık* ," diyor.

Tıpkı hemen arkamdan yankılanan bir çizme sesi gibi, ben de öyle yapıyorum.

Ve söz verdiği gibi beni yakaladı. Sonra da beni popomun üstüne bıraktı. " *Kahretsin* , Aris," diye homurdandı, beni tekrar gölgelerin arasına sürüklemeden önce.

Yukarıdan mırıltılar geliyor. Nefes almaya cesaret edemiyorum. Hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Sonra savaşçılar ilerlemeye devam ederken basamaklar çıkıyor, deliğin hemen yanından geçiyorlar. Sonunda onu bulacaklar. Meşale çağrıları duyuyorum.

Sahip olduğumuzdan daha fazlası.

Dağın altında olduğumuzu fark edince gerildim, damarlarımda buz gibi bir korku hissettim. Tamamen karanlıktayız.

Nefesim kesildi. Etrafıma bakındım, çoğunlukla Raker'ı buldum. Kaputuna yaklaşınca geriye doğru sıçradı.

"Korkun mu, Aris?" diye soruyor, o keskin ses tonuyla. Sabır kırıntısı bile yok olmuş, sanki hiç var olmamış gibi. "Üstesinden gel."

Sanki bir generalin, itiraza yer bırakmadan, savaşçısına emir verir gibi söyleniyor.

Yutkunuyorum.

Haklı. Tam nefes bile alamıyorsam buradan çıkamam.

Ormanda o çığlık atan kadınla karşılaştığımda ne yaptığımı hatırlıyorum. Anılarım bir bağdı. Karanlığın içinden bir ışık. Bunu başarabilirim. Başka seçeneğim yok.

"Yapacağım," diyorum.

“Güzel.” Arkasını dönüyor. Adımlarını duyuyorum, giderek uzaklaşıyor. Çaresizce, tekrar yalnız kalmak istemediğim için, gittiği yöne doğru sendeliyorum. Ona ulaşamadığımda, nereye döndüğünü bilmediğimde nabzım hızlanıyor. Kolumu tutmadan önce derin, gürültülü bir iç çekiş duyuyorum.

Birlikte karanlığın içinden geçiyoruz.

Walk çok cömert bir adam. Beni neredeyse sürüklüyor, çünkü burnumun önünü bile göremediğim için hızlı yürümek neredeyse imkansız.

Tüneller dar. Bunu biliyorum çünkü duvar her birkaç saniyede bir kollarımı sıyırıyor. Nefeslerim yankılanıyor. Hava bayat. Sanki... sanki kapana kısılmış gibiyim.

Ama ben Raker'ın uzun parmaklarının dirseğimin etrafındaki sürekli sıcaklığına odaklanıyorum. Onun ve benim nefeslerimizin birleşmesine odaklanıyorum. Kendimi dengelemek için onun gücünden faydalanıyorum, çünkü adımlarım temkinli ve belirsiz olsa da, onunki öyle değil. Tarlada yürüdüğü kadar yumuşak bir şekilde yürüyor. Her şeyi kesen, dünyayı kendi iradesine boyun eğdiren bir bıçak gibi.

O güce tutunuyorum, onun benim içime de çağırmasına izin vermeye çalışıyorum. Eğer o korkmuyorsa, ben de korkmayacağım. Nefes alışverişimi yavaşlatıyorum. Adımlarımı sakinleştiriyorum.

Sonra, özlem duyduğum o kalan anılardan birini seçiyorum.

Babamın, annemle nasıl aşık olduklarının hikayesini bana ve kız kardeşime anlattığı zamanı düşünüyorum.

Komşuydular. Birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlardı.

Babası genç yaşta öldüğü için babam annesine ailenin bakımında yardım etmek zorunda kaldı. Daha sık ağaçların yetiştiği uzak yerlere gider, ağaçları keser, sonra da odunları kızakla köye geri getirirdi. Diğer çocuklar gibi sokaklarda oynamaya vakti yoktu ama o odun keserken onları izlerdi. Anneme uzaktan hayrandı. Gördüğü en güzel kız olduğunu söylerdi. Gülerken başını geriye atışını çok sevdiğini söylerdi. O gün de diğer çocuklarla oyun oynarken aynısını yapıyordu.

Kurt birdenbire ortaya çıktı. Kaburgaları etinin altından görünüyordu. Açlıktan ölmek üzereydi. Annemin elbisesinin arkasından yakaladı ve onu sokaklardan sürükleyerek, hastalıklı ve yarı çürümüş ağaçların bulunduğu ormana kadar götürdü. Annem çığlık attı.

Diğer çocuklar kaçtı, ama babam baltasını kaptı ve onun peşinden koştu. Doğruca ormana doğru koştu.

Kurt onu ısırmadan önce, adam elbisesinin kumaşını keserek onu özgür bıraktı.

Annemin de eklediği gibi, onu kurtarmış olması, ona aşık olmasının sebebi değildi. Hayır. Elinde balta olmasına rağmen kurdu öldürmemiş olmasıydı.

Bunun yerine... ona yemek getirdi.

Geri geldi. Ve babam onu tekrar besledi. Ve tekrar.

Babamın annemde en çok sevdiği şey, kurdu affetmesiydi. Ona karşı da merhametli davrandı ve pençelerindeki sıyrıkları iyileştirmek için yatıştırıcı özelliklere sahip çiçekler buldu. Zamanla kurt onun dostu oldu.

Tabii ki, hikaye bittikten sonra kız kardeşimin ilk söylediği şey evcil hayvan olarak bir kurt istediğiydi. Ve eğer bir kurt bana saldırırsa ve o beni kurtarırsa, onu sahiplenebilir miydik diye sordu.

Anne ve babamın birbirlerine attıkları bakışları hâlâ hatırlıyorum. Sanki "Belki de bize bu hikayeyi anlatmamalılarmış" gibi düşünüyorlardı.

Ve o ifadedeki sevgiyi asla unutmayacağım; sanki bir ömürlük anılar o tek bakışta hapsolmuştu.

Gözlerimi kırpıyorum ve karanlık, birkaç dakika önceki kadar derin. Ama ağırlığının ve keskinliğinin bir kısmını kaybetmiş.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye soruyorum, Raker'ın nasıl bu kadar kendinden emin yürüdüğünü merak ederek.

"Biraz."

"Nasıl?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekliyor. Sanki her kelime ağzından zorla çıkarılıyor. "Bazen tünellerde antrenman yapıyorduk."

Kaşlarımı çattım. "Stormside'da tüneller olduğunu bilmiyordum."

“Birkaç tane var.”

Sanırım bizim tarafımız hakkında bilmediğim çok şey var. "Peki ya... eğitiminizin geri kalanı nasıl geçti?"

Sesi orak gibi keskin. "Eğer karanlık korkundan uzaklaşmak için bir oyalama arıyorsan, bu o değil Aris."

Adımı her söylediğinde , hatta az önce olduğu gibi sinirlenerek söylediğinde bile, omurgamın alt kısmının neden kasıldığını bilmiyorum.

Bu durum haftalardır böyle devam ediyor. O benim en zayıf noktalarımı, içimi içime kadar görebildiği gibi, ben de onun içini içime kadar görebiliyorum.

Derin bir nefes veriyorum. "O kadar kötü mü?" Bu... bu mu onun çektiği acı? Bahçıvanın bahsettiği acı mı?

Acımasızca bir kahkaha attı. " *Kötülüğün* ne demek olduğunu bilmiyorsun , Aris." Parmakları tenime daha da bastırdı. "Korkunun ne demek olduğunu bilmiyorsun. Ya da acının. *Hiçbir şey* bilmiyorsun ..."

"Benim bildiklerimi sen bilmiyorsun," dedim, sesim o kadar sert çıktı ki sözünü kesti. Cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik. Birkaç saniye boyunca sadece sessizlik hakim.

Sonra merakım ağır basıyor ve ağzımı açıyorum. "Kaç kişiyi öldürdün?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Saymayı çoktan bıraktım."

"Yüzlerce mi?"

Bir an duraksadı. "Daha fazla."

Kekeleyerek nefes alıyorum. O kadar çok hayat... onun eliyle yok oldu. Şimdi beni karanlığın içinden geçiren de aynı el.

Şaşırmamalıydım. Onun ününü biliyorum. Onu iş başında gördüm.

"Öldürmede ustalaşmanın tek yolu *öldürmektir* , Aris," diyor.

Haklı. Ve belki de en büyük kusurum, tanrılara ulaşmamın ve intikamımı almamın önündeki en büyük tehdit buydu.

Raker kadar kalpsiz değilim. Duygularımı öylece kapatamam. Ve... bu da beni pervasız yapıyor.

“Hiç başka bir şey oldun mu?” diye sessizce soruyorum. Bu tünelde seslerimizden başka hiçbir şey yok. “Öldürmenin ötesinde bir şey?”

Onu çocukken hayal edemiyorum. Gülerken. Kaygısız. Hatta yüzü olup olmadığını bile bilmiyorum . Ağır yaralı mı, canavar gibi mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu da bilmiyorum.

Onun bir ailesi var mıydı? Yürümeye başladıkları andan itibaren savaşmak üzere eğitilen yetimhanelerden birinde mi doğdu? Kralın muhafızlarına bu şekilde mi katıldı?

Sormak istiyorum. Ama... ama eğer bana karşı kullanırsa, cevap veremeyeceğim bir şey sormak istemiyorum.

Önemli değil.

Onu susturan ve kilometrelerce süren, sonsuz bir sessizlik içinde yürüyüşe dönüşen soru işte bu.

Ve bunun nedenini merak etmeden edemiyorum.

Bütün gün karanlıkta yürüyoruz .

Tüneller etrafımızda gıcırdıyor ve sanki sürekli sihirle şekillendiriliyormuş gibi hareket ediyor ve Raker bizi farklı yollardan yönlendiriyor. O bizim pusulamız, emin adımlarla ilerliyor ve umarım ne yaptığını biliyordur.

Yeraltının daha derinlerine doğru ilerlediğimizden korkmaya başladım. Belki de bir sonu yok ve dağın labirentinde sonsuza dek kaybolmuş durumdayız. Belki de sadece daireler çizerek yürüyoruz. Bu karanlıkta bunu asla bilemeyeceğim.

Anılarım bile midemde oluşan o soğuk dehşeti engelleyemiyor. Ya da dinlenmeden geçen bir günün ardından bacaklarımın titremesini.

Sonunda pes ettiler ve Raker beni yerden çekip tekrar sürüklemeye başladı. "Yapamam," dedim, gözlerimi tozdan arındırarak. Sesim sadece bir hırıltıydı. Bedenim tükenmişti.

Raker'ın söylediği tek şey "Yapabilirsin" oluyor.

Ve o sözler karşısında içimde yükselen, ona bağırmak isteyen o mücadele... yeter artık. O güç çukuruna tekrar dalıp daha fazlasını bulmam için yeter artık.

Eli hâlâ sırtıma yaslanmış, gömleğimin kumaşını avuçlayıp beni tekrar ayağa kaldırdığı yerde duruyor. Beni dik tutan, büyük ve destekleyici bir varlık. Parmakları kılıcımın üzerinde uzun uzun uzanıyor. Ama onu almıyor. Sadece elini orada tutuyor.

"Nasıl yorulmuyorsun?" diye soruyorum.

"Benim," diye homurdanıyor.

Öyle bir ses tonu yok. Öyle bir his de vermiyor. O el güç saçıyor ve ben de sanki onun yıllarca aldığı eğitimin bir kısmını emiyormuş gibi o gücü alıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Üçüncü korkum," diyorum. " ... aptalca bir şekilde ölmekten... Ben—"

"Bu mağaralarda ölmeyeceksin Aris," diyor, öyle bir inançla ki, sonraki kelimeler boğazımda düğümleniyor.

“Pekala,” diyorum bunun yerine. Ona inanıyorum. Ve ben de onun özgüveninden biraz çalıyorum. Aklımı bu mağaralardan çıkıp

çıkamayacağıma değil, ne zaman çıkacağıma odaklıyorum. Güneş ışınlarının bu karanlık tünellere döküldüğünü hayal ediyorum.

Ve ben yürümeye devam ediyorum.

Saatler sonra nihayet onu gördüm.

Güneş ışığı. Bunca karanlıktan sonra gözlerimi acıtıyor ama bakmaya devam ediyorum. İçimdeki her şey ona doğru koşmak istiyor ama gerek yok. O... yaklaşıyor, sanki bize doğru hızla geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve işte o zaman başka bir şey hissediyorum. Büyünün ısırığı, tıpkı Fırtına Ormanı'ndaki gibi, tüm duyularımı kendine çeken, tüm dikkatimi ona vermem için yalvaran bir enerji...

Sanmıyorum. Raker'ı yakalayıp olabildiğince sert bir şekilde duvara itiyorum. Kendimi ona iyice bastırıyorum.

"Bakma," diyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sonra, birdenbire, arkamda bir ateş beliriyor, bu şeytanın ya da her neyse onun boğucu sıcağı, bakmamız için yalvarıyor. Bu alevler o kadar büyüyor ki, bu tünellerin içinden geçip gidebilirler.

"Bak ," diye fısıldıyor, sesi kanıma, arzularıma sesleniyor, sanki onları tek tek çekip çıkarmak istercesine. " *İstediğin her şey bende var. Tam burada."*

Öyle hissediyorum. İstediğim her şeyin fısıltısını neredeyse tadabiliyorum, hemen arkamda, o kadar yakın ki zihnimde görebiliyorum. O kadar yakın ki, sadece bakarsam, benim olacak.

Vücudum, arkamı dönüp hayal ettiğim her şeye sahip olma ihtiyacıyla titriyor. Ve bu sadece masum istekler değil , hain istekler tenimde öyle yakıcı alevler oluşturuyor ki, dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

Alevlerden uzaklaşmak için Raker'a daha da sıkıca yaslanıyorum... ama başka sebeplerden dolayı da.

Ve Raker, her zaman yaptığı gibi beni itmek yerine, ellerini kalçalarıma doladı—

Ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. Şok içinde, nefesimi zorlukla içime çekiyorum. Beni hareketsiz tutmaya mı çalışıyor yoksa gerçekten bana dokunmak mı istiyor bilmiyorum. Ama daha önce kimse cesaret edememişti ve ben de, üzerimdeki işaretler yüzünden, buna hiç yaklaşamamıştım. Ve bu karanlıkta, gözlerimiz kapalıyken...

Bütün bu bastırılmış arzular içimden çıkmaya çalışıyor ve onları durdurmaya çalışıyorum ama bir yanım da bunu istemiyor. Avuçlarım onun zırhına dayanmış. Göğüslerimiz birbirine değiyor ve onunki de benimki

kadar hızlı inip kalkıyor. Nefesleri zorlanıyor. Vücudu... titriyor, sanki o da bir şeyle savaşıyor.

Yavaşça ellerim boynuna doğru kayıyor, beni durdurması için ona bolca zaman veriyorum ama durdurmuyor. Parmaklarım nabzına değiyor... ve nabzı çok hızlı atıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona dokunmaya devam etmeliyim.

"Raker," diye boğuk bir fısıltıyla söylüyorum, onun heybetli boyuna yaklaşabilmek için parmak uçlarıma yükselerek.

Sanki bir mühür kırılmış gibi, parmakları gömleğimin etek ucunun altına kayıyor ve kanım kaynamaya başlıyor.

OceanofPDF.com

27

Raker'ın nasırlı parmaklarının tişörtümün altından ilk dokunuşuyla sinirlerim alev aldı .

Bu şeytanın ısısından mı yoksa dokunmaya duyduğum özlemden mi bilmiyorum ama her yerim karıncalanıyor ve sanki yeni bir duyu uyanıyor. Raker karşımda hareketsiz kaldı. Acaba o da hissediyor mu, damarlarındaki bu ateşi, bu derin, nabız gibi atan *acıyı?*

Bu arayış uzak bir düşünce. Yıllardır düşmanım olması önemli görünmüyor. Hayır, şu anda kendimi kırılgan ve muhtaç hissediyorum ve sonunda kaba yumruklarını yavaşça, sanki karanlıkta beni keşfetmek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, omurgamda yukarı doğru sürüklediğinde, sırtımın arkasındaki alevler genişliyor, güçleniyor, beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktüren, ayak parmaklarımı kıvıran, kanımı kaynatan bir arzu açığa çıkarıyor.

Utanç verici bir iniltiyle, adı yine dudaklarımdan döküldü. "Raker—"

" *Konuşma* ," diye sertçe söylüyor.

Bunu engellemeye çalışıyor. Eli tenime bastırıyor, parmakları sanki bana dokunmamak için tüm iradesini kullanıyormuş gibi hareketsiz kalıyor. Yutkunmasını duyuyorum.

Bu sessizlik kafamı biraz olsun berraklaştırıyor. Ondan nefret ediyorum. Bunu yapmamalıyız. Topuklarımın üzerine çöküyorum, sonra geri çekilmeye, aramızda biraz mesafe koymaya çalışıyorum... ama bırakmıyor. Tutuşu hafif. Kolayca kurtulabilirim.

Ama istemiyorum.

Boş ver gitsin.

Tekrar parmak uçlarıma yükseliyorum, anlamsız bir sahiplenme duygusuyla ellerimi zırhının üzerinde yukarı doğru kaydırıyorum; gümüş lekesiz ve pürüzsüz, tek bir iz bile yok, ta ki metalin sonuna kadar, sonra parmaklarımı altına kaydırıp üst göğsünün güçlü kaslarını hissediyorum, dokunabildiğim kadar çok yere dokunuyorum ve—

Kahretsin.

"İşte bu," diye homurdandı Raker, diğer eli de tişörtümün altına dalmadan hemen önce.

Yanlarımı okşuyor, nasırlarım hassas cildimi çiziyor ve kanım eriyor. Avladıkları şey göz önüne alındığında, hayatım boyunca korktuğum şövalyelerin başı o. Şu anda gümüşe dokunuyor ve bunun farkında bile değil.

Onun kim olduğu içimdeki bu ateşi söndürmeliydi ama söndürmüyor. Ona doğru eğiliyorum, daha fazla dokunmasını, daha yukarı çıkmasını umutsuzca istiyorum ve kaba eklemleri göğsümün ağır alt kısmını nazikçe okşadığında geriliyorum, bir anlık zevk için kendimi hazırlıyorum. Ama acıyan yerime ulaşmadan önce elleri geri çekiliyor, belime yerleşiyor. Tutuşu gevşek, parmakları titriyor, neredeyse bana dokunmaktan korkuyor gibi. Sanki beni kırabileceğini düşünüyor gibi.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Artık beklemekten bıktım.

Bu yakıcı arzuyla yanıp tutuşarak, parmak uçlarımda daha da yükseldim, kollarımı boynuna doladım, sonra sürtünme arzusuyla göğsümü sert zırhına sürttüm, meme uçlarım ihtiyaçtan gerilmişti. Boğazının arkasından acı dolu, boğuk bir inilti çıkardı ve elleri düştü.

Sanırım sonunda bu çılgınlığa bir son verecek. Muhtemelen en iyisi de bu.

Ama sonra gömleklerimin eteklerini kavradı.

Ve ikisini de başımın üstüne fırlatıp atıyor.

Bok.

Nefesim kesildi, panik içinde kaldım, çıplak tenime sıcaklık dokundu. *İşaretlerime.*

Ama gözleri kapalı. Bunu biliyorum, çünkü gözlerini açmak kaderini mühürleyecekti. Kumaş ayaklarımızın dibine düşüyor ve tüm şüpheler de onunla birlikte yok oluyor. Geriye kalan tek şey, saniye saniye büyüyen bu yakıcı arzu.

Onun da tereddüdü ortadan kalktı. Bunu, göğsümün etrafına taktığım kumaş bandı sertçe aşağı çekip göğsüme dokunduğunda kesin olarak anlıyorum.

Göz kapaklarımın ardında alevler patlıyor, sinirlerim geriliyor ve köpürüyor.

Kahretsin.

İkimiz de aynı anda keskin bir nefes alıyoruz. Hoşuma gitmediğini söylemeye bile çalışmıyorum ve o başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirince inliyorum, ses bu tünelde yankılanıyor. Raker karşılık olarak hırlıyor, sonra tekrar yapıyor. Sanki sadece bununla bile beni çözmeye çalışıyormuş gibi daireler çiziyor, yoğuruyor.

Sanki yapabilirmişim gibi hissediyorum. Bacaklarım bu giderek artan sıcaklığa karşı sıkıca kasılmış durumda ve o bunu anlayabiliyor. Biliyorum, çünkü diğer eli yanımdan aşağı kayıyor, ta ki başparmağı pantolonumun ve iç çamaşırımın belini kavrayana kadar.

Sanırım nefes almıyorum.

Şatonun gardırobundan bir parça ipek kumaşı eline aldığında, ihtiyaç dolu kısık bir ses çıkarıyor. Sonra, umutsuzca bir hamleyle, ikisini de kalçamdan aşağı çekiyor. Parmak boğumuyla hassas tenimi okşarken, tam da ona ihtiyaç duyduğum yere yakın bir şekilde, içimde ateşli bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve sanki her şeyi çıkarmaya, belki de kumaşı paramparça etmeye bir saniye kalmış gibi görünüyor ve *ben de bunu istiyorum.* Bu duvara yaslanmış halde, daha önce hiç yaşamadığım her şeyi bana vermesini istiyorum.

Tam da öyle olacağını düşündüğüm anda, pantolonumun kemerini bırakıyor.

Sonra, en ufak bir hayal kırıklığı hissetmeden önce, ellerini kalçalarımın altına kıvırıp beni kendi boyuna kaldırdı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi havada tuttu ve—

Tam orada. İlk defa aynı hizadayız ve o maskenin altından çıkan sıcak ve zorlu nefeslerini duyabiliyorum. Şimdi her zamankinden daha çok gözlerimi açıp o gümüş tabakayı aralayıp altında sakladığı her şeyi görmek istiyorum, ama bunu bana kendisi göstermeli. Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece onun izin verdiği kadar yakınında olmam gerektiğini biliyorum.

Kalbim hızla çarparken, kanım damarlarımda kaynarken, gözlerimi faltaşı gibi açarak öne eğildim—

Ve dudaklarımı soğuk metale bastırdım.

Harlan Raker tek başına koca taburları yok etti. Stormside'ın gelmiş geçmiş en büyük savaşçısı. Ama o tek hareket onu *ürpertiyor.*

Dudaklarımız çok yakın, sadece ince bir gümüş tabaka ile ayrılmış. *Ona dokunmaya ihtiyacım var.* Parmaklarım kapüşonunun içine dalıyor, o da izin veriyor ve parmaklarım saçlarının arasında dolaşıyor ve—

Yumuşuyor. Saçları çok yumuşak ve çok uzun değil, ellerimi saçlarının arasından geçirirken inliyor, ses dudaklarımın altında uğulduyor ve keşke maske takmasaydı, keşke zırh giymeseydi, çünkü ona ihtiyacım var.

Görünüşe göre o da bana ihtiyaç duyuyor. Elleri hâlâ kalçalarımın altında kıvrılmış halde, kalçalarımı kendine doğru bastırıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Daha yakın. Daha yakın olmamızı istiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, dudaklarımı maskesine daha sert bastırıyorum ve sonra çıplak göğsüm, arkamdaki kükreyen alevlerle tam bir tezat oluşturacak şekilde, soğuk zırhına yaslanıyor. Gözlerimizi açmamızı sağlamaya çalışan, yükselen ateşten yaratılmış bu iblisi neredeyse unutmuştum, ama korkmuyorum, hiç de değil. Dizlerimi titreten arzu dışında başka bir şeye yer yok.

Ve ben onu istiyorum .

Dudaklarım maskesinin kıvrımından aşağı, çıplak tenine doğru kaydı ve burnum tenine değdiğinde gerildim.

Sabun kokusu gibi kokuyor.

Onun inanılmaz derecede harika sabunu.

İnliyorum ve engel olamıyorum. Boynunun yanından öpüyorum, onu tatmak istiyorum ve o *titriyor* , dudaklarından acı dolu bir ses çıkıyor. Eğer eli hemen başımın arkasına uzanıp beni kendine yapıştırmasaydı, bundan nefret ettiğini düşünürdüm, dururdum.

O bunu istiyor. Ben de istiyorum. Tadı inanılmaz güzel, dilimle okşuyorum, sonra nabzını emiyorum ve—

" *Aris* ," diye hırlıyor, ismim bir lanet ve bir dua gibi.

"Raker," diye fısıldadım boynuna doğru ve bu kelime tüm öz kontrolümü paramparça etti. Hâlâ kalçamı kavrayıp beni tutan eli, neye ihtiyacım olduğunu bilerek, beni kendine doğru hareket ettirmeye başladı, bana sürtünüyordu ve—" *Aman Tanrım* ," diye inledim, içimden sıvı bir ateş akıp bacaklarımın arasında, tam da beni metaline sürttüğü yerde birikti. Daha da sertleşti ve ben düşünmeden, sadece kalçalarımı ona doğru yuvarladım, yardım etmeye, bu lezzetli sürtünmeden daha fazlasını almaya çalıştım, hassas göğsüm her hareketimde zırhına sürtünüyordu.

Başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece bu. Omurgamdan aşağıya doğru hızla yayılan, her şeyi tüketen, yakıp kavuran, yalnızca onun doyurabileceği ilkel bir ihtiyacı uyandıran yıkıcı bir zevk. Tırnaklarım ensesine saplanıyor, onu daha hızlı hareket etmek için kullanıyorum ve o da diğer elini saçlarımın arasına geçirip dudaklarımı tenine bastırıyor. Yanıyor, nabzı hızlanıyor ve dişlerim boğazına değdiğinde adımı hıçkırarak söylüyor ve bu ses neredeyse beni öldürüyor. İçten dışa yanıyorum, sinirlerim titriyor, içimde bir baskı birikiyor ve bu uçurumun kenarına doğru hızla ilerliyorum.

Bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Ama yeterli değil. Metal müziği hissetmek istemiyorum; *onu hissetmek istiyorum.*

“Lütfen. Bunu çıkar,” diye yalvarıyorum, zırhını tırmalarken iz bırakıp bırakmadığımı merak ediyorum. Umursamıyor gibi görünüyor. Başını sallıyor. Çıkaracak . Ama önce—

Elimi maskesine uzatıyorum. Parmaklarım kenarına değiyor. Beni durdurması için ona bolca zaman veriyorum ama durdurmuyor. Bu yüzden yavaşça, çok yavaşça, iki yanından da kavrayıp kaldırıyorum .

İşte o zaman beni bıraktı.

Daha ayaklarım yere değmeden, kılıcını bir anda kınından çıkardı ve körü körüne tam başımın üstüne, o kadar yakın bir mesafeden savurdu ki, saçlarımın arasında hafif bir esinti hissettim. Eğer boyumu tam olarak bilmeseydi, kafamın tepesi ıskalanmış olurdu.

Ateş söner. Mağara yeniden soğuk karanlığa gömülür.

Gözlerimi açıyorum—

Ve Raker beni karşı duvara doğru ittiğinde nefesim kesildi, botları az önce öldürdüğü iblisin küllerinin arasında kayıyordu.

Hâlâ bu arzunun kalıntılarıyla titreyerek inliyorum, elleri kalçalarımı buluyor. Onları duvara yaslıyor. Dudaklarımı aralıyorum, ellerinin karanlıkta vücudumda, hâlâ acıyan tüm yerlerimde yukarı aşağı kaymasını istiyorum.

Ama sesi hırıltılı. "Bunların hiçbiri değildi. *Sen de* hiçbir şeysin. Bir daha bana yaklaşma," diye homurdanıyor.

Şok içinde ağzımı açtım, ne diyeceğimi bilemedim ama bana şans vermedi. Tek bir kelime bile söyleyemeden arkasını döndü ve beni duvara yaslanmış, arzuyla kızarmış bir halde nefes nefese bıraktı.

O gittiği anda, tüm o arzu yok olur. Soğurur.

Demek ki şeytandı.

Beni hiç istemiyor. Gerçekten de istemiyor.

Bunu şimdi biliyorum. Kendini çok açık bir şekilde ifade etti. Ama bu arzudan etkilenen tek kişinin benmişim gibi davranmasına gerek yok. İkimiz de bu arzuya göre hareket ettik. Ve ben onu *kurtardım* . Şeytanı sezen, onu bu yoldan çıkaran bendim.

Geriye kalan tek şey utanç ve öfke. Yanaklarım bu utanç ve öfkeyle yanarken, karanlıkta gömleklerimi bulmaya çalışıyorum ve gözlerim yanarken körü körüne giyiyorum.

Elbette onu istemiyorum. Elbette o da beni istemiyor. O ateş iblisi beni herkesi istemeye itebilirdi .

Karanlıkta, Raker'ın ağır adımlarının geldiği yöne doğru sendelerken kendi kendime sürekli bunu söylüyorum: Kahrolsun o!

Çok istemiştim .

İşte asıl sorun da bu.

Ondan uzak duruyorum, o son birkaç anı zihnimden silmeye çalışıyorum, ona duyduğum nefretin aramızda bir duvar gibi yeniden yükselmesine izin veriyorum.

OceanofPDF.com

28

Sonunda yer altından çıktığımda dizlerim titriyor. Yakıcı ışığa karşı gözlerimi kapatıyorum ve aşağıda kalan havasızlığın ardından nihayet temiz havayı içime çekiyorum.

Raker birkaç adım önde, ama onu hiç dikkate almıyorum bile. Bundan sonra asla—

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. Haklı. Gerçek değildi. Raker kimseyi, hele de teninde hain sırlar taşıyan beni, isteyemez. Keşke kralın muhafızlarının başı, gümüş olan her şeyi öldürmek veya ele geçirmek için eğitilmiş bir şövalye, neye dokunduğunu bilseydi.

Karanlıkta bile... bu pervasızcaydı. *Aptalcaydı*.

Kapıların diğer tarafında, çıplak tenimi görmesinin onu doğrudan kralın huzuruna sürüklemeye iteceğinden hiç şüphem yok; bu da neredeyse ölüm cezası anlamına gelir.

Evet.

Kahrolsun o.

Sonunda ayağa kalktım, gözlerim ufukta, içimde bir korku kıvrılıyordu. Önümüzdeki topraklar yerle bir edilmişti. Yeşillik kalmamıştı. Bir zamanlar göl olması gereken yerde sadece boş bir krater duruyordu.

Gözlerim yanıyor. Elimde bolca sıvı olsa ağlardım.

Raker'ın önden hızla uzaklaşmasını bekliyordum, ama o bana sırtını dönerek bekliyor, ben yaklaşana kadar ve sonra da metal bir duvar gibi hızla uzaklaşıyor.

Akşam karanlığı çöktüğünde, su bulabileceğimiz bir mağara bulamıyoruz, bu yüzden bir derenin kalıntılarının yanına, ortasında

uzandığımız birkaç sisli su birikintisinin yanına kamp kuruyoruz. İdeal değil. Hiç de değil. Ama şu anda çivili yatakta bile yatardım.

Yere yığılıp kalıyorum ve rüya görecek enerjim bile kalmıyor.

Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte yola koyuluyoruz . Konuşmuyoruz ve buna minnettarım. Öfke ve acı hâlâ göğsümde kaynayıp duruyor. Bu yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirsek mutlu olurdum.

İki günden fazla süredir yiyecek ve su yok. Kalbim çok hızlı atıyor, sanki son bir yaşam belirtisi, son, umutsuz bir çaba. Midem bulanıyor. Her adımı atmak bir çaba gerektiriyor, ama vücudum yine de hareket ediyor, hareketsiz kalırsam öleceğimi çok iyi biliyor.

Sadece ben etkilenmiyorum. Raker her zamankinden daha yavaş hareket ediyor. Zırhını çıkarıp geride bırakmasını önermek istiyorum ama yeraltında, çok farklı koşullar altında, çaresiz bir yalvarışla bu sözleri söyledikten sonra... Ağzımı kapalı tutmaya karar veriyorum.

Arazi eriyormuş gibi eğimli. Daha fazla ıssızlığa, daha fazla susuzluğa hazırlanıyorum.

Ama ileride yeşil bir şey var. Bir orman mı? Çürümüş sulara ulaşana kadar içimde umut yükseliyor.

Bir bataklık.

Boğazımın arkasından hafif bir sürtünme sesi çıktı, Raker'ın önemsemediği zayıf bir ses.

Damarlarım kurumuş gibi hissediyorum. Nefeslerim sığ. Devam edemiyorum. Ama *devam etmeliyim.*

Çünkü yakınlarda temiz su var. Bu yolculuk bana bir şey öğrettiyse, o da her zaman karmaşanın bir sonu olduğudur. Her zaman çürümenin, sisin ve karanlığın bir sonu vardır.

Yürümeye devam etmeliyim.

Kalın, çürümüş ve dikenli sarmaşıklarla kaplı ağaçlar her yerde. Sular bulanık grinin çeşitli tonlarında. Etrafından dolaşmak yok, sadece içinden geçmek var.

Bir anlık hayal kırıklığı.

Sonra ben de Raker'ı takip ederek suya girdim.

Su onun dizlerine kadar geliyor. Benim boyumda ise belime kadar geliyor. Suyun derinleşmediğinden emin olmak için mesafemi koruyarak hareketlerini izliyorum.

Hayır, öyle değil. Durgun ve sabit, ve iğrenç kokuyor. Vücudum öğürme hissiyle sarsılıyor ama midemde kusacak bir şey yok.

Böcekler etrafımızda vızıldıyor, sesleri zihnimde yankılanıyor. Kalın, siyah yosunlar suyun bazı bölümlerini kaplıyor. Kumlu dokusuna kaşlarımı çatarak içinden geçiyorum. Ayaklarımı yerde kaydırıp, yolumdaki sert cisimleri tekmeliyorum. Garip. Yeni bir şey hissettiğimde ağzım açılıyor. Bacağıma dokunan bir kumaş parçası gibi bir okşama.

Duraksıyorum. Önümde, Raker geniş vücuduyla suları yararak ilerlemeye devam ediyor. Sonunda sessizliğimizi bozduğumda sesim neredeyse kısık bir hırıltıdan ibaret. "Sen—"

Sözlerin geri kalanı dudaklarıma ulaşmadan önce bataklığın yüzeyinin altına çekiliyorum.

Bu sefer nefes nefese kalmıyorum. Ciğerlerimi doldurmuyorum. Bunu öğrendim. Bunun yerine gözlerim açılıyor, asidik suda yanıyorlar ve vücudum kaskatı kesiliyor.

Her yerde parıldayan metal. Bu bataklığın dibi kılıçlar, kadehler ve diğer paha biçilmez hazinelerle dolu.

Ve bu yakıcı suda bir şekilde korunmuş, buruşmuş derili bedenler.

Hepsi ölmedi. Beni suyun altına çeken yaratık nihayet görünür hale geldiğinde boğazım düğümleniyor. İnsan yüzü gibi soluk bir yüzü var ama ağzı yok. Gözleri süt beyazı. Kafatasından taç gibi sivri kemikler fışkırıyor; her bir sivri uç kül rengi etle kaplı. Kemikli uzuvlarından altın dikişli yırtık pırtık paçavralar sarkıyor, göğsünün ortasındaki kızıl parıltı kumaşın içinden bile görülebiliyor. İçimde dehşet dalgası yükseliyor.

Skelmire.

Kitapta yazıyordu. Efsaneye göre bir zamanlar açgözlülükleri yüzünden yok olmuş bir kraliyet ailesiymişler. Şimdi ise bataklıklarına düşen her şeyi alıyorlarmış. Birine ayak basmadan önce bunu hatırlamalıydım.

Kahretsin.

İskelet öne doğru eğildi ve eti... uzun şeritler halinde uzuvlarını soymaya başladı, geriye sadece kemik kaldı. İncecik bir el bana doğru uzandı—

Bir anda o et şeritleri açıldı ve beni pranga gibi dibe sabitledi.

Onun baskısı altında çırpınıyorum, ciğerlerim daralıyor. Dokunduğu her yerim yanıyor.

Başını öne eğiyor, böylece sadece etten oluşan tacıyla karşı karşıya kalıyorum. Sanki o kemik gibi sivri dikenlerini kafatasımın içinden

geçirecekmiş gibi yaklaşıyor—

O gerçekleşmeden önce, gitti. Ben özgürüm.

Yüzeye çarparak, nefes nefese, başım zonklayarak, tam Raker'ın önünde duran yaratığı gördüm. Başsızdı. Ama hâlâ bir kılıç kaldırıyordu.

"Tam bir hazine!" diye kekeledim, kitabı hatırlayarak.

"Ne?" diye soruyor Raker.

“Göğsünün içinde bir değerli taş var. Ölümden sonra bile onları hayatta tutuyor. Onları öldürmek için o taşı çıkarmanız gerekiyor!”

Raker'ın yumruğu, skelmire'ın kaburgalarını parçalayıp kemiklerini kırıyor. Bu ham güce hayret ediyorum. Elinde parıldayan bir yakut tutuyor.

Yaratık parçalara ayrılıyor, kemikleri etrafa saçılıp bataklığa gömülüyor.

Raker bana doğru bakıyor ve başını eğme şeklinden... neredeyse etkilenmiş gibi görünüyor.

Acınası değil. Önemsiz de değil.

Nefes nefese, gözlerimi dikerek böyle söylüyorum; rahatlama kanıma yerleşmiş durumda.

Ama kalbim normal ritmine dönmeden önce, etrafımızdaki durgun gri su dalgalanıyor. Ve derinliklerinden yavaşça düzinelerce bataklık yaratığı ortaya çıkıyor. Hepsinin elinde bataklığın dibinden çıkardıkları kılıçlar var.

Raker ile birbirimize bakışıyoruz.

Etrafımız sarılmış durumda. Çok yorgunum. Bu bataklığın dibine batmak ve pes etmek istiyorum. Bu bataklığın *kazanmasına* izin vermek istiyorum .

Ama o bakış... Yüzünü göremiyorum ama bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyorum. Sanki bir söz gibi. Savaşacağız. Yorgunuz, hızla tükeniyoruz ve şu anda ondan nefret ediyorum, ama savaşacağız . " Dirseğinizi yukarıda tutun," diyor, sesi öğütülmüş taş gibi.

Başımı salladım. Kılıcımı kınından çıkardım. Parıldıyordu.

Skelmireler ileri atılıyor.

Kılıcımı genişçe savurarak aynı anda üç kafayı birden kesiyorum. Ve dirseğimi yukarıda tutmayı başarıyorum. Susuz kalmış damarlarımdan enerji akıyor, son güç kırıntım bile yükseliyor, *savaşıyor.* Kemiklerini yumruklarımla kıramıyorum, Raker gibi değil, ama hareketsiz kaldıklarında kılıcımı göğüslerine saplayıp değerli taşları çıkarıyorum.

Bataklıklara doğru birer birer batarken, yakutlar, elmaslar, safirler ve zümrütler suya dökülüyor.

Düşen her cesedin yerine kısa sürede yenisi geliyor. Kadim kılıçlar benimkilerin karşısında paramparça oluyor, ama Skelmireler uzanıp yenilerini alıyor.

Arkamı dönüp onları savuşturarken, onu şöyle bir görebiliyorum.

Bir an için kendimi unutuyorum, bataklık yaratıklarıyla çevrili olduğumu unutuyorum, susuzluğumu unutuyorum. Sadece öylece duruyorum, Raker'ın kılıcının havada mükemmel yaylar çizerek ilerleyişini, her hareketinin kusursuzluğunu, sanki o ve kılıç bir bütünmüş gibi izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Bir eliyle silahını tutarken, diğer eliyle de kaburgaları parçalayarak, adeta dalları kırarcasına defalarca saldırıyor. Saniyeler içinde on yaratığı etkisiz hale getiriyor.

Gözümün kenarında bir hançer parladı ve dikkatim dağıldığı için son anda döndüm. Bir yaratığı daha öldürdüm, sonra da taşını çaldım. "Hepsi bu mu?" diye homurdandım.

Sanki beni anlıyorlarmış gibi, iki skelmire yavaşça yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyorlar. Ta ki birbirlerine değene kadar. Ta ki içlerindeki kemikler birbirine karışmaya, çatlamaya, yeniden şekillenmeye başlayana ve birleşerek iki kat daha büyük, dört kollu, iki silahlı , iki değerli taşlı bir canavar oluşturana kadar.

"Kahretsin," diyorum, birbiri ardına çıkan skelmire'ların birleşip, şimdi bir düzine silah kullanan devasa bir canavara dönüşmesini çaresizce izlerken.

“Koş,” diye fısıldadım. Arkamı dönüp koşmaya başladım, tam o sırada yaratığın peşimden geldiğini, bataklığı alt üst ettiğini, gücünden bir sel oluştuğunu ve neredeyse beni de altına çektiğini duydum.

Skelmire sürüsü daha hızlı. Deri şeritleri fırlıyor. Et tabakaları kolumu sarıp beni geriye doğru sürüklüyor.

Çığlık atıyorum, vücudum dokunduğu yerlerde şiddetli bir acıyla kıvranıyor, sanki kemiklerim derimin altında eriyor gibi.

Tam üzerimde metal bir parıltı gördüm, bir bıçak aşağı doğru iniyordu ve son anda kılıcımı kaldırarak onu kıl payı engelledim.

Silah parçalanıyor ve kolumun etrafındaki deriyi kesiyorum, ama yerine kalın bir deri şeridi daha geliyor. Bir tane daha. Ta ki yaratık beni sudan çıkarana kadar. Nefesim kesiliyor, sonra bir tanesi boynuma dolanınca boğuluyorum.

Bir düzine yüz beni inceliyor, boğuk çığlıkların üzerinde gerilmiş et. Gücüm neredeyse tükendi. Bacaklarım uyuşmuş. Çok yorgunum. *Çok yorgunum.*

Ama son bir kararlılıkla, beni ayakta tutan deriyi tek bir pürüzsüz hareketle kestim.

Bataklığa düştüm, kafam dibe çarptı, su düşüşümü zar zor yumuşattı. Başımın arkası zonkluyordu. Eğer bir kadehin veya bir silahın üzerine düşseydim, muhtemelen ölmüş olurdum.

Gözlerim dönüyordu, hızla ayağa kalktım. Ayağa kalktığımda Raker'ı göremedim. Bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırpıştırdım, çılgınca aramaya koyuldum.

Ben hâlâ etrafa bakıyordum ki, kalabalık birden üzerime doğru atıldı.

Kılıcımı kaldırıyorum, bu gürleyen canavara karşı, özellikle de birden fazla kılıç taşıdığı düşünüldüğünde, pek bir işe yaramayacağını biliyorum ve dizlerim zaten bükülmeye hazır. Yine de, dimdik duruyorum.

İki elim de kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Darbenin gelmesini beklerken dişlerimi sıktım.

Fakat kalabalık bana ulaşmadan önce, Raker tam altında beliriyor, kılıcı elinden fırlayıp havada süzülüyor, yaratığın her bir kıvrımlı kemiğini ve et parçasını kesip geçerek onu ikiye bölüyor.

Bir an için, her yer sessizliğe bürünüyor.

Ardından, Raker'ın etrafına bir düzine değerli taş düşerek suya saçılır. Taşların iki yarısı da onun iki yanına düşerken iki gürültülü sıçrama sesi duyulur. Kılıcı hâlâ havada, parıldayarak süzülmektedir. Ona doğru uzanır.

Hemen arkasında, soluk suyun derinliklerinden sessizce bir başka Skelmire yükseliyor, eski kılıcı yüksekte tutuyor. Kılıcı Raker'ın başına doğru savuruyor.

Kılıcımı tüm gücümle havaya fırlattım ve kılıç, parlayan şeyin tam içinden geçerek göğsündeki taşı yerinden söktü. Şey hareketsiz kaldı.

Raker arkasını dönüp bıçağın boynuna yarım santim mesafede olduğunu görüyor. Sonra gözlerini bıçağa ve bana çeviriyor.

İskelet yığını bir kemik yığınına dönüşüyor ve biz de orada öylece durup birbirimize bakıyoruz. Göğüslerimiz hızla inip kalkıyor.

Yavaşça bir adım öne atıyorum ve o bana bakmayı bırakmıyor. Suya eğilip bıçağımı çıkarırken de, kılıfına koyarken de. İkimiz de nefes nefese, bitkin ve *tükenmiş haldeyiz.*

"Sonuçta önemsiz bir şey değil," diyorum, ona ve bataklığa sırtımı dönmeden önce.

Bataklık ormana dönüşüyor. Ağaçlar neredeyse ayakta durmuyor. Orman , yağmalanmış gibi çıplak. Akarsu yok. Meyve yok. Mantar yok. *Hiçbir şey yok.*

Su, yiyecek ve dinlenme olmadan çok uzun zaman geçti. Yaratıklarla mücadele çok fazla enerji tüketti, ki bu enerjiyi ayıracak durumda değildik, ve o bataklığın bir yanı hâlâ tenime yapışmış bir film gibi.

Zehir.

İnkar etmeye çalışıyorum ama damarlarımda yavaşça yayılan soğukluk görmezden gelinemeyecek kadar belirgin hale geliyor. Bu kitapta yer almamıştı ama etkilerini hissedebiliyorum.

Raker da bunu hissetmeli. Çünkü o, orduyu yendiğinde onların tenleri onun tenine değmişti.

Adımlarımız yavaşlıyor. Konuşmuyoruz. Gözlerim açılıyor, sonra kapanıyor ve defalarca düşmemek için kendimi tutmak zorunda kalıyorum.

Yapacak tek şey yürümeye devam etmek ve açlıktan bitkin düşmüş bedenlerimizin bir şekilde bununla savaşabileceğini ummak.

Güneş seyrek ağaçların arasından süzülüyor ama sıcaklığını neredeyse hiç hissetmiyorum. Vücudum uyuşmuş ve soğumuş durumda.

Gri tonlar sona eriyor , diye düşünüyorum. Sadece biraz daha. Bu umuda tutunuyorum ve beni hareket halinde tutmasını diliyorum, biliyorum ki tüm kötü yerler sona erer, ama eğer kötüden sonra iyi bir yer varsa, oraya ulaşacak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum.

"Raker," diyorum, kelimeyi neredeyse fısıltıyla.

"Tükeniyorum ," diyor. " *Devam edemiyorum."*

“Aris,” diyor ve vücudumun hâlâ ürperme hissi uyandıracak kadar enerjisi olması inanılmaz. Kelime sessiz ama şu anda sahip olmadığım bir güçle dolu. *Devam etme* isteğiyle dolu . *Şimdi sakın pes etme* isteğiyle dolu .

Bir sarmaşıkta tökezledim ve bir el uzanıp beni dengede tuttu. Parmakları kolumu kavradı, beni dik tuttu. Eli bırakmadı, sanki bırakırsa düşeceğimi biliyormuş gibi.

Bacaklarım kemiksizleşmiş gibi. Düşüncelerim birbirine karışıyor. Ayaklarım giderek daha verimli hale gelen toprağa sürtünüyor, beni ileri doğru çekiyor.

Biraz daha sabret—

Ne kadar çok devam etmek istesem de, acıyı yutup yoluma devam etmeye çalışsam da, yapamıyorum.

Yeşil ve kahverengi parıltılar ve solan güneş ışığı birbirine karışıyor, ta ki yere düşene kadar. Yanağımın altı serin ve yumuşak. Hiçbir hareket yok. Yanımda kimse yok. Ancak o zaman Raker'ın çoktan düşmüş olduğunu ya da beni terk etmiş olduğunu anlıyorum .

Şimdi gözlerimi kapatırsam, bir daha asla açılmayacaklar. Bunu biliyorum. Çabadan titreyen vücudumla, gökyüzünü görebilmek için sırt üstü dönüyorum.

Son bir deneme.

Son bir enerji kırıntısıyla parmaklarım cebime uzandı. Oradan, bataklığın dibinden çaldığım bir şeyi aldım. Avuç içi büyüklüğünde bir zümrüt.

Kolum titreyerek onu gökyüzüne doğru kaldırıyorum. "Ye," diyorum, kelime boğuk bir sesle. "Bana gel. Gel, ye. Lütfen."

Kelimeleri, sadece hırıltılı sesler haline gelene kadar tekrar ediyorum.

Sonra kolum düşüyor. Gözlerim kapanıyor.

Onlar bunu yaptıkları anda, üzerimde öyle parlak bir şey parlıyor ki, göz kapaklarımın arasından bile görebiliyorum. Giderek yaklaşıyor, tıpkı kayan bir yıldız gibi.

Hayatımda yaptığım en zor şey gibi geliyor, ama gözlerimi zorla açıyorum, sadece onu görmek için, sadece gözlerim kapalıyken bile görebildiğim kadar parlak olan şeyin ne olduğunu bilmek için.

Ejderham mı?

Hayır. Başında yıldızlardan bir taç olan, gümüş rengi bir elbise giymiş, kumaşı parıldayan, akışkan, arkasında kıvrılan bir kadın. Altın sarısı saçları olan bir kadın, tam üzerimde bir bulut gibi süzülüyor.

Bir illüzyon gibi görünüyor, ama hayır. Etrafında bir güç, bir enerji var. Kılıcım omurgama sürtünerek vızıldıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak karanlığı uzaklaştırıyorum, o da başını çevirip beni o kadar dikkatle inceliyor ki sanki içimi görüyor. Kaşlarını çatıyor.

Sonra bana doğru parıldayan bir parmak uzattı. Ben de tüm gücümle ona uzandım. Ellerimiz arasında, beni kör eden bir yıldız gibi bir şey oluştu.

Tekrar görebildiğimde, o gitmişti. Elim bitkin bir halde toprağa düştü ve dokunduğu parmağımdan gümüş rengi kökler toprak boyunca, ormanın içinden kıvrılarak yayıldı.

Bir şekilde bunun bir yol olduğunu biliyorum. Bunun bu gizemli kadından bir hediye olduğunu biliyorum. Beni kurtarmayacak... ama bana yolu gösterecek.

Sınırıma ulaştığımı sandığım anda, *daha fazlası*, daha fazla güç beni bekliyor.

Yavaşça, dizlerim titreyerek ayağa kalktım. Bir adım attım. Bir adım daha. *Raker.* Beni bırakmamıştı. Sadece birkaç adım geride, toprağın üzerinde uzanmış yatıyordu. Onu ancak zehir alt edebilirdi.

"Kalk ayağa," dedim, tıpkı onun bana çok da uzun zaman önce yapmadığı gibi sert bir şekilde.

Kıpırdamıyor.

Maskesine uzandım, ama eli benimkini tam bir santim kala durdurdu.

"Kalk ayağa," dedim tekrar. "Yolu biliyorum."

Raker gümüşü sorgulamıyor. Belki de onu göremiyor. Ama ben görebiliyorum ve ruhumun en derinlerinden kazınmış bir umutsuzlukla onu takip ediyorum.

Ve o da beni takip ediyor.

Bedenim ağrıyor. Kendini zorluyor. Ama gümüş yabancıdan asla, bir kez olsun şüphe duymadım. Bu arayışta ilk defa kalbimde umut ve huzur yeşeriyor. Bu yolun bir yere çıktığını biliyorum. Sadece sonuna ulaşmak için yeterince güçlü ve sabırlı olmam gerekiyor.

Ormanda sendeliyorum, anılar zihnimde uçuşuyor, onları bastıracak kadar güçlü bir zihnim yok.

Annemi, babamı görüyorum. Uzun, kahverengi saçları, yanaklarındaki çilleri ve kiraz kırmızısı dudaklarıyla annemi. Bana verdiği koyu mavi gözlerini. Geniş gülümsemesi ve gözlerinin etrafındaki çizgilerle babamı görüyorum, çünkü o bütün yüzüyle gülümserdi ve kahkahası ondan şarkı gibi dökülürdü.

Ben hatırlıyorum.

“Seni hatırlıyorum,” diye fısıldıyorum ormana, belki de beni duyuyordur. “Hatırlıyorum ve bu yüzden henüz ölmedin. Benimlesin.”

Benimlesin.

Onları burada hissediyorum, her adımda bana yardım ediyorlar. Sanki tüm anılarımızın rüzgarıyla sürükleniyormuşum gibi beni ileriye doğru itiyorlar. Zihnimde geriye kalan anılar canlanıyor ve onlar kafamda her zaman yaşıyorlar.

Gözlerim yanıyor, uzuvlarım titriyor ama onlar için, *hepsi için,* Stellan için, yerde yatan Stellan için devam ediyorum.

Kız kardeşim için.

Bizi asla terk etmeyen, bizi kurtarmak için çabalamaktan asla vazgeçmeyen anne ve babam için.

Orman birbirine dolanmaya başlayana kadar.

Her şey köklerle başlar. Kurdeleler gibi birleşirler. Sonra dallar. Orman zemininde kucaklaşarak birleşirler. Bu böyle devam eder ve ağaçlar, ağaçlardan kıvrılarak oluşturulmuş kemerli bir kapı setinde son bulan bir düğüm haline gelir.

Tırmık düşüyor.

İkimiz için de bir adım daha dayanmaya çalışıyorum. Kolum kapılara doğru uzanıyor.

Ama düşerken parmaklarım kilide bile değmiyor.

OceanofPDF.com

29

Saçları umutsuzca birbirine dolanmış." Saç örgümü çözmek için bir tarak örgünün içinden geçirilirken başım yana doğru savruldu.

"O da bir insan, Gallie," diyor yumuşak bir ses. "Dikkatli ol."

Öldüm mü? Burası bir çeşit cehennem mi?

Masaya bir şey çarpıyor. "Umutsuz durum, görüyor musun? Düğümleri kessek daha iyi olur." Hemen yanımda bir hareket var. Bir şeyler karıştırılıyor.

"Bana dokunmayın," diye güçsüzce söylüyorum, kıyafetlerimi çoktan çıkarmamış ve altındakileri görmemiş olmalarını umarak. "Lütfen."

Bir duraklama.

Gözlerimi açtığımda, göz kamaştırıcı güzellikte iki kadın gördüm. Bronz tenleri, sanki yıldız ışığıyla okşanmış gibi parıldıyordu. Gözleri yeni kesilmiş zümrütler gibiydi. Benimkilerin aksine, saçları ışıl ışıl parlıyordu; başlarının iki yanından aşağıya doğru uzanan, arkada birleşerek karmaşık bir şekil oluşturan, mükemmel bir şekilde düzgün şelale örgülerine sahipti. Biri açan bir gül, diğeri bir fiyonk. Biri pembe, diğeri mor, parıldayan, başka bir dünyaya aitmiş gibi görünen kumaşlar giymişlerdi. Şaşkınlıkla, inanmazlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Hatırladığım son şey, tahtadan yapılmış kapılardı. Kurtarıldık mı?

Gümüş kadın, o—

"Uyandı!" diyor mor giysili olan. *Görünüşe göre Gallie.* Saçımı kesmek isteyen kişi.

Pembe giysili olan bana karşılık olarak, "Yapmayacağız," diyor.

Üzerimdeki kir ve rahatsızlık halimden anlaşıldığı kadarıyla, kim *olduklarını* bilmiyorum ama üzerimdeki kıyafetleri değiştirmeye bile çalışmamışlar . Aşağı baktığımda, üzerime serdikleri mükemmel, ipeksi yumuşaklıktaki çarşafları mahvettiğimi görüyorum.

Bu bana, şu an benim kadar kirli olabilecek başka birini düşündürüyor.

“Nerede… nerede o?” diye soruyorum tedirginlikle, göğsümde bir endişe kırıntısı oluşuyor. Zehri hatırlıyorum. İkimizin de nasıl yere yığıldığını.

Gallie muzipçe gülümsedi. "Hemen koridorun sonunda. Yanına yaklaşan herkese hırlıyor."

Evet. Bu tam da normal bir Raker davranışı gibi geliyor. Beklenenden çok daha keskin bir rahatlama hissi içimi kapladı.

Gallie gülümseyerek, "Yakışıklı biri," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Yüzünü gördün mü?"

“Hayır,” diyor. “Ama anlayabiliyorum. Sadece yürüyüşünden.” Demek ki kalkıp yürüyor? Bu insanların kim olduğunu bilmiyorum... ama açıkça bizi iyileştirmişler. Yutkunuyorum, boğazımın tekrar yumuşadığını hissediyorum. Sanki uyurken bana su vermişler gibi.

Pembe giyen kız bıkkın bir şekilde başını sallıyor.

"O bir şeytan," diyorum Gallie'ye.

Omuz silkerek, "Şeytanlar yakışıklı olabilir," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu pembe düğmeli olan, sinirli bir şekilde.

Onlara gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. Dost canlısı görünüyorlar, ama ya değillerse? "Kimsiniz siz?"

Pembe giyen gülümsüyor. "Ben Este. Bu da kız kardeşim Galice."

Kardeşim. Onları birlikte görünce, bir zamanlar sahip olduklarımı hatırlayınca, o tanıdık hüzün duygusunu hissediyorum.

"Ben Aris," dedim yavaşça.

Sonra, aniden bir panik dalgası hissettim. Bir şey eksik. "Kılıcım nerede?" Kimsenin onu hareket ettirememesi gerekiyor.

Hâlâ hayattayım...

Başka birini mi seçti? Beni mi terk etti?

Gallie, endişemden etkilenmeden gözlerini kırpıştırdı. "Demirci onları aldı. Burada silah bulundurmak yasak."

"Nasıl—nasıl taşıdı bunu?"

Este'nin sesi daha anlayışlı. "Demircilerin metalle arası iyidir. Herhangi bir kılıcı, hatta sahiplenilmiş olanları bile, hatta kadim olanları bile hareket ettirebilirler. Bu onların gücü."

İlk içgüdüm ona inanmamak. Onlardan hiçbirine inanmıyorum. O ölümsüz. *Hafif* de olsa parıldıyor .

Ama elini benimkinin üzerine koyduğunda, onda bir şey görüyorum. Bizi güvenliğe götüren gizemli kadını hatırlatan bir şey.

“Yaşlılar her şeyi açıklayacaklar.” Este ayağa kalkıp elini uzattı. “Gelin. Banyo suyunu hazırladık.”

Gözlerimi kırpıyorum. Bu odadan kaçmalıyım. Kılıcımı ve Raker'ı bulup buradan def olup gitmeliyim.

Ama hâlâ çok yorgunum. Ve... açıkça bize yardımcı oldular. Güvenin bazen buna değdiğini düşünüyorum. Bu yüzden onu süslü, garip odadan geçirip başka bir odaya kadar takip ediyorum.

Bu banyo, buharlaşan suyla dolu, devasa, pırıl pırıl bir jeod şeklinde olup, yüzeyinde çiçek yaprakları ve lavanta dalları girdaplar halinde uçuşmaktadır.

"Bunlar ağrılarınıza ve yaralarınıza iyi gelecek," diyor, doğayı işaret ederek. "Bitkilerin şifalı özellikleri var. Uyurken alnınıza da biraz sürdük zaten." Demek bu yüzden ayakta duracak kadar güçlü hissediyorum. Zehrin etkisini bir şekilde ortadan kaldırmış olmalı.

“Buyurun,” diyor Gallie, farklı sabunlardan oluşan bir tepsiyi uzatarak. “Hepsini kullanın *lütfen.* ” Kalın sabunların arasına gül ve kediotu örülmüştü ama yine de Raker’ınkiler kadar güzel kokmuyorlardı. “Ve bu da.” Yağ ve sıvı dolu şişeleri küvetin kenarına yerleştirdi. “Saçınızı on iki kere yıkamanız gerek,” dedi, Este ona ters ters bakmadan önce. “Ne? Tarağımı mahvetti. Bir deniz kızı tarağıydı!” Kırılmış deniz camına benzeyen bir şeyi havaya kaldırdı.

Gülsem mi yoksa alay etsem mi bilemedim ama Este kız kardeşini kolundan tutup yüksek banyo kapılarından içeri sürükledi. Kapılar sessizce kapandı.

Ve sonra yalnız kalıyorum.

Odaya şöyle bir göz atıyorum. Her tarafı ağaç kabuklarından yapılmış, duvarları yapraklarla kaplı, sarmaşıklar her yerini sarmış.

Pencere yok. Her ihtimale karşı kapıları kilitliyorum.

Sonra dikkatlice kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Cildim tahriş olmuş ve kurumuş. Ayak bileklerim ve bileklerim kirle kaplanmış. Yavaşça küvete giriyorum ve geriliyorum, sonra rahat bir nefes alıyorum.

Este haklıymış. Banyo gerçekten işe yarıyor. Elime bal gibi görünen bir şey döküp kokluyorum. Tatlı ve zengin, cildimde zahmetsizce kayan bir nektar. İçinde binlerce ışıltı var. Vücudumu ışıl ışıl yapıyor.

Sıradaki, Gallie'nin elbisesi gibi mor. Saçıma sürdüm, parmaklarımı saç derimde gezdirdim, sonra her bir teli yıkadım.

Diğeri deniz gibi kokuyor. Tuz ve koyu kum içeren koyu bir macun kıvamında. Kirleri temizlemek için kullanıyorum. Ovuyorum, ovuyorum ve bir an için *keyif alıyorum.*

Bu yolculuk zevk için değil, ama şu an kendimi geriye bırakıp nefes alıyorum. Hayattayım. Bu gizemli, parıldayan yerdeyim. Buraya kadar geldim.

Küvetin yanında bir fırça daha bırakılmıştı. Saçımı alttan başlayarak fırçayla tarıyorum. Birkaç dakika sürüyor ve acı veriyor, ama sonunda, yağın etkisiyle, düğümler unutulup tekrar pürüzsüzleşiyor.

Küvetten çıktığım an, onu özlüyorum. Taş bir yüzeyin üzerinde, bulut gibi bir havlu beni bekliyor. Battaniye gibi beni tamamen sarıyor ve onun kadar yumuşak. Kirli çamaşır yığınıma kaşlarımı çattığımda ancak ne giyeceğimi merak ediyorum.

Çok uzun süre düşünmedim. Başımı odaya uzattığımda kapı hafifçe gıcırdadı ve odanın boş olduğunu görünce rahatladım.

Yatağın üzerinde bir yığın elbise duruyor.

Este ve Gallie, kıyafetlerimin mütevazılığını fark etmiş olmalılar, çünkü onlarınkilerin aksine, hepsi uzun kollu ve yüksek yakalıydı; onlarınkiler ise bolca ten gösteriyordu. Bu fark edince, bu düşünceyle göğsümde sıcak bir tohum oluştu.

Ellerim kumaşların üzerinde hayranlıkla geziniyor. Sıvı gibi hissediliyorlar. Ay ışığına batırılmış gibi parlıyorlar, neredeyse beni kurtaran kadının giydiği elbiseler kadar parlaklar.

O kimdi?

Vücut hatlarıma tam oturan ama sanki hiçbir şey giymiyormuşum gibi hissettiren koyu mavi bir model seçiyorum. Yorgun ve ağrıyan cildime adeta bir merhem gibi geliyor ve ayaklarımın dibinde su birikintileri oluşturuyor. Daracık botlarımı giymek için acele etmediğimden yalınayak

yürümeye karar veriyorum. Saçlarımı her zamanki gibi örgü yapmak yerine, omuz silkip kuruması için açık bırakıyorum.

Odadan adımımı attığım anda Gallie ve Este konuşmayı kestiler. Orada bekliyorlardı.

Gallie gözlerini kırpıştırdı. "Vay canına. Yağlar *harikalar yaratıyor.* "

Este kolunu sıktı. Yüzü aydınlandı. "Çok canlı görünüyorsun Aris. Her zaman öyleydin, ama şimdi..."

"Üzerim çamur ve kir içinde değil mi?"

Gülümsedi. "Aynen öyle." Beni öne doğru işaret etti. "Gel. Seni görmek isteyecekler."

Evet. Daha önce bahsettiği gizemli Yaşlılar. Kız kardeşleri, ağaçların arasından geçen ve sarkık sarmaşıklarla asılı duran köprülerden aşağıya doğru takip ediyorum.

Önce onu görüyorum.

Raker, kurallara rağmen kılıcını sırtında taşıyor. Uyandığında kılıcının yokluğunu hissettiğinde duyacağı öfkeyi hayal edince neredeyse gülümsüyorum. Demirciye acıyorum.

Başındaki kapüşon hâlâ çekili, maskesi de hâlâ başında. Giysileri yıkanmış. Botları artık çamur içinde değil. Omuzlarının duruşundan tetikte ve sinirli olduğunu anlayabiliyorum. Yanındaki iki kişiden belirgin bir şekilde yüzünü çevirmiş.

Este ve Gallie eğilerek saygı duruşunda bulunurlar. "Büyükler. Aris'i takdim edelim."

Bir adam ve bir kadın dönüyor ve ben onların parlaklığı karşısında bir anlığına büyüleniyorum. Tenleri taş gibi pürüzsüz. Vücutlarının etrafında yumuşak bir gümüş parıltı var ve saçları ile kıyafetleri sadece onlara özel bir hafif rüzgarda dalgalanıyor.

Adam ipek bir takım elbise giymiş, omuzlarında parıldayan yapraklar var. Düğmeleri meşe palamudundan yapılmış. Teni koyu, gözleri yakıcı kehribar renginde. Kadın ise parıldayan, hafif saydam bir tül elbise giymiş. Vücudunun büyük bir kısmını örtmüyor. Pembe güller kumaşa ve ay beyazı tenine yapıştırılmış. Boynunda birkaç kat parıldayan kolye takıyor.

Gülümsedi ve bu, adeta güneş ışığı gibiydi. "Bir süredir uyuyordun. Endişelenmeye başlamıştık."

" *Biz"* derken sanırım kendisini ve yanındaki adamı kastediyor, çünkü Raker'ın duruşunda en ufak bir endişe belirtisi göremiyorum. Aksine, öfkeli görünüyor.

Yanındaki bitkiden bir çiçek koparıp bana uzattı. Uzun, yeşil bir sapı ve kadeh şeklinde, kıvrımlı, soğan biçimli, açık pembe yaprakları vardı. İçinde hafif gümüşi bir su bulunuyordu. "İç," dedi sesi hafifçe yankılı ve uzatılmış bir şekilde. "Susuzluğuna ve açlığına iyi gelecek."

Daha önce hiç çiçekten su içmemiştim, ama yapraklarını dudaklarıma götürüyorum ve kadife gibi yumuşaklar. Sıvının kokusu tatlı.

Bardağı bir fincan gibi geriye doğru eğiyorum ve nektar dilime değdiği anda, tatlılık ağzımda eriyor. Sadece tadı değil. Anında kemiklerimde bir rahatlama, uzuvlarımda bir enerji hissediyorum. Sanki bir ay boyunca uyumuş ve bir ziyafet yemiş gibiyim.

Başımı geriye atıp son damlasına kadar içtim. Çiçeği nihayet yere bıraktığımda, Yaşlı Kadın gülümsüyordu. "Daha iyi mi?"

Başımı salladım, sonra etrafa baktım, nedense görüşüm eskisinden daha netti. "Burası neresi?"

“Bizim için burası evimiz. Başkaları içinse… Gezgin Şehir olarak biliniyor.” Sürekli hareket eden, çeşitli ormanlarda beliren cennet. Xara'nın bahsettiği yer. Kira'nın kılıcının geldiği yer.

"Siz Faelinglersiniz," diyorum, onlara daha öncekinden bile daha dikkatli bakarak.

İki yaşlı da onaylayarak başlarını eğdi, taktıkları taçlar ay ışığı altında parıldıyordu.

Ay ışığı. Yukarı baktığımda, karşımda yıldızlarla dolu bir örtüyle karşılaşıyorum. Panik kemiklerimi sarıyor. "Gece oldu. Gitmemiz gerekmez mi—"

Yaşlı Kadın, endişenin ona yabancıymış gibi alnımdaki kıvrımı inceliyor. "Ah. Şeytanlar." Başını sallıyor. "Buraya gelemezler. Işık onları dışarıda tutuyor." Etrafını işaret ediyor. Her şeyin üzerinde, yıldız tozu gibi bir parıltı var. Ağaçların kıvrımları arasında ve dallar boyunca yayılmış minik ışık birikintileri var. Bazı ağaç tepelerinde, boynunda taşıdığı iplerin daha büyük versiyonları gibi, ışık küreleri örülmüş.

“Yıldız ışığı. Bizler yıldızların ta kendisinden geldik. Onların ışıltısı içimizde.” Beni merakla... ve biraz da tereddütle karşılıyor . “Yüzyıllardır hiçbir insan bizi bulamadı.”

Omuz silkerek, "Seni bulduğum için kendime pay biçemem. Bana yol gösterildi." dedim. Raker'ın sorgulayan bakışlarını üzerimde neredeyse hissedebiliyordum.

Yaşlı kadının ve yaşlı adamın açıkça gösterdiği ilgi üzerine devam ediyorum: “Bir kadın vardı. Neredeyse bir rüya gibi bana geldi. Uçabiliyordu . Tam üzerimde süzülüyordu.”

Keskin bir nefes alma sesi ve ardından cam kırılma sesi duyuldu. Este özür dileyerek, bir şişeye benzeyen şeyin parçalarını toplarken arkamı döndüm.

" Bir sorun mu var?" diye soruyorum, yüzlerinde cevap arıyorum.

Ancak yaşlı adam ve yaşlı kadın birbirlerine anlaşılmaz bir bakış atarlar, ardından adam "Elbisesinin rengi neydi?" diye sorar.

"Gümüş," diyorum.

Dünya sessizliğe bürünmüş gibi. Ben de öyle, hayatımın en kötü gecesini hatırlayarak. Gümüş giyen kadını hatırlayarak. *Gümüş.* Tanrıların rengi.

Ama bu kadının saçları sarıydı. Ve gözleri acımasızlıkla katılaşmamıştı.

"O bir tanrıça mıydı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor Yaşlı Kadın. "O, Astral Kraliçe'ydi."

Gözlerimi kırpıyorum. "O... sizden biri mi?"

Başını salladı. “O sadece kendine ait. Bu topraklardan, hepimizden, tanrıların çoğundan daha yaşlı.” Kaşları çatıldı. “Yolculuğunu tamamlamanı istiyor olmalı. Bir insana yardım etmek… ne kadar tuhaf.” Yaşlı adama baktı. Adam ciddi bir şekilde başını salladı.

"Ne-"

“Gitmelisin. Eğer Astral Kraliçe sana yardım ediyorsa, o zaman tanrılar sana karşıdır.” Haklı.

O süvarileri ve ödülü düşündükçe göğsüm korkuyla doluyor. Karanlıkta oradan ayrılmak ise ölüm cezası anlamına gelirdi.

“Büyük Hanım, Büyük Hanım,” diyor Este öne doğru adım atarak. Gözleri sert, ama sesi kibar. “Elbette en temel misafirperverliği sunabiliriz.” Başını öne eğiyor. “Sonuçta bizi buldular. Yardımla bile… kapılar onlara göründü.” Este'ye duyduğum saf ve mutlak minnettarlık, kız kardeşinin saçımı kesmek istemesi gerçeğinden kalan tüm bu acıyı bastırıyor.

Görünüşe göre, Gezgin Şehir kadar eski kurallar veya gelenekler var ve bunlara uyulması gerekiyor. Yaşlı Kadın çenesini yukarı kaldırdı. Yaşlıya baktı ve umarım ikisi de şimdi kuralları değiştirmeye karar vermezler.

“Pekâlâ. Gün ağarana kadar kalabilirsiniz. Sonra gitmelisiniz.” Sesi hafifçe yumuşadı. “Bu gece… dinlenin, yemek yiyin. İsterseniz dans edin.”

Bence Raker'ın dans etmekten ne kadar uzak olduğunu anlamıyor.

“Şehrin sunduğu her şeyin tadını çıkarın, değerli misafirlerimiz olarak.” Son kısmı biraz isteksizce söylüyor. Sonra elini kaldırıyor ve parmaklarından parıldayan yıldız tozları dökülüyor. “Harikalar ve tuhaflıkların yuvası olan Gezgin Şehre hoş geldiniz.”

Gitmek için arkasını dönüyor.

"Kılıcım," dedim sendeleyerek, şansımı zorladığımın farkındaydım. " Demirciyle konuşmak istiyorum, sakıncası yoksa."

Yaşlı adamın gözleri Raker'dan tekrar bana döndü. "Şu anda... *iyileşiyor* . Yarın, ayrılmadan önce sizi görebilecek."

Raker'a dik dik bakıyorum.

Başrahibe ve Başrahip, nihayet yanımızdan ayrılmadan önce hep birlikte başlarını eğiyorlar.

Este, hâlâ biraz tedirgin görünerek, "Gel," dedi. "Sana biraz yemek ısmarlayalım."

Koca bir ziyafet yemek istememe rağmen, sadece birkaç meyve ve sebze yedikten sonra midem kasılıyor, sanki hâlâ bir şeyin doygunluğuna alışmaya çalışıyor gibi. Yemeği erken bırakıp yatağa uzanıyorum ve uyumaya çalışıp başarısız oluyorum.

Saatler sonra nihayet kalkıyorum. Madem dinlenmeyeceğim, bu ünlü Gezgin Şehri keşfetmeliyim. Belki tanrıları öldürmek için ya da görevimizi hızlandırmak için işime yarayacak bir şeyler bulabilirim .

Çıplak ayaklarımın altında soğuk ve pürüzsüz olan taş zeminler, tam olarak göremediğim dev bir mozaik gibi, farklı tonlardaki mermerin uzun parçalarından oluşuyor. Ahşap korkuluklar, uzun zaman önce verilmiş ve kazanılmış savaşların efsaneleriyle oyulmuş. Pencerelerde cam yok; sadece her renkten sonsuz çiçeklerle dolu bir avluya bakan altın kemerler var.

Saray sessiz. Faelinglerin çoğu uyuyor olmalı. Özellikle Yaşlı Kadın'ın uyarısı ve yarın sabah ilk iş olarak ayrılmamız konusundaki ısrarı göz önüne alındığında, ben de uyuyor olmalıyım diye düşünüyorum, ama bunun yerine taş basamaklardan aşağı inip geceye karışıyorum, bu fırsatı bir daha asla yakalayamayacağımı biliyorum.

Kalın meşe ağaçlarıyla çevrili yollarda yürüyorum; ağaçlar o kadar geniş ki, evler gövdelerine oyulmuş. Yukarıda, yıldız ışığı dizileri fazladan bir gökyüzü gibi parıldıyor, ağaçların arasından altı kat halinde kıvrılan köprülerin üzerinden geçiyor, her biri bambaşka bir pazar yeri gibi görünüyor. Dünyanın en nadir, en çok aranan kalıntılarının buralarda

saklandığını hayal ediyorum. Gümüş zerrecikleri çoğu yüzeyi kaplıyor, her şey bir galaksi gibi parıldıyor.

Harikalar ve hayal gücünün yuvası.

Bu kadar çok insanın bu yeri bulmaya çalışmasına şaşmamalı.

Yürümeye devam ediyorum, ta ki Gezgin Şehrin merkezinde bulunan altın ağaca ulaşana kadar. Bir enerjisi, bir gücü, bir *hissi var.* Saç teli gibi sarkan zayıf dallarından birine dokunmak için elimi uzatıyorum. Parmaklarımın altında şaşırtıcı derecede sağlam. Ve yaprakları—

Bunlar altın değerinde. Baş parmağım hayranlıkla birinin üzerinde geziniyor.

“Bu bir söğüt ağacı. Kabuğu çok değerli. Nektarı da öyle.” Este.

Yanımda duran çalı kuşu, parmaklarını dallardan birinin üzerinde gezdiriyor. "Bak," diyor ve dalı başka bir dala yaslıyor. Dal tiz, güzel bir çınlama sesi çıkarıyor. "Güçlü bir rüzgarda, bir şarkı çalacak."

Bir şarkı. Annem bu ağacı görmeyi çok isterdi. Bu Gezici Şehir'deki her şeye bayılırdı. Kız kardeşim de öyle.

Este, "Birini kaybettin," diyerek beni anılarımdan kopardı.

Ona bakmak için döndüm.

Omuzunu silkerek, “Gözler. Sertleşmişler, sanki bir daha asla ışık saçamayacaklarmış gibi. Annemi kaybettim.” dedi. Başını sallayarak aynı şeyi tekrarladı: “Birini kaybettin.”

Başımı sallıyorum. " *Herkesimi* kaybettim... " Dalı yere bırakıyorum ve dalın çıkardığı dolgun ses, kalbimin boşluğuyla tamamen zıt.

“Özür dilerim.” Este beni inceliyor. Questral gemisinde olduğumu tahmin etmiş olmalı. “Sanırım acı güçlü bir motivasyon kaynağı.”

Başımı sallıyorum. "Hayır. Acı felç edicidir. İntikam... intikam ise harekete geçirir."

Ağzı sıkılaşıyor.

“Ne? Beni mi yargılıyorsun?” Dalları tekrar tıngırdattım.

Başını salladı. "Hayır. Senin için endişeleniyorum. İntikam mahveder. Bozar. Bunu gördüm." Tam olarak ne gördüğünü merak ediyorum. Yüzlerce yaşında mı? Binlerce yaşında mı?

Yaşı kaç olursa olsun, haklı.

Bunu biliyorum. Hep biliyordum. Bu öfke boğucu; her şeyi kapsıyor. Ama önemli değil. *Benim* bir önemi yok.

"Nasıl bitecek?" diye soruyor nazikçe. "Senin arayışın nasıl?"

"Ölümle birlikte," diyorum kısaca, bir dal daha bırakarak. Çınlıyor.

Este titreyerek bir adım geri çekildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Birkaç saat önce gümüş elbiseli kadından bahsettiğimde olduğu gibi, yine şaşkın görünüyordu.

"Nedir?"

Ağzını açıyor. Sonra kapatıyor. “Ben—Bazen kelimeler… kristalleşiyor. Zihnimde sertleşiyorlar. Onlar—” Başını sallıyor ve ifadesi yerini gergin bir gülümsemeye bırakıyor. “Ben—ben gitmeliyim.” Arkasını dönüp koşarak uzaklaşıyor. Pembe elbisesinin ve gül şeklinde şekillendirilmiş saçlarının kaybolmadan önce çılgınca savrulmasını izliyorum.

Ancak o zaman fark ettim onları—sırtındaki kanatlar. Sarkık bir şekilde, kalın, parlak şeritler halinde omurgasından aşağı dökülüyorlar, tıpkı ışıltılı kurdeleler gibi. Ne—

“İnsanları şimdiden korkutup kaçırmaya mı başladınız?”

Çalışma toplantısı.

Arkamı dönüp ona sert bir bakış attım. "Keşke öyle olsaydı."

Bana doğru birkaç adım attı. "Bu yer—"

"Harika."

"Bu saçma."

Elimi uzatıp her yeri kaplayan gümüş parıltıların arasında parmaklarımı gezdiriyorum. Başının altındaki gölgeyle göz temasını kesmeden, parmaklarımı zırhının üzerinde gezdirip parıltıyı gizli yüzüne doğru yayıyorum, ta ki eli şimşek hızıyla uzanıp bileğimi durdurana kadar.

Hareket etmeye çalışıyorum ama sanki taşla savaşıyormuşum gibi geliyor.

" *Yapma* ," diye uyarıyor.

İyi.

Elini bıraktı ve ben parmaklarımı şıklattım, parıltılar kapüşonunun karanlığına saçıldı. Öksürerek ve boğularak benden uzaklaştı, sanki zehirlenmiş gibiydi. İşte o zaman maskesini takmadığını fark ettim. Acaba biraz temiz hava almak için mi çıkarmıştı?

Ne kadar denesem de hiçbir şey göremiyorum.

"Ah hayır. Kaputunuzun altındaki yılan yığını şimdi parıltılarla kaplandı. Ne yazık."

"Cadı," diyor.

“Şeytan.”

Öfkesi yüzünden fışkırarak bir adım öne atıyor. "Ahmak."

"Piç."

Bir adım daha. "Zayıf."

Şimdi tam karşımda. Başımı kaldırıyorum, karanlıkta ve kapüşonlu kıyafetimle hâlâ yüzünü göremiyorum. "Hepsi bu mu? Hayal kırıklığına uğradım."

"Benimle düello yap," diyor hiç tereddüt etmeden.

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?" diyorum şok içinde ve nefes nefese.

Başını öne eğdi. "Sözlerin zayıf. Kılıcın ise değil. Benimle savaşacaksan, o zaman *benimle savaş* ."

Bu, davetten çok bir tehdit gibi geliyor.

Onun bu kadar yakın olması karşısında yutkunuyorum. Tam orada. Her şeyi engelliyor. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum ve—sabun gibi kokuyor. Sanki buradakiler yerine onunkini kullanmış gibi. İçime çekiyorum, inlemeyi bastırmaya çalışıyorum, dudaklarımın boğazına değdiği utanç verici anıları gömmeye çalışıyorum. "Benim—benim kılıcım demircide."

Omuz silkerek, "O zaman al," dedi.

Demircinin nerede olduğunu bile bilmiyorum, ama ondan ve onun varlığında yeşeren kafa karıştırıcı düşüncelerden uzaklaşmak için, bedeninin etrafından dolaşmaya çalışıyorum, ama o bir adım atıyor ve beni hapsediyor.

"Dedin-"

Bana meydan okurcasına başını yana eğdi. İşte o zaman kılıcını nasıl çağırdığını, kılıcın nasıl da kavrayıp kavradığını hatırladım.

"Bunu yapamam."

"Denemek."

Öncesini hatırlıyorum, neredeyse aklımı kaçırmıştım ve tam olarak aynı şeyi denemiştim. " *Denemiştim* ."

Sesi hiç etkilenmemiş gibiydi. "Yani bu kadar mı? Bir şeyi bir kez deniyorsun ve işin bitiyor mu?"

Hayır. Şerefsiz.

Sanki benim bu konuda başarısız olmamı izlemek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi bir adım geri çekiliyor.

Başarısız olmak istemiyorum. O yılan gibi kıvrılmış, şüphesiz ki kendini beğenmiş ifadeyi yüzünden silmek istiyorum.

"İyi."

Sanki kavga edecekmişim gibi ayaklarımı yere sağlamca basıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Kafamı boşaltıyorum. Raker'ın bunu tekrar tekrar

yaptığını hatırlıyorum.

Kolumu tüm gücümle yana doğru uzatıyorum—

Hiç bir şey.

"Ona seslen," diyor. Sesi tam tepemde. "Sanki bir isim çağırıyormuşsun gibi."

"Kılıcımın bir adı yok," diyorum dişlerimin arasından.

" *Her kılıcın bir adı vardır* ."

Kaşlarımı çatıyorum. Ona bir isim mi vermem gerekiyordu? Birdenbire, aklıma tek bir kelime bile gelmiyor. Bilmiyorum—

Nefes al. Bazen, kendime derin bir nefes almayı hatırlatmam yeterli oluyor. Alıyorum ve sonra ayaklarımın arasından geçen, beni yerime kök salan, bu anın içinde tutan sarmaşıklar hayal ediyorum. Başımın üzerinden bir dalganın geçtiğini, onu her türlü endişe ve acıdan arındırdığını hayal ediyorum.

Sonra, kılıcımı düşünüyorum. Desenlerini. Kabzasını ilk kavradığım anı ve gümüşün kabzaya çarpıp kırılma sesini. Zihnimde canlandırıyorum ve sonra, karanlığın içinden, sessizliğin içinden—

Sözsüz bir emir. Zihnimde yazılı, farklı bir anlam taşıyan bir kelime. Onu göremiyorum ya da duyamıyorum; sadece biliyorum .

Stellaris.

Adının her zaman böyle olup olmadığını bilmiyorum. Ya da telaffuzu farklı olsa da, " *are"* ve " *is"* kelimelerinin birleşimi gibi duran, benim adımla birleşmiş bir adı mı var? Ya da *bilinçaltımda* kendime ve Stellan'a bir saygı duruşu olarak bu ismi mi verdim?

Ama ben bunu geceye fısıldıyorum ve bir büyü gibi geliyor.

“ *Stellaris* .”

Camlar kırılıyor. Dalların kırılmasıyla kaos patlak veriyor. Metalin ses ve mekânı yarıp geçmesiyle tiz bir ses yükseliyor.

Sonra elime ağır bir şey çarptı, bileğimi kırma veya geriye doğru sendeleme tehlikesi yarattı.

Ama ben dimdik duruyorum ve parmaklarımı onun etrafına sarıyorum, kılıcımı ilk defa tek elimle tutuyorum. Bir an parlıyor, sanki konuşuyormuş gibi. Sanki beni tanıyormuş gibi, tıpkı benim onu tanıdığım gibi.

Dövüş pozisyonumu alıp Raker'ın karşısına dikiliyorum.

Bir an için, öylece hareketsiz duruyor, izliyor. Yüzünü görmeyi hiç bu kadar istememiştim; sadece memnun mu, şaşırmış mı, yoksa herhangi bir tepkisi var mı diye merak ediyordum.

Ardından, bir an sonra, kılıcı benimkine dayandı.

Stellaris vızıldıyor ve her iki kılıç da şaşırtıcı bir saniyeliğine parıldıyor. Bu dikkat dağıtıcı şeye boyun eğmiyorum. Harekete geçip metal kılıcımı onunkine saplıyorum, dönüyorum, neredeyse tenine değiyorum.

Ama o çok hızlı. Sanki uyanık olduğu her dakikayı savaşarak geçirmiş gibi hızlı. Ordular onun kılıcı karşısında yenilgiye uğradı, ama benim kılıcım da güçlü.

Adını öğrendiğime göre, varlığını hissedebiliyorum. Enerjisini. *Kazanma* arzusunu .

Elimde adeta beni ileri itiyormuş gibi bir titreşim hissediyorum ve hareket ediyorum. Çiçeğin şifalı nektarı damarlarımda dolaşırken, daha önce hiç bilmediğim bir güçle, kendime ve metalime olan inanç ve güvenle atılıyorum.

Şehir merkezinde bir başka silah çarpışmasının yankısı duyuldu; bu ses, çevredeki ağaçları, içlerine inşa edilmiş evleri ve yüzlerce metre yüksekliğe uzanan köprüleri sarsıyor, tıpkı kılıçlarımız gibi uhrevi haçlar oluşturarak birbirinin üzerine biniyor gibiydi.

Raker bana doğru dönüp nişan alıyor, ama ben onun metalini engelliyorum, sonra hemen vurup onu savuruyorum. Tekrar, tekrar, tekrar; bu bir unutma, bu bir şakalaşma, bu bir oyun, bu zihnimin bir anlığına boşalması ve içgüdülerimin devreye girmesi. Çünkü hiçbir şey— *sadece* demirci atölyesinde olmak—böyle hissettirmemişti.

Bu, çarpışmaların, nefes kesen olayların, yürek hoplatan anların, metalin nabzını tutan, heyecan verici *bir çılgınlık* .

Ve bu sadece benim için geçerli değil. Raker'ın hareketlerinden, gerçekten *çabalama* biçiminden anlayabiliyorum .

"Bundan zevk alıyorsun," dedim nefes nefese, dönerek, vücudumla ağacın dallarına dokundum, altın rengi dallar birbirine çarparak o büyüleyici şarkıyı çıkardı.

Sesi sinir bozucu derecede sakin, bana gerçekten bunu bitirmek isteseydi bunu yapabileceğini hatırlatıyor. "Kazanmak mı? Bundan nefret ettiğimi söyleyemem."

Hızla arkamı döndüm ve kılıçlarımızın çarpışmasının dişlerimde yankısını hissettim. Hayır. Bundan daha fazlası. "Bunu sen istedin. Neden?"

Bir darbe daha. Karnıma vuruyor ama geçen sefer antrenmanda da aynı hareketi yapmıştı. Hatırlıyorum. Onun metali benimkiyle buluşuyor.

"Daha önce hiç düello yapmayı beceremedim," diye itiraf ediyor sonunda.

Gerçeği fark edince gözlerimi kırpıyorum. Kılıcı. Her zaman diğerlerinden daha güçlüydü. Hiçbir zaman adil bir rakibi olmamıştı.

“Demek rakibini buldun?” diye sordum. Yanına doğru hamle yaptım ve o, ben farkına bile varmadan döndü. Aklım başıma gelene kadar, ağaca çarpmıştım ve bıçağı boğazıma dayanmıştı.

"Pek sayılmaz," diyor tam ağzımın üstünde. Sonra da öylece kalıyor.

Bakışlarının vücudumda alevler saçar gibi gezindiğini hissedebiliyorum. İşte o zaman anlıyorum ki beni hiç elbise giymiş halde görmemiş. Ya da saçlarım açıkken. Bakışları bir damga gibi. Biraz daha yaklaşıyor, ta ki birkaç santim kalana kadar. O kadar yakın ki... çenesini görebiliyorum. Güçlü bir çene. Sonra başını eğiyor ve ağzının gölgesini görüyorum.

Ve ağzı—

“Mavi,” diye fısıldıyor, sanki bunu hiç istememiş gibi. Elbiseme bakıyor. Yavaşça başını kaldırıyor. Bakışlarının benimkine takıldığını, bir anahtarın kilide girmesi gibi hissedebiliyorum neredeyse. “Tıpkı senin o gülünç gözlerin gibi,” diye mırıldanıyor.

İçimde öfke alevleniyor. Elbette, kendimin en sevdiğim yönünü değersiz gösterecekti. Çenemi kaldırıyorum. "Gözlerim gülünç değil," diye sert bir fısıltıyla söylüyorum.

Cevap vermiyor. Sadece uzanıyor... ve parmaklarının arasına bir tutam saçımı alıyor. Saçım şimdi kuru, yüzümün etrafında dağınık bir şekilde kıvrılan gevşek dalgalar halinde. Kalbim hızla çarpıyor. Göğsüm derin derin inip kalkıyor, neredeyse onun göğsüne ulaşıyor. Saç tutamını hafifçe çekiyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Bu tehlikeli," diyor.

Haklı. Bu... *tehlikeli* . İçime yayılan bu sıcaklık tam bir hainlik.

Ama o benim saçlarımdan bahsediyor; kavga sırasında saçlarım bir dezavantaj.

"Gitmeden önce asacağım," diye fısıldıyorum.

Yaklaşıyor. Nefesim kesiliyor. Çok yakınımda, ağaca yaslanmış, üzerime doğru eğilmiş. Parmakları hâlâ saçlarımın arasında.

Onu anlamıyorum. Bana bir daha yanına yaklaşmamamı söylemişti, ama işte burada, bana yapışmış durumda. Daha da kötüsü, bundan rahatsız olmuyorum. Hayır. Onun daha yakınımda olmasını istiyorum.

Maskesi yok. O dudaklar... bir an sonra benimkine değebilirler. Sırtım hafifçe geriye doğru kıvrılıyor, onunla yarı yolda buluşuyorum.

"Yazık," diyor sonunda. Kelimeyi zar zor duyuyorum. Sonra elini indiriyor, kılıcını tek bir hareketle kınına sokuyor ve arkasını dönüyor.

OceanofPDF.com

30

Gün **ağarırken** demirciyi ziyaret ediyorum. Uzun boylu, asil giyimli, kusursuz duruşlu, koyu tenli ve uzun, ince uzuvlu bir adam. Bu büyülü yerdeki herkes gibi o da hafif bir parıltı yayıyor. Penceresindeki delikten ve hemen yanındaki diğer delikten dolayı olsa da, beni temkinli bir şekilde süzüyor.

Demirci atölyesi devasa bir ağacın dibine inşa edilmiş. Duvarları berrak, kristal bıçaklı kılıçlar kaplıyor. İçlerinde gümüş benekler, hapsolmuş yıldızlar gibi uçuşuyor.

"Metal kullanmıyorsunuz," diyorum, dudaklarım inanmazlıkla aralanıyor. "Aslında... dövme işlemi yapmıyorsunuz." Etrafıma bakıyorum ve memleketimde bıçak yapımında hayati önem taşıyan malzemelerin neredeyse hiçbirini göremiyorum.

"Silah üretmenin farklı yolları var," diyor sakin bir şekilde. "Ve farklı malzemelerin farklı dayanıklılıkları var."

Duvara doğru işaret ederek, "Faeling kılıçları saf, damıtılmış yıldız ışığından yapılmıştır." dedi.

İnanılmaz. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini asla düşünmezdim.

"Yıldız ışığı nasıl üretilir?" diye soruyorum, malzemeye hayranlıkla bakarak. Hayretime karşılık olarak, çalışma masasına doğru işaret ediyor.

Orada, tam ortada, bir örs duruyor. Bu Gezgin Şehir'deki her şeyden daha çok parlıyor. Yanında da aynı derecede göz kamaştırıcı bir gümüş çekiç var.

“Soyum, asıl tanrı tarafından kutsanmış sadece iki demirciden biri,” diyor. Asıl tanrı mı? Bunu daha önce hiç duymamıştım. “Bu aletleri

sahiplendim – ve onlar da beni sahiplendi – tıpkı kılıcınızın sizi sahiplenmesi gibi.”

Onun yetenekleri inanılmaz derecede değerli olmalı. Yıldız kılıçlarından yayılan gücü hissedebiliyorum.

Parmaklarımı o garip malzemenin üzerinde gezdiriyorum ve gümüş zerrecikleri dokunuşumun altında kıpırdıyor. "Ya bunlar?" diye soruyorum, çenemi atölyesinin karşı ucuna doğru uzatarak.

Duvarlardan biri bıçaklarla değil, çeşitli nesnelerle dolu. Kemikler. Tüyler. Garip metal levhalar. Kristaller. Değerli taşlar.

“Yıldız Diyarı'ndaki en güçlü malzemelerin birçoğunun koruyucularıyız. Bize gelenler genellikle en değerli eşyalarını bize bırakırlar. Başkalarının bulmasını istemedikleri eşyaları.”

Mantıklı. Kırmızı, turuncu ve sarı tonlarından oluşan, gün doğumu dilimi gibi uzun bir tüyün önünde duruyorum. "Bu nedir?" diye soruyorum, oysa zaten biliyorum.

"Bu bir anka kuşu tüyü."

Ruhum yüzlerce anıya takılıyor. Çok değer verdiğim biri tarafından bana o yaratık diye seslenildiği tüm anlar. Sesim duygudan titriyor. "Öyleyse gerçekler mi?"

Demirci başını salladı. "Gerçek, ama nadir. Uzun zamandır bir tanesine rastlanmadı." Parmağını tüyün ortasından aşağı doğru gezdirdi. "Bu da onu neredeyse paha biçilmez kılıyor. Ve bir kılıcın ortasına işlenirse tehlikeli de olabilir." Doğru. Çünkü güçlü yaratıkların parçaları, sihirlerinden beslenen silahlar yaratabilir.

"Yani bundan yapılmış bir kılıcın güçleri olur mu?"

Başını tekrar öne eğdi. "Eğer doğru dövülmüşse, evet. Büyülü yeteneklere sahip bıçaklara 'gökyüzü kuşu' denir. Bu, onların sadece metalden ibaret olmadıkları anlamına gelir." *Gökyüzü kuşu*. Kelimenin kendisi bile bir güç fısıltısı içeriyor gibiydi.

Ona binlerce soru sormak istiyorum. Stellan'a yaptığım gibi burada kalıp onu gölge gibi takip etmek istiyorum. Ama demirci ocağı ışıkla dolmaya başlıyor. Vaktim doldu.

Kılıcımı uzatıyorum. "Bu... bir tarlakuşu mu?" Avcı öyle ima etti ama bir uzmandan teyit almam gerekiyor.

Onu nazikçe ellerine alıyor ve metalimi başka birinin tuttuğunu görmek tuhaf geliyor. Ama dikkatli davranıyor, hafifçe çeviriyor. Sanırım ilk kurtarıldığımızda onu zaten incelemişti.

"Hayır," diyor sonunda.

Ah. Nedense birden bire büyük bir hayal kırıklığı hissettim.

"Bu bir tanrı kılıcı."

Çevremdeki dünya birdenbire sessizleşiyor. Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor.

Sonra her şey yıkılıyor. Zihnim, varsayımlarım, bu yolculuğa dair tüm bakış açım.

Hayır. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Tanrı kılıcının *beni* ele geçirmesinin *imkanı* yok ... Tanrıların kendilerini öldürmeye kararlı bir ölümlüyü.

Ama sözleri yavaş yavaş yerleşince, her şey anlam kazanmaya başlıyor.

Ödül. Süvari.

Kırık pencerelerden altın rengi ışınlar süzülüyor. Burada durup sözlerini çürütebilir, inkarda kalabilirdim ama şüphe etmeye vaktim yok. Sadece cevaplara ihtiyacım var. "Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım.

“Bir zamanlar ilk tanrılardan birine aitti. Onların gücünü taşıyor. Bu, kılıçların en büyük türü ve elbette en nadir olanı.”

Hayır. Bu kılıcın metalinden başka herhangi bir yeteneği olduğunu görmedim... ama avcının söylediklerini hatırlıyorum. Ölümlü olduğum için onun gücüne erişemiyorum.

Kafamda bir sürü düşünce dönüyor, aklımdan bir sürü fikir geçiyor, ama yine de sormayı başarıyorum: "Kılıcımın hangi tanrıya ait olduğunu biliyor musunuz?"

“Hayır, emin olamıyorum. Ama biri biliyor olabilir. Orijinal soydan gelen diğer demirci. Aramızdaki en yaşlı demirci.”

"Nerede o?"

Başını salladı. "Ölmüş gibi."

"Nerede o?" diye yalvararak tekrar soruyorum. Ve bu önemli olmamalı. Bu benim yolculuğumun bir parçası değil. Ama ne taşıdığımı bilmem gerekiyor.

Demirci, metalden başını kaldırıp, "O, Büyük Hain olarak bilinir. Halkımızı terk edip Büyük Hanedanlardan birinin hizmetinde çalışmaya gitti." dedi.

Kılıcı bana geri verdi. “Tanrısal kılıçlar büyük bir güce sahiptir… ve büyük güç zehirdir. İnsanlar ona… ve sana doğru çekilecekler . Onu ele geçirme şansı için her şeyi riske atacaklar.”

Ormandaki maskeleri hatırlıyorum. Savaşçıları. Görünmez bir güç tarafından nasıl da oraya doğru çekildiklerini.

"Bu pırıl pırıl çelik," diyorum, parmak uçlarımla bıçağımın düz üst yüzeyine dokunarak. "Bu nedir? Burada buna ne deniyor?" Sanırım buna Yıldız Yüzü çeliği denmiyor.

“Siz ölümlülerin yüksek ve düşük değerli metalleri vardır. Ölümsüzlerin ise ek olarak parıldayan metallerden oluşan bir sınıfı daha vardır. Bu, en nadir, en güçlü... ve en tehlikeli olanıdır; sınırsız sihir içerebilecek kadar güçlüdür. Sadece tanrıların yaşadığı yerde bulunur. Buna paladyum denir.”

Yaşlı kadın demirci atölyesine girer. Gözleri kılıcımdan demirciye kayar. Yüzünde kısa bir an endişe belirir, sonra sakinleşir. "İstediğin cevapları aldığını umuyorum?"

Sanırım başardım. En azından umabileceğim buydu. Ayrıca her zamankinden çok daha fazla sorum var. Bana kendisini takip etmem için işaret etti ve ben de demirciye teşekkür edip, kılıcımı sırtıma yaslayarak atölyeden ayrıldım.

Şimdi bambaşka bir öneme sahip.

Bir *tanrı kılıcı*. Bir tanrı kılıcı neden beni sahiplensin ki? Hiç mantıklı değil.

Tek istediğim bunun sonuna ulaşmak... ve artık tanrıların silahımı ele geçirene kadar durmayacaklarından eminim.

Kahretsin.

İçime bir korku çöktü. Bu görevin sonu, başlangıcından çok daha zor olacak.

Ve bundan zar zor kurtuldum.

Ağaç evlerin yanından geçerken, yaşlı kadın bana bakıyor; uzun oval pencereler açık bırakılmış, içeriye çam ve nane kokulu serin esinti giriyor. Yukarıda, köprüler tüy gibi hafif adımlarla hafifçe sallanıyor.

Sanki aklımdaki kıpır kıpır düşünceleri hissedebiliyormuş gibi, "Astral Kraliçe yüzyıllardır görülmedi. Bu bir işaret," diyor.

İçimdeki korku giderek artıyor ve kıvrılıyor. Ses tonumu sakin tutmaya çalışıyorum. "İyi bir tane mi? Yoksa kötü bir tane mi?"

"Henüz emin değilim." Adımlarını hızlandırıyor, hareketleri çevik ve inanılmaz derecede zarif.

Sırtına doğru bir bakış attım ve işte oradaydılar. Sırtı boyunca uzanan, elbisesinin narin kumaşlarıyla karışmış, bir çift daha cansız kanat.

"Uçabilirsin," diyorum.

" *Uçabilir* " diyor sadece.

Kaşlarımın arasında bir kırışıklık oluştu. "Onlar... kırılmış mı?"

"Buna benzer bir şey." Ayrıntıya girmiyor.

Sarayın bir parçası olan bir kaya yüzeyinin yanından geçiyoruz. Üzerinde oymalar var. Yavaşlayıp onları inceliyorum, ağzım açılıp kapanıyor. "Bunlar..."

“Ejderhalar.”

Taşa dönüşmüş. Uyuyor. İçimde bir hüzünle kendi halimi düşünüyorum. Beni kurtarmadan önce, yerin altında saklıyken, böyle mi görünüyordu? Şimdi böyle mi görünüyor?

"Uykudalar. Yüzyıllardır onlara ihtiyacımız yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "O kadar uzun zamandır barış mı vardı?"

"Hiçbir zaman barış olmadı," diyor soğukkanlılıkla. "Ama çok uzun zaman önce, başkalarının işlerine karışmamayı öğrendik. Kendi halimizdeyiz. Bu bizi güvende tutuyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki ya dünyanın geri kalanı? Suça ortak olmanın suç olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Bizi unutanlar sadece tanrılar değil.

Sözlerimdeki öfkeyi hissetmiş olmalı. Beni inceliyor, yüzünde merak okunuyor. “Önceliğimiz kendi hayatta kalmamız. Diğer birçok kadim varlık çoktan yok olmuşken, biz böyle hayatta kaldık.” Başını yana eğiyor. “Söyle bana, Aris. Dünyanın geri kalanını umursuyor *musun* ? ”

Dişlerimi sıkıyorum. Buraya sihir için gelmedim; yardım etmek için gelmedim . Buraya zarar vermek için geldim. Kendi bencil nedenlerim için buradayım. O da bunu biliyor gibi görünüyor.

Kapılara doğru yürümeye devam ediyor.

Orada Raker, Este ve sırıtan Gallie bekliyor. Gallie sürekli Raker'a bakıyor ama Raker'ın bunu fark edip etmediğinden bile emin değilim. Kılıcı önündeki toprağa saplanmış durumda. Kılıcın kabzasını iki eliyle sıkıca tutuyor. Maskesi tekrar takılı. Tabii ki, öyle.

Elbiseyi ne kadar beğensem de, onu geride bırakmak zorunda kaldım. Sonunda, yeni kıyafetler giydim. Dizleri güçlendirilmiş, dar kesimli pantolon. Dövüşmeyi kolaylaştıracak kadar dar, nefesimi kısıtlamayan, yüksek yakalı uzun kollu bir gömlek; sanırım Faelingler tarz tercihlerimi fark ettikten sonra özel olarak diktirmişler. Yeni hediye edilen çantamda sakladığım büyük bir yığın yeni iç çamaşırı.

“Astral Kraliçe yolculuğunuzu kutsadı… biz de kutsayacağız,” diyor Yaşlı Kadın. Kaşımı kaldırıyorum. Bu, dün bizi gece yarısı iblislerle dolu ormana atmak üzereykenki halinden çok farklı. Parlayan kolyesinin birçok telinden birini alıp boynuma takarken ağzımı kapalı tutuyorum. Her biri küçük bir ışık parıltısı içeren yüzlerce minik cam küreden oluşuyor.

"Gece yaratıkları yıldız ışığıyla size zarar vermez."

İçimde bir rahatlama hissi belirdi. *Gece yolculuk yapabiliriz* . Bu, hızımızı artıracak... ve düşmanlardan kaçınmamıza yardımcı olacak, çünkü gün batımından sonra dışarıda olmaya kimse cesaret edemez. Bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Questral'da yirmi dört gündür ilerliyoruz ve haritaya göre Tanrıların Diyarı'na yakınız. Gerçekten oraya ulaşabilir ve özellikle şimdi Stormside'a geri dönebiliriz.

“Git,” diyor Yaşlı Kadın. “Hızlıca yolculuk et. Büyük Hanedanlardan her ne pahasına olursa olsun uzak dur. Hepsinin tanrılarla tehlikeli ortaklıkları var. Umarım aradığını bulursun.”

Teşekkür etmek için başımı salladım. Raker da öyle yaptı. Ardından tahta kapılar gıcırtıyla açıldı.

Onların arasından geçmeden önce, bileğimde hafif bir tutuş hissettim. Este. Döndüğümde, kafası karışık bir halde bana bakıyordu. Gözleri bir şey arıyormuş gibi bana dik dik baktı... sonunda, "Yıldızsız gece diye bir şey yoktur, Aris. Gümüş karanlığı deler. Her seferinde." dedi. Bakışlarında sessiz bir kararlılık, en güçlü metal kadar sert bir azim vardı. Yıldızlarla yarışabilecek bir şiddet. "Yardıma ihtiyacın olursa, uzanıp al." Bakışları kolyemdeydi. Ne demek istediğini anlamadım... ama açıklama yapmadı. Sadece sıraya geri döndü. Yaşlı Kadın ona sert bir bakış attı.

Önümde kuşlar cıvıldıyor, dikkatimi çekiyorlar. Kapıların ardındaki orman çiçek açmış. Sabah ışığının parçaları ağaç tepelerinden süzülüyor. Gezinen Şehre son bir kez bakmak için dönüyorum—

Ama artık yok. Sanki hiç var olmamış gibi.

OceanofPDF.com

31

Gündüzleri kolyem hafif bir parıltı yayıyor. Saatler sonra, hâlâ ormanda yürüyüş yaparken ve güneş batmaya başlarken, ışıktan bir taç gibi büyüyor.

"Açık havada olmak tuhaf hissettiriyor," diyorum, suyun arkasına saklanarak ya da koşarak geçirdiğimiz gecelerin sayısını hatırlayarak.

Raker homurdanır. Cevabı bu kadardır.

"Biliyorsun, yıldız ışığının bizi koruyacağı bu yolculuğun sıkıcı olmaya başlayacağından endişelenmeye başlamıştım. Ama senin coşkulu sohbetin kesinlikle tehlike eksikliğini telafi edecek."

Beni görmezden geliyor.

Yine mi bu? Gözlerimi deviriyorum. Bırakın mutsuz olsun. Hayatında hep böyle bir haldeydi.

Orman, gündüz bile tehlikeli. Ama kolye bize sadece iblislerden değil, daha birçok şeyden koruma sağlıyor gibi görünüyor.

Ağaçlarda ara sıra hışırtılar duyuluyor, ama hiçbir yaratık ya da ölümsüz varlık yaklaşmıyor. Sessizce yürüyoruz.

Gece yarısına kadar, sessizlik tamamen beklenmedik bir şey tarafından bozulur.

Kaşlarım çatıldı. "Bu da ne?"

Müzik. Sesler. *Kahkaha.*

Birbirimize bakıyoruz. Bunlar şeytan mı? Yoksa bu da başka bir yanılsama mı?

Yıldız ışığının geniş bir koruyucu kalkan oluşturduğu ortamda, kılıçlarımızı kınlarından çıkarıyoruz. Yaklaştıkça sesler daha da yükseliyor.

Tencere ve tavalar birbirine çarpıyor. Konuşmalar hızlanıyor.

Sonra... yeni pişmiş bir şeyin kokusu. Faelingler bizi doyurdu ama midem şimdiden açlıktan burkuldu. Güzel kokuyor . İyi baharatlanmış.

Ağaçların arasından, açıklığa doğru yürüyoruz ve her şey sessizleşiyor.

Yirmiden fazla kişi başını bize doğru çevirip, canlı sohbetlerini kesti. Ortalarında bir ateş... hayır, kolyem kadar parlak bir *küre* duruyordu.

Hapsedilmiş yıldız ışığı.

Hepsi ölümsüz. Ama savaşçı değiller. Mütevazı kıyafetler giymişler. Çoğunun kılıç bile taşımıyor. Bazıları çocuk gibi görünüyor.

Bizi saran ışığı görür görmez fısıltılar başlıyor. Tüm gözler kolyeme çevriliyor.

Bir adam öne çıktı. Uzun, örgülü saçları arkaya toplanmış, koyu kahverengi tenli ve ölümsüzler için nadir görülen, genellikle sürekli kayıtsız bir ifadeye sahip dost canlısı bir yüzü vardı. "Işığı sen taşıyorsun, yolcu," dedi, boynumu işaret ederek.

Raker'a döndüm. Sanki hâlâ durumu değerlendiriyormuş gibi, tamamen hareketsiz duruyordu.

Minik küreleri parmaklarımın arasında nazikçe ovuyorum. "Sen... sen Faelingleri tanıyor musun?"

Daha fazla fısıltı. Heyecanlı cıvıltılar. Adam başını salladı. "Hayır, hayır —ama biz oraya doğru gidiyoruz."

Söylediklerinin anlamını kavradım. "Gezgin Şehri bulmaya çalışıyorsunuz," dedim onlara bakarak. Grupta bir neşe, bir umut havası vardı.

Başını sallıyor. "Bize yol gösterecek bir ışığımız var," diyor. "Onu bulduk. Şehri bulmak bizim kaderimiz. Bir süredir seyahat ediyoruz, arıyoruz."

Ölümsüzlerin diyarında, bir süre yıllar anlamına gelebilir diye düşünüyorum. On yıllar mı? Bu insanların bulmak için bu kadar çaresiz göründüğü yeri daha yeni terk ettiğimizi bilmek göğsümde bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Ama kapılar kapandıktan sonra nasıl kaybolduğunu, çoktan yeniden hareket ettiğini hatırlıyorum. Belki hala yakındadır. Belki de, eğer kaderlerinde varsa, onu bulacaklardır.

"Neden?" diye soruyorum.

Solgun yanağından aşağıya doğru uzanan uzun bir yara izi olan bir kadın, heyecan dolu bir sesle, "Kapıları bulursak... eğer çalarsak... bizi içeri almak zorundalar. Bunlar kadim kurallar." dedi.

Este'nin ısrarını hatırlıyorum, sanki bir kural varmış gibiydi. Onlara, Başrahibe'nin de gitmemiz *konusunda ısrar ettiğini* söylemek istiyorum . Bu kalıcı bir davet değildi.

“Gördünüz mü… gördünüz mü?” diye soruyor biri. Kıvırcık saçlı, açık kahverengi tenli bir kadın. Sesi umutsuzlukla dolu.

Ağzımı açıyorum—

“Hayır.” Raker’ın sesi kesin. Yavaşça ona doğru döndüm. Bana bakmadı bile. Gruptan daha fazla fısıltı yükseldi. Şimdi çoğunlukla Raker’a yöneltilmişti; zırhı, kapüşonu ve sırtındaki muhteşem kılıcıyla onlara bir iblis gibi görünmüş olmalıydı.

Adam gruba doğru işaret ederek, "Aramamıza katılmanızdan memnuniyet duyarız," dedi. "Tekrar yola çıkmak üzereyiz. Ne kadar çok yolculuk yaparsak o kadar iyi," diye gülümsedi.

Raker'ın reddetmek üzere olduğunu neredeyse hissedebiliyorum. Elim kolunu kavradı. Vücudunun tamamen gerildiğini hissettim.

“Harika olur. Çok teşekkür ederim.”

Adam başını salladı. "İsterseniz bir porsiyon alın," dedi, kızaran ete doğru işaret ederek. "Herkese yetecek kadar var."

Birkaç kişi daha ayağa kalkıp dilimler kesmeye başladı, bize sunmak için can atıyorlardı. Aklıma Stormside geldi, orada kimse kimseye kolay kolay *bir şey vermezdi*. Açlıktan ölmek üzere olan insanlar nadiren paylaşır. Ama ölümsüzler... bizim gibi yiyeceğe gerçekten ihtiyaç duymuyorlar. Bu bir zevk.

Bence, onların boynumdaki ışığa bu kadar odaklanmaları ve insan olduğumuz gerçeğini göz ardı etmeleri hoş bir değişiklik. Gerçi gruptakilerden bazıları bizim aralarına katılmamızı diğerlerinden daha çok istiyor gibi görünüyor.

Önüme bir tabak uzatıldı ve gülümseyerek teşekkür edip tabağı aldım, ardından Raker'ın hâlâ açıklığın kenarında durduğu yere geri çekildim. Ölümsüzlerin duyma yeteneği bizimkinden üstün. Konuşma yeniden başlayana kadar bekledim ve fısıldadım: "Bence onlarla birlikte seyahat etmeliyiz. En azından ormandan çıkana kadar."

"Elbette öyle düşünüyorsun," diyor, sesi her zamanki gibi rahatsız edici.

Gözlerimi ona diktim. “Tanrılar peşimizde. Başımıza ödül konmuş. Onlarla… aralarına karışacağız,” dedim, bunu daha çok kendimden yana söyledim çünkü Raker'ın hiçbir yere karışabileceğini sanmıyorum. “Ayrıca,

bu ormanlarda yollarını biliyor gibiler. Şimdiye kadar şanslıydık, ama başka ne gibi tehlikelerle karşılaşabileceğimizi bilmiyoruz.”

Raker tek kelime etmiyor. Yanımdan geçerken sadece başını sallıyor, muhtemelen bıçağını bilemek ya da *ona* özgü başka bir işle meşgul olmak için gidiyor.

"Tabağını almadın!" diye arkasından bağırdım ama belli ki umurunda değil. Tamam. Bana daha çok kaldı.

Büyük bir kayanın üzerine oturup, baharatla kaplı eti yerken, tuzun dilime değmesiyle inliyorum. Lezzet, uzun yıllardır önceliğim olmadı. Ama Stormside'da bile yemeklerin lezzetli olduğu zamanları hatırlıyorum. Annemin nesilden nesile aktarılan, buradan geldiği söylenen bir baharat koleksiyonu vardı. Bunun bir efsane ya da yalan olduğunu düşünürdüm hep, ama bu yemeğin tadına bakınca...

Tadı tıpkı öyle.

“İnsansın,” diyor biri. Yukarı baktığımda açık tenli ve pembe yanaklı bir kadının bana baktığını görüyorum. Bütün ölümsüzler genç görünür, ama o özellikle genç görünüyor, belki de benden bile daha genç.

Şaşkınlık numarası yaparak gözlerimi kırpıyorum. "Ben miyim?"

Bu da bana kocaman bir gülümseme kazandırdı. Dişleri, tıpkı vücudunun geri kalanı gibi, ışıl ışıl beyazdı. "İnsanların bu kadar komik olabileceğini bilmiyordum."

Burun kıvırdım. "Ölümün sürekli yakınımızda olduğunu düşünürsek, ölümsüzlerden daha komik olduklarını düşünüyorum."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Nasıl bir şey bu? Doğduktan bu kadar kısa süre sonra öleceğini bilmek?"

Etten birer lokma alırken gülümsüyorum. "Bizim için kısa gelmiyor." Omuz silkiyorum. "Yüzyıllarca, hatta binlerce yıl yaşayacağınızı bilmek nasıl bir şey? "

Dudaklarını büzdü . "Korkunç." Bir anda kolumu çimdikledi ve nefesim kesildi. Başını salladı. "Senin tenin bizimkinden daha yumuşak. Daha az pürüzsüz, daha az dayanıklı. Ama biz de ölebiliriz, özellikle de böyle bir kılıcın ucunda..." Kılıcımın kabzasına baktı.

"Ölmek yaygın bir durum mu?" diye soruyorum.

“Savaş zamanında öyle,” diyor yanıma otururken. “Ama göreceli barış zamanında… topluluklar genellikle kendi aralarında kalırlar. Herkes çok *temkinlidir.* Başka bir savaştan çok korkarlar. Tanrılardan ve onların gazabından çok korkarlar…” Bana dönüyor. Kalp şeklindeki yüzü çillerle

kaplı. Saçları saman renginde. “İşte bu yüzden ayrıldım. Kaçtım ve bu gruba katıldım. Çünkü Gezgin Şehir'de korkulacak bir şey olmadığını duydum. Orada ölüm nadiren olur.”

Este'yi ve annesini kaybettiğini düşünüyorum. Şimdi nasıl olduğunu merak ediyorum. Bu ölümsüze ölümün her yerde olduğunu söylemek istiyorum ama sessiz kalıyorum.

"Benim adım Daphne," diyor. "Senin bir adın var mı?"

İnsanların böyle düşünmeyebileceğini sanmasına alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Elbette, Aris."

Gözlerini kısarak, "Buralardan bir isim gibi geliyor," dedi.

Dişlerimi sıktım, ona topraklarımızın eskiden bölünmüş olmadığını hatırlatmak istedim. Kapılar her zaman var olmamıştı. İnsanlar ve ölümsüzler bir zamanlar tanrıların himayesi altında birlikte yaşıyorlardı.

Bunun yerine, sadece yapmacık bir gülümseme sunuyorum.

Herkes ayağa kalkınca bir telaş kopuyor. Tencereler ve battaniyeler toplanıyor. Daphne bana dönüyor. "İzleyin," diyor heyecanla. "Bir sonraki lideri seçmek üzere."

Lider mi?

Bize burada yer teklif eden adam öne çıktı. Kalabalığın arasında dolaşıp umutlu yüzlere baktıktan sonra, uzun saçlarını tek bir örgü halinde toplamış uzun boylu bir adamın önünde durdu. "Sen," dedi.

Uzun boylu adam gülümsedi, öne doğru bir adım attı ve küreyi dikkatlice aldı.

Daphne, “Sıranın en önünde, ışığı tutmak bir onur,” diye açıklıyor. “Daha önce iki kez seçilmiştim. Işık...” Parıldayan mavi gözleri boynuma iniyor. “Daha önce hiç hissetmediğim bir şeye benziyor.”

Kalp atışlarımda hissediyorum. Bir enerji. Büyü. Daphne'nin gözleri, bir davul çalınana kadar kalkmıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Gruba hoş geldin, Aris," diyor.

Davullar susmuyor. Parlak küreyi tutan uzun boylu adamın arkasında üç kişi enstrüman çalıyor. Müzik güzel ama kısa sürede sıkıcı hale geliyor. Tabii ki yüzünü göremiyorum ama Raker'ın duruşundan, bizi bu duruma soktuğum için beni öldürmenin yollarını düşündüğünü anlıyorum.

Ama pişman değilim. Çünkü gün doğduktan hemen sonra, ağaçlarda bekleyen ve belli ki bir sonraki hedeflerini arayan bir grup Maskeli'nin yanından geçtik. Küreyi çalmak isteyeceklerini düşünsem de, mesafelerini korudular. Tanrıları Faelinglerle çatışma istemiyor mu acaba? Emin

değilim. Ama biz hiçbir şey fark edilmeden ve herhangi bir olay yaşanmadan yanlarından geçtik.

Daphne beni kısa süre sonra sırada buldu. Raker'a dik dik baktı. Boyu sayesinde, kapüşonunun gölgesinin altındaki gümüş parıltıyı görebildiğini tahmin ediyorum.

"Maske meselesinin sebebi ne?" diyor, sanki adam tam karşımda durmuyormuş gibi benimle konuşuyor.

Omuz silktim. "Yüzünden utanıyor. Yüzü yok ki." En acıyan bakışımı attım. "Sadece... orada bir sürü yılan var işte."

Daphne'nin ağzı dehşetle aralandı. Anlayışla başını salladı, tüm insanların ölümsüzler gibi görünmeyebileceğine kolayca inanıyordu.

Raker'ın bana dik dik baktığını neredeyse hissedebiliyorum . Bu *da* beni gülümsetiyor.

Daphne onun önünde başını eğdi. “Sizin… çektiğiniz *sıkıntı* için özür dilerim ,” dedi, sesi acıma dolu. Sonra hızla sıranın sonuna doğru ilerledi, sanki Raker'ın yılan gibi kıvrılan yüzü bir şekilde bulaşıcıymış gibi.

Raker, "Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dediğinde hâlâ kendi kendime gülümsüyordum.

Omuz silkerek, "Bence çok komiğim," dedim. Ona döndüm ve "İkimizden birinin öyle olması gerekiyor," diye ekledim.

"Ya yüzüm gerçekten de yılanlardan oluşan bir sarmal ise? Benimle alay ettiğiniz için kendinizi kötü hissedecek misiniz?"

Gözlerimi kırpıştırdım, ağzından alaycı bir şey çıktığını duyunca şaşkına döndüm. Dudaklarımı birbirine bastırıp düşündüm. "Hayır," diye karar verdim.

"Hayır mı?" Şaşırmış gibi görünüyor.

Hayır. Sen o kadar büyük bir pisliksin ki, sana acımam mümkün değil.

Alaycı bir ses tonuyla, "Sen ise gayet hoş birisin, Aris," dedi.

İşte orada. Adım yine, bir kucaklama gibi yankılanıyor. Sırtımdan aşağı doğru inen soğukluğu umursamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum tatlı bir sesle. "Birimizin bunu yapması gerekiyor."

Grupla birlikte iki gün daha yolculuk yaptık , her gece sadece birkaç saatliğine mola verdik. İşte o zaman bunun bir hata olabileceğini fark ettim.

Ölümsüzlerin bizim gibi uykuya ihtiyaçları yok.

Sadece müzik çalmak, yemek yemek ve Gezgin Şehir hakkında eski hikayeler anlatmak için duruyorlar; bu hikayelerin çoğu gördüklerimizle hiç uyuşmuyor. Uyuyamıyorum neredeyse, ama kahkaha sesleri beni uyandırana kadar uyuyorum.

Gözlerimi açtığımda, Raker'ın etrafında toplanmış, ellerinde tahta kılıçlar tutan ve hepsini ona doğrultmuş bir grup çocuk gördüm.

Bok.

Kemiklerimi saran endişeyle ayağa fırladım, Raker'ın sürekli kötü tavrından onları kurtarmaya hazırdım ki, birdenbire o devasa kılıcını sırtından çekti.

Gözlerim irileşti, dudaklarım aralandı—

Çok geç kaldım. Kılıcı tahta kılıçlardan birine saplandığında bir çatırtı sesi duyuldu.

Ancak çok az güç kullandığı için meşe ağacı bozulmadan kalıyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Kılıçları çıplak elleriyle, bildiğim kadarıyla çok az bir çabayla kırmıyor. Hayır. Bunun yerine, onlarla düello oyunu oynuyor, altı kılıçla birden savaşıyor ve çocuklardan bazılarının da birkaç vuruş yapmasına izin veriyor.

Çocuklar sevinçle çığlık atarak yaklaşıyorlar ve o da yaralanmış gibi yaparak kamburlaşıyor, ta ki neredeyse üzerine gelene kadar. Sonra onu yere devirmeye çalışıyorlar.

Onlar daha karşılık veremeden, o tüm boyuyla doğrulur, kılıcını havaya kaldırır ve kükrer.

Çocuklar kahkahalar ve şaşkınlık nidaları eşliğinde karmakarışık bir halde etrafa dağıldılar.

Ağzım açık kalmış bir şekilde, hâlâ rüya görüyor muyum diye düşünüyorum, çünkü Raker'ın o çocuklarla oynamış olması *imkansız* .

Kılıcı hâlâ havada, yavaşça sağa doğru bana döndü.

O sadece bakıp duruyor. İkimiz de bakışlarımızı ondan ayırmıyoruz. Sonra, tıpkı çocuklara yaptığı gibi, kılıcını çekerek öne doğru bir adım atıyor.

Koşmuyorum. Birkaç adım ileri atıyorum, ta ki tam onun ve kılıcının altına gelene kadar.

"Senden korkmuyorum," diyorum umursamaz bir tavırla. Başımı yana eğiyorum. "Ama uyurken ölmüş olmaktan biraz *korkuyorum* , çünkü az önce gördüklerimin başka bir açıklaması yok."

Hafifçe güldü ve kılıcını kılıfına geri koydu.

“Senin… senin kardeşlerin var mı?” diye soruyorum, bu göreve çıkmaya karar verdiğinde geride bıraktığı hayatı merak ederek. Onun bir ailesi olduğu fikri tuhaf geliyor. Yanlış. O, kötü şöhretli, ölümcül bir şövalye. Onu… bir yemek masasında otururken, bir şakaya gülerken, bir fincanı dudaklarına götürürken hayal bile edemiyorum .

Hayır. Onu ancak şu anki haliyle, tam zırhıyla, maskesiyle, savaşa hazır bir şekilde görebiliyorum.

Vücudunun o metal yığınının altında nasıl gerildiğini izliyorum.

"Evet, yaptım," diyor sonunda.

Ve sonra tekrar arkasını dönüyor.

Evet, yaptım. Grup tekrar eşyalarını toplamaya başlarken ben de öylece durdum. O iki kelime aklımdan çıkmıyor.

Sislerin arasında Bahçıvan'ın söylediklerini hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum. Harlan Raker bir iblis. Bundan hiç şüphe yok. Kılıcında yüzlerce, hatta binlerce öldürme vakası var.

Ama canavarların çoğu zaman doğuştan değil, sonradan yaratıldığını hiç düşünmemiştim .

Sıra ilerliyor. Raker'ı bulup arkasından sendeleyerek, ona yetişmeye çalışıyorum. Gözlerim kuru ve kızarmış. Bacaklarım hala kaskatı kesilmiş durumda.

"Bu senin fikrindi, hatırlıyor musun?" diyor Raker, sanki çırpınışlarımı duyabiliyormuş gibi önümden. Sesi boğuk. Acaba hiç uyumaya çalıştı mı diye merak ediyorum.

"Nasıl unutabilirim ki?" diyorum, grubun bize sunduğu birçok su poşetinden birinden bir yudum alarak. "Sürekli hatırlatıyorsunuz."

Sıranın ön tarafında heyecan dorukta. Grubun en küçüğü, Raker ile oynayan ölümsüz çocuklardan biri, küreyi tutmak için seçildi.

Ailesiyle birlikte seyahat ediyor. Ön sıralarda onu tezahüratlarla destekliyorlar. Müzik normalden daha canlı.

Burada yıldızlar çok parlak, üzerimizde bir battaniye gibi. Onlara bakıyorum, uyanık kalmak için mücadele ediyorum. "Belki... belki bu geceden sonra rotamızı değiştiririz," diyorum. Raker'ın arkasında, molalarımızdan birinde haritamın bazı kısımlarını toprağa çizerek yaşlı ölümsüzlerden biriyle istişare ettim. Şimdiye kadar doğru yönde ilerliyorduk, ama yakında bir dönüş yapmayı planlıyorlar. Düz devam edersek, üç gün içinde bu ormandan çıkıp bir çöle varacağız.

Tanrıların Diyarı'na ulaşmamızın önünde kilometrelerce uzanan kumlu bir alan var. Oraya ulaşmak neredeyse kolay gibi görünüyor.

Sonra Gezgin Şehir'de öğrendiklerimi hatırladım.

Ormanın her yerine yayılan müzik sesleriyle dolu bu neşeli grupta bile, ensemde bir tehlike fısıltısı hissetmeden edemiyorum.

Acaba tanrılar bizi izliyor ve saldırılarına hazırlanıyorlar mı diye merak ediyorum.

Kılıcımı ele geçirene kadar durmayacaklar. Umarım onlarla bizzat yüzleşebilirim.

Bıçağımı alabilirler.

Gümüş kanlarıyla kaplıydılar.

Az kalsın tökezleyecektim ki Raker'ın eli beni dengeledi. Tekrar ayağa kalkar kalkmaz elini bıraktı. Buradaki kökler çok sık, tozlu toprağın üzerinde kıvrılarak uzanıyorlar. Her birkaç dakikada bir üzerlerinden geçmek zorunda kalıyorum ve bu çaba yüzünden dizlerim ağrıyor.

Benim yüzümden çok yavaş ilerliyoruz. Grubun geri kalanı heyecanla sohbet ederek bizi geçiyor.

Raker'ın bana acele etmemi söylememesine ya da beni yalnız bırakmamasına şaşırdım. Uykusuzluğa ve tüm zırhına rağmen daha hızlı yürüyebileceğini biliyorum.

Bence o çiçeklerden daha fazla almalıydık. Gezgin Şehir'den olanlardan. Keşke Raker'dan kılıcımı taşımasını isteyebilseydim, ama tabii ki isteyemem. Acaba onu benden alabilir mi? Demircinin uyarısını düşünüyorum.

Raker bunun bir tanrı kılıcı olduğunu bilseydi, haritayı umursamadan beni öldürür müydü? Her şeyden sonra bile mi?

Durun bir dakika. *Raker'ın* kılıcı da bir tanrı kılıcı mı ?

Keskin bir nefes kesilmesi beni düşüncelerimden koparıyor. Hattın diğer ucunda olsam bile duyuyorum o sesi.

Ardından mide bulandırıcı bir çatırtı geliyor.

Öndeki herkes aniden durdu. Müzik tiz bir sesle kesildi. Çocuk tökezlemiş olmalı.

Küreyi yere düşürdü.

Ve onu paramparça etti.

Bir anda, gümüş rengi ışık, daha önce hapsedilmiş yıldızlar yuvalarına dönmek için can atıyormuş gibi tiz çığlıklar atarak gökyüzüne doğru yükseliyor. Göz kamaştırıcı bir yıldız ışığı fırçası darbesi gibi.

Ardından karanlık geldi.

Telefon hattı birdenbire ölüm sessizliğine bürünüyor.

Geriye kalan tek ışık boynumda. Ama hepimizi örtecek kadar büyük değil. Küre gibi değil.

Bir saniyelik sessizlik. İki saniye.

Sonra kazıma başlar, sanki iblisler ışığın kenarlarında sürünerek bekliyorlarmış gibi. *Bekliyorlar.*

O dilimleme işlemi devam ettikçe kalbim gümbür gümbür atıyor. Yaklaşıyor. Oyma işlemi giderek daralıyor.

Sonra, ormanda akıl almaz ilk çığlık yankılandı, ardından et yırtılma ve kemik kırılma sesleri geldi. Bir ölümsüz parçalara ayrılıyordu.

Kaos patlak veriyor.

Birisi kolyemi tutunca başım geriye doğru savruldu. Ölümsüz olan kolyeyi boynumdan koparmaya çalışırken nefesim kesildi, sonra da boğulmaya başladım.

“İnsan sürtüğü,” diye çığlık atıyor tanımadığım bir ses. “Ver şunu buraya. Zaten hayatın değersiz.” Başka eller, kavrayıp yırtıyor. Raker’ın kılıcının kınından çıktığını duyuyorum.

Kimseye vuramadan, tutuşu gevşedi. Nefes nefese arkamı döndüğümde, elinde bıçakla orada duran Daphne'yi gördüm. Bıçağı ölümsüzün sırtına saplamıştı.

"Koş!" diyor ve ben de elini kavrayıp onu ışığın güvenliğine çekiyorum. "Onlar bizden aşağıdalar!"

Gözlerimi kısarak yere bakıyorum. Kahretsin. Haklıymış.

Oniks bıçaklar toprağın içinden saplanıyor. Kemik beyazı pençeler toprağı yarıp geçiyor, yakalayabildikleri herkesi kapıyor. Bir ölümsüz tam o pençelerin arasına koşuyor ve ben yardım etmeye bile fırs bulamadan toprağın içinde sürükleniyor.

Kahretsin.

“Yere sapla!” diye bağırdım, kılıcımı saplayıp çıkarırken, ama artık çok geçti. Ve çok az kişinin silahı vardı. Yıldız ışığına körü körüne inanmışlardı. Onun onları güvende tutacağına inanıyorlardı.

Çığlıklar. Çok fazla çığlık.

Olabildiğince hızlı koşuyoruz ve daha fazla insanı ışığa çekmeye çalışıyorum, ama teker teker sürüklenip götürülüyorlar. Hepimizin daha yüksek bir yere çıkması gerekiyor. En azından orada, aşağıdan götürülme endişesi duymamıza gerek kalmaz.

Daphne'nin de aklından aynı şey geçiyor. "Uçurumlar!" diye bağırıyor.

Sonra, eli benimkinden koparıldı. Ölümsüz bir varlık, saldırıdan kurtulmak için elimi kapmıştı. Durdum ve döndüm, kılıcımı kaldırdım.

Daphne bıçak gibi keskin dişler tarafından ikiye parçalanırken kan yüzüme sıçrıyor.

"HAYIR!"

Kulaklarımı kükreme dolduruyor. Ormanı kükreme dolduruyor.

Çığlık atarak geriye doğru sendeledim ve güçlü bir bedene çarptım.

Çalışma toplantısı.

Onları teker teker püskürtüyor. Işık tacının dışında, birkaç metre ötede bir iblis beliriyor ve Raker'ın kılıcı canavarı ikiye bölerken parıldıyor. Ama sayıları çok fazla.

Her yerdeler.

Yüzlercesi . Sanki çağrılmışlar gibi.

Ve iblisler ışığımızı delmeyebilir... ama ölümsüzler delebilir. Kanlar içinde ve çaresiz bir halde, bana yemek servis eden kadın üzerime atıldı, boğazıma uzandı, kolyeyi koparmaya çalıştı.

Sırtım yere çarptı. Kafam bir ağaç köküne çarparak çatladı.

Ölümsüz varlık pençeleriyle bana saldırıyor, kürelere uzanıyor.

“Yardım edebilirim—size yardım edebilirim!” diyorum, birkaç kişi daha için yer olduğunu bilerek. Kolyeyi kırıp daha fazla kişinin ışığından faydalanmasını sağlayabilir miyim diye düşünüyorum. Beni boğmasını engellemeye çalışıyorum.

Ama sanki beni duymuyor ya da umursamıyor. Zaten sığamayacak kadar çoklar. Geri kalanlarının parlak ışığa doğru koştuğunu duyuyorum.

Kadının sivri tırnakları yanağımı çizdi ve yüzümden kan akmaya başladı. "Lütfen durun," dedim, ona zarar vermek istemiyordum.

Yapmıyor. Tekrar uzanıyor ve ben onu iterek uzaklaştırıyorum, ta ki bacakları ışığın dışında kalana kadar.

Ve o an toprağa çekildi. Ağzından kan dondurucu bir çığlık yükseldi ve bir köke tutunarak kendini dışarıda tutmayı başardı. Sadece oturup izleyemezdim. İleri atılıp onu dışarı çekmeye çalıştım, ama güçlü kollar belime dolanarak beni havaya kaldırdı. Kaldırılırken bacaklarım çırpınıyordu. *Raker.* Beni hiç düşünmeden omzuna attı.

"Bırak beni!" diye bağırdım, kadının kan fışkırarak toprağın altına kayboluşunu onun sırtının üzerinden izlerken.

Raker öyle yapmıyor. Uçurumun kenarına doğru koşuyor.

"Tırman!" diye hırladı, beni havada döndürüp acımasız bir güçle kayaya fırlattı. Kulaklarım çınlıyor, başım zonkluyordu, taşa tutunup en yakın çıkıntıya, ayakta duracak kadar yer olan bir taş levhaya kadar tırmandım, diğerlerine yardım etmeyi planlıyordum. Onlara yolu göstermeyi. Ama yardım etmek için arkamı döndüğümde, Raker oradaydı, beni uçuruma yapıştırmıştı.

Çığlıklar geceyi delip geçiyor.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedim, zırhının soğuğu altında titreyerek.

Raker sessiz.

"Ölecekler!" diye bağırdım, yardım çığlıklarının arasından beni duyabilmesi için sesimi yükselterek.

Hiçbir kasını kıpırdatmıyor.

“Pekala. Kal. Ben gidiyorum.” Ona karşı koymaya çalışıyorum ama kıpırdamıyor. Arkamdaki taş kadar sert. Beni kaya yüzüne bastırıyor, vücudu benimkini koruyor, ama koruma amaçlı değil… beni kafese kapatmak için. O hareket etmeden ben hareket edemiyorum.

Sesleri daha da umutsuzlaşıyor. Yalvarışları ... Aklım çaresiz olduğum zamanlara geri dönüyor. O çığlıklar içime saplanan bıçaklar gibi.

“ *Lütfen* ,” dedim, sesim kelimede titreyerek. Gözlerimden yaşlar süzülüp zırhına değdi. Burada durup yardım etmeden duramam. Herkes yaşamazken ben yaşayamam. Yaşayamam .

Yine mi?

Tek kelime etmiyor. Bir santim bile kıpırdamıyor. Ben ittiğimde de , tırnaklarımla kazıdığımda da, yalvardığımda da. Çığlıklar daha da yükselirken, o sadece orada, bana karşı dikiliyor, vücudu sert, her şeyi kapsayan ve boyun eğmez bir şekilde duruyor.

Daha sonra-

Sessizliğe büründüklerinde.

“Şerefsiz,” dedim, sesim hıçkırıklardan titreyerek. “Şeytan. Sen… kalpsiz, acımasız canavar.” Saatlerce ona bildiğim her türlü hakareti ettim. Tekrar tekrar lanet ettim.

Ama sanki her yerinde, hatta kalbinin, hatta duygularının üzerinde bile sonsuz bir zırh var gibi; çünkü bedeni en ufak bir şekilde bile kıpırdamıyor. *Hareket* etmiyor. Boynunun derisine tırnaklarımı batırdığımda bile, yalvardığımda bile kıpırdamıyor .

Ancak güneş doğup, iblislerin tüm izleri kaybolunca yerinden kıpırdıyor. Kayadan iterek yere iniyor. Ben de onun önüne iniyorum,

bacaklarım yorgunluktan neredeyse titriyor.

Orman tam bir katliam yeri. Ağaçlardan deri parçaları sarkıyor. Kan yerlere sıçrıyor. Dizlerimin üzerine çöküp kusuyorum.

Sonunda tekrar başımı kaldırdığımda, kapüşonu ve maskesi her yerini örtmüş bir şekilde bana bakıyordu. Ama yüzünü görebilseydim, az önce canımızı kurtarmak için tutunduğumuz uçurum kadar pürüzsüz ve ifadesiz olacağını hayal ediyorum.

Ayağa kalktım ve sendeleyerek ona doğru ilerledim. Parmağımı göğsüne sapladım ve erimiş ruhumun her zerresiyle, "Senden nefret ediyorum, Harlan Raker," dedim.

Bir an bana bakıyor. Bakışları göğsünün ortasında duran parmağına kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Güzel," diyor sonunda.

Sonra arkasını dönüp patikaya doğru ilerliyor.

Ama ben henüz bitirmedim.

Gerçekten ne düşündüğümü bilmiyorum. Belki de o kusursuz zırhında bir çizik oluşmasını istiyorum, belki de ona hepimiz kadar hata yapabileceğini göstermek istiyorum.

Gözyaşlarım ve öfkemden kör olmuş bir halde, bana öğrettiği hızda kılıcımı kınından çıkardım ve sırtına sapladım.

Yoksa yapardım.

Eğer kılıcını bu kadar hızlı kınından çıkarmamış olsaydı... Kılıç parmaklarının arasından uçup havaya fırladı ve omurgasının arkasında takılıp kaldı, darbemi mükemmel bir şekilde engelledi, vücudunun geri kalanı ise hala ters yöne bakıyordu. Aynı saniyede kılıcını tekrar kınına soktu.

Bok.

Bir anda arkasını döndü ve tam önümde belirdi. *Çok öfkeliydi*.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu, kelimeleri tükürerek.

" *Evet* ," diye yanıtlıyorum, duruşumu alarak. Onun mükemmelleştirmeme yardım ettiği duruşu.

"Kanıtla."

Sonra kılıcını boynuma doğru savurdu.

Kılıcımı kaldırıp darbeyi engelliyorum, vuruşun şiddeti neredeyse silahımı düşürmeme yetiyor ama düşürmüyorum. Dönüp, ardından öfkeyle, kederle ve *kızgınlıkla* defalarca kılıcımı onunkine vuruyorum . Birkaç anlığına da olsa darbelere dayanıyor.

Sonra o da bana karşılık veriyor, daha sert vuruşlarla, her vuruşta geriye sendelememe, çenemin kasılmasına neden oluyor, vuruşları gittikçe daha da sertleşiyor.

Metallerimiz birbirine çarpıyor ve bu birleşmeyi dişlerimde hissediyorum, kanımda yankılanıyor, omurgamda dalgalanmalar yaratıyor.

Raker o meşhur gücünün onda birini bile kullanmıyor, ama yine de beni diz çöktürmeye neredeyse yetiyor.

Vücudum bir darbe daha alınca sarsılıyor. Terli ellerim kılıcın kabzasını zar zor kavrıyor. Dudaklarımdan onun gücüyle hava hızla geçiyor.

Gücünün ağırlığı altında çökmek üzere olduğumu görüyor olmalı, ama bu onu geri adım attırmıyor, hayır. Aksine, onu *öfkelendiriyor* .

Kılıcını acımasızca sallıyor, sendelerken hırlıyor, sanki başarısız olduğum bir sınavmış gibi, sanki karşılık vermemi istiyormuş gibi. Deniyorum. Bana verdiği tüm dirence karşılık verirken inliyorum ve o da geri adım atmıyor. Metal zırhıma, kırılacağından emin olana kadar bastırıyor. Bütün vücudum titreyene kadar. O sadece üzerime kapanan bir metal duvar.

Kahrolsun o.

" *Senden nefret ediyorum* ," diye tükürdüm yüzüne, kemiklerim onun baskısına karşı acıyla kıvranırken, kılıçlarımız aramızda çarpıştı.

“ Benden nefret et.” Bıçağıma doğru itiyor. “ *Daha sert* ,” diye hırlıyor.

Sonra kılıcı geri çekilip benimkine öyle bir kuvvetle çarptı ki, sırtım uçurumun kenarına çarptı. Dudaklarımdan bir nefes kesilmesi sesi çıktı.

Metallerimiz tekrar buluşuyor ve bu sefer orada öylece kalıyor, aşağı doğru bastırıyor, kenarı benimkine sürtünüyor, santim santim bana doğru yaklaşıyor, çelik sürtünüyor, maskeli yüzü gittikçe yaklaşıyor. Nefesim kesildiğinde, beni paramparça etmeye çalışarak sertçe itiyor. Neredeyse paramparça oluyorum.

Sonra dişlerimi gösterip tüm gücümle ona karşı koydum, aynı metalden yapılmış iki bıçağın, ikisinin de geri adım atmayı reddetmesinin sesiyle duyularım paramparça oldu. Yine de kendimi korumayı başardım.

Ama o daha güçlü. Ve kılıcı boğazıma giderek yaklaşıyor.

O kadar yakın ki, maskesinin altında gizlenmiş o çelik grisi gözlerini görebiliyorum. Sert ve kalpsiz. Ona tüm benliğimle, yıllar içinde keskinleşmiş tüm nefret kırıntılarımla, yaptığı her affedilemez şey zihnimde yankılanırken bakıyorum. Bunu ikinci bir bıçak gibi kullanıyorum.

Sanırım ben de kılıcım kadar inatçıyım, çünkü silahımı bırakmıyorum, yenilgiyi kabul etmiyorum, kollarım titrese bile, alnımdan terler aksa bile, o daha da sert bastırdıkça her kasım yansa bile. Daha da sert .

Hayır. Yüzüne tükürdüm ve tükürük maskesine isabet etse de gözleri öfkeyle parladı.

Son darbesini indirmek için geri çekiliyor ve yine—gerçekten de ölüm isteğim olmalı. Çünkü kılıcımla ona vurmaya çalışmak yerine, silahımı yere fırlatıyorum.

Ve ona yeterince güçlü bir şekilde saldırdım ve onu yere devirmeyi başardım.

Yere sertçe düşerken ağzından nefes kesildi, ben de zırhının üzerindeydim ve bir saniye içinde kılıcını kalbime saplayabilirdi, ama umurumda değil. Onu işaretlemek istiyorum. Zırhını paramparça etmek, kanatmak, benim hissettiğim kayıp ve acının bir kısmını ona da hissettirmek istiyorum.

Ona çılgınca saldırdım, yumruklarımı göğsüne, maskesine vurdum, tırmaladım, çizdim, derisine ulaşıp ulaşmadığımı bile anlamadım.

Bana izin veriyor.

“Öldüler!” diye bağırıyorum ve tek yaptığım kendime zarar vermek, parmak boğumlarım kan içinde kalıyor ama duramıyorum. Kollarımı ya da ellerimi bile hissetmiyorum artık, sadece göğsümde büyüyen bir umutsuzluk boşluğu var ve ben—yapamıyorum . Artık içimde tutamıyorum. *Çok fazla.*

Bu yolculukta bulduğum her ışık, tıpkı o küre gibi paramparça oldu ve söndü. Tıpkı bir kül yığınının içinde uyanmak gibi. Şimdi onun parıltılarını görüyorum, etrafımızdaki kanla karışıyorlar.

Yine mi? Yine mi?

Çok zorlanıyorum ama tam nefes alamıyorum, hatta hiçbir şey göremiyorum, gözyaşlarım her şeyi engelliyor, ama yine de vurmaya, öfkelenmeye devam ediyorum, sonunda o uzanıp kanlı ellerimin ikisini de kendi eliyle tutuyor ve "Yeter" diyor.

Bir anda, tüm mücadele gücüm kayboldu ve onun kucağına yığıldım. Sonra boynuna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladım, zırhına yaslanıp titredim ve o hiç kıpırdamadı. Çok hareketsiz kaldı, sonunda ayağa kalktı, ben hala onun üzerindeyken, kılıcımı almamı istedi ve beni bu ormanlık alandan dışarı taşıdı.

Kan dökülmesinin ardından.

OceanofPDF.com

32

Raker'ın beni ne kadar süre taşıdığını **bilmiyorum** , sadece sonunda boynundan başımı kaldırdığımda, güneşin tam tepemizde, ormana doğru vurduğunu gördüm.

Vücudum sıkıca onun göğsüne yaslanmış durumda.

Yolumuzu tıkayan bir sürü sarmaşık var ve o, ağırlığımı bir koluna veriyor, diğer koluyla kılıcını çekiyor, sarmaşıkları parçalara ayırıyor, sonra da kılıcını tekrar kılıfına sokuyor. Hepsi tek bir akıcı hareketle. Sonra iki koluyla tekrar beni tutuyor.

"Raker," diyorum ve dikkati önünden ayrılmıyor. Tetikte ve hazır, tıpkı sayısız isyancıya karşı savaşırken savaş alanında her zaman olması gerektiği gibi.

"Aris," diyor, sesi öğütülmüş taş gibi çıkıyor.

Yutkunuyorum. Hâlâ ondan nefret ediyorum. O insanları kurtarmaya bile *çalışmamış* olmasından nefret ediyorum .

Belki de geri dönmeye çalışırken ya da daha fazla yardım etmeye çalışırken ölürdük. Bilmiyorum. Onlara en azından bir şans vermediğim için her zaman pişman olacağım.

Ama verdiğim tepkiden de pişmanım. Onun kadar kötü olmak istemiyorum.

"Sana saldırdığım için özür dilerim." Sözler zorlama. Eminim o da bunu anlamıştır.

Sonunda, maskesinin metaline güneş ışınları yansıyarak bana baktı; sanki bu sözlerin gerçekten ağzımdan çıktığına şaşırmıştı.

Sanırım birazdan cevap verecek.

Sonra, hiç beklemeden beni bıraktı ve bacaklarım uykudan uyuşmuş olmasına rağmen, sendeledim ve kendimi toparlamayı başardım.

Kılıcını bir anda ortaya çıkarır. "Ve bu konuda bu kadar berbat olduğun için çok üzgünüm," der.

Doğru. Raker'ın birkaç saatten fazla katlanılabilir olabileceğini düşünmem aptallıkmış.

Bir an için, acaba sonunda benden kurtulacak mı diye düşündüm, ama sonra duruşunu aldı ve "Tekrar dene," dedi.

Gözlerimi kırpıyorum. Ciddi olamaz.

İnanmaz bakışıma başıyla onay verdi. " Bu sefer *daha çok* çalış , Aris."

Benden daha çok nefret et .

Kılıcımı almak için geriye uzanıyorum. Kılıfından çıkarıyorum. Duruş pozisyonuna geçiyorum.

“Bütün o öfke mi?” diyor. “Bunun bir anlamı olsun.” Sonra tekrar bana dönüyor.

Kılıçlarımız çarpışıyor, birbirine değiyor, birleşiyor ve birbirine karşı titriyor. Ve öfkenin telaşı olmadan, kafam daha berrak. Odaklanarak kaşlarımı çatıyorum, onu dövüşürken izlediğim her anı hatırlıyorum. Her küçük hareketi. Her detayı. Hafızam benim avantajım.

Ve ben de onu izliyorum.

Belki de fazla dikkatli davrandım.

Onun en sevdiği hareketleri biliyorum. Geçmişte bunlara nasıl tepki verdiğimi de biliyorum. Bu yüzden, beni bir ağaca doğru itmeye çalışırken, bıçağını boynuma dayamak için kaldırdığında—

Etrafından dolanıp, bacaklarının arkasına tekme attım, kendi ivmesini avantajıma kullandım ve onu ağacın gövdesine doğru ittim.

Metalim onun boğazına dayandı.

Nefes nefese göğsüne yaslanmış haldeyim. Kılıç elimde titriyor.

Kahretsin. Ben... Ben yaptım.

Nefesi bile kesilmemiş. Tam olarak çabalayıp çabalamadığından bile emin değilim.

Onun hatası.

Galibiyet galibiyettir.

Parmak uçlarıma yükseldim ve çok dikkatli bir şekilde öne eğildim, asla gerçekleşeceğini düşünmediğim bu nadir anın tadını çıkardım. "Bütün bu metal seni yavaşlatıyor, Raker," diye fısıldadım, kulağına olabildiğince

yaklaşarak. "Arkasına saklanmak senin sonun olabilir." Dudaklarım alaycı bir sırıtışla kıvrıldı.

Metalin ona bir an daha hafifçe değmesine izin verdim.

Sonra bıçağımı yere bırakmaya çalıştım ama eli uzanıp beni durdurdu. Uzun parmakları benimkileri kavradı, adeta yuttu. "Hayır," dedi. "Devam et. İşini bitir."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne?

“Hadi ama Aris,” diye mırıldandı, sesi hırıltılı bir meydan okuma gibiydi. Kaba başparmağı nazikçe nabzıma dokundu ve hain kalbim tekledi. “Bunu istediğini biliyorsun.”

Kılıç daha da çok titriyor.

Ama eli gevşemiyor. Hayır, kocaman eliyle elimi sıkıca kavrayarak bıçağımın ucunu boğazına daha da yaklaştırıyor. Birlikte, bıçağı derisine saplıyoruz. Daha sert. *Daha sert.* Ta ki boynundan kan damlayana kadar. Boynunda ince bir çizgi, daha önce hiç iz kalmamış derisinde ince bir iz kalıyor.

Gözlerim dehşet içinde kıpkırmızı olmuş manzarayı izlerken faltaşı gibi açıldı.

“İşte,” diyor. “Zayıflığımın bir hatırası.”

Sonra elini indiriyor.

Geriye doğru sendeledim, kılıcımın üzerinde onun kanı vardı.

Göreceğimi asla tahmin etmediğim bir manzara.

Ağzımı açıyorum. Sonra kapatıyorum. Onu gerçekten yendiğime ve kılıcımla *kendini işaretlediğine* hâlâ inanamıyorum.

"Aferin Aris," diyor yanımdan geçerken, kanı silmeye bile zahmet etmiyor.

DÜELING GÜNLÜK BİR ETKİNLİK HALİNE GELİYOR .

Onu bir daha asla yenmeye yaklaşamıyorum, ama bunun sebebi sonunda denemeye başlaması. Sonunda beni -sürekli olarak- değerli bir rakip olarak görmeye başladı.

O farkında olmasa da, beni tanrılara karşı bir şansım olması için eğitiyor. Bu yüzden yolculuğumuzdaki molaya, kılıçlarımızla tüm hayal kırıklıklarımızı dışa vurmak için geçen birkaç saate aldırış etmiyorum.

Bu görüşmelerden birinin ardından onun için haritayı çiziyorum ve birlikte çölü tamamen atlamak için kuzeye gitmeye karar veriyoruz. Bu, yolculuğumuza birkaç gün daha ekliyor, ama ben kum denizinde

olmaktansa, meyveler, mantarlar ve av hayvanlarıyla dolu yemyeşil ormanlarda olmayı tercih ederim.

Yıldız ışığı sayesinde, günün her saatinde seyahat edebiliyoruz. İhtiyaç duyduğumuzda uyuyoruz. Ve eski kabusların yerini yeni kabuslar aldı. Ölümsüzlerin çığlıklarını duyuyorum. *Görmezden* geldiğimiz çığlıkları .

Raker'a baktığımda acımasızlığı görüyorum.

Ama aynı zamanda beni uyanana kadar taşıyan şövalyeyi de görüyorum. O, beni işaretlediğimden beri her gün eğitti, sanki bunu tekrar yapabilmemi istiyor gibi.

Artık saçlarımı yanlardan iki örgü yapıp sırtıma kadar uzatmıyorum, geceleri gözlerimi örtmek için kullanıyorum, parlak kolyemi takarak uyuyorum.

Ama bu gece sadece yıldızlara bakıyorum. Haritaya göre, ormanın sınırına neredeyse geldik. Tanrıların Diyarına neredeyse vardık.

İşte bunu istiyordum. Bu yüzden buradayım.

Ama nedense, tanrılarla yüzleşmenin ölümümle sonuçlanması durumunda kaçırmış olacağım her şey aklımı meşgul ediyor.

“Daha önce hiç deniz görmedim,” diyorum gökyüzüne bakarak. Raker’ın hâlâ uyanık olup olmadığını bile bilmiyorum. Bir saatten fazla süredir burada kamp kurmuş durumdayız.

Cevap vermiyor. Tabii ki vermiyor.

Yine de, ona doğru dönüp yüzümü ona çevirdim. "Gördün mü?"

Başındaki kapüşon, tıpkı maskesi gibi hâlâ başında. Kumaşla konuşmaya alışkınım ama yüzünü görme konusunda garip bir istek duyuyorum. Gerçekten de davrandığı gibi bir canavar olup olmadığını görmek istiyorum.

Sonunda, "Deniz kenarında büyüdüm," diyor.

Şoktan dolayı dilim tutuldu. Bir şey söyleyebilmem birkaç saniye sürdü. "Güzel miydi... güzel miydi?" diye sordum, çünkü Stormside'daki her şeyin kapılar açıldığından beri hızla kötüleştiğini biliyordum.

"Eskiden öyleydi," diyor.

Ve hepsi bu. Ama şimdi bana hayatından bir başka küçük ipucu daha verdiğine göre... Daha fazlasını istiyorum. Bu adamın Stormside'ın en korkulan şövalyesi nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Kılıcınızı nasıl ele geçirdiniz?" diye soruyorum.

Omuzlarının gerilmesinden, sorumun onu şaşırttığı ve belki de hoş karşılamadığı anlaşılıyor.

Doğru. Onunla uzun uzun sohbet etmek isteyeceğini düşünmek aptallıkmış.

"Sorun yok," dedim kaşlarımı çatarak arkamı dönerek. "Neden senin böyle düşüneceğini sandım ki—"

"Onun sahibini öldürdüm," diyor kısaca.

Elbette. Mantıklı. Yine de yutkunuyorum. "Onu kullanan kişi güçlü biri olmalıydı."

Omuz silkerek, "Benden daha fazla değil," dedi.

Gözlerimi devirdim. "En azından mütevazısın."

Bana doğru döndü. Sesi sertleşti. "Yalan söylemeli miyim? Senin gibi mızmız, güçsüz bir aptal gibi davranmalı mıyım?"

Bu durum beni çok kızdırdı.

"Seni, katliamda gördüm," diye devam ediyor, doğrulup oturarak. Ben de gördüm. "Kendine kapanıp, yeterince yaklaşana kadar güçsüz bir kız gibi davranıyordun." Alaycı bir ses çıkarıyor.

Seni gördüm.

Arka dişlerim birbirine sürtünüyor. Raker'ın beni izlediğini bin yılda bile hayal edemezdim.

Mantıklı. Rakibini yakından inceleme fırsatı buluyordu.

Ve benim hakkımda haklı. Bunu sık sık, bilerek yapıyorum. Küçümsenen bir kadından daha güçlü bir şey yoktur.

Ama onun bunu dile getirmesi, bunun bir oyun olduğunu *bilmesi* beni garip bir şekilde öfkelendiriyor. "Yargılamaya hakkın yok," diyorum, daha da yaklaşarak, böylece sözlerimi tam yüzüne söyleyebileyim. "Hiç aç kalmadın, hiç ailesiz kalmadın, hiç hapsedilmedin, bağlanmadın ve *işkence görmedin.* "

" *Neler* yaşadığımı bilmiyorsun ," diyor sertçe, başını eğerek, sadece birkaç santim ötede. Rüzgar etrafımızda uğulduyor. Örgümü geriye savuruyor. Ben sadece ona ve o parıldayan gümüşe bakıyorum.

“Haklısın,” dedim sonunda. “Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. *Yüzünü* bile tanımıyorum . Söyle bana. Kalbinin etrafına bir duvar örmek acısını azaltır mı?”

Bana dik dik bakıyor. Ve görünmez bakışları başlı başına bir silah gibi geliyor. Keskin sesi de öyle. "Bilmiyorum. Bende kalp yok," diyor, belki de onu kalpsiz diye nitelendirdiğim tüm zamanları hatırlayarak.

"En azından dürüstsün," diyorum. "En azından bir canavar olduğunu biliyorsun."

O kelime... onu irkiltti.

Ve o ormanda yaşananlar yüzünden hâlâ o kadar öfkeliyim ki, bıçağı saplayıp çevirmek istiyorum. " Evet. İşte sen böylesin," diyorum. ″ Kalpsizsin . Bir canavarsın. Acımasızsın . Eminim bu sözleri gururla taşıyorsundur."

"Merhamet seni öldürür," diyor, sesi ağzımdan birkaç santim ötede gürleyerek.

Acımasızca güldüğüm anları hatırlıyorum; bana karşı ne kadar zalim olduğunu. "Geceleri uyuyabilmek için kendine bunu mu söylüyorsun?"

Omuz silkerek, "Kâbus gören ben değilim, Aris," dedi.

Piç.

Ağzımı açıyorum—

Ve şimşekler gökyüzünü aydınlatarak her yeri ışıklandırdı, ardından dizleri titreten bir gök gürültüsü koptu.

Ben hatırlıyorum.

Parmaklarımızın altında o küçük çimen öbeği ne kadar yumuşaktı. Fırtına ne kadar çabuk yaklaştı.

Ablamın gözleri ne kadar da kocaman...

Bir el kolumu kavradı. "Hadi," diye bağırdı Raker ve işte o zaman yağmurun yağdığını fark ettim. Hem de çok şiddetli. Birdenbire, sanki gökyüzü dikiş yerlerinden yırtılmış gibi. "Kuru bir yer bulalım."

Ağzımı açıp etraftaki manzarayı hatırlamaya çalışıyorum, sonra donup kalıyorum.

Sadece gökyüzü değil, yer de gürlüyor.

Kahretsin.

At toynakları. Atlar, homurdanıyorlar.

Süvariler bizi tekrar buldu.

Koşmaya başlıyoruz.

Ve yağmur daha da şiddetleniyor. Bunun bizim lehimize mi yoksa aleyhimize mi olduğunu bilmiyorum, duyduğum tek şey yaklaşan onlarca atın sesi.

" *Işık* ," diyor Raker bana bakarak. Aşağıya bakıyorum. Sanki bir işaret feneri gibi, onları doğrudan bize doğru yönlendiriyor. Yağmurun içinden bile.

Biliyorum, muhtemelen bunu geride bırakmamı istiyor. "Ama—"

Tek bir hareketle başımın üzerinden çekip çıkarıyor.

“Dağların tepesindeki o mağara. Oraya git!” diye bağırıyor, kuzeydoğuya, yağmurun arasından zar zor görebildiğim dağın silik silüetine doğru işaret ederek. Bunu, ordusuna emir veren bir general gibi söylüyor. Sonra, cevabımı beklemeden, elinde ışıkla, diğer yöne doğru koşuyor.

Ne yapmaya çalıştığını hemen anladım.

Bok.

Peşinden koşmaya çalışıyorum ama zırhıyla bile çok daha hızlı. Söylediklerim ne olursa olsun, onu pek yavaşlatmıyor.

Yağmurun bulanıklığı içinde gözden kayboluyor. Ben olduğum yerde mıhlanmış gibi, yön değiştiren toynak seslerini dinliyorum. Onu kovalarken .

Raker, gördüğüm en iyi savaşçı. Ama benimle hiç ilgilenmiyor. Bu soylu bir fedakarlık değil. Bu, bana sadece yoluna çıkacağımı söylemesi.

İyileşecek. Derin bir nefes alıp hareket etmeye başlarken, tepenin ve yamacına oyulmuş uçurumun olduğu yere doğru koşarken kendime bunu söylüyorum.

Çizmelerim kayıyor ve dizlerim kayaya çarpıyor. Tırnaklarımın altına toprak doluyor. Ama sonunda mağaranın ağzına ulaşıyorum. Tepeden akan su, mağaranın üzerinden bir su perdesi gibi akıyor. Girişten hızla geçiyorum ve sonunda kuruyorum.

Yağmurun ne kadar soğuk olduğunu ancak şimdi fark ettim. Cildim pütür pütür oldu. Dişlerim takırdayıp duruyor.

Isınmak için kollarımı yüzüme kavuşturup birkaç dakika orada durdum. Sonra neredeyse bir saat boyunca öylece bekledim.

Beklemek.

Raker geri dönmüyor.

Kanımda bir korku hissi beliriyor. Onu aramaya gitmeli miyim?

Hayır. Fırtına Ormanı'ndan hızla geçip onu kurtaracağıma inandığım zamanı düşünüyorum. O, kralın muhafızlarının başı. Bir planı olmalıydı. Onları oyalayacak veya uzaklaştıracak bir yolu.

Oturuyorum ve bekliyorum.

Huzur içinde yatsın. Huzur içinde yatsın. Huzur içinde yatsın.

Sessizlik.

Taşın üzerinde çıkan sürtünme sesleri, duvara sürtünen çiviler gibi yankılanıyor. İnleyerek yatakta dönüyorum, onu beklerken uyuyakaldığımı fark ediyorum.

Yakından bir ayak sesi duyuluyor.

Çalışma toplantısı.

Ani bir rahatlama hissiyle sarsıldım. Uykumu dağıtmak için gözlerimi açtım, sadece kafatası benzeri bir yüze sahip, parıldayan çelik pençeleri olan bir yaratığın bana doğru uzandığını gördüm. Pençeleri uzanırken birbirine hafifçe sürtünüyordu. Korku göğsümü sardı.

Şeytan.

Kıpırdamadan, bakışlarım yağmurun durduğu mağaranın girişine kayıyor. Önünde bir kapı gibi duran su artık yok.

Nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Gözümü kırpmaya bile cesaret edemiyorum.

Pençe doğrudan yüzüme doğru ilerliyor, yanağıma sürtünüyor ve sırtımda duran, metal kısmı arkamdan görünen kılıcıma ulaşana kadar durmuyor. Ellerim taş zeminde titriyor.

Yaratık kasılıyor. Duruyor. Sonra başını geriye atıp tiz bir çığlık atıyor ve sıra sıra keskin, birbirine uymayan dişlerini gösteriyor.

İşte o zaman saldırıyorum. Tüm gücümle tekme atıyorum ve geriye doğru sendelediğinde, her zamanki gibi hızlı bir şekilde kılıcıma uzanıyorum. Çabucak toparlanıyor ve ileri atılıyor.

Kılıcımı savuşturmak için kaldırdım, iki elimle de kabzasını sıkıca kavradım. Metalimin büyüsüne kapılan iblis, çelik pençelerini uzatarak ileri atıldı.

Bir at arabasının gücüyle bana çarptı, göz kamaştırıcı bir hızla duvara savurdu. Kafam sivri kayaya çarptı. Gözlerim karardı.

O pençeler kılıcımın ötesine uzanıp boynumu sarıyor.

Nefesim kesildi.

Boğazımı paramparça etmeden önce, iblis çıkıntılı omurgası tarafından geri çekildi.

Raker hiç vakit kaybetmeden bıçağını hayvanın kafatasına saplıyor.

Çalışma toplantısı.

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. Sadece beni iblisten kurtardığı için değil. Aynı zamanda... hayatta olduğu için.

Göğsüm hızla inip kalkarken, tutunmak için duvara yapıştım. Mağaranın girişine ve artık orada olmayan suya baktım, ama şükürler olsun ki, artık ona ihtiyacımız olmayacak gibi görünüyor. Giriş, günün ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başladı.

Ama Raker güneşin doğuşuna bakmıyor. Ölü yaratığa da bakmıyor. Hayır, bana bakıyor.

Boğazımda.

Bir adım öne atıyor. Kanıyor muyum? Kesikler derin olamaz, yoksa ölmüş olurdum. Elimle uzanıyorum.

İşte o zaman hissediyorum. Kumaştaki uzun yırtıkları. Yutkunuyorum.

"Bunlar ne ? " diyor sadece.

"Hiçbir şey," diyorum, sesim sertleşmiş bir şekilde, sanki ona bunu unutmasını emredebilirmişim gibi.

Bunun yerine, bana doğru yavaşça bir adım daha atıyor. Bir adım daha. Nefes alışverişinin yoğunluğunu duyabiliyorum. "Bunlar kesinlikle *önemsiz şeyler değil.* "

Gitmek için arkamı döndüm, ama kolunu uzatarak yolumu kesti.

Onu bıçaklayabilirdim. Ama bunun bana bir faydası olur mu bilmiyorum. Onları zaten gördü. Geri dönüşü yok.

Bu işaretlerin yarattığı korku, utanç, suçluluk duygusu... beni zehir gibi tüketti. Artık gerçek ortaya çıktı. Bir daha asla saklanamaz.

" *Bunlar ne ?* " diye tekrar soruyor.

Geri çekilmek yerine, çenemi yukarı kaldırıyorum.

Utanç duygusuna lanet olsun. Saklanmaya da lanet olsun. Çok şey atlattım, bu *beden* kendinden utanacak kadar çok şeye dayandı.

Tişörtümü başımın üzerinden yırtıp yere fırlattım. Sadece göğüslerimin etrafındaki dar kumaş parçası kaldı. Artık her şeyi görüyor.

Gümüş. Kalan karanlığın arasından hafifçe parıldayan ince gümüş kökler.

Tam da onun gibi bir şövalyenin avlanmak ve öldürmek için eğitildiği renk.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor. Gözlerinin sıcaklığını çıplak tenimde hissedebiliyorum. Kanımda panik yayılıyor, şövalyelerden ve keşfedilmekten duyduğum yıllarca süren korku içimde bir anda canlanıyor. Kaçmak istiyorum.

Ama *yeter.*

Dik bir şekilde, hareketsiz duruyorum.

Ve başını salladı. "İmkansız," diye fısıldadı. Sonra bakışlarını hafifçe kaldırdı. Gözlerinin benimkine dikildiğini neredeyse hissedebiliyordum. "Nasıl?"

Ona söylemek istemiyorum. Bu sırrı hayatımın geri kalanında saklamak istiyorum ama bu hikayeyi bilen herkes öldü. Bu gerçek ruhuma saplanıyor ve gözlerim yanıyor.

Birden birine anlatma isteği duydum. Çünkü belki... belki bu utancı azaltır. Belki kendimi o kadar yalnız hissetmem.

Sözler fısıltıyla çıkıyor. “Sekiz yaşındayken, kız kardeşimle evden gizlice çıktık. Yakındaki bir uçuruma, geriye kalan tek çimenlik alana gittik. Birkaç parça çalmak istedik. Onları arka bahçemize gömüp yeşilliklerin büyümesini sağlayabileceğimizi düşündük. Ayrıca ... yabani çiçekler bulmayı da umuyorduk. Birdenbire, gökyüzü değişti. Fırtına koptu. Geldiğini hissedebiliyordum. Tam kız kardeşime doğru geliyordu.” Yutkunuyorum. “Onu kenara ittim ve yıldırım onun yerine bana çarptı.”

Titreyerek derin bir nefes alıyorum.

“Kız kardeşim daha küçücük bir çocuktu ama saatlerce göğsüme vurdu. Sonunda anne babam bizi yağmurda buldu ve babam kalbimi tekrar çalıştırmak için çabalamayı bırakmadı. Hiç durmadı. Benden asla vazgeçmedi. Hiçbiri vazgeçmedi. Ta ki işe yarayana kadar. Gözlerim açıldı. Ve yıldırımın bıraktığı kırmızı izler gümüşe döndü.”

Ona, en büyük pişmanlığımın kız kardeşimi yoldan itmek olduğunu söylemiyorum. Eğer o isabet etseydi, belki de sonrasında yaşananlardan sonra hâlâ hayatta olurdu.

"Yıldırım," diyor kabaca.

İhtiyaç sahibi.

Yavaşça, çok yavaşça, bana doğru uzanıyor. Onu durdurmak için fazlasıyla zaman veriyor, ama durdurmuyorum. Sadece uzun parmaklarının çıplak tenime gittikçe yaklaşmasını izliyorum.

Sonra pürüzlü başparmağı, boynumdaki işaretlerin üzerinden nazikçe aşağı doğru kayıyor ve nefesim kesiliyor. Omurgamdan bir ürperti geçiyor. Ondan başka kimse bana oraya dokunmamıştı. Aslında hiçbir yere. Başparmağı nasırlı ama dokunuşu tüy gibi hafif, tıpkı mağaradaki gibi. Nabzımı okşuyor, sonra köprücük kemiğimin üzerinden geçiyor, işaretleri takip ederek aşağı doğru iniyor, sanki bir takımyıldızı çiziyormuş gibi bana dokunuyor. Göğsüme doğru. Daha da aşağı, ta ki merkezine ulaşana kadar. Büyük eli açılıyor, parmakları göğüslerimin üzerinde kıvrılıyor. Derim karıncalanıyor.

Birdenbire durdu ve elini hızla çekti.

Ardından, başka bir şey söylemeden arkasını dönüp mağaradan ayrıldı.

" Onlar gümüş, Jesper ."

“Biliyorum öyleler.” Babam yorgun görünüyordu. Kız kardeşimle ben kulaklarımızı kapıya dayadık. Eğilip anahtar deliğinden anne babama baktım.

Annem ellerini yüzüne kapatmış. "Ne yapacağız şimdi?"

Babam avucunu kızımın sırtına koydu. "Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağız," dedi sesi titremeden. "Onu bizden almalarına asla izin vermeyeceğiz."

Annem başını salladı. "Asla," diye söz verdi. "Eğer öğrenirlerse... peşini asla bırakmazlar."

"Kim?" diye soruyor kız kardeşim yukarıdan. Onu susturuyorum. Gerçekten bilmiyorum. Kral mı? Açgözlülüğüyle tanınıyor. Belki de gümüş olmayı diliyordur .

Annem, sesi şimdi sakinleşmiş bir şekilde, “Şövalyeleri onun için gelecek,” diyor. “Bir gün hepsi gelecek ve onu almaya çalışacaklar. Onlar… onu yok etmeye çalışacaklar.”

Babamın sesi, daha önce hiç duymadığım kadar kararlıydı. Saf öfke ve kararlılıktan damıtılmış bu gücü kemiklerimde hissettim. "Denesinler bakalım."

Tam da geçici bir ateşkes sağladığımızı sandığım anda , yine sessizliğe geri döndük.

İşaretlerimden haberdar. Bu tek gerçek bile beni savunmasız, açıkta ve dezavantajlı hissettiriyor. Bu benim en büyük sırlarımdan biri. Tüm hayatım boyunca saklandım, birilerinin bunları öğrenip beni ailemden almasından korktum.

Özellikle de kralın muhafız şövalyeleri. Hele ki lanetli liderleri.

Kendimden dolayı utanç duygusu tenimde ürperiyor, tüm o özgüvenim paramparça oldu. Raker'ın öfkeyle çıkıp gitmesi de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Neredeyse bütün bir gün boyunca benimle konuşmadı. *Bana* bakmadı bile . Sanki görünmezmişim gibi. Ya da iğrençmişim gibi.

Ben o kadar garip miyim? O kadar itici miyim? Çok fazla insanı üstsüz görmedim ama benim izlerim o kadar da dikkat çekici görünmüyor. Ya da belki de öyledir.

Parlayan ve kurdele gibi kıvrılan çimenlerle kaplı uzun bir tarlaya ulaşıyoruz. Çok güzel.

O güzelliği neredeyse fark edemiyorum. İçimde duygularım birbiriyle çatışıyor. Birlikte sayısız engeli aştık. Haftalarca yan yana yolculuk ettik. Aramızdaki bu duvardan tüm taşlar kaldırıldıktan sonra, yeniden inşa edilmesine izin vermeyi reddediyorum.

Yürümeyi bırakıyorum. Raker yürümeye devam ediyor. Tabii ki de devam edecek.

"Beni öldürecekseniz, artık öldürün şunu."

Kılıcımı kınından çıkarıyorum. Yerimde duruyorum.

Bunun üzerine duraksar. Omuzları gerilir.

"Seni öldüreyim mi?" diye soruyor önden.

“ *Öldürün beni* ,” diyorum. “Ya da yakalayın beni. Ya da kralın topladığı gümüşle ne yapıyorsa onu yapın.”

Hâlâ sırtı bana dönük. Sesi hırçın. "Seni krala teslim edeceğimi mi sandın?"

Kılıcımı sıkıca kavrıyorum, çünkü onun metalinin bir anda benimkine karşı gelebileceğini biliyorum. "Ona hizmet et."

"Ben *kimseye* hizmet etmem ," diye tükürdü.

Alaycı bir şekilde, "Onun *korumalarının* başı olduğunuzu düşünürsek, bu çok ilginç, " dedim.

Tek kelime etmiyor.

Ben de konuşmaya devam ediyorum. "Onunla konuştuğunu duydum, bir şey getireceğine söz veriyorsun. Ne o? Büyü mü? Bu yüzden mi bu arayıştasın? Onun için mi?"

Raker alaycı bir ses çıkarır. "Questral'da kimse için değil, sadece kendim için bulunuyorum." Ben olduğum yerde kalırım. Kılıcımı yukarı kaldırırım.

“Yani, beni öldürmeyeceksen… neden… neden bana bakmıyorsun?” Titreyen bir nefes alıyorum.

Ve bu sözleri söylediğim için kendimi aptal hissediyorum. Ama sessiz kalamam.

Eskiden onun ilgisizliği beklenen bir şeydi, ama şimdi... her şeyden sonra... bir ihanet gibi geliyor. Canım acıyor ve Raker'dan kabalık ve acımasızlık beklemem gerektiğini biliyorum, ama kahretsin, bana verebileceği en az şeyin saygı olduğunu hissediyorum.

“Bunları aldığım andan beri onlardan utanıyorum,” diyorum. “Bunu daha da kötüleştirmek zorunda değilsin.” Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum ama devam ediyorum. “Beni çirkin bulabilirsin ve bu sorun değil.

Umurumda değil. Ama sen… onları gören hayattaki tek kişi sensin ve herkesten çok sen kendini saklamanın , kendini göstermenin ve… sonra da dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmelisin … ”

Gözlerimin yanmasından nefret ediyorum. Konuşabiliyor olmaktan, hatta onun umursadığını düşünüyor olmaktan nefret ediyorum.

“Beni tanımadığını söylüyorsun ve haklısın. Çünkü bana hiçbir şey anlatmadın. Bildiğim tek şey, denizin yakınında büyümüş ve bir zamanlar kardeşleri olan bir savaşçı olduğun. Bildiğim tek şey, yüzünü sakladığın, merhametten nefret ettiğin ve muhtemelen tarihteki herhangi bir insandan daha iyi kılıç kullandığın. Şimdi hayatımın en kötü anlarından birini biliyorsun. En büyük sırrımı biliyorsun. Kendimi sana tamamen açtım ve sen... sen de bir yabancı gibisin, Raker. Sanırım sen sadece bir şövalyesin... ve ben gümüşüm. Her zaman düşman olmaya mahkumduk. Başka türlü düşünmem aptallıktı.”

Gerildi ama arkasını dönmedi. Orada öylece durdum, ağzımı açtığıma, umursadığıma pişman oldum. Yere baktım.

Sonra konuşmaya başlıyor.

“Benim hakkımda bilmeniz gereken hiçbir şey yok,” diyor. “Size verebileceğim hiçbir şey yok. Sunabileceğim hiçbir şey yok. Ben öfke ve intikamdan başka bir şey değilim, Aris. Bıçakla işlenmiş sayısız cinayetten başka bir şey değilim. Evim yok. Ailem yok. Geleceğe dair hiçbir beklentim yok. Arzulayacak hiçbir şeyim yok. Var olmayan bir insanı anlamaya çalışarak vaktinizi boşa harcamayın. Ben bundan başka bir şey değilim.”

Yutkunuyorum. "Ben—"

Yürümeye devam ediyor. Geriye bakmıyor.

Olduğum yerde kalıp onu izliyorum, kırık parçaların bir araya gelmesini. Hayatının parçaları. Bir insanın Harlan Raker'a dönüşme şekli.

Onun da benim gibi hiçbir şeyi ve kimsesi yok.

Belki... belki de ikimiz de sandığımız kadar farklı değilizdir aslında.

Kılıcımı kınına soktum ve nihayet, gözlerim çimenlerde, tekrar hareket etmeye başladım. Utançtan tüylerim diken diken olmaya devam ediyordu.

Bu yolculuğa devam etmemiz için bana bakmasına gerek yok. Onun ilgisi önemli değil. Biz arkadaş değiliz. Birbirimize pek de yakın olmayan ve gönülsüz yol arkadaşlarından başka bir şey değiliz. Tanrıların Diyarı'na ulaştıktan sonra bir daha asla birbirimizi görmeyeceğiz. Bundan eminim.

Ve bu düşüncenin neden midemi bulandırdığını bilmiyorum.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, tıslama sesini duymuyorum bile; ancak ses o kadar yüksek oluyor ki, fark etmemek imkansız.

Gözlerimi kısıyorum. Bir adım ileri atıyorum, geriye doğru uzanıp kılıcımı çıkarmaya çalışıyorum, ancak parıldayan gümüş pullara sahip uzun, kıvrılmış bir yılanın önünde duruyorum.

Bana labirentteki yaratığı hatırlatıyor. Bana fazlasıyla bilinçli bir şekilde bakan yaratığı.

Bu da aynısını yapıyor. Çatal dilini dışarı çıkarıyor, sonra santim santim yükseliyor, neredeyse benim boyuma ulaşıyor. Kırmızı çerçeveli parlak gümüş gözleriyle bana bakıyor. Derin bir nefes alıyorum. O gözleri tanıyorum.

Onları daha önce görmüştüm.

Bir anlık anı hâlâ beni şaşırtıyor. Ateşin içinden parlayan gümüş-kırmızı gözler. Uçuşan gümüş saçlar...

Raker çok ilerilere doğru yöneldi.

“Aris,” diye bağırıyor. “Aris, yapma—”

Yılan hamle yapıp boynumla omzum arasındaki yeri ısırdığında, onun söyledikleri tamamen unutuluyor.

İçimi sarsan, doğaüstü bir acı kaplıyor. Nefesim kesiliyor, sonra kasılıp yere yığılıyorum, uzuvlarım uyuşuyor.

Bıçak darbesi duyuldu ve tıslama sesi kesildi.

Duyularımı kör eden, yakıcı bir acı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey bu.

Her şey – sinirlerim, sesim, cildim, dünya – *çığlık atıyor.*

Sonra, tıpkı bir mumu üfleyip söndürmek gibi, her şey sessizliğe bürünüyor.

OceanofPDF.com

33

Ter içinde uyanıyorum. **Ve** hareket halindeyim .

Güçlü kollar beni sarmış durumda.

Gerildim ve yukarı baktım, karşımda Raker'ın kapüşonunu gördüm.

“Isırdı— ” diyorum, sesim sanki bir kaya yüzeyinde sürüklenmiş gibi kısık ve çatlamış.

"Yaşayacaksın," diye tersledi, sesinde az da olsa bir pişmanlık sezildi.

Bir çare bulabildi mi? Vücudum yılanın zehrini yendi mi?

Raker zaten sorularımın hiçbirine cevap vermeyecek, bu yüzden sesimi korumak için ağzımı kapatıyorum. Sadece birkaç dakika sonra beni bir mağaranın zeminine bırakıyor.

"Uyu!" diye çıkıştı bana. Sonra da kapıdan kayboldu.

Şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım , ama daha iyiydim. Hareket edebiliyordum. Yanımda bir yığın böğürtlen, onun yanında da bir yığın mantar vardı. Başımın hemen yanında bir su torbası duruyordu.

Raker. Ben uyurken onları toplamış olmalı. Etrafıma bakıyorum—

Ve işte o zaman onu görüyorum. Duvara yaslanmış halde.

Bir şekilde, uyumadığını biliyorum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum.

“Raker?” Ayağa kalktım, baş dönmesiyle mücadele ederken bir an dengemi kaybettim. Bir anda, onun önünde diz çökmüştüm.

Bana bakmıyor. Sadece elini uzatıyor, sanki beni kendisinden uzak tutmak istercesine. Eli omzuma değiyor. "Hadi uyumaya devam et, Aris," diyor.

Ama *eli.*

O beni durduramadan ben onu elime alıyorum ve—"Yanıyorsun . " Olabilecek olandan çok daha fazla yanıyor. Nasıl hala bilincinin yerinde olduğundan emin değilim.

Ve damarları... yılanın gözleriyle aynı kırmızı renkte. O da mı ısırıldı acaba?

İlaç kullanmadan ne kadar çabuk iyileştiğimi düşünüyorum. Dişlerin battığı yere dokunmak için elimi uzatıyorum, ancak derinin normal sıcaklıkta olduğunu görüyorum. Kendi damarlarım bu renkte değil. Tamamen iyileşmişim, sanki—

Yutkunuyorum. Hayır. Hayır, *yapmazdı.*

"Boynumdaki zehri sen mi emdin?" diye fısıltıyla sordum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Göğsümde tuhaf bir his var. *Kanımdan zehri emdi.* Beni kurtardı . Şimdi ise burada, zehir kalbine ulaşmış ve yanarak kıvranıyor.

Kocaman eli hâlâ benim elimde. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum, sanki onu soğutmak istercesine.

"Ne kadar aptalca bir şey," dedim fısıltıyla.

Bunun üzerine başını hafifçe yukarı kaldırdı. Bana dik dik baktığını tahmin edebiliyorum. Sesi her zamankinden daha sertti. "Hayatını kurtarmak mı? Hayal edebileceğinden çok daha aptalca."

O da öyle yaptı.

"Ama sen bunu yapmaya devam ediyorsun," diye fısıldıyorum.

“Birinin bunu yapması gerekiyor,” diyor, benim sözlerimi tekrarlayarak. Sanki… sanki dinliyormuş gibi. Hatırlayarak.

Kaşımı kaldırıyorum. "Senin hayatını da kurtardım."

Bir ses çıkarır. "Hiç de değil. Yaptığın tek şey hayatımı tam bir kâbusa çevirmek oldu."

Konuşmaya devam et , diye düşünüyorum, içimde endişe sızıyor. *Uyuyakalma. Uyanıp uyanmayacağını bilmiyorum.* "Oysa sen boğazımdan zehri emdin."

İçini çekti. "Sana hayatta ihtiyacım var."

“Doğru. Harita için.” Gerçi günlerdir benden harita çizmemi istemedi. “Ama şimdi ölüyorsun.”

Bunu da inkar etmiyor.

“Şey… şey, yapamazsın,” diyorum.

Başını bir santim yana kaydırıyor, vücudu kasılıyor, sanki hareket etmek bile acı veriyor. "Ölümümün seni memnun edeceğini düşünmüştüm," diyor.

"Benden ne kadar nefret ettiğini düşünürsek."

Başımı salladım. "Normalde evet, ama..." Omuz silktim. "Zırhında İşaret Olmayan Savaşçı olup da yılan zehrinden ölmek çok utanç verici olurdu," dedim.

Gülmeye çok benzeyen bir ses çıkarıyor.

"Ayrıca, o yılanın kılıcınızı kaldırabileceğini sanmıyorum, bu yüzden ölmeniz gerçekten de boşa giderdi."

İşte yine o kaba, eğlenceli ses.

Keşke görebilseydim. Keşke iblislerin gülümseyip gülümseyemediğini görebilseydim.

Nefes alışverişi yavaşlıyor. Bu içimde bir şeylerin yükselmesine neden oluyor. Endişe mi? Panik mi? Zehirler ya panzehir gerektirir... ya da onlarla mücadele edilmelidir. Ona teslim olamaz. Buna izin vermeyeceğim. Konuşmaya devam etmesini sağlamalıyım.

"Hep şövalye olmak mı istediniz?"

“İstemek mi?” Kelimeyi sanki yabancı bir kelimeymiş gibi söylüyor. Başını sallıyor. “Hayatta kalmak için şövalye oldum.”

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen... sen açlıktan mı ölüyordun?" Bana onu hiç tanımadığımı ne kadar sert bir şekilde söylediğini hatırlıyorum. Nedense, Raker'ın hiçbir şeyden yoksun kalabileceğini hayal edemiyorum. Her şeye dayanabilecek gibi görünüyor.

“ Açlıktan *ölüyorduk* ,” diyor. “Babam balıkçıydı, annem terziydi. Bir sezonda bütün balıklar kıyıya ölü olarak vurdu. Kışa gelince yiyeceğimiz kalmamıştı. Kardeşlerim et ve kemikten ibaretti. Ailemin karşı çıkmasına rağmen, kralın muhafız birliğinde şövalye olarak göreve başladım. Aldığım maaş onları doyuruyordu.” Ailesinden bahsederken geçmiş zamanı kullanmasını özlemiyorum. Onun hakkında yaptığım tüm varsayımları düşünüyorum.

İçime bir utanç duygusu çöküyor. Neden tam tersini varsaydığımı bilmiyorum. Bu birçok savaşçının hikayesi. Kral onlara ve ailelerine yiyecek sağlıyor. Birçoğu eğitimde veya savaşta ölüyor. Bu acımasız bir fedakarlık.

"Ve sen gerçekten de öldürmekte çok iyiydin , değil mi ?" diye soruyorum.

“Onların hayatta kalması için gereken her şeyi yapmada iyiydim,” diyor. Sesi daha derin, daha kaba. “Ben ne kadar ilerlersem, o kadar çok yiyecek elde ettiler, bu yüzden en iyisi oldum.”

“Peki işe yaradı mı?” diye soruyorum, fazla meraklı olup olmadığımı merak ederek. Konuşmayı keseceğinden endişelenerek. “Bütün bunlar… buna değdi mi?”

Nefes alışı şimdi daha da zorlaşıyor, sanki vücudu savaşıyor. *İyi.* Zehirle ilgili deneyimi benimkine benziyorsa, kalbi hızla çarpacak. Başı ağrıdan zonklayacak. Dikkatini dağıtacak bir şey. İhtiyacı olan şey bir dikkat dağıtıcı şey.

“Hayır,” diyor ve sesinde en ufak bir duygu belirtisi duyduğum tek an bu oluyor.

Onun içinde bunu hissedebiliyorum. Dikenleri yükseliyor. Sanki aramızda kılıcı varmış gibi. Hassas bir noktasına dokundum ve duvar örmenin yıkmaktan ne kadar daha kolay olduğunu biliyorum.

"Ben de ailemi kaybettim," diyorum usulca.

Bana umursamadığını söyleyeceğini ya da konuşmayı bırakmamı isteyeceğini düşündüm. Ama yapmıyor. Sadece oturuyor... sanki dinliyormuş gibi.

“Her şey bir gecede oldu.” Boğazımdaki duyguyu yutuyorum.

"Kâbuslar," diyor sesi titreyerek.

Başımı salladım. "Rüyamda hep bunu görüyorum. Ne zaman yeterince derin uykuya dalsam. Her şeyin değiştiği o gece. Hayatta kalan tek kişi bendim." Titrek bir nefes aldım. "Ve keşke ölen ben olsaydım."

"Sonuna ulaşmak intikamını almana yardımcı olacak mı?" diye soruyor. Sihir kupasını planım için kullanacağımı varsayıyor olmalı.

İhtiyaç sahibi.

"Peki sen?"

O da başıyla onayladı.

Topuklarımın üzerine oturarak, “Demek bu konuda ortak noktamız var. Şerefsiz niyetler.” dedim. Başımı yana eğerek, “Gerçi kralın en acımasız savaşçısından başka bir şey beklemiyordum zaten.” diye ekledim.

O, kapüşonunun karanlığının içinden bana öylece bakıyor.

“Biliyorum, bencilce,” diyorum. “Bizim tarafımız ölüyor. İnsanlar acı çekiyor. Ama—ama o geceden beri içimde bir boşluk var. Büyüyor, her şeyi yiyip bitiriyor. Her bir empati kırıntısı, her türlü iyilik… Kuruyup gittiğini hissediyorum . Başkalarını umursamak istemiyorum. *Onları* umursadım ve onlar gittiler, bu yüzden dünya daha kötü.” Gözlerim yanıyor. Zayıfça gülümsüyorum. “Biliyorum, yanlış. Ama bu dünyadaki her insanı onlar için

feda ederdim. Gözümü bile kırpmadan.” Başımı sallıyorum. “Yanlış, ama gerçek bu.”

"Anlıyorum," diyor.

“Elbette öylesin,” diyorum. “Sen bir şeytansın.”

Yine o yarı eğlenmiş, yarı hayal kırıklığına uğramış sesi çıkarıyor. Çok hafif... ama orada. Karanlığa bakıyorum. O da bana bakıyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Biraz daha yaklaşırken, ateşli teninin sıcaklığını tam karşımda hissedebiliyorum.

O zaman maskesini takmadığını fark ettim. Sadece kapüşonunu takmıştı.

Sesim neredeyse fısıltıdan ibaret. "Şey... madem ölüyorsun." Yutkunuyorum. "Yüzünü. Ondan önce yüzünü görmek istiyorum. Biliyorsun, yılanların kıvrımları falan filan." İşaretlerimi gördü. Beni gördü. Sırt sırta savaştık ve sayısız tehlikeden sağ çıktık.

Hiçbir şey söylemiyor. Ben de kolumu kaldırıyorum. Elim titriyor, yavaşça, çok yavaşça kapüşonuna uzanıyorum.

Ona zaman, alan ve fırsat veriyorum . Ama bu sefer beni durdurmuyor. Nefes alışı daha da zorlaşıyor gibi görünüyor. Parmaklarım kapüşonunun kenarına değiyor ve yemin ederim titrediğini hissediyorum. Belki de zehirdendir. Ya da ateşten.

Büyük bir merakla kumaşı geriye ittim ve işte oradaydı.

Ve dünya hiç de adil değil.

Çünkü Harlan Raker bir canavar, ama canavar gibi görünmüyor.

O, acı verici derecede güzel.

Ten rengi soluk, yanakları sivri, saçları koyu ve kulaklarının etrafına kıvrılmış. Ona bakmak bile kanımı kaynatıyor. Sanki acımasız bir tanrı tarafından, insanların koşarak gideceği bir silah yaratmak için yontulmuş gibi görünüyor .

O, bıçak gibi. Ona dokunursam kanayacağımı biliyorum. Ama yine de istiyorum.

Büyülenmeden edemiyorum. O beni izliyor olsa bile, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Neden saklanıyorsun?" diye sordum sonunda.

"Neden yaptın?" diyor.

“Ama senin bir sebebin yoktu.”

Sesi orak gibi keskin. "Sen de öyle düşünmedin."

Bu adil değil. Özellikle de bana korkulması öğretilen kişiden gelmesi hiç adil değil.

Onu kabul edilebilir olandan çok daha uzun süre inceliyorum ve o da bana dik dik bakıyor, gözlerini kısıyor, neredeyse *öfkeyle* bakıyormuş gibi , ama kendimi durduramıyorum.

“Sen—” diyorum, sesim sadece bir nefes gibi çıkıyor.

"Yılanlardan oluşan bir sarmal değiliz," diyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Hiç de değil." Belki şoktan, belki zehrin kalıntılarından, belki de sonunda aklımı tamamen kaybettiğimden, "Sen çok güzelsin, Raker," diyorum.

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Sence *güzel* miyim ?"

"Dışarıdan bakıldığında evet."

Daha önce de duyduğum o bıkkın, sabır dolu iç çekişini görmek... gözlerinin sinirle kapanışını, kusursuz çenesinin kasılmasını görmek...

Acı yeniden vücuduna saplanmış gibi yüzünü buruşturuyor. Anlaşılmaz bir nedenden dolayı, bu acıyı dindirmek istiyorum; dikkatini dağıtmak istiyorum.

"Önemsiz biri için ölmek... pişmanlık duyuyor olmalısın, " diyorum sesim hafif. Onu tekrar güldürmeye çalışıyorum.

Ama kendi sesi ciddi. "Aris," diyor, ismim kemiklerime kadar işleyen derin bir fısıltı gibi. "Sen sinir bozucu birisin. Ve pervasızsın. Ve bir aptalsın."

"Teşekkür ederim-"

“Ama siz önemsiz değilsiniz.”

Sen önemsiz değilsin.

Bu pek de iltifat sayılmaz. Hatta neredeyse hiçbir şey ifade etmiyor... ama nedense... bir anlam ifade ediyor. İçimde bir sıcaklık dalgası hissediyorum.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Gri gözleri... karanlıkta çelik gibi. Kılıçlarımızın muhteşem metaline benziyorlar.

"Ölürken daha iyisin," diye fısıldıyorum. "Bunu daha sık yapmalısın."

Ve Harlan Raker'ın ilk gülümsemesini o anda gördüm.

Göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyor. Sadece küçük bir hareket, tam bir ifade değil, ama bakmaktan kendimi alamıyorum. Dişleri düzgün ve beyaz. Gözlerinin kenarları kırışmış.

"Ne?" diye soruyor, o muhteşem gülümsemesi şimdi küle dönmüş durumda.

"Gülümsedin," diye fısıldıyorum. "Dünyanın dönmeyi bırakmasını bekliyorum."

Başını sallıyor, dudaklarının kenarı neredeyse fark edilmeyecek kadar seğiriyor. "Ölürken daha komiksin," diyor, başını arkasındaki taş duvara yaslayarak. Gözlerini kapatıyor.

"Çünkü çok mutluyum."

"Öyle misin?"

"Evet. O kılıcı elime almayı dört gözle bekliyorum."

Bunun üzerine gözleri açılıyor. "Bu kadar büyük bir kılıcı kullanmak hakkında en ufak bir bilgin bile yok," diyor.

"Bu bambaşka bir şeye benziyor," diyorum.

Yüzünü asacak mı, gülecek mi yoksa kaşlarını mı çatacak bilmiyorum. O da ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor.

Yanaklarım kızardı. Bunu söylediğime inanamıyorum. "Ölüyorsun," dedim, kesinlikle durumu biraz daha iyi hale getirmeye çalışarak. "Bunu hatırlamayacaksın." Sanki kendimi teselli etmeye çalışıyordum.

Ölmese bile, bu ateşle her şey onun için bir sersemlik olacak.

Umarım.

"Eğer ölüyorsam," diyor sesi titreyerek, "ve siz bundan bu kadar eminseniz ve *bu kadar heyecanlıysanız*... o zaman bana bunu neden yaptığınızı söyleyin."

Nefes alışverişi yavaşlıyor. Gözleri kapanıyor, sonra açılıyor. Başparmağımla bileğini okşayıp nabzını kontrol ediyorum. Olması gerektiği kadar güçlü değil ama var. Belki dinlenmeye ihtiyacı var.

Ya da belki de gerçekten ölüyor.

Dokunduğum yere bakıyor, sonra tekrar bana. İstediği halde elini bırakıyorum.

"Öğrenmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Başını salladı.

Yaklaştım. O da beni, tıpkı benim onu incelediğim gibi dikkatle inceliyordu; oysa son haftalarda yüzümü sayısız kez görmüştü. Sanki beni bir daha asla görmeyecekmiş gibi bakıyordu.

Yüzüne yaklaştığımda nefesi kesildi. Neredeyse kucağındaydım. Sırrımı kulağına fısıldamak için daha da yaklaştım. "Tanrıları öldüreceğim," dedim, dudaklarım tenine değerken.

İşte o zaman tamamen hareketsiz kalıyor.

"Öleceksin," diyor dümdüz bir ifadeyle.

Uykunun yaklaştığını hissedebiliyorum. Uyanık kalmak için mücadele ediyor. Daha dik bir pozisyona geçmeye çalışıyor ama gözleri kapanıyor. Bilincini kaybediyor. Geri çekiliyorum, tam karşısına geçiyorum.

Omuz silktim. "Sorun değil. Seninle olacağım," dedim, bunu alaycı bir tehdit gibi söyleyerek.

Su yüzüne çıkmadan önce duyduğu son şey bu.

Raker bütün gün uyuyor ama hâlâ hayatta. Biliyorum. Sık sık kontrol ediyorum, onun için endişeleniyorum, içim burkuluyor.

Parmak uçlarıma karşı nabzı zayıf ama düzenli bir şekilde atıyor ve göğsümde bir rahatlama hissi beliriyor. Elimle alnına bastırıp ateşini ölçüyorum. Hala yüksek ateş var. Ama hala yaşıyor.

Lütfen yaşamaya devam edin, diye düşünüyorum.

Parmaklarım hâlâ ateşli tenine değiyor, ona hayranlıkla bakıyorum. Bir heykel gibi görünüyor. Ölümsüzler mükemmeldir, ama o... tehlikeli, çarpıcı bir güzelliğe sahip. Bunu bir maskenin ardında saklaması çok yazık.

Yüzünü sevmediğini tahmin edebiliyorum. *Güzel* diye çağrılmaktan nefret ediyor . Hele de bu sözler benim ağzımdan çıktığında en çok nefret etmiş olmalı.

Yaşamak zorunda. *Yaşamak zorunda.*

Ama ateşi giderek yükseliyor. Yardım almazsak ölecek.

Ateş düşürücü şifalı otlar var. Annem, kız kardeşim ve ben hasta olduğumuzda, nesillerdir teneke bir kutuda sakladığı küçük, kurutulmuş parçalarını demleyerek kullanırdı. Starside'da aynı çeşit var mı bilmiyorum... ama denemem gerek.

Mağaranın ağzını kaplayan akan sudan keselerimi hızla doldurdum, sonra da ormana doğru yola koyuldum.

Ormanın bu son bölümü diğerleri kadar bereketli değil. Uzun, sivri yaprakları ararken yaprakların arasından geçiyorum ve dakikalar geçtikçe lanetler savuruyorum.

Raker'ın fazla zamanı kalmamış olabilir. Damarlarımda panik dolaşıyor, çılgınca arama yapıyorum. Tam bir koruya girmek üzereyken sesler duyuyorum.

Durup kendimi en yakın ağaca yaslıyorum.

"Bakın. Ayak izleri," diyor biri, ölümsüz birinin yumuşak sesiyle. "Yakınlarda olmalılar."

Çalışma toplantısı.

Diğer yöne doğru hızla koşuyorum, etrafından dolaşıyorum, kalbim gerilimden yanacak kadar hızlı koşuyorum ve sonunda mağaraya dalıyorum. Korku göğsümü sıkıştırıyor—sonra Raker'ın hâlâ rahatsız edilmeden uyuduğunu görünce gevşiyor. Ama bu uzun sürmüyor.

Onlar daha hızlı. Bizi bulmaları sadece birkaç saniye sürecek.

Onu hafifçe sarsıyorum. Kıpırdamayınca daha sertçe sarsıyorum. "Raker," diyorum. "Raker, kalkmalısın. Onlar—"

Çizmelerin taş zemine çarpma sesi yankılanıyor.

Donakaldım. Yavaşça mağaranın girişine döndüm; orada uzun boylu, kaslı bir ölümsüz duvara yaslanmış duruyordu. Eğlenmiş görünüyordu.

İlk başta şüphelendiğim gibi süvari birliğinden değil. Ama işte burada, bizi belli ki izini sürerek bulmuş.

"Vay canına, vay canına, vay canına. Burada ne var bakalım? Sizi bulmak neredeyse çok kolaydı."

Yerden kalkarken kılıcımı kınından çıkarıyorum. "Ne istiyorsun?"

“Elbette sen,” diyor. Öne doğru rahat bir adım atıyor. “Herkes senin peşinde. Başına büyük bir ödül konmuş.” Başını yana eğiyor. “Ve ne güzel bir kafa.”

Ben mi? Hayır. Tanrı kılıcımı kastediyor olmalı. Gerçi Valen de aynı şeyi söyledi.

Dişlerimi sıkıyorum, düşünmeye, bir strateji geliştirmeye çalışıyorum. "Beni kim istiyor?" diye soruyorum. "Hangi tanrı?"

Gözleri açlıkla parıldıyor. "Elbette, Ölüm Tanrısı."

Ölüm Tanrısı. Şeytanların ardındaki sebep. Muhtemelen çürümenin de sebebi. Gelinleri çalan tanrı. Benden ne istiyor?

"Seni... belki canlı olarak getirebilirim... ama o onun ölmesini istiyor."

Raker'a baktım. Hala uyuyordu. Hala bitkin haldeydi... Ateşi vardı. Halsizdi. Demek ki mesele kılıçlarımız değil, bizdik. Neden? Bir adım geri çekildim, adamın adımlarını, hareketlerini inceledim. Normalde bir düellodan önce yapacağım her şeyi.

Ama o ölümsüz. Bu kılıçla bile şansım yok. Düşünmek için kendime zaman kazandırmak amacıyla konuşuyorum . "Neden biri beni istesin ki?"

Adamın perişan yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Beni baştan aşağı süzdü ve boğazımdan bir burukluk yükseldi. "Birkaç sebep düşünebiliyorum." Gözleri tekrar gözlerimle buluştu. "Peki, birinin seni neden öldürmek istediğine gelince?" Omuz silkti. "Para iyi olduğu sürece soru sormam."

Bir anda ileri atıldı ve ben de son anda kılıcımı kaldırmayı başardım.

Çok hızlı. Çok güçlü. Metalinin benimkine çarpmasıyla nefesim kesildi. Silahında sadece minicik bir çatlak oluştu.

Kılıcı çok iyi. Onu güçlü birinden çalmış olmalı.

Ama benimki daha iyi.

Göğsümün ortasından hırıltılı bir ses çıkararak, Raker'ın bana öğrettiği bir hareketle boynuna nişan aldım, ancak ölümsüzün kılıcı son anda araya girdi. Kılıcın sapına kadar uzanan bir çatlak daha oluştu. Birkaç vuruş daha, ve silahsız kalacak.

Kılıcımı tekrar kaldırmaya, yan tarafına nişan almaya çalıştım ama çok hızlıydı. Silahını benimkine öyle bir güçle indirdi ki, yere serildim.

Ve kılıcım elimden fırladı. Uçarak mağaranın diğer tarafına çarptı, gürültüyle ses çıkardı.

Adam gülümsüyor. "Bıçak için kesinlikle fazladan para alırım. Ya da belki başka bir tanrıya satarım," diyor.

Hayır. Düşmekten başım dönüyor. Kelimelere zar zor odaklanabiliyorum ama elimi uzatıyorum.

"Stellaris," diyorum.

"Bu neydi?" diye sordu adam, bir adım öne çıkarak.

“ *Stellaris* ,” diye tıslıyorum çaresizce. Kılıcım titriyor ama elime geçmiyor. Enerjimi, zihnimi odaklamaya çalışıyorum ama dağılmış durumda. Tutunamıyor.

Adam temiz bir darbe indirmek için kılıcını başının üzerinden kaldırdı. Metal parçası havada kavis çizerek boynuma doğru geldi. İçgüdüsel olarak kollarımı yüzümün üzerine kaldırdım, gözlerimi sıkıca kapattım, kaslarım kasıldı.

Bir an geçer. Sonra bir an daha.

Yavaşça gözlerimi açtığımda, ölümsüzün hala aynı pozisyonda olduğunu, ancak göğsünde kocaman bir delik olduğunu gördüm.

Arkamda, Raker'ın eli açık. Kılıcı elinde. Kılıç tam içinden geçti.

"Ölmedin," diye fısıldıyorum.

Adamın yere düştüğünü, metalin taş zemine çarpma sesini duydum.

"Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrattığım için," diyor Raker, benim sözlerimi tekrarlayarak, ardından kapüşonunu yüzüne geçirip güzelliği siliyor.

Ayağa kalktı, bir adım ileri attı, sonra durakladı. Hâlâ kendine gelemiyordu. Dengesini sağlamasına yardım etmek için koştum.

"Gitmeliyiz. Hemen şimdi. Ormanda daha fazlası var."

Dengesiz bir adım daha attıktan sonra tüm vücudu kasıldı, sanki bir acı saplanmış gibiydi. Parmak boğumları bembeyaz olmuş, kılıcının kabzasını sıkıca kavramıştı.

"Burada kalın," dedim kararımı vererek. "Ben gideceğim. Peşimden gelecekler. Ben... ben size ilaçla geri döneceğim."

Raker bir adım daha, sonra bir adım daha atarken beni görmezden geliyor. Neredeyse hiç hareket etmiyor. Kılıcımı kapıp onu takip etmek için koşuyorum.

Sesler. Başkaları da var ve çok uzakta değiller. Raker kılıcını kaldırıyor, dövüşmeye hazır, ancak vücudundan geçen titremeleri fark etmeden edemiyorum. Zırhın içinden bile görebiliyorum onları.

Daha sonra-

At toynakları. Süvariler. Bizi buldular.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Raker'a doğru döndüm. Onların ne kadar yakın olduklarını hissedebildiğini biliyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde etrafımız sarılacak.

Bana bakıyor, kapüşonu geriye doğru düşüyor. Sanki onu düzeltmeye gücü yokmuş gibi. "Git," diyor, *her zaman yaptığı gibi bir emir verircesine.* "Sana zaman kazandıracağım, sadece git."

Ben geri adım atmam.

Dişlerini göstererek bana baktı. "Bir kerecik olsun beni *dinler* misin , Aris?"

Başımı sallıyorum.

Ani bir öfke patlamasıyla, sanki beni tekrar omzuna atacakmış gibi, sanki beni bir ağaca fırlatacakmış gibi ya da beni kendisinden uzaklaştırmaya zorlayacakmış gibi bana doğru bir adım attı.

Ama o bir şey yapamadan, bedeni sonunda yere yığıldı.

Hemen yanına koştum. Yüzü kıpkırmızıydı, hem de eskisinden daha kötü. Damarları kıpkırmızı olmuştu. Kılıcını çağırmak ya da ayakta durmak için nasıl güç bulduğunu anlamadım .

Ayağa kalktım ve onun titreyen güçlü kollarıyla doğrulmaya çalışıp başaramamasını izledim.

“Hayır,” dedim, sesim kararlı bir fısıltıydı. “Maalesef seni terk etmiyorum.”

Atların toynak sesleri kükreme gibi. Ağaçlar çılgınca sallanıyor. Süvariler burada. Her yönden geliyorlar. Çıkış yolu yok.

Bütün uyarıları hatırlıyorum. *Büyük Hanedanlardan uzak durun. Onu çağırmak ölüm cezası anlamına gelir.*

Ama yer titriyor ve Raker ayakta bile duramıyor. *Kanımdaki* zehri emdi . Etrafımız sarılmış durumda.

Kendimi ikna edemeden, kılıcımı avucumun içinde gezdirip toprağa derinlemesine saplıyorum, parıldayan gümüşünün yanına diz çöküp fısıldıyorum: " *Vander Evren.* "

Adının duyulmasıyla orman sessizliğe bürünür, sanki ondan korkuyormuş gibi. Atların toynak sesleri durur.

“ *Hayır* ,” diye homurdandı Raker. Beni durdurmak istercesine sürünmeye başladı. Ama çabası karşısında pes etti.

Ormanda bir ayak sesi yankılandı.

Kendi nefesimi, kendi kalbimin atışını duyabiliyorum. Sanki vücudum tehlikeyi seziyormuş gibi, ense tüylerim diken diken oluyor.

Yutkunuyorum, her yöne bakıyorum, elim hâlâ kılıcımın etrafında, kan toprağa damlıyor, adımların nereden geldiğini görmeye çalışıyorum. Ama göremiyorum.

Kalkıp dönüyorum—

Ve karşınızda, hayatımda gördüğüm en güzel adamlardan biri. Boyu uzun olmasına rağmen, benden çok daha uzun, her zerresi etkileyici. Saçları gümüş rengi, Raker'inkinden daha kısa kesilmiş ve ince detaylarla işlenmiş zırhıyla aynı renkte.

Gümüş. Genellikle tanrılara özgü bir renk. Bu ölümsüz varis, bu renkte saçlarla doğmuş olduğuna göre ne kadar güçlü olabilir?

Onunla ilgili her uyarı aklımdan bir bir geçiyor.

Ve hepsi de haklıydı.

Özellikle de bana kayıtsızca kaşlarını çatarak baktığında, tam bir acımasız ölümsüz savaşçı gibi görünüyor. Sonra yerde hareketsiz yatan Raker'a dönüyor. Bakışları toprağa gömdüğüm bıçağa takılıyor.

Hiç tereddüt etmeden kendi payını alıyor.

Onu kadim yöntemle düelloya çağırdım. O, ölümsüzlerin, hatta Bahçıvan'ın bile korktuğu varis. Beni alt etmek üzere.

Kılıcımı ele geçirmek üzere.

Kanlı elimi kaldırıyorum, sanki bir faydası olacakmış gibi, ve kelimeler tek nefeste ağzımdan dökülüyor: "Stellan, bana yardım edeceğini söyledi."

Kılıcı avucumdan sadece bir santim uzakta durdu. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Stellan mı gönderdi seni?"

Onu tanıyor. Onu tanıyan biriyle karşılaşmak, gözlerimin arkasında bir karıncalanma hissi yaratıyor.

Yutkunuyorum. Yalan söyleseydim anlayacağını hissediyorum. "Tam olarak değil." Kılıç tekrar ileri fırlıyor. "Ama yine de bana yardım edeceğini biliyordu! Seni aramamı söyledi."

Vander kaşlarını çatarak beni süzdü. Sözlerimi düşündü. Hemen yanı başındaki savaşçıyı düşündü. "Peki Stellan nerede?"

Stella.

Adamın yerde kaskatı kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve kırpılmadan durduğu görüntüsü zihnimde canlanıyor.

“Ölü,” diyorum. Sesimdeki çatlaktan gözleri kısılıyor. Arayıcı ve acımasız bakışları, sanki en derin düşüncelerimi ve duygularımı görebiliyormuş gibi beni inceliyor. Sanki bu tek kelime, Stellan'la birlikte geçirdiğimiz anıların küçük bir kısmını bile ona anlatabilirmiş gibi.

O delici, pençe gibi bakışlarımı bırakmıyorum. Stellan'ın istediği gibi, gözümü kırpmadan gözlerinin içine bakıyorum.

Gözlerini kaçıran o. Küfretiyor.

Tam da beni burada bırakıp gideceğini ya da öldüreceğini düşündüğüm anda, elini uzattı.

Zihnimde hâlâ yankılanan uyarılar, sanırım öyle. Buz gibi soğuk ve kemik gibi pürüzsüz.

Ormandan birdenbire akın etmeye başlayan ve ölümsüzün sırtının arkasında kınında duran kılıcın kabzasına oyulmuş aynı armayı taşıyan muhafızlara, "Onu bırakın," diyor.

Elimi hızla çektim. "Hayır. Onu burada bırakmayacağım."

Sanki ona karşılık verdiğim için tiksinmiş gibi kaşlarını çattı. "Böyle bir kılıcı olan tanımadığım bir savaşçıyı kaleme almayacağım." Bana ve kendi kılıcıma baktı. "Seni içeri almamın tek sebebi Stellan."

İçimde bir panik dalgası yükseldi. "Pekala. Onu kaleye sokmayın. İsterseniz ahırda tutun. Ama onu burada bırakmayacağım."

Vander'ın gözleri bana, benim cüretkarlığıma dik dik bakıyor. Sonunda, sanki bu mücadelenin değmeyeceğine karar vermiş gibi içini çekiyor.

Savaşçılarına Raker'ı çağırmaları için işaret verdi. Onu ayağa kaldırmak için beş kişi gerekti. Hala bilinci kapalı olduğu için başı yana doğru

sarkıyordu. Ona ilaç veya şifacı bulana kadar hayatta kalmasını umarak irkildim.

Vander, parlak mor renkte parlayan kendi kılıcına uzanır. Bir *tanrı kılıcı*.

Bıçağını toprağa saplıyor ve orman yok oluyor.

OceanofPDF.com

34

Dizlerimin üzerine düşüyorum. **Kemiklerim** titriyor ve midem bulanıyor. Tutunmak için toprağa tutunuyorum, sonra devasa kapılara ve arkalarındaki kaleye bakıyorum. Az önce ormandaydık... ve şimdi geniş bir malikanenin önündeyiz. Gözlerimi kırpıyorum.

"Sen—sen bizi başka bir dünyaya mı ışınladın?" Bu kelimeyi annemin anlattığı hikâyeler dışında ya da kız kardeşimle bir kapıyı açıp bambaşka bir dünyaya girdiğimizi hayal ettiğimiz zamanlar haricinde hiç kullanmamıştım.

"Bıçak yaptı," diyor sert bir şekilde, kapılardan içeri girmeden önce; kapılar onun yaklaşmasıyla birlikte açılıyor.

Etrafıma bakındım. Raker ortalıkta yoktu.

"Önerildiği gibi ahırda olacak," diye mırıldanıyor Vander Evren önden. Yutkunuyorum. Uyandığında, *eğer* uyanırsa, bundan gerçekten çok mutsuz olacak.

Panik, kanımda buz gibi bir his bırakıyor.

Raker'ın ilaca ihtiyacı var. Çağırmamam konusunda uyarıldığım bu ölümsüz varlık en iyi seçeneğimiz. Onu bana vermeye ikna etmem gerekiyor.

Vander Evren'in kalesi, parıldayan açık gri taştan yapılmış, yüksek kemerli pencereleri ve bıçak gibi sivri uçlu bir düzineden fazla gri-mavi kulesiyle dikkat çekiyor. Gökyüzü dikenli ormanındaki o devasa ayıdan bile daha yüksek, en alçak bulutlara kadar uzanan kuleleriyle bir canavar gibi duruyor.

Burada bir balo düzenlenebileceğini de, buranın bir kaleye dönüşebileceğini de hayal edebiliyorum.

Vander'ı takip ederek çam ağaçlarıyla çevrili patikadan, bir avludan, taş basamaklardan yukarı ve yüksek gümüş kapıların yanından geçiyorum.

Tavanlar inanılmaz derecede yüksek, köşelerine heykeller oyulmuş. Girişte bir oda var, ardından saf mermerden oyulmuş, beyaz ve şimşek çakmaları gibi gümüş damarlarla bezenmiş muhteşem bir çift merdiven geliyor.

Vander bana doğru baktı, bakışları kirli kıyafetlerime ve hâlâ kanlı olan elime takıldı. "Hizmetliler ihtiyaçlarınızı karşılayacak. Sonra benimle yemek yiyin." Arkasını dönüp yukarı çıkmaya başladı. Hizmetlilerini burada beklemem gerektiğini biliyordum. Ama yine de arkasından bir adım attım.

Bu bir risk. Ona itaatsizlik ettiğim için beni malikanesinden kovabilir ya da -avcının adından bile korktuğu gerçeğiyle daha uyumlu olarak- *beni* olduğum yerde öldürebilir. Ama Vander sadece iç çekti. Mermer korkuluğu o kadar sıkı kavradı ki, zaten solgun olan parmak boğumları daha da beyazlaştı. Geniş omuzlarının gergin duruşundan, beni ya öldürecek ya da bana hırlayacak gibi görünüyordu.

Neyse ki, o ikincisini seçiyor.

"Ne-"

"İlaç almam gerek," dedim aceleyle.

Kaşlarını çatarak bana şöyle bir göz süzdü. Kaşları kalktı. "Hasta mısın?"

"Bana göre değil."

Bu onu duraksatıyor. Yüzünde bir ilgi gölgesi belirdiğini görüyorum. "Şövalyeyi önemsiyor musun?"

Gülüşüm onu şaşırtmış gibiydi. "Questral'ın sonuna kadar ulaşmayı önemsiyorum."

Vander'ın sabrının ve dikkatinin iğne ipliği kadar ince olduğunu hissediyorum. Gözleri, buradaki en açık günde gökyüzünün rengi gibi parıldayan açık mavi, ama hiçbir sıcaklık taşımıyor. Sanki vaktini yeterince boşa harcamışım gibi, beni süzdüğünde buz gibi soğuk. "Benimle yemek ye. Sonra ilacı konuşuruz." Merdivenlere doğru geri dönüyor.

Bana emir veriyorlar. Bütün bu insanlar, sürekli bana emir veriyorlar. Belki de bunun için minnettar olmalıyım, sadece susup dinlemeliyim, ama yeterince güçlü erkekle tanıştım ve biliyorum ki, bir kadının bir şey için

konuşmayacağını düşündükleri anda, onun sesini kolayca bastırabilecek kapasitedeler.

"Ya istemezsem?"

Bu durum onu yırtıcı bir şekilde hareketsiz bırakıyor. Tekrar döndüğünde ise sadece öfkeli değil, aynı zamanda gerçekten şaşkın görünüyor. "Yıldız Diyarı'ndaki en güçlü hanedanın varisiyim. Benimle yemek yemek bir onurdur."

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum. "Vay canına. Yıldızlar Diyarı'ndaki en güçlü hanedan..." Başımı sallıyorum. "Özür dilerim, eğilmem mi gerekiyordu?"

Sessizlik.

Sanki taş dinliyormuş gibi, evin tamamı bir anda sessizliğe bürünüyor.

Belki de, ikinci bir düşünceyle, *Starside'daki en güçlü hanedanın varisine* kendi evinde hakaret etmek iyi bir fikir değildi ; üstelik ben ilaca ihtiyaç duyarken ve Raker ölüm döşeğinde.

Ne yapardı ki? Elbette bu ölümsüzün karşısında korkudan sinmezdi.

Daha önce sahip olmadığım bir özgüven beni yerimde tutuyor. Geri adım atmamı engelliyor. Bakışlarını yakalıyorum, bir sonraki hamlesini bekliyorum, umarım tanrısal kılıcına uzanmaz.

Ancak Vander sadece kaşlarını çatıyor. "Ne garip bir insan," diyor.

Ona dik dik baktım. "Ne kadar da kibirli bir ölümsüz."

Merdivenlerden bana doğru bir adım attı. "Stellan sana hayatta kalma içgüdülerini pek öğretmedi, değil mi?"

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bana alçakların önünde eğilmemeyi öğretti."

Bunun üzerine dudaklarında hafif bir eğlence ifadesi belirir. "Stellan asla kimsenin önünde eğilmezdi."

Haklı. Bunu biliyor olması içimde garip bir acı ve rahatlık karışımı yaratıyor. Sanki Stellan'ın bir parçası burada. Sanki sonunda onu benim gibi tanıyan biriyle tanıştım. "Ben de öyle."

"Senden bunu istemedim."

Burun kıvırdım. "Tavrın adeta bunu emrediyor."

Yüzünde beliren bir anlık öfke ifadesinden, zorlamalarımın da bir sınırı olduğunu anladım. Gözleri kısıldı. "Hayatta kaldığın için ne kadar şanslı olduğunu anlamadığını düşünüyorum. O ormanda en az beş farklı yaratık ve savaşçı grubunun sana doğru geldiğini hissettim. Süvarilerden bahsetmiyorum bile." Beni tekrar inceledi, sanki beni bu kadar özel kılan şeyin ne olabileceğini arıyormuş gibi.

Bakışları delici. Etrafındaki gücü iliklerime kadar hissediyorum.

Elbette haklı. Ama vahşi doğadaki herhangi bir yırtıcı hayvan gibi, korkumu veya tereddüdümü hissedecek ve bunu zayıflık olarak algılayacak. Elimden geldiğince rahat ve etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum. Yardımına ne kadar muhtaç olduğumuzu bilemez. Raker'ın ilacı olmadan nasıl öleceğini bilemez.

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Anlaşılan kafam çok değerli." Gözlerim keskinleşti. "Bizi bu yüzden mi kurtardın? Ödül için bizi ihbar mı edeceksin?"

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. " *Ödül* istemiyorum ."

“Doğru. Yıldızlar Diyarı'ndaki en güçlü hanedanın varisi. Neredeyse unutuyordum. Neyse ki unuttum, eminim bana sürekli hatırlatacaksınız.”

Uzun ve acı dolu bir iç çekişle içini çekti. Ama beni henüz öldürmedi. Hepsi Stellan yüzünden. Görev sırasında bir şekilde arkadaş olmuş olmalılar. Gözlerini sıkıca kapattı ve eminim ormandaki o çağrıya cevap verdiğine pişman olmuştur. Sonunda, kelimeleri ağzından çıkarmakta neredeyse zorlandığını gösteren bir şekilde, "Benimle yemek yer misin?" dedi.

Hemen cevap vermediğimde gözlerini açıyor. Gözleri sert ve şaşkın, sanki " *Sana istediğini verdim. Şimdi istediğim gibi cevap ver" der gibi.*

Burada olmanın kazanma ve kaybetme savaşlarıyla dolu olacağını hissediyorum. Sanırım buna katılmak kolay.

"Evet," diyorum. "Açlıktan ölüyorum."

Tekrar iç çekti.

“Ama en azından ateşini düşürmek için ona çay verin lütfen.” Raker'ın çaysız birkaç saat bile dayanabileceğinden emin değilim.

Gözlerini kısarak, "Pekala." dedi.

Rahatlamamdan dolayı dizimin titrediğini belli etmemeye çalışıyorum.

Sonra Vander, silahının kabzasındaki tutuşunu değiştirdi ve ben gerildim, ama bir an sonra, sanki çağrılmış gibi bir görevli kapıdan içeri girdi. Kılıcıyla mı?

“Ethel. Lütfen bana gösterir misin—” Kaşlarını çatarak bana döndü.

"Aris," diyorum.

Adımı duyunca kaşlarını daha da çattı. " *Aris,* misafir odalarına."

Kadın başka her şeyi yapmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu, ama eğildi ve öne doğru adımlarla ilerledi. Beni adeta sürükleyerek Vander'ın yanından geçirdi ve merdivenlerden yukarı çıkardı.

"Kendim yürüyebilirim, sizi temin ederim," dedim, tırnakları koluma saplandıktan sonra kolumu hızla geri çekerek.

Bana ters ters baktı. Ethel'in herkese karşı bu kadar kaba olup olmadığını ya da bir şekilde onu benden soğutmayı başarmış olup olmadığımı merak ediyorum. Belki de Vander'la olan konuşmamı duymuştur.

Kabul etmeliyim ki, şatosu egosuna uygun büyüklükte. Devasa.

Salonlar, sahibininki kadar soğuk ve soluk mermerden yapılmış. Büyük bir salonda ilerliyoruz ve ölümsüz kadın gözlerini kısarak bana dönüyor. "Küstahtlığınız hoş görülmeyecek," diye tükürüyor.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Demek ki konuşmamızı duymuş. Sırtımdaki bıçaktan hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Bakışları da neredeyse bıçak kadar keskin, diye düşündüm.

Sessizliğim onu daha da öfkelendiriyor. "Tanrı hakkında bir şey biliyor musun?"

Burun kıvırdım. "Gerçekten ona böyle mi diyorsun?"

“Elbette öyle düşünüyoruz. O, geçen bin yılın en büyük varisi.”

Gözlerimi devirdim. "Öyle duydum. Sen bin yıldır yaşıyor musun hiç?"

Dişlerini göstererek bana baktı. "Lord Evren, hepimizin hayatta kalmasının tek sebebidir. Bize 'lord' diye hitap etmemizi emretmiyor, ama biz ediyoruz, çünkü kendisinin her parçasını bizim için verdi. Sizin asla anlayamayacağınız şekillerde."

İlginç.

"Beni ölüme terk etmek üzereydi," diye ekliyorum.

Beni kayıtsızca süzdü. "İnsansın sonuçta. Ne kadar vaktin kaldı ki?"

Bakışlarım alevler saçıyordu. Bana bir daha bakmadı, başka bir koridora döndü, sonra da gerekenden fazla güç kullanarak iki yüksek çift kapıyı açtı. "Burada," dedi, sonra arkasını dönüp gitti, bir yandan da misafir hazırlıklarıyla zaten yeterince meşgul olduğunu homurdanarak.

Mağara zeminlerinde, soğuk sularda, esrarengiz ormanlarda, acımasız bir savaşçının bana yaslandığı bir kaya yamacında geceler geçirdim. Muhteşem manzaralar gördüm.

Bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok.

Burası bir oda değil, bir *kanat.* Tamamı beyaz ve gümüş benekli mermerden yapılmış, birbiri ardına sıralanmış mekanlarda yürüyorum.

En azından gördüğüm kadarıyla pek fazla görevli yok. Eğer bu kale bu tarz odalarla doluysa... bunların bakımını sağlamak imkansız olurdu.

Yatak, sütunları ve parıldayan kumaşlarıyla devasa bir şey. Pencereler çok büyük ve mükemmel bir şekilde bakımlı bir bahçeyi gözler önüne seriyor. Şu anda, alacakaranlıkta, heykeller, havuzlar ve şekiller karanlığa bürünmüş durumda. Güneş ışığında nasıl görüneceklerini merak ediyorum.

Banyo neredeyse oturma odası kadar büyük. Ortasında beyaz, ayaklı bir küvet bulunuyor.

Sanırım burada başka bir görevli daha vardı, çünkü küvet zaten buharlaşan suyla dolu. Gezgin Şehir'deki gibi çiçek yaprakları yok ama suyun yüzeyinde ezilmiş elmaslar gibi parıldayan bir toz girdap gibi dönüyor.

Arkamı döndüm ve aynadaki yansımama neredeyse şok oldum. Vay canına. *Çok kötü* görünüyorum . Bu halimle, kir ve kan kokusuyla, akşam yemeğine gitmek istiyordum neredeyse, ama banyo yapıyorum çünkü Raker ölüyor ve bunun durması benim için en iyisi olurdu .

Banyom bittiğinde gardırobun içine bakıp kaşlarımı çatıyorum. Belli ki burası uzun zamandır bir kadın tarafından kullanılmamış. Sadece iki elbise var ve onlar da kalın, kaşındıran kumaşlardan yapılmış.

Çekmeceleri açıyorum ve içlerinin korseler dışında neredeyse tamamen boş olduğunu görüyorum. Giymeye uygun bir şey bulma umuduyla önce bir, sonra bir kez daha arıyorum.

Pantolon . İlk bakışta gözümden kaçmış olmalı. Yumuşak bir kumaştan yapılmışlar ve vücuduma çok sıkı oturuyorlar, görev boyunca giydiklerimden çok daha sıkı. Aklımı kaçırmış olmalıyım, çünkü pantolonun yanında aynı kumaştan yapılmış, dar, uzun kollu bir gömlek buluyorum. Boynuma kadar uzanıyor ve kolları ellerimi örtecek kadar uzun.

“Mükemmel,” diye kendi kendime söyledim, ilk seferinde orada olmayan ama sonradan *ortaya çıkan* kıyafeti neredeyse hiç sorgulamadan kılıcımı alıp salona çıktım.

Vander , odanın öbür ucundan başlayan çok uzun bir masanın başında oturuyor . İçeri girdiğim anda mavi gözleri parladı. Bakışlarının üzerimde kaydığını hissettim. "Elbiselerden hoşlanmıyor musun?"

“Hayır, elbiseleri çok seviyorum,” diyorum ona. “Senin elbiselerin çok çirkin.”

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Başımı onaylarcasına sallıyorum.

Kaşlarını çattı. "Tek yaptığın bu mu insan? Şikayet etmek mi?"

“Benim bir adım var,” diyerek masanın ucuna doğru yürüdüm. Onun masasının karşısındaki yer hazırlanmıştı. Sandalyenin yanında biraz oyalandım ama oturmadım.

"Evet, ama bunu kime anlattığınıza dikkat edin. İsimlerin gücü vardır. Özellikle de kılıç isimlerinin."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Yani benden korkmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bunun üzerine sırıtarak, özellikle keskin görünen dişlerini ortaya çıkardı. "İnsan, sen hemen kapılara doğru koşmalısın."

Tamamen şaka yapmıyor. Gözlerinde bir avcı hayvanın izlerini görebiliyorum, sanki bende istediği bir şey varmış gibi parıldıyorlar. Bütün bu uyarılar zihnimde yankılanıyor, sonra onları susturuyorum.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Stellan sana güvendi. Güvenmeseydi, asla seni aramamı söylemezdi."

Stellan'ın adı geçince bakışları hafifçe yumuşuyor. Ben de bu fırsatı değerlendiriyorum.

“İlaç,” diyorum, aklım ahırdaki Raker için duyduğum sinir bozucu endişeyle dolu. Onu görmedim. Ya ölmüşse? Ya susamışsa? Ya Vander ona çay getirmemişse?

İçimde bir panik hissi uyanıyor.

Gözlerindeki sertlik geri gelmişti. "Ye," dedi kararlı bir şekilde. "Sonra da yanında taşıdığın iblis hakkında konuşuruz."

Sinirleniyorum. "Bana emir veremezsiniz."

Yemeğinden başını bile kaldırmadan etinden bir parça alıp yemeye başladı. "Az önce yaptım."

Savaşlar. Bunları seçmek zorundayım. İlaç olmadan Raker kesinlikle ölecek. Eğer Vander'da varsa...

Yavaşça oturuyorum. Beni dinlediği için fazlasıyla memnun olmuş görünüyor.

Kılıcı yanıma, elimi uzatabileceğim bir yere bırakırken, "Bu kılıcı nasıl aldın?" diye sordu.

Raker'ın sözünü ödünç alıyorum: "Sence nasıl?"

Bana bir an bile inanmadığını gösteren bir bakış attı.

Duvara yaslanmış, birkaç adım ötedeki kılıcına şöyle bir göz attım; sanki kimsenin onu ele geçirmeye çalışacağından hiç korkmuyormuş gibiydi. "Seninkini nasıl elde ettin?"

“Sence ne?” diyor, sözleri neşeyle dolu.

Önümdeki kadehe uzanıyorum. İçinde altın rengi bir sıvı parıldıyor. *Şarap.* "Sanırım bu sana verildi, tıpkı o koltuk gibi, tıpkı bu ev gibi, tıpkı o gümüş rengi saçlar gibi. Sanırım bunların hepsi senin parmak uçlarınla doğdun."

Arkamda biri bir şey düşürüyor. Başka bir görevli, *efendileriyle* nasıl konuştuğumu görünce dehşete düşmüş olmalı , hiç şüphem yok.

Vander Evren'in kendi şarap kadehi dudaklarına doğru yarı yoldaydı, ama durdu. Bir anda, onun gücü odayı doldurdu, görünmez, ezici bir dalga gibi bir güç, sanki tüm bu süre boyunca onu geri tutuyormuş gibi, derimi ve kemiklerimi yakıp kavurdu. Buz gibi bir korku göğsümü sardı. İşte o zaman, belki de ilk kez, karşı karşıya olduğum ölümsüzün ne olduğunu anladım.

Bin yıldır görülen en büyük varis olduğu söylenen kişi. Tüm ormanı sessizliğe büründüren savaşçı. Hatta süvarilerin bile uzak durduğu kişi.

Belki de haklıdır. Belki de kendimi koruma içgüdüm yok.

Yutkunuyorum.

Bir anda, o güç sanki geri alınmış gibi elimden çekiliyor. Onun etkisinden kurtulmuş bir şekilde öne doğru sallanıyorum.

Bardağını rahatsız edici bir nezaketle yere bırakıyor. "Benim hakkımda ya da yaptıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Beni baştan aşağı süzüyor. "Sana anlatabilirdim ama iyi kısımlarına gelmeden önce yaşlılıktan ölmüş olurdun." Sıkılmış görünüyor. "Boşuna nefes harcamayacağım. Ye."

Bu söz acımasız bir emir ve bu sözsüz gösteriden sonra ona uyuyorum. Bakışlarımı ondan ayırmadan, yavaşça çatalımı alıp turuncu bir şeye batırıyorum. Ağzıma götürüyorum.

Ve baldan bile daha tatlı olan bir çeşit sebzeyi çiğnerken, yüzümün bunun ne kadar *olağanüstü lezzetli* olduğunu belli etmemesine dikkat edin .

Vander, tabağımın yarısı boşalana kadar birkaç dakika boyunca beni izliyor. Ancak o zaman tekrar konuşuyor. "Stellan senin için kimdi?"

Bu soru göğsüme saplandı adeta. İçime gömdüğüm her bir suçluluk ve üzüntü kırıntısı kaburgalarımdan dışarı fırladı.

Şaraptan bir yudum alıyorum, tatlı nektar boğazımda hafifçe yakıyor ama boğazımdaki düğümü çözmüyor. Sesim titriyor. "O... o benim kurtarıcımdı."

Vander başını salladı. Bakışları masaya, sonra da bana değdi. "İnsan olarak, bu konuda ortak noktamız var."

Gözlerimi kırpıyorum. Stellan'ın, yani ölümlü birinin, nasıl olur da ölümsüz birinin kurtarıcısı olabileceğini merak ettiğimi biliyor olmalı.

Sandalyesine yaslandı, tam anlamıyla güçlü bir savaşçı varisi gibi görünüyordu.

“Yarım asır önce hayatımı kurtardı. Teşekkür olarak ona nadir bir metal parçası verdim ve yolculuğunda ona ev sahipliği yaptım.” O pırıl pırıl gümüşü hatırladıkça nefesim kesiliyor. Stellan'ın sahip olduğu ve bana hediye ettiği en değerli eşya.

Uğruna öldüğü hançer.

“Halkımın çektiği acıları öğrendi. Görevini tamamladı. Kapılara gitmek yerine buraya geldi. Büyüyü bana ve halkıma verdi.” Gözlerim faltaşı gibi açıldı. *Büyü işte* oraya gitmişti. Kafam karıştı. Stellan neden bu kadar zengin olan ölümsüzlere yardım etsin ki, kendi komşularımıza değil?

Vander beni süzdü. "En kötü zamanlarımda bana dost oldu, tüm ölümsüzlere dost oldu, üstelik bunu yapması için pek bir sebebi yokken." Bakışları sertleşti. "Bu dostluk ve fedakarlık, çağrınıza cevap vermemin tek sebebi."

Gözlerim yanıyor. Stellan da benim arkadaşımdı. Benim yüzümden öldü. Ve o son anlarında *bile* , bana aptal dese bile, beni yanına aldığına pişman olmadığını biliyorum.

Gözlerimi kırpıyorum ve bir damla gözyaşı akıyor. Yanağımdan aşağı süzülüyor. Vander başını çevirip, sanki son derece yabancı bir şeymiş gibi, gözyaşımı inceliyor.

Ayağa kalktı. Bir anda, yıldırım hızıyla tam önümde belirdi.

Yavaşça uzanıp gözyaşını sildi. Teni neredeyse tenime değmiyordu. Tamamen sıvıya odaklanmıştı.

Parmaklarının arasında ovuşturuyor. Kaşlarını çatıyor.

Kolunu bir anda uzattı ve muhteşem kılıcı odanın karşısına, eline doğru fırladı. Anında boynuma dayandı, çılgınca parlıyordu. Evet, kesinlikle bir tanrı kılıcı. Tam önümdeydi ve yüzü değişmişti.

Bu, soğuk bir öfkenin maskesi haline geldi.

"Neden bu kadar suçlusun, insan?" diye homurdanıyor. "Onu sen mi öldürdün?"

Korku hissetmeyi bile beceremiyorum. Tek hissettiğim şey dizlerimi titreten bir hüzün. Ve evet, suçluluk duygusu.

Nereden bilebilirdi ki? Duygularımı? Gözyaşlarımı?

Şimdi daha fazlası düşüyor. Başımı sallıyorum, nabzım parlayan metale değiyor. "Hayır. Ama yapabilirdim de. Ben... yapmalıydım . " Burnumu çekiyorum. Beni bir anda öldürebilecek bu öfkeli ölümsüzden korkmalıyım. Ama Stellan'ı tanıyan biriyle birlikte olmak, dürüst olmak istememe neden oluyor. "Bunu istedi. Ama yeterince güçlü değildim." Titrek bir nefes alıyorum. "Benim yüzümden öldü."

Vander beni inceliyor. Baştan aşağı inceliyor, sonra kaşlarını çatıyor ve arkadaşının hayatını benim için feda ettiğini *görünce* duyduğu hayal kırıklığını neredeyse okuyabiliyorum .

"İçimdeki her şey seni öldürmek istiyor," diyor. Bunu gerçekten kastettiği de belli oluyor.

Sonra, tıpkı çekildiği gibi aniden kılıcını duvara dayadı. İçini çekti. "Ama eğer senin için öldüyse... bunun boşuna olmasına izin vermeyeceğim." Gözleri gözlerimle buluştu. Sert ve öfkeliydiler. "Neden bu görevi üstleniyorsun?"

Cevabım anında geliyor: "İntikam."

Bu sözlere şaşırmış görünüyor.

“Kime?”

Ona söylemek riskli olurdu. Bu tarafta tanrılara saygı duyuluyor. Faelingler bile bana Büyük Hanedanların onlarla bağlantılı olduğunu söylediler. Gerçi kalede herhangi bir saygı belirtisi görmedim.

Ama Stellan ona güvendi. Eğer yolculuğumun sonuna kadar ulaşmak istiyorsam, benim de ona güvenmem gerekiyor. "Tanrılar. Onları öldüreceğim."

Sessizlik. Dünya duruyor.

Ardından Vander'ın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Şimdi, insan, ilginçleşmeye başlıyorsun." Kapıya doğru bakar ve sanki zihninin emriyle kapı açılır. Bir görevli beklemektedir. "Bana bir şişe şifa iksiri getirin."

Ölümsüz hızla odadan dışarı fırladı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ona yardım mı ediyorsun?"

“Size yardım ediyorum. Bu sadece ilk adım. Geri kalanını yarın konuşacağız.”

Görevli bir şişe ile geri döner. Şişeyi Vander'e uzatır, eğilir ve sonra bizi tekrar yalnız bırakır.

Vander yavaşça bana döndü. "Tanrıları öldürmek istediğini mi söylüyorsun?"

İhtiyaç sahibi.

"Hiç şansın yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben—"

“Tek başına. Tek başına hiçbir şansın yok.” Şişeyi bana uzatırken tenim onun tenine değdi ve omuzlarım bu dünyadan olmayan soğuktan donakaldı. “Ben aksini söyleyene kadar burada kalacaksın,” dedi.

Sonra yanımdan geçip odadan çıktı, ardından parlayan kılıcı hızla peşinden sürükledi.

Raker'ın gözleri sonuna kadar açılıyor.

Ahırın diğer tarafında durup onu izleyen bana doğru geliyorlar. Sonra da bileklerinden birine takılı olan zincire yöneliyorlar.

Sıkılmış bir ifadeyle bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Senden korkuyorlar," diyorum.

Alnından süzülen terleri görmezden gelerek dik dik bakıyor. Maskesi yok. Kapüşonu aşağıda. "En azından buradaki herkes aptal değil."

Şişeyi ona doğru fırlattım ve yüzüne çarpmadan son anda yakalamayı başardı.

"Al bunu," diyorum.

"Zehir?"

Ona en iyi gülümsememi gösterdim. "Hayır. Seni öldürdüğümde, bunu kılıcımla yapacağım."

"Aris, bundan daha azını beklemezdim," diyor, şişenin kapağını dişleriyle açıp içindekini bir dikişte içmeden önce.

Titreyen bir nefes alıyorum. Hala alışamadım. O yıkıcı sese, aynı derecede yıkıcı bir yüz ifadesiyle karşılık vermek...

Bir kılıç kadar güzel ve ölümcül. Onu izlerken kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki kalbime saplanmadan hemen önce bir kılıcın parıltısına kapılmış gibiyim.

"Ne?" diye sordu, gözlerimi ona diktiğimi fark edince kısıldı.

Yutkunuyorum. "İğrenç görünüyorsun," diyorum, bu sözleri söylemenin onları gerçeğe dönüştüreceğini umarak.

“Harika sözler, Aris,” diye mırıldandı. Dudaklarında tiksinti ifadesiyle beni baştan aşağı süzdü. “Ama dün böyle demiyordun.”

Yanaklarım kızardı. Demek hatırlıyor. "Şişeyi unut," diye homurdandım. "Belki de ölmene izin veririm."

Bunun üzerine kıkırdadı. Bu sese, dudaklarının kıvrılma şekline bir anlığına şaşırdım. Aklımı kaybediyor olmalıyım. Bu, vücudumda sadece birkaç saniye kalan zehrin yan etkisi olmalı.

Yüzümdeki kızarıklığı görmeden önce arkamı dönüp gittim.

Odamda aynada kendime bakıyorum. Temizlendikten sonra, eskisine göre daha çok şey görebiliyorum. Farklı görünüyorum ... Hala çok zayıfım. Elmacık kemiklerim biraz fazla sivri. Ama gözlerimde bir sertlik var. Şiddetli bir kararlılık.

Yanaklarımda kesikler var. Onları yıkıyorum, sonra dikkatimi saçlarıma çeviriyorum. Banyodan sonra tek örgü yapmıştım, şimdi çözüyorum. Bir fırça var. Saçlarımı yavaşça tarıyorum ve gözlerimi kırpıyorum, bir anı yansımamın yerini alıyor.

Annem, saçımı tarıyor.

“Aris, neden bu kadar çok karışıklık var?” Sesi neşeliydi ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Evden çıkmamam gerekiyor. Dışarıda, bu işaretlerle oynamak riskli.

“Sadece bir an içindi,” diyorum. “Komşu çocuğuyla sadece biraz oynadık.”

Annem içini çekti. "Sen diğer çocuklara benzemiyorsun."

Dudaklarım titriyor. "Ama ben öyleyim. Beni farklı kılan sadece bunlar. Ve onlar—onların hiçbir anlamı yok."

Annem bana bakıyor ve gözlerinde ilk kez korku görüyorum. "Aris," diyor ve ismimi söyleyiş biçimi bana evimi hatırlatıyor. "Onlar, senin asla bilemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor."

Saçlarım takılıyor ve beni o anıdan koparıyor. Hızla, annemin yatmadan önce yaptığı gibi saçlarımı taç şeklinde örüyorum. Yıllardır yapmamıştım. Parmaklarımın hareketleri hatırlamasına şaşırdım ama hatırlıyorlar. Gerçekten *hatırlıyorlar.*

Bir görevli ben fark etmeden içeri girmiş olmalı, çünkü yatağın üzerinde bir elbise duruyor. Uzun kollu ve yere kadar uzanıyor. Kumaşa dokunmadan önce , *uyumak* için neden bir elbiseye ihtiyacım olacağını merak ederek kaşlarımı çatıyorum .

İnce ve battaniye kadar yumuşak.

Tenime bir ninni gibi eriyor. Çekmecelerde bir atkı buluyorum ve boynuma sarıyorum, olur da başka bir görevli kapıyı çalmadan içeri girerse diye. İpeksi perdelerin arasından, bulut gibi bir yatağın içine giriyorum. Ortaya uzanıp kılıcımı yanıma koyuyorum.

Ahırdaki zehirli iblisi düşünmemeye çalışarak, ona sarılıp uyuyakalıyorum.

BAŞARISIZ OLDUM.

Gece geç saatlere kadar, hâlâ yatakta dönüp duruyorum, onun zehirden nasıl yere yığıldığını, zehri *derimden* nasıl emdiğini düşünüyorum.

Birbirimizden nefret ediyoruz. Bu bir anlaşma.

Peki neden yataktan kalkıp kapıyı açıyorum? Neden ilacın işe yarayıp yaramadığını kontrol etmekte bu kadar ısrarcıyım?

Karanlıkta, kale gerçekten de bir canavar gibi. Neredeyse nefes alışını duyabiliyorum. Fısıltılarını.

Koridorlardan birinde ilerlerken elimi taşın üzerinde gezdiriyorum ve sanki taşın içindeki gümüş de benimle birlikte hareket ediyor gibi geliyor.

Bir mucize eseri mutfakları buldum. Şükürler olsun ki boşlardı. Elimden geldiğince çok yemeği büyük bir peçeteye koydum, sonra orta merdiveni bulana kadar dolaştım. Ancak o zaman ayakkabılarımı unuttuğumu fark ettim.

Küfreterek odama doğru geri döndüm, tam o sırada gözümün önüne parıldayan bir şey takıldı. Giriş kapısında bir çift ipek terlik vardı. Bunlar mutlaka bir görevliye ait olmalı.

Çok güzeller, kurdelelerle bağlanmışlar ve bir şekilde mükemmel uyuyorlar. Kapıyı itiyorum, sürtünme olmasını veya kilitli olmasını bekliyorum ama gıcırtıyla açılıyor ve içeriye bir parça ay ışığı giriyor.

Vander'e göre bu arazide güvendeyiz. Yine de, ahıra doğru sessizce ilerlerken kılıcımı elimde sıkıca tutuyorum.

Raker da uyumuyor. İçeri girdiğim anda başını kaldırdı. Şimdi her iki eli de kelepçelenmiş, kolları ise iki yanında yukarıda zincirlenmişti. İkinci kelepçeyi hak etmek için ne yaptığını merak ediyorum.

Kılıcı hâlâ sırtında, ama ona ulaşamıyor. Bu şekilde kilitliyken hâlâ kılıcını çağırabilir mi acaba?

İleri doğru bir adım attığımda gözleri benimkine dikildi. Yeni kıyafetimi ilginç bulsam da, bakışları vücudumda pek de ilgi çekici değilmiş gibi süzüldü .

"Çok yumuşak," diyorum ona kumaş hakkında, onun hiç umursamadığını bilerek. Anlatmak istediğimi belli etmek için elimi bacağımın üzerinden aşağı doğru gezdiriyorum.

"İyi ve rahat olmana sevindim," diyor sesi tiz bir tonda.

Doğru. Ben bir kaledeyim, o ise burada... bir ahırda. Burnum buruşuyor. Berbat kokan bir ahır.

İçini çekti. "Neden buradasın, Aris?"

“Ben—emin olmak istedim—”

"Acımasız bir ölümle ölmeyecektim, öyle mi? Ne kadar düşüncelisiniz. Gördüğünüz gibi, sapasağlamım."

“Doğru.” Başımı salladım. “Ben—ben bunu size getirdim.”

Yemeği ona fırlatmak üzereyken, kelepçeleri hatırladım. Birkaç metre ötede, alay etmek için bırakılmış, dolu bir bardak su vardı.

Bu iblis aç kalmayı, susuz kalmayı hak ediyor, ama o zehir de benim olmalı. Kendi bencil sebepleriyle yapmış olsa da, benden acı çektirdi.

Yavaşça eğilip su bardağını alıyorum. Kısık gözlerle beni izliyor; savaş planları çizmeye ve uygulamaya alışmış, düşmanının tüm hareketlerini tahmin etmeye alışmış birinin keskin bakışları bunlar.

Şu anda elimdeki fincanla ona doğru ilerliyorum.

Otururken bile çok uzun. Yere çöktüm ve—bu iş olmayacak. Yavaşça dizlerimin üzerine kalkıp onun boyuna yaklaşmaya çalışırken beni izledi. Sadece bana baktı, gri gözleri bu kadar yakından daha da deliciydi.

Yüzlerimiz neredeyse aynı hizada. Bardağı kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye dişlerinin arasından sordu, gözleri hâlâ kısılmış, sanki gizli niyetlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Sana yardım ediyorum, seni huysuz herif."

Bana dik dik bakıyor. Ama bardağı yavaşça dudaklarına yaklaştırdığımda içiyor.

Boğazının çalışmasını aşırı bir ilgiyle izliyorum. Her şeyi devasa. Kaslı ama ince. Merak ediyorum—acaba ne—

Suyun bittiğini fark ettim ve vücuduna hayranlıkla bakarken, boş bardağa yankılanan bir sesle, "Beğendiğin bir şey gördün mü?" dedi . Bardağı yere düşürdüm. Toprağa çarpıp gürültüyle yere düştü.

Sesi keskin, acımasız bir neşeyle dolu. Yanaklarım kızardı.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi asla sevemedim," diyorum.

Başını yana eğdi. "Ve ben de onunla arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum."

Arkadaşlar. Bunu duyunca gülmek zorunda kaldım. Daha önce yaptığım gibi onu burada bırakıp gitmek istedim ama yüzü hâlâ çok kızarmıştı. "Ateşin var," dedim, daha yakına eğilip ateşini hissederek.

"Zehir insana bunu yapar," diyor.

İçimden bir ah çektim. Dikkatlice elimi uzattım, elimin tersi alnına değene kadar. "Hayatımı kurtarmaya kalkışman ne kadar aptalca."

"Her geçen saniye daha çok pişman oluyorum."

Ateşi düştü; ilaç işe yarıyor. İçimde bir rahatlama hissi var. Yine de... olması gerekenden daha sıcak. Özellikle ahırın sıcağında rahatsız edici olmalı.

"Hemen döneceğim," dedim ayağa kalkıp arkamı dönerek. Mutfaklarda buz gördüm. Birkaç dakika sonra buzla geri döndüm.

"Bu yardımcı olacak," diyorum, ona bakmaktan kaçınarak. Buz parçasını alnına tutuyorum, ta ki elim uyuşana kadar. Ta ki buz, ısınmış teninden aşağı damlayana kadar.

"İlginç," diyor sonunda.

"Bu nedir?"

Omuz silkerek, "Hiçbir şey. Beni öldürmenin binlerce yolunu hayal ettin. Çürümeme izin vermekten mutlu olacağını düşünürdüm." dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl—"

"Uyurken konuşursun," diyor. "Bağırmadığın zamanlarda. Ya da horlamadığın zamanlarda."

Yanaklarım kızardı. Başka neler söylediğimi merak ediyorum.

Sahip olduğum tüm o hayali soğukkanlılığı toplamaya çalışarak, olabildiğince rahat bir tavırla, "Questral bittikten sonra ölebilirsiniz," diyorum.

“Pekala,” diyor. “Söyle bana. Ne istiyorsun Aris?”

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum, onun yakınlığını ve vücudunun sıcaklığını fazlasıyla farkındayım. Ne kadar yakın olduğumuzun, önünde diz çökmüş halimin farkındayım.

“Tanrıları neden öldürmek istiyorsun? Ne istiyorsun? İntikamından ne elde etmeyi umuyorsun?” Beni inceliyor. “En başta neden bunu istiyorsun ki?”

Ah.

Sözleri, kaynayan düşüncelerimin üzerine dökülen bir kova buz gibiydi. Başımı çevirdim. "Umursuyormuş gibi yapma, Raker. Kötücül parıltının bir kısmını kaybedersin."

O anda, gözümün ucuyla gülümsediğini gördüğüme yemin ederim. Ama tekrar arkamı döndüğümde, her zamanki gibi, iyice tanıdığım o kasvetli hali duruyordu.

Sesi ifadesiz. "Umurumda değil. Ama eğer bundan sağ çıkarsam, bu yolculuğun sonuna ulaşana kadar kaderlerimiz birbirine bağlı olacak. Niyetinizin açık olduğundan emin olmak istiyorum. Sonuca ulaşmak için gereken her şeyi yapacağınızdan emin olmak istiyorum."

"Bunu kanıtlamadım mı?" diye soruyorum, sesim keskinleşmiş bir şekilde, buraya gelebilmek için yapmak zorunda kaldığımız her şeyi hatırlayarak.

Düşüncelere dalmış bir şekilde başını yana eğdi. "Yolculukların sonları her zaman en zor olanlardır."

Öne eğilerek, her kelimemi duyabilmesi için, “İntikamımı almak için her şeyi yapacağım. *Her şeyi.* ” diyorum. Gözlerimdeki yoğunluğu görebilmesini umuyorum. Söylenmemiş sözleri duyabilmesini umuyorum. *Her şeyi yapacağım, hatta seni öldüreceğim bile.*

Avucumdaki buz, onun sıcaklığı karşısında neredeyse eridi. Damlalar şimdi boynundan aşağı süzülüyor, zırhının altında kayboluyor ve ben izliyorum—fazla ilgiyle izliyorum. Dudaklarım aralanmış, aniden susuzluktan altüst olmuş bir halde izliyorum.

Ona tekrar baktığımda, onun da beni izlediğini görüyorum. Gözleri alev alev yanıyor, sanki özlemimi hissedebiliyor. *Sanki hoşlandığım bir şey gördüğümü* inkar ettiğimde ikimize de yalan söylediğimi çok iyi biliyor . Yavaşça, bakışları dudaklarıma, sonra boynuma, sonra da göğsüme iniyor. Orada takılıp kalıyor, oyalanıyor.

Gözlerini takip ettim ve nefesim kesildi, geriye doğru yaslandım ve buzun kalanını yere düşürdüm. Bu elbisenin kumaşı ince. Buz *ise soğuk.*

Gözleri aniden tekrar benimkine döndü. Raker'ın yüzünde öfkeden başka bir şey yoktu ve "Bir daha beni ziyaret etme, Aris," dedi.

OceanofPDF.com

35

Odamın girişinde kahvaltı beni bekliyor. **Gümüş** bir tepside, özenle boyanmış porselen tabakların üzerinde duruyor. Hamur işleri hâlâ sıcak, parmaklarımı yakıyor, buharları yükseliyor. Tereyağı dudaklarımda eriyor ve şeker kaplı üst kısım dilime hafifçe sürtünürken inliyorum. Tarçını tanıyorum—annemin kıymetli koleksiyonundan bir keresinde denememe izin verdiği nadir bir baharat. Bu ekmeğin katmanları arasına katlanmış. Ağzımın üst kısmına yapışan portakal çiçeği kremalı benzer bir hamur işi daha var.

Hepsini tek tek yiyorum, yanında da bir fincan sıcak lavanta rengi çay içiyorum.

Her sabah böyle uyanmak nasıl bir şey olmalı? Aklım ahırda aç bir şekilde yatan Raker'a kayıyor, ama sonra bakışlarındaki öfkeyi hatırlıyorum ve onu unutmaya çalışıyorum.

İlacı aldı. Ateşi zaten düşmeye başlamıştı. İyileşecek.

Son lokma ve son damla çayı bitirdikten sonra, koltuğa yaslanıp yastıklara yığılıyorum. Dakikalar sonra tam orada otururken kapıma birisi vuruyor.

Vander orada duruyor, sanki saatlerdir uyanıkmış gibi görünüyor. Nezaket göstermeye zahmet etmiyor. Sadece, "Eğer bir yaratığınız yoksa, ittifaklara ihtiyacınız var," diyor.

Ejderhamı hatırladıkça içimde bir bıçak saplanıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "İttifaklar mı? Bu bana nasıl yardımcı olacak?"

Koridorda hızla ilerlemek için arkasını döndü ve ben de aşağıda bulduğum ayakkabıları giyip peşinden gittim. "Kılıçlar hakkında ne kadar

bilgin var?"

“Nasıl yapıldığını biliyorum,” diyorum. Başını sallıyor, aramızda Stellan'ın bana bildiklerini öğrettiği konusunda bir anlayış var. Görevden önce bile demirciydi. “Artık benimkileri nasıl çağıracağımı da biliyorum.”

"Beni nasıl çağıracağını biliyordun."

Ormanın nasıl sessizleştiğini hatırlayarak başımı salladım. Stellan ona ne kadar güvenirse güvensin, benim ona tam olarak güvenemeyeceğimi, en azından tam olarak güvenemeyeceğimi hatırladım.

Köşeyi dönüyoruz. Koridorlar bomboş. Sadece aynı kadın görevliyle, Ethel'le karşılaşıyoruz; bana dik dik bakıyor, Vander'e selam verip aceleyle uzaklaşıyor. Başka bir işle çok meşgul olduğunu ve misafir ağırlayamayacağını söylediğini hatırlıyorum.

“Her kılıç çağıramaz,” diyor. “Her ölümsüz, çağıranın çağrısını duyamaz.” Başka bir köşeye dönüyor. “Bütün kılıçlar yemin edebilir.”

Kralın, meydan okuyanlara verdiği kılıçlar üzerine yemin ettirmesini düşünüyorum. O meydan okuyanlardan kaçının hâlâ hayatta olduğunu merak ediyorum.

Sessizliğim üzerine Vander devam etti: “Yeminler kılıcın kendisine bağlanır. Yemin bozulursa... kılıç da bozulur. Ve bağlantıya bağlı olarak... kullanan da değişir. Görüyorsunuz, uzun zaman sonra, kullanan ve kılıcı neredeyse bir olur. Bağ, tıpkı biniciler ve yaratıkları gibidir. Özellikle bizimki gibi büyük kılıçlar için.”

"Peki. Yeminler bana nasıl yardımcı olacak?" diye soruyorum, sonunda beni bir odaya götürürken.

Dizginsizce ilerliyorum, sıra sıra dizilmiş kitaplara bakıyorum. Geniş bir kütüphaneye girmişiz. Ortada eski ahşaptan yapılmış uzun bir masa duruyor. Neredeyse tarihini, gücünü hissedebiliyorum.

Vander tek kelime etmeden kılıcını masanın ortasına sapladı ve metal kılıçtan bir harita düştü.

Canlı , gümüş bir harita. Hafızamdan bildiğim tüm yerler var üzerinde. Prizma Yolu. Canavar Ağacı. Henüz ulaşamadığımız bazı yerler de var, mesela Yanan Şehir. Uzandım ve yanan şehrin sıcaklığını hissettim. Yutkundum. Eğer Raker bunu görseydi, beni terk ederdi. Bunu biliyorum. *Bana söyledi.* Ahırda kilitli olması iyi bir şey.

Söz konusu Vander'e bakıyorum.

"Yürüyerek bile uzun bir yolculuk," diyor parmağını metalin üzerinde gezdirerek, "evinden Tanrılar Diyarı'na kadar." Vander'ın malikanesi,

Starside'ın merkezinde, güneyde bulunuyor. Buraya ışınlanarak iki haftadan fazla bir süre geriye gittik.

Kahretsin. Elli gün dolmadan Stormside'a dönmeyi beklesem bile... şimdi imkansız görünüyor. Tanrılara zamanında ulaşmak bile imkansız olabilir.

Vander'ın bir planı var gibi görünüyor. Kendi evi ile bizim gideceğimiz kemerli geçit arasında kalan çeşitli evleri işaret ediyor.

“Büyük Malikaneler,” diyor. “Yıldız Tarafı'nın Büyük Evlerinden.” Fırtına Tarafı'nda kalanlardan çok daha fazlası var. Güçlerini korumak ve muhafaza etmek için gerekli büyüye sahiplerdi. “Hepsi büyülü ve birbirine bağlı. Eğer bir Büyük Ev'e davetiye almayı başarırsanız, kılıcınız sizi kapılarına götürebilir.”

Bu kadar geniş *bir* alanı ışınlanarak geçmek... yolculuğumuzda büyük bir fark yaratırdı. Neredeyse kolaylaştırırdı .

"Kılıcım... beni ışınlayabilir mi?"

Başını salladı. “Ama davetler birer yemin biçimidir ve elbette nadirdirler. Kolay kolay verilmezler. Büyük bir hanedanın varisi kılıcınız üzerine yemin ederse büyük bir risk altında olur.” Bana döndü. “Ama aramızda tanrıların ölmesini isteyenler de var.” Kaşlarını çattı. “İntikamınızı almak için ne kadar ileri gideceksiniz?”

“Uzunluğu ne olursa olsun. Her şeyi yaparım .”

Düşünceli görünüyor. Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bu mirasçılara ne söz verebileceğinizi düşünün. Seçim sizin."

Anlamını bildiğim için içime bir korku çöker. Ne teklif ederdim? Gerçekten bir şey yapar mıydım?

“Onlarla nasıl tanışacaktım ki?”

“Şanslısınız.” Gözleri parıldıyor, ama kaşlarını çatmasının gölgesini de fark ediyorum. “Dört gün sonra bir balo var. Burada, malikanemde. Uzun zamandır planlanıyor.” Hizmetçinin hazırlıkları—işte tam da bununla meşgul olmalı. “Büyük hanedanların çoğunun varisleri katılacak.”

Bir balo. Bunu sinirli bir şekilde söylemesi, bunun sadece büyük bir parti olmaktan daha fazlası olabileceğini düşündürüyor bana. Yine de, eğer söyledikleri doğruysa... inanılmaz bir fırsat sunuyor.

Kılıcın kabzasını yumruğuyla sıktı ve harita parıldayan bir dalga gibi metalin içine geri çekildi. Bıçağı masadan çıkardı ve dönmeye çalıştı, ama ben ona doğru döndüm. "Aklımı mı kaybediyorum?" diye sordum,

banyoyu, ilk başta orada olmayan kıyafetleri ve kapının yanındaki ayakkabıları hatırlayarak. "Yoksa malikaneniz... eviniz... *canlı mı* ?"

Büyük evlerin büyülü olduğunu biliyorum. Ama bu daha da ötesi. Sanki bir bilinç gibi. Sanki duvarların içine gömülmüş gözler gibi.

Dudakları neredeyse eğlenmiş bir ifadeyle kıvrılıyor. "Öyle bir şey," diyor. "Onu kızdırma." Sonra kaşlarını çatıyor, surat asıyor. "Tavır takınabiliyor." Bana bakıyor. "Seni planlarınla baş başa bırakıyorum," diyor ve odadan hızla çıkıyor.

Her büyük evin , tıpkı tanrılar gibi, bir arması vardır .

Vander'ın sayısız metnine göre, bu varlıklar tanrıların oğulları ve kızları tarafından oluşturulmuş ve ilk tarlakuşlarını sahiplenecek kadar güçlüydüler. Bazıları da sihir kullanan yaratıklarla bağ kurmuştu.

Bin yıllar boyunca kılıçların bazıları kayboldu, bazıları kazanıldı veya - en ilginç olanı- daha da büyük silahlar yaratmak için diğer kılıçlarla *birleştirildi* .

Her birinin adı var. Ünlüler. Çizimlerini inceliyorum, en azından insan eliyle yaratılması imkansız gibi görünen tasarımlarına, tekniklerine ve oymalarına hayran kalıyorum.

Soy ağaçları faydalıdır.

Vander de öyle. Ertesi öğleden sonra kılıcından kan damlayarak beni ziyarete geldi.

Kılıcı temizleyip şöyle diyor: "Her hanedan reisi öldüğünde, hangi varisin kılıcı alacağına karar veren bir düello yapılır. Varisin soyun en güçlüsü olduğu düşünülür ve o hanedan reisi olur. Genellikle kanlı bir olaydır." Aile ağaçlarını işaret ediyor. "Yaşın önemi yok. Yıldızlı olan her neslin varisidir."

"Baloya kimlerin katılması bekleniyor?"

Oturuyor. "Sanırım size bunun sadece bir balo olmadığını söylemeliyim," diyor Vander, sonunda bıçağını aynı derecede kanlı bir bezle temizlerken. "Bu, uzun ve sıkıcı bir kur yapma töreninin başlangıcı." Avcının kur yapma mevsiminin başlangıcından bahsettiğini hatırlıyorum.

Gözlerimi kırpıyorum. "Siz... siz *eş adayları* mı seçiyorsunuz ?"

Vander pırıl pırıl dişlerini gösterir. "Neden, insan? İlgini mi çekti?"

Ona bir bakış attım ve o kıkırdadı. "Sadece ben değil. Her uygun varis ve varis hanımı aylarca burada, evlilik ayarlamaları yapmak için kalacak. Hepsi bu kalede konaklayacak."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

" *Çok sıkıcı* görünüyor ," diyor, belli ki hiç de hevesli değil. Ölümsüz birinin bu kadar sinirli olduğunu görmek neredeyse beni gülümsetiyor.

Ta ki onun ne demek istediğini anlayana kadar. Ne söz verebileceğimi . "Sence ben şöyle yapmalıyım..."

“Bence onlarla dans etmelisin. Onlarla konuşmalısın. Ne istediklerini gör... ve eğer onlara verebilirsen.”

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Buna söyleyebileceğim milyonlarca şey var ama ağzımdan çıkan tek şey şu: "Dans etmeyi bilmiyorum."

Bunun üzerine ayağa kalkar. Elini uzatır.

Üzeri kan içinde. Ona kaşlarımı çatarak baktım, o da eldivenlerini çıkardı. Eski masanın üzerine hiç umursamazca fırlattı.

"Hadi ama, ölümlü insan, bütün günüm yok. Üstelik kimseyle, hele de beceriksiz bir insanla dans etmekten hiç hoşlanmıyorum."

"Ne kadar da hoş," dedim elini tutarak. O sadece gülümsedi.

“İşte adımlar.”

Raker'ı ziyaret edeli iki gün oldu . Onu unutmayı planlıyorum, tıpkı onun da benden bunu istediği gibi, ama son anda akşam yemeğinde bir tabak hazırlayıp gizlice ahıra götürüyorum.

Raker elbette orada, hâlâ zincirlenmiş halde. Hakaret etmeye bile gerek duymadan yanına doğru yürüdüm ve avucumu alnına dokundurdum. Dokunuşumla tısladı. "Beni ziyaret etmemeni söylemiştim," diye homurdandı.

“Ve sana bana emir vermeyi bırakmanı söylemiştim,” diyorum, iyileşmesinden memnun bir şekilde. Ateşi geçmiş. “Daha iyi. İşte.”

Tabağın üzerindeki et parçalarından birini alıyorum, sonra duraksıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Elime sular damlarken, "Keşke çatal ya da başka bir şey getirseydim," diye düşünüyorum. Ama artık çok geç.

Raker'ın gözleri hâlâ kısılmış ve benimkine kilitlenmiş durumda, ben de yemeği dudaklarına doğru bastırıyorum. Dişleriyle alıyor ve ben de yutuyorum. Neden yuttuğumu bilmiyorum.

O çiğniyor. Ben onu izliyorum. Sessizce onu besliyorum ve ikimiz de birbirimize, bundan ne kadar nefret ettiğimizi anlatmak istercesine, öfkeyle bakıyoruz.

Sonra yemek biter. Bardağı dudaklarına götürürüm. Boşalınca, tek kelime etmeden oradan ayrılırım.

Vander'la kahvaltı ediyorum ; o da bir yandan lokmalar arasında bana bu dünya hakkında ufak tefek bilgiler veriyor, sonra da varislerin yerine getirmesi gereken gizemli görevlere doğru yola koyuluyorum. Baloya sadece iki gün kaldı. Gün ışığının tamamını kütüphanede geçiriyorum, o gece dans adımlarını çalışıyorum ve herkes uyuduktan sonra Raker'a gizlice yemek götürüyorum.

Artık hasta değil.

Konuşmuyoruz. Ona bir şey söyleme, keşfettiğim şeyi bildirme isteği duyduğum her seferinde kendimi durduruyorum. Ona güvenemem. Biz sadece geçici ortaklarız, ne daha fazla ne de daha az; eğer planlarımı bilseydi, kendi başına, kendi kılıcıyla ittifaklar kurmaya çalışabileceğinden endişeleniyorum.

Belki de ona ihtiyacım *yok* , diye düşünüyorum, eğer gerçekten de madalyalarımın üzerine yemin ettirebiliyorsam. Belki de yollarımız burada ayrılıyor.

Bu düşünceyle midemde oluşan o kötü hissi görmezden geliyorum.

Ertesi sabah, flört sezonunun başlamasına sadece bir gün kala, Vander kahvaltıdan kalkıp, “Bir elbiseye ihtiyacın olacak. Heartfall dramatik olaylarla dolu,” dedi. Aylarca süren flört balosunun adı buymuş, diye öğrendim. Gözlerini devirdi. “Bir insanın kıyafeti onun önemini gösterir. Sen insansın... zaten sıradansın. Kıyafetinle gücünü göstermen gerekecek.” Silahıma baktı, onu değerlendirdi. “Kılıcını sergileyecek bir şey.”

Dolaptaki o berbat elbiselerin hepsini düşünüyorum. Bunlar olmaz.

Düşüncelerimi duyuyor gibi görünüyor ve kaşlarını çatıyor. İçini çekiyor. "Bir oda var."

Kaşımı kaldırıyorum. "Dinliyorum."

“Orada sizin için bir elbise dikilebilir.”

Terzisi var mı? Sevinçle başımı sallıyorum. Sonra bunun tam olarak ne anlama gelebileceğini düşününce heyecanım sönüyor. "Ben... kimsenin beni çıplak görmesini istemiyorum," diyorum hızla. "Kendi ölçülerimi kendim alabilirim."

"Bu bir sorun olmayacak," diyor.

İçime bir rahatlama hissi yayıldı. "Tamam. Bir şeye ihtiyacım olacak... her yeri örtecek bir şeye. Yüzümü hariç her yeri."

Görünüşüne bakılırsa, konuşmak isteyeceği son şey bir önlük. "O da sorun değil."

Beni takip etmem için işaret etti.

Vander'ın bahsettiği oda küçük ve yuvarlak. Kalenin kulelerinden birinde bulunuyor. Uzun, ince perdelerle örtülü büyük, açık pencereleri dışında boş. Ama tamamen boş değil.

Bu odanın kendine özgü bir büyüsü var. Bir gücü var. Bunu dilimin ucunda hissedebiliyorum.

Vander, elini taşa bastırırken kaşlarını çattı. "Yüzünü hariç her yerini örten bir elbise," dedi salondakilere. "Gümüş dışında herhangi bir renkte olabilir." Tabii ki. Gümüş, tanrıların rengidir. "Çok seçici olmayın."

Sonra arkasını dönüp kapıyı kapatıyor.

Gözlerimi kırpıyorum, şaşkınlık içinde. Beklemem mi gerekiyor? Bir şey mi belirecek?

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, odanın ortasına, rüzgarda hafifçe dalgalanan perdelere doğru yavaşça yürüyorum. Perdeler uzanıp ayak bileklerimi gıdıkladıktan sonra tekrar duvara doğru savruluyorlar.

Yakından bir fısıltı duyuluyor, ardından daha fazlası geliyor. Rüzgar olabilir, ama hayır... bunlar kelimeler. Bir ritimleri var. Elimden geldiğince dikkatlice dinliyorum, ama hiçbir şey anlayamıyorum. Ancak ton değişiyor. Biraz tartışmaya benziyor. Birçok ses, birbirine karışıp tek bir sese dönüşene kadar.

Rüzgar daha da şiddetleniyor. Perdeler daha da yukarı kalkıyor, kollarımı okşuyor. Tenime yumuşakça değiyor.

Sonra, birdenbire, şiddetle açıldılar ve bir çatırtıyla bana doğru savruldular. Nefesim kesildi ve sendeledim, ama kollar gibi etrafımı sardılar, sıkılaştılar, ta ki sadece kumaş görene kadar. Fısıltılar geri döndü ve şimdi daha yüksek sesle. Birçok ses, bir tartışmanın içinde kilitlenmiş. Dinlemeye çalışarak nefes almıyorum, ama belimde bir şey sıkılaşınca nefesim kesildi. Sonra kumaş yırtıldı. Çıplak tenimde bir an için esintiyi hissettim, sonra silindi ve perde tekrar bir kargaşaya dönüştü, etrafımda balon gibi şişti.

Sonra perdeler yerine oturur ve oda sessizleşir.

Gözlerimi kırpıştırdım, odaya teşekkür mü etmeliyim yoksa kılıcımla perdelerini mi kesmeliyim bilemiyordum. Ama sonra aşağı baktım ve ilkini yapmaya karar verdim.

Hayatımda gördüğüm en göz alıcı elbiseyi giyiyorum. Koyu mavi, zarif beyaz dikişli, dar kesimli, yüksek yakalı ve yere zar zor değen ipeksi bir eteği var. Kısmen açık pencerenin yansımasında kendime hayranlıkla

bakıyorum, gözlerimi kırpıştırarak bunun gerçek olup olamayacağını sorguluyorum. Böyle *görünebilir* miyim acaba ?

Daha önce hiç kendimi güzel hissetmemiştim.

Kapı açılıyor ve Vander'ı kapı çerçevesine yaslanmış halde görüyorum. Başını sallıyor. "Bu yeterli."

Son birkaç saat içinde , sayamayacağım kadar çok kez o odayı ziyaret ettim. Vander beni durdurmadı. Ve oda... Sanırım benden hoşlanmaya başlıyor. Bana asla giymeyeceğimi bildiğim türlü türlü elbiseler yaptı, ama onlara bakmayı seviyorum. Birkaç saniyeliğine bile olsa, bu hayatın benim olabileceğini hayal etmeyi seviyorum.

Hayır, öyle değil. Bunu biliyorum. Sadece kütüphanede saatlerce araştırma yapmaktan bir mola.

Vander beni birkaç dakika önce, gece yarısından çok sonra, işte orada buldu. Bana çay içmek için kendisine katılıp katılmayacağımı sordu ve işte buradayım, kalın bir balkonda oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, bahçelere bakıyorum.

Vander'e bakarak, "Eviniz muhteşem," dedim.

Bana merakla bakıyor. "Stormside'da böyle evler yok mu?"

İçimde bir hüzün hissi beliriyor. "Bir zamanlar öyleydiler." Yutkunuyorum. "Geriye kalanlar... bunun kadar görkemli değiller."

Vander Evren biraz korkutucu ve aşırı egolu olabilir, ama bana karşı nazik davrandı. Büyük bir hanedanın varisinin anlatacağından çok daha fazlasını anlattı. Ona döndüm. Günlerdir merak ettiğim bir şey var. "Tanrıların Diyarı'na hiç gittin mi?"

Vander, sanki kendi düşüncelerinden sıyrılmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Başını salladı.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Sen , *hem senin hem de bu evdeki herkesin bana hatırlattığı gibi*, yaşayan en büyük varissin . " Gözlerimi devirdim. "Neden görev sırasında oraya kendin gitmiyorsun? Neden büyüyü elde etmeye çalışmıyorsun?"

“Ölümsüzlük kadehinin armağanları tahmin edilemez,” diye açıklıyor. “İnsanların ölümsüzlük için onu içmemesinin sebebi de aynı. Dönüşümü atlatacak kadar güçlü olan çok az kişi var. Bizim türümüz için kadehi içmek büyüklüğe yol açabilir… ama aynı kolaylıkla bir lanete de dönüşebilir. Yıllar boyunca çoğumuzun denemekten vazgeçmesine neden olan korkunç hikayeler var.” Omuzunu silkiyor. “Biz ölümsüzler hayatlarımıza sizden

daha çok değer veriyoruz. Bu kadar uzun yaşadığınızda ölüm kaçınılmaz bir şey değil… Korkulacak bir şey haline geliyor.” Daphne'nin de benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum. *Daphne.*

"Seni korkak biri olarak görmemiştim, Evren," dedim.

Dudaklarında hafif bir tebessüm beliriyor. "Benim için değil," diyor. "Veliahtım yok. Eğer ölürsem, bu evin ve halkımın geleceği belirsizleşir. Onlar beni korumak için bana güveniyorlar." Bu baloda kendine bir eş bulması gerekeceğini hissediyorum. Bu sabırsız, gururlu ölümsüz varis için kimin yeterli olacağını merak ediyorum.

"Onları neyden koruyacaksınız?" diye soruyorum.

Başını yana eğdi. "İnsanoğlunun ne kadar çok sorusu var."

Evet. Çok fazla. Kütüphaneye doğru yürürken daha fazlasına cevap vermiyor. Her zamanki gibi beni burada bırakacağını bekliyordum, ama odanın ortasına doğru yürüyor. Harita, kılıcının gümüşünden tekrar dökülüyor, masanın üzerinde eriyor. "Buraya kadar gittiğim en uzak yer burası," diyor, buranın doğusundaki bir çöl alanını işaret ederek. Raker ve benim uzak durmayı seçtiğimiz kumların dibi. "Buraya kadar geldim... ve geri döndüm."

"Neden?" diye soruyorum, bu ölümsüz savaşçının herhangi bir şeyden, hele de Tanrıların Diyarı'na bu kadar yakın bir yerden, yüz çevireceğini hayal bile edemiyorum.

Çenesini ovuşturdu. "Orada diğerlerinden daha ölümcül bir yaratık var. İnsanları kendi kendilerinin en büyük düşmanı haline getiriyor."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Vander'ın bana söylemeyeceğini biliyorum. Çok üzgün ve yaralı görünüyor .

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyorum sonunda. Son birkaç gündür kafamda dönüp duran bir başka soru daha. Biliyorum, bu sadece Stellan'la ilgili değil. Vander'ın dediği gibi, o sadece kendisinden değil, çok daha fazlasından sorumlu.

“Çünkü tanrılar benden de bir şeyler aldılar,” diyor. “Ve bunun bedelini ödemelerini istiyorum.”

Odayı terk ederken kapı sessizce kapandı.

Balo sabahı kütüphanedeydim , Vander "O değil. O bir yılan. *Onu* dene ." dedi ve hazırladığım evler listesini işaret etti.

Sıçradım. "Geldiğini bile duymadım," diye mırıldandım kendi kendime, onun ölümsüz hızına ve sessizliğine lanet ederek.

Gözleri neşeyle parıldıyor. Elini uzatıyor. "Bakalım neler öğrenmişsin, insanoğlu."

İsteğini yerine getiriyorum. Merdivenlerden çıkarken, "Rodin Evi'ni neden listenizden çıkardınız?" diye soruyor . Neden sorduğunu biliyorum. Tanrıların Ülkesi'ne en yakın ev o.

"Kitaplarınıza göre bu, Ölüm Tanrısı'na hizmet ediyor," diyorum. "Benden sonraki tanrı o."

Vander bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Onu tekrar göreve getirin. Rodin Hanedanı tarihsel olarak Ölüm Tanrısı'na hizmet etmiştir, ancak son birkaç yüzyıldır gizlice ona karşı çalışıyor."

"Sence bana yardım eder mi?" diye soruyorum.

“Eğer bu, onun çok nefret ettiği Ölüm Tanrısı'na karşı gelmek anlamına geliyorsa... o zaman evet.” Başımı sallıyorum.

Ve biz dans ediyoruz. Bu kitapların ortasında, loş ışıkta dans ediyoruz. Vander bazı değişiklikler ekliyor, ama ben artık kalıbı iyi biliyorum ve uyum sağlıyorum. Bu onu şaşırtıyor gibi görünüyor.

"Etkileyici. Bir insan için," diyor.

Zehirli bir gülümseme takınıyorum. "Nazik. Bir ölümsüz için," diyorum, beni döndürürken. Kılıcını raflardan birine yaslanmış görüyorum. Mecbur kalmadıkça asla taşımıyor. Nedenini merak ediyorum. Bir de başka bir şeyi merak ediyorum.

“Bu haritayı kılıcınla nasıl çizebiliyorsun?” Acaba ben de kendi kılıcımla bunu öğrenebilir miyim?

Bunun üzerine Vander, birleşmiş ellerimizi kullanarak kılıcını çağırıyor. Kılıç tam üzerimizde havada süzülüyor. Ardından, büyüleyici bir yavaşlıkla, metalin sıvıya dönüşmesini izliyorum.

Paladian kabuğu soyulup ayrılıyor ve uzun gümüş bukleler etrafımızda yüzmeye başlıyor, her biri galaksi içeriyormuş gibi parıldayarak ışık saçıyor.

“Bu bir şekil değiştirebilen kılıç,” diye açıklıyor. “Özelliklerini değiştirebilen bir kılıç.” Bir anda metal eriyerek yarım düzine hançere dönüşüyor. Sonra bir sürü fırlatma yıldızı. Son olarak tekrar birleşerek bir kılıç oluşturuyor ve Vander kılıcın bıçağını uzatıp tırpan şekline getirirken parıldıyor.

"Bu aynı zamanda bir tanrı kılıcı," diyorum ve Vander'ın kaşları kalkıyor. Bunu nereden öğrendiğimi sormuyor.

“Doğru. Bir kılıç birden fazla şey olabilir, Aris. Tıpkı insanlar gibi çok yönlü olabilirler, zamanla beceri ve güç kazanabilirler.”

Onun kılıcı hâlâ üzerimizde süzülürken dansımıza devam ediyoruz. "Tıpkı insanlar gibi mi?" diyorum. "Beni yanlış anlaşıldığına ikna etmeye mi çalışıyorsun? Herkesin fısıldadığı canavar *değilsin* ? "

Dudakları seğirdi. Ağzı zaten karşılık vermeye hazır bir şekilde açıktı, beni ilk dönüşüm için nazikçe çevirdi.

Ama söyleyeceği her şey boğazında düğümlendi.

Hâlâ elimi sıkıca tutuyor. Gülümseyerek ona doğru döndüm, ancak bakışlarının bileğime ve bileğimin üzerine sıyrılmış koluma dikildiğini fark ettim.

Kolumu geriye doğru çekiyorum, sendeliyorum. Kılıcı hâlâ yukarıda parıldıyor. Metali ne kadar kolay kendi isteğine göre bükebildiğini gördüm.

Ondan kaçış yok, ama deniyorum. Yavaşça uzaklaşıyorum, ta ki sırtım kitaplara değene kadar. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Vander sadece bana bakıyor. Bir an geçiyor.

Sonra, kolay bir avı yakalamış bir yaratığın tüm zarafetiyle, yavaşça bir adım öne atıyor.

"Korkma," diyor, sanki korkumu koklayabiliyormuş gibi. "Seni öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdun." Bunu o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, yutkunuyorum.

Elini tekrar elime uzatıyor. Lanet olası elini kesmeliyim. Ama kılıcı benimki kadar iyi ve gidecek hiçbir yerim yok.

Parmakları kolumu sıkıca kavradığında nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Tereddüt ediyor. "Bu uygun mu?"

Hayır. Hayır, öyle değil. Öyle olmamalı. Yine de korkuyor olabilirim... ama ondan değil. Artık değil. Başımı sallıyorum.

Kolumu kaldırıyor, tam aramızda olacak şekilde. Kumaş yavaşça bileğimden aşağı doğru yırtılırken gözlerimi kapatıyorum. Daha aşağı. Daha aşağı. Soğuk hava, santim santim ortaya çıkan çıplak tenime yayılıyor. Dirseğimin hemen üstünde duruyor. Ve keskin bir nefes alışı duyuyorum.

Sadece " *Gümüş* " diyor. Bu yeterli.

Gözlerimi açtım ve bana sanki sıradan bir sokak çocuğu, hırsız ya da demirci çırağı değilmişim gibi bakıyordu. Her şeyin kadim ve paha biçilmez olduğu bu kalede, bana hayranlık duyulacak bir şeymişim gibi bakıyordu.

“Şimdi anlıyorsunuz…” dedim, sesim kısık ve kırılgan. “Şimdi neden saklanmam gerektiğini anlıyorsunuz. Neden elbisem… neden elbisemin beni *örtmesi* gerektiğini .”

“Hayır,” diyor Vander, tam bir inançla. “Saklanmana gerek yok. Asla saklanmana gerek yok, Aris. Hayatta kalmak istiyorsan, hiç saklanmayacaksın. Onlara tam olarak kim olduğunu göstereceksin.”

Titreyen bir nefes alıyorum. Gözleri hâlâ bileğimde. "Bu nedir?"

Kaba parmakları nazikçe nabzımı, eklemlerimi, izlerimi okşuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Beni daha önce kimse *görüp* de hayret etmemişti.

Eğiliyor ve nefesini tam kalbime değdiğini hissedebiliyorum.

"Muhteşem," diyor.

Sonra geri çekiliyor. "Kısa süre içinde bir şey göndereceğim." diyerek dışarı çıkıyor.

Ve ben duvara yapışmış bir halde, ölümsüz bir varise güvenerek hayatımın en büyük hatasını yapmış olup olmadığımı merak ediyorum.

OceanofPDF.com

36

Heartfall'dan **saatler** önce Vander'a, neredeyse hiç elbise olmayan bir elbise teslim edilir.

Bu, tam olarak onun amaçladığı şeyi yapan, şeffaf, akışkan bir kumaş. Tüm işaretlerimi ve sırtıma yaslanmış kılıcımı gösteriyor. Daha kalın kumaşlar küçük yerleri bile zar zor örtüyor, beni düzgün bir şekilde korumaya yetmiyor.

Aynada kendime bakıyorum, incecik kumaşın arasından parıldayan gümüş rengi tenime. Hatırlayabildiğim kadarıyla, çıplak bedenime bakmaktan hep kaçındım. Bu bir utanç kaynağıydı. Üzüntü kaynağıydı. Korku kaynağıydı.

Şimdi bakıyorum. Bakıyorum ve ilk defa tiksinmiyorum. Yıllarca yeterince yemek yememiş olabilirim, ama güçlüyüm. Bu beden beni buraya kadar getirdi. Ben yetenekliyim ve belki de *Vander* haklıdır. Belki de bu gümüş renkli işaretler bir lanet değildir.

Çünkü ben de tıpkı ejderham gibi gümüşüm. Tıpkı kılıcım gibi. Ve bence onlar *muhteşem* .

Belki ben de olabilirim.

Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Tenimde. Yanılmıyorum , *diye* düşünüyorum kendi kendime. Gökyüzüne dokunmuşum.

Ve bu kaledeki herkes bunu yakında öğrenecek.

Şenlikler başlamak üzere. Malikâne, süslemelere son rötuşları yapan, koşturup duran görevlilerle dolu. Normalde kapalı olan kapılar şimdi ardına kadar

açık. Ejderhalar ve diğer görkemli yaratıklar kapıların önüne inmeye başladı ve yer her birkaç saniyede bir sarsılıyor.

Topuklarımın çamura batmamasına dikkat ederek ahırlara doğru yürüyorum.

Raker'ın başı öne eğik, bilekleri yukarıda kelepçelenmiş. "Şu berbat müziğin duracağını söyle bana," diye homurdanıyor, son bir saattir prova yapan kemancıya işaret ederek. Bence kulağa çok hoş geliyor. Gözlerimi deviriyorum.

“Elbette müziği sevmiyorsun.”

Başını hızla kaldırdı. "Beğenmedim-" Elbisenin inceliğini görünce gözleri önce irileşti, sonra kısıldı.

"Üzerinde ne var böyle?" diye soruyor.

Omuzumu kaldırıyorum ve kumaş kıpırdıyor. "Bu bir elbise," diyorum dişlerimin arasından.

Kaşlarını çatıyor. "Gördüğüm tek şey *sensin* ." Bunu sanki bu durum dehşet vericiymiş gibi söylüyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, şu anda kendimi güzel hissetmekten başka bir şey hissetmeme izin vermemeye kararlıyım. Güçlü hissetmekten başka bir şey hissetmemeye. "Vander bana verdi. Herkesin beğeneceğini söyledi."

"Öyle mi?" diye sordu yavaşça, derin sesi gürleyerek. Zincirlenmiş olsa bile, sesi korkutucu geliyordu. Onu haftalardır tanımıyor olsaydım, ondan korkabilirdim.

"Evet. Herkes beni senin kadar iğrenç bulmuyor."

Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Gözlerinde bir şey parlıyor, okuyamıyorum. "Öyle mi yani? Ölümsüze mi aşık oldun?" Sanki aptalmışım gibi gülüyor.

Sorusunu cevaplamaya bile tenezzül etmiyorum. Sadece bir adım ileri atıyorum ve bakışlarının elbisemin üzerinden, vücudumda yukarı doğru kaymasını, sonunda gözlerimle buluşmasını izliyorum.

Bir anda kılıcımı çıkardım. Onu aramızdaki toprağa sapladım ve kabzasını iki elimle kavrayarak onun seviyesine indim.

Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum ama Raker'ın bildiğini hissediyorum. Kılıcını benden daha uzun süredir kullanıyor. Kraliyet eğitimi almış.

"Kılıcım üzerine yemin et," diyorum. "Bana sona ulaşmamda yardım edeceğine yemin et."

Vander'ın kalesindeki haritayı görünce bu ittifakın ne kadar kırılgan olduğunu anladım. Raker her an bana ihanet edebilir. Bir yemine ihtiyacım

var.

Haklıydım. Hiç de şaşırmış görünmüyor. Aksine, sıkılmış gibi. Kaşını kaldırıyor. "Birisi yeni bir numara öğrenmiş." Öfke kabarıyor. Beni her zaman aptal gibi hissettirmeyi başarıyor.

Ona bir nefes mesafesi kalana kadar öne eğildim. " *Birisi* lanet *olası bir ahır duvarına* zincirlenmiş . Kılıcım üzerine yemin ederim."

Gözlerini kırpıştırdı. "Bana henüz güvenmiyor musun? Yaralıyım."

"Benim yüzümden hayatta kaldın."

"Sana da aynısı, Aris."

“Yemin et.” Sözlerimin şiddetiyle tükürükler ağzından fırlayıp yüzüne isabet etti. Bana tam bir küçümsemeyle baktı. Sonra bakışları saçlarıma kaydı. Saçlarım belime kadar uzanan, gevşek dalgalardı. Kaşlarını daha da çattı.

Öne eğilip, acımasızca kısık bir sesle, tam yüzüme bakarak, “Aris, bana ihtiyacın olmasaydı bu işe yarayabilirdi. Bensiz yolun geri kalanını atlatamazsın,” dedi. Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söyledi. Sanki bir hakaretmiş gibi söyledi. Beni baştan aşağı süzdü, bu da beni öfke ve utançla yakıp kavurdu. “Hiç kimsenin kılıcı üzerine yemin etmedim ve seninki de ilk olmayacak.”

Bir süre daha birbirimize bakakaldık.

“Pekala,” dedim ayağa kalkıp kılıcımı çamurlu topraktan çıkarırken. Kılıcımı zırhının üzerinde temizledim, bu da onun bana dişlerini göstermesine neden oldu. “Kılıcım üzerine yemin ettireceğim tek kişi sen değilsin. Bu geceden sonra sana hiç ihtiyacım kalmayabilir.”

Sonra arkamı dönüp onu duvara zincirledim.

V ANDER E VREN gece yarısına dakikalar kala kapımı çalıyor.

Saçlarının parlaklığıyla uyumlu gümüş bir zırh giyiyor. Yakından bakınca, üzerine oyulmuş ince çizgiler, antik semboller ve zarif desenler görebiliyorum. Bana kısa bir bakış atıyor, ama bakışı uzun sürmüyor.

"Mükemmel," diyor.

Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım. Kolunu uzattı ve ben de tuttum.

Boş koridorlarda yürürken müzik giderek daha da yükseliyor. Herkes çoktan içeri girmiş. Vander, en iyi girişi yapabilmem için kapıma gelene kadar beklememi söyledi. Saatlerdir ayak sesleri, kısık sesler ve görevlilerin seslerini duyuyorum. Anlaşılan, kutlamalar sabaha kadar sürecek.

Karnımda sinir fırtınası esiyor.

“Ölümsüzler… yani evleniyorlar mı?” diye soruyorum. Başını sallıyor. “ Yemin ediyorlar mı? Kılıçları üzerine?”

Vander tamamen beklenmedik bir şey yapıyor: gülüyor.

"Yeminler kutsaldır," diyor gayet sakin bir şekilde.

"Evlilikler de öyle," diyorum, anne babamın evliliklerini hatırlayarak. Onlar yemin etmezlerdi. Yemin edilecek bir atadan kalma kılıç ya da silah yoktu .

Merakla başını bana doğru eğdi. "Çoğu öyle değil" dedi sadece.

Şarkının tüm tellerini duyabiliyorum şimdi; keman, tanımadığım diğer enstrümanlarla iç içe geçiyor. Sanki parıldayan bir nabız gibi, balo salonuna yaklaştıkça kalbim daha da hızlanıyor.

"Korkmayın," diyor.

"Hayır, değilim," diye sessizce ısrar ediyorum.

Burunundan homurdandı. "Kalp atışlarının hızını duyabiliyorum. Biraz endişe verici."

Çenemi sıkıyorum. Bazen ölümsüzlerin bizden ne kadar farklı olduğunu, ne kadar daha güçlü olduklarını unutuyorum. Ve şimdi kendimi onların en kötüleriyle dolu bir odanın ortasına atmak üzereyim. Onlara derimdeki sırları göstermek üzereyim. Görevin sonuna ulaşmak için onlara güvenmek üzereyim.

Ana kapılara ulaştık ve göğsüm kilitlendi. Ya başaramazsam? Ya bunca yolu gelip de başarısız olursam?

Vander bana doğru baktı. "Giriş çok önemli. Birçok varis, değerlerini göstermek için uzun uzun sunumlar yapar."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Benim... benim hiçbir planım yok," diye kekeledim, sinirlerim alt üst olmuştu, başım dönüyordu.

Omuzlarını silkerek, "Kolumda geliyorsun. Bu yeterli." dedi.

İkimiz de tekrar öne doğru bakarken derin bir nefes alıyorum. Omurgamı dikleştiriyorum. Tamamen kendime güvenmiyor olabilirim, ama öyle görünmeliyim. "Kendine çok değer veriyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyor. "Ama haklıyım da."

Kapılar açılıyor.

Ve her şey sessizleşiyor.

Uzun, mermer bir merdivenin tepesindeyiz, merdiven büyük bir balo salonuna çıkıyor. Aşağıda, yüzlerce aç, parıldayan göz bize dikilmiş durumda. Çoğunun gözleri fal taşı gibi açılmış.

Müzik bile durmuştu. Vander'ın keskin bakışıyla müzisyenler yeniden çalmaya başladılar.

Kasıldım. "Herkes bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor," diye mırıldandım.

Keyifli bir ses çıkarır. "Hayır, sadece bazı kadınlar. Erkeklerin çoğu sana çok farklı bir amaçla bakıyor."

Yanaklarım kızardı ve o gülümsedi. Elini uzatıp çenemi kaldırdı, böylece gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Sen gümüşsün. Tanrıların bizzat kendileri tarafından işaretlenmişsin. Tanrıların önünde *diz* çökmekten başka yapacak bir şeyleri yok ."

Yutkunuyorum. Neredeyse canım acıyor. "Ölümsüz, diz çöktüğünü görmüyorum," diyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Çok yakında, insanoğlu," diyor. "Çok yakında."

Sonra merdivenlerden aşağı inmeye başlıyoruz.

Hayatımda hiç bu kadar güzel insan görmemiştim. Bu ölümsüzler en güzel kıyafetlerini giymişler, göz kamaştırıcı renk denizine karışan dramatik kumaşlardan oluşan bir dizi. Bir elbise dev gül yapraklarından yapılmış, kenarları leylak rengi boncuklarla işlenmiş, geri kalanı hafif şeffaf. Bir diğeri, Gezgin Şehir'in yıldız desenli kumaşlarından yapılmış gibi, ruhani bir şekilde parıldayan mor tüllerden yapılmış. Başka bir ölümsüzün sadece göğsünün etrafında bir bant ve uçuşan bir eteği var; vücudunun geri kalanını ustaca resmedilmiş metalik boya kaplıyor. Bir başka elbise ise zarif bir şekilde kesilmiş yüksek metal zincir zırhtan yapılmış. Bir diğeri ise parıldayan oniks ejderha pullarından oluşan bir mozaikten yapılmış.

Kumaşlar, Starside'ın her köşesinden nadir parçaları gösteren bir harita gibi. Sadece kadınlar değil, bazı erkekler de süslü püslü giyinmişler.

Vander haklıydı. Bunların hepsi birer ifade, tıpkı konukların kendilerinin arzu edilecek ve sahiplenilecek silahlar gibi, değer ve zenginliği göstermek için nadir malzemelerden yapılmış kıyafetler.

"Bunların hepsi mirasçı mı?" diye soruyorum, soyağaçlarını hatırlayarak kaşlarımı çatarak.

Vander hafifçe başını salladı. "Hayır. Ama hepsi soylu. Veliahtlar tercih edilen eşleşmelerdir, ancak bizden yeterince yok. Diğer soyluların sunabileceği avantajlı şeyler olabilir. Belki kutsal emanetler. Madenler. Savaş becerileri."

Burun kıvırdım ve bu da muhtemelen nadir, ışıldayan bir balığın pullarından yapılmış bir elbise giyen kadının dehşet dolu bakışlarına neden oldu. "Yani evlilikler sadece ittifaklarmış."

Bana doğru baktı. "Kesinlikle."

Aşağıya indiğimizde elimi tuttu ve eğildi. Tıpkı prova yaptığımız gibi.

Diğer çiftler bize yer açıyor. Fısıltılar duyuluyor ve ben de bunların bir kısmını işitiyorum.

"Gümüş ," diyorlar hepsi, işaretlerime bakarak. Kılıcıma bakarak .

İnsan.

Gümüş insan.

Vander ve ben birbirimizin etrafında dönüyor, ellerimiz birbirine değiyor, sonra yer değiştiriyoruz. Kısa süre sonra diğerleri de etrafımızda dans etmeye başlıyor. Her yerde bu kadar renk olması baş döndürücü. Tamamen değerli taşlardan yapılmış zümrüt yeşili bir elbise var. Anka kuşunun alevlerine benzeyen turuncu bir elbise. Buzdan yapılmış mavi bir elbise, donmuş bir tabakanın altında şelaleler halinde akan su. Bir diğeri ise mor, kısa kollu ve kumaşına elmaslar işlenmiş. Kadınlar dönüyor, elbiseleri de onlarla birlikte hareket ediyor, canlı bir buket içindeki çiçekler gibi görünüyorlar.

Müzikle dans etmek bambaşka bir şey. Çok güzel. Gerçekten çok güzel. Bunun her anı bir rüya gibi.

Odanın her tarafına uzun, parıldayan teller halinde kristal ışık küreleri asılmış, havada süzülüyor, bazı yerlerde avizeler oluşturmak üzere birbirine düğümleniyor, bazı yerlerde ise takımyıldızlar meydana getiriyor. Parçalanmış yıldızlar gibi gümüş ışık noktaları, gökten yağan bir kar gibi dans eden çiftlerin etrafında uçuşuyor.

Muhteşem. Bu, bir Yıldızlar Balosu'nun nasıl olabileceğine dair hayallerimin en çılgınlarının bile ötesinde.

Bu odada, sadece birkaç anlığına, dünyanın geri kalanından ve tüm sorunlarımdan kopuyorum. Hepsi büyüleyici bir ışık, sihir ve müzik fırtınası içinde eriyip gidiyor. Her adımı, her dönüşü, şarkının her telini hissediyorum. Etrafıma bakıyorum, her şeyi ezberliyorum, kendime asla unutmayacağıma dair söz veriyorum.

O birkaç dakika boyunca sadece hayatta kalmıyorum, yaşıyorum. Keyif alıyorum . Gülümsüyorum.

Şarkı bittiğinde Vander'ın ifadesi ciddileşiyor. Beni son hamle için kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor, "Şimdi oyunun başlıyor. Listen

hazır mı?"

Başımı sallıyorum. Her şey kafamda kurduğum bir şey.

“Güzel. Armaları incelemeyi unutma. Davetiyelerini al, Aris. Görevin buna bağlı. Stellan için elimden gelen her şeyi yaptım.”

Sonra gitti. Ve ben yalnız kaldım.

İşte başlıyor.

Başka bir partner bulamama korkusu, anında başka birinin kollarına atıldığım anda kayboluyor.

Arması takım elbisesinin üzerinde açıkça görülüyor. Kalçasındaki bıçak da öyle.

Ashcroft Hanedanı'nın varisi. Güneyde, ormanlarla çevrili geniş bir arazileri var. Kılıcını kazanmak için dört kardeşini düellolarda öldürdü.

Listemde dört varis var. Burası ile Tanrıların Diyarı arasında duran dört hanedan.

Onunki de onlardan biri.

"İnsan," diyor, elime ve elimdeki sıcaklığa hayranlıkla bakarak. Bakışları vücudumda oyalanıyor. "Uzun zamandır bir insanla birlikte olmamıştım."

Kusmak mı yoksa kılıcıma uzanmak mı gerektiğini bilmiyorum.

"Amacını hatırla ," diyorum kendi kendime. " Onun ne istediğini öğrenmem gerekiyor."

“Belki bunu düzeltebiliriz,” diyorum, en cilveli gülümsememi takınmaya çalışarak. Beni hemen anlayacağını, aramızdaki mesafeyi sözlerimden daha çok okuyacağını sanıyordum , ama anlamadı. Tabii ki anlamadı. Beni kendine doğru çekti ve ben yutkundum.

“Belki yapabiliriz,” diyor. “Questral’dasın. Gümüşsün . Kupayı içersen ölümsüzlüğe dönüşümden sağ kurtulabilirsin.” Gözleri göğsüme iniyor. “Seni hem öncesinde hem de sonrasında görmek isterim… Aradaki farkı gör.”

Aman Tanrım, kusmak istiyorum ama bunun yerine, "Öyleyse, sona ulaşmama yardım et," diyorum.

Gözleri parıldıyor. "Malikaneme davet mi istiyorsun, insan?" Kahkaha atıyor. Gözleri tekrar vücudumda geziniyor. "Belki de sana vermeye meyilliyim."

İşte o zaman anlıyorum ki benden korkmuyor... Sadece beni istiyor. Gerçekten zarar verebilecek biri olduğumu düşünmüyor... Evine girebilmem onu rahatsız etmiyor.

İyi.

"Gecenin sonunda beni bul," diye fısıldıyor kulağıma, soluk eli elbisemin üzerinden aşağı doğru okşarken. Tüylerim diken diken oluyor.

Sonra başka bir kavrama içine çekiliyorum.

Büyük bir madenin varisi—ama Büyük bir Hanedanın değil. Kibar biri ama adımları pek düzgün değil ve neredeyse dansın ritmini kaybediyorum. Beni döndürdüğünde, hedeflerimi aramak için etrafa bakıyorum.

Karşıda birini buluyorum. Harlow Hanedanı. Arması tanınabilir—yıldızlarla kaplı. Ölümsüze dönüp gülümsüyorum, bizi yavaşça diğer varisin yönüne doğru götürüyor. Şarkı bittiğinde, utanmazca başka bir kadının önünü kesip, hedefimin kollarına nefes nefese düşüyorum, sanki gerçekten istememişim gibi.

Eğer stratejimi anlıyorsa da bunu belli etmiyor. Gülümsemesi sıcak.

Diğer ikisinin aksine, bu ölümsüz bana en nazik dokunuşla yaklaşıyor. Uzun boylu ve yakışıklı. Ten rengi açık kahverengi. Gözleri şefkatli.

Onun ve evinin hakkındaki bilgiler aklımdan bir bir geçiyor. Tek çocuk. Kılıcını miras almış. Evi bir tanrıça tarafından korunuyor ve arazisine bir tapınak inşa edilmiş.

"Çok güzelsin," diyor, gözleri vücudum yerine yüzümde. İçtenlikle gülümsüyorum.

"Ben çok insanım," diyorum, çünkü görünüşüm etrafımdaki ölümsüzlerin hiçbirine benzemiyor.

“İşte buradasın. Bu işaretlerle… bu kılıçla.” Gözleri omzuma ve arkasındaki kılıca bakıyor, sonra tekrar gözlerimi buluyor. “Ben Magnus. Senin adın ne?”

Bunu bana ilk soran o oldu. "Aris," dedim.

Bunun üzerine gözleri parladı. "Eski bir isim. Güçlü bir isim."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Uygun bir durum. Söyle bana Aris. Bu arayıştan ne bekliyorsun?"

Lord Ashcroft gibi ölümsüzlük istediğimi varsaymıyor. "İntikam istiyorum," diyorum.

Yüzü ciddileşti. "Tanrılara karşı."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Nereden biliyorsunuz?"

Gülümsemesi hüzünlü. "Başka neden burada olacaktınız ki? Bu kadar yıkıma başka kim sebep oldu?"

"Yıkım?"

Etrafına bakınıyor, sanki tanrıların kendileri aramızda olabilirmiş gibi. “Bu konuda insanlar ve ölümsüzler çok farklı değil. Tanrılar hepimizin üzerinde demir bir elle hüküm sürüyor. Bizi kendi istekleri için kullanıyorlar. Onlar yüzünden çok şey kaybettik.” Biliyorum. Şimdi bunun kanıtını gördüm.

"Peki, onları devirmeyi hiç denemediniz mi?"

Gülümsemesi genişleyerek gözlerine kadar ulaştı. “Cesaretin takdire şayan. Ama… belki de yanlış yönlendirilmiş. Tanrılarla yüzleşmeye kalkışan herkes, tüm soyuyla birlikte öldürüldü. Ya da… daha kötüsü.” Ölümden daha kötü ne olabilir ki?

Boğazım düğümleniyor. Ailemden herhangi birinin hayatta kalması beni daha da korkutabilir.

Beni dikkatlice inceliyor. "Kararınızda kararlı olduğunuzu görüyorum."

"Benim."

"Ve buraya kadar geldiniz."

"Evet, yaptım."

Kristal bir parıltıyla kılıcını kınından çıkardı. Kılıç, Gezgin Şehir'dekiler gibi berrak ve parıldayan bir renkteydi. Ancak ışığı biraz farklıydı; gümüşten çok beyazdı. Yavaşça önümde diz çöktü. Herkes izlerken odada şaşkınlık nidaları yükseldi. Umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi.

Kılıcının kabzasını iki eliyle sıkıca kavradı, ucu zemini çizdi. "Fırtına Yakası'ndan Aris, istediğin zaman evime gelebilirsin," dedi. "Bunu davetiyen olarak kabul et."

Gözlerimi kırpıyorum. O tam boyuna doğrulurken gözlerim ondan ayrılmıyor. Beceriksizce kılıcıma uzanıyorum... ve metalini onunkine bastırıyorum. Davet verilmişken, kılıcından bir sarsıntı geçiyor.

İnanamayarak onu kılıfına koyuyorum. *Gerçekten başardım. En azından bir tane aldım.*

Neredeyse... fazla kolaydı.

Hiçbir şeye , *hiç kimseye,* özellikle de yeni tanıştığım ölümsüz bir varise güvenmekte zorlanıyorum .

Bakışlarımdaki sorgulamayı görmüş olmalı, çünkü "Ölümsüzden daha cesur olan her insanın bende bir dostu vardır" diyor.

Geri çekilmeden önce başını eğiyor. Şarkı bitiyor.

Kendimi bir başka dansın içinde buldum.

Yedi partnerim var. Her birinin konuşma seviyesi farklı. Bazıları nazik ve kibar, hatta biraz utangaç. Diğerleri ise bana gereğinden fazla

dokunmaya çalışıyor. Bazıları mirasçı değil. Bazıları ise benim ihtiyacım olmayan evlerin mirasçıları.

İlgilendiğim kişileri özellikle ararım. Onlar gelip beni dansa davet edene kadar onlara gülümserim. İlgimi belli ederim. Gerginliğe veya çekingenliğe yer yok.

İttifaklar kurmak için buradayım. Görev için buradayım.

Ama—birkaç saniye daha çalınmış olsa da... bundan zevk alıyorum .

Işıltılı kumaşlar. Hepsi uyumlu, hepsi mükemmel bir şekilde gerçekleştirilmiş dönüşler. Müzik, yemekler, kahkahalar.

Bayıldım.

Bencilce, aptalca olabilir ama bu ışıltılı şeyleri seviyorum. Bu parıldayan, büyülü dünyayı seviyorum. Bu geçici bir şey, burası benim evim değil ama şu anda bu deneyimin tadını çıkarıyorum; her anını içime çekiyorum.

Partnerimin bir şarkı bitmeden söylediği bir şeye gerçekten gülüyorum. Konuşmamızın bittiğine dair bir hayal kırıklığı hissi içimi burkuyor, oysa o benim ihtiyacım olan ittifaklardan biri değil. Yüzümde hâlâ bir gülümseme varken, beni nazikçe döndürüyor ve bir göğse öyle sert çarpıyorum ki nefesim kesiliyor. Geriye doğru düşüyorum.

Kocaman bir el göğüs kafesimin önünden beni yakaladı. Nasırlaşmış eklemler göğüslerimi okşadı, uzun parmaklar kumaşı kavrayıp beni yukarı çekti.

Tam karşımda, artık fazlasıyla tanıdık gelen, yıkıcı bir yüz var. Gözlerim faltaşı gibi açılıyor.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme, Aris," diyor Raker.

Onu en son gördüğüm çamurlu zırhıyla değil. Hayır, hiç zırhı yok. Çalmış olması gereken resmi bir kıyafet giymiş. Ve temiz. Yıkanmış olmalı.

Şaşkınlığımın yerini öfke aldı.

Fısıltıları duyabiliyorum. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Kimseye bir şeylerin ters gittiğini belli edemem, yoksa her şeyi mahvedecek. Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştiriyorum ve hareketlere karışırken elimi tutmasına izin veriyorum.

Şeytan adımlarını biliyor. Bir süredir izliyor olmalı. Birbirimizin etrafında dönüyoruz, gözlerim sırtımdaki bıçak kadar keskin. Bakışları yakıcı.

Bu bir düello gibi. Metal yerine, ellerimiz bir araya geliyor.

"Buraya nasıl girdin?" diye dişlerimin arasından soruyorum, o beni döndürürken. Beni nefessiz bırakacak bir kolaylıkla geriye doğru eğiyor ve işte o zaman köşedeki muhafızlardan birini görüyorum. Kafası yere düşüyor.

Beni göğsüne doğru çekip kaldırdığında nefesim kesildi. "Planımı mahvedeceksin," diye tısladım, endişe içimi kemiriyordu. Başımı salladım, hareketle bir tutam saçım yüzüme düştü. "Herkes sana bakıyor."

“Hayır,” diyor, belimi ve elimi daha sıkı kavrayarak. Gözleri elbisemin üzerinden aşağı kayıyor, sonra tekrar gözlerimle buluşuyor. “Öyle değiller.”

Değiller.

Yutkunuyorum, sözleri omurgamın her bir omurunda nehirde dalgalar yaratan bir taş gibi sekerek ilerliyor. İşte o da bunu yapıyor. Bana bakış şekli, belki de sadece öfke olan ama belki de başka bir şey de olan, yakıcı bakışları, içimde bir sıcaklık yayıyor, dokunuşuyla sinirlerim titriyor. Özellikle de kulağımın arkasındaki gevşek tutamı dikkatlice düzelttiğinde.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, dansa devam ederken başım dönüyor. "Ve *nasıl* ?" Günlerdir duvara zincirlenmiş durumda . Onu son gördüğümde, prangalar hala kilitliydi.

Onun sessizliği karşısında gerçek ortaya çıkıyor.

"Tüm bu süre boyunca o zincirleri kırabilirdin, değil mi?" diye soruyorum, onu ellerimle beslediğim tüm zamanları düşünerek . Çarpık, korkunç zihninde bundan zevk almış olmalı.

En başta neden kendini zincirlemeye izin verdi ki?

İkinci sorumu görmezden geliyor. "Prenseslik oynamanı izlemeye geldim," diyor, gözleri karanlık bir alaycılıkla dolu. "Keyif aldığını görebiliyorum..." Başını bana doğru eğiyor ve bakışları keskinleşiyor. Sesi acımasızlaşıyor. "Bu kadar ilgiye mi muhtaçsın? Çıplak tenine göz dikilmesinden hoşlanıyor musun?"

Ona dik dik bakıyorum. "Senin değil," diye hırlıyorum, ikimiz de tek vücut olmuş gibi hareket ederken.

Elimi daha sıkı kavradı, tıpkı kılıcını tutarken olduğu gibi damarlarım gerildi, parmaklarımı yuttu. Bana dik dik baktı. "Ben basit bir aptal değilim, bir kadının bedeni gibi sıradan bir şeyle dikkatim dağılacak biri değilim."

Sıradan. Omuzunu daha sıkı kavrıyorum, tırnaklarım batıyor, umarım acı veriyordur.

"Yani, bu kadınlardan hiçbiri ilginizi çekmedi mi?"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Burada başka kadınlar da mı var?" derken son derece ciddi görünüyor.

Saçma sapan herif.

Vander onu fark ettiği an her şey bitecek. Çevreyi koruyan dört ölümsüz muhafızın da öldüğünü anladıkları an her şey bitecek. O her şeyi mahvetti. Etrafa bakıyorum, bu güzel odaya, bu güzel yere, müziğe.

Bakışlarının benimkileri takip ettiğini hissedebiliyorum. Küçümseyerek homurdanmasını duyuyorum.

"Güzel şeyler bize ait değil," diyor. *Biz.* İnsanlar. Büyü damlaları için savaşan Questral meydan okuyucuları.

“Biliyorum,” diyorum, bunu gerçekten kastederek. “Ama yine de bakmayı seviyorum.”

Ancak o zaman onun bizi yavaşça kapıya doğru yönlendirdiğini fark ediyorum. Başka kimse fark etmiyor gibi görünüyor. Vander Evren odanın diğer tarafında, tüm dikkati göz kamaştırıcı altın rengi bir elbise giymiş bir kadına odaklanmış durumda. Büyülenmiş görünüyor. Ve öfkeli. Kadehinin üzerinde parmak boğumları bembeyaz olmuş. Onu bu kadar öfkeli bir şekilde büyülenmiş halde görünce neredeyse gülümsüyorum. Dikkatini tamamen üzerine çeken bu kadını daha fazla görmek istiyorum, ama Raker beni koridora sürüklüyor.

"Sen nesin-"

Ben daha bir kelime bile söyleyemeden Raker beni kollarına aldı ve arkamızdan kapıların çarpma sesi geldi. Kırmızı bir odadaydık.

Elinden kurtuldum ve kasıklarına dizimle vurmak üzereyken bacağımı arkadan kavradı ve beni döndürerek omurgamın duvara çarpmasına neden oldu.

"Şirin," diyor, bana kaşlarını çatarak bakarken, eli hâlâ dizimin altında, vücuduna doğru açılı bir şekilde kıvrılmış durumda.

İçeri giren herhangi birine, bir çift gibi görünürdük. Ama birbirlerine dik dik bakmaktan, dişlerini göstermekten başka her şeyi yapan bir çift gibi.

"Ne yapıyorsun *?* " diye homurdandım.

"Seni teşhir ediyor."

Alaycı bir şekilde, "Umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Sence hâlâ utanacak bir yanım var mı?" diye soruyorum.

"Malısın."

"Neden? Zaten yakında öleceğim, değil mi?" diyorum, onun kendi sözlerini yüzüne vurarak.

Bundan hoşlanmıyor. Gözleri kısılıyor. Bana daha fazla hakaret etmek için ağzını açarak yaklaşıyor, ama sonra duraksıyor. Yavaşça eğiliyor, burnu neredeyse çeneme değiyor.

Sonra kaskatı kesildi. "Onun kokusunu her yerinde alabiliyorum," diye hırladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Daha iyi bilmeseydim, kıskanç olduğunu söylerdim," diye karşılık veriyorum.

"İyi ki daha akıllısın," diye homurdanıyor, dudaklarımız sadece birkaç santim uzaklıkta. İkimiz de çok hızlı nefes alıyor, ikimiz de öfkeden köpürüyoruz.

Tam o anda kapılar ardına kadar açılıyor.

Harlow Hanedanı'nın varisi *Magnus.* İtirazlarımı duymuş olmalı. Ya da belki de bu odaya itildiğimi görmüştür. Eli kılıcının üzerinde. Beni savunmak için burada.

Neredeyse sevimli.

Raker onu hiç düşünmeden öldürecek. Ve ona karşı hiçbir ilgim olmamasına rağmen, elde ettiğim tek yemin onunki. Ayrıca, bu kalede nadir rastlanan bir şey olan, fena halde iyi biri gibi görünüyordu.

Bütün takımın ayaklanmasına gerek yok.

Bu yüzden en iyi çözüm olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum.

Raker'ın yüzünü ellerimin arasına alıp ağzını kendiminkine doğru çekiyorum.

Gözleri kocaman açıldı.

Genişlet.

Şeytanlar tarafından neredeyse parçalandık. Canavarlarla dolu ölümcül bir sis ve bataklıktan sağ çıktık. Günlerce yiyecek ve su olmadan yaşadık. Sayısız tehlikeyle karşılaştık.

Raker'ı daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

Kolunu duvara dayadı, dudaklarımı onunkinden yarım santim uzakta tuttu. Dişlerini gösterdi ve bana dik dik baktı.

İnatçı aptal.

Dudaklarım boynuna doğru kaydı ve altımda gerildiğini hissettim. "Numara yap," diye fısıldadım tenine ve bu da onu daha da hareketsizleştirdi. Ama geri çekilmedi. Hayır. Daha da yaklaştı.

İnanılmaz, baş döndürücü sabununun taze kokusunu içime çekerken, inliyorum ama kendimi de tutamıyorum. Eğer buradan sağ çıkarsak, içinde

ne olduğunu ona sormam gerekecek. Ne olursa olsun, en sevdiğim sabun bu.

Sonrasında yaptığım şey için sabunu suçluyorum; yavaşça yaklaşıyorum, niyetimi belli ediyorum. Geri çekilmesini bekliyorum. Geri çekilmediğinde, tıpkı ateş iblisinin etkisi altındaki yeraltında olduğu gibi, dudaklarımı boğazına bastırıp nabzını emiyorum.

Kahretsin. Sabunu uyuşturucu gibi. Daha fazlasını istiyorum. Kalp atışları dilimin altında hızlanıyor. Eminim öfkeden. Keskin bir nefes alışı duyuyorum ve Raker'ın geri çekilmesine, bir adım geriye atmasına hazırlanıyorum. Aslında, *rol yapmamasına.*

Ama sonra eli sırtıma çok hafifçe dokunuyor, beni bir davet gibi kendine doğru çekiyor ve ben de utanmadan onu tadıyorum, dilimle ısınmış tenini okşuyorum, ısırıp emiyorum, ta ki başım dönene kadar. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu çok fazla. Geri çekiliyorum, taklit ediyorum ama dokunmuyorum, artık değil.

Ta ki parmaklarının dizimin arkasına daha sıkı dolandığını hissedene kadar. Bacağım hala yukarıda. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Belki şarap yüzünden. Belki de bu gecenin ışıltılı baş dönmesi yüzünden. Belki de sabun yüzünden? Ama sırtımı duvara yaslayıp, ona doğru hafifçe eğiliyorum.

O da bana doğru eğiliyor, beni kafese kapatıyor . Tam bacaklarımın arasına, bana iyice bastırıyor. İşte o zaman hissediyorum.

O sert biri.

Gözlerim tekrar onun gözlerine dikildi. Bakışlarıyla beni adeta meydan okuyordu , sanki bir şey söylemem için bana *meydan okuyordu* . Söylemedim. Tek yaptığım, yavaşça kendimi onun hatırı sayılır uzunluğuna sürtmekti; sürtünmeden, büyüklüğünden kanım kükrerken , ikimiz de aynı anda nefesimizi tuttuk—

Odanın içinden ayak sesleri duyuldu ve kapılar tekrar kapandı.

Raker benden o kadar hızlı uzaklaşıyor ki, kayıp düşmemek için duvara tutunmak zorunda kalıyorum.

Hakarete doğru giderken donakaldım, sonra kollarımı yapışkan duvardan yavaşça çektim. Kollarım kıpkırmızı olmuştu.

"Bir balo öncesinde kim resim yapar ki?" diye soruyorum, elbisemdeki ve tenimdeki koyu kırmızıya, duvarların geri kalanındaki aynı kırmızıya ve Raker'ın dudaklarımızı ayırmak için kullandığı ele kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Raker avucuna bakarak, "Bu boya değil," diyor.

Gözlerimiz anında buluştu.

"Hım," diyor Raker. Neredeyse etkilenmiş gibi.

"Ne?"

“Vander Evren kana susamış bir adam.”

Kapının kapanma sesiyle ikimiz de arkamızı döndük.

Vander, Raker'ın pervasızca öldürdüğü muhafızlarından birinin kellesini tutarak orada duruyordu. "Peki sen kan zehirleri hakkında ne biliyorsun, insan?"

OceanofPDF.com

37

Nefes **alamıyorum** . Raker en ufak bir şekilde bile sarsılmış görünmüyor. Omuz silkiyor. "Biliyorum ki sizler kanla beslenen sefil yaratıklarsınız. Onu içiyorsunuz. Duvarlarınızı onunla boyuyorsunuz. Muhtemelen onun içinde sevişiyorsunuz. Her zaman onun etrafında olmak zorundasınız, yoksa açlıktan delirirsiniz."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, Raker'a sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordum. Biz insanız. Ölümsüz bir kan lekesinin önünde duruyoruz . Bu kelimeyi daha önce sadece efsanelerde duymuştum.

Vander'ın sırıtışı hem eğlence hem de zehirli bir ifade içeriyor.

Raker durmadan devam ediyor. "Ölümlülerin kanı, ölümsüzlerin kanından daha iyidir, değil mi? Büyüyle kirlenmemiş?"

Yutkunuyorum ve Vander'ın gözleri doğrudan boğazıma kayıyor. Ama bir kasını bile kıpırdatmıyor. "Daha önce de söylediğim gibi," diyor, "seni öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdun." Ellerindeki damarlar her zamankinden daha belirgin. Yüzü sert; neredeyse acı çekiyor gibi görünüyor. Sanki ölümsüz gücünün her zerresini kullanarak hareketsiz duruyor. Kelimeler boğazından zorla çıkıyor. "Affedersiniz, yemek yemem gerekiyor. Ve... sizi hayatta tutmak ne kadar istesem de... ikinizin burada ne yaptığınız kanınızı *kaynatıyor olmalı*. " Bana bakıyor. Boynuma bakarken gözleri açlıkla parlıyor. Oradaki deri karıncalanıyor. "Bu odadan çık, Aris," diye hırlıyor.

Tekrar söylenmesine gerek yok. Neredeyse kapıya varmıştım ki, "Yıkan. Üzerini değiştir. Sonra mirasçılarla konuşacağız," dediğini duydum.

Kollarımdaki kanı temizlemek için iki banyo yapmam ve durmadan ovmam gerekti. Yine de kanı hala üzerimde hissedebiliyorum.

Odadayken daha önce kokusunu almadığımıza inanamıyorum. Raker'ın lanet olası sabununa o kadar dalmıştım ki fark etmedim. Sadece sabunu değil, gerçekten.

Vander o gün kapılara doğru koşmam gerektiğini söylediğinde haklıydı. Ama isterse beni anında öldürebileceğini söylediğinde de haklıydı.

Hiçbir yere gitmiyorum. İhtiyacım olan davetiyeleri alana kadar da gitmeyeceğim.

Vander, Raker'ın tekrar zincirlenmesini emretmedi, belki de bunun işe yaramayacağını biliyordu. Sadece havluyla dışarı çıktığımda odamda beni bekliyordu. Hareketsiz kaldım ama bana dönüp bakmadı. Duvarlara bakıyordu, hiç etkilenmemişti. Bakışları her şeye daralıyordu, sanki bir kusur üstüne bir kusur buluyordu. Gözlerimi devirdim.

Yatağımın üzerinde başka bir sabahlık duruyor. Evin gizemli güçlerine sessizce teşekkür edercesine elimi duvara sürtüyorum, sonra da onu giymek için banyoya geri dönüyorum.

Bu elbise, Prizma Geçidi yakınlarında gördüğüm çiçekler gibi leylak rengi. Artık saklanmak zorunda olmadığım için, kıvrımlı ve her iki ucu da orak gibi sivri olan dekolteli bir üst kısmı ve ipek bir eteği var. Bayıldım.

Tek sevmediğim şey, arkasındaki tüm bağlar. Omurgamın altındaki bağları çözebiliyorum ama daha yukarısına ulaşamıyorum. Birkaç dakika boyunca boşuna kendim yapmaya çalışıyorum, sonra pes ediyorum. Banyodan çıktığımda Raker'ın hala her şeye kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

“Yardımınıza ihtiyacım var.”

Bir santim bile kıpırdamıyor.

Gözlerimi devirip arkamı döndüm. "Lütfen, ben sadece... Bu lanet olası korseler..."

Sesi sert ve acımasızdı. " *Elbisenizin bağcıklarını bağlayacağımı* sanıyorsan ..."

İçimden bir ah çektim. "Pekala. Van'a soracağım—"

İsmi ağzımdan çıkaramadan korse iplerinden sertçe çekip beni geriye doğru sürükledi, kaburgalarımı sıktı, kelimeleri boğazımdan zorla çıkardı.

Başımı hızla geriye çevirip ona dik dik baktım.

Kaşlarını çatıyor. "Hadi şu işi bitirelim." diye söyleniyor, bir yandan da lanetler savurarak elbiselerin neden *bu kadar karmaşık olduğunu*

sorguluyor .

Neredeyse gülümseyecekken, ciğerlerimden havayı tekrar çekip alınca donakaldım. Acı bir şekilde güldüm. "Ünlü şövalye, zırhında tek bir leke bile olmadan koca bir orduyu biçebilir... ama korse bağlayamaz." Ona dönüp baktığımda, sanki kişisel olarak hakarete uğramış gibi iplere dik dik baktığını gördüm. "Eminim ki birçoğunu çözmüşsündür. ″

Bunun üzerine gözleri yavaşça yukarı doğru kayarak benimkilerle buluştu. Gözleri çelik kadar sertti. "Çözmemi ister misin, Aris?" diye sordu, sesi kemiklerimde alçak bir uğultu gibi yankılandı.

Nefesim kesiliyor. Onun bana yaslanmış halini düşünüyorum. Bacaklarımın arasında kalan uzunluğunu. Ona karşı kıvranmanın nasıl bir his olduğunu. Hatırladıkça , hayal ettikçe boğazım kuruyor .

Raker'ın ipleri aşırı güçle çekip beni boğmaya çalışması, sanki öfkesini iplerden çıkarıyormuş gibi hissettirmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

İşini bitirdiğinde, kapılara doğru hızla ilerlemeden önce bana bile bakmıyor.

"Kimseyi öldürme," diyorum, nefes nefese. *Başka* herkesi , sanırım.

Omuzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri elbisemin üzerinden aşağı kayıyor, göğsüme takılıyor; *elbiseyi o kadar sıkı bağlamıştı* ki, göğüslerimin üst kısmından taştığını hissedebiliyordum . " *Herkesi* öldürmezsem mutlu ol ," diyor ve kapıyı arkasından sertçe kapatıyor.

Vander , bazı varisleri bir odaya topladı . Magnus ve daha önce belirlediğim, mülklerinin konumlarına göre seçtiğim diğer üç kişi de dahil olmak üzere, benim davamla en çok sempati duyma olasılığı olanları seçti. Hepsiyle zaten dans ettim. Balo hala devam ediyor. Koridorun hemen aşağısından müzik ve kahkaha seslerini duyabiliyorum.

Raker ve ben, varislerin tartıştığı odada duruyoruz. Sürekli bir *kehanetten* bahsediyorlar ama adını anmıyorlar. *Vaat edilen* bir şövalyeden bahsedip duruyorlar .

"Kehanet nedir?" diye soruyorum sonunda. Oda sessizliğe bürünüyor.

On altı parıldayan göz bana dikilmiş. Varislerden hiçbiri konuşmuyor.

Sonunda Vander içini çekiyor. "Sana söyleyemeyiz, insan," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Vander, “Kehanetler, kılıçlar gibi nesilden nesile aktarılan ve kazanılan miraslardır. Kılıçlarımızın yeminini bozardı. Size söylemek istesek bile söyleyemezdik,” diyor.

Lord Ashcroft tembelce, "Ve biz de öyle yapmıyoruz," diyor.

Tamam. Lanet olası bir kehanet umurumda değil. Sadece mümkün olan en yakın malikaneye davetiye almak istiyorum.

"Neden şimdi bunun hakkında tartışıyorsunuz?" diye soruyorum. Hem de hepimizin önünde. Vander'e bakıyorum, gözlerim sanki " *Benimle ittifaklar kurmaya çalışıyordunuz sanıyordum?"* der gibi.

Gözleri başka yerlere kayıyor ve işte o zaman ben de göz kırpıyorum.

“Bir dakika. Sence... bununla bir ilgim olabilir mi?”

Yüzüme güleceklerini, bir ölümlünün *onun* vaat edilen şövalye olduğunu düşündüğü gerçeğine gözlerini devireceklerini tahmin ediyorum.

Ama alay yerine... sessizlikle karşılaşıyorum.

Bir adım geri çekildim. Vander'a baktım, içimden sessizce bana yanıldığımı söylemesi için yalvarıyordum. Sonunda, tekrar gözlerime baktı. Ama bakışları hüzünlüydü.

Kehanet her ne olursa olsun, kesinlikle iyi bir şey olamaz.

Yine de... görünüşe göre bu, mirasçılardan bazıları için yeterince iyi bir sonuç ki Vander bunu şimdi gündeme getiriyor...

Bana yardım etmeniz için bir sebep.

Lord Ashcroft sonunda, sanki bundan şiddetle şüphe duyuyormuş gibi, "Bunun sizinle ilgili olup olmadığından emin değiliz," diyor. Ama bu bile yeterli bir teyit.

Onlar benim bu gizemli kehaneti yerine getirme ihtimalim olduğunu düşünüyorlar.

Kanım donuyor. Tanrıların peşimde olmasının sebebi bu mu? Özellikle de Ölüm Tanrısı?

Gerçekten de söz verdiğim gibi tanrıları öldürme şansım var mı?

Lord Ashcroft başını salladı. "İnanmıyorum. Kehanet farklı şekillerde yorumlanabilir." Bana son bir uzun, düşünceli bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Vander, omuzları gergin bir şekilde kapıya baktı. Sonra diğer mirasçılara döndü. "Eğer o değilse, neden ödül konmuş? Neden onun ölümünü istiyorlar?"

Magnus derin düşüncelere dalmış görünüyor. “Tanrılar titizdir. Uygun olduğunu düşündükleri her şeyi elerler. Bu onun olduğu anlamına gelmez.” Onun olmadığı konusunda umutlu görünüyor. Bu da beni *ne olduğunu öğrenmek için daha da çaresiz* bırakıyor .

Ortalıkta onay mırıltıları duyuluyor.

“Ama ya öyleyse?” Vander’ın sesi odayı sessizliğe büründürdü. “Bu riski almak istiyor musunuz? Şimdi ona yardım etmemek mi?”

Daha fazla mırıltı. Daha fazla fısıltı.

Tartışma devam ediyor. Mirasçılar teker teker odadan çıkıyor, biri beni görmezden geliyor, biri özür dileyen bir bakış atıyor, biri de açıkça dik dik bakıyor, ta ki geriye sadece dört kişi kalana kadar.

Biri Magnus. "Nerede durduğumu biliyorsun, Aris," diyor, adımı söylerken beni tuttuğu kadar nazik davranıyor. Sonra, kusursuzca ütülenmiş ceketinin cebine uzanıyor... ve kasaba dokumacısının düğmeleri büyüklüğünde elmaslardan yapılmış bir kolye çıkarıyor. Onu bana uzatıyor.

Dudaklarım aralanıyor. Öylesine parıldıyor ki, bakmaktan gözlerim acıyor. Sadece gümüş zincirin fiyatı bile...

“Bunu kabul edemem.”

“Lütfen,” diyor, sesi o kadar yumuşak ki bana yıldız ışıkları altında dans etmeyi hatırlatıyor. “Israr ediyorum.”

Kabalık etmemek için başımı sallıyorum.

"İzin verir misiniz?" diye soruyor.

Tekrar başımı salladım ve o da etrafımda dolandı. Kilidi açarken parmakları hafifçe enseme dokundu. Hiçbir şey hissetmedim. Omurgamda ürperti yoktu. Midemde bir kasılma da yoktu. "İşte," dedi, bana hayranlıkla bakarak. "Şimdi yıldızlardan ve aydan daha parlak parlıyorsun." Eğildi. "Evime davet her zaman açık. Seni yakında tekrar görmeyi umuyorum, Aris."

Bunun üzerine odadan çıktı.

Hediye karşısında hâlâ sersemlemiş bir halde kaşlarımı çatıyorum, bunun Kalp Düşüşü Balosu'nun bir parçası olup olmadığını merak ederken, başka bir varis bana yaklaşıyor. Gözleri, saçları gibi gece kadar karanlık. Teni solgun. Lord Rodin—Vander Hanedanı'nın varisi—ölüm tanrısına karşı gizlice çalıştığını söylüyor. *En çok ihtiyacım olan tanrıya.*

Beni baştan aşağı zevkle süzdü. Kılıcının kabzasında siyah bir taş vardı ve kenarları, sanki yeni bilenmiş gibi, metalin geri kalanından biraz daha parlaktı. Kılıcı önümde toprağa sapladı. "Yemin ederim, insan," dedi.

Ve bıçağımı onun bıçağına dayarken dizlerim rahatlamadan neredeyse titredi.

Artık başkasına ihtiyacım yok. Onun mülkü Tanrıların Ülkesine en yakın yer.

Gerçekten de başardım!

Onun ateşli bakışlarının yarattığı tiksintiye karşı rahatlama duygusu galip geliyor.

Vander'dan sonraki son varis uzun boylu, yakışıklı, açık renk saçlı ve delici yeşil gözlü. Drake Hanedanı'nın varisi. Sırtında kılıç yerine, tanımadığım parıldayan metal uçlu oklarla dolu bir yay ve ok kılıfı taşıyor. Bana dönüp eğiliyor. "Davetimi sunacağım... eğer yolculuğu sağ salim atlatırsanız ve elimi kabul ederseniz."

Elim. Eşleştirilmek istiyor... Vander'ın yüzündeki ifadeden bunun büyük bir olay olduğunu anlayabiliyorum. Ölümsüz bir varis... bir insanı kendi hanedanına layık görüyor.

Kaşlarım hafifçe kalktı. Yakışıklı biri. Eminim herkes için mükemmel bir eş olurdu. Ama ona geleceğe dair hiçbir şey sunamıyorum.

Yine de başımı sallıyorum. Çünkü ihtiyacım olan davetiyeyi zaten almış olsam da, arayışın sonu belirsiz. Alabildiğim kadar çok sözü kabul edeceğim.

Yeşil gözleri gözlerime dikildi. Yavaşça, çok yavaşça, elimi dudaklarına götürdü, gümüş işlemelere sürttü. Sonra yayını toprağa sapladı. Yeminle parıldıyordu. Metalimi onunkine bastırdım ve kanımın içinden geçen bir fısıltı gibi hissettim.

Boyu uzadıkça dikleşiyor ve Vander'a dönüyor. "Gidiyorum," diyor. "İstediğim tek kişi o." Bana doğru bakıyor, bakışları ağır ama dik dik bakmıyor. "Yakında görüşürüz, Aris."

Sonra o ve yayı ortadan kayboldu.

Arkamı döndüğümde Raker'ın hâlâ ayrıldığı yere dik dik baktığını gördüm. O bakış bana da yöneldi. "Her yemini etmek zorunda değildin," dedi.

Öfkesine şaşırmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bu yeminler yaşamla ölüm arasındaki farkı yaratabilir." İkna olmuş görünmüyordu. "Tanrıların huzuruna çıkmakla çıkmamak arasındaki farkı yaratabilirler."

Bu, Raker'ın öfkesini dindirmeye yetmiyor. Elbette ki hayır. Buradan nefret ediyor. Bu varislerin her birinden nefret ediyor. Nedenini neredeyse anlayabiliyorum. O, düşük bir soydan gelen bir savaşçı. Bu varisleri görünce, belki de zırhlarını ve metallerini hak etmediklerini düşünüyor. Sayısız savaş alanında kendisinin kazandığı gibi değil.

"Ya sen?" diye soruyorum, ölümsüz kan lekesine dönerek. "Diz çökmeye hazır mısın?"

Vander, birkaç saat önce yaptığımız konuşmayı hatırlayarak gülümsüyor. "Zamanla, insan," diyor. "Zamanla." Kılıcıma bakıyor. Yeni davetiyelerle ışıldıyor. "Gerekirse beni nasıl çağıracağını biliyorsun."

İhtiyaç sahibi.

Aniden Ethel odaya girer. Elinde Yıldızlar Çeliğinden yapılmış muhteşem bir kılıç kılıfı tutmaktadır. Kılıfın metaline sayısız hikaye kazınmıştır; yapımı on yıllar sürmüş olmalı.

Onu Vander'a veriyor, burnunu benim yönüme doğru kıvırıyor ve odadan hızla çıkıyor.

Onu bana uzatıyor.

Kaşlarımın arasında bir sıkışma hissi oluşuyor ve ağzımı bile açamıyorum, kelimeleri bulamıyorum, dikkatlice bu durumu kabulleniyorum.

Vander, keskin dişleri parıldayarak gülümsedi. "Kılıcın buradayken, ne bir demirci ne de başka biri onu çağıramayacak."

Paha biçilmez.

"Teşekkür ederim," diyorum, kelimelerim titriyor. Bana beklediğimden çok daha fazla yardımcı oldu.

“İnsan,” diyor Vander, bu kelimeyi daha önce olmayan bir takdir tonuyla söylüyor. “Tavrın aksini söylese de, ölümsüz değilsin. Kılıcınla ışınlanmak önemli miktarda enerji tüketecek.” Raker'a şüpheyle bakıyor. “Özellikle de başkasıyla birlikteyken. Davetiyelerin, seyahat ettiğin Evlerde sana misafirperverlik sağlayacak. Ye. Dinlen. Ve… Umarım görevini tamamlarsın.”

"Ben de öyle düşünüyorum," diyerek tekrar teşekkür ederek başımı salladım.

“Diğer varisler, kendi tanrılarına yaranmak için şu anda seni ihbar edecekler. Yolculuğun her zamankinden daha tehlikeli olacak. Git.”

Evet, öyleyiz.

Müzikten, kahkahalardan ve bu gizemli uzun flört balosunun harikalarından uzaklaştıkça, içimdeki o *rol yapan kısım* soluyor .

Göz kamaştırıcı altın rengi elbisesiyle muhteşem görünen, Vander'ın dikkatle izlediği kadının yanından geçerken, "Bu benim hayatım değil," diye düşündüm. " Bu başkasının hayatı. Onun hayatı."

Bu güzel an bir daha asla benim olmayacak.

Biz eşyalarımızın geri kalanını toplarken Raker sessizliğini koruyor .

Dışarı çıktığımızda, kapılara doğru ilerlerken sonunda "Ne?" diye sordum; sessizliği beni tedirgin etti. Sanki haftalar önceki haline geri dönmüştü. Taştan oyulmuş şövalye, maskenin ardındaki canavar.

Hiçbir şey söylemiyor. Elbette söylemiyor.

Vander'ın beni ışınladığı eşiği geçtik ve artık dayanamadım. Ona doğru döndüm, ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Açıkçası, planıma katılmıyorsun. Sadece ben ortaya attığım için mi? Sen plan yapmaya alışkınsın, onları uygulamaya değil?"

Öfkem onun öfkesini de tetiklemiş gibiydi, çünkü sonunda konuştu. "Kendini bu kadar kolay mı ele veriyorsun?" diye tükürdü. "Senin gibi birinin biraz daha gururu olacağını düşünmüştüm." Bu sözleri açıkça alaycı bir tonda söyledi. Sanki beni yargılama hakkı varmış gibi. Sanki *bana* sahip olma hakkı varmış gibi .

"Neden umurunuzda?" diye bağırdım, sesim ıssız arazide yankılandı.

Yüzünü göremiyorum. *Yine* kapüşonun altında . Elleri yumruk şeklinde. Tüm vücudu kasılmış.

Sonra, bir anda, beni o açık metal kapılara doğru bastırdı.

Zırhsız halimde bana nasıl dokunduğunu hatırladıkça ağzım kuruyor. Bedeninin benimkine verdiği tepkiyle bana nasıl *öfkeyle baktığını* , bundan nasıl nefret ettiğini, yine de nasıl hafifçe yaklaştığını, her santimine sürtünürken gözlerinin nasıl çeliğe saplandığını hatırlıyorum.

Hatırladıkça kanım ihtiyaçla dolup taşıyor. O sağlam, iyi uygulanmış kontrolün bir kez daha, sonsuza dek koptuğunu görmeyi bekliyorum.

Elleri kalçalarımda. Bana aşağıdan bakıyor, gözleri yere eğik ve hayır. Onu gördükten sonra artık gölgelere bakmak istemiyorum. Uzanıp kapüşonunu geri çekiyorum ve o da izin veriyor. Maskesi yok. Sadece yüzünü görmek bile kalbimi durduruyor. Sesim fısıltı gibi. "Neden umurunda?" diye tekrar soruyorum ve bekliyorum. Bekliyorum ve hiçbir şey söylemeyince ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum, onları çekmek mi yoksa sadece ellerimin altında hissetmek mi istediğimi bilmiyorum.

Kalçalarımdan daha sıkı kavradı. Nefesim kesildi. Gözleri mürekkep gibi karardı, gözlerime karıştı. Yavaşça boynuma ve oradaki pırlantalara indi. Cevap vermek yerine, "Bunu çıkar," diye emretti.

Alaycı bir şekilde , "Yine bana emir vermeye mi başladın?" diye sordum.

"Bu, farkında olduğunuzdan çok daha fazla anlam ifade ediyor." Bu durum bana, bir kralın şövalyesine kıyasla benim sınırlı ölümsüzlük

eğitimimi bir kez daha hatırlatıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ya umursamıyorsam?"

Bunun üzerine gözleri alev alev parladı. "Sahiplenilmekten endişe duymalısın Aris. Bence tam olarak bundan kaçınmayı umuyordun."

Sahip çıktın mı? Kolyeyi koparıp göğsüne sapladım ve onu ittim. "Ne kadar da uygunsun, yoluma çıkan her mutluluk kırıntısını sen mahvediyorsun. Herkes senin kadar mutsuz olmak istemez, biliyorsun."

Neredeyse elinden kayıp gidecektim ama parıldayan gri gözleri beni hareketsiz tuttu.

“Bu mu?” diye sordu, mücevherlerimi sanki değersiz ve yüzyıllarca köyleri doyurmaya yetmeyecek kadar kıymetsizmiş gibi havaya kaldırarak. “ *Bu mu* seni mutlu ediyor? Parlak, güzel şeyler mi?” Başını neredeyse tiksintiyle salladı. Başını öne eğdi. Bakışları elbisemin üzerinden aşağıya ve tekrar yukarıya kaydı. “Seni bu kumaşların altında gördüm. Elmaslara ihtiyacın yok.” Dudaklarım nefes nefese aralandı.

Magnus'un söylediklerini duymuş olmalı; elmasların beni "yıldızlardan ve aydan daha parlak" gösterdiğini söylemişti.

Elmaslara ihtiyacınız yok.

Sözleri zihnimde yankılanıyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Çünkü bana hakaret ettikten sonra öyle şeyler söylemeye hakkı yok.

Göğüslerimiz hızla inip kalkarken birbirimize dik dik bakıyoruz. Sanki başka bir şey söylemek, net bir şekilde duymamı istediği bir şey söylemek istercesine yaklaşıyor.

Sonra bakışları yana, arkamdaki parıldayan kapılara kaydı ve onun titrediğini gördüm. *Titredi.*

Arkamı döndüm, Raker gibi korkusuz bir savaşçıyı neyin ürkütebileceğini merak ettim, ama orada hiçbir şey yoktu. Yansımasından başka hiçbir şey yoktu.

"Mutluluğunuzdan daha fazla bir şey almak istemem," diyor ve kolyeyi ellerime bırakıyor.

Gitmek için arkasını döndü ama sesim onu durdurdu. "Sana söyledim. Tek umursadığım şey bunun sonuna ulaşmak." Omuz silktim. "Ve vaatlerin hiçbir anlamı yok. Zaten o kadar uzun yaşamayı planlamıyorum."

"Öyle demişsiniz."

“Yani *dediğiniz gibi* ,” diye dişlerimin arasından söylüyorum. “Neredeyse aynen öyle.” Başımı ona doğru eğiyorum. “Yoksa hayatta kalma şansım hakkındaki fikrinizi mi değiştirdiniz?”

Hiçbir şey söylemiyor.

Buna ihtiyacı yok. Ben hallettim. Raker ilacını aldım. İyileşti. Bizi birkaç gün içinde Tanrıların Ülkesine götürecek davetiyeler aldım.

Kapıları iterek kendimi zorlu bir odaklanma engeline sokan bu duyguları uzaklaştırıyorum.

Önemli olan tek şey arayıştır. Önce o gelmelidir.

Ve şimdi her zamankinden daha çok, bunun sonuna giden bir yol görüyorum. Daha kısa mesafeler kat ederek portal geçişlerini bölmek enerjim için en iyisi olabilir, ama umurumda değil. Başka bir anımı boşa harcamak istemiyorum. Kılıcımı toprağa saplarken zihnim amacımla dolu. Sanki sadece metalimden değil, kemiklerimden de bir şey çekiliyormuş gibi, güç beni aşağı çekiyor. "Rodin Evi," diye fısıldıyorum.

Raker'ın eli dirseğimi kavradı ve sonra da kaybolduk.

IFRAKER varış noktamıza şaşırdı , ama bunu belli etmedi. Aksine, bir tanesi hariç tüm evleri atlayacağımız için memnun gibi görünüyor. Her neyse, umurumda değil.

O her şeye rağmen bu kadar tatsız davrandığında olmaz. Bu adamlardan yeminlerini geri vermelerini yalvararak isteyeceğimi mi sanıyor? Tutamayacağım sözler vermenin beni memnun edeceğini mi düşünüyor?

Önüne indiğimiz siyah demir kapılar, tiz bir uluma sesi çıkararak kendiliğinden açılmaya başladı.

Ve bu evin, en azından görünüşte, Ölüm Tanrısı'nı onurlandırmak için yapıldığı hemen anlaşılıyor.

Rodin Evi, saf koyu obsidyenden yapılmıştır. Yürüyüş yolu, hepsi aynı konuyu işleyen devasa heykellerle çevrilidir: Akla gelebilecek her türlü kası barındıran, tehditkar bir kılıç kullanan bir adam.

Korku kanımı sarıyor. Bu, başımı isteyen tanrı. Çalınmış gelinleri toplayan aynı tanrı.

Gerçekten böyle mi görünüyor? Yoksa abartılı bir tasvir mi?

Sarayın kapılarına vardığımız anda, tıpkı kapılar gibi, kapılar da açılıyor. Bir görevli bizi bekliyor.

Ölümsüzün duruşu kaskatı. Sürekli bir korku hali içinde yaşıyor gibi görünüyor.

"Rodin Evi'ne hoş geldiniz," diyor, derin bir reverans yaparak. "Uzun zamandır misafir ağırlamamıştık."

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, içimde şimdiden bir huzursuzluk hissediliyor.

"Aç mısınız? Elbette bir ziyafet olacak, ama—"

"Ziyafet mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Büyük evlerde gelenek olduğu üzere, tüm konuklarımızı sunabileceğimiz en iyi şeylerle karşılıyoruz. Ziyafetler. Hediyeler. En eski şaraplarımız."

Henüz çok erken saatler. Başımı sallıyorum. "Sadece dinlenebileceğim bir yer iyi olurdu," diyorum. Raker yanımda sessizce duruyor.

“Elbette. Sizi misafir odalarına götüreceğim.”

Görevli, evin efendisinin aniden ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi kapıya bakarak, oniks merdivenlerden aceleyle yukarı çıktı. Efendi ortaya çıkmadı ve görevli bizi yan yana olan odalarımıza götürmek için acele etti. Rahatlamalı mıyım yoksa hayal kırıklığına uğramalı mıyım bilemedim. Fırsat bulur bulmaz tekrar hızla uzaklaştı.

Raker'a döndüğümde, odasına girmek yerine çoktan koridorda ilerlemeye başladığını gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye çıkıştım. Cevap vermedi.

Arkasından giderken gözlerimi sırtına diktim. "Yine mi aynı noktaya geldik? Beni görmezden mi geliyorsun?" Görünüşe göre evet, çünkü cevap vermedi.

Onu takip ederken iç çekiyorum. Bu kale gölgelerle kaplı. Kendi odama çekilip yalnız kalmak için acele etmiyorum. Raker'ın bir kapıyı diğerinin ardından deneyip içeriye bakmasını, sonunda ilgisini çeken bir oda bulmasını izliyorum.

Burası bir kütüphane. Evin ne kadar ıssız ve karanlık olduğuna rağmen, kütüphane sanat eserleriyle dolu. Geniş mekânı eski kitaplarla dolu raflar kaplıyor. Duvarlarda duvar halıları sıralanmış. Hepsinin konusu aynı: Ölüm Tanrısı. Heykellerin aksine, bunların renkleri var.

Ölüm Tanrısı gümüş saçlı, uzun boylu ve bir sürü canavar yaratığın karşısında duruyor. Kılıcı da saçları kadar parlıyor. Her duvar halısı aynı. Büyük Ölüm Tanrısı bir ceset yığınının üzerinde, ya da kopmuş başlarla çevrili, ya da kemiklerden bir tahtta oturuyor. Köşede, yükselen ve ürkütücü bir heykeli duruyor. Gerçek boyutlarda mı? Başımı çevirerek dikkatlice inceliyorum. Dudaklarımı büzüyorum.

"Biliyor musun... oldukça yakışıklı," diyorum.

Raker bana öfkeli bir bakış fırlattı.

Omuz silkerek, "Ne? O öyle." dedim.

Başındaki kapüşon hâlâ aşağıda ve gözlerinin kısıldığını izliyorum. "Elmaslar ve ölüm. İşte insanı harekete geçiren şey bu. Ne olağanüstü bir ikili." Belli ki beni gülünç buluyor.

Ona acıyan bir bakış attım. "Heykelden korkma, Raker. Bu sana yakışmaz."

Bana dik dik bakıyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum, onun gününü mahvetmek için can atıyorum, tıpkı onun benim günümü mahvettiği gibi. "Yoksa... korkuyor musun? Öyle mi?" Bir adım daha atıyorum.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diyor.

Gülüyorum. "Beni öpmek fikrinden epey korkmuş görünüyordun." Yüzünü tuttuğumda gözlerinin nasıl irileştiğini hatırlıyorum. Ne yapacağımı anladığında.

Bakışları, koca bir kır çiçeği tarlasını bile soldurabilirdi. "Kimseyi öpmem."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Genellikle mi?" diye şaka yollu söyledim ama cevap vermedi. Gülümsemem soldu. "Şaka yapmıyorsun herhalde." Kaşlarımı çattım. "Sen... hiç kimseyle yatmadın mı?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Elbette yaptım. Ama sevişmek ve öpüşmek iki farklı şey." Sanki o eylemi hayal ediyormuş gibi, yüzünde tam bir tiksinti ifadesi var. "Kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdim."

Dudaklarımın kenarları seğirdi. "Öpüşmenin seksten daha samimi bir şeymiş gibi davranıyorsun."

"Öyle."

"Bunu iğrenç bir şeymiş gibi anlatıyorsunuz."

"Öyle değil mi?"

Şimdi içtenlikle gülümsüyorum. "O kadar da kötü değil." Gerçi pek tecrübem yok. Ergenlik çağımda sadece bir kere bir erkekle öpüştüm. İyiydi ama bir daha yapmaya can atacak kadar da iyi değildi.

Raker'ın gözleri kısıldı. Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, sonra vazgeçti ve masaya doğru döndü.

Raker, konuşmanın yönünü değiştirmek için çaresizce, "Harita," diyor. Bir yığın parşömen ve kömür parçasına işaret ediyor. Hala eğlenerek başımı sallarken, çizmeye başlıyorum.

“Buradayız,” diyorum, önce araziyi, sonra çölü ve köşesindeki alevler içindeki şehri çizerek. *Alevler içindeki şehir.* Adı olmayan, sadece bitmek bilmeyen şimşeklerin çaktığı bir yere çok yakın.

“Çölü atlatmamız gerekiyor. Ve Tanrıların Ülkesine ulaşmadan önce süvarilerin bizi bulmamasını ummalıyız.”

Başını sallıyor. Hiç de endişeli görünmüyor.

"Vander, orada bir canavarın yaşadığını söyledi. Bizi birbirimize düşman edecek bir canavar."

Sadece bana bakıyor. Bakışları tekrarlıyor: *Hiçbir şeyden korkmuyorum.*

Bakışlarım, " *Kendine güvenen herif," diyor adeta.*

Sonra esnedim. Dün gece hiç uyuyamadım ve Vander haklıydı. Kılıçla portal açmak enerjimi tüketmişti. "Pekala. Yarın sabah ilk iş olarak bu bahçelerin kenarından yola çıkacağız," dedim masanın kenarından kendimi iterek. "Biraz dinleneceğim."

YALAN SÖYLEDİM .

Gezgin Şehir'deki demirci, Büyük Hanedanlardan birinde, kılıcımın bir zamanlar hangi tanrıya ait olduğunu bilebilecek biri tarafından işletilen bir demirci atölyesi olduğunu söyledi.

Lord Rodin'in kılıcı yeni bilenmişti, eşit şekilde bilenmişti, hassasiyetle yapılmıştı ve metal üzerinde çok az çizik izi vardı. Tahminimce bir bileme taşıyla bilenmişti.

Bir demirci atölyesinde bulunan bir alet.

Bu hâlâ bir teori. Yanılıyor olabilirim. Ama içimden bir ses bana eski demircinin burada olduğunu söylüyor.

Onu bulmam yeterli.

Görevliler hiç yardımcı olmuyor. Birkaçını görüp ağzımı açtığım anda kaçıp gidiyorlar. Sanki ölüm tanrısı bizzat bu koridorlarda dolaşıyor ve gözlerinin içine bakmaya cüret eden herkesi asıyor gibi.

Belki de oradadır, diye düşünüyorum merdivenlerden yavaşça inerken. Bir demirci ocağının ateşe ihtiyacı vardır. Şimdiye kadar üst katlarda arama yapmamda başarılı olamadım. Belki de aşağıdadır.

İlk birkaç uçuşta hissettiğim tek şey bitmek bilmeyen bir soğukluk. Sonra... sıcaklık değişiyor. Soğuması gerekirken ısınıyor. Gizemli ısıyı takip ediyorum, ta ki onu duyana kadar—gürültülü metal sesi. Bir melodi gibi.

"Ütüyü uzatır mısın?"

Evet, öyle. Henüz on yaşındayım ve Stellan'ı demirci atölyesinde ona yardım etmeme izin vermesi için ikna etmek hayatımın en büyük başarısı.

Bana bakıp başını salladı, meraklı gözlerime kaşlarını çattı. "Bir hafta içinde sıkılacaksın."

Özellikle onu takip etmek monotonlaştığında, sıkılmamayı kişisel bir meydan okuma olarak görüyorum. Metalin gürültüsü arasındaki sessizliği sorularla dolduruyorum.

"Hiç kimsenin tutamayacağı kadar büyük bir bıçak yaptınız mı?"

"HAYIR."

"Hiç ne olacağını görmek için yanan metalin üzerine bal döktünüz mü?"

“Ne? Hayır.”

"Hiç..."

"İşte," dedi, aletlerini bana uzatarak. "Neden bu fikirlerinin hepsini denemekle meşgul olmuyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak onlara baktım. Heyecanım endişeye dönüştü. "Ya başarısız olursam?" diye sordum. Beni tekrar atölyeye alır mıydı? Yoksa... beni sokağa mı atardı? Gidecek başka yerim yok... Aletleri geri vermeye çalıştım. "Belki de denememeliyim."

Onları geri almıyor. Sadece şunu söylüyor: "Başarısız olmanın tek yolu, yapmamaktır."

Demir bir kapıyı açıyorum ve bir demirci, bıçağından dikkatini bana çeviriyor. Kaşları çatılıyor. Sonra gözlerinde o çok tanıdık dehşet parlıyor. "Burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyor etrafına bakarak.

"Kim?" diyorum, neredeyse kesin olarak bildiğim halde.

“Lord Rodin.”

Koyu, yağlı saçlı adamı hatırlıyorum. Sadece birkaç dakika onunla etkileşim kurmuş olsam da, o kadar da korkutucu görünmüyordu.

“Misafirim,” diyorum ama belli ki bu yeterli olmuyor. Sanki kapıyı yüzüme kapatacakmış gibi dikiliyor, tam o sırada yakından ince bir ses geliyor.

“Kim o baba?” Adam konuşamadan, gece kadar siyah saçlı küçük bir çocuk öne fırladı. Bana baktı ve hayretle başını yana eğdi. “Sizi daha önce hiç görmedim,” dedi.

Adam eğilip duyamadığım kelimeler fısıldadı. Çocuk mutsuz bir şekilde uzaklaştı. Sonra demirci bana baktı. Gözleri öfkeyle doluydu... ama aynı zamanda korku da. Oğlu için endişeleniyordu.

"Gitmeniz gerekiyor," diyor, sanki duvarların gözleri ve kulakları varmış gibi etrafına bakınarak.

"Ancak-"

“Gece yarısı geri gel.” Bakışları omzumdaki, yeni kılıfıma yerleştirilmiş kılıca takıldı. Kılıcın kabzasını görür görmez gözleri keskinleşti.

Yavaşça kılıfından çıkarıyorum ki metalini görebilsin. "Daha önce kılıcımı gördünüz mü?"

Ölümsüz demircinin çenesi çalışıyor. Bir an bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra, sanki bu sözler ona pahalıya mal olacakmış gibi, "Verdim," diyor.

Göğsümde umut yükseliyor. Ağzımı açıyorum.

"Bu gece," diye hırladı kapıyı sertçe kapatmadan önce.

OceanofPDF.com

38

Aşağı katta ziyafet **yerine** , odalarımıza yemek tepsileri getiriliyor. Sanki görevliler bizi gizlice etrafı kolaçan ederken görmüşler ve odalarımızda kalmamızı teşvik ediyorlarmış gibi. Heyecan kemiklerime kadar işleyerek yemeğimi hızla yiyorum. Kılıcıma hayran kalıyorum, metal parıldıyor.

"Ne gibi sırlar saklıyorsun, Stellaris?" diye soruyorum, parmağımı metal yüzeyinde gezdirerek. Işıltısı bir göz kırpması gibi.

Çekmeceler, yolculuğun geri kalanı için daha uygun olan pantolonlar ve uzun kollu gömlekler gibi kullanışlı kıyafetlerle dolu; bu iyi çünkü özellikle akşam yemeğinden sonra bu elbiseyle nefes almakta zorlanıyorum.

Üçüncü denememde de çıkaramadıktan sonra, " *Kahretsin* ," dedim. Raker gereğinden fazla sıkı bağlamıştı. Sanırım bir görevliden yardım isteyebilirim.

Başımı koridora doğru uzattım ama bomboştu. Boş olmasa bile... hepsi çok korkmuş görünüyordu. Kimsenin bana yardım edeceğinden şüpheliyim. Bakışlarım yanımda duran kapıya kaydı.

Bu kötü bir fikir. Biliyorum. Yine de, ciğerlerimdeki hava eksikliği, sağduyumun önüne geçiyor.

Kapıyı çalmamın yankısı koridorda yankılandı. Elim hâlâ havada iken kapı açıldı, şaşkınlıktan donakaldım.

İşte orada. Başında kapüşon yok.

Gömleksiz.

Yutkunuyorum. Gözlerimi yüzünden ayırmamak için çok çabalıyorum.

Hiç çaba göstermiyor. Raker'ın gözleri elbiseme kayıyor ve ulaşabildiğim birkaç çözülmüş bağcıktan aşağı sarkan üst kısmına

odaklanıyor. Yavaşça göz kırpıyor.

"Yardıma ihtiyacım var," diye aceleyle açıkladım. Arkamı dönüp ona arka tarafı gösterdim, omzumun üzerinden ona bakarak, "O kadar sıkı bağladın ki nefes alamıyorum."

İç çekerek kocaman elini yüzünden aşağı indirdi. O *el.* Neden bir *ele* hayranlık duyuyorum ki ? Ama bir sanat eseri gibi. Doğru yerlerde nasırlı. Güçlü. Kılıç kullanmak için mükemmel. Mükemmel... diğer işler için de...

Kendimi toplamam lazım artık.

Başını sallıyor. Belli ki hayatında karşılaştığı en büyük rahatsızlık benim. Ama bana başka birinden yardım almamı ya da tamamen başka bir yerde olmamı söylemek yerine, kapısını hafifçe aralıyor. Bir davet gibi.

Kapıyı yüzüme çarpmadan önce içeri süzülüyorum.

"Sizin odanız benimkinden çok daha küçük," diyorum etrafa bakarak.

"Öyle mi?" diyor, bu durum karşısında hiç şaşırmış gibi görünmeden.

Raker'ın gözleri boynumda gezindi, sanki komodinin üzerindeki elmas kolyenin yokluğunu fark etmiş gibiydi. Tavrında aşırı derecede memnuniyet vardı.

Sırtımı ona döndüm.

Bir an hiç kıpırdamıyor. Acaba burada aptal gibi öylece bekleyecek miyim diye düşünüyorum. Ama tam da neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamak için arkama bakacakken, sıcak ellerini tenimde hissediyorum.

Çok sakin bir şekilde yürüyorum.

Tüm dikkatim o tek noktaya odaklanıyor. Hareketleri dikkatli, sanki bana olabildiğince az dokunmaya çalışıyor, ama nasırlı parmakları sonunda omurgama değdiğinde, tüm sinirlerim birden harekete geçiyor. Nefesimi tutuyorum. Sonra, ilk dikişin çözüldüğünü duyuyorum.

Elbisenin üst kısmı yavaşça, çok yavaşça açılırken, hava sırtımı okşuyor. Parmakları uzun, savaşta yıpranmış ama tenimde tüy gibi hafif. Tekrar nefes alıyorum ve sesim çok yüksek, çok zorlanmış geliyor. Kumaş, aşırı hassas göğsüme sürtünüyor. Bu oda, birkaç dakika öncesine göre daha küçük geliyor.

Sert parmak boğumları, bir noktayı yoğun bir şekilde tırmalarken sırtımı hafifçe okşuyor. "Tutuldu," diyor sert bir şekilde, sanki neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklamak istercesine. Ve bir ipliğin tutulmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Dikkatlice çözmeye çalışıyor, her seferinde teni benimkine sürtünüyor. Artık nefes alışverişini duyabiliyorum. Neredeyse benimki kadar yüksek

sesli. Daha iyi görebilmek için eğiliyor ve nefes verişinin sıcaklığını ensemde hissediyorum. Her yerim karıncalanıyor.

Sinirlenerek homurdanır ve hızlı, öfkeli bir hareketle—

Kumaş yırtıldı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Arkamı dönüp baktığımda, korsenin sanki savaş meydanındaki bir düşmana bakıyormuş gibi dik dik baktığını gördüm. Kazara yırtmıştı. Acaba gücü mü yoksa öfkesi mi buna sebep oldu?

"Artık mahvoldu," diyorum hafifçe, yolculuğumuzun geri kalanında bu elbiseye pek ihtiyacım olmayacağını bilerek. "Geri kalanını da yırtayım bari."

Sözlerimin bu kadar ağır olmasını ya da bu kadar nefes nefese çıkmasını istememiştim, ama Raker'ın bakışları yavaşça çıplak sırtımda yukarı doğru kaydı ve sonunda benimkilerle buluştu.

Ve o bakışta bir şey var; yarı delilik, tehlike ve arzu dolu bir şey.

Bu sadece bir düello daha. İradelerin bir başka sınavı, sınırların bir başka testi. Kimin önce eğileceğini, kimin taviz vereceğini, kimin kazanacağını görmek için bir mücadele. Ama ikimiz de gözümüzü kaçırmıyoruz. İkimiz de geri adım atmıyoruz.

Elleri kumaşı sıkıca kavrıyor.

Sonra, gözlerini benden ayırmadan, elbisenin üst kısmını tam ortadan yırttı.

Derin bir nefes alıyorum. Ellerim ön tarafa doğru uzanıyor, göğüslerimi zar zor örtebiliyorum.

Raker'ın bakışları işte oraya, kumaşın örtmediği yerlere kayıyor. Bakışlarındaki tutku karşısında kumaşı kaydırdım.

Ve gözleri, beni açgözlü bir şekilde incelerken tamamen kararıyor; nefesimi kesen bir odaklanmayla, sonunda gözlerimle buluşuyorlar—ve gözleri *alev alev yanıyor* , adını bile koyamadığım duygularla dolu. Yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla, parmak boğumları omurgamın her santiminde kayıyor, oyalanıyor, sıyırıyor ve tenim yanıyor. Parmaklarımın altında meme uçlarım geriliyor. İçimdeki arzu bir yangına dönüşüyor.

Tam o sıcaklık içime kadar ulaştığında, onun ne kadar ileri gideceğini ve benim ona ne kadar izin vereceğimi merak ettiğim anda, eli duruyor. Kaşları çatılıyor.

Bakışlarını benden ayırıp tenime bakıyor. O ölüm sessizliğine büründüğünde, farkındalığım yeniden canlanıyor.

Nefes almayı bırakıyor. Sanki tüm odanın havası çekilmiş gibi.

Yaralarım. Onların çarpık, paramparça halini gördü. Ona bakmayı reddederek, dümdüz ileriye bakıyorum.

Sesi çelik gibi sert. "Bunu sana kim yaptı?"

Benimki de öyle. "Evet, yaptın."

O iki kelime aramızda duruyor ve havanın değiştiğini hissediyorum. *Onun* şaşkınlığını ve öfkesini hissediyorum . Sesi saf bir öfke dolu. *"Yapmadım."*

Ona doğru hızla döndüm. "Zaten öyle yapmışsın gibi." Başımı yana eğdiğimde öfke kanımda kükredi. "Hatırlamıyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana ve yanağımdan süzülen gözyaşına bakıyor ve bir de utanmadan *öfkeli* bir ifade takınıyor .

O hatırlamayabilir, ama ben hatırlıyorum. O kadar iyi hatırlıyorum ki, o anın acı tadını neredeyse dilimde hissedebiliyorum.

“O gün yağmur yağıyordu. Antrenman yapmak için çiti tırmandım, muhafızlar içerideyken onların antrenman ekipmanlarını kullandım. Böylece... böylece benim de bir *şansım* olacaktı .” Questral'da bir şans. İntikamımı alma şansı.

Hatırladıkça ellerim öfkeden titriyor.

Duvarın üzerinden atlayıp inişimi test etmek üzereydim ki, bir el tişörtümün arkasından yakalayıp beni geri çekti.

Duvara doğru itildiğimde nefesim neredeyse kesildi. Boğazıma bir kılıç dayanmıştı. O parıldayan, güzel kılıç.

"Burada olmaman gerekiyor," diye acımasız bir ses yankılandı.

Yukarı baktım ve yağmurun arasından, bir savaş miğferinin içine yerleştirilmiş iki gri gözün, bana nefret dolu bakışlarla baktığını gördüm.

O nefretin ne kadar derin olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Beni hiç tanımıyordu. Benden nefret edecek kadar tanımıyordu.

“Ben—ben gidiyorum,” dedim, sesim neredeyse duyulmuyordu. İzinsiz girenlerin başına ne geldiğini biliyordum. Hapse atılırlardı—ya da daha kötüsü. Stellan ne yaptığımı bilemezdi. Eğer Questral için eğitim aldığımı en ufak bir şekilde bile şüphelenirse, beni durdurmanın bir yolunu bulurdu.

Kılıcını kınına sokarken omzumu daha da sıkı kavradı. Şövalyelerini uyarmak için eğitim kampına doğru döndü.

Çaresizlik içinde elimi uzattım ve bileğini kavradım. Sanki birinin ona dokunmaya cüret etmesine gerçekten şaşırmış gibi irkildi.

" *Lütfen* ," dedim, yalvarmaya hazır bir şekilde. "Lütfen. Bırakın beni gideyim. Bir daha beni asla görmeyeceksiniz, söz veriyorum."

Gözleri bir anlığına benimkine kilitlendi ve o nefret... sanki giderek büyüdü. Ne yapacağını biliyordum. Hissedebiliyordum.

Onu durdurmak için son bir girişimde bulunarak, "Lütfen. Merhamet edin," dedim .

Merhamet. Bu basit kelime kaderimi mühürlemiş gibiydi. Gözlerinde hiçbir duygu kalmamıştı. Beni kendi eliyle diğer muhafızların yanına sürükledi.

Beni tekmeleyip bağırırken sürükleyerek götürdüler, botlarımın uçları çamurda izler bırakıyordu.

İki gün boyunca yiyecek ve su verilmeden bir hücreye atıldım. Sonra, üçüncü gün, ne bulacaklarını bildiğim için ceza olarak tişörtümü çıkarmayı reddettikten sonra... paslı bıçaklarla kıyafetlerimin üzerinden beni kestiler. Çığlık atarken beni yüzüstü yere yatırdılar... ve bir hayvan gibi parçalara ayırdılar. İşaretlerimi görmemelerinin tek nedeni, kumaşı geçene kadar kanımla kaplanmış olmalarıydı.

Bütün isimleri. *İsimleri.* Onları oraya, omurgamın en alt noktasına kazıdılar, ertesi gün beni ellerinde tutarken onları görmek istediklerine dair bir şeyler yazmışlardı.

Ertesi günün gelmemesinin tek sebebi Stellan'ın benden önce gelmiş olmasıydı. Beni yarı ölü halde buldu, serbest bırakılmam karşılığında muhafızlara yeni silahlar teklif etti ve beni kollarında eve taşıdı. Hırsızlık yaparken yakalandığıma dair bir bahane uydurdum. Bir daha asla bu konuyu sormadı.

Harlan Raker'ın gözlerindeki nefreti , acımasızlığı asla unutmadım.

Şimdi gördüğüm de aynı nefret.

Bunun bana yönelik olmadığını hissediyorum. İsimleri tanıyor mu acaba? İki yıl önce bile kralın muhafızlarının başıydı. Onlar *onun* savaşçılarıydı. Benden bir adım geri çekiliyor, ifadesi değişiyor. "Ben... sana bunu yapacaklarını bilmiyordum."

Hayır. Geri çekilmesine izin vermeyeceğim. Bununla yüzleşmemesine izin vermeyeceğim. Bir adım ileri atıyorum. "Gerçekten mi? Ne yapacaklarını sandın?" Bir adım daha. "Beni ölüme götürdüğünü biliyordun. Biliyordun ve merhamet göstermeyi reddettin. Gitmeme izin vermeyi reddettin."

Dişlerimi sıkıyorum. Ellerim titriyor, bu yüzden onları yumruk yapıyorum.

Sesimin titremesine izin vermiyorum. “Artık biliyorsun. *Biliyorsun* ve asla unutmayacaksın. Ben de senden senin benden nefret ettiğin kadar nefret ediyorum. Ve eğer bir an, bir *saniyeliğine* unutursam”—parmaklarımı kabartmalı işaretlerin, isimlerin üzerinden kaydırıyorum—“bunu bana hatırlatacak tüm bu yaralarım var.” derken daha fazla gözyaşı dökmemeye çalışıyorum.

Elbisemi göğsüme doğru toplayıp odasından çıkarken ona hiç bakmadım bile.

O gece, yatağımda, elbisemin paramparça olmuş haliyle yatarken, zihnim uzun zamandır gömülü olan o anıları yeniden canlandırdı. Kahkahalar zihnimde yankılandı. Çığlık atarken alay eden adamlar, sanki derime kazınan her harf bir başarıymış gibi. Beni damgalarken, sahiplenirken tezahürat yaptılar. Beni daha da sahiplenmeyi planlıyorlardı. Acı dayanılmaz hale geldiğinde ve bilincimi kaybettiğimde, yüzüm kanımın çamura dönüştüğü toprağa yapışmış haldeyken hatırlıyorum.

Beni oraya göndermelerinin sebebi o. İstemese bile, *öyle oldu.*

Eğer mucizevi bir şekilde bu beni öldürmezse, o adamları bulacağım diye düşünüyorum. Yüzlerini hiç görmedim... ama isimlerini biliyorum.

Derime kazınmış gibi.

Gece yarısı oldu ve üzerimdeki yırtık pırtık elbiseyi çıkarıp, dolaptan aldığım sade siyah pantolon ve uzun kollu gömleği giydim. Sonra kapımı dikkatlice açtım, gıcırdarken kemiklerim gerildi. Bekledim. Ama Raker'ın odası sessizdi. İyi.

Koridora sessizce giriyorum. Kale bomboş. Merdivenlerden her adımımı attıkça, içimdeki heyecan artıyor. Ne öğreneceğim? Beni kurtarmaya karar veren bu büyük kılıç ne?

Biliyorum, önemi yok. Stellaris uzun süre benim olmayacak. Ama yine de sahip olabildiğim şeylere hayret ediyorum.

İçimdeki bir parça, bu kısa ve acımasız dünya döneminde, belki de her şeyi kapsayan öfkemden daha fazlası olduğumu bilmek istiyor.

Yaklaştığımda demir kapı, sanki demirci adımlarımı dinliyormuş gibi açıldı. Arkama baktı. "Yalnız mısınız?"

İhtiyaç sahibi.

Kapıyı hafifçe aralıyor. İçeri girdiğim anda, kapı arkamdan tık diye kapanıyor.

Ve onun öyle olmadığını görüyorum.

Hain pislik.

Demirci atölyesi, Rodin Hanedanı'nın armasını taşıyan şövalyelerle doludur. Ortalarında ise lordları durmaktadır.

Sanki bir balo salonunun ortasında karşılaşmışız gibi, içten bir şekilde gülümsüyor.

"Heartfall'da olduğunu sanıyordum," diyorum yumuşak bir sesle, içimde panik dalgası yükselse de, ona sakinlik ve özgüven dışında bir şey göstermek istemiyorum.

“Bunu kaçırmak mı? Asla.”

Gözlerim savaşçıların üzerinde dolaştı. "Neyi özlediniz?" diye sordum, ses tonum kayıtsızdı, kalbim ise hızla çarpıyordu.

Gülümsemesi giderek genişliyor. Bana, bir daha asla güneşi göremeyeceğini henüz anlamamış kafesteki bir hayvan gibi bakıyor. "Tanrıları senin için ihanet edeceğimi mi sandın? Bana bu kadar iyi davrandıkları halde?" Başını sallıyor. "Hayır, hayır. Koruyucu tanrımı çoktan uyardım. Yolda. Ödüllendirilmeyi dört gözle bekliyorum."

Çenem kilitlendi. Vander yanılmış. Görünüşe göre Rodin Hanedanı tanrısından vazgeçmemiş.

Yüzümden kan çekildi ve bununla birlikte rol yapma isteğim de kayboldu. "Ölüm Tanrısı... buraya mı geliyor?"

“Senin için,” diyor. “Sana oldukça ilgi duyuyor gibi görünüyor… belki de diğer tanrılardan daha çok.” Gülümsüyor. “Eminim senden çok faydalanacaktır.”

Kullanılmayı planlamıyorum. Kimse tarafından kullanılmayı planlamıyorum.

Demirci efendisinin önünde eğildi ve bana pişmanlık dolu bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Kapıyı arkamdan açık bıraktı. Yılan. *Büyük Hain.* Bu ismi kesinlikle hak etmişti. Neden bana yardım edeceğini düşündüm ki? Neden ona güvendim ki?

Öfkesinin arasından bir nebze de olsa empati sızıyor. Oğlunu koruyor. Stellan benim için de aynısını yapardı.

Belki de bana bir çıkış yolu şansı tanımıştır.

Açık kapıya bir umut ışığıyla bakıyorum. Kaçabilirim... ama peşimden gelecekler.

Hayır, kaçmayacağım. Ve oturup Ölüm Tanrısı'nın gelmesini beklemeyeceğim.

İşte bunun için antrenman yapıyordum. Kaslarımı güçlendirmek, tekniğimi geliştirmek ve Raker ile pratik yapmak için bu kadar uğraştım. Kılıcımı pırıl pırıl gümüş bir ışıkla kınından çıkardım. Lord Rodin, kılıcı incelerken gözlerinde açgözlülük parıltısı belirdi.

"Eşsiz bir bıçak. Belki de bana bırakır."

Cevap vermeye bile tenezzül etmeden, daha önce sayısız kez uyguladığım başka bir pozisyonu kullanarak metal kılıcımı kafasına savuruyorum.

Kıpırdamıyor. Ölümsüz bir hızla kendi silahına doğru uzanmıyor. Sadece... gülümsüyor.

Ve çeliğim tam boynunun dibinde duruyor.

Ne? Benim emrim olmadan donup kaldı. Kollarım gerilerek, ellerim kılıcın kabzasını kavrayarak öne doğru sendeledim, hareket etmeye çalışırken çabalayarak inledim—

Ama benim bıçağım bir santim bile geri adım atmıyor.

Lord Rodin'in kahkahası demirci atölyesinde yankılandı. Sesi üstünlük taslıyordu. "Kılıcın üzerine yemin ettin, aptal insan. Beni öldüremezsin." Şövalyelerine doğru işaret etti. "Adamlarımdan hiçbirine zarar veremezsiniz. Misafir olduğunuz sürece . "

Görünüşe göre bu güvenlik önlemi ters yönde geçerli değil.

Şövalyeler kılıçlarını çekerek yavaşça ilerliyorlar. Lord Rodin'in yeni bilenmiş kılıcı yanında parıldıyor.

Kollarım titriyor, yeminin demir pençesinden kurtulmaya çalışıyorlar. Ama başaramıyorlar.

Ve işte o zaman ne kadar kötü durumda olduğumu anlıyorum. Yıldızlar Diyarı'ndaki kadim bir Büyük Ev'in derinliklerindeyim. Bir varisin önünde duruyorum, etrafım bir düzine ölümsüz savaşçıyla çevrili, her biri savuşturmaya bile çalışamayacağım devasa kılıçlarla donanmış. Ölüm Tanrısı buraya geliyor, kafamı bizzat kendisi almak için.

Kaçacak yer yok. Kurtuluş yok. Bundan kurtulmanın yolu yok.

Ölümsüz savaşçılar beni köşeye sıkıştırdı. Çevriliyim.

Ve sanki silahsızmışım gibi olurum.

"Kılıcın burada işe yaramaz," diye onayladı ölümsüz lord, etrafımı saran bir düzine kılıç yaklaşırken gözleri kibirli bir keyifle parlıyordu. Sonra—

"Benimki öyle değil."

O ses, kalenin obsidyen duvarları kadar karanlık ve tavizsiz, tam arkamdan geliyor. Ölümsüzün gözleri irileşiyor. Ordusu, ölümsüz hızlarıyla

yeni bir hedefe doğru dönüyor.

Artık çok geç.

Zaman adeta durmuş gibi, Raker'ın muhteşem kılıcını havaya fırlatışını izliyorum.

Ve o kılıç dönüyor, etrafımı saran ilk muhafızdan başlayarak, ölümsüzlerin kafalarını birer birer kesiyor, bedenler birer birer ayaklarımın dibine düşüyor. Birbiri ardına, hızla düşüyorlar. *Hepsi düşüyor.*

Hepsini tek tek öldürüyor.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde kendi etrafımda dönüyorum, bir düzine ölümsüz savaşçının saniyeler içinde yere serildiğini izliyorum, ta ki Raker'ın kendisiyle yüzleşene kadar.

Gözleri keskin çelik gibiydi. Vücudu öfkeyle gerilmişti. Bakışları benimkine kilitlenmişti, kolu uzandı ve kılıcı kemiklerimde hissettiğim bir güçle avucuna geri saplandı.

Yutkunuyorum.

"Harika bir numara," dedim nefes nefese.

Bana "Aptal" der gibi bir bakış attı .

Ona " *Bunu çok iyi biliyorum"* yazan bir tane veriyorum .

Ardından, gözleri hâlâ gözlerimin dibindeyken, kılıcını tam boynuma savurdu.

Hayır. Boynuma değil. Bıçağı boğazımın yanından çeyrek inçten daha az bir mesafeyle ıskalayarak tam arkamda, Lord Rodin'in durduğu yere saplandı, bıçak neredeyse nabzımıma değdi.

Raker bir adım ileri atıyor. Bir adım daha. Kılıcını yıldırım hızıyla geri çekerken çıkardığı sesi duyuyorum. Arkamda bedenin yere yığıldığını duyuyorum.

Raker az önce bir varisi öldürdü. *Bu odadaki herkesi, ben hariç* , sanki hiç düşünmeden öldürdü . Etrafımızdaki cesetlere, başlarının yanlarında yattığı bir çember halinde bakıyorum.

Sonra dizlerimin üzerine çöküp kusuyorum.

Raker beni izliyor. Bekliyor. İşimi bitirdiğimde elini uzatıyor. Hâlâ kızgın bir şekilde ayaklarına tükürüyorum. Kaşlarını çatıyor.

Ama bir dahaki sefer elini uzattığında, tutuyorum.

OceanofPDF.com

39

Raker hepsini öldürdü. Ardı ardına. *Kolayca.* Kılıcı uçtu, döndü, kesti, ölümsüzleri bile alt etti. Beni öldürmesinin çok az çaba gerektireceğini her zaman biliyordum, ama şimdi... bunu görünce...

Beni kurtardığı için minnettarım. Yine. Ama bu , beni kurtarmadığı zamanı, görevini ya da başka bir şeyi, birine yardım etmekten daha önemli gördüğü zamanı silmiyor .

Yıllar önceydi. Önceydi... tüm bunlardan önce. Yine de o günler, sırtımın altındaki oymalardan çok daha fazla şekilde beni etkiledi. Nefretimi o kadar uzun zamandır ona yönelttim. O, işaretlerimi aldığım günden beri korkmam öğretilen o sefil kral muhafızlarının nefret ettiğim her şeyini temsil ediyordu. Onların *lideriydi. Zırhında işaret olmayan savaşçıydı* .

Aklıma gelen tek kişi onu yenebilecek kişi ve o da buraya doğru geliyor.

"Ölüm Tanrısı geliyor," diyorum, ona adanmış sıra sıra heykellerin yanından hızla geçerken.

Raker, bıçağıyla vahşi bahçenin bakımsız kısımlarını biçerken, olması gerektiği kadar endişeli görünmeden, "Bırak gelsin," diyor.

"Sen bile tanrılardan korkmalısın, Raker," diye hırıltılı nefeslerle söylüyorum.

Kontrolsüz bir öfke patlamasıyla Raker'ın kolu öne doğru uzanır, kılıcı parıldar ve bir anda havayı keser. En yakın heykel enkaz haline gelir.

Yutkunuyorum. İçimden bir ses, gümüş saçlı tanrının şu anda yeraltı dünyasının ateşli derinliklerinden çıkıp bizi cezalandırmasını bekliyor. Ama yapmıyor. Küçük bir lütuf sayesinde yapmıyor.

Lord Rodin'in topraklarının sınırında, hiçbir olay yaşanmadan ormanın sessizliğine dalıyoruz.

Günün geri kalanını sessizce yürüyerek geçirdikten sonra, Raker'ın yanında taşıdığı yıldız ışığı kolyesinin koruması altında, ormanın son bir bölümünde kamp kurduk.

Ölüm Tanrısı'nın her an iblisleriyle birlikte ortaya çıkmasını bekleyerek neredeyse hiç uyuyamıyorum. Ama güneş doğuyor, tıpkı benim de doğmam gerektiği gibi.

"Kalkmalısın ," diyorum kendi kendime, yorgun olsam da. Aslında kalkmak istemesem de. Ayağa kalkarken dizlerim çıtırdıyor.

“Bunu neden söylüyorsunuz?”

Gözlerimi kırptım. Bunu sesli söylediğimin farkında değildim.

Raker beklentiyle bana bakıyor.

“Bu, birinin bana söylediği bir şeydi. *Her zaman ayağa kalkmalısın* derdi . Bazen kendime nedenini hatırlatmam gerekiyor. Çünkü bazen ayağa kalkmak zor oluyor.”

Derin düşüncelere dalmış görünüyor.

Ormanlık alandan çıkmaya başlıyorum, ama sesi beni durduruyor.

"Aris," diyor. Ve ilk defa, ilk defa, adımı yalvarırcasına söylüyor.

Yavaşça ona doğru döndüm.

Tam orada. Ve asla beklemediğim bir şey söylüyor: "Seni hatırlıyorum."

Geriliyorum. Nabzım düzensizleşiyor. Hayır. Yüzünü görmeseydim, bana göstermek istercesine kapüşonunu indirmeseydi ona inanmazdım. *Başka kimseye göstermediği şeyi bana göstermek için.*

O gün olduğu gibi, üzerimde yükseliyor ve konuşmaya devam ediyor. "Onlara seni sokaklara atmalarını söyledim. Hapishanelere *değil* ." Gözlerinde öfke parlıyor, sert ve alev alev, sonra kayboluyor. "Sözüme karşı geldiklerini bilmiyordum. Bilmiyordum... Bilmiyordum ki—"

"Paslı bıçaklarla isimlerini sırtıma mı kazıdılar?" dedim, sesim titreyerek. Gözlerim yaşlarla doldu ama akmalarına izin vermedim. O değersiz muhafızlara daha fazla gözyaşı harcamayacağım.

Gözleri bir anlığına ürperdi. Ve o an, gerçek bir duygu parıltısı gördüm. Acı. Öfke. İnanç.

“Bunu bilmeliydim. Engellemeliydim.” Gözleri gözlerime kenetlenirken, “Özür dilerim,” dedi.

Söylemek üzere olduğum tüm kelimeler boğazımda düğümlendi.

Çünkü Harlan Raker'ın benden özür dileyeceğini bin yılda bile düşünmezdim.

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Sonunda sadece başımı sallıyorum ve "Önemli değil" diyorum.

Yürümeye devam etmeye çalışıyorum ama eli bileğimi yakalıyor. O tek dokunuş. O *tek dokunuş* kanımda ateş yakıyor. Ona bakmak için dönüyorum ve gözleri gözlerime alev alev yanıyor. Fırtınadan önceki bulutlar gibi parıldayan, görkemli gri.

"Bu önemli, Aris," diyor. "Sen... *sen* önemlisin."

Bu basit kelimelerin neden kalbimin tam kalbine işlediğini bilmiyorum. Neden gözlerimi yaktığını bilmiyorum. Kendimi o kadar uzun zamandır suçladım ve kendimden o kadar nefret ettim ki, yaptığım en kötü şeylerin ötesini görebilen... benimle ilgilenen herhangi biri...

“Hayır,” diyorum, gerçekten de öyleyim. “Daha önce öfken ve intikamından başka bir şey olmadığını söylemiştin. Ben... ben de aynıyım, Raker. Belki bir zamanlar biriydim. Ama o kişi gitti. Yapmak istediğim son bir şey var. Uğruna savaşmaya değer son bir şey. Ve sonra... ve sonra benim için hiçbir şey kalmayacak.”

Gözleri sertleşti. Öfkeli görünüyordu. "Ne olmuş yani? Kendini ölüme mi bırakacaksın?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ama en başından beri neye imza attığımı biliyordum. Yani... büyük olasılıkla bu yolculuğun sonu *benim* sonum olacak . Ve... bununla barıştım. Bunun için ölmeye razıyım."

Bakışlarımda bir şey arıyor. Zayıflık mı? Saf inançtan başka bir şey mi? Bulduğu şey onu kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Peki, bu tanrıları nasıl öldürmeyi planlıyorsun, Aris?"

Omuz silkerek, "Kılıcımla. İyi bir kılıç olduğunu öğrendim," diyorum.

“Kullanmayı bilmediğin mi?” diye alaycı bir şekilde sordu ve ben onun ne demek istediğini hemen anladım. Kendime olan güvenimi sarsmaya çalışıyor. Fikrimi değiştirmeye çalışıyor.

“Evet,” diyorum. “Beni siz eğittiniz.”

Burun delikleri genişliyor. Söylemediği, aramızdaki kelimeleri neredeyse hissedebiliyorum. Birbirimize dik dik bakıyoruz.

Tekrar arkamı döndüm ve beni bırakırken parmakları bileğimden kaydı.

Kilometrelerce durmadan yürüyoruz, ta ki toprak o kadar kuruyup çatlaklar oluşana kadar.

"Çöle ulaşmak üzereyiz," diyorum.

Raker her şeyi biliyormuş gibi başını salladı.

Haritada işaretli son pınara ulaşıyoruz. Akan sudan içiyoruz ve torbalarımızı dolduruyoruz. Bir süre göreceğimiz son su kaynağı olabilir.

Bu, görevin kırk birinci günü. Belki kılıcımdaki yeminleri kullanarak Büyük bir Eve ışınlanabilir ve zamanında kapılara geri dönüp geçebilirim. Belki de bu yolculuk beni gerçekten öldürecek. Her neyse... Tanrılara neredeyse ulaştım. Bunun sonuna neredeyse geldim.

"Hazır mısın?" diye sordum Raker'a, uçsuz bucaksız kum denizine bakarken. O çölün bir yerinde, Vander Evren'in bile yüzleşemediği yaratık oturuyor.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum ," dedi Raker. Şimdi tereddütlü görünüyor.

"Şunu bir an önce bitirelim," diyor.

Kum tepeleri , gün batımının ışıltılı tonlarında değişiyor . Gümüş rengi benekler, ışığı yakalayarak her yere serpiştirilmiş durumda, ardından başka bir katmanla örtülüyorlar.

“Acaba burada kaç şey kayboldu?” diye düşünüyorum, koca bir şehrin yer altında gömülü kalabileceğini ve biz bunun farkında bile olmayacağımızı hayal ederek.

Raker'ın gözleri ufukta. Kılıcı çoktan elinde. Sanki benim hissedemediğim bir şeyi hissedebiliyor.

Ama gelmiyor. Bütün gün ve gece boyunca hiç hareket etmeden yürüyoruz. Yıldız ışığı kolyesiyle korunuyor olsak da, iblisler tıpkı sisleri delemedikleri gibi, ışığın ötesindeki bu kumları da delemiyorlar. Bu da içlerinde sürünen şeyden daha çok korkmama neden oluyor.

En ufak bir rüzgar esintisi bile beni geriyor. Kum tepelerinde en ufak bir kayma olduğunda bile dönüp bakıyorum. Hiçbir şey yok.

Vander'ın bahsettiği yaratığın artık ortadan kaybolmuş olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de onun kendi çabası yüzyıllar önceydi - hiç sormadım. Ya da belki de bu canavarın iki insanı rahatsız etmekten daha önemli işleri vardır.

Keselerimizi boşaltıyoruz, yüzümüzü yıkıyoruz ve boğazımızı rahatlatıyoruz. Keşke yine yüksek yakalı gömleğimi giyebilsem, sadece yüzümü tozdan saklamak için bile olsa. Sonra susuzluk başlıyor.

Konuşmuyoruz. Sadece ağır kumda ayaklarımız sürünerek ilerlemeye devam ediyoruz.

Ayağım hareket etmeyene kadar.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Çekip çıkarmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyor. "Ne?"

Çiviler etime saplandıkça acıyla irkiliyorum—

Ve beni altına çek.

Nefesim kesilmiyor. Gözlerimi kapatıyorum, kum yanaklarımı sıyırıp kıyafetlerimi çizdikçe titriyorum.

Uzun bir aradan sonra nihayet çölün başka bir köşesine varıyorum. Kumları üzerimden silkeleyerek, açıkta kalan her santimetre derimi yakmış halde, pençelerimle tırmanarak ve nefes nefese sudan çıkıyorum.

Her yerde. Gözlerimdeki kumlu kuruluğu siliyorum ve önümdeki kum tepeleri hareket etmeye başlıyor. Yükseliyorlar, kumlar çakmak taşı gibi parıldıyor, şekiller oluşturuyor.

Onlar insan yaratırlar .

En kötü anılarımın etrafımı sarmasını izlerken geriliyorum.

Kız kardeşimle birlikte yağmurda evden gizlice çıkıp kır çiçekleri topladık. *Bu benim fikrimdi.*

Yıldırım tam ona doğru gelirken gözleri irileşti ve ben onu kenara ittiğimde ciğerlerinden hızla hava boşaldı.

Onu kendimden uzaklaştırmamalıydım.

O an, onu kurtardığımı sandım. İçgüdüsel olarak, sorgulamadan hareket ettim ve onun yerine kendimi tehlikeye attım. *Her zaman onun yerine kendimi.*

Bunun yerine, farkında olmadan onun kaderini mühürledim.

Oluştukları kadar hızlı bir şekilde parıldayan kumlar dağılıyor ve başka bir rüzgar esintisi daha fazla figürü beraberinde getiriyor.

Annem. Aynanın önünde saçımı tarıyor.

“Kendine bak canım. Çok güzelsin.”

Başımı sallıyorum. "Çirkinim. Tuhafım."

Bu izler benim pervasızlığımın , sorumsuzluğumun bir işaretiydi. *Kız kardeşim ölebilirdi.*

Eğilip benim seviyeme indi. "Sen *sensin* Aris. Ve bu seni mükemmel kılıyor. Asla kendinden saklanma."

"Bana saklanmamı söyleyen sensin!" diye bağırdım sandalyeden kalkarken. " Beni yanlış hissettiriyorsun! *Belki* de böyle dışarı çıkmalıyım," dedim. "Belki de şövalyeler beni hapishaneye ya da kralın yanına götürüp parçalara ayırıp incelerlerse, bunu hak etmiş olurum!"

Yüzündeki şaşkınlığı asla unutmayacağım. Anneme asla sesimi yükseltmedim. Bunu yapmam adil olmazdı. O her zaman sadece beni korumak için hareket etti. Bunu şimdi biliyorum.

Ama sorunlarım için onu suçlamak daha kolaydı. Annem bana asla bağırmazdı ve belki de bu onu öfkem için daha kolay bir hedef haline getirmişti.

Şimdi bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kenardan, kumlar dökülürken suçluluk duygusunun burkulmasını hissederek. " *Mükemmeldin* anne."

Bir anda, kumlar tam önümde bir sütun halinde yükseldi. Annem orada, çarpık ve yanlış bir şekilde duruyordu. Normalde gülümseyen ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Mükemmel mi? Kapıları açamadım. Eğer açabilseydim... belki hepimiz dışarı çıkabilirdik. Belki hepimiz ölmezdik. Belki sen de acılarının ve en kötü anılarının hayaleti olarak dolaşmazdın."

Yutkunuyorum. "Senin suçun değil," diyorum, gerçekten de öyle. "Onun suçu . "

“Peki sen ne yaptın?” Bir adım öne çıkıyor. “Yalan söyledim. Kusursuz değilsin. Zayıfsın . Utanç vericisin . *O* gün ölmeliydin. Dünya daha iyi bir yer olurdu.”

Onunla aynı fikirde olmasaydım bu kadar acımazdı.

Kumla kaplı gözlerimi yakan gözyaşları, yırtılmış yanaklarımdan aşağı akıyor.

Öne doğru bir adım attı. “ *Kız kardeşin* mükemmeldi. Her zaman senden daha iyiydi. Daha güzeldi. Daha nazikti. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilirdi. Ya sen? Sen sadece öldürmek istiyorsun. Kalbinde nefret yaşıyor. Onun kalbinde ise sevgi.”

Kum kalınlaşıyor, etrafımı sarıyor, çölün geri kalanını kapatıyor, beni onunla birlikte tuzağa düşürüyor. Kasırga gibi dönüyor, uluyor, sözleri yankılanıyor.

Hava giderek daralıyor. Duyularım birer birer sönüyor. Dizlerim bükülüyor. Yavaşça yere yığılıyorum.

“Sen hiçbir şeysin. Hiçbir şeyden de betersin. Herkesin ölümünün sebebi sensin. Sen bir zehirsin. Sen bir lanetsin.”

Nefesim düzensizleşiyor, olmayan havayı içime çekmeye çalışıyorum, ciğerlerim kumla doluyor.

Öne doğru düşerken duyduğum son sözler, sanki annem eğilip bana, "Dünyaya bir iyilik yap ve bu sefer öl," der gibi kulağıma fısıldandı.

YERE YERİNDE KALDIM . Dünya için. Eğer *yere yerimde* kalsaydım, yıldırım çarptığında ölmüş olsaydım hayatta kalacak olan herkes için .

Kumlar üzerime bir battaniye gibi seriliyor, beni örtüyor. Çok yakında, bu çölün diğer sırları gibi ben de gömüleceğim.

Ve dünya bunun sayesinde daha iyi bir yer olacak.

Bir süre sadece kum fısıldıyor. Sonra hiçbir şey yok. Kalın bir tabaka beni kapladı. Artık güneşi bile hissedemiyorum.

Aşağıda dünya sessiz.

Ta ki başka bir ses her şeyi bozana kadar.

Stellan. İşte orada, bir anının yankısında. "Neden yükseliyorsun?"

"Beni yalnız bırakın," diyorum, kelimeler zar zor dudaklarımdan dökülüyor.

"Neden kalkıyorsun, Aris?"

"Beni yalnız bırakın. *Lütfen* ."

“Bunu neden yapıyorsun? Bir sebebin var mı?” Ses şimdi üzerimde, sanki kum katmanlarının altında beni bulmaya çalışıyor gibi.

Bir sebep.

İçini çekti. "Öyle değilsin, değil mi? En azından iyi birisi değilsin." Yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Adımlarının uzaklaştığını, beni burada yalnız bıraktığını hissettim.

İçimde öfke patlak veriyor, damarlarım alev alev yanıyor. Daha önce vücudumu hissedemiyordum, ama şimdi her uzvumu, her kemiğimi, her kasımı hissediyorum. Hepsi öfkeyle gerilmiş durumda. Kumun ezici ağırlığını kırarken titriyorum.

Onun hayaletini bile göremiyorum— *hiçbir şey* göremiyorum —ama bu duygular gömülü kalmayacak. Sesim tanınmaz halde, ilkel bir hırıltı. Sadece ona söylememe gerek yok. Gerekirse *tüm galaksiye* söyleyeceğim . Evrenleri öfkemle dolduracağım. Yıldızları öfkemle yerinden oynatacağım.

“Bunu yapıyorum çünkü *o onu öldürdü!* O benim kız kardeşimdi, masumdu, *her şeyimdi* ve o kahrolası tanrıça onu *sırf yapabildiği* için *öldürdü* ! Ve şimdi... hepsini öldüreceğim. O acımasız tanrıları küle çevireceğim, onlarla birlikte yansam bile. Derim yüzülse, kırılsam, kanasam ve tüm kemiklerim parçalansa bile, kendimi o tanrıların yanına sürükleyeceğim ve onları yok edeceğim, ve eğer bu beni öldürürse, yüzümde bir gülümsemeyle öleceğim, çünkü buna değmiş olacak. Bu dünyadan silinecekler—ve ancak o zaman, *nihayet o zaman,* huzuru bileceğim.” Sesim çığlık atan bir hırıltı. “Bu hayaletler... haklılar. Ben bir

belayım. Onurlu değilim. İstediğim tek şey intikam. İstediğim *tek şey* bu . Bunu yapmamın tek sebebi *bu* .”

Gözlerimi kırpıştırıp nefes nefese kalmışken, sonunda kumda Stellan'ın siluetini görüyorum. Hepsinin silueti, sevdiğim ve kaybettiğim her bir insanın silueti. Hepsi bana bakıyor, dizlerimin üzerinde, öfkeyle titriyorum.

Vander'ın, insanı kendi kendine düşman eden canavar hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Acaba tam da o canavarın karşısında mı duruyorum?

Dudaklarım kıvrılıyor. "Hadi bakalım. Elinden gelenin en kötüsünü yap," diyorum bu şekilleri yapan ve sürekli kanayan yarama bir bıçak saplayan görünmez yaratığa.

Kılıcımı kınından çıkarıp aşağıdaki kuma saplıyorum, dengemi sağlamak için kullanıyorum. Yavaşça, titreyen bacaklarımla ayağa kalkıyorum. İleri doğru bir adım attığımda bacaklarım titremeye devam ediyor. Altımdaki kum kayıyor ama düşmüyorum. Ayaklarımı yere sağlamca basıp dimdik duruyorum.

Dudaklarımdan şeytani, çarpık bir kahkaha dökülüyor. “Bütün ailemi kaybettim. Sevdiğim herkesi kaybettim. Bu dünya öfkemi kaldıramayacak kadar küçük. Beni yere sermek mi istiyor?” Alaycı bir şekilde, “Denemesini görmek isterim,” diyorum. Ellerim kılıcımın kabzasını sıkıca kavrıyor ve kılıcımın enerjisi içimden geçerek beni canlandırıyor. “En kötü kabusum zaten gerçekleşti ve ben hala ayaktayım. *Hiçbir* şeyden korkmuyorum ,” diye haykırıyorum.

Ve kumlar birer birer yok olup gider. Tozlar rüzgarla birlikte uçup gider. Her şey yerli yerine oturur.

Çalışma toplantısı.

Kum tepelerinde hızla ilerliyorum, gözlerimi kumların arasından kısıyorum ve işte o zaman onu görüyorum.

Zırhında İşaret Olmayan Savaşçı. Savaş Sonlandırıcı. Şeytanın Kılıcı. Ne kadar çok isim. Ve hepsini hak etti.

Başındaki kapüşon kısmen kalkık. Görünmez bir güçle, düellonun çılgın öfkesiyle savaşıyor. Metali şarkı söylüyor, parıldıyor, su gibi yaylar çizerek hareket ediyor; o bunun için yaratılmış, bu *işte en iyisi* . Yüzü neredeyse ifadesiz, ama onu tanıyorum. Artık... onu tanıyorum. Omuzlarının duruşundaki gizli öfkeyi görüyorum. Hareketlerine nasıl yansıdığını izliyorum. Hareketleri daha aceleci, daha pervasız hale geliyor .

Bu yanılsamalar... onu etkiliyor. Acaba ne görüyor?

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi. Sanırım buna kendisi de inanıyordu.

Ama görünüşe göre şeytanların bile iblisleri var.

Yaklaştığımda gözlerini kapatıyor, sanki karşısındaki şeye bakmaya bile dayanamıyor. Ne kadar kötü ki, bununla yüzleşemiyor?

Yüzünü buruşturuyor .

Ona uzanmak içgüdüsel bir şey.

Kolundan tutup onu bu rüyadan çıkarmaya çalıştım ama benimle gelmek yerine, bana saldırdı ve neredeyse karnımı ikiye bölecekti. Son anda son anda sıçrayarak uzaklaştım.

Göğsüm hızla inip kalkıyor. Çok yakındı. Beni öldürmeye *çok yakındı* .

Ölü şövalyelerin çemberini hatırlıyorum. Kafalarının taş zemine defalarca çarpıp kırıldığını hatırlıyorum.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Beni çok kolay öldürebilir; bunu bunca zamandır biliyordum. Ama şimdiye kadar gerçekten yapabileceğinden hiç korkmamıştım.

Kendisi gibi değil. Beni başka biri sanıyor.

“Aris,” diye hırladı. Gözlerimi kırpıştırdım. Benim olduğumu biliyordu. Ve hâlâ kılıcını sallıyordu. “ *Aris, beni yalnız bırak* .” Bu bir emirdi.

Yapmalıyım. Akıllıca olan bu.

Ama Stellan'a da aynı sözleri söylememiş miydim? Ondan beni ölüme terk etmesini yalvardım, ama asla yapmadı. Ben ayağa kalkana kadar, özgür kalana kadar *illüzyonu* bile gitmedi.

Karanlığın içinde bir el olacağım. Onu bu durumdan kurtaracağım.

"Seni bırakmıyorum!" diye bağırıyorum, kumların gürültüsünün arasında beni duyabilmesi için.

Yüzü soğuk, acımasız bir eğlence maskesine büründü. Sanki en kötü yanı kontrolü ele geçirmişti. Tüm şefkat, tüm anlayış yok olmuştu. Yerini, yağmurda karşılaştığım duygusuz, kalpsiz savaşçı almıştı. "Hiçbir zaman harika hayatta kalma içgüdülerine sahip olmadın," diye tükürdü. "Ama ben... benden kurtulamazsın."

Sanırım haklı. Ama yine de, *yine de* kalıyorum.

Gözleri kapalıyken bile anlayabiliyor. Başını sallıyor. "Ahmaksın Aris. Yıkılmış bir dünyada insanlığın kırıntılarını arıyorsun. Hiç var olmamış bir şefkati arıyorsun. *Güzelliği* "—kelimeyi tükürerek söylüyor—"canavarlarda arıyorsun . "

Kılıcı hâlâ o görünmez canavarla savaşıyor. Gözleri hâlâ sıkıca kapalı. Bir adım öne atıp eğiliyorum, metalin darbesinden kıl payı kurtuluyorum yine. "Haklısın," diyorum, sesim kum girdabında boğuk bir şekilde çıkıyor. "Karanlık yerlerde güzellik görüyorum. Eğer bu beni aptal yapıyorsa, öyle olsun."

Başındaki kapüşonu tamamen indirmek için uzandım, ama o karşılık verdi ve sonra kılıcını tam önüne, aramızda bir bariyer oluşturacak şekilde kaldırdı.

“Neden saklandığımı, neden kapüşon taktığımı, maske taktığımı, kask taktığımı mı soruyorsun ?” diye bağırıyor, yüzü buruşmuş bir halde. “Saklanıyorum çünkü kendime bile bakamıyorum *Aris* ,” diyor. “Yaptıklarım... tahmin bile edemezsin.”

“Tahmin edebiliyorum,” diyorum, ona doğru yavaşça yaklaşarak. Sadece gözlerini açmasını istiyorum. Belki ona dokunursam—

Beni hemen hissetti ve döndü, kılıcını tekrar kaldırdı. "Yapamazsın," diye tükürdü. "Kılıcımdaki tüm kanı bilseydin, kaçardın Aris. Korkup sinerdin. Bana şimdi baktığın gibi bakmazdın. Bana asla güzel demezdin." Acımasızca güldü. Beni korkutup kaçırmaya çalışıyordu.

"Gitmiyorum," diyorum kararlılıkla.

"O zaman öleceksin." Bunu bir söz verir gibi söylüyor.

Başımı sallıyorum. Sesim kararlı. "Senden korkmuyorum."

Acıma duygusuyla, "Gerçekten de öyle olmalısın," diyor.

Yine öfkeyle saldırdı ve bu sefer kılıcı benimkine denk geldi.

Onların birleşmesinin yankısı çölde yankılanarak, uğultulu rüzgarları bir anlığına susturdu. Bu gücün etkisi damarlarımda sarmal şeklinde yayıldı.

Kıramadığı tek bıçak. Sanki deniyormuş gibi homurdanarak itiyor. Gerçekten de deniyor .

Dişlerimi sıkarak, ayaklarımı kaydırarak geri itiyorum. Tüm enerjimi, öfkemi ve hislerimi bu tek harekete veriyorum. Yavaşça, tiz bir feryatla, yaklaştıkça bıçaklarımız birbirine sürtünmeye başlıyor. *Ona daha da yaklaşıyorum.*

“Gözlerini aç, Raker,” diyorum. Kollarım çabadan titriyor. Artık çok yakınız. Ani bir hareketle beni metal bıçağıyla delebilir. Sesim fısıltı gibi. “Lütfen.”

Başını salladı, sonra kılıcıma sertçe itti. Geriye sendeledim ve bu fırsatı değerlendirip kaçmalıydım. Ondan kurtulmalıydım. Ama bunun yerine

kendimi ileri attım ve kılıcım kemikleri parçalayacak bir güçle tekrar onun kılıcıyla buluştu.

Daha da yaklaşmaya çalışarak bastırıyorum, ama o yüzünü kılıcıyla kapatıyor, onu arkasına saklandığı başka bir maske gibi, kendisiyle dünyanın geri kalanı arasında bir duvar olarak kullandığı başka bir metal levha gibi kullanıyor. Aramızda. Ama son birkaç haftadır bu duvarlar yıkıldı. Maskenin altını, savaşçının altını, ölümcül şöhretinin altını gördüm ve bu yüzden onun buna yenik düşmesine izin vermeyeceğim. En kötü yanının kazanmasına izin vermeyeceğim. Bir anlığına ayrılıyoruz ve sonra silahım tekrar onunkine çarpıyor.

"Raker," diyorum.

Ama sanki yolunu kaybetmiş gibi.

Ne hatırlıyor olursa olsun, neyle mücadele ediyor olursa olsun, biliyorum ki o da benim gibi en karanlık anlarında, kendi en karanlık yanlarında hapsolmuş durumda.

Bu göreve başlamadan önce bana yabancıydı, ama şimdi... beni herkesten daha iyi tanıyor.

Ve ben onu tanıyorum.

Onu tanıyorum.

Karanlığın içinden bir harita olacağım. Onu o karanlıktan çıkaracak bir el olacağım.

Metallerimiz birbirine sürtünüyor. Hareket etmeye hazırlanıyor, ama ben önce hareket ediyorum. Ve vurmak yerine kılıcımı çekiyorum. Kılıç kuma çarpıp gürültüyle inliyor.

Ne kadar aptalca bir şey.

Ama kanımdaki zehri emmek aptalcaydı. Onu kurtarmak için kadim bir ölümsüzü çağırmak da aptalcaydı. Bir aptallık daha ne fark eder ki?

Tekrar bana saldırmak için hamle yaptı. Ve kılıcıma uzanmak yerine—

Ona doğru uzanıyorum.

Parmak boğumlarım yanağına hafifçe değdi, ardından kapüşonunu tamamen geriye ittim. Kapüşon düştü ve tüm yüzü ortaya çıktı.

Ve bıçağı boğazıma dayandı. Hareketsiz kaldım. Tek bir hareket ve ölüm. Tek bir nefes ve tüm bu yolculuk boşa gitmiş olacak.

Sesimi sakin tutmak için mücadele ediyorum. "Raker. Kendin gibi değilsin."

Ağzı acımasız bir eğlence ifadesiyle kıvrıldı. "İşte burada yanılıyorsun Aris. Bu benim. Senin benim olduğumu iddia ettiğin kişi değilim."

Bıçağın keskin kenarına dikkat ederek başımı salladım. "Hayır. Hayır, öyle değil."

"Beni tanımıyorsun," diye homurdanıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Yutkunuyorum. Kalp atışlarım metalin üzerinde hızla çarpıyor. “Biliyorum, baban balıkçıydı. Annen terziydi. Bir zamanlar kardeşlerin vardı. Okyanus kıyısında büyüdün.” Bana öfkeyle dişlerini gösteriyor ama ben devam ediyorum. “Ailene yardım etmek için savaşçı oldun. Zalim, acımasız bir şövalye olarak tanınıyorsun. Ve öylesin de.”

Sesim titriyor.

“Ama sen *sadece* bu değilsin . Becerilerini kurtarmak için de kullanıyorsun. Beni kurtardın. Beni eğittin. Kabuslarımı durdurdun. Günlerdir kabus görmüyorum ve sanırım bunun sebebi sonunda kendimi güvende hissetmem. Tehlikelerle dolu bir dünyada bile, korkmam gerektiği öğretilen kişi tam olarak sen olsan bile, seninleyken korkmuyorum. Artık korkmuyorum.”

Bu, onun nefesini keskin bir şekilde içine çekmesine neden olur. Kılıcını tutuşu gevşer, sonra tekrar sıkılaşır. Boğazıma o kadar sert bastırır ki konuşmakta zorlanırım. Ama ben susmuyorum.

“Bana öfken ve intikamının ötesinde hiçbir şey olmadığını, hiçbir şey olmadığını söyledin, ama hiçbir şey değilsin. Kılıcının ötesinde, yeteneklerinin ötesinde önemlisin. Benim için önemlisin. Çünkü seni görüyorum,” diyorum nefes nefese, bir gözyaşı yüzümden süzülüp metaline düşerken. “Maskenin altını görüyorum. Zırhın altını görüyorum. Öfkenin ötesini, intikamın ötesini görüyorum.” Bir elim onun eline uzanıyor, boğazıma dayadığı kılıcı kavrayan eline.

Teninin ateşi çok yüksek. Parmakları titriyor.

“ *Seni görüyorum, Raker.* Bu ellerdeki kanın ötesini görüyorum. Hatalarının ötesini görüyorum ve yansımana bakamamandan nefret ediyorum, çünkü… çünkü sana bakmayı asla bırakmak istemiyorum, Raker.” Bir santim bile öne doğru hareket etmemeye dikkat ederek, diğer elim uzanıp yanağını okşadı. Vücudu irkildi, soğuktan titredi. Yine de kılıcı boğazımdan düşmedi. Ani bir hareket ve işim bitti. Bu kumların üzerinde kanım akacak.

“İyiyi görüyorum. Kötüyü görüyorum ve aradaki her şeyi de görüyorum. Seni görüyorum. *Seni görüyorum* ve bir gün sen de benim gördüklerimin bir parçasını göreceksin.” Bunu bir emir gibi, bir söz gibi söylüyorum .

"Ne görmek istiyorsan onu gör, Aris," diyor, sesi tıpkı bıçağı kadar keskin. Bıçağı daha da derine bastırıyor ve keskin bir acı hissediyorum.

Metal yüzeyine bir damla kan damlıyor.

Kahretsin. Durmalıyım. Vazgeçmeliyim.

Ama hayır. Yanılmıyorum. Kanım akarken bile, boğazımı kesmesine ramak kala bile, yolculuğumuzu düşünüyorum. Sözlerini değil, yaptıklarını düşünüyorum.

Sesim boğuk bir fısıltı gibi. “Seni hem acımasız hem de nazikken gördüm. Seni öldürürken ve kurtarırken gördüm. Senin en iyi ve en kötü yanlarını gördüm. Her şeyini gördüm. İçindeki kötülüğü gördüm Raker, işte bu yüzden iyiliğin var olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden... işte bu yüzden bunu yapmayacağını biliyorum.”

"Beni tanımıyorsun," diye homurdandı, eli titriyordu. Bıçağı ince, kırılgan deriye sürtünüyordu. Metal bıçağının üzerine daha fazla kan dökülüyordu.

“Yeterince biliyorum,” diye fısıldıyorum. Kılıç hâlâ boğazımda, aptalca bir şey yapıyorum. Yavaşça, niyetimi hissedebilsin diye, ona doğru yaklaşıyorum. Duraklıyorum, kanın sıcak fışkırmasını hissetmeyi bekliyorum. Ölümün şokunu hissetmeyi bekliyorum. Ama o da benimle birlikte hareket ediyor.

Henüz beni alt edemedi .

Kalbim gümbür gümbür atarken, daha da yaklaşıyorum, yüzüm tam onun yüzünün önünde. Gözleri hâlâ kapalı. Metal beni durdurana kadar yaklaşıyorum.

“Seni görüyorum,” diye fısıldadım dudaklarından bir santim ötede. Onu hissettim… kolunun titrediğini hissettim. İkimiz de kılıcını tutarken parmakları benimkilerin altında kasılıyordu. “Canavarı görüyorum ve hala bakıyorum. Karanlığı görüyorum ve geri adım atmıyorum.” Titreyen sesim keskinleşti. “Kılıcın boğazıma dayandı ve ben. Gitmiyorum.”

O, Stormside'ın en büyük savaşçısıdır. Kötü şöhretli bir katildir. Ama şu anda, kılıcı nabzımın üzerindeyken, tereddüt ediyor. Titriyor .

Çok nazikçe, o kadar nazikçe, bıçağı bir santim geri çekiyorum, bıçak da onu takip ediyor, ama yüzünün hâlâ buruşuk olduğunu görüyorum, sanki görünmez bir savaşın içinde kilitlenmiş gibi.

"Gözlerini aç, Raker," diye fısıldadım.

Başını sallıyor. Yüzündeki acı açıkça belli oluyor—onu ortadan kaldırmak istiyorum. Onun beni iyileştirdiği gibi, ben de onu iyileştirmek

istiyorum.

“Gözlerini aç. Lütfen.” Bu kelimeyi söylerken sesim titriyor.

Kumlar kabarıyor, etrafımı sarıyor, kuşatıyor, çöküyor, sanki sözlerimi boğmak istiyor. Ve bu sadece *işe yaradığı anlamına geliyor.*

“ *Gözlerini aç* !” diye bağırıyorum, çünkü bu kum… bu kum beni susturamayacak. Savaştığımız, hayatta kaldığımız ve *yaşadığımız* o anları susturamayacak . Tüm olumsuzluklara rağmen dayandık ve onu nefret etsem ve lanetlesem de, bu sürecin her adımı yan yana atıldı ve eğer o beni daha önce terk etmediyse… ben de etmeyeceğim .

Kumlar öfkeyle kükrüyor. Gürlüyor . Ben de öyle .

“SENİ GÖRÜYORUM!” diye bağırdım. “Seni görüyorum, Harlan Raker. Seni görüyorum ve gördüklerim hoşuma gidiyor. Daha fazlasını görmek istiyorum. İstiyorum... lütfen. İstiyorum ... ”

Gözyaşlarım dökülüyor, boynumdan aşağı süzülerek kanla karışıyor.

Boş ver. Eğer bunlar son anlarımsa, tek bir kelimeyi bile söylemeden geçmeyeceğim.

“ *Seni* istiyorum , Raker. Bütün bunlar bittiğinde seni tekrar bulmak istiyorum. Acıların ötesinde, intikamın ötesinde hayatın nasıl olabileceğini görmek istiyorum. Bana geriye ne kaldığını görmek istiyorsun. Küllerden oluşan bir dünyada bir hayat kurmak istiyorsun. Lütfen. *Lütfen.* Gözlerini aç. *Aç —*”

Evet, öyle.

Ve kılıcı aramızda yere düşüyor.

"Ben de seni görüyorum," diyor, gözleri benimkine kilitlenmiş, çeliği çölde parıldayarak.

Seni görüyorum.

Onun bunu bildiğini biliyorum. Çünkü bu yolculuk sırasında etrafıma ördüğüm hendek, bir noktada ona doğru bir köprü oluşturdu. Kabuslarımı biliyor. İşaretlerimi biliyor. Kız kardeşimi biliyor. Korkularımı, zayıflıklarımı ve beni gülümseten şeyleri biliyor.

Beni tanıyan herkes öldü. Az kalsın ben de onun eliyle onlara katılacaktım.

Rahatlamayla dizlerim büküldü ve o da beni belimden yakaladı. Kimse ona yaklaşamadı. Herkes çok korkuyordu. Ben de korkmalıydım. Az kalsın beni öldürüyordu. Ama yine de kollarımı ona doladım. Birlikte, diz dizimize kuma çöktük. Kollarının beni tereddütle sardığını hissettim, sanki

bunun nasıl olduğunu bilmiyormuş gibi, sanki uzun zamandır kimseye sarılmamış gibi.

“Sanırım… sanırım beni öldüreceksin,” diyorum nefes nefese, yanağım boynuna yaslanmış. Kalplerimiz birbirine değecek şekilde çılgınca atıyor. Beni kendine doğru çekerken elinin başımın arkasında olduğunu hissediyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni daha sıkı tutuyor.

OceanofPDF.com

40

Boğazımda bir kan çizgisi var. **Artık** ikimizin de izleri aynı.

Raker bunu *benim zayıflığımın bir hatırlatıcısı olarak* adlandırdı ve bence haklı. Bu, Raker'ın -onu ne kadar görsem de, o beni ne kadar görse de- hâlâ düşmanım olduğunun bir hatırlatıcısı.

Çölün ucunda bir vaha bekliyor. Parıldayan elmaslar gibi suyun içinden geçen şelalelerle dolu bir uçurum. Çeşitli, asimetrik, parlak mavi havuzlara dökülüyorlar; biri diğerlerinden daha büyük.

Şelalelerden birine koşup doğrudan suyundan içtim, su vücudumu hoş bir soğuklukla ıslattı. İnledim. Arkamı döndüğümde, Raker orada öylece durmuş, düşüncelere dalmış haldeydi.

"İçeri giriyorum," dedim ona. Şaşkınlıktan aklı başından gitmiş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra arkasını döndü. Ben de döndüm. Yavaşça kıyafetlerimi çıkarmaya başladım, kum ayaklarımın altındaki kayaya döküldü. Derim tahriş olmuştu. Her bir parçayı çıkarmak büyük bir çaba gerektiriyordu.

Arkamda, Raker'ın da aynı şeyi yaptığını duyuyorum. Zırhın her parçasının çıkarıldığını duyuyorum.

Ona doğru bakmadan, yavaşça en büyük havuza batıyorum. Dibini yokluyorum ve sığ olduğunu hissediyorum. Suyun belime kadar geldiği yere girmek için birkaç adım atmam gerekiyor.

Arkamda suyun yarıldığını duyuyorum. Onun varlığını hissedebiliyorum. İşaretlerim güneşin altında parıldıyor. Açık alanda, tüm işaretlerim göz önünde olmak tuhaf bir duygu.

Ama artık saklanmıyorum. Onu görüyorum. O da beni görüyor. Birlikte sona çok yaklaştık. Tanrıların Diyarı ile aramızda sadece bir gün daha kaldı.

Saçımı ve yüzümü yıkamak için suya girdim. Sudan çıktığımda döndüm —

Ve işte orada.

Başında kapüşon yok. Üzerimde hiçbir şey yok. Bir an nefes almayı unutuyorum. Su o kadar karanlık ki altını göremiyorum, ama geniş omuzlarını ve geniş göğsünün bir kısmını görebiliyorum. Soluk teninin üzerinden, kaslı kollarından aşağıya, parmak uçlarına kadar uzanan ince, koyu dövmelerin parçalarını görebiliyorum. Ne anlama geldiklerini bilmek istiyorum. Daha yakından bakmak, oluşturdukları şekilleri görmek istiyorum. Saçları ıslak, küçük damlacıklar koyu tellerden keskin yanaklarına düşüyor, çenesine doğru damlıyor ve bu basit gerçeğin neden aklımı kaybediyormuşum gibi hissettirdiğini bilmiyorum.

Bana öylece bakıyor. Sadece birkaç saç teli beni edepli tutuyor ama... geri kalan her şeyi görüyor. Çıplak omuzlarımı, köprücük kemiklerimi, göğüslerimin şeklini ve gümüş rengi işaretleri. Başparmağıyla üzerlerinde nasıl gezindiğini hatırlıyorum, sanki en sevdiği takımyıldız benmişim gibi.

Gözleri kararıyor, sanki o da hatırlıyormuş gibi. Sonra bakışları kayıyor. Yüzünü buruşturuyor.

Boğazıma bakıyor.

Uzanıp geriliyorum. Cilt hassas ama acıtmıyor. Bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Boynunda, benim bıçağımdan kalma, tamamen iyileşmiş ince bir çizgi şeklinde aynı izin olması da önemli değil gibi görünüyor.

Yüzümdeki ufak bir rahatsızlık ifadesiyle Raker'ın tüm yüzü o duygusuz maskeye geri büründü. Ağzımı açtım—

Ama kendini sudan çıkarıyor.

Kanı temizliyorum. Kesemi dolduruyorum. Bu havuzda saatlerce vakit geçirmek istesem de, çöl enerjimi tüketti.

En yakın mağaraya yığılıp kalıyoruz, karanlığın içinden yıldız ışıkları parıldıyor.

Ertesi sabah uyandığımda gökyüzü hâlâ karanlıktı ve Raker hâlâ uyuyordu. Kaşlarını çatmış, sanki o çölde gördüklerinin bir kısmını yeniden yaşıyormuş gibiydi.

Ne görmüş olursa olsun... hâlâ peşini bırakmıyor.

Şeytanların bile cinleri vardır.

Henüz çok erken. Uyumasına izin veriyorum. Dinlenmeye ihtiyacı olacak. Haritanın geri kalanını kayaya kazıyorum. Çok yaklaştık, çok yaklaştık.

Bugün o gün.

Şanslıyız ki süvariler bizi burada, çölün ötesinde beklemiyordu. Ama belki de tanrılar kendi topraklarının girişinde bekliyor olacaklardır.

Belki de daha ben onlara ayak basmadan beni yere sererler. Belki de ben onları öldürürüm.

Her iki durumda da artık geri dönüş yok.

Daha fazla suya ihtiyacımız var. Su torbalarımızı alıp vahaya doğru geri dönüyorum, gökyüzü tüm karanlığını kaybedip alevlere bürünene kadar şelalelerin güzelliğini içime çekiyorum. Gitme vakti. Raker'ı uyandırmak için mağaraya geri dönmek üzereyken onu görüyorum. Bulutların arasından geçen karanlık bir leke. Gözlerimi kısıyorum. Yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor .

Bir ejderha.

O ejderhayı tanıyorum. Benimkini neredeyse tamamen yakıp kül ediyordu.

Vahanın tepelerinin hemen ötesine iner.

Kılıcım elimde. Bir şekilde biliyorum. Ne bulacağımı biliyorum. Yine de ona doğru yürüyorum, saf ve mutlak bir intikam arzusuyla yönlendiriliyorum.

Çölde söylediğim sözleri hatırlıyorum. *Hiçbir şeyden korkmuyorum.* Ciddiydim.

Şu an korkmuyorum. Ama içimi yakıp kül edebilecek bir öfkeyle doluyum, bu öfke daha bu yolculuğun sonuna bile ulaşamadan beni yakıp kül edebilir.

Toprak turuncu ve kırmızı kabuklarla kaplı. Çok uzaklaşmadan gözüme parıldayan bir şey çarpıyor.

Üzerindeki işaretler avucumdaki çizgilerden daha tanıdık gelen bir Paladin hançeri, sap kısmı topraktan yukarı doğru çıkmış, beni bekliyor . Benimle alay ediyor.

Beni çağırıyor.

Acı ve öfke neredeyse gözlerimi kör ediyor. Yutkunuyorum. Bu bir tuzak. Elbette öyle. Kılıcımı istiyor. Belki de ödülü istiyor. Ama ben bu işin başındaki kişiyle aynı değilim artık.

Bıçağa doğru bir adım atıyorum. Arkamdan bir çizme sesi geliyor.

"Hâlâ hayatta mı? Çok etkilendim," diyor Cadoc.

Yavaşça dönüyorum, damarlarımda öfke ve tatmin duygusu akıyor, elim kılıcımın kabzasını sıkıca kavramış durumda. Stellan'ı öldürdü. *Ve şimdi onu kahrolasıca yok edeceğim.* Metalim, kan dökülmesine hazır gibi vızıldıyor. Ağzım açılıyor—

Ardından kapanır.

Gözlerim kemerine takılınca sırıttı. Ve orada asılı duran birçok kılıçtan birine.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Mor. Taş *mor.* O oymayı, çiçekleri, sarmaşıkları biliyorum.

Kira'nın kılıcı. Bu da tek bir anlama geliyor.

“ *Hayır* .” Sesim hıçkırıklarla titredi.

Cadoc bir adım öne çıkarak, “Bilmeni istiyorum ki neredeyse başarıyordu,” diyor. “Üstelik yaralı bir bacakla.” Dilini şıklatıyor. “Çok etkileyici. Kapılara çok az kala arkadaşlarım onu yakaladı. Çok direndi… sürekli… bir *kız kardeşinden* bahsediyordu galiba ?” Gözlerimin arkasında öfke patlıyor. Dişlerimi gösteriyorum ama bu onu daha da memnun ediyor gibi görünüyor. “Onu bana sürüklediler, zar zor hayatta kalmasını sağladılar…” Parmağını metalin üzerinde gezdiriyor. “Böylece bunu sahiplenebileyim.” Kemerini sallıyor ve bir düzine kılıç birbirine çarpıyor. “Çok eğlenceliydi… *onu kırmak* çok eğlenceliydi .”

“Yalan söylüyorsun,” diyorum titreyerek. Dünya elimden kayıp gidiyor, ama öfkeyi bir bağ olarak kullanıyorum.

"Öyle miyim?"

İleriye doğru adım atarken kemiklerimde öfke birikiyor. Sesim acı ve amacın iç içe geçtiği bir tonda. "Öyleyse taşıyamayacağım kadar çok bıçak taşımak üzereyim gibi görünüyor."

Bunun üzerine Cadoc gülümsüyor. "Ya da koleksiyonuma yeni bir tane daha eklemek üzereyim."

Duruşunu alıyor. Burada ele geçirdiği, pırıl pırıl parlayan ölümsüz metallerden yapılmış bir silahı kaldırıyor.

Bu tarafın bana öğrettiği her şeyi, iliklerime kadar işlemiş bir öfkeyle haykırarak serbest bırakıyorum.

Bu bıçağı ilk kaldırdığımda kollarım titremiş olabilir.

Şimdi titremezler.

Onun parıldayan metali benimkiyle buluşuyor ve çatlıyor. Bu yolculuk boyunca, tüm tehlikelerden, eğitimden, derslerden geçerek, bir noktada

daha iyi oldum. Şimdi görüyorum. Öfkemle büyütülmüş o becerinin her zerresi. Kılıcımı iki elimle kavrayıp, bıçak tamamen parçalanana kadar tekrar *tekrar* vuruyorum .

Onu nihayet öldürmek için silahımı son bir kez daha kaldırdım, ama o hızlıydı. Kemerinden başka bir bıçak çıkardı ve yeni metal bıçağı benimkine çarptı. Görünüşe göre bu görev sırasında gelişen ya da değişen tek kişi ben değildim. Boğazının kenarında pürüzlü bir yara izi gördüm. Derisi kabarmış. Bükülmüş.

Bacağıma saldırmaya çalıştı ama ben hızla geri çekildim, sonra da kılıç tutan koluna doğru savurdum. Zar zor zamanında savuşturdu ama darbem sertti. Altın paramparça oldu. Bir darbe daha, ve ayaklarının dibinde paramparça oldu.

“ *Aris* .”

O kelime, o uzaktan gelen ses, dikkatimi dağıtıyor.

Metal seslerinin çarpışması onu uyandırmış olmalı. Raker her an gelebilir.

Cadoc da bunu biliyor gibiydi. Arkamdaki hançere doğru atıldı. *Stellan'ın* hançeri. Peşinden gittim ama döndü ve kemerinden çıkardığı yeni bir kılıçla beni engelledi. Hançeri cebine koydu, sonra iki elini de silahının kabzasına yerleştirdi.

“ *Aris* .” Raker yaklaşıyor. Zırhının şangırtısını duyabiliyorum. Koşuyor .

Cadoc tanımadığım bir isim haykırıyor, ardından gökyüzünü yaran bir kükreme kemiklerimi titretiyor. Döndüğümde, görüşüm tamamen korkunç bir gölge tarafından engelleniyor. Ejderhası tam üzerimize doğru koşuyor. Durmuyor.

Hareket etmeye vakit yok. Daha tek bir adım atamadan ikimiz de yere serilip ejderhanın sırtına düştük.

Başım sivri çıkıntılara çarptı, göz kapaklarımın ardında patlayan bir acıyla vücudum omurgasından aşağı kaydı. Gökyüzüne doğru dönmeden önce, sayısız sivri ucundan birine zar zor tutunabildim, ayaklarım hiçbir şeye tekme atmadan bulutlara doğru spiral çizerek yükseldi. Çığlık attım. Tutunmaya çalışırken tırnaklarım parçalandı.

Rüzgar neredeyse beni yanından koparıyordu, sonra ejderha dengelendi. Bedenim sert pullarına çarptı. Kemiklerim derimin altında acı içinde kıvranıyordu. Boğazımdan safra yükseldi. Ama kusmaya vakit yoktu. Pençelerimle kendimi daha dengeli bir pozisyona doğru tırmandırdım.

Cadoc birkaç metre ötede, karnının üstünde yatıyordu. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

O ayağa kalkıyor. Ben de yavaşça, yaratığın omurgasının diğer ucunda, ateşli şafakta uçuşuna devam ederken ayağa kalkıyorum. Başım zonkluyor, kulaklarım hızlı yükselişten dolayı patlıyor. Acıyı ve paniği yutuyorum, ta ki geriye sadece öfke kalana kadar. Derin bir nefes alıyorum. Sonra, hırlayarak ileri atılıyorum ve rüzgar bile bıçaklarımızın buluşma sesini bastıramıyor.

Düellomuz ejderhasının sırtında, havada devam ediyor ve Cadoc'un dövüş yeteneği gelişmiş olabilir ama dayanıklılığı gelişmemişti. Tabii ki. Yıldızlar Diyarı'nda onu taşıyacak bu ejderhası vardı. Ben yolculuğun büyük bir kısmını yürüyerek yaptım. Yorulmamayı öğrendim. Bunun için antrenman yaptım. Hareketleri tembelleştikçe, benimkiler daha isabetli hale geliyor. Birbiri ardına, daha küçük kılıçları metalime çarpıp parçalanıyor ve topladığı diğerleriyle, her seferinde daha yavaş bir şekilde, yerlerini dolduruyor. Öfkeyle dolu bir şekilde ilerliyorum. Her beceriksiz hareketini engelliyorum.

Stellan bana bildiği her şeyi öğretti.

Şimdi, aldığım tüm eğitimi ona verdiğim sözü tutmak için kullanacağım. Onun ölümünden sorumlu olan kişiyi öldüreceğim.

Gözlerim yaşlarla dolarken, " *Senin için,"* diye düşünüyorum. *"Bana kattığın her şey için."*

Cadoc bacaklarımı yerden kesmeye çalışıyor ama ben zıplıyorum ve Raker'ın mükemmelleştirmeme yardım ettiği bir hareketle havayı yarıyorum. Yüzünü çeviriyor—

Ama yeterince hızlı değil. Arkasını döndüğünde yüzünde derin bir yara izi beliriyor. Gülümserken kan ağzına doğru damlıyor. Bir adım ileri atıyor ve sanki bu yara ona güç vermiş gibi.

Birdenbire, üzerime yoğun bir sıcaklık dalgası çarptı.

Şehir alevler içinde. Gerçekten de yanıyor ve biz tam tepesinde uçuyoruz. Alevlerin çıtırtısını duyabiliyorum, sanki beslenmeyi bekliyorlarmış gibi.

Yanıyor. Sonsuz bir yanma ve—

Geriye çekiliyorum, anıları gömüyorum. Acıyı.

Cadoc, sanki içimdeki yarayı görebiliyormuş gibi başını bana doğru eğdi. Sanki en iyi yaptığı şey buymuş gibi—birinin yarasını bulup, kendi

zayıf bıçağını o yaraya saplayarak kazanmak. Acaba bu yüzden mi bu kadar çok rakibini kendisiyle çalışmaya ikna etti?

O kendini beğenmiş ifade giderek büyüyor. Gözlerimi hiç ayırmadan, kılıcını ejderhasının üzerinden, Ateş Şehri'ne fırlatıyor, sonra bir başkasına uzanıyor.

Kira'nın kılıcı.

Geriye doğru sendelerken sırıttı, dişleri kanla parlıyordu. "Sorun ne? Ölen arkadaşının kılıcıyla savaşmak istemiyor musun?"

Anılar gözümün önünden geçiyor. Kira'yı, o kılıcı korumak için çaresizce suya atlarken görüyorum. Sanki şu anda söylüyormuş gibi, sanki hala buradaymış gibi sözlerini duyabiliyorum.

Ben daha önce hiç kimse tarafından seçilmedim. Ya da hiçbir şey tarafından. Bu bıçak beni seçti. Onu geride bırakamam.

Sözümü unutmadım. Tanrılara ulaşacağım. Onların büyüsünden bir kadeh alacağım. Onu Kira'nın kız kardeşine ulaştırmanın bir yolunu bulacağım.

Bu kılıç Anise'de olmalı. Cadoc'ta değil. Herhangi birinde olabilir ama onda değil.

Görüş alanımı gümüş kaplıyor ve Kira'nın kılıcını kırmak istemediğim için darbesinden sıyrılıyorum. Kılıcımla birkaç kez temas ederse paramparça olacak. Kahretsin. O piç kurusunun planı işe yarıyor. Boğazıma doğru hamle yaparken eğiliyorum, sonra ejderhası tekrar sarsılınca öne doğru sendeliyorum. Bu sefer hareket beni dizlerimin üzerine düşürüyor. Neredeyse dengemi kaybediyorum ve bir elimle dikenlerini, diğer elimle kılıcımı kavrıyorum, ejderha hızla aşağı iniyor. Dişlerimi sıkıyorum.

Serbest düşüşteyim. Yanan şehrin ısısı bir dalga gibi yükseliyor. Alnımdan terler akıyor. Sanki Cadoc ateşin beni rahatsız ettiğini biliyor. Yaratığına yaklaşmasını söylüyor.

Bir anda ejderha hareketsiz kaldı ve neredeyse dengemi kaybettim.

Hemen altımızda ateş çıtırdayarak yanıyor. Kenardan aşağı bakıyorum ve sadece alev denizi görüyorum. Anılar canlanıyor. Panik de öyle. Kulaklarım çınlıyor. Zihnim karmakarışık.

Titreyen bacaklarımla ayakta duruyorum.

Cadoc, gözleri düşünceyle parıldayarak ilerlerken, "Nasıl da çığlık attı," diyor. Yüzü kıpkırmızı. "Ona yardım edecek birileri olsun diye. *Arkadaşları* için ... Ama sen neredeydin?"

Neredeydin?

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tıpkı ailemi hayal kırıklığına uğrattığım gibi. O gecenin hatırası gözlerimi kör etti. O gece, odayı saran yangın.

"Aris. Aris, canım acıyor."

Ama çaresizdim. Bunu durduramadım. Onu kurtaramadım.

İlerleyiş o kadar hızlı ki, kenara çekilmeye vaktim yok. Kılıcımı kaldırmak zorundayım. Kira'nın kılıcı benimkine öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, kanımda yankılanıyor. Uzun bir çatlak, desenlerin üzerinden spiral şeklinde ilerleyerek çiçekleri ikiye ayırıyor.

Bu anı bana pahalıya mal oldu. Elimdeki gücü tamamen tüketti.

Onun darbesiyle kılıcım terli ellerimden kayıp ejderhanın sırtına saplandı.

Her şey çok yavaş ilerliyor. Cadoc'un gözlerinin kılıcıma kaydığını izliyorum. Metal, onu tekrar almam için bir uyarı, bir yalvarış gibi parıldıyor. Deniyorum.

Ama ben ona uzanmak için eğilmeden ya da onu çağırmadan önce Cadoc dönüyor. Bir anda hareket ediyor. Beni ejderhanın sırtından aşağı itiyor—

Doğrudan alevler içindeki şehre.

Uzaktan bir kükreme duyuyorum, sanki gökyüzünden kazınmış, saf ve mutlak bir acının sesi. Ama artık çok geç.

Alevlerin içinde kaldım ve yere düştüğümde bedenim parçalandı.

OceanofPDF.com

41

Yüksel *, anka kuşu, yüksel.*

Stellan'ın sesi yine kafamda yankılanıyor, sözler tanıdık ama bambaşka bir zamandan gelmiş gibi.

Kül yığınının içinde titreyen bir kız.

Beyaz sakallı bir adam elini uzatıyor.

Yüksel, anka kuşu, yüksel.

Dünya etrafımda kaynıyor. Duyularım paramparça oldu. Yavaş yavaş geri geliyorlar. Beni tamamen yutan alevlerin boğuk çıtırtısını duyuyorum. Gözlerim kapalıyken bile, amansız kırmızı ve turuncu renkleri görüyorum, sanki son bir gün batımının içinde hapsolmuşum gibi.

Vücudumu neredeyse hiç hissedemiyorum. Kemiklerim paramparça olmuş olmalı.

Kira öldü. *Öldü.* Tek başına öldü, kendisini kurtaracak birilerini yalvarıyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Beni seven herkes öldü.

Bu alevler içindeki şehir beni yakmalı. Utancım, suçluluğum ve öfkem, etrafımı sonsuza dek kükreyen bu bitmek bilmeyen alevler gibi.

Yine de sesi kafamda yankılanıyor, ısrarla. *Burada kimse seni iyileştiremez. Ateşin dışına çıkmalısın.*

Yüksel, anka kuşu, yüksel.

Yapamam , sanırım. *Bu sefer değil.*

Stellan'ın sesi şimdi öfkeli. Sözleri yeni. " *Her seferinde* ," diyor, "Sen *her* seferinde ayağa kalkıyorsun."

Gözlerim yanıyor, hiç beklemediğim bir yerden uzanan, bir zamanlar sevdiği her şeyin yıkıntısı içinde kalmış, çığlıklarından sesi kısılmış titreyen bir kıza doğru uzanan o eli hatırladıkça.

Gitmedi. Arkasını dönmedi. Saatlerce uzanmış gibi görünen bir süre elini uzattı, sonunda benim elim de karşılık verdi. Sahip olabileceğimi hayal bile edemeyeceğim bir güçle, hâlâ ruhumda hissedebildiğim bir kararlılıkla elimi kavradı. Ama beni kaldırmadı. Bunu kendimin yapması gerektiğini söyledi.

Ne olursa olsun, Stellan her gün kalkıp gitti. Her zaman benim için oradaydı. Tıpkı onlar gibi.

Her seferinde ayağa kalkıyorsun.

Hepsini deneyeceğim.

Dünya etrafımda yanıyor, bedenim paramparça olmuş, ama acıya ve kırık kemiklere karşı dişlerimi sıkıp elimi uzatıyorum. Bir tane daha. Başımı kaldırıyorum. Her ağrıyan kasım bana yerde kalmam, hareketsiz kalmam için yalvarıyor, ama kalmıyorum.

Ayağa kalkıp kendi ayaklarım üzerinde duruyorum.

Giysilerim yok oldu. Tenim onların külleriyle ve düşüşümün kanıyla kaplı.

Tek bir adım. İlk adım her zaman en zorudur. Parçalanmış dizim neredeyse bükülüyor. Kolum doğal olmayan bir açıda sarkıyor. Kafatasım kırık. Kaburgalarım kırılmış. Nefes almak acı veriyor. Ama sınırıma ulaştığımı düşündüğüm anda bile, kendi gücüm beni şaşırtıyor.

Tekrar. Tekrar adım atıyorum . Birini alt edebileceğimi kanıtladıktan sonra, diğeri geliyor, sonra bir diğeri, ta ki alevlerin arasından yürüyüp, erimeyi reddeden bir bıçak gibi onları ayırana kadar.

Etlerim kemiklerimden ayrılıyor, açık yara, kan ve kırık dökük haldeyim, ama yine de devam ediyorum, çıplak ayaklarımı bu şehirde sürüyerek ilerliyorum; bin yıllık bir öfkeyle yanan, ben doğmadan yüzyıllar önce yanmış ve ben rüzgârda savrulan bir toz zerresi olduktan sonra da yüzyıllarca yanmaya devam edecek olan bu şehirde.

Alevlerin kenarına ulaşana kadar kendimi sürüklemeye devam ediyorum.

Ve sonra, onların arasından geçiyorum.

Harlan Raker, sanki *benim için alevlerin arasından koşacakmış* gibi, yavaşlama belirtisi göstermeden Yanan Şehre doğru koşuyordu . O kükreme... İşte oydu.

Beni görünce donup kalıyor.

Gözlerimiz buluştu. *Onun gözleri.* Kapüşonu aşağıda. Sanki koşarken düşmüş ve geri takmayı umursamamış gibi.

O gri gözler parıldıyor, kocaman açılmışlar, neredeyse tadını alabileceğim bir rahatlamayla dolu. Ve başka bir şey daha... hayret gibi bir şey.

Gökyüzünden bir çığlık yankılandı ve yavaşça yukarı baktım; Cadoc, kötücül ejderhasının üzerinde, yere çok yakın bir şekilde, sanki beni yanarken izlemek istiyormuş gibi etrafımda dönüyordu. O kadar yakındı ki, şaşkınlığını görebiliyordum.

Beni öldürdüğünü sandı.

Keşke beni öldürseydi diyecek.

Gözlerim onunkine kilitlenmişken, kırık kemiklerim acıyla kıvranırken, paramparça olmuş avucum sonuna kadar açık bir şekilde kolumu yana savurdum.

" *Stellaris* !" diye haykırıyorum, eriyen tüm benliğimle, kelime kırık bir kükreme gibi.

Ve bunu hissediyorum. Metalim, gökyüzünde bir yıldız kayması gibi kavis çizerek, sadece benim duyabileceğim bir şarkı söylüyor, kanımı titreten bir güçle elime geri dönüyor. Dünyayı titreten bir güç.

Cadoc'un gözleri öfkeyle parlıyor. Bakışlarım intikam sözü veriyor, o gökyüzüne doğru yükseliyor, ta ki ejderhası yanan ufukta benekli bir lekeye dönüşene kadar.

Sonunda kemiklerim iflas etti.

Yere düşmeden hemen önce kollar beni yakaladı.

Nefesim kesildi .

“Şşşş,” diye bir ses duyuldu, o kadar nazikti ki, sandığım kaynaktan gelmesi imkansızdı. “Biraz daha sabret.”

Ama sessiz kalamam. Özellikle de bıçaklarla dolu bir denizde yüzüyormuş gibi hissettiğim sürece.

Çığlık atmaya devam ediyorum, acı göz kamaştırıcı bir ışık gibi. Vücudum kasılıyor, acı tekrar tekrar içimi delip geçiyor.

"Bunu durdurun," diyor, sesi daha önce hiç duymadığım kadar tehditkar.

Bu, karşılık veren o nazik sesle tamamen çelişiyor. "Havuzun zamana ihtiyacı var. Yakında bitecek." O sesi tanıyorum.

Este. O burada. Nasıl?

Bedenim alev alev yanıyor, içten dışa doğru yanıyor, su o kadar soğuk ki kemiklerime kadar işliyor. Çığlık atmak istemiyorum. Çığlık atmayı kastetmiyorum. Ama bedenim aklımı terk etti, kendi iradesiyle hareket ediyor ve feryatlarımı, yalvarışlarımı sanki başka birini dinliyormuşum gibi duyuyorum.

Kılıcın kınından çıkış sesini duyuyorum. "Bunu durdurun."

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Acı o kadar büyük ki, beni dibe çekiyor.

Uyandığımda acı gitmiş oluyor. Geriye kalan tek şey uzak bir uyuşukluk, hatırasının hayaleti.

Gözlerimi açtığımda Raker'ın parıldayan bir havuzun karşısında oturmuş, dalgın dalgın baktığını gördüm. Kaşları çatık, düşüncelere dalmış gibiydi.

Anında yanımda belirdi. Gözleri öfke doluydu.

Kolye. Raker bir şekilde onu kullanarak Este'den yardım istedi. Önümüzdeki su, sanki yıldız ışığı kırılmış gibi gümüş pırıltılarla dolu.

"Kolyeyi bana boşa harcadın," dedim sesim kısık bir şekilde.

Eğer bunun öfkesini dindireceğini düşünüyorsam yanılmışım. Öfkesi daha da artıyor. Sinirli bir ses çıkarıyor. "Yaralarınız ciddiydi," diyor gergin bir şekilde, sanki bunu hafife alıyormuş gibi. Tüm vücudu kasılmış durumda.

Başımı salladım. Elbette onları hissedebiliyordum. Düşüşten dolayı bedenim paramparça olmuştu. Hayatta olmamalıydım.

Aramızda ağır bir sessizlik çöker ve o gözleri hatırlarım. O gözler çölün üzerinde nasıl da *parıldardı* . Acımasız savaşçıya, kralın muhafızlarının korkusuz ve dehşet verici başı olan adama hiç de ait değillerdi.

"Bunların hiçbiri yanık değildi, Aris."

İşte bu. Hak ettiği bir cevap, ama ben ona vermeye niyetli değilim. Gözlerine bakmıyorum. Önümdeki yıldız ışığıyla dolu parıldayan havuza çok dikkatle bakıyorum; sonra uzun parmakların çenemi kavradığını ve beni ona bakmaya zorladığını hissediyorum.

Çenem meydan okurcasına titriyor. Ağzımdan çıkan tek şey , "Ne dememi istiyorsunuz?" oluyor.

" *Alevlerin arasından* nasıl yürüdüğün bile bir başlangıç olurdu," diyor dişlerinin arasından, sesi zorlukla kontrol altında tuttuğu öfkeyle titriyor, sanki sakin kalmak için çok çaba sarf ediyormuş gibi.

Hareket etmeye çalışıyorum ama tutuşu demir gibi sıkı.

“Şimdi sır saklamanın zamanı değil. Yeterince şey yaşamadık mı?” Sesi değişmişti. Sanki... neredeyse kırgın gibiydi.

Bakışlarım onun gözlerine kilitleniyor. Ona bakıyorum. *Gerçekten ona bakıyorum.* O beni kurtardı. Ben de onu kurtardım.

Onun yüzünü gördüm. O da benim izlerimi gördü. Yaralarımı. Kusarken, hıçkırırken ve çığlık atarken beni gördü.

Eğer anlar zihnimizde ve ruhumuzda izler, pençeler bırakabiliyorsa, o zaman biz de aynı savaş yaralarına sahibiz demektir. Bu yolculuktan sonra, birlikte geçirdiğimiz bu haftalardan sonra ne olursa olsun, eğer bir şekilde hayatta kalırsam, bir gün yabancılar olarak, insan denizinin içinde yürürken, birbirimize bakıp , bu dünyanın kimsenin asla anlayamayacağı gerçeklerini *bilebiliriz* .

Birlikte sayısız zorluğun üstesinden geldik. Eğer bu sırrı birine anlatacak olsaydım, söylenmesi imkansız olanı dile getirecek olsaydım... bunu hayatımda hiç olmadığı kadar çok mücadele ettiğimi görmüş birine anlatmak isterdim. Kırılmış, hırpalanmış ve yine de ayakta durduğumu görmüş birine.

Alevlerin arasından geçerken beni görmüş biri.

“Gökyüzü bana dokunduğu günden beri sıcağa karşı bağışıklıyım. Sıcak şeylere dokunabiliyordum. Şömine doğru çekiliyordum. Bunu denemedim. İşaretler ailemi endişelendirdi, bu yüzden onları sakladım. Keşfettiğim bu yeteneği kimseye anlatmadım. Düşündüm ki... Eğer görmezden gelirsem, geçip gidecek ve tekrar normal olabileceğim, belki de ailem endişelenmeyi bırakacak. Sonra bir gece, kız kardeşim beni uyandırdı.” Yutkunuyorum.

Gözlerim kapanıyor. Kabusum. Yıllardır gördüğüm kabus. Kimseye anlatmadım. Stellan'a bile. Bu kısmını değil.

Hayatımın en kötü anı. Tüm varlığımı yutan bir an. Bir bakıma, ruhum o gece orada kaldı. O alevlerin içinde. Bedenim burada olabilir, ama kalbim, zihnim ve ruhum hâlâ o kül yığınının içinde.

Sonsuz soğuğa karşı sıcaklık. Gözlerimi açtığımda Raker'ın elinin benimkini kavradığını görüyorum. Yukarı baktığımda gözlerinin sert ve kararlı olduğunu görüyorum. " *Buradayım* ," der gibiydi bakışları. " *Bana anlatılmaz şeyler anlatabilirsin. Bana başka hiç kimsenin anlamayacağı şeyler anlatabilirsin."*

Sıkıca, neredeyse acı verecek kadar sıkıca sıkıyor ve bu tek hareket, sanki bana gücümü hatırlatmak istercesine, en zor anlarımın binlerce anısını

içinde barındırıyor.

Sözlerim titrek ama yine de ağzımdan çıkıyor. “Yangın olduğunu söyledi. Kokusunu alabiliyordu. Odamızdan çıkmaya çalıştık ama kapılarımız kilitliydi. Anne babamız diğer tarafta içeri girmeye çalışıyorlardı.” Titreyen bir nefes alıp devam ediyorum. “Her şeyi denediler. Duyduk… yangın onları yutarken çığlıklarını duyduk. Bizi terk etselerdi hayatta kalabilirlerdi. Ama… ama asla gitmediler. Denemekten asla vazgeçmediler. Yaptıkları son şey buydu. ”

“Sonra—” Hıçkırıklarım boğazıma takıldı. Raker oradaydı, elimi tutuyordu, diğer eli sırtımda sabit duruyordu. “ *Seni de görüyorum* ,” dedi. Şimdi beni görüyordu. “Alevler odayı sardı. Bittiğini biliyorduk. Bu yüzden birbirimize sarıldık. Çığlık atmaya başladı. Önce saçları alev aldı. Sonra kıyafetleri. Derisi. Gözleri kocaman oldu. Kollarımın arasında yanıyordu, yanıp kül oluyordu ama ben—”

Gözyaşları akıyor, durmaksızın akan gözyaşları, boğucu gözyaşları, sonsuza dek süren gözyaşları, asla durmayacak kanayan bir damar. Cehennem azabı.

Anlayıştan dolayı sesi boğuk çıkıyor. "Yanmadın."

Ben yanmadım. Keşke yansaydım. Keşke onun yerine, küle dönüşen *herhangi birinin yerine* ben olsaydım .

Başımı sallıyorum.

Etrafım alevler içindeydi ama onu gördüm. Alevlerin arasından onu gördüm. Gümüş kırmızısı, pırıl pırıl gözlü bir tanrıça, sonra bize sırtını döndü. Ateşi o yakmıştı—bunu ruhumda gömülü bir gerçek gibi biliyordum.

Sonra gitti.

Kardeşimi kül ve kemik yığını kalana kadar, tutacak hiçbir şey kalmayana kadar kucakladım, sonra da sesim kısılana kadar çığlık attım.

Ertesi gün Stellan beni bir zamanlar sevdiğim her şeyin külleri arasında buldu.

“O gün ailemle birlikte öldüm. Beni ayakta tutan tek şey, o tanrıçayı tekrar göreceğime olan inancım.” Gözlerim onun gözlerine kenetlendi ve hıçkırıklarım dindi. Sesim artık titremez oldu. “Onu öldüreceğim. Hepsini öldüreceğim. Gökyüzünü kanlarıyla boyayacağım. Öyle büyük bir öfke salacağım ki, yıldızlar bile ürkecek.”

Bunu bir söz verir gibi söylüyorum.

Raker'ın çenesindeki bir kas kasılıyor. "Öleceksin."

“Biliyorum. Bu beni öldürecek.”

Bana dik dik bakıyor.

Başımı sallıyorum. "Anlamıyor musun?" Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. Hafifçe gülümsüyorum. "Korkmuyorum. Bunun sonunda beni bekliyor ve o zaman yalnız olmayacağım."

Bir an beni inceliyor. Sonra asla tahmin edemeyeceğim bir şey söylüyor: "Aris, yalnız değilsin."

Yalnız değilsiniz.

Birbirimize bakıyoruz. Aramızda daha fazla an yaşanıyor, ama sessizlik artık soğuk gelmiyor.

“Anlamıyorsunuz. Hiçbir zaman da anlayamadınız.”

"Anlıyorum," diyor.

Yutkunuyorum. "Senin kalbin yok. Bunu nasıl yapabilirsin?"

Şaka yapma girişimime kaşlarını çattı. "Seni tanıyorum Aris. İntikamdan başka hiçbir şey umursamadığını iddia ediyorsun, ama senin her zaman, *aptalca* bir şekilde kendi hayatından çok başkalarının hayatını önemsediğini gördüm. Sandığın kadar canavar değilsin."

Sözleri içimdeki tüm nefreti yüzeye çıkarıyor, çünkü ondan nefret etmiyorum, kendimden nefret ettiğimden daha çok kimseden nefret etmiyorum. "Ben daha kötüsüyüm!" diyorum. "Onların hepsinin ölümünün sebebi benim!"

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, ama o anda arkamızdan biri çıkıyor.

Öyle.

Arkasından, ince beyaz kumaşlara bürünmüş, uzun saçlarına çiçekler örülmüş, kollarına sarmaşıklar sarılmış, neredeyse Faelinglere benzeyen yarım düzine kadın geliyor.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Uyandın."

“Senin sayende,” diyorum, sesim duygudan titriyor. “Nasıl—”

“Yardıma ihtiyacın vardı,” diyor Este kısaca. Raker'a bakıyor. “Ona uzandı.” Şimdi, Gezgin Şehir'den ayrılmadan önce bana söylediği son sözleri hatırlıyorum. Bakışları sırtıma iniyor. “Ne yazık ki, eski izler için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Yıldız ışığı havuzunda daha fazla zaman geçirmeyi ve acı çekmeyi gerektirirdi .”

Başımı sallıyorum. "Sorun değil." Onları istiyorum. Onlar birer hatırlatıcı, tıpkı hâlâ boğazımda hayaletini hissettiğim iz gibi.

Raker'ın elini bırakıyorum ve parmaklarının refleks olarak tekrar benimkine uzanıp duraksamasını fark ediyorum.

“Umarım kıyafetlerimi sorun etmezsin,” diye devam etti Este, uyandığımda üzerimde olan elbiseyi işaret ederek. İnce, ipeksi bir kumaştandı, tıpkı arkasındaki, bize merakla bakan kadınlar gibi beni zar zor örtüyordu. O Alevler İçindeki Şehirden çıplak, kırık, küllerle kaplı ama yanmamış bir halde çıktım. Stellan'ın bana her zaman olmamı söylediği anka kuşu olarak çıktım. Kıyafetler önemli değil. Este bana bu yolculuğu tamamlama şansı verdiği sürece.

Ayağa kalktım ve elimi onun eline uzattım. "Teşekkür ederim," dedim, parmaklarını kavrayarak, sonsuz minnettarlığımı mümkün olan her şekilde ifade etmeye çalıştım.

Gülümsüyor ama gözlerinde bir hüzün izi görüyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Gezgin Şehri ve tüm kurallarını düşünüyorum. Yaşlı Kadının bana son veda sözlerini söylerken ona bakış şeklini.

Kaşlarımın arasında bir kırışıklık oluşuyor.

"Geri dönemezsin, değil mi?" diye soruyorum, yanılıyor olmayı umarak.

Ama o sadece başını kaldırıyor. "Hayır. Birimiz kapılardan çıkmayı seçtiği anda... bir daha içeri giremeyiz."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Sevdiği her şeyi... *kız kardeşini* bile ... benim için feda etmişti .

Neden?

"BEN-"

Koluma bir el koyarak beni susturdu. “Seçimimi yaptım ve pişman değilim.” Gökyüzüne baktı. “Sen meşaleyi tutuşturacak korsun, Aris. Biliyorum. Dünya değişmek üzere... ve artık saklanmayı bırakmanın zamanı geldi. Artık gerçekten bir şeyler yapmanın zamanı geldi.”

Sözlerinden inanç açıkça belli oluyor. Başını öne eğiyor.

"Hadi gel," diyor beni diğer kadınların yanına götürürken. "Yarın görevini tamamlayacaksın. En az bir gece huzuru hak ediyorsun."

OceanofPDF.com

42

Faeling sadece beni kurtarmakla kalmadı, bizi uyuyacak bir yere de götürdü: yıldızsız, karanlık, tenha bir mağara. Pürüzsüz taş çıplak ayaklarımın altında soğuk. Kılıfım elimde ağır. Raker arkamda yükselen bir gölge gibi, bir kez olsun *beni* takip ediyor. Belki de itiraz edecek kadar enerjisi yok. Bir saattir tek kelime etmedi. Bir tünelden aşağı doğru yürüdük ve hafifçe yana eğilmiş bir obsidyen kaya parçasına damlayan bir şelalenin bulunduğu dairesel bir açıklığa ulaştık; su aşağıda bir yere akıyordu.

Onun birkaç metre önünde bir yatak duruyor.

Neyse, derme çatma bir yer işte. Este'nin çağırdığı orman perileri, onlarca kalın, temiz çarşafı üst üste yığarak uzun zamandır gördüğüm en rahat yeri yaratmayı başardılar. Tek istediğim kendimi oraya gömmek, sonsuza dek uyumak ve sabah Raker'a soğuk taş zeminin ne kadar rahat olduğunu sormak. Ama önce kalan is ve külü temizlemem gerekiyor.

Bana verdikleri elbiseyle şelaleye doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyor. Perilerin kumaşları neredeyse yok denecek kadar ince, ıslakken saydam oluyorlar—gördüm — ama temiz, soğuk suyun akışına o kadar minnettarım ki umurumda değil. Zaten Raker'ın bakacağı da yok.

Acele etmiyorum. Örgümü dikkatlice çözüyorum. Saçımdaki ve sonra da cildimdeki külleri, tekrar pürüzsüz olana kadar ovuyorum. Kılıcımdaki kanı temizliyorum. Sonra, düellonun izleri kaybolduktan sonra, dizlerimin üzerine çöküyorum. Topuklarımın üzerine oturuyorum. Başımı suya doğru kaldırıp her santimimi ıslatıyorum; soğuk parmaklar gibi saçlarımın köklerinden geçen damlalar, pürüzlü kenarlarımı yumuşatıyor, bugün ne kadar kan döktüğümü, yarın ne kadar daha dökületeceğini bir anlığına

unutturuyor. Yarın. Tanrılarla yüzleşeceğim gün. İç çekiyorum ve gergin kemiklerimdeki gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyorum.

İşimi bitirdiğimde, Raker'ın hareketsiz bir şekilde durduğunu gördüm. İzliyordu. On dakika önce olduğu yerde duruyordu.

Yüz ifadesi her zamanki gibi kapalı. Kalpsiz. Soğuk. Ama Yıldızlar Diyarı'nda haftalarca birlikte hayatta kaldık. Kılıç gibi pençeleri olan yaratıkları öldürdük; kanla kırmızıya boyanmış kale odalarından çıktık; zihinlerimize sızan iblislerden kurtulduk. Bundan ve ondan ne kadar nefret etsem de, onu tanıyorum. Omuzlarındaki hafif gerginliği görebiliyorum. Kılıç tutan kolundaki damarın gerginliğini. Kaşlarını çatmasının gözlerine kadar ulaşmadığını.

Önceden, iğrenmiş gibi göründüğünü düşünürdüm. Şimdi ise neredeyse acı çekiyormuş gibi göründüğünü görebiliyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Su, sanki hiç yokmuş gibi duran ince kumaştan aşağı damlıyor. Her şeyi görebiliyor. Boynumdan, göğsümden ve kollarımdan aşağı doğru uzanan, kökler gibi ince gümüş çizgiler de dahil. Işıkta hafifçe parlıyorlar.

Ve bu sefer gözlerini kaçırmıyor.

"Muhtemelen yarın öleceğim," diyorum, sesim boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor.

Beni düzeltmiyor.

“Denemediğim bir şey var.” Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum. Haftalar önceki Aris geçmişten bağırıyor: *Ne yapıyorsun? Kendini küçük düşürme.*

Ama en başından beri bunun beni öldüreceğini bilmeme rağmen, ölümün bu kadar yakın olması beni korkusuz kılıyor. Hayatımda ilk defa tam olarak istediğim şeyi istememe neden oluyor.

Raker'ın bakışları altında eskisi gibi küçülmüyorum. Onun amansız incelemesi karşısında eğilmiyorum.

Çünkü demek istediğimi hemen anlıyor gibi görünüyor. Kaşlarını daha da çatıyor. Sinirli görünmeye çalışıyor—elbette ki öyle. Gururu, konumu ve bir milyon başka sebep, benimle görevin iyiliği için olmayan bir an geçirmek istediğini itiraf etmesini imkansız kılıyor.

"Gerçekten bu kadar çaresiz misin?" diye soruyor sonunda, sesi sertleşmişti. Ama daha kötüsünü de söylemişti. Ben de söylemiştim .

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Ağzı açıktı, muhtemelen bir başka iğneleyici söz söylemek üzereydi, ama cevabım onu şok ederek susturdu. Aramızda her zaman bir düello olmuştur; kelimeleri fırlatma yıldızları gibi ileri geri savurur, kılıçlarımızı çarpıştırır, odaların her tarafına bakışlarımızı diker ve sonunda kan dökülür.

Bu gece kılıcımı yere bıraktım. Hâlâ akan suyun altında duruyor, metali parıldıyor.

Yine de tedirgin görünüyor, sanki bunun bir hile, onu öldürmek için bir yol olduğunu, nihayet kendi şanlı kılıcına sahip olmak için bir fırsat olduğunu bekliyor.

Yavaşça parmaklarımı açıyorum, ta ki avuç içlerime bakana kadar. "Silahsız." İşini sağlama almak için tamamen arkamı dönüyorum. Bu ince, ıslak kumaşların altında hiçbir şeyi gizlemek mümkün değil.

Tekrar karşısına geçtiğimde, elleri yumruk olmuş, eklemleri bembeyaz, damarları belirginleşmişti. O kadar hareketsiz duruyordu ki, nefes alıp almadığından emin değildim.

Harlan Raker, ünlü ve acımasız bir savaşçıdır ve şu anda, ününe yakışır şekilde son derece tehlikeli görünüyor. Çünkü ben silahsız olsam da, o tepeden tırnağa silahlanmış durumda.

Korkmalıyım. Kendimden utanmalıyım. Ona doğru yavaşça bir adım atıyorum.

Bir santim bile kıpırdamıyor.

Hareket etmeye devam ediyorum. Ona ulaştığımda, sesime herhangi bir duygu veya beklenti izi katmadan çenemi yukarı kaldırıyorum. "Senden nefret ediyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Elbette olmazdı," diye karşılık verdi bana.

İyi.

Gidebilirdi, kendi yatağına gidebilirdi, bin tane şey yapabilirdi, ama işte burada, bana bakıyor, sanki bekliyormuş gibi. Sanki bir sonraki hamleyi yapmaya cesaret edemeyeceğimi düşünüyor gibi.

Ona her meydan okuduğunda olduğu gibi aynı şekilde dik dik bakıyorum. Ama kılıcıma uzanmak yerine, tişörtümün tokasını açmaya çalışıyorum ve eli uzanıp bileğimi yakalıyor. Beni durduruyor.

İlk başta, hırlayıp yaklaşımlarımı reddedeceğini ya da beni duvara yaslayıp üzerimdeki kıyafetlerin çoğunu çıkarmamamı emredeceğini düşündüm.

Ama sonra eli ıslak kumaşın üzerinde aşağı doğru kayıyor ve onu ilk kez gerçekten kontrolünü kaybederken görüyorum. Çünkü bana dokunduğu

için *kendinden nefret ediyor* gibi görünüyor , ama aynı zamanda kendini durduramıyor gibi de görünüyor.

Kaba parmakları göğsümde aşağı doğru kayıyor ve nefes alamıyorum. Nasırlaşmış başparmağı sertleşmiş meme ucumu ovuyor ve hiç ses çıkarmamak için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Bunun ne kadar hoşuma gittiğini bilmesine gerek yok. Bunu ne kadar zamandır istediğimi hissetmesine de gerek yok.

Yeraltındaki karşılaşmamızın sorumlusu ateş iblisiydi. Karanlıktaydık, gözlerimiz kapalıydı. Bu... bu farklı.

Elini çekiyor ve vücudum ısı kaybıyla titriyor.

“Bunu yapmamalıyız,” diyor ve beni burada, acı içinde, özlemle bırakacağını düşünüyorum. Ama sonra, bir anda, elini uzatıp boynumdaki düğmeleri koparıyor. Düğmeler uzaklara, taşa çarparak şıkırdayarak düşüyor. Elbisem vücudumdan aşağı kayıp yere düşüyor.

Gözleri birden simsiyah oldu.

Onun amansız bakışları altında titriyorum. Burası soğuk ve ben ıslakım, küçük su damlacıkları ısınmış tenimden aşağı, şimdi gün gibi görebildiği işaretlerin üzerinden akıyor. Onları aldığım günden beri saklanmak, dikkat çekmemek içgüdüsel bir şey oldu, ama kendimi örtmek için hareket etmiyorum. Onun beni zayıf olarak düşünmesine neden olacak hiçbir şey yapmıyorum. Çünkü bunu gerçekten yapıyor olsak bile, o hala düşmanım.

Bana bakış şekli, sanki sadece onun incelemesi için var olmuşum gibi her santimimi süzmesi, içimde derin bir ihtiyaç hissi uyandırmamalıydı, ama utanmanın ötesindeyim. Aklın ötesindeyim.

Gözleri göğsüme kilitlenmiş, ihtiyaçla dolu ve soğuktan şişmiş göğsüme baktıkça, parmak boğumları daha da beyazlaşıyor. Bacaklarım birbirine kenetleniyor ve gözleri bir sonraki adımda oraya kayıyor.

Bu tamamen fiziksel bir durum. Raker daha önce kimsenin onu öpmesine izin vermedi, bu yüzden şefkatli bir şey beklemiyorum.

Kendini kontrol edemediği için sanki ağzından dökülmüş gibi karanlık bir sesle, "Ellerinizin ve dizlerinizin üzerine çökün," dediğinde şaşırmadım.

Kahretsin. Gerçekten bunu mu yapıyoruz?

Yutkunuyorum. Gözleriyle hareketlerimi takip ediyor. Boynuma çok fazla odaklanmış. Dikkatlice, çok dikkatlice, bakışlarımı ondan ayırmadan, kendimi çarşafların üzerine bırakıyorum. Sırtımı ona dönüyorum.

Bir an için, kılıcının kınından çıkma sesini bekliyorum. En savunmasız anımda bana ihanet edip beni öldürmesini bekliyorum.

Metal sesi duyuluyor—

Zırhını parça parça çıkarıyor.

"Ellerinizi ve dizlerinizi yere koyun dedim," diyor, sesi karanlık ve acımasız bir emir tonunda.

Eğiliyorum. Dediğini yapıyorum. Gerçekten çaresizim, değil mi? Evet. Şu anda, evet. Çaresizim ve canım acıyor. Bu haftalar hayatta kalma mücadelesiyle geçti, ama şu anda, neredeyse kesin ölümümden önce, bunu istiyorum. Sırtım geriliyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. Hayatımda hiç bu kadar savunmasız olmamıştım.

Arkamdan zorlukla bastırılmış bir hırıltı duyduğuma yemin ederim, ama sesi her zamanki gibi soğuk ve acımasızdı, "Sana bak. Şimdiden parıldıyorsun ve bana hazırsın." dedi.

Çenemi sıktım, dümdüz karşıya baktım. Çarşaflar hareketten hışırdadı. Yaklaşan sıcaklığıyla tenimde karıncalanma hissettim. "Haftalardır kimse bana dokunmadı. Kendini fazla beğenme."

"Haftalar mı?" diyor, aniden arkamda durarak. Daha iyi bilmeseydim, kıskanç gibi konuştuğunu söylerdim.

" *Haftalar* ," diye yanıtlıyorum.

Beni kendine doğru çekerken parmakları kalçalarımın yanlarına sertçe saplanıyor. Elleri çok sıcak.

Sonra, hiçbir söz söylemeden veya uyarıda bulunmadan, tüm öfkesi üzerime yöneldi.

Ve yüzümü göremediğine sevindim, çünkü göz temasıyla gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Onu göremiyorum ama hissedebiliyorum ve üzerimdeki muazzam büyüklüğünü hissedebiliyorum —

Bilmeliydim. Şüphelenmeliydim. O gece baloda hissetmiştim . Şimdi ise, tam giriş yerimin dibinde dururken, *aramızdaki* belirgin boyut farkı beni terletiyor.

Acının aniden gelmesini bekleyerek kendimi hazırlıyorum. Acaba beni mahvetmeyecek bir yol var mı diye düşünüyorum.

Ama içeri doğru itiş şekli neredeyse nazik. Ve iyice içeri giriyor.

Sanki tüm sinirlerim tetikleniyor ve bu sefer, doluluktan, gerilmeden dolayı nefesim kesiliyor, çünkü aniden çok sıkılaşıyor. Durmasını beklemiyorum ama duruyor. Ta ki nefes alabilene kadar.

Sonra kalçalarımı geriye doğru çekmeye başlıyor, beni yavaş yavaş, gittikçe daha da kendisine yaklaştırıyor. Yavaşça. Her düşünce, duygu ve

his o yakıcı temas noktasına odaklanana kadar, o içeri doğru itmeye devam ederken, *bir şekilde* hâlâ devam ediyor.

Tekrar içeri doğru itiyor. *Tekrar.*

Ona dolana kadar, onun dışında düşünemez hale gelene, *onun* ötesini hissedemeyene , derin bir nefes alamayana kadar.

Ve tam da bunun nasıl işleyebileceğini merak ederken, o hareket etmeye başladı.

Çarşafların içine küfrediyorum. "Bu kadar büyük olmak zorunda mıydın? Seni *dişlerimde* hissedebiliyorum ."

Arkamdan acı dolu bir ses çıkarıyor gibiydi, ama bir an sonra sesi kadife gibi yumuşak bir hal aldı ve "Çığlık atmamaya çalıştığını hissedebiliyorum" dedi.

Haklı. Her yerim kasılmış durumda, çünkü eğer kendimi bırakırsam, bu giderek artan zevke tamamen teslim olursam, çığlık atacağım, inleyeceğim, yalvaracağım ve duramayacağım.

Beni neredeyse tuzağa düşürdüğünü anlayacak ve bunun olmasına izin verememem. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğimi ve bunun ondan gelmesinden *nefret ettiğimi* bilmemeli .

Sesim titreyerek zar zor, "Hayır. Kesinlikle değil." diyebildim.

Arkamdan karanlık bir kahkaha atıyor ve bu ses, dokunulmasını istediğim tüm hassas yerlerimde gerginliğe neden oluyor. Her yerim çok hassas, çok muhtaç. Acı, erimiş altın gibi parıldayan, içime işleyen, kör edici, giderek artan, amansız bir ihtiyaca dönüşen bir zevke tamamen yerini bırakmış. Hızını artırıyor ve bağırmamak için dudağımı ısırıyorum. "Gerçekten mi? Bence yalan söylüyorsun Aris. Bence tam bir yalancısın."

Dişlerimi sıkarak, "Belki de bu işte sandığın kadar iyi değilsindir," derken sakinliğimi koruyabildiğime şaşırdım.

Bir anda beni yukarı çekti, bir eli göğsümü kavradı, diğer eli kalçamı sıkıca tuttu ve sonraki hamle o kadar sert, o kadar derindi ki omuzlarım yukarı kalktı. Dudaklarım boğuk bir nefesle aralandı.

Başımın tepesine doğru gülüyor. "Böyle mi?"

Tek kelime etmiyorum. Ağzımı sımsıkı kapatıyorum. Ve nasırlı parmakları hassas tenime sürtünüyor, sertleşmiş uç noktamı yavaş, uyuşuk hareketlerle çevreliyor, sanki cevabımı beklemek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. O halkalar küçüldükçe nabzım hızlanıyor. Yaklaşıyor. İhtiyacım olan yere gittikçe yaklaşıyor ve temposu yavaşlayarak sürünmeye başlıyor—ta ki sonunda pürüzlü başparmağı meme ucuma

değene kadar ve neredeyse inliyorum. Tekrar yapıyor. Sıkıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor, ama lanet olası ağzımı kapalı tutuyorum.

Birkaç basit dokunuşla beni acı dolu, umutsuz bir çılgınlığa sürüklediğini bilmesini istemiyorum. Üzerimde böyle bir güce sahip olmasını istemiyorum. Ama boğazımdan yükselen inlemelerle kaybeden bir savaş veriyorum ve o da bunu çok iyi biliyor. Vücudumun bu zevke verdiği tepki sayesinde tam olarak ne yaptığını biliyor ve bundan ne kadar hoşlandığımı hissettiğinde onaylayarak homurdanıyor. Çok açık. Her itişte zevkimin kanıtını duyabiliyorum, ama bu yeterli değil, kelimeler istiyor, gerçeği istiyor ve parmaklarının her cezalandırıcı dokunuşuyla bunu dudaklarımdan çekip alacak. Nasırlaşmış eklemleri göğsümün altından sürtünüyor, beni test ediyor, kışkırtıyor, bağırmamı istiyor. Kırılmamı istiyor.

Hayır, yapmıyorum. Bir an sonra, diğer eli alt karnıma yayılıyor, sertçe bastırıyor ve bana doğru itmeye devam ediyor—ve yıldızlar görüyorum. Nefes almak için mücadele ediyorum. Beni kaslı vücuduna yaslamış, sanki içimde hissetmek istiyormuş gibi karnımı avuçluyor, sanki aklımı başımdan almaya çalışıyormuş gibi benimle sevişiyor ve baskı, yükselen, alev alev yanan bir ihtiyaç dalgasına dönüşüyor.

Tam da daha iyi hissedemeyeceğimi düşündüğüm anda, parmakları bacaklarımın arasına, acıyan ta içime doğru kayıyor ve—

Kahretsin.

Damarlarımda bir zevk dalgası yükseliyor, başım onun göğsüne yaslanıyor ve hayatımda hiç çıkarmadığım bir ses çıkarıyorum.

“İşte orada,” diyor, kalın sesi tam kulağıma. Ve sonra, bir ödül gibi, parmakları beni inlemeler ve boğuk yalvarışlar içinde bırakacak şekilde okşuyor.

Resmen beni ele geçirdi. Boğazıma bıçak dayanmış bir şekilde duvara yaslanmak yerine, kaba başparmağını hassas noktama bastırıyor ve beni nasıl çığlık attıracağını çok iyi biliyor. Çığlık atıyorum. Tekrar tekrar. Elimde değil. Memnun bir ses çıkarıyor. "Çok yakında benim adımı haykıracaksın Aris. Ve bunu asla unutmana izin vermeyeceğim."

O şerefsiz.

Ama bundan zevk alan tek kişi ben değilim. Bunun kanıtını, bu zevkin boyutunu, çelik gibi sert bir şekilde içimden geçtiğini hissedebiliyorum. Kalçalarımı geriye doğru sürtmeye, omurgamı bükmeye, onunla her vuruşta

karşılık vermeye başlıyorum. Daha da derine iniyorum, ondan daha da fazlasını alıyorum.

Hareketleri sendeliyor. Bu bana gereken tüm cesareti veriyor. Durmuyorum. Tekrar üzerine biniyorum, böylece onu sürüyorum, kasılıp kıvranıyorum.

" *Kahretsin* ," diye hırladı tam başımın tepesine doğru.

Harlan Raker'ın tamamen benim insafıma kaldığını ilk kez fark ettiğimde yüzümde memnun bir gülümseme beliriyor.

Ve ben bunu seviyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum ama kendimi kurtarıp, dönüp onu çarşafların üzerine itiyorum ve o da dişlerini göstererek beni uyarsa da *izin veriyor* .

Onu yere yatırdım. Verdiği sözü hatırladım. Çok yakında onun adını haykıracağımı söylemişti. Ellerimi göğsüne bastırıp, "Benim adımı haykıracaksın, Harlan," dedim. Hayal ediyor olmalıyım ama yemin ederim titriyor.

Sonra onun üzerine çöküyorum, her santimini acımasızca kabul ediyorum ve ikimiz de aynı anda küfür ediyoruz.

Kahretsin. O kadar doluyum ki nefes almakta zorlanıyorum. Bu gerginliğe, bu sıkı uyuma asla alışamayacağım ama yine de... Daha fazlasını istiyorum. Gözleri, sanki benden bakışlarını alamıyormuş gibi, üzerinde hareket etmeye başladığımı izlerken irileşiyor. Gerçekten ne yaptığımı bilmiyorum ama öne doğru eğilip ellerimi sert göğsüne dayadığımda ve omurgamda bir sarsıntıya neden olan bir nokta bulduğumda, daha hızlı hareket etmeye, o noktayı kovalamaya, ondan alabileceğim her zerre zevki çıkarmaya başlıyorum.

Eli içgüdüsel olarak bana doğru uzanıyor, ama kendini durduruyor. Bunun yerine çarşafları yumrukluyor. Yine de bana dokunuyormuş gibi geliyor. Bakışları alevler saçıyor. Üzerinde hareket ederken göğsümde, geriye doğru kıvrılırken karnımda, zevkle aralanan dudaklarımda bu sıcaklığı hissedebiliyorum.

Ben de ona bakıyorum. Geniş omuzları. Kaslı vücudunun üzerinde soluk, dövmeli teni, tek bir yara izi bile yok, sanki hiçbir şey ona asla zarar vermemiş gibi.

En azından eskiden öyleydi.

Boğazında yeni bir iz var. Onu ben ona verdim.

Biz düşmanız. Yıllardır ondan nefret ediyorum. İkimiz de birbirimizin ölümünü istedik. Haklı. Gerçekten bunu yapmamalıyız, ama aynı zamanda

başka hiçbir şey yapmak da istemiyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar dolu, bu kadar her şeyi kapsayan bir his vermedi. Her sinirim hassas, karıncalanıyor, ateşle kavruluyor, korlar tenimde dans ediyor.

Tırnaklarım karın kaslarını tırmalıyor ve o beni durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor. Zevkin peşinden koşarken, ona sürtünürken, kendimi tamamen bırakırken başım geriye düşüyor.

Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum, onu daha derinden, her yerimde hissetmek istiyorum.

Ve artık rol yapamam. İçimde büyüyen ve umutsuzca bir acı var. Aramızdaki bu ateş, bu kaçınılmaz savaş, bir süredir birikiyor. Bunun yanlış olup olmadığı ya da ondan nefret edip etmediğim umurumda değil; bunu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, beni korkutuyor. "Raker, *lütfen* ," diyorum, diz çökmeye, bunun için yalvarmaya razıyım. Ne istediğimi bile bilmiyorum ama içimden bir ses bana onun bunu bana nasıl vereceğini tam olarak bildiğini söylüyor.

Eli boğazıma doğru hareket etti. İlk başta sıkacağını sandım, ama yaptığı tek şey başparmağıyla nabzımı yukarı aşağı okşamak ve tamamen ihtiyaçtan kaynaklanan bir sesle, "Tekrar söyle," demek oldu.

Pekala. Yalvarmamı istiyorsa, yalvarırım.

"Lütfen," dedim sesim kısık ve nefes nefese.

Ama başını sallıyor. Sesi de gergin. "Hayır. Benim adım. Söyle."

İçime bir tatmin duygusu yayılıyor. Burada gücü elinde tutan tek kişi o değil. Gözlerindeki umutsuz parıltıda bunu görüyorum. Kaslarının kasılma biçiminde, sanki kendini geri tutuyormuş gibi, sanki o da kendini tamamen bırakmaktan korkuyormuş gibi bunu görüyorum.

Belki de Stormside'ın en büyük şövalyesidir. Zırhında tek bir leke bile olmayabilir. Ama şu anda bana, onu mahvedebileceğim düşüncesiyle bakıyor.

Ve bunun için yalvarabilir.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum. Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlarken, o büyülenmiş bir şekilde izliyor. Acele etmeden, ellerimi kaslı göğsünden aşağı doğru indiriyorum.

Sonra iyice eğilip, tam ağzının üstünde yavaşça, "Harlan Raker" diyorum.

Beni bir anda ters çevirdi, eli dizimin altına kıvrıldı, bacaklarımdan birini göğsüne doğru bir açıyla çekti ve sonra acımasız, tavizsiz bir tempoyla beni becermeye başladı, bu da beni çığlık atmaya itti.

Vücuduna yaslanıyorum, her sertçe içine girdiğinde meme uçlarım sert göğsüne sürtünüyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. İşte bu, serbest bırakılmış Harlan Raker.

Omurgam adeta bir şimşek gibi, sinirlerle parıldıyor, her acımasız darbeyle kıvılcımlar saçılıyor. Penisi o kadar derin, o kadar hassas bir yere sürtünüyor ki, inliyorum. Göğsünü tırmalıyorum.

Başım geriye doğru düştü ama o tekrar öne doğru eğdi, böylece gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Aris," dedi, sesi kemiklerimde hissedebileceğim derin bir uğultu gibiydi. Adımı onun dudaklarından böyle duyunca neredeyse yıkılıyordum.

"Ben," diyor, tekrar bana çarparak, beni çarşafların üzerinde sürükleyerek. " *Nefret* ," diyor, kelimeyi bir başka acımasız darbeyle vurgulayarak. " *Sen.* " Tekrar çarpıyor.

Bunu sanki kendine bu gerçeği hatırlatmaya çalışıyormuş gibi söylüyor.

Ve bana bakış şeklinden... gerçekten ciddi olduğunu anlıyorum.

O da benden aynı şekilde nefret ediyor, tıpkı benim ondan nefret ettiğim gibi. Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyor. İkimizin de bunu bilmesinden nefret ediyor. Çünkü bu inkar edilemez. Aramızdaki bu alev alev yanan, öfkeli ateş inkar edilemez.

"Ben de senden nefret ediyorum," diyorum nefes nefese, aynı şekilde içtenlikle.

Kalçalarımı kaldırıp beni daha derine alırken birbirimize dik dik bakıyoruz, gözlerimiz irileşiyor, ağızlarımız sıkılaşıyor, ikimiz de ilk pes etmek istemiyoruz. İkimiz de nefretten başka bir şey itiraf etmek istemiyoruz.

Sonra bakışları aniden duraksıyor. Aşağıya bakıyor ve bir anlığına duruyor. Yüzündeki şaşkınlığı görüyorum ve bakışlarını takip ediyorum. İşaretlerime bakıyor.

Cildimdeki hassas gümüş renkli işaretler, daha önce hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde ışıldıyor.

Parmakları kalçalarıma saplanıyor. Bakışlarını vücudumdaki işaretlerden ayırıp diğer bacağımı kaldırıyor. Ayak bileklerim onun arkasında kilitleniyor.

Ve bana sanki benden nefret ediyormuş gibi tecavüz ediyor. Sanki bundan nefret ediyormuş gibi. Sanki *başımın* tepesine bir sürü küfür savurmasından nefret ediyormuş gibi . Hareketleri daha da umutsuz, daha

da sertleşiyor, dudağımı ısırmama, kanımı kaynama noktasına getiren bir yere vuruyor.

Bu dünyadaki her şey her zaman çok sınırlı görünmüştü, ama bu duygu, bu zevk, bu doluluk sonsuz gibi geliyor.

Ta ki son bir kez daha bana çarpana kadar, ve zevk doruğa ulaşıp paramparça olana kadar. Birlikte. Bakışlarımız kilitlenmiş halde, birlikte paramparça oluyoruz, ta ki gözlerini sertçe kapatıp mağarada yankılanacak kadar yüksek sesle küfredene kadar.

Mağara. Neredeyse nerede olduğumuzu unutmuştum. Buraya nasıl geldiğimizi. Bunu tam olarak kiminle yaptığımı.

Gözleri tekrar açılıyor. Nefes nefese, göğüs göğüse birbirimize bakıyoruz. Sıradaki hamleyi kimin yapacağını bekliyoruz.

İçime bir utanç ve mahcubiyet çöktü. Belki de bunu yapmamalıydık. Kendimi çok savunmasız hissediyorum. Çok açıkta kalmış gibiyim. *Ve o bunu asla unutturmayacak.* Ağzımı açıyorum ve Harlan Raker asla beklemediğim bir şey yapıyor—

Beni öpüyor. Dudakları benimkine çarpıyor ve nefesim kesiliyor, sonra dili aralanmış dudaklarımı okşarken eriyorum. Nazik değil. Beni öpme şekli cezalandırıcı, sanki nefesimi, sözlerimi ve itirazlarımı yutmak istiyor. Sanki bana benden nefret ettiğini söylememiş gibi. Sanki günler önce bu eylemin seksten daha samimi olduğunu ve kimsenin ona bu kadar yaklaşmasına asla izin vermeyeceğini söylememiş gibi. Şimdi bunu yapıyor. Çok detaylı bir şekilde. Alt dudağımı o kadar sert ısırıyor ki kanıyor, sonra onu da yalıyor ve dişlerimi ve ağzımın üst kısmını okşuyor, sanki her santimimi tatmak ve tadını çıkarmak istiyor.

O hâlâ içimde sertliğini koruyor.

Acı yeniden yükselirken, ona doğru açgözlülükle hareket etmeye başlıyorum ve o hiç tereddüt etmiyor. Ağzımdaki dilinin temposuna uyarak uzun, acımasız hareketlerle beni ele geçirmeye başlıyor ve ben alev alev yanıyorum. Yanıyorum.

Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor, kanımda onun kanını çağıran bir şey var ve *bu* ... bu farklı.

Bu, ikimizin de bunu istemediğimize, buna *ihtiyacımız* olmadığına dair tüm sahte tavırlardan vazgeçmemiz anlamına geliyor .

Dudakları boynumdan aşağı kayıp, yalayarak, emerek, dişleri nabzımı sürterek ilerlerken nefesim kesildi. Eli aramızda kaydı ve parmakları tekrar

merkezimi bulduğu anda ısırdı, sonra da dudaklarımdan çıkan sürtünme sesiyle onu sıkıca kavradığımda küfretti.

Sonra dünya altüst oldu. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, kalçamı kavradı ve beni duvara doğru çekti.

Sırtımın arkasındaki taş serin ve pürüzsüz, o da beni ona yaslayarak beceriyor, ağzı hala boynumda sıcak. Boynumla omzum arasındaki hassas noktada zamanını uzatıyor. Dişlerinin bir başka keskin darbesi daha geliyor ve sonra kör edici bir zevk patlamasıyla sırtım duvardan kalkıyor. Onaylayarak hırlıyor, sonra inliyor ve ben de inliyorum, sanki benden daha fazlasını almaya çalışıyormuş gibi beni daha derine ve daha sertçe alıyor.

Şu an kelimelerle ifade edemiyorum. Sadece nefes nefese kalmış ve ısrarcı hareketlerle bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, topuklarım sırtına saplanıyor, her vuruşunda ona karşılık veriyorum, bu zevki onun penisinde yaşıyorum. Beni tekrar tekrar alıyor, kalçalarımı hareket ettiriyor ve açıları değiştiriyor, her itiş içimdeki bu ihtiyaç sarmalını daha da sıkılaştırıyor, neredeyse acı verici bir şekilde geriliyor.

“Harlan,” dedim, sesim titrek bir yalvarış gibiydi ve eli aramızda hareket etti. Nasırlaşmış başparmağının tek bir dokunuşuyla, dünyam binlerce parıldayan çelik parçasına ayrılırken bedenim duvardan ayrıldı. Nefes nefese kaldım ve sonra dudakları tekrar benimkine yapıştı, onu sahiplendi, her nefesimi ve çığlığımı yuttu ve beni her titreyen dalgadan geçirirken ona sıkıca tutundum, sanki bedenimden her bir zevk kırıntısını sıkıp çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

Hâlâ yeterli değil. Hatta yakınına bile yaklaşmıyor. "İhtiyacım var—"

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum,” diyor ve sonra ayaklarım yere değiyor, beni döndürüyor, soğuk duvara bastırıyor, kalçalarımdan tutarak ayak parmaklarımın ucuna kaldırıyor ve içimi dolduruyor ve—

"Kahrolası *tanrım* , Raker," diye bağırıyorum duvara yaslanmış, o beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken.

Kocaman ellerinden biri başımın arkasını kavrayıp yanağımı taşa bastırdı.

"Hayır. Sadece *ben* , Aris . *Yalnızca* ben."

Sonra beni daha sert bir şekilde beceriyor, sanki beni işaretlemeye, bana sahip çıkmaya çalışıyor gibi; ben de kalçalarımı geriye doğru kıvırıp her hareketine karşılık veriyorum, aynı şeyi yapıyorum.

İşte bu. Haftalardır ihtiyacım olan şey buydu; kelimelere dökemediğim arzular. Mümkün olduğunu bile bilmediğim bir zevk. Aramızdaki bu nefret

bulanıklaştı ve çok daha karmaşık bir şeye dönüştü; hepsi de buna yol açan sonsuz düellolar.

Bu yolculuk boyunca kavga ettik, savaştık, tartıştık ve şimdi tüm gerilim iyice gideriliyor, sanki bu kendi başına bir düello, kendi diliymiş gibi; tüm vücudum geriliyor, sonra gevşiyor ve ben ona sıkıca sarılıyorum, o da inliyor. Kalçalarımdan tutuyor ve dünya etrafımda yıkılsa bile fark etmezdim, bu nabız gibi atan, ısrarcı, umutsuz çılgınlığın içinde kaybolmuş durumdayım. Benden istememe gerek kalmadan bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor.

Bir eli hâlâ kalçamda sıkıca dururken, parmak boğumları yavaşça yan tarafımın kıvrımından belime doğru ilerliyor, uzun parmakları tek tek açılıyor, kaburgalarımın dibini kavrıyor, sonra da sanki ezberlemek istediği bir haritaymışım gibi vücudumun şeklini nazikçe okşuyordu.

Isınmış tenimde ürpertiler beliriyor ve o, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini hissederek, beni daha da ürpertmeyi öğrenerek, beni fethetmek istediği bir düşman gibi değil, teslim olmak istediği bir rakip gibi inceliyor. Vuruşları sert ve hızlı, sanki gözlerimi yıldızlara çevirmek istiyormuş gibi içime işliyor, ama parmakları tüy kadar hafif. Vücuduma, yalnızca kılıcına gösterdiği özen ve saygıyla dokunuyor; sanki metalinden daha kıymetliyim, sanki ucundan daha tehlikeliyim, sanki beni diğer tüm silahlardan daha çok sahiplenmek istiyor.

Sonra eli saçlarımda ve uzun saç tellerine dokunurken inliyor, parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Haklıymışım," diyor, üzerime doğru eğilerek, ağzı kulağıma değiyor. "Bu tehlikeli." Bunu, Gezgin Şehir'de ilk kez yıkıldığında da söylemişti. Düello sırasında risk oluşturduğu için demek istemişti.

Şimdi, her şeyi yumruğuna alıyor ve çekiyor. Dudaklarım aralanıyor. Tutuşu hafif, hiç acıtmıyor, ama bu sahiplenici hareket aklımı karıştırıyor. Çünkü bu, ikimizden birinin pes etmesiyle ilgili değil. Bunu şimdi anlıyorum. Hayır, bu tıpkı kılıçlarımızın buluşması gibi. İki eşit güç, bir araya geliyor. İtme ve çekme, mükemmel bir birleşmeye dönüşüyor.

Bu zevk parıldayan, yıkıcı bir şey ve kanımda biliyorum ki başka hiç kimseyle böyle olmazdı. Sadece bunu istemiyorum. Onu istiyorum .

Kollarım geriye uzanıp boynuna dolanıyor, ona doğru kıvrılıyor, göğüs uçlarım hala soğuk duvara yapışık, onunla mağara arasında sıkışmış halde, o da bana uyum sağlıyor, ta ki tüm vücudu benimkiyle bütünleşene kadar. Parmak uçlarımdayım, bacakları uyluklarıma yaslanmış, beni dik tutuyor.

Elleri tekrar kalçalarımda, beni ona doğru itiyor, her itişte omurgamda bir zevk dalgası yaratan bir yer buluyor ve adını hıçkıra hıçkıra söylüyorum. Tekrar yapıyor. Daha hızlı. Gözlerim yükselen zevk dalgasına karşı sıkıca kapanıyor.

"Böyle mi?" diyor.

Bu sefer, onun itirazına karşılık başımı salladım.

Bu yeterli değil. Elini boğazıma uzattı, başparmağıyla dişlerinin derime battığı yeri nazikçe okşadı ve "Sözlerine ihtiyacım var, Aris," dedi, derin sesi yankılanarak, kanımda titreşerek. *"Lütfen."*

Kahretsin. Onun yalvardığını duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Bu yüzden ona istediğini veriyorum.

“ *Evet* ,” dedim ona bakarak. Alnı mağara duvarına yaslanmış. Sanki başka hiçbir yere bakmak istemiyormuş gibi bana dik dik bakıyor. Ağzı sadece birkaç santim uzaklıkta. “Aynen böyle, *Harlan* .”

Parmakları kalçama ve boğazıma saplanıyor—ve sonra da, o parıldayan yere yıkıcı, boyun eğmez bir tempoyla sürtünerek, boşalmaya başlıyor. Damarlarımda şimşek çakıyormuş gibi çığlık atıyorum ve o da onaylayarak homurdanıyor. Sanki hayattaki tek amacı beni sınırın ötesine taşımakmış gibi, sanki ne kadar zevke dayanabileceğimi test etmek istiyormuş gibi, durmadan devam ediyor.

Onu tatmak istiyorum. Aynı yöne bakıyoruz, benim başım yukarı eğik, onunkisi aşağıda, ama parmaklarım saçlarını kavrıyor ve dudaklarını kendiminkine yaklaştırıyorum ve—

Bu açı işe yaramamalıydı. Ama dilim dudaklarına değiyor ve onunkiyle buluştuğunda inliyor. Öpüşme dağınık ve ısrarcı, boğazımdan beni ağzına bastırıyor, sanki doyamıyormuş gibi tadımı alıyor ve bundan ölebilirdim. Onun mükemmel gerginliğinden, her acıyan yerimi umutsuzca doldurmasından, ağzımdaki inlemelerinin sesinden, onun her şeyi saran hissinden. Düşünemez hale gelene, nefes alamaz hale gelene kadar beni öpüyor, sonra alt dudağını emiyorum, yalıyorum ve okşuyorum, beni ısırdığı gibi onu ısırıyorum, işaretliyorum, ta ki başka bir zevk dalgası içimden geçene ve onu bırakana kadar.

Gözleri mürekkep gibi kararmış. Yarı deli gibi görünüyor. Kendinden geçmiş. Sanki aklını tamamen kaybetmek üzereymiş gibi, sanki akıl sağlığını ben kontrol ediyorum ve son ipini de koparmak üzereyim.

" *Aris* ," diyor, sesi işkence dolu bir hırıltıyla. "Sen benim sonum olacaksın."

“Harlan,” diye fısıldıyorum. “Keşke … ” Bakışlarımız kilitleniyor. Başımı geriye atıyorum. Arzum doruk noktasına ulaşırken, dudaklarımda onun adı var.

Sonra tekrar topuklarımın üzerine düşüyorum. Onun dolgunluğunu fark etmeden önce, beni tekrar döndürüyor, kendi boyuna kaldırıyor, bacaklarım onun etrafında ve o tekrar bana doğru itiyor ve—

Dudakları, dişlerin ve boğuk nefeslerin olduğu vahşi bir öpüşle benimkine çarpıyor ve işte , *işte* böyle bitirmek istiyorum, ona dönük bir şekilde. Yaklaştım ve o da bunu biliyor gibiydi. Eli aşağı uzandı, başparmağı beni bu uçurumun kenarına doğru okşadı, ta ki uçurumun dibine gelene kadar, beni aşağı çekmeye hazır bir zevkle titriyorum. Buna karşı koymaya, kendime daha fazla zaman vermeye çalışıyorum, kalçalarımı yukarı aşağı hareket ettirerek, bu arzuyu sonuna kadar kovalıyorum.

Şimdi sırtı duvara dayalı. Alnı benimkine yapışmış. Artık hiç kıpırdamıyor, sadece beni izliyor, ihtiyacım olanı almamı izliyor, boşalmamı engellemeye çalışırken bacaklarımın titremesini izliyor, bu his *çok güzel olduğu için lanetler yağdırıyorum.*

Onu daha derine çekmeye çalışıyorum ama bu açıdan zor ve—

Tek kelime etmeme bile gerek yok. Kaşlarımı çatmam yeterli, yere doğru kayıyor, beni de peşinden sürüklüyor ve ben de geniş omuzlarına ellerimi dayayarak onun üzerinde hareket ediyorum. *Daha iyi. Çok daha iyi.* Eğilmiş, bana yaklaşmış, muhtaç ve çaresiz bir şekilde onun üzerinde nasıl hareket ettiğimi izliyor. Nefes nefese tam ağzının dibindeyim.

"Hâlâ senden nefret ediyorum," diye hıçkıra hıçkıra söyledim.

"Evet?"

“ *Evet* ,” dedim nefes nefese. “Senden çok nefret ediyorum.”

Elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı.

"Güzel. Benden daha çok nefret et, Aris."

Düello yaparken de aynı sözleri söylemişti: *Benden daha çok nefret et* .

Evet, yapıyorum. Onu olabildiğince sert bir şekilde beceriyorum ve o da inleyerek, beni tekrar tekrar izlerken, beni kullanmasına izin veriyor. Öne eğilip sert kaslarına sürtünüyorum, zevkimin peşindeyim. Ellerim saçlarında, yüzü sadece birkaç santim ötede.

Yeterince yakın değil. Duyularımı ele geçirmesini istiyorum, onu hissetmek, koklamak, *tatmak istiyorum.* Başımı eğiyorum ve dilimi yavaşça

boğazındaki ince çizgi boyunca gezdiriyorum. Sahip olduğu tek yara izi orası.

Bir *hatırlatma.*

İnliyor. İçimde kasıldığını hissediyorum.

" *Aris* ," diyor, dudaklarında dua gibi bir sesle ismimi söylüyor.

Ve ben paramparça oluyorum. Etrafında titriyorum, çığlık atıyorum ve o da ağzını benimkine yapıştırıp sesimi yutuyor. Sonra kontrolü ele alıyor, beni daha öncekinden daha hızlı, sert ve acımasız vuruşlarla beceriyor, sanki beni okuyabiliyormuş gibi, sanki tam olarak ondan istediğim şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi. Sonra tek bir pürüzsüz hareketle ayağa kalkıyor, sanki hiç çaba sarf etmeden beni tutuyor, duvara yaslıyor ve aklımı, tavrımı ve öfkemi benden söküp atıyor, öpüşmemizi bile bozmadan. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi, sanki buna ihtiyacı varmış gibi beni tadıyor ve ben de dilini emip alt dudağını dişlerimin arasından geçirdiğimde, o da inliyor ve yıkılıyor. Onu hissediyorum, içimde nabız gibi atıyor, bakışlarımız kilitlenmiş, ağızlarımız artık sadece birkaç santim uzaklıkta. Nefes nefese, nefeslerimizi paylaşıyor, birbirimizi inceliyoruz.

Kahretsin.

Böyle olması gerekmiyordu. O, hiç bilmediğim ama ihtiyacım olan her şeyin çaresi olmamalıydı.

Bu, hızlı ve anlamsız bir şey olacaktı. Ama—

Daha önce hiç yara almamış olan göğsü, şimdi onu tırmaladığım yerlerde uzun çizgilerle dolu. Isırdığı yerden dudağıma kanın sıcaklığını hissedebiliyorum. Boynum hassas. Bacaklarımın arasında inkar edilemez bir ağrı var ve uyluğumdan sıvı damlıyor.

Birbirimizi mahvettik. Ve sonunda çarşaf yığınının içinde uykuya daldığımızda, birbirimizi daha da mahvetmiş oluyoruz.

Uyandığımda vücudum ağrıyor. Her yerim sızlıyor. Her tarafım hassas.

Ve Harlan gitti.

Kılıcımı aldı.

Bana ihanet etti, tıpkı her zaman tahmin ettiğim gibi.

OceanofPDF.com

43

HAYIR .

Kafam hâlâ karışıklık ve pişmanlıkla dolu, *bu olamaz* ve *neden olmayacağını düşündüm ki* , tam o sırada mağarada bir ayak sesi yankılandı.

Ardından birkaç başkası geldi.

Örtüyü üzerime örtmeden önce, üç insan adam görüş alanıma girdi. Onları tanıdım. Questral'ın meydan okuyucuları.

Onlardan birinin çenesinin altında uzun bir çizgi var, sanki biri onu neredeyse öldürmüş ama öldürmemiş gibi. Başını kaldırdığında kanıyor. "Bakın şuna. O zaten bizim için çıplak." Diğerlerine dönüp gülüyor. Hepsi bana açgözlü, iğrenerek bakıyorlar, sanki beni alacaklarmış ve benim hiçbir şey yapamayacakmışım gibi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum, sesim saf öfkeyle keskinleşmişti. Beni bulmak için yanlış zamanı seçtiler.

Çenesinin altında çizgi olan sadece gülümsüyor. “Onu izledik. Kılıcın elinde seni bırakıp gittiğini izledik. Ama biz bunun için burada değiliz... Hayır, biz *senin* için buradayız .” Diğerlerine bakıyor. “Tanrı onun hangi halde teslim edileceğini belirtmedi... Belki de seni parça parça alacak.” Beni baştan aşağı süzüyor ve sırıtıyor. “Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadım. Ne kadar aç olduğumu göreceksin.”

Üzerime çarşafı çekiyorum ama sanki hiçbir şey yapmamışım gibi.

Hiç bir şey.

Kılıcım kayboldu.

Onu aldı.

Ama bu, savunmasız olduğum anlamına gelmiyor. Çünkü bu büyük yolculuğa çıkıp hem fiziksel hem de duygusal tehlikelerden sağ çıkmamın amacı üç adamın beni durdurması değil.

Ayağa kalktım, çarşafı yere bıraktım ve dövüş pozisyonumu aldım. Bakışlarının sıcaklığını umursamadım.

Kanlı iz taşıyan adam bana gülerek, "Senin kılıcın yok," dedi.

"Yanılıyorsunuz," diyorum ellerinde tuttuklarına bakarak. "Benim üç tane var."

Üç parıldayan kılıç. Bu canavarlar tarafından ele geçirildi. Ya da Ölüm Tanrısı tarafından hediye edildi.

Muhteşem kılıçlar, kendilerinden daha güçlü biriyle karşılaştıklarında sahiplerine ihanet edebilirler. Bunun sonunda, bu kılıçlar *bana hesap verecekler.*

Bu beni öldürmez.

Stellaris.

Uzaktan gelen hafif yankısını duyuyorum ve kalbim hızlanıyor. *Neredesin?* Şarkısı kısık sesle söyleniyor ve o anda kılıfımın kaybolduğunu fark ediyorum. Stellaris onun içinde olmalı, çağırmam imkansız. Raker onu da aldı.

Her şeyi aldı... Ve ben de izin verdim.

Ona adeta yalvardım.

Göğsüme derin, kıvranan bir hüzün saplanıyor ama onu bastırıyorum. Onu bir saniye bile düşünmeyeceğim. Beni burada yalnız başıma savaşmaya ve ölmeye terk ettiği için artık asla.

Adamlar hâlâ bana bakıyor, çıplak bedenime öyle bir bakıyorlar ki, bu durum kanımda öfkenin kaynamasına neden oluyor. İşte bu dikkatsizlik, içlerinden birinin ölümüne yol açıyor.

Doğrudan ona ve kılıcına doğru atıldım, onu yere devirdim. Kılıcının yolundan zar zor sıyrıldım.

Dizimle bileğini yere sabitledim, sonra iki elimle kafasını kavrayıp tüm gücümle taşa defalarca vurdum, başparmaklarım gözlerine saplandı, tırnaklarım battı, çatladı.

Bu öfke kör edici. Durmak bilmez. Bana şiddet vaadiyle bakan o gözler şimdi paramparça.

Çığlığı mağarayı bıçak gibi deldi. Arkamı döndüğümde diğer adamların, sanki benim vahşetim karşısında geçici olarak şok olmuş gibi, hareketsiz durduklarını gördüm.

Boynunda kan izleri olan sonunda sırıttı. "Biraz mücadeleci olanları severim."

Diğeri öne doğru atıldı. "Sen deli sürtük!" diye kükredi ve ben de arkadaşının cansız bedeninden tam zamanında sıyrılıp metal parçasına isabet etmedim. Parça arkadaşının göğsünden geçip kaburgalarına saplandı. Çekti, çekti ama tabii ki kemiğin içinden geri çıkaramayacak kadar güçsüzdü.

"Sen güçsüz bir aptalsın," dedim, yanından tekmeleyerek, sendelemesini izledim. Arkadaşının göğüs boşluğundan kendi bıçağını çıkarmaya çalışırken beni izledi.

Bana ait.

Avucumda parıldıyor, tıpkı benim onu sahiplendiğim gibi beni de sahipleniyor. Bağlantı, benimle Stellaris arasındaki bağlantıya hiç benzemiyor, ama şimdilik her şey demek. Metal yeni bilenmiş, uzun ve kavisli.

Bu sefer elinde bir hançerle bana doğru koştu, kükredi ve ben eğildim, sonra döndüm ve sert ve geniş bir darbe indirdim—bacaklarını tamamen kestim. Öne doğru düştü, çığlık attı, vücudundan kan fışkırdı.

İşaretli adam, arkadaşının bıçağını sıkıca tutarak çömeldiğim yerden yavaşça kalkmamı izliyor. Hâlâ gülümsüyor. Hâlâ kan içinde kalmış bedenime zevkle ve acımasızlık vaadiyle bakıyor.

Kılıcını kaldırdı ve ben de kılıcımı tam koluna savurdum, gücüyle onu duvara yapıştırdım. Bıçağı yukarı doğru hedefledim, böylece uzvu tamamen koparmadı. Hayır, onu tuzağa düşürmek istiyorum. Tıpkı beni köşeye sıkıştırdığını sandığı gibi. Çığlık attı, kılıcı şimdi yerdeydi, kolu sadece birkaç sinir ve deri ipliğiyle bağlıydı.

Bana doğru yavaşça yaklaşmamı izliyor.

"Bana ne yapacağını söylemiştin?" diye soruyorum elimdeki kılıcı çevirerek.

“Hayır, hiçbir şey. Gerçekten bir şey yapmayı düşünmüyordum.” Artık gülümsemiyor. Hayır... titriyor.

“Doğru,” diyorum.

Stratejisini değiştiriyor. Sanki belki de kalbimi etkileyebilecek bir şey söyleyebilirmiş gibi. "Tanrı—bana doğrudan Tanrılar Diyarı'na götüreceğini söyledi. Bana iki ölümsüzlük kupası vereceğini söyledi. Benim bir ailem var ve—"

"Umurumda değil," dedim, yerden diğer bıçağı alıp göğsüne saplayarak. Adam kükredi.

İki kılıcı da elinden çekip alıyorum ve öne doğru düşüyor. Sürünmek için yeterli gücü toplayabiliyor. Bırakıyorum. Birkaç adım ilerlemesine izin veriyorum. Umut etmesine izin veriyorum.

Sonra onu ters çevirip bacaklarımla yere sabitledim. Sözleri, verdiği sözler aklımdan geçti. Sonra anılar. Üç adam beni yere sabitlemişti. İsimlerini derime kazımışlardı. Benzer sözler söylemişlerdi. Benzer vaatlerde bulunmuşlardı.

Öfkemden gözlerim kamaşmış bir halde, iki bıçağımla onu defalarca bıçaklıyorum, feryat ediyorum, bağırıyorum. O kadar çok bıçaklıyorum ki, işim bittiğinde her yerim kan içinde kalıyor.

İşimi kolaylaştıran, boynundaki çizgiyi çizen ve şimdi bıçağımla kemiğe ulaşana kadar üzerinden geçtiğim kişiye teşekkür ederim.

Ancak o zaman iki kılıcı da yere bırakırım.

Kanlar içinde mağaradan dışarı çıktım.

OceanofPDF.com

44

O *bana ihanet etti.*

Onu bir daha düşünmeyeceğime söz vermiştim, ama o gecenin hatırası ve onun yokluğunun verdiği o iç karartıcı his geçmiyor. Bana bulmam için bıraktığı daldan yaprakları çiğnerken bile, tanıdığım bir çiçeği, *sonrasında bir çare olarak görürken bile.* Dağın yamacından tırmanırken ve zirveye ulaştığımda dizlerimin üzerine çökerken bile.

Kanla kaplı gözlerim, dünyayı bu yükseklikten izlerken yanıyor, çünkü burası *çok güzel* ve bu da her şeyi çok daha kötü hale getiriyor.

Kılıcım artık yanımda değil.

Partnerim yok.

Üzerimde kıyafet bile yok .

Questral'ın bitimine sadece birkaç gün kaldı. Bu noktada, özellikle kılıcım olmadan kapılara geri dönemem. Bunu biliyorum.

Bana kalan tek şey bu amaç ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Tek başıma değil.

Çenem titreyerek gökyüzüne bakıyorum.

Bana ait olan tek şey bu elmas kolye. O dalın yanındaki bir kayanın üzerinde beni bekliyordu. Raker onu benim için tutmuş ve bırakmış olmalı. Sanki bir mesaj gibi. *Onun yanına git.* Ama o bunu yapamaz, gidip sonra bana neyin en iyisi olduğunu söyleyemez, kolyeyi çıkarmam için bana hırlayıp sonra da bulmam için bırakamaz.

Ayrıca, zaten onu istemiyorum.

Titreyen bir elle, elimi gökyüzüne uzatıp, "Lütfen. Lütfen, benim için geri dön. Sana ihtiyacım var." diyorum . Gözlerimden yaşlar akıyor,

görüşümü bulanıklaştırıyor. "Sensiz yapamam."

Ağlıyorum, acımı, utancımı, *her şeyimi* , bana ait olmaması gereken ama olmuş ve şimdi paramparça olmuş her umudumu ve isteğimi dışarıya döküyorum. Bütün bunlar hıçkırıklarla, durmadan akan gözyaşlarıyla dışarı çıkıyor, ta ki gözümü parıldayan bir şey kapatana kadar.

Ama bu benim ejderham değil. Hayır, bir kadının şekline bürünen bir ışık huzmesi. Kolumu kaldırıp gözlerimi parlaklığa karşı koruyorum.

Onu düşürdüğümde, gümüş elbiseli kadın başını bana doğru eğdi. "Kaybolmuş gibi görünüyorsun," dedi.

Avucumdaki elmaslar titriyor. "Kayboldum. Kaybolmuşum. Sevdiğim herkesi *kaybettim* . "

Alnındaki yıldız, beni incelerken parıldıyor. "Bana kendimi hatırlatıyorsun."

Mizahsızca gülüyorum. "Gerçekten de birbirimize çok benziyoruz, değil mi?" Ben, kan içinde, saçlarım kanla düğümlenmiş. O ise, uhrevi bir güzellikle ışıldıyor.

Hiç gülmüyor. "Hayatımın bir döneminde tıpkı senin gibiydim," diyor. "Düşmanlarımın kanına bulanmıştım. Gökyüzüne doğru bağırarak birilerinin bana yardım etmesini istiyordum."

“Öyleyse bana yardım et,” diyorum dişlerimin arasından. Hiçbir şey söylemiyor ve ben daha da toprağa gömülüyorum, mücadele gücüm tükeniyor. Yalvaracağım. Rica edeceğim. Başka hiçbir şeyim kalmadı. “Lütfen, bana yolu göster. Daha önce yaptığın gibi.”

Başını salladı. "Buna gerek yok. Yolu zaten biliyorsunuz."

“ *Hayır* .”

"Bana başka bir soru sor," diyor. Bunu aceleyle söylüyor, sanki fazla zamanımız yokmuş gibi, ve sanırım gerçekten de yok.

Çok fazla şeyim var. *Çok fazla.* Şimdi çok azı bana yardımcı olacak.

Ama... ama bir tane var.

"Ben hâlâ hayattayken kılıcımı nasıl aldı? Acaba kılıç onu mu seçti?"

Gözleri parıldıyor. "Onu seviyor musun?"

“Hayır,” diye tükürdüm. Ama bu bir yalan.

O da bunu biliyor gibi görünüyor. "Sana büyük kılıçlardan bahsedeyim Aris. Elementlerin kendileri, tanrılar, en güçlü duygular tarafından dövülmüş kılıçlar. Aşk ve öfke tarafından dövülmüş kılıçlar."

"Tanrısal Kılıçlar," diyorum.

Başını salladı. "Büyük kılıçlar ruhunuza, kalbinize işler. Ve birini oraya soktuğunuzda... size ait olanı alabilirler."

Ve onu içeri aldım.

Ellerim öfkeden titriyor. Yanaklarım utançtan kızarıyor. Raker bunu biliyor muydu? Benimle bunca zamandır çalışmasının sebebi bu muydu? Aptal gibi ona kanmamı bekleyip kılıcımı ele geçirmek için miydi?

O halde neden beni öldürmesinler ki? Kılıcımı bu şekilde neden ele geçirmesinler? Hiçbir mantığı yok.

“Neden benimki? Neden başka bir tanrı kılıcı değil?” Birkaçına rastladık. Çamura atılan. Sislerin içindeki. İkisinin de peşinden gidebilirdi ama gitmedi.

Sanki bu da iyi bir soruymuş gibi tekrar başını salladı. Alnındaki yıldız parıldayarak, "Senin kılıcınla onunki eskiden birdi," dedi.

Kulaklarımdaki zonklama bile duruyor.

Sözüm bir fısıltıdan ibaret. "Ne?"

“Kılıçlarınız aynı bıçağın iki yarısı. Bu yüzden aynı renkte parlıyorlar. Çok uzun zaman önce ayrıldılar, çünkü tek bir kılıç olarak güçleri çok büyüktü. Kılıçlarınız sizi birbirinize bağlıyor.” Yüzünden bir gölge geçti. “Eğer onları tekrar birleştirmeye kalkarsa, onu durdurmalısınız. Birleşmiş bu kılıçlar, binlerce yıl sürecek bir yıkıma yol açacaktır.”

Bunu istemiyorum. Bunu *durdurmak* istiyorum ... ama tek amacım intikam almak. Astral Kraliçe de bunu biliyor gibi görünüyor.

“Kılıçlarınızla olan bağınız sizi birbirinize bağlıyor. O bir harita. *Onu* takip edin ve aradığınız tanrılara ulaşacaksınız.”

O bir harita.

Bu doğru olsa bile—bunun ne anlama geldiğini bilsem bile—oraya nasıl gideceğim? Ne zaman ayrıldığını kim bilebilir? Belki de çoktan Tanrılar Diyarı'na ulaşmıştır. "Ama ben... benim hiçbir şeyim yok."

Gülümsüyor. "İşte yanılıyorsun. Yalnız değilsin, Aris."

Yalnız değilsiniz.

Raker bu sözleri söyledi. Onu kastediyordu ve bunu söylediği için yalancıydı.

Ama haksız değildi.

Gökyüzünü delen uzaktan bir çığlık yankılanıyor. O çığlığı tanıyorum. Uzaklarda, bulutların ötesinde, tüm yıldızlardan daha parlak bir yaratık parlıyor.

Ejderham. Beni görünce gözleri parıldıyor. Sanki o da beni arıyormuş gibi.

Işık beni bir anlığına kör ediyor. Ve o anda, garip bir sihirle tüm kanım yıkanırken tenim titriyor. Yumuşak kumaşlar ve parıldayan zırhlar çıplak bedenimi örtüyor. Işık kaybolduğunda, Astral Kraliçe orada süzülüyor ve bir ışık huzmesini saf yıldız ışığından bir kılıca dönüştürüyor. Onu bana uzatıyor.

"Herkes bir yolculuğa başlayabilir, Aris," diyor Astral Kraliçe. "Ama herkes bitiremez." Tam ejderham önüme inip dağı sarsarken, o da hızla gökyüzüne yükseliyor.

Gücün etkisiyle geriye doğru sendeledim, sonra ileri atılıp kollarımı onun etrafına doladım. Alınlarımız birbirine değdi ve yüzündeki yıldız parladı. *Parlıyordu.* Ve ben de bir şeyin tenime kazındığını hissettim. Hıçkırıklarla titredim.

Sonra burnuyla hafifçe beni geriye doğru itiyor. Kokluyor.

Onun ne koktuğunu tam olarak bildiğim için gülüyorum. "Doğru," diyorum ve elmas kolyeyi havaya fırlatıyorum.

Onu ağzıyla yakalıyor. Elmaslar üstün dişlerine çarparak çıtırdayıp parçalanıyor. Yutuyor.

Yıldız ışığı kılıcını sırtıma yaslıyorum ve kılıç orada vızıldayarak kalıyor. Hazır.

Ben de.

Ejderhamın üzerine biniyorum ve "Hadi bunu bitirelim" diyorum.

OceanofPDF.com

45

Rüzgar saçlarımı savuruyor ama gözlerimi kapatmıyorum. Tamamen ileriye odaklanmış durumdayım. Astral Kraliçe haklıydı. *Onu* hissedebiliyorum. Ruhumun etrafını saran bir mengene gibi, iliklerime kadar uzanan, bir ip gibi çeken bu parıldayan ipi takip ederek dünyaya doğru ilerliyorum.

Çok hızlı bir şekilde ilerledi. Belki de her zaman bu hıza ulaşabilecek kapasitedeydi. Belki de ben onu sadece yavaşlattım. Belki de onun için her zaman aşılması gereken bir engeldim.

Elbette öyleydim. Başka türlüsünü neden düşüneyim ki?

Ben de seni görüyorum.

Bu sözler beni rahatsız ediyor, gözlerim yanıyor. "Beni gördün ve *beni terk ettin* ," diyorum rüzgâra, sesim rüzgârda yankılanıyor.

Her şeyden sonra, değer verdiğim bir şeyin geçici olmaktan öte bir şey olacağını düşünmek ne kadar aptalcaydı.

Öfke, ıstırap ve ihanet beni şekillendiriyor, ta ki bu bedenden, bu zırhtan ve yıldız ışığından parıldayan bu kılıçtan daha fazlası olana kadar. Öfkeyle dövülmüş bir kılıç oluyorum.

Tanrılar başlarına ne geleceğini bilmiyorlar. Ben onlar gibi ölümden korkmuyorum.

Bu beni öldürecek.

Öyle olması gerekiyor.

Ejderhamın kanatları öne doğru uzanıyor, gökyüzünü fethediyor, rüzgarlarla birlikte yol alıyor, tam altımda savaşıyor, sanki kendi amacı

varmış gibi. Karnımın üstüne uzanmış, güçlü nabzının benimkine yankılandığını duyuyorum.

“Adın ne?” diye fısıldıyorum ve beni duyduğunu biliyorum. “Adını hiç öğrenemedim. Belki de bu yüzden seni çağırdığımda beni duyamadın.”

O, titreyen ses telleriyle, altımda mırıldanıyor.

“Oradan sağ çıkacağımı sanmıyorum,” diyorum. “Beni kurtardınız, bunun için. Bana yardım ettiniz, bunun için. Ve bunun için size teşekkür ederim.” Titreyen bir nefes alıyorum. “İsminizle teşekkür etmek istiyorum.”

Henüz bana teşekkür etmeyin.

Bu ses aslında bir ses değil, kelimelere dökülmüş bir duygu. Sanki doğrudan zihnime konuşuyormuş gibi hissedebiliyorum. Onu duyamıyorum... ama bir şekilde kelimeleri yine de biliyorum. Tıpkı kılıcımın bana adını söylemesi gibi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorum nefes nefese.

Ama hiçbir yanıt yok.

Göğsümdeki tel çekiyor— *Raker* . O ve kılıçlarımız yakın. "İşte orada," diyorum, gökyüzünden bile parıldayan bir kemer görebiliyorum. Fırtına kadar kalın bir bulut duvarı tarafından engellenmiş.

O öne doğru dalarken pullarını sıkıca kavrıyorum.

Fırtınanın tam ortasından.

Ve kendimizi bir sihir denizinin içinde buluyoruz. Her yerde, parıldayan, tüm duyularımı dolduran, beni içten dışa boğan bir sihir.

Her şey dikkatimi çekiyor. Bulutlarda, gökkuşaklarının patikalar gibi dışarı taştığı, parıldayan zemine değdiği delikler var. Her ne zaman bir şeye odaklansam, diğer her şey kayboluyor.

Burası başlı başına bir sınav. Sanırım biri buraya kadar gelip, ışıl ışıl labirentinde kaybolabilir.

Neyse ki ejderham yanımda. O, güzelliği yarıp geçerek gümüş ışık huzmelerinden oluşan bir kemerin önüne iniyor. Burası sihir kuyusunun girişi olmalı. Ötesinde ne olduğunu göremiyorum. Burası büyülü bir örtüyle kaplı.

Ejderhamın sırtından kayarak iniyorum. Tam içeri girecekken, etrafımı bir gölge kaplıyor. Geriliyorum. Hızla arkamı dönüyorum.

Bir canavar tam ejderhamın yanına iniyor.

Kılıcıma uzanmak yerine neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Zane. Devasa kanatlı bir yaratığın sırtında. Gözlerim yanıyor. Başardı. Sahip oldu.

Muhteşem bir Helmhawk.

Gülümsemesi tüm yüzünü değiştirdi. Bir anda yere yığıldı, sonra beni sıkıca kucakladı. "Sen... sen hayattasın," dedi, şaşkınlıkla açılmış gözlerle benden geriye doğru sendeleyerek.

“Sen de öylesin.” Kaşlarımı çatıyorum. “İçeri… girdin mi zaten?”

Başını salladı. "Bardağımı aldım." Çantasından gümüş bir kadeh çıkardı. İçinde dökülmeyen, parıldayan bir sıvı vardı. "Yaklaşık bir hafta önce buraya geldim. Alabileceğim başka şeyler de almak için kaldım ama burası bir labirent gibi. Tam çıkıyordum ki seni gördüm."

Tekrar kollarımı ona doladım. Nihayet, iyi bir haber. Bu ölümcül yolculuktan olumlu bir şey çıktı.

Bu bana kötü günleri hatırlatıyor. Yavaşça geri çekiliyorum. "Kira— Kira öldü."

Bu haber yüzündeki gülümsemeyi siliyor. Küfretiyor. "Umut etmiştim... Sanırım *umudum* vardı ."

“Ben de.” Gözleri gözlerimle buluştu ve sesim zehir gibiydi. “Cadoc yaptı. Onu avladı ve—”

O isim anıldığında gözlerinde bir şey parlıyor.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

Zane'in ifadesi ciddi. "Birkaç saat önce buradaydı. Bir bardak içti." Kahretsin. Gerçekten de içmeyi başardı. Şerefsiz. Zane'in bakışları sert. "Onu içerken gördüm, Aris."

Sessizlik.

"Acaba o— *acaba o...* "

"Bağırıyordu. Ejderhası onu alıp götürdü. *Ama* ... hayattaydı ."

Hayır. Cadoc—Cadoc ölümsüz olamaz. Bunun diğer taraf için ne anlama geleceğini bilerek geriliyorum. Onun gibi korkunç bir insanın bulunduğu herhangi bir dünya için ne anlama geleceğini biliyorum.

Ama bu benim sorunum değil. Olmamalı da.

Damarlarımda hâlâ öfke dolaşırken, gözlerim elindeki kadehe kaydı. İçindeki sıvı, yıldızlarla dolu bir kupa gibi gümüş renginde girdaplar oluşturuyor.

"Bununla ne yapacaksın?" diye soruyorum.

Bir an bile tereddüt etmiyor. "Onu eve götürüp arazimize dökeceğim. Dağımı ve orada yaşayan herkesi kurtaracağım."

Ona inanıyorum. Hızlı davranırsa Helmhawk'ıyla kapılara geri dönecektir. "Öyleyse git. Git hepsini kurtar."

Zane bana sarılıyor. Son bir kucaklaşma.

Eli kolumun yanını kavradı, yeni, pırıl pırıl metali tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Aris," dedi. Bunu içtenlikle söylediğini biliyordum.

“Sizinle tanışmak güzeldi, Zane,” diyorum. Devasa kuşuna binip parıldayan ışığın içinde kayboluşunu izliyorum.

Kanım öfke, keder ve her şeyden önemlisi amaç duygusuyla kaynıyor.

“Burada kal,” diyorum ejderhama. “Ve eğer dışarı çıkmazsam, bil ki seni tanımak en büyük hediye oldu.” Başımı onun başına yaslıyorum.

Sonra kemere ve yolculuğumun sonuna doğru dönüyorum.

OceanofPDF.com

46

"Onu ***öldüreceğim*** *," dedim Stellan'a. "Gümüş-kırmızı gözlü tanrıçayı."*

Bana doğru bakıyor. Ben on iki yaşındayım ve onun atölyesindeki en küçük kılıçları bile zar zor tutabiliyorum.

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?" diye soruyor.

Onun şüphesi beni daha dik oturmaya itiyor, sanki boyuma yarım santim daha ekleyerek kendimi daha yetenekli gösterebilirmişim gibi. "Onun kafasını keseceğim."

“Ya çok başı varsa?” diye soruyor. “O bir tanrıçadır. Çok biçimli, çok yüzlü bir varlıktır .”

“O zaman her kafasını keseceğim,” diyorum dişlerimin arasından. “Ve her kolunu, her bacağını, her kalbini de kesip yakacağım.” Sesim değişiyor, tanımadığım bir şeye dönüşüyor. “Hepsini yakacağım.”

Stellan bana baktı. "Ya sen de yanarsan?" dedi.

Ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Öyleyse, tıpkı bana öğrettiğin gibi, küllerden yeniden doğacağım."

Parıldayan Mağara , kemerden içeri adımımı attığım anda tüm ihtişamıyla gözler önüne seriliyor. Yer, her türlü metalden yapılmış kadehlerle kaplı. Bazıları kristalleşmiş alev gibi görünüyor. Diğerleri antik kemikten dövülmüş gibi. Bazıları ise paha biçilmez mücevherlerden oyulmuş.

Çoğu köşelerde, yüksek yığınlar halinde duruyor.

Yolumu kesen şey, tıpkı kılıcım gibi, saf, pırıl pırıl gümüşten yapılmış. Diz çöküyorum. Ve parmaklarımı sapına doladığım anda, güneşten daha

parlak, galaksi gibi ışıldayan, parçalanmış yıldızlar ve erimiş enerjiyle girdaplar oluşturan gümüş bir sıvıyla dolmaya başlıyor.

Tam bir sihir.

Bardağın ağzına ulaşana kadar durmaz.

Bardağı yerden kaldırıyorum. Kenara çekerek deniyorum.

Ama sıvı dökülmüyor. Kadehi tamamen ters çevirsem bile.

Bir söz verildi, tamamlandı. Büyüyü aldım. Son nefesime kadar ejderhamı onu Kira'nın kız kardeşine götürteceğim.

Şimdi bunu bitirme zamanı.

Bir elimle sihir kadehini tutarken, diğer elimle yıldız kılıcıma uzanıyorum. Avucumu kılıcın parıldayan kenarına doğru kesiyorum. Kanım parıldayan toprağa dökülüyor.

Sonra kılıcımı ona saplıyorum, zihnim bu yolculuk boyunca bana musallat olan bir isimle dolu.

Kapılar kırılmaz bir büyüyle yönetiliyor. Elli yıldan daha kısa bir süre dışında, tanrılar bile onları açamaz.

Belki de onları yaratan tanrı hariç.

Yolculukların, kapıların ve ara yerlerin tanrısı. Bizzat Questral'ın tanrısı.

“Seyahatlerin Tanrısı.”

Vander'ın kütüphanesinde araştırdığım tek şey Büyük Hanedanlar değildi. Tanrı çağırma hakkında bulabildiğim her şeyi de araştırdım. Kendi toprakları dışındaki her yerden gelen çağrıları görmezden gelebiliyorlar. Bu yüzden buraya gelmeyi bu kadar zorlaştırıyorlar; bu yüzden kemerli geçit, Questral'ın elli günü dışında, onlardan başka kimseye kapalı.

Bir an sonra, en kötü anılarımdaki haline tıpatıp benzeyen bir tanrıça önümde belirdi.

Soluk teni kılıcım gibi parlıyor. Saçları tanrıların gümüşü gibi; uhrevi ve dünyevi olmayan bir güzellikle ışıldıyor. Yüzlerce değerli taş, sanki teninden fışkırıyormuş gibi, sayısız parlak renkte tenini süslüyor. Zümrütler, yakutlar, safirler, elmaslar, adını sayamayacağım kadar çok taş.

Bütün bu duygu, bütün bu öfke, silahımı kaldırdığımda ok gibi keskin bir odak noktasına dönüştü. Sesimin sakin çıkmasına şaşırdım ama çıktı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Sıkılmış görünüyor. Kusursuz yüzü ifadesiz. "Elbette ki öyle. Yanmayan bıçak. Beni öldürmeye geldin," diyor basitçe, elimdeki yıldız ışığıyla parıldayan bıçağa bakarak.

Bunu nereden bildiği umurumda değil. Hiç umurumda değil. Hiçbir önemi yok.

“Benim.” Bir adım öne atıyorum. “Seni ilk gördüğüm andan itibaren her an öldürmek istedim.” Her kelimem öfkeyle yoğrulmuş, şimdiye kadar dövdüğüm en keskin kılıçlar gibi. Bu eşsiz öfke içimde kıvrılıyor, damarlarım onun ateşiyle tutuşuyor. Ama sesim titrek değil. “Bütün ailemi sen öldürdün.”

Muhteşem yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yok. Vücudunu süsleyen mücevherler parlamaya devam ediyor.

Bir adım öne çıkıyorum. “Köyümü yerle bir ettiniz.” Yüzlerce hayat küle döndü. Onu yanıma alıyorum. “Umurunuzda değil, değil mi?”

"Ben bir tanrıyım," diyor dümdüz bir ifadeyle. "Binlerce yıldır yaşıyorum. Milyonlarca insanın doğuşunu ve ölümünü izledim. Krallıkların ve dünyaların yükselişini ve düşüşünü izledim. *Bizi* tehdit etmedikleri sürece kimseyi umursamıyorum ."

Biz. Tanrılar.

“Peki *neden* ?” diye soruyorum, sesim sorudan titriyor. “Neden ben? Neden ailem? Eğer umursamıyorsan... o zaman neden bunu yaptın?” *Neden bunu yapmak zorundaydın?* Gözlerim yaşlarla doluyor. Onun bunu yapmadığı bir dünya hayal ediyorum. Bizi yalnız bıraktığı bir dünya. İntikam almak için bu güzel ve acımasız dünyayı aşmak zorunda kalmadığım bir dünya.

"Kehanet yüzünden," diyor basitçe, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. "Bir tehdit oluşturuyordunuz. Onu ortadan kaldırmaya çalıştım."

Kehanet. İşte o kelime yine.

Bunun benimle ilgili olduğunu düşünüyor. *Söz verilen şövalye ile.*

İleri adım atıyorum. Bunun bir önemi yok, biliyorum. Her şey sona ermek üzere, ama bilmemezlikten gelemem. Sevdiğim her şeyin neden benden koparıldığını bilmemezlikten gelemem. Çünkü haklıydım. Şimdi kesin olarak biliyorum. *Benim* hatamdı .

"Hangi *kehanetten bahsediyorsun* ?" diye soruyorum.

Tanrıçanın dudakları, sanki öfkem ve bilgisizliğimden hoşlanıyormuş gibi, hafifçe kıvrılıp gülümsedi.

O, bu düelloya hâlâ bir silah getirmedi.

“Daha çok korkmalısın,” dedim ona, sesim mermer gibi pürüzsüz teninden fışkıran taşlardan birinin içinde oturuyormuşuz gibi parıldayan bu

odada yankılandı. “Çünkü Seyahat Tanrısı olsan bile, kapıları açmanın küçük bir iş olmadığını tahmin edebiliyorum. Basit bir *tehdidi* ortadan kaldırmak için bu kadar uzun bir yol kat etmek çok fazla . *Benden korkuyordun.* Şimdi buradayım… seni düelloya çağırıyorum… ve hiç korkmuş görünmüyorsun.”

“Hayır,” diyor kısaca. “Değilim. Çünkü isteklerini koklayabiliyorum, insan. Hissettiğin her şeyi biliyorum. Duyguların bir enstrümanın telleri gibi ve hepsini burada, önümde güzelce serilmiş halde tutuyorum. Bu yüzden intikamından bile daha çok istediğin bir şey olduğunu biliyorum.”

Sesim öfkeyle dolu. "Hiçbir şey istemiyorum—"

"Onları geri istiyorsunuz."

Dünya duruyor. Kanımdaki öfke donuyor. Her şey çok sessizleşiyor. Çünkü her şeyi yapardım . *Her şeyi*...

“Elbette istiyorum. Ama bu imkansız.” Sesim kısık çıkıyor.

"Hayır," diyor. "Ve eğer beni öldürmeyeceğinize kanınız üzerine yemin ederseniz, size nasıl öldüreceğimi söyleyeceğim."

Kan yemini. Kılıçlarla aynı şey olduğunu hayal ediyorum, ama bozulursa... *Ben de* kırılacağım.

"Yalan söylüyorsun," diyorum, kelimelerim titriyor. Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bu tanrıçadan gelen, yalan olması gereken şeye inanmayı reddediyorum.

“Yalan söylemiyorum,” diyor. Derisinden mücevherlerden birini koparıyor ve o noktadan kan fışkırıyor. Gümüş renginde, tıpkı kadehimdeki girdap gibi dönen bir güç gibi. Parmaklarını içine batırıyor. “Kanım üzerine yemin ederim ki bir yol var ve ben onu biliyorum. Sana söyleyeceğim… eğer beni öldürmeyeceğine söz verirsen.”

İmkansız.

İntikam arzusu beynimi delip geçiyor. Kanımı yakıyor. Yıllarca bunun için çalıştım. Sayısız tehlikeyle savaştım, bitmek bilmeyen zorlukların üstesinden geldim, sadece bu an için.

Yıldız kılıcını kaldırıyorum, onu öldürmek istiyorum. *Onu öldürmeye ihtiyacım var.* Ama onu boynuna saplamak yerine... ayaklarımın dibine bırakıyorum.

Bu sözler yanlış geliyor. Bin yıl geçse de bunları söyleyeceğime asla inanmazdım. Ama söylüyorum. Açıkça. Çaresizce. "Kanım üzerine yemin ederim ki seni öldürmeyeceğim, tanrıça."

Kılıcımı bırakıp, sırıtan ve elini elime koyan kadına doğru yürümek için tüm gücümü toplamam gerekiyor.

Kanlarımız birbirine karıştı ve yeminin damarlarımdan kalbime doğru hızla aktığını hissettim. İş bitti.

Hafifçe başım dönerek, neredeyse tökezleyerek geriye sendeledim, acaba büyük bir hata mı yaptım diye merak ettim. Sonunda tekrar karşısına geçtiğimde sesim sakinleşti. "Konuş," diye emrettim.

"Ölüm Tanrısını öldürürsen, aileni geri getirebilirsin."

Ölüm Tanrısı. Gelinleri çalan, iblisleri yöneten, acımasızlığıyla ünlü ve başıma ödül koyan gümüş saçlı savaşçı.

“Teşekkür ederim,” dedim tanrıçaya. Ve *tüm ailemi öldüren kadına teşekkür edeceğimi hiç düşünmemiştim.* Başını sallarken mücevherleri bana doğru parıldadı. Mağaranın sonundaki, sanki doğrudan yıldızlara giden geniş ve yukarı doğru eğimli tünele doğru döndü. “Ama seninle işim henüz bitmedi.”

Gökyüzünde benimle konuşan ejderhamla aramdaki bağlantıya doğru uzanıyorum. *Orada mısın?* diye soruyorum.

Aynı yankı karşılık veriyor, zihnimde tercüme edilen sözsüz dil. *Her zaman* , diyor.

Sana bir şeyim var , diyorum.

Gel ve onu al.

Dizlerimi titretecek bir güçle ejderham kemeri yarıp geçti, gümüş kirişleri parçaladı ve tam arkama inerek yeri sarstı. Nefesinin buharını başımın üstünde hissedebiliyorum.

Tanrıçanın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Beni öldürmeyeceğine dair kan yemini ettin."

“Ejderham hakkında hiçbir şey söylemedim.” Gümüş yoldaşıma bakıyorum. “Ye.”

Tanrıça, ejderham onu ve binlerce mücevherini bir anda yutmadan önce en ufak bir güç belirtisi bile gösteremiyor.

OceanofPDF.com

47

Ölüm Tanrısını ***öldürürsen*** *, aileni geri getirebilirsin.*

Ondan korkmuş olabilirim, tüm bu süre boyunca ondan kaçmış olabilirim, ama umut ve sevgi göğsümdeki her türlü korkuyu siliyor. Çünkü her şeyi yaparım. Gerekirse lanet olası yıldızlara tırmanırım. Onları gökyüzünden sökerim. Onları ellerimde ezerim. Her kemiğimi kırarım, her dişimi parçalarım, gerekirse kendimi diri diri derimi yüzerim ve eğer geri dönebilirlerse bunların hiçbiri önemli olmayacak .

Bir an bile tereddüt etmeden, yıldız ışığı kılıcımı toprağa saplıyorum, kanımın daha fazlasını toprağa damlatıyorum—

Ve fısıldayarak, "Ölüm Tanrısı" de.

Mağara aşağı doğru kayıyor. Midem bulanıyor. O bana gelmek yerine, *ben* başka bir yere ışınlanıyorum.

Damarlarımda buz gibi bir soğukluk hissediyorum ama kılıcımın kabzasını daha sıkı tutuyorum, ta ki etrafımda yeni bir oda belirene kadar.

Tavanlar yüzlerce metre yüksekliğinde ve ince işçilikle oyulmuş. Zeminler saf gümüşten. Karşımdaki kapı delinmiş, parçalanmış. Her yer metal. Etrafımı boş tahtlar çevreliyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum.

Yerde, gözleri açık, göğsüne saplanmış bir bıçakla yatan bir ceset var. O bıçağı tanıyorum. Gece gökyüzü kadar siyah bir taşla taçlandırılmış bir tahtın önünde dimdik ve gururla duruyor. Ölüm Tanrısı'nın tahtı.

O sandalyede oturan kişinin gözlerine baktığımda, kalbim nihayet kırılıyor.

"Hayır," diyorum.

Raker hiçbir şey söylemiyor.

Kılıcım hâlâ kınında, onun kucağında duruyor.

"Hayır," dedim tekrar, başımı sallayarak, buna inanmayı reddederek.

Tahtının yanında, benim sahiplendiğim kadehin aynısı ters çevrilmiş duruyor. Boş. Onu içmiş .

"Aris," diyor sonunda ayağa kalkarak.

“ *Hayır* ,” diyorum, erimiş ruhumun her parçasıyla. “Adımı söylemene izin vermeyeceğim. *Bana bakmana* izin vermeyeceğim .”

Gözlerinde bir anlık pişmanlık belirdi, ama bir an sonra kayboldu. Tüm duyguları yok oldu. Tıpkı o tanrıça gibi. Bir adım ileri attı. "Burada olmamalısın," dedi.

“Tam da olmam gereken yer burası,” dedim sesim titreyerek. Başımı ona doğru eğdim. “Yani Ölüm Tanrısını mı öldürdün?” Yerdeki adama baktım ama ziyaret ettiğimiz Büyük Ev'deki resimlerdeki adamlara hiç benzemiyordu. Hiç de değil.

Raker'ın yaptığı gibi değil.

“Savaş Tanrısını öldürdüm,” diyor sesi uzak ve duygusuz. “Beş yıl önce Ölüm Tanrısını öldürdüğünü kim sanıyordu ki?” Ölü tanrının üzerinden, ona bir bakış bile atmadan geçiyor. “O zamandan beri yeraltı dünyasına hükmetmeye çalışıyor. Gördüğünüz gibi, iblislerle ve çalınmış gelinlerle kötü bir şekilde.”

“Ama sen—sen insandın,” diyorum, her farkı görerek. Her sıcaklık eksikliğini. Bir zamanlar pürüzlü olan her pürüzsüz yeri. Bir zamanlar mat olan her parıldayan yeri. O her zaman güzeldi, ama şimdi...

Şimdi.

O kadehi içtiği ve olması gereken kişi haline geldiği için, zaten var olan her şeyi aydınlatan sihir sayesinde, o sadece ölümsüz değil.

O bir tanrı. Yine.

“Tanrıların bana karşı komplo kurduğundan şüpheleniyordum. Bu yüzden, son Görev sırasında Fırtına Tarafı'na gittim ve ruhumun bir parçasını oraya gömdüm. Savaş Tanrısı sonunda beni öldürmeye çalıştığında, ruhumun *tamamını* öldürmeyi başaramadı . Fırtına Tarafı'nda bir insan olarak uyandım,” diyor. Kupaya bakıyor. “Güçlerime tekrar erişmek için sihre ihtiyacım vardı.”

“Demek bu yüzden bu göreve çıktın,” diyorum sesim titreyerek. “Bu her zaman planınmış...” Başımı sallıyorum. “Söyle bakalım. Ben bu işin neresindeydim?”

"Bıçağınız—"

“Diğer yarısı senin,” diyorum. Şaşkınlıkla donakalır. İleri adım atıyorum. “Ama onu almak için beni öldürebilirdin. Kolayca. Birçok kez.” Başımı yana eğiyorum. “Öyleyse neden yapmadın?”

Bunun üzerine sessiz kalır.

Aramızdaki tanrı heykeline bakıyorum. "Öldürmek senin için sorun değil gibi görünüyor. Peki neden?"

“Aris—”

“ *Neden beni öldürmedin?* ” diye soruyorum, sesim odada yankılanıyor. Göğsüm hızla inip kalkıyor. Kendimin her kırık parçası göğsümden dışarı fırlamış, sanki kalbimin bıçağı daha büyük bir düşmanla karşılaştıktan sonra paramparça olmuş gibi. “Neden umursuyormuş gibi yaptın? Neden beni görüyormuş gibi yaptın?” Duygularım kabarırken tekrar başımı sallıyorum. “Sadece—sadece beni öldürmeliydin, Raker,” diyorum sesim titreyerek. “Daha az acıtırdı.”

Gözlerinde nihayet bir duygu parıltısı belirdi. Acı. Benim acım onu da etkiledi. Bana doğru bir adım daha attı.

Ve bir anda o duygu kayboluyor.

“Bana karşı dürüstmüş gibi davranma, Aris,” diyor. “Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?” Bir adım daha atıyor. “Aris Agron, Agron Hanedanı'nın varisi mi? Stormside'ın Büyük Hanedanlarından biri mi?”

Dişlerim birbirine kenetleniyor. Tam adımı duyduğumdan beri yıllar geçti. Evim yerle bir olduğu gün, o gün adımı kaybettim. Bunun onun için neden önemli olduğunu bilmiyorum ama öyle görünüyor. Soyumun farkında olduğumdan daha fazla anlam ifade edebileceği anlaşılıyor.

Bunu duymak, adımı duymak, acımı yeniden öfkeye dönüştürüyor. "Sizin gibilerin evi *küle döndü* !" diye bağırıyorum. "Sadece ailemi öldürmediniz, *yüzlercesini öldürdünüz.* Bütün köy, sizin yüzünüzden öldü."

"Yangını ben çıkarmadım," diyor.

“Zaten yapmış da olabilirdin!” Ona doğru bir adım attım. “Kehaneti biliyor olmalısın. Benim dışımdaki herkesin bildiği o lanet olası kehaneti.” Kendimi işaret ettim. “Öyleyse beni öldür, Raker. Daha önce yapamadın, ama şimdi nasıl olur? *Şimdi yap şunu!* ”

Bir santim bile kıpırdamıyor.

Gülüyorum. "Beni umursuyormuş gibi yapma. Sevdiğim herkesi kaybettim. *Herkesi.* Ve... ve ben... " Cümleyi tamamlamaya cesaret edemiyorum. "Ve sen... "

Gözlerim yaşlarla dolu, öfkeyle kaynayan ve bu karanlık ve tehlikeli yolculukta, dünyanın ucuna kadar omuz omuza savaşarak birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlatan bir bakışla ona bakarken, kelimeler ağzımdan dökülüyor. Kelimelerim acım gibi; önce uyuşmuş, sonra yakıcı.

“Beni terk ettin,” diyorum, sesimde hiçbir duygu belirtisi yok.

" Beni *terk ettin* ," diyorum tekrar, yalnız uyanmanın acısını hatırlayarak.

" *Beni* terk ettin ," diyorum, çünkü onun için önemli olduğumu sanıyordum.

“ Beni silahsız, ölüme terk ettin.” *Duygularımın* geçişini izliyor, yüzü, gözleri uzak ve soğuk. “Sonra… *sonra—* ” Sesim titriyor ve ifadesi nihayet değişiyor, ama hayır. Bu umursayan tuzağa düşmeyeceğim.

İçimde öfke alevleniyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elindeki kın kılıfını çekip alıyorum ve o da bana izin veriyor.

Kılıcımı kınından çıkarırken metalin sürtünme sesi salonda yankılanıyor.

Stellaris. Avucumda parıldıyor, uyanıyor.

“Pekala,” dedim, onun bana öğrettiği duruşu alarak. “Eğer beni alt edemezsen… o zaman benimle düello yap, Raker.”

Daha önce hiç düello yapmayı başaramadım.

Bunu sayısız kez yaptık. Şimdi başını sallıyor. Ama bu kararı verme yetkisi ona ait değil.

Bir yol var. Ölüm Tanrısını öldürün.

Bir kükremeyle ileri atıldım, doğrudan boynuna saldırdım—ve bir anda kılıcı eline çarptı, tanrının göğsünden sökülüp avucuna girdi. Gözümü kırpmadan önce kılıç metalime saplandı.

Keşif gezimizden kalan anılar yankılanıyor. Ben, mağarada, onun dikkatini çekmeye çalışıyorum. Dinlemesi için kılıcımı ona doğru savuruyorum. Onun kılıcıyla benimki buluşuyor. Ses ve uzay bükülüyor.

Aynı şey şimdi de oluyor.

Kılıçlarımızın çıkardığı çınlama şiirdir. Galaksi boyunca süzülen yıldızlardır. Güneşin denize karışmasıdır.

Ama Raker, daha önce düello yaptığım insanla aynı değil. Hatta sadece ölümsüz bile değil.

O bir tanrı.

Yeni kazandığı gücün etkisiyle geriye doğru savrulup, taşın üzerinde kayarak kafam taşa çarptı.

Bir an için dünya çöker. Ama hayır. Bilincime tutunuyorum. Zihnimde beliren görüntüye tutunuyorum: ailem ve ben, her şeyin paramparça olup yeniden bütünleşmesi.

Zihnim acıyla bulanmış halde ayağa kalktım, tam karşımda duruyordu.

Beni bir saniyede öldürebilir. Bunu görüyorum. Bunu hissediyorum . Bir yanım onun bunu denemesini, ikimize de tam olarak kim olduğunu, acımasız Ölüm Tanrısı olduğunu göstermesini istiyor .

Ama o öyle yapmıyor.

Kılıcımı tüm gücümle, öfkeli bir çılgınlıkla, bana öğrettiği her hareketi kullanarak defalarca yere seriyorum. Boynuna, göğsüne, bacaklarına saldırıyorum ve her seferinde metali benimkiyle buluşuyor. Bana zarar vermeye bile çalışmıyor. Tek yaptığı, ilerlemelerimi engellemek. Ve dövüşme şekli çok kolay. Sanki benden çok daha hızlı ve güçlüymüş gibi, sanki yıllarca yaptığım eğitim hiçbir işe yaramamış gibi. Sanki ben en düşük kalitedeki metalin karşısında en yüksek kalitedeki çeliğim.

Hiç çaba bile göstermiyor.

"Benimle dövüş," diye dişlerimi sıkarak, kılıcımı iki elimle ve tüm gücümle ona doğru tekrar savurdum.

Kılıcının sesi benimkine sürtünüyor. Ve bu ses—bir şarkı. Hayat ve ölüm, güneş ve karanlık, yaz ve kış—hepsini hissediyorum, o yankılanan saniyede birleşiyorlar ve bilmiyorum, bu biz miyiz yoksa kılıçlarımız mı, iki yarım buluşuyor, parıldıyor, *istiyor.*

Kılıçlarımız tekrar buluştuğunda "Hayır," diyor.

İleriye doğru bir kez daha atılırken boğazımın arkasından bir hırıltı çıktı. Kılıcıma bile bakmıyor.

Bana bakıyor.

“ *Benimle dövüş* !” diye kükredim, tüm gücümü bir sonraki vuruşuma vererek. Ve bu sefer, kılıçlarımız çarpıştığında, göz kamaştırıcı bir ışık saçtılar. Nefesim kesildi—birkaç adım geri çekilerek, ondan ve silahından uzaklaştım.

Onun vurmasını, başka bir şey söylemesini ya da sadece çekip gitmesini ve ölümsüz hayatının bir anına bile değmeyeceğime karar vermesini bekliyordum, ama yaptığı tek şey kılıcını yere atmak oldu.

Tek yaptığı bana doğru sinsice yaklaşmak, ta ki elleri yanaklarımı kavrayana kadar, sanki ikimiz de olan biten her şeyi unutup yeniden başlayabilirmişiz gibi. Ona izin veriyorum. *Ona izin vermek istiyorum.* Kollarım yanlarımda gevşiyor.

"Aris, bunu bırak," diye fısıldıyor tam yüzüme, ve ben titriyorum, birbirimizin dudaklarına nasıl nefes nefese kelimeler fısıldadığımızı, gözlerimizin nasıl irileştiğini, ikimizin de nasıl yalvarıp teslim olduğumuzu, nasıl sıkıca tutunup bıraktığımızı hatırlayarak. Kemiklerimiz tükenene ve bitkin düşene kadar tekrar tekrar.

O da aynı şeyi yapıyormuş gibi titriyor. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Artık istemiyorum."

Bana o kadar dikkatle bakıyor ki, sanki yeni bir şey görüyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Kendi gözleri de kocaman açılıyor. Çok odaklanmış. Çok büyülenmiş. Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, sonra sanki beni öpecekmiş gibi aşağı iniyor.

"Beni terk ettin," diye fısıldadım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Gözlerim yaşarıyordu.

"Gittim," diyor, bakışları gözlerime dikilmiş. "Seni kurtarmak için."

Beni kurtarmak için mi *?* Neredeyse gülecektim. Beni ölüme terk ederek mi kurtaracaksın? Kılıcımı çalarak mı? Sözleri tükürdüm. "Neyden?"

“Benden.”

Nefesim kesildi. Yutkundum, kusursuz yüzüne baktım, acı ve öfkenin karışımını gördüm, omurgamdan aşağıya doğru soğuk bir korku fısıltısı hissetmeyi bekledim. O, Ölüm Tanrısı. Dehşete kapılmalıyım.

Ama ben değilim.

Gözleri kısılıyor, sanki bunu hissetmiş gibi. Sanki bana öyle olmam gerektiğini söylüyor gibi. Yine de benden uzaklaşmıyor.

Elleri hâlâ saçlarımın arasında, beni kendine daha da yaklaştırıyor ve ateşli bakışlarında kaos görüyorum. Çatışma. Anlamadığım içsel bir savaş. Sonunda başını sallıyor.

“Doğru olanı yapmaya çalıştım. Seni terk etmeye çalıştım. Ama sen *beni çağırdın.* ” Beni daha da yakına çekiyor, sanki kendini durduramıyor. Sanki aramızda herhangi bir mesafe olmadan yaşayamazmış gibi. “Ve eğer hâlâ tanrıları öldürmekte kararlıysan... bana katılmanı istiyorum.”

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

“Kılıçlarımız. Yeniden birleşmek için yaratıldılar. Yan yana çalışmak için yaratıldılar. Birlikte... birlikte, bu dünyayı değiştirebiliriz. Bütün tanrı kılıçları bir araya gelse bile bizimkilerle kıyaslanamaz. Birleşmiş bu tek kılıç... hepsini parçalayabilir ve ele geçirebilir.”

Hepsini talep edin.

Çünkü büyük kılıçlar böyle yapar. Bunu Vander'ın kütüphanesinde okumuştum. Fethettikleri gücü emerler.

Astral Kraliçe'nin sözlerini hatırlıyorum. Serbest bırakılacak yıkımdan bahsetmişti.

Tereddütümü hissetmiş gibiydi ve başını salladı. "Ben de senin istediğini istiyorum, Aris. Tanrıların düşmesini istiyorum. Gücün diğer tarafa geri verilmesini istiyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

İstediğim şey bu. İnancım bu.

"Bana katılın," diyor.

Sonra dudakları dudaklarıma değdi ve bu basit dokunuş, ruhumun derinliklerinden acımasız bir gerçeği ortaya çıkardı.

Ona katılmak istiyorum. Artık yalnız kalmak istemiyorum.

Kimi kandırıyordum ki? Buraya gelip onu tekrar göreceğimi ve hiçbir şey hissetmeyeceğimi gerçekten mi sanıyordum? Tüm o duyguların, tüm o anların o mağarada öldüğünü gerçekten mi düşünüyordum?

Yapmadılar.

Bu yüzden onu öpüyorum. Bu sefer öne atılan ben oluyorum ve o, sanki bekliyormuş gibi, sanki dokunuşumu özlemiş gibi, sanki ben bir uyuşturucuymuşum ve o çoktan bağımlı olmuş gibi inliyor. Sıcak dilim dudaklarını aralarken dudakları soğuk, ama tadı aynı. Elleri mermer kadar sert ve saçlarımın arasından geçerken aynı derecede buz gibi, ağzı boynumdan aşağı doğru inerken, dün gece ısırdığı yere ekstra dikkat ederken, keskin dişlerini aynı hassas cilde nazikçe sürerken iç çekiyorum. "Beni yalnız bıraktın," diye tekrarlıyorum, çünkü affedemeyeceğim bir şey bu.

“Bir daha asla yalnız kalmayacaksın,” diye yemin ediyor kalbimin atışlarına karşı, sonra dudakları dudaklarımı yakalıyor. Ve bu öpüş—en büyük bıçak gibi; her şeyi kesip atıyor. Acıyı. Öfkeyi. Amacı. Dili benim dilimle buluşuyor ve dünyanın geri kalanı bir anda yok oluyor.

Ben de onu aynı tutkuyla öpüyorum, emiyorum, ısırıyorum, kelimesiz, çaresiz bir dille konuşuyorum, bedenimin her parçası onun her parçasına özlem duyuyor. İkimiz de nefes nefese kalana kadar öpüşüyoruz. Ta ki nefes almak için geri çekilmek zorunda kalana kadar.

“İş toplantısı mı?”

"Evet, Aris?" diye soruyor, tam ağzımın dibinde. Ve adımı sanki evrendeki en önemli kelimeymiş gibi söylüyor.

Gözlerim yanıyor. Sonunda gerçeği söylüyorum. Bunun ne olduğu konusunda kendime karşı dürüst oluyorum.

“Sanırım—sanırım seni seviyorum,” diyorum.

Ve sonra kılıcımı kalbine sapladım.

OceanofPDF.com

48

Raker'ın gözleri kocaman açıldı. *Kocaman.* Sözlerime mi yoksa kılıcımı kalbine saplamış olmama mı, emin değilim.

Bakışları yavaşça, tanrısal gümüş kanıyla kaplı kılıcıma indi, sonra tekrar benimkine döndü.

Ve sonra beklenmedik bir şey yapıyor.

Sırıtıyor .

Ölmek üzere olması gerekiyor.

Ellerim kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Bıçağı daha da içeri ittim, bir gümüş sel daha fışkırdı, ama o sadece bana *doğru* bir adım attı , kendini delip geçti, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı.

Ağzı neredeyse dudaklarıma değiyor, sanki beni böyle öpebilirmiş gibi, ama ben sendeledim ve omurgam duvara çarptı. Bileğim, hâlâ kılıcın kabzasını tutarken, göğsüne çarptı.

Kılıcım tamamen kalbine saplanmış durumda.

O ise daha da genişçe gülümsüyor.

"Bunun beni öldüreceğini mi sandın?" diyor başını yana eğerek. Eğlenmiş görünüyor. Öfkeli görünüyor. Büyülenmiş görünüyor. Ellerim onun kanıyla kaplı. "Ben ölümüm." Bana doğru eğilirken nefesim panikle kesiliyor. "Bundan biraz daha fazlasını denemen gerekecek, Aris."

"Yapacağım," diye tısladım, sözlerim kararlıydı, inancım ta içime işlemişti.

Eğer ailemi tekrar görmemin önündeki tek engel oysa, hayatımın geri kalanında bunun için çabalayacağım. Tek uyanık amacım bu olacak.

“Dört gözle bekliyorum,” diye mırıldanıyor. Sonra gümüş rengi bakışları sertleşiyor. “Ciddi miydin? Söylediklerin?” diye soruyor bana doğru eğilerek. Sanki bilmesi gerekiyormuş gibi söylüyor. Sanki dünyanın en önemli şeyiymiş gibi.

Ona cevap vermiyorum.

Onun dikkatsizliğinden faydalanarak elinden sıyrılıp kurtuldum. Sonra yere fırlattığı kılıcına uzandım.

Ve ben de öyle düşünüyorum.

Arkamdan gelen, Raker'ın ne yaptığımı fark edip keskin bir nefes alışını kaçırmıyorum. *Kılıcını hareket ettirebiliyorum.*

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Raker'ın neden en başından beri bu kadar mutsuz ve acımasız olduğu, tam ilerleme kaydettiğimiz anda neden her şeyi küle çevirdiği, neden her zaman aramızda sıkı bir mesafe bırakmaya çalıştığı...

Aşık olmanın risklerini biliyordu.

Ve bunun ona maliyeti ne olurdu.

Geriye baktım ve gözlerimiz buluştu. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Sanki o da bazı gerçekleri kendisinden saklıyormuş gibiydi. Bıçağım hâlâ kalbine saplıydı.

Stellaris.

Kılıcım vücudunu tamamen delip yumruğuma saplandı. Parıldayan gümüş rengi kanla kaplıydı. Bana doğru uzanıp adımı haykırarak küfretti, sonra yere yığıldı.

O bir tanrı olabilir, ölüm de olabilir, ama göğsünde açılan bir delik kesinlikle çok acı verici olmalı.

Tekrar uyanmasına ne kadar zaman kaldığını bilmiyorum. Tereddüt etmiyorum. Kılıcını kınına koyuyorum.

Sonra da canım pahasına koşuyorum.

Ejderham beni bekliyor , tanrının kemerinin kırık parçalarıyla çevrili, ele geçirdiğim sihir kadehinin yanında duruyor. Kadehi alıyorum, ejderhama biniyorum ve yola koyuluyoruz. Kalbim çok hızlı atıyor.

Söylediklerinizi gerçekten mi kastettiniz ?

Göğsünden saplanmış kılıcımdan çok, söylediklerimle ilgileniyor gibiydi.

Keşke bunları söylemeseydim. Keşke *bunları kastetmeseydim* . Ama birbirimize duyduğumuz hislerin kanıtı işte bu bıçaklarda saklı.

Büyük kılıçlar ruhunuza, kalbinize işler. Ve birini oraya soktuğunuzda... size ait olanı alabilirler.

Stellaris'i, onun kılıcının yanına, kılıfına yerleştiriyorum ki, ikisinden birini çağırmasını engelleyeyim.

Her şey aynı anda hem doğru hem de yanlış gitti. Bunu atlatmam gerekmiyordu. *Bunu* planlamamıştım .

Yolculuk Tanrısı'nın sözleri ruhuma kazındı. Ailemi geri getirebilirim. Umut var.

Ancak Raker'ı öldürmek, kalbine bir bıçak saplamak kadar kolay değil elbette.

"Ben ölümüm ," dedi. "Ölümü nasıl öldürürüm? Emin değilim. Ama yıllar , on yıllar, ömürler sürse bile bunu öğreneceğim ."

Şimdilik... Astral Kraliçe'nin söylediklerini düşünüyorum. Bu kılıçlar birleştirilemez. Raker, Ölüm Tanrısı... ve şimdi de Savaş Tanrısı.

Kim bilebilir ki, onun ne kadar ölçülemez bir güce sahip olduğunu? Bu kılıçları tekrar bir araya getirmeyi başarırsa ne tür bir kaos yaratabileceğini kim bilebilir?

Onda bir nebze insanlık belirtisi gördüm ve kılıcını alıp giderken bu insani duygunun nasıl sertleştiğini izledim. Şimdi benden gerçekten nefret ediyor olmalı. Onu öldürmeyi planladığımı biliyor. Ölmediğinde yüzümdeki şaşkınlığı gördü.

Bir zamanlar arkadaş gibiydik... şimdi ise düşmanız.

Sözleri yine aklımda yankılanıyor.

Seni tanıyorum Aris. İntikamdan başka hiçbir şey umursamadığını iddia ediyorsun, ama senin her zaman, aptalca bir şekilde *kendi hayatından çok başkalarının hayatını önemsediğini gördüm. Sandığın kadar canavar değilsin.*

Haklı. Gerçekten de önemsiyorum. Bu dünya benden her şeyi almış olsa da, yanıp kül olmasını izlemek istemiyorum.

Bu dünyanın tanrılara ihtiyacı yok. *Hepsini yok edecek* bir kılıca da ihtiyacı yok . Barışa ihtiyacı var.

Hepsini öldürmeye yemin ettim... Birini öldürdüm. Raker bir diğerini öldürdü. İki kişi şimdi öldü. Geri kalanlar da onları takip edecek. Bir şekilde, bir yolla, hepsinin düşmesini sağlayacağım. Onun bile.

Ama öncelikle onun bu silahlara asla sahip olamayacağından emin olmalıyım.

Neredeyse bir hafta boyunca gece gündüz uçuyoruz , sadece kesinlikle gerekli olduğunda dinlenmek için duruyoruz. Ejderham korkusuz, yılmaz, yorulmak bilmez. Sanki benden daha hızlı koşmamın ne kadar önemli olduğunu biliyor. Sanki yediği tanrıçadan güç almış gibi.

Çünkü o bağı hissedebiliyorum... Kılıcı elimde olsa bile onu hissediyorum. Öfkesini hissediyorum. Kararlılığını hissediyorum.

Giderek yaklaşıyor. Peşimden koşuyor.

Hayır. Ben değilim, sanırım. Kılıçlar. Bütün bu süre boyunca istediği şey buydu.

Öfkesi dünyayı kasıp kavuruyor. Gece onunla titriyor. Gündüz onunla kanıyor. Elbette. Ona onu sevdiğimi söyledim ve sonra kalbine bıçak sapladım. En kötüsü de, pişman değilim. Eğer onu öldürmek ailemi geri getirecekse, ölümü nihayet kalıcı olana kadar tekrar tekrar deneyeceğim.

Biz sadece onunla yarışmıyoruz, zamana karşı da yarışıyoruz. Elliinci günün gün batımında kapılar kapanacak ve saatlerin geri saydığını hissedeceğim.

O gün geldiğinde, ejderhamın kanatları daha da sertçe çırpınır. Güneş batmaya başlar. O da daha da hızlı uçar.

Sonunda, görkemli ve parıldayan kapılar görüş alanıma girdi ve içimi bir rahatlama hissi kapladı. Hala açıklar. Çok yakın. *Çok yakın.*

Güneş ufukta eriyor. Dakikalarca zamanımız var.

Ejderham kapıların hemen önüne indi ve ben de arkamı döndüm, ancak şimdi onu yanımda götüremeyeceğimi fark ettim.

"Senin yerin burası, büyünün arası," dedim gözlerimden yaşlar süzülürken. "Orada seni besleyecek hiçbir şeyim yok." Değerli taşlar yok orada. Kralın tüm kalesini yağmalasam bile, birkaç yıl sonra açlıktan ölürdü.

Hayır. O, kendisi kadar göz kamaştırıcı bir yerde olmayı hak ediyor.

Burnunun etrafına kollarımı doladım ve ona bir söz verdim. "Bir gün geri döneceğim. Ve o zaman... o zaman sonunda bana adını söyleyebilirsin."

Başını salladı ve yanağıma dokundu. Birkaç saniyeliğine, birlikte, orada kaldık.

Ardından, o devasa metal levhalar kapanmaya başlayınca dünya titremeye başlar.

Bu tarafta mahsur kalamam. Gitmem gerek. Başını daha da eğerek gitmemi işaret etti. Ona son bir kez baktıktan sonra arkamı dönüp kapanan kapılara doğru koşmaya başladım. Neredeyse vardım.

“ *Aris* .”

Sesini duyuyorum, omurgamda bir okşama, sırtımda ise bir bıçak saplanması gibi hissediyorum.

Hemen arkamda.

Kapılara sadece birkaç adım uzaklıktayım.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Kaybettiğim tüm insanlar ve Raker bu kılıçları ele geçirirse ölecek olan tüm insanlar için koşuyorum.

Onu öldürmenin ve ailemi geri getirmenin bir yolunu bulabileceğim umuduyla koşuyorum. Sabırlı olacağım. Güçlü olacağım. *Onlar için.* Her zaman onlar için.

Kapılar neredeyse kapandı ve Ölüm Tanrısı bile onları durduramıyor. Kendimi içeri atarken boğazımın arkasından bir hırıltı yükseldi—

Ve bir el ayak bileğimi kavrayıp beni geriye doğru çekiyor.

Çalışma toplantısı.

Arkamı döndüm ve o tam karşımdaydı.

Bu benim son şansım. Onun şu sözlerini düşünüyorum: *Ben ölümüm.* Belki de sorun kendi kılıcımı kullanmamdı. Belki de onu öldürmek için onun kılıcını kullanmalıyım.

Kılıcını kınından çıkarıp kalbine saplıyorum. *Yine.*

Gözleri öfkeyle parlıyor.

İşe yaramıyor.

Kapılar neredeyse kapandı. Onun altında çırpınıyorum ama bırakmıyor. *Beni bırakmıyor.*

Gökyüzünü ikiye bölen bir çığlık.

Ejderham onun arkasına iniyor, yeri sarsıyor. Bir anlığına da olsa tutunma gücünü kaybediyor.

Bana gereken tek şey bu.

Bir anda ayağa kalktım ve sonra tekrar kapılardan süzülerek geçtim, bedenim metale sürtünerek, zar zor aradan sıyrıldım. Karşı tarafa sertçe indim.

Raker, tam o sırada kapılara çarparak içeri giriyor, ama artık çok geçti.

Kapıları zorla açmaya, yıkmaya çalışırken kükrüyor. Ve onun ilahi gücü altında, o yüksek kapılar *titriyor.* Ama kırılmıyorlar.

Gözleri bana kaydı, köprüde hâlâ nefes nefeseydi. Kendi bıçağı hâlâ göğsüne saplıydı. Ayağa kalktım ve tam önünde durdum. Tıpkı onun gibi ben de demir parmaklıkları kavradım.

Gümüşün ardında birbirimize bakıyoruz, göğüslerimiz hızla inip kalkıyor, aramızda sadece metal var. Kılıcıma, hâlâ kınında duran kılıca bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor.

"Bu kapılar beni senden uzak tutamaz," diyor. Bunu bir lanet gibi söylüyor.

Ona olabildiğince yaklaşıyorum. Sadece birkaç santim ötede ama sanki dünyanın öbür ucundaymış gibi. "Elli yıl sonra görüşürüz, Raker," diye fısıldıyorum.

Sonra küllerden oluşan evime doğru geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

Teşekkürler

Bu kitabı **yazmak** , sürprizlerle, uykusuz gecelerle ve bir zamanlar boş bir sayfa olan bir dünyada kaybolmanın büyüsüyle dolu, başlı başına bir arayış gibiydi. Tüm hayatımı içine çekti ve beni yıllar önce neden yazmaya başladığıma geri götürdü. Bu hikaye ruhumdan eridi. Her gün tekrar içine dalmak için heyecanla uyandım ve şimdi okumanızı mümkün kılan herkese minnettarım.

İnanılmaz menajerim Jodi Reamer'a, son birkaç yıldır tüm son teslim tarihlerinde bana yol gösteren ve beni motive eden kişi olduğu için teşekkür ederim. On iki yaşındayken size başvurduğumdan beri sizinle çalışmayı çok istiyordum ve şimdi bunu başardığıma göre, hayal edebileceğimden bile daha iyi bir menajer olduğunuzu söyleyebilirim. *Teşekkür ederim.*

Harika editörüm May Chen'e teşekkür ederim; çağdaş aşk romanım için beni kabul etti ve ardından bu romantik-taslak serisi için de beni hevesle bünyesinde tuttu. Her taslağın kenarındaki ünlem işaretleriniz ve notlarınız benim için birer ilham kaynağı. Bana her e-posta gönderdiğinizde gülümsüyorum. Benden en iyisini ortaya çıkarıyorsunuz ve bunu doğru yapmam için bana gereken tüm zamanı veriyorsunuz—teşekkür ederim.

Bu kadar çok şeyi mümkün kılan çevremdeki herkese teşekkür ederim. Gelecek her şey için CAA'dan Berni Vann ve Michelle Weiner'a teşekkür ederim. Yaptıkları her şey için Amanda Della Ragione, Elise Mesa ve Emma Eales'e teşekkür ederim. Ve bu seriyi dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırdıkları için Maja Nikolic, Alessandra Birch, Sofia Bolido, Peggy Boulos Smith ve Cecilia de la Campa'ya teşekkür ederim.

HarperCollins'teki herkese, bu muhteşem yayıncılık deneyimi için minnettarım. Bu serinin potansiyelini en başından beri gören ve eşsiz desteği için Liate Stehlik'e teşekkür ederim. Kitaplarımı şiddetle savunan Jennifer Hart'a teşekkür ederim. Ayrıca, bu kadar çok şeyi mümkün kılan Kaitlin Harri ve Kelly Rudolph'a da teşekkür ederim.

Pazarlama fikirlerime hiç tereddüt etmeden, onları her zaman hayranlık uyandıran gerçekliğe dönüştüren Kelsey Manning'e, iki inanılmaz tur için Jes Lyons'a, coşkusu ve desteği için Erin Merlo'ya teşekkür ederim ve Eliza Rosenberry ile çalışmayı dört gözle bekliyorum. Ayrıca bu kitabın üretiminde emeği geçen herkese, özellikle Hope Ellis, Brittani DiMare ve Andrew DiCecco'ya özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitabı erkenden okuyup bana inanılmaz notlar veren Vicky Leech Mateos'a ve İngiltere'deki yayıncım Bloomsbury'deki ekibin geri kalanına teşekkür ederim.

Hayallerimdeki gümüş rengi kapak için Elsie Lyons ve François-Xavier Pavion'a, güzel iç tasarım için ise Diahann Sturge-Campbell'a teşekkür ederim.

Yazmanın hayatımı tamamen ele geçirdiğini anladıkları ve her teslim tarihinden sonra hâlâ yanımda oldukları için sevdiklerime teşekkür ederim. Daha çok uyumaya çalışacağım. Söz veriyorum.

Son olarak ve en önemlisi, sizlere, sevgili okuyucularıma teşekkür ederim. Bu kitapları yazabilmemin sebebi sizsiniz ve desteğiniz için sonsuz minnettarım. Bunu sizin için yazdım. *Teşekkür ederim.*

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

ALEX ASTER, *New York Times'ın* 1 numaralı ve uluslararası çok satan yazarıdır. Pennsylvania Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık eğitimi aldı, New York'ta yaşıyor ve bir kahve dükkanından asla çok uzaklaşmıyor.

hc.com adresinde harika yazarları, özel fırsatları ve daha fazlasını keşfedin .

OceanofPDF.com

Alex Aster'in diğer eserleri

DENİZ KUŞU DESTANI
Tarlakuşu
Gece Zehri
Gökyüzü gölgesi
Grim ve Oro: Düello Taçları Sürümü
Taç gelgiti

Şehirde Yaz

OceanofPDF.com

THE STORY CONTINUES IN STORMSIDE...

Join Alex Aster's FAN CLUB to get an exclusive chapter from Raker's point of view!

ENTER THE FAN CLUB

MERCH

UNLOCKED STORIES

AND MORE

www.Asterverse.com

OceanofPDF.com

Sign up for Bookperk and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

OceanofPDF.com

Telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitapta atıfta bulunulan bağlantılı sitelerdeki materyaller yazarın kendi içeriğidir. HarperCollins, bu sitelerde yer alan materyallerin kullanımından kaynaklanabilecek her türlü sorumluluğu reddeder. Bu tür materyallerin tamamı ek niteliktedir ve kitabın bir parçası değildir. Yazar, web sitesini dilediği zaman kendi takdirine bağlı olarak kapatma hakkını saklı tutar.

STARSIDE . Telif hakkı © 2026 Alex Aster'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şimdi bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemine kaydedilemez veya sokulamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek için yetkisiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanmakta ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerde HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markalarıdır.

hc.com

İLK BASKI

İç metin tasarımı Diahann Sturge-Campbell tarafından yapılmıştır.

İç kapak illüstrasyonu Justin Estcourt'a aittir.

Şimşek illüstrasyonu © Solid photos/Stock.Adobe.com

Anka kuşu © eleyas emon/Shutterstock.com

Dijital Baskı Aralık 2025 ISBN: 978-0-06-346241-0
Sürüm 12012025
Basılı ISBN: 978-0-06-346243-4

ISBN 978-0-06-347979-1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins Hindistan
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda
HarperCollins Yayınları
Macken Evi,
39/40 Mayor Caddesi Üst Kısım,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda
HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri
HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com